

Điều ước từ biển cả

Contents

Điều ước từ biển cả	2
1. Chương 1 : Cuộc Gặp Gỡ Thú Vị	3
2. Chương 2 : Bạn Học Chung Trường	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	18
5. Chương 5	24
6. Chương 6	28
7. Chương 7	31
8. Chương 8	36
9. Chương 9	38
10. Chương 10	41
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	53
14. Chương 14	56
15. Chương 15	61
16. Chương 16	67
17. Chương 17	68
18. Chương 18	71
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	80
22. Chương 22	82
23. Chương 23	87
24. Chương 24	92
25. Chương 25	99
26. Chương 26	103
27. Chương 27	106
28. Chương 28	108
29. Chương 29	111
30. Chương 30	112
31. Chương 31	114
32. Chương 32	117
33. Chương 33	122
34. Chương 34	125
35. Chương 35	130
36. Chương 36	134
37. Chương 37	135
38. Chương 38	137
39. Chương 39	140
40. Chương 40	145
41. Chương 41	149

42. Chương 42	150
43. Chương 43	152
44. Chương 44	155
45. Chương 45	159
46. Chương 46	161
47. Chương 47	167
48. Chương 48	173
49. Chương 49	177
50. Chương 50	178
51. Chương 51	182
52. Chương 52	193
53. Chương 53	199
54. Chương 54	201
55. Chương 55	208
56. Chương 56	212
57. Chương 57	219
58. Chương 58	222
59. Chương 59	228
60. Chương 60	230
61. Chương 61	238
62. Chương 62	245
63. Chương 62	249
64. Chương 63	254
65. Chương 64	263
66. Chương 65	270
67. Chương 66	280
68. Chương 67	284
69. Chương 68	289
70. Chương 68	294
71. Chương 69	300
72. Chương 70	307
73. Chương 71	313
74. Chương 72	319
75. Chương 73	326
76. Chương 74	329
77. Chương 75	333
78. Chương 76	337

Điều ước từ biển cả

Giới thiệu

“Em biết không? Biển chứa đựng cả một câu chuyện đó, đại dương bao la này giống như một sinh vật

1. Chương 1 : Cuộc Gặp Gỡ Thú Vị

-Anh Vũ, thức ăn hôm nay bỏ cái quái gì mà cay thế, mang cho tôi cốc nước mau lên ? Một cậu nhóc tóc vàng vừa nhai ngấu nghiến mấy chiếc sushi vừa gọi. Mấy đứa bạn bên cạnh cũng thừa dịp nhao nhao lên.

-Mang nước cho tụi tôi nữa...

-Anh Vũ....

-Tôi nữa...

Mọi người trong quán nhìn đám nhóc đang ồn ào một góc có hơi khó chịu. Rồi họ thấy một cô bé xinh xắn như thiên thần trong truyện tranh bước ra, cô bé có đôi mắt trong veo trên khuôn mặt búp bê không một chút tí vết, mái tóc xõa qua vai mượt nhẹ nhàng như tơ, mỗi bước chân cô đi qua đâu là khiến người ta có cảm giác như nơi đó bừng sáng, mọi người trong quán dán mắt vào cô.

Rầm !!!!!

Đám nhóc kia vừa nói hết câu thì chiếc khay sắt giáng mạnh xuống bàn, cô bé thiên thần xinh xắn lạnh lùng dẫn mạnh ba chiếc ly chứa đá cục xuống trước mặt mấy tên vừa gọi mình. Hành động của cô làm cả bọn tái mặt, tên tóc vàng lắp bắp.

-Cái...cái gì thế này...

-Nước ! Anh Vũ liếc chiếc ly chứa đá viên lạnh lùng.-Ngậm miệng lại và uống đi khi tụi mày còn có thể.

-Gì thế cô em...một tên nhìn cô nhăn nhó.-Không phải khách hàng là thượng đế sao, sao cô lại tỏ thái độ bất lịch sự như thế này ?

-Đối với cái bọn ăn quỵt như tụi mày thì cần quái gì phải lịch sự. Cô bé nhìn nó lạnh nhạt.-Muốn ta lịch sự thì trả tiền trước đi, bọn ăn quỵt.

-Không phải năm trước tôi trả hết nợ cho cô rồi sao ? Thằng tóc vàng nhìn cô ngây thơ hỏi lại.

-Đó là tiền nợ năm trước, còn năm nay thì chưa có một đồng nào cả. Số nợ ghi đầy tên tụi mày rồi, tiền lương của tao chưa có cũng vì tụi mày chưa trả tiền, hôm nay tụi mày muốn sống rồi khỏi đây thì lập tức thanh toán hết cho tao, không thì cứ bỏ mạng lại. Cô bé nhìn tụi nó cười nhạt, hai tay bẻ vào nhau rắc rắc.

Mọi người trong quán tròn mắt nhìn cô bé. Hình tượng thiên thần tuyệt đẹp trong mắt họ bỗng chốc tan biến... Thằng nhóc tóc vàng làm như không nghe thấy cô nói gì, nó kéo tay cô bé lại đùa cợt...

-Được rồi nhóc Anh Vũ, cậu rất dễ thương, nhưng cứ hung bạo như vậy sẽ không có chàng trai nào để ý đâu, thôi thì để tôi hi sinh thân mình làm bạn trai cậu vậy, coi như chúng ta hết nợ nhé....

Bốp.....!!!!!!

Chưa hết câu, thằng nhóc đã bị đập văng ra khỏi ghế.

-Ngậm miệng lại ! Thằng nhãi!....Một cú đấm được bồi tiếp vào mặt tên tóc vàng, cô bé có khuôn mặt thiên thần nắm cổ áo tên xấu số đấm túi bụi.-Làm bạn trai của bà để trừ nợ hả ? Tính toán hay quá nhỉ ? Dù bà đây có FA cả đời thì cũng không hứng thú đi cặp với cái đồ con trai ăn quỵt như chú mày đâu... Chết đi ! Chết đi!!!

Những tiếng bốp..bốp...bốp... liên tục nổi lên, ba tên bị tấn te tua vì lỡ dại chọc giận cô bé thiên sứ xinh đẹp. Tên tóc vàng bị đánh cho tối tăm mặt mũi. Bàn ghế đổ chông chơ. Khách khứa chạy toán loạn, mấy tên ăn quỵt cũng cần rằng hi sinh đồng đội bỏ của chạy lấy người...

-Bình tĩnh đi Anh Vũ. Em đập chết con nợ là quán mình lỗ vốn đó. Muốn đánh muốn giết gì thì để tụi nó trả tiền xong đã. Mau dừng lại đi.

Khôi Vỹ-anh chàng chủ quán kiêm quản lí nhân viên nắm cổ tay cô nhóc kéo bật ra sau, nhờ thế mà ba thằng nhóc xấu số mới có cơ hội chạy thoát khỏi quán trước ánh mắt tóe lửa của cô bé thiên thần. Thấy con mồi chạy mất, Anh Vũ vùng vằng giằng tay mình ra khỏi bàn tay cứng ngắc của anh trai bức xúc:

-Buông em ra, anh hai ! Những kẻ đi ăn quýt phải bị đánh cho đến chết. Đó là luật....

-Luật của nước nào vậy ? Khôi Vỹ gác tay lên trán thở dài.-Em thật phiền phức quá ! Nhờ em gây rối mà khách khứa chạy hết rồi kìa. Thiệt hại này ai bồi thường đây?

Ngó lại cái quán đã trống trơn như chùa bà đanh, Anh Vũ chu cái môi nhỏ ra trả lời tỉnh bơ.

-Tụi nó chứ ai !

-Hazzz ! Tụi nó tới ăn còn không có tiền trả thì đòi nào lại đi bồi thường chứ ? Không hiểu vì lí do điên khùng gì mà anh còn chưa ném em ra khỏi đây nữa. Khôi Vỹ thở dài, hôm nay là một ngày đẹp trời, phải tổng cổ con nhóc phiền phức này đi để hưởng vài giây yên bình hiếm hoi mới được, nghĩ vậy anh đi lại quây thu ngân lấy mấy đồng polime xanh đưa cho Anh Vũ.-Hôm nay em được nghỉ. Thích đi đâu thì lượn đi. Đây là tiền lương tháng này của em.

-Wa !!!! Đôi mắt cô nhóc sáng rực lên vài giây rồi bỗng tối sầm lại.-Ồ...anh ơi, vẫn còn thiếu nè..

-À...Tiền đó anh gạt vào chi phí sửa xe của anh bị em làm hư hôm qua, cộng thêm thiệt hại vì em đã đuổi hết khách hôm nay, cộng thêm tiền vỡ ly, đổ nước từ đầu tháng đến bây giờ, anh chỉ mới trừ hết có ¾ số lương của em thôi. Khôi Vỹ lẳng lặng quay vào quây lấy tấm biển “tạm nghỉ” ra treo trên cửa, không thêm chú ý đến vẻ mặt phụng phịu của cô nhóc.

Cô nhóc kia thì ngậy người nhìn cánh cửa đóng sập trước mặt mình một cách phũ phàng, cô bị ném ra đường thật rồi, đúng là anh trai của cô, tính cách chết tiệt không khác cô là bao. Anh Vũ không nghĩ ngợi gì nữa, cầm tiền tung tăng chạy ra ngoài đường. Hôm nay là một ngày đẹp trời và cũng là một ngày quan trọng với cô-ngày giỗ của mẹ. Năm nào Khôi Vỹ cũng cho cô nghỉ đi chơi, đúng là một ông chủ tốt bụng, mặc dù gã đó có hơi keo kiệt.

Chiều tà, ánh nắng màu đỏ rực gợi lên nhiều suy nghĩ cho những người đang có tâm trạng buồn. Cắm mấy bông hoa cúc trắng muốt vào chiếc lọ thủy tinh, Anh Vũ chậm rãi đưa tay nhặt những chiếc lá khô rơi vãi trên ngôi mộ. Mẹ cô mất cũng đã được ba năm rồi. Cô nhìn ngôi mộ lạnh thẫm cười nhạt. Đúng là hồng nhan bạc mệnh, con dâu của một gia đình giàu có mà không thể sống một cuộc sống hạnh phúc, thậm chí khi mất đi cũng chỉ có đứa con gái là người duy nhất đi viếng mộ bà hằng năm, lí do thì cũng đơn giản thôi, mẹ cô chỉ là món đồ gạt nợ của ông bà ngoại khi công ty của gia đình họ bị phá sản, bà lại là một người phụ nữ yếu đuối hiền lành nên sau một thời gian sống trong cảnh đầy dọa của gia đình nhà chồng, bà đã nhảy lầu tự tử. Đối với hai anh em cô thì đó là một mất mát lớn, nhưng với bà có lẽ là một sự giải thoát mà bà đã mong chờ từ lâu.

Sau khi bà mất, Anh Vũ cũng bỏ nhà đi luôn, điều đó đối với cô cũng không có gì khó khăn cả. Dòng họ Hà có rất nhiều thành viên. Bớt đi vài người thì khi chia gia tài sẽ đỡ căng thẳng, nhưng có một điều Anh Vũ hơi buồn là anh trai cô quyết định ở lại. Và giờ thì anh ta đã trở thành kẻ thừa kế chính thức của dòng họ rồi, nhưng cô không còn bận tâm nữa, bây giờ thì cô đang sống vui vẻ và hạnh phúc với một người anh trai khác, và cô cũng chưa bao giờ thấy ân hận vì đã bỏ căn biệt thự sang trọng để tới sống trong một quán trà sữa nhỏ bé.

Một cơn gió chiều thổi qua làm tung bay vạt tóc mềm mại của Anh Vũ, cô bé đứng dậy vuốt lại mái tóc buông xõa của mình, ngửi hương thật tĩnh lặng, mùi nhang tỏa ra thơm thoang thoảng càng làm cho không gian trở nên cô quạnh và lạnh rợn người, vài tiếng lá rơi xào xạc trong cơn gió nhẹ, chiếc váy trắng mỏng manh của cô cũng tung bay...

Chỉ mới đứng ngẩn ngơ một lát Anh Vũ đã nhận ra trời sắp tối rồi, cô bé lấy điện thoại ra xem giờ và thở dài. Nền đi về thôi...

Rời khỏi nghĩa trang, Anh Vũ lang thang theo con phố nhỏ đi về nhà, cả ngày rong chơi đã khiến cô đói meo. Không có gì tuyệt vời bằng việc về nhà tắm nước nóng và đánh chén no nê rồi lăn ra ngủ. Quyết định như vậy đi ! Anh Vũ mỉm cười, đang định rảo bước về nhà thì...

-Đứng lại !!!!!!!!! Chém chết tụi nó đi.....

Một loạt tiếng động ồn ào vang lên, Anh Vũ dừng lại bên con hẻm nhỏ nhìn về đám lộn xộn đang lao tới. Hai thằng nhóc áo quần xộc xệch, mặt mày xây xát đang chạy bạt mạng về phía cô. Cô nhìn tụi nó, thấy dường như quen quen...

-Anh Vũ !!! Sao cậu lại ở đây ? Một thằng nhóc trong đám chạy đến nhìn cô bé ngạc nhiên, hèn chi thấy quen, hóa ra là thằng nhóc tóc vàng khi sáng bị Anh Vũ tấn vì tội ăn quýt. Anh Vũ nhìn nó hơi ngạc nhiên.

- Sao vậy ? Đi ăn quýt ở đâu bị rượt nữa hả ? Tương ột dính tèm lem trên mặt kia...

-Tương ột đầu mà tương ột, là máu đó bà cô...Mãi-cậu nhóc bên cạnh nhăn nhó giải thích qua nhịp thở gấp.

-Máu ? Lại đề nghị làm bạn trai của ai đó để trừ nợ hả ? Thương lượng thất bại rồi phải không ? Anh Vũ nhìn nó trêu chọc.

-Không phải việc của nhóc. Đi chỗ khác mau !!!

Thằng nhóc Lãm mặt bê bết máu, nổi cáu nói qua hơi thở gấp. Hai đứa nhóc đang bị một đám người rượt theo, tiếng bước chân huỳnh huých ngày càng gần, xem ra đã hết đường chạy rồi, tụi nó vội vàng núp vào một góc khuất phía sau mấy cái thùng rác to gần đó. Vài giây sau, một đám người cầm gậy sắt lao tới, nhưng hiện trường lúc này chỉ còn lại một mình Anh Vũ đứng giữa hai con hẻm nhỏ.

-Mẹ kiếp ! tụi nó chạy đi đâu mất rồi ??? Vài tên đưa mắt nhìn láo liên xung quanh rồi hung hăng lao về phía Anh Vũ.-Ê !! Con nhỏ kia, có thấy đứa nào chạy qua đây không ?

Anh Vũ vẫn đứng im, nhìn nó không nói gì. Mấy tên côn đồ này dường như còn là học sinh cấp 3, vài đứa nhuộm tóc trắng và đeo vòng mũi, áo sổng tả tơi luộm thuộm, dường như vừa mới đánh nhau với ai đó rất dữ dội. Cô bé nhú mày. Bọn này có vẻ khó xơi đây. Cô không hiểu hai thằng kia nghĩ sao mà lại tìm tới bọn này gây sự được, có muốn ăn quýt thì cũng nên biết chọn đối tượng chứ.

-Ê ! Con nhỏ kia, sao tao hỏi mà không nói hả ? bị câm hả ? hay là muốn ăn đòn hả ? có thấy đứa nào chạy qua đây không ? Tên côn đồ nhìn cô với ánh mắt dọa nạt. Nó nghĩ rằng cô bé kia sợ quá không nói nên lời rồi.

Anh Vũ thì cười thầm, thằng nhãi này đúng là liều mạng mà, nó nghĩ nó là ai mà dám quát tháo cô hung hăng như thế chứ ? Cô nhìn nó, thấy tiếc nuối vì lỡ thề là hôm nay không sát sinh. Nếu không thì...

-Đừng có hù người ta, mày làm cô ấy sợ đó. Từ trong bóng tối của con đường trước mặt, một cậu con trai có mái tóc đỏ rực đi lại gần Anh Vũ dịu giọng.-Này cô bé ! Cô có thấy ai chạy ngang qua đây không ?

Tên con trai tóc đỏ nâng cằm cô bé lên mỉm cười, bộ dạng thật giống một tên vô lại chuyên môn đi chọc ghẹo con gái nhà lành. Anh Vũ hơi bực mình vì hành động bất lịch sự của tên này, nhưng hôm nay cô không muốn đánh nhau nữa nên thôi cố nhịn nó vậy.

-Hai người bị thương ở đâu hả ? Cô nhìn nó ngây ngô.

-Ừk ! Đúng là tụi nó đó, nói cho tôi biết tụi nó chạy đường nào rồi ? Tên tóc đỏ mỉm cười dịu dàng.

Anh Vũ nhìn kẻ đối diện với vẻ nghĩ ngợi. Không biết có nên nhân cơ hội này giải quyết hai cái thằng chuyên gia ăn quýt kia đi cho rảnh nợ không nữa, dù sao thì số nợ cũ tụi nó cũng sẽ không bao giờ chịu trả lại đâu, nhưng nếu để tụi nó sống lại sẽ có thêm nợ mới, thu nhập của quán giảm xuống, tiền lương lại bị eo hẹp...Chắc ! Khó nghĩ, khó nghĩ...Anh Vũ hơi liếc về mấy chiếc thùng rác bẩn khoăn. Hai đứa đang núp đằng sau mấy cái thùng rác thì tìm đập loạn xạ trong lòng ngực lo sợ, không lẽ Anh Vũ muốn tụi nó chết ư...

-Này nhóc ! có nghe tôi nói không đó ? làm gì mà nhìn tôi chằm chằm vậy, tôi không có thời gian đâu, nói đi ! tụi nó chạy đường nào rồi??? Bên trái hay bên phải ? Tên tóc đỏ có vẻ hơi bực mình vì thái độ thờ ơ của Anh Vũ, bàn tay đang giữ cằm cô bé chợt bóp chặt, cô bé nhú mày, đúng là một tên lưu manh thô bạo.

Đã vậy thì...

-Bên trái !

-Bên trái sao ? Gã tóc đỏ nhìn qua con hẻm bên trái rồi nhìn lại Anh Vũ với vẻ nghi ngờ.

-Và...bên phải nữa...Mỗi đứa chạy một đường. Anh Vũ nhìn nó ra vẻ thật thà.

-Hừm ! Chia ra chạy à ! Thông minh nhỉ ? Tên này mỉm cười hài lòng rồi quay sang đám đàn em quát lớn

-Tụi mày, chia ra đuổi theo bắt hai đứa nó cho tao !

-Rõ !!!

Đám côn đồ lập tức chia thành hai nhóm đuổi theo hai con hẻm mà cô vừa chỉ. Anh Vũ nhìn theo hơi bất ngờ, côn đồ thời nay ngây thơ thật thà đến vậy sao ? Cô mới nói láo có hai câu đã vội tin sái cổ. Đám nhóc này thật dễ thương. Để cảm ơn Anh Vũ, gã tóc đỏ trước khi đi còn quay lại cho cô bé một lời cảnh cáo.

-Cô bé ! Mau về nhà đi. Buổi tối không nên đi tới những nơi vắng vẻ như thế này, xui xẻo mà gặp phải những kẻ nguy hiểm như bọn tôi thì rắc rối lắm đó ! Gã mỉm cười quay đi, lao vào một trong hai con hẻm nhỏ, tiếp tục truy đuổi kẻ thù.

-Nguy hiểm ? Anh Vũ vẫn đứng nhìn theo với đôi mắt mở to ngây thơ, rồi đưa tay gãi gãi đầu khó hiểu.-Chắc ! Nguy hiểm chỗ nào vậy kia ? Ngu mà còn bày đặt tỏ ra nguy hiểm !

Vài giây sau con đường đã trở lại yên tĩnh. Anh Vũ nhìn về phía mấy cái thùng rác, hai tên ngốc xấu số cũng đang lết ra, Lãm có vẻ đã hết sức, vết máu trên đầu vẫn không ngừng chảy xuống mặt, ướt đầm chiếc sơ mi đen trên người. Cô bé từ từ đi lại.

-Vẫn còn sống đó à ? mạng hai người cũng lớn lắm đó, tôi vừa mới cứu hai người, thù lao tính vào số nợ cũ luôn nhé ?

-Đi khỏi đây đã, nói chuyện sau, tụi nó mà quay lại tóm được là chết cả lũ đó !

Mãi thở dài trước con nhỏ hám tiền, cậu vội dìu Lãm đi ra và lời Anh Vũ tới nơi khác. Khi chắc chắn đã bỏ xa lại những kẻ đang truy đuổi, ba người mới an tâm dừng lại để cho cậu nhóc bị thương ngồi xuống nghỉ ngơi. Anh Vũ rút ra chiếc khăn tay lau vết máu trên mặt cho Lãm thở dài.

-Thế đã có chuyện gì xảy ra ? Sao hai người lại đánh nhau vậy ?

-Không có gì đâu. Đây không phải chuyện của nhóc. Tự nhiên giúp bọn tôi làm gì ? Mau về nhà đi, nhóc dám lừa đám kia, tụi nó mà bắt được nhóc là nhóc chết chắc đó...Lãm đưa đôi mắt lơ đãng mỗi người lên cảnh cáo cô bé. Anh Vũ nhìn cậu ngập ngừng...

-Nghe nói em gái cậu đang bệnh hả ? Con bé không sao chứ ? Sao không ở nhà chăm sóc nó mà lại chạy đi gây chuyện với người khác vậy ?

Lãm ngồi dựa lưng vào tường một cách mệt mỏi, không ngược lên trả lời Anh Vũ. Cô nhóc không hỏi thêm gì nữa, lặng lẽ rút chiếc ví trong túi ra lấy hết số tiền lương tháng mới được nhận hồi sáng dúi vào tay Lãm.

-Giờ đây ? Lãm và Mãi ngược lên ngạc nhiên.

-Tiền. Anh Vũ nhìn tụi nó khó hiểu. Tụi này không lẽ chưa bao giờ nhìn thấy tiền.

-Sao lại đưa cho tôi ? Lãm ngơ ngác.

-Cậu đang cần tiền mà ! Anh Vũ mỉm cười.

-Tôi không cần tiền của cô. Đang thương hại tôi sao. Không cần đâu...Lãm bật dậy, đưa mấy tờ polime định trả lại, nhưng Anh Vũ đã trừng mắt nhìn cậu đe dọa:

-Thương hại cái quái gì ? (Cái thằng này đi ăn quýt thì được mà nhận tiền lại tự ái sao) Tôi không có dư cái thứ gọi là lòng thương hại để cho không cậu. Tôi chỉ không muốn cậu chết sớm như vậy thôi. Cậu còn nợ quán trà sữa rất nhiều tiền. Cậu mà chết thì ai trả nợ cho cậu ? Cứ cầm lấy tiền, Rồi liệu hồn mà trả đủ đi. Cả số tiền này nữa, nhớ mà trả đủ cả vốn lẫn lời cho tôi. Nếu không, tôi giết cậu đó !

-Tôi đã nói là...

-Mua thuốc cho em cậu nữa. Anh Vũ nhún mày.-Nếu con bé nặng quá thì hãy cho nó nhập viện đi. Thế chất của nó yếu lắm. Không cẩn thận sẽ nguy hiểm đó.

Em gái....

Lâm cầm những đồng tiền lạnh tanh trong tay bóp chặt, vẻ mặt hơi lưỡng lự. Cậu đúng là rất cần tiền. Nếu không có tiền mua thuốc cho em gái mình, với bệnh tình của cô bé hiện giờ, sẽ nguy hiểm đến tính mạng của nó. Cô bé bị bệnh đã lâu, Lâm đã vét hết số tiền tiết kiệm được để lo cho nó, nhưng như thế vẫn chưa đủ để con bé nằm viện, nếu bây giờ cả thuốc cũng không có cho nó, con bé sẽ chết mất...

Thằng nhóc sĩ diện này đúng là khó bảo, Anh Vũ cau mày nhìn nó vài giây rồi quay đi đưa tay vẫy vẫy.

-Thế nhé. Bye !

-Anh Vũ !!! Lâm gọi với theo cô bé, Anh Vũ dừng lại, hơi ngược ra sau nhìn nó.

-Cám ơn ! Khi nào có tiền, tôi sẽ trả đủ cho nhóc !

-Đương nhiên rồi, tôi đâu có cho không cậu...Cô bé mỉm cười quay đi.

Một lúc lâu sau khi ba đứa nhóc đi rồi, đám côn đồ khi nãy mới quay lại, khuôn mặt đứa nào cũng lộ vẻ tức tối, nhất là tên tóc đỏ cầm đầu, lần đầu tiên bị một đứa con gái xỏ mũi dễ dàng như vậy. Kể làm đại ca như nó cảm thấy thật mất mặt.

-Mẹ kiếp !!! Tụi mày có bắt được đứa nào không ? Nó nhìn đám đàn em xằng giọng.

-Không, đại ca ! con hẻm đó không có đường ra, nó là ngõ cụt, tụi em không thấy đứa nào trong đó cả, mà trong hẻm đó còn có mấy nhà nuôi chó beagle nữa, tụi em bị nghi ngờ là ăn trộm nên bị rượt một trận chạy bán sống bán chết, đã thế còn phải hi sinh cho nó vài cái ống quần nữa chứ...Tên đàn em vừa thút thít kể lể vừa giơ cái ống quần rách bươm ra khoe.

Tên tóc đỏ tức tối đâm mạnh vào tường.

-Cả hai con đường đều là ngõ cụt, Tao không bị chó đuổi nhưng gặp phải bọn dân phòng đi tuần, suýt tí nữa là được vào khám ăn cơm rồi. Con nhãi ranh đó !!! Nó ghẹo răng.-Nó dám lừa tụi mình, Mẹ kiếp !!!!

-Là con nhỏ chết tiệt đó dám lừa chúng ta sao ? Vậy giờ làm sao đại ca, tìm tiếp không hay là về ? Tên đàn em nhìn nó chờ lệnh.

-Đi về ! Bây giờ hai thằng đó chắc cũng chuẩn đi xa lắm rồi, tao đã nhớ mặt ba đứa nó rồi, từ từ xử lý sau cũng được, tao không tin trong vòng một tuần không thể tìm được tụi nó. Tên tóc đỏ đưa tay vuốt ngược mái tóc ra sau bực bội.

-Hừ ! Tụi này chết chắc rồi, dám phục kích đánh lén Leo, bắt được tụi nó phải dẫn cho tụi nó một trận ra trò cho tụi nó tổn tới già luôn.

-Nhưng không biết hai đứa nó là người của ai phái tới đánh lén đại ca vậy ?

-Hội “ chim ưng” sao ?

-Chim chóc gì, tao nghĩ là bọn “Tử thần” cơ...

Mấy tên đàn em cãi nhau chí chóe, tên tóc đỏ bực bội quay sang quát lớn:

-Im lặng đi ! Tụi mày ồn ào quá, bắt được tụi nó rồi bẻ vài cái răng là tụi nó phun ra thôi, cả con nhóc chết tiệt đó nữa. Đám đem tao ra làm trò cười à...Gtrừ...Tao nhất định sẽ cho nó một trận nhớ đời. Mẹ kiếp !!!!

Gã tóc đỏ nghiêng răng đâm mạnh vào bức tường trước mặt. Và bây giờ trong từ điển kẻ thù của cậu đã có thêm một khuôn mặt mới, một đứa con gái dễ thương, có đôi mắt buồn trong veo....và cậu thề nhất định phải tìm ra nó...

2. Chương 2 : Bạn Học Chung Trường

Một buổi sáng đẹp trời...

Nơi cuối lớp có một con nhóc đang ngủ gật...

-Giới thiệu với cả lớp, đây là Hoàng Hạ Phong mới chuyển đến lớp chúng ta. Các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé !

-Chào các bạn. Mình là Hoàng Hạ Phong, các bạn có thể gọi là Leo.

Ngày đầu tuần, lớp 11A3 đã được dịp náo loạn lên khi có một anh chàng hot boy nào đó chuyển trường đến. Cát Cát nhìn cái lớp nhao nhao lên như cái chợ mà lắc đầu ngán ngẫm. Thật khó hiểu khi người ta nói con trai có máu dê. Công bằng mà nói thì vấn đề này cánh con trai vẫn còn thua con gái một bậc, chẳng qua là các cô gái của chúng ta biết yêu cái đẹp một cách tinh tế và háu sắc một cách có nghệ thuật nên không ai chỉ trích được mà thôi. Thế là hơn hai mươi con mắt sáng rực lấp lánh đổ dồn vào anh chàng hot boy chờ đợi, thật không hiểu nổi tại nó chờ cái gì nữa...

Mà lí do bọn con gái trở nên hưng phấn như thế này thì cũng chính đáng thôi. Chàng trai này quá cool, mái tóc giống các chàng

,

'sao

,

' Hàn Quốc, dài ngang cổ, tóc tước, nhuộm đỏ làm nổi bật khuôn cực mặt đẹp trai của cậu, Vóc dáng thì cực chuẩn trong bộ đồng phục trường. Áo sơ mi với chiếc cà vạt hơi lỏng , nút áo mở gần hở ngực. Một vẻ đẹp hoàn hảo, chuẩn không cần chỉnh. Chuyện con gái trong lớp đổ vì cậu chỉ là bình thường.

Chỉ có hai trường hợp ngoại lệ ở cuối lớp. Một- Cát Cát lớp trưởng: Vốn là hot girl của trường, vô số đuôi theo đuổi và vô cảm với con trai, điều đó có nghĩa hot boy đối với cô chỉ là rơm rác... Hai-Anh Vũ: đang ngủ gật, không biết có chuyện gì đang diễn ra....

Còn lại thì...

-Wa !!!! Đẹp trai quá. Một cô bạn tròn mắt.

-Cực cool....gào rú kích động.

-Men...liiiii... ngã nghiêng chơi với.

-Bạn ơi ! Ngồi bàn này đi...

-Phong ! Em muốn ngồi chỗ nào?

Cô giáo trẻ nhẹ nhàng lên tiếng hỏi cậu hot boy mới của lớp, đôi mắt cô cũng sáng rực rỡ, cô đang ước mình trẻ lại khoảng 10 tuổi nữa, còn cậu nhóc thì mỉm cười, đưa mắt đảo xung quanh một chút rồi đi xuống cuối lớp với vẻ cực kì tự nhiên.

-Em muốn ngồi bàn cuối ngoài cửa sổ !

Cô giáo trẻ nhìn cậu bối rối, bàn ngoài cửa sổ ư ?

-Chỗ đó đã có bạn ngồi rồi mà...Hạ Phong...

Không để ý đến lời cô chủ nhiệm, Hạ Phong lẳng lặng đi xuống cuối lớp, nơi có một kẻ đang gục trên bàn say sưa ngủ nướng. Anh Vũ mặc dù đang ngủ nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh gáy, cô không biết là cả lớp đang nhìn chằm chằm vào mình. Sáng nay cô khá mệt mỏi, nguyên nhân vì cả tối qua phải thức khuya cả đêm coi anime, cơ thể cô rã rời. Không còn cách nào khác là hôm nay tranh thủ ngủ bù vậy.

-Eh.. ! Anh Vũ !!! Vào lớp rồi...

Cát Cát lớp trưởng khều tay cô nhóc ngủ gật, Anh Vũ vẫn cố không chịu tỉnh mộng, đúng lúc này cậu hot boy mới đến cũng đứng trước mặt cô bé ra lệnh với vẻ ngạo mạn.

-Này ! Mèo con ngủ nướng !!!Tôi muốn ngồi chỗ này ! Chịu khó đi lên sân thượng ngủ tiếp đi nhé !

-Hử...? Anh Vũ ngơ ngáo ngược lên với đôi mắt còn mơ ngủ, cô nhớ mình mới chớp mắt chưa đầy một tiếng. Và gì đây...Cô nhóc nhìn mái tóc trước mặt mình nhăn nhó...màu đỏ...khó chịu quá. Cái giẻ rách bờm xờm màu đỏ này ở đâu chui ra vậy, sao nó dám phá giấc ngủ vàng ngọc của mình... Anh Vũ mơ màng nhìn cậu hot boy trước mặt. Cát Cát lớp trưởng thì quay sang mỉm cười:

-Người mới à! Cậu nên tìm chỗ khác ngồi đi. Bàn này là chỗ cố định của tôi và Anh Vũ rồi, chúng tôi sẽ không nhường nó cho ai cả, dù kẻ đó có là một hot boy mới đến !

-Hô ! Vậy sao ? Leo liếc ngang Cát Cát cười nhạt, từ trước đến giờ chưa có cô gái nào dám từ chối một chuẩn mỹ nam như cậu, cậu không tin cô gái trước mặt mình là một ngoại lệ.-Nhưng tôi đang hỏi bạn gái bên cửa sổ cơ ! Bạn sẽ đi ra chỗ khác nhường tôi chỗ này chứ ? Ừa...??????????

- Ai vậy Cát Cát ?

Anh Vũ dụi mắt quay sang hỏi cô bạn bên cạnh mình, có vẻ như bây giờ cô nhóc mới chịu tỉnh ngủ, còn anh bạn kia ngay từ giây phút đầu tiên nhìn thấy cô nhóc ngược lên đã sững người. Đôi mắt cậu mở to đầy ngạc nhiên, khuôn mặt thì từ vui vẻ chuyển sang đỏ bừng bừng...

-À...Hotboy mới chuyển đến lớp mình. Cậu ta muốn cậu nhường chỗ ! Cát Cát chống cằm nhìn sang cô bạn thân mỉm cười thông báo.

-Hừm ? nhường chỗ ? Luật ở đâu vậy ? Mình nhớ cái thùng rác đằng kia còn trống chưa ai ngồi mà.

Anh Vũ nhìn lên kẻ trước mặt với một thái độ lạnh lùng, bất cần, bình sinh Anh Vũ chưa ghét cái bọn hot boy có chút nhan sắc rồi ra về ta đây, cô cũng chưa bao giờ bị nhan sắc hồ ly mê hoặc như đám con gái trong lớp, dùng nam nhân kế với cô là điều vô ích, muốn ngồi chỗ của cô sao, đợi kiếp sau !

-Hừm ! Trái đất tròn thật đó ! Không ngờ tôi lại gặp cô sớm như thế này ! Bé con à ! Cậu hot boy cúi sát xuống nhìn Anh Vũ, khóe miệng xinh đẹp nhếch lên một nụ cười nửa miệng, còn cô nhóc vẫn nhìn cậu với khuôn mặt ngơ ngác của một người chưa tỉnh ngủ.

-Gặp lại ? Tôi đã từng vào bệnh viện tâm thần sao ? Cậu nhìn thấy ai giống tôi trong đó sao ? Anh Vũ đưa tay gãi gãi đầu, đối chiến thuật để cô nhường chỗ à. Vô ích...

-Giả nai à ? Hừ ! Vô ích thôi. Cứ chờ đó. Hôm qua tôi còn món nợ chưa đòi với cô mà !

-Nợ ? Anh Vũ nhíu mày khó hiểu. Từ xưa đến nay người ta nợ cô thì nhiều, cô thì nhớ rằng mình chưa từng thiếu nợ ai, tên này không biết đang lăm nhăm cái gì nữa đây ? Cô nghĩ nó ra từ bệnh viện tâm thần quả không sai mà.

Cậu hot boy tóc đỏ vui vẻ ngồi xuống bàn trống bên cạnh với một mớ ý nghĩ trả thù trong đầu. Khóe miệng cười gian xảo. Còn Anh Vũ thì vẫn ngơ ngơ khuôn mặt chưa tỉnh ngủ, cho nên cô nhóc cũng không thể nhớ lại người quen nguy hiểm này !

Hai tiết học đầu tiên trôi qua chậm chạp. Anh Vũ chăm chú ngồi nghe giảng không để ý đến một người bên cạnh thì thoáng quay sang nhìn cô với ánh mắt thật kinh khủng...

Cho đến giờ ra chơi...

Có vài bóng người đứng dưới sân sau dãy lớp học nhìn lên lớp của Anh Vũ...

Điện thoại Anh Vũ đổ chuông, có một tin nhắn được gửi đến, cô bé lấy ra đọc rồi nhìn xuống cửa sổ tầng hai, ở đó có hai tên ngốc đang chờ cô. Cô nhóc lẳng lặng đi xuống mà không biết rằng, có một người cũng đang lẳng lẽ theo sau cô. Với nụ cười nửa miệng. Cửa ác quỷ...

Dưới sân trường...

- Lắm, vết thương sao rồi ?

Anh Vũ nhìn hai kẻ trước mặt ngán ngẩm, hai đứa này hình như cầm tinh sao chổi, đụng vào tụi nó thường không may chút nào cả, nhưng sao tụi nó lại là bạn thân của cô chứ, “bỏ thì thương, vương thì tội” đúng thật là phiền phức mà...

-Nhẹ thôi, chỉ vài ngày là khép miệng. Lâm đưa tay lên dãi băng trắng trên đầu mỉm cười.

-Em gái cậu thế nào rồi ?

-Nó nhập viện rồi. Cũng may là có tiền của nhóc. Hôm nay tôi tới đây là để cảnh báo nhóc...

-Cảnh báo ? Vụ gì thế ? Anh Vũ dựa vào tường lắng nghe với vẻ lơ đãng, đôi mắt trong veo nhìn ra sân trường ngập ánh nắng vàng, mơ màng, nơi góc sân đó có đôi bướm trắng đang bay bay...

-Cái thằng cầm đầu nhóm hôm qua đó. Nó là Leo, hình như nó là một tay đáng gờm trong thế giới ngầm, hôm qua nhóc đã đắc tội với tụi nó, tụi nó mà gặp nhóc sẽ không dễ yên đâu.

-Hừ ! Hai người đứng là lo bò trắng răng, làm như trái đất này nhỏ bé lắm vậy, Dễ gì mà gặp lại chứ. Anh Vũ vẫn không rời mắt khỏi đôi bướm trắng, đôi cánh mỏng manh cứ dập dờn, dập dờn theo làn gió, trông thật đáng yêu... Lâm thở dài trước vẻ thờ ơ của Anh Vũ.

-Nghe nói nó mới chuyển tới trường mình đó !

-Sao ? Giờ cô nhóc mới chịu quay sang nhìn kẻ đang nói chuyện với mình. Đôi mắt trong veo khẽ động, dường như cô đánh hơi thấy có mùi rắc rối do bọn này đem đến. Hai đứa này, nói tụi nó là sao chổi quả không sai mà.

-Nghe nói nó mới chuyển đến đây học sáng nay đó, nó đánh nhau bị đuổi khỏi trường cũ nên phải chuyển đến trường mình, nhưng không biết là vào lớp nào. Lâm nhìn Anh Vũ với vẻ áy náy.- Tụi này tới đây báo cho nhóc biết mà tránh xa ra. Đừng để đụng mặt nó, nếu không...sẽ thảm đó.

Anh Vũ nghĩ ngợi một chút, rồi lại thấy chẳng có gì đáng lo.

-Hừm ! Chung trường thì sao chứ ? Đêm qua trời tối, chắc gì nó đã nhớ mặt tớ chứ ? Vì ngay cả tớ còn không nhớ nó kia mà !

Anh Vũ lại lơ đãng nhìn ra sân trường, mới vài giây quay đi là đôi bướm đã bay mất rồi...Cậu nhóc kia thì chỉ biết thở dài. Cô bạn thân của cậu xưa nay nổi tiếng là người lạc quan, cậu lo lắng sốt vó đi đến cảnh báo nó, nhưng xem ra trên đời này không có gì khiến nó sợ hãi được cả. Như vậy cậu cũng cảm thấy đỡ lo lắng phần nào. Nhưng vẫn cảm thấy chưa yên tâm, cậu cố nhắc nhở nó lần cuối trước khi đi.

-Anh Vũ ! Nó có mái tóc đỏ hơi dài, nhìn cũng dễ nhận ra thôi. Gặp thì nhớ tránh đi nhé...

Anh Vũ vẫn giữ cái vẻ lơ đãng, gật gù.

-Ồ...Nhớ...Tóc đỏ à ? Những hình ảnh dập dờn trong đầu Anh Vũ khiến cô nhớ lại một điều gì đó. Màu đỏ...cái giẻ rách bươm xờm màu đỏ...

ẶC.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hình như có một khuôn mặt rất quen đã hiện ra trong đầu cô, cô nhóc vội quay phắt sang hỏi bằng giọng hoang mang.

-Ê....chờ chút Lâm...Cậu nói nó có mái tóc đỏ hả...

-Ừ. Lâm gật đầu, hơi khó hiểu vì thái độ kì lạ của nhỏ bạn, cậu bạn kia cũng quay sang cô có vẻ lo lắng, lẽ nào Anh Vũ đã đụng mặt tên đó rồi.

-Không nhớ à ? Hôm qua nhóc đứng gần nó lắm mà, không lẽ không nhìn rõ ?

-Rõ...và...nhớ rồi...hic...

Anh Vũ cười đau khổ, khóe miệng giật giật...

Tóc đỏ...

Chính là...

3. Chương 3

Chap 3: Oan gia ngõ hẹp

-Đồng đủ quá nhỉ !

Một giọng nói lạnh ngắt vang lên phía sau khiến Anh Vũ giật mình. Mới nhắc đã đến rồi. Chính là gã hot boy mới đến này đây...

-Vì mạng sống của mình, chạy đi mấy đứa. Anh Vũ khẽ nói với hai đứa bạn rồi định chuẩn bị, nhưng đã trễ...

Một đám nam sinh ở đâu vây ba đứa nhóc, hai thằng nhóc kia bật dậy hoảng hốt, còn Anh Vũ có vẻ đã hiểu được tình hình nên bắt đầu nghĩ đến phương án đối phó, và chiếc thứ 36 lóe lên trong đầu. Nhưng thật không may, mới quay đầu định chạy thì cô gặp một kẻ có mái tóc đỏ rực đi ra, con dao nhỏ trên tay gã lóe sáng dưới ánh mặt trời.

-Hừm ! Tôi còn đang thắc mắc tại sao tôi qua cô lại dám lừa tôi cho hai thằng kia bỏ trốn. Hóa ra là đồng bọn?

Leo vừa nói vừa quay tròn con dao nhỏ trong tay, nhìn Anh Vũ với một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo, thật không biết phải diễn tả niềm hạnh phúc to lớn của cậu như thế nào khi bất ngờ được gặp lại con mồi mà mình đang săn đuổi và thế là phải tự tay giết chết, kẻ dám xỏ mũi cậu, tổn hại nghiêm trọng đến sĩ diện của cậu. Lần này thì cô nhóc chết chắc.

Anh Vũ tái mặt lùi dần ra sau gương cười cầu hòa...

-Haha...Chào đại ca ! À...Cậu tên là Leo phải không ?

-Hử! Cô giả nai hay đầu cô chứa toàn đất sét? Không lẽ cô không tìm hiểu tôi là ai trước khi quyết định đắc tội với tôi sao ? Con dao nhọn trên tay Leo lóe lên dưới ánh mặt trời, ánh trắng lạnh lẽo hắt ngang qua đôi mắt Anh Vũ khiến cô bé giật mình. Nếu có thời gian tìm hiểu nó là ai thì cô đã để giành bỏ chạy rồi...

-Đại ca ! Để tụi em xử đẹp tụi nó đi !

-Gặp lại bọn tao là tụi mày tới số rồi...

Đám đàn em của Leo tiến dần về phía ba đứa nhóc mỉm cười đầy phần khích, nhất là mấy thằng nhóc hôm qua bị chó đuổi, lần này thì xong rồi...Anh Vũ vội quay sang Leo xoa dịu :

-Khoan đã...Khoan đã... Leo...Bạo lực không thể giải quyết được vấn đề...bạn bình tĩnh lại đi. Bình tĩnh để nói chuyện hơn...Làm ồn ào một lúc coi chừng giám thị bắt được là tiêu đời cả đám đó.

-Đại ca yên tâm ! Tụi em sẽ xử bọn này trong vòng năm phút, giám thị không biết đâu!

Anh Vũ cau mày liếc sang. Mấy gã đàn em phần khích của Leo lập tức vây ba đứa nhóc lại, những thanh sắt trắng lóe trên tay chuẩn bị vung tới tấp vào kẻ thù. Kế hoạch thương lượng đã thất bại. Anh Vũ liếc hai thằng bạn ra hiệu. Định đông hơn ta, trong hoàn cảnh

1..2..3 Chạy !!!

Nhận được ám hiệu của Anh Vũ lập tức hai đứa nhóc lao ra phá vòng vây chạy thẳng...

Nhưng....

Phập....

-Á Á Á.....!!!!!!!!!!!!!!

Con dao bấm bay xẹt qua mặt Anh Vũ và cắm ngập vào thân cây bên cạnh, Leo dường như đã sớm đoán được ý đồ của Anh Vũ, cô nhóc xanh mặt khựng lại....

-Chạy đi đâu ? Cô định chạy đi đâu? Vẫn chưa trả nợ cho tôi mà bỏ đi dễ vậy à ? Leo nở một nụ cười nguy hiểm và dần tiến lại gần Anh Vũ. Cô nhóc kia thì nuột nước bọt, mặt tái mét run run lùi ra sau.

-Tôi nợ cậu cái gì ? Tôi có mượn cậu cái gì đâu ...

Lần này thì xong rồi. Anh Vũ liếc hai đứa bạn thân oán trách. Hai thằng gốc đó đúng là sao chổi mà, mỗi lần đụng mặt tụi nó là y như rằng cô lại rơi vào hoàn cảnh thê thảm như thế này. Vậy mà tại sao cô cứ phải gặp tụi nó hoài. Cô nhóc thở dài ảo não. Không lẽ kiếp trước cô nợ nần tụi nó ư ? Là cô giết cả dòng họ nhà tụi nó, hay lừa tình tụi nó. Cô bé nhăn nhó... Làm sao chuồn khỏi đây bây giờ ? Đi tới trước mặt Anh Vũ, Leo cười nhạt:

-Cô dám lừa tôi. Đó là một sự xúc phạm không thể nào tha thứ được .

-Cậu nói vụ hôm qua đó hả...ha..ha... Cô nhóc cười giả lả.-Chỉ là bắt đắc dĩ tôi mới lừa cậu thôi , mà dù sao cũng lỡ lừa rồi... Vậy....bây giờ tôi xin lỗi, cậu bỏ qua được không ?

-Hử ? Dễ vậy sao? Leo dồn cô nhóc vào một góc khuất, chống tay lên bức tường sau lưng Anh Vũ, cậu nhìn cô bé cười đều.-Nếu xin lỗi mà giải quyết được vấn đề thì sẽ không có tòa án và cũng

Hic...đúng là giọng điệu của mafia . Anh Vũ đã bắt đầu hối hận vì lỡ đắc tội với nó rồi. Cô ngước lên nhìn nó lo lắng.

-Vậy cậu sẽ đánh tôi sao ?

-Hừ ! Tôi không đánh con gái, nhưng tôi đã nói rồi, cô đã phạm phải một tội lỗi vô cùng nặng, tôi không thể dễ dàng bỏ qua cho cô được. Liếc xuống đôi mắt đen ngơ ngác của cô nhóc, cậu mỉm cười-Nhưng nếu cô chịu quỳ xuống, vừa khóc vừa dập đầu xin lỗi tôi, sau đó đeo một tấm biển sau lưng ghi dòng chữ “ Từ nay không dám chọc giận Leo nữa” chạy mười vòng quanh sân trường thì tôi có thể suy nghĩ lại.

Mẹ kiếp!!!! Cái thằng điên này nghĩ rằng mình

- Thằng điên kia !!!!!. Cậu bị mắc bệnh hoang tưởng nặng quá rồi đấy, tóc đỏ à ! Dựa vào đâu mà cậu đưa ra yêu cầu đó? Bảo tôi khóc lóc xin lỗi cậu á hả ? đeo tấm bảng chạy quanh sân trường như một con điên trốn trại á hả ? Cậu đang nằm mơ đó hả ? Hay là đang kể chuyện cổ tích cho tôi nghe vậy ?

-Cô nói gì ? Leo liếc ánh mắt sắc lẹm vào Anh Vũ đe dọa. Cô nhóc vẫn lạnh lùng, đúng là không chịu hiểu hoàn cảnh của mình chút nào hết, nhưng thái độ của cô nhóc này khiến cho Leo hơi bất ngờ.

-Đi đi !

-Đi đâu ?

-Đi chích ngừa đi, kéo bệnh nặng quá phát tác rồi lại chạy đi cắn người lung tung đó !

-Cô nói gì ? Leo mặt đỏ bừng bừng, bàn tay cậu nắm chặt gờ lên, hình như cơn giận đã khiến cậu quên mất trước mặt mình là một đứa con gái...

-Định đánh tôi thật sao ?

Anh Vũ vội lùi ra sau. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, nguy hiểm quá, hình như tên này bị cô chọc cho nổi điên lên thật rồi. Nhưng không sao ! Mọi thứ đúng như dự đoán, bây giờ chỉ cần cố kéo dài thời gian và chờ sự xuất hiện của người ấy...

Người ấy...

-Leo...Cậu mà dám đánh tôi, đảm bảo cậu sẽ được chuyển trường ngay ngày mai đó. Cậu nên nhớ ngôi trường này rất có kỉ luật, nó không có sự

Hù dọa ! chiêu này dường như không có tác dụng với đám đầu gấu, nhưng cũng cứ dùng thử xem...

-Ồ !!!Ồ !!! nghe có vẻ nghiêm trọng quá nhỉ ? Cô khiến tôi nổi hết da gà lên rồi này. Sợ quá. Cô nghĩ cô đang hù dọa ai vậy ? Bé con à ! Leo nhìn cô nhóc cười nhạt. Anh Vũ vẫn không nao núng.

-Tôi không hù cậu ? Trước khi chuyển tới đây cậu không điều tra gì về ngôi trường này sao ?

Leo liếc mắt nhìn cô nhóc cười nhạt. Điều tra về trường sao ? Có chứ ! cậu có biết là đánh nhau ở đây sẽ bị đuổi học, và thành tích của cậu ở trường cũ cũng đâu có ít, nói thẳng ra lý do cậu được chuyển đến ngôi trường này là vì đánh nhau nên bị hiệu trưởng cũ tống cổ, nếu mới ngày đầu chuyển trường đã gây chuyện

thế này thì đảm bảo cậu sẽ bị ông già tịch thu xe, cắt tài khoản, giam lỏng, tệ hơn nữa là bị tống ra nước ngoài du học. Thế là hết bạn bè, hết chơi bởi, hết đàn đúm, cuộc đời cậu coi như cũng...chấm hết....

Chắc...chắc !!!! Cũng đáng lo lắm... Nhưng con nhóc này....Nó nghĩ rằng chỉ vì vậy mà cậu không dám làm gì nó sao, nhằm to rồi bé con. Cái danh đại ca của cậu đâu phải chỉ đặt ra cho bọn đàn em gọi chơi đâu chứ. Cậu không muốn đánh con gái, nhưng thiếu gì cách để xử đẹp con nhỏ này.

-Cô khá lắm, nhóc con. Tôi sẽ không đánh cô !

Leo lùi dần ra. Anh Vũ cười thầm, còn tưởng ghê gớm lắm, hóa ra tên này cũng chỉ là con sư tử giấy, mới hù một chút đã sợ vãi linh hồn ra rồi, vậy mà bọn kia cũng gọi nó là đại ca. Đúng là hữu danh vô thực mà. Nhưng như vậy lại tốt, đỡ phải có thêm những rắc rối không nên có...

- Vậy là cậu sáng suốt lắm đó, vậy...

-Tụi mày....Không để cho Anh Vũ kịp vui mừng, Leo quay sang đám đàn em ra lệnh.-Đánh hai thằng đó cho tao, đánh cho tụi nó không thể lết đến bệnh viện luôn cho tao.

-Rõ !!!

Bọn này này giờ chỉ chờ có thế, lập tức vung gậy tới tấp vào hai người này.

Không đánh cô...Nhưng đánh bạn cô ???????

-Dừng lại đi !!!!

Anh Vũ giật mình vội chạy đến nơi hai người bạn, nhưng đã bị Leo giữ lại, xô mạnh vào bức tường phía sau. Nhìn đám thuộc hạ của mình đang đánh túi bụi hai người kia, cậu cười nhạt quay lại:

-Bé con ! Tôi cho cô một cơ hội cuối cùng. Nếu cô không chịu xin lỗi tôi bằng cách mà tôi nói khi nãy. Tôi sẽ cho cô xem cảnh hai thằng bạn thân của cô được đưa vào bệnh viện trong tình trạng như thế nào !

-Hahaha...Máu me bê bết, tay chân gãy vụn...

-Cái tội dám đụng vào đại ca Leo của bọn tao là như vậy đó...

-Tụi mày tới số rồi...

Những thanh sắt trắng lóe vung tới tấp vào hai người kia. Anh Vũ hốt hoảng gào lớn...

-Dừng lại !!! Leo!!!!. Họ đang bị thương, các cậu không thể đánh họ như vậy được...

Trái với vẻ hốt hoảng của Anh Vũ, Leo vẫn nhìn cô bình thản mỉm cười.

-À...Báo cho cô biết. Hai thằng này hôm qua đánh lén tôi. Tôi không biết cô và tụi nó là thuộc hạ của ai, tại sao lại muốn gây chuyện với tôi, Nhưng nếu phải lên phòng hiệu trưởng làm đơn chuyển trường thì hai thằng này cũng không thoát đâu.

-Leo!!! Dừng lại ! Anh Vũ nhú mày nhìn cậu.

-Cầu xin tôi đi !

Một loạt gậy sắt lại vung tới tấp vào hai người bạn của Anh Vũ, hai người đã bị dồn vào một thân cây to, và xem ra cũng đã hết sức chống đỡ rồi. Một tên đi tới trước mặt Lâm vung cây gậy sắt lên nhằm đầu cậu giáng xuống, đầu Lâm đang bị thương, vẫn còn phải quấn băng trắng, dính phải một gậy nữa cậu sẽ vào bệnh viện ăn cháo là cái chắc. Leo liếc thẳng nhóc cười nhạt, cậu đang chờ con bé trước mặt mình quỳ xuống khóc lóc cầu xin cậu tha cho bạn nó, phải như thế thì mới khôi phục được danh dự của cậu bị nó bôi nhọ tối qua....

Nhưng....

Phập....!!!!!!!!!!!!!!

Một con dao nhỏ phóng qua mặt tên cầm gậy và cắm ngập vào thân cây bên cạnh, cả bọn tái mặt, theo hướng con dao bay tới, họ đã nhận ra thủ phạm...

-Dừng lại? Hay là muốn ăn dao?

Anh Vũ lạnh lùng quay tròn con dao nhỏ trên tay nhìn bọn kia cảnh báo. Đã quá thời gian dự đoán, xem ra người ấy hôm nay không đi qua nơi này, Anh Vũ không thể chờ đợi thêm được nữa, đành phải tự mình giải quyết bọn này thôi. Chắc ! Thật tội cho cái quyết tâm “rửa tay gác kiếm” của cô nhóc. Đã thế hôm qua cô còn cố gắng ăn chay niệm phật nữa chứ. Tất cả chỉ tại bọn này mà quyết tâm của Anh Vũ đã thành công cốc. Vậy thì bọn này ! Tội mà chuẩn bị mà lãnh hậu quả đi !

-Ái chà ! Xem ra cô cũng có chút bản lĩnh đó chứ. Cô không phải dạng con gái bình thường. Nếu vậy tôi cũng không ngần ngại xuống tay với cô nữa. Sẵn sàng ăn đòn rồi chứ ?

Leo bẻ nắm tay rộp rộp đi lại gần Anh Vũ, cô nhóc hơi nhú mồm, không nghĩ là sẽ phải dùng đến cách này, nhưng rồi cô cười nhạt và cắt con dao vào trong người. Rồi ngồi phục xuống ôm đầu....

Rồi...

-Á Á Á Á!!!!

Cô nhóc đột nhiên hét lên thất thanh nhìn Leo đầy sợ hãi....

Và....

-CHUYỆN GÌ THẾ ???? CÓ CHUYỆN GÌ THẾ ????

Cả đám còn đang ngơ ngác trước hành động kì quặc của cô nhóc thì đã có một ông thầy giám thị ở đâu vội vàng chạy lại...Và...Đây chính là “ Người ấy” mà Anh Vũ đang chờ đợi...

-Các cậu đang làm gì thế này ? Đánh nhau hả ? Sao các em dám đánh nhau trong trường thế này hả ? (Chắc ! Vì không có thời gian kéo nhau ra bên ngoài chứ sao).

-Thưa thầy...em không đánh nhau...Anh Vũ nhìn ông thầy với ánh mắt sợ hãi tha thiết, khuôn mặt trắng bệch run rẩy. Chẳng mấy khi có cơ hội phô diễn tài năng đóng phim...-Em đang đi vào lớp thì nghe có tiếng ồn ào nên chạy lại... Em thấy có hai bạn bị đánh nên mới chạy tới can thiệp...Nhưng mà...nhưng mà...hic...hic...

- Được rồi...được rồi, em không cần giải thích nữa. Thầy hiểu rồi... Thầy giám thị nhìn Anh Vũ đang ôm đầu sợ hãi với ánh mắt xót xa rồi quay sang Leo tức giận. -Hoàng Hạ Phong !!!! Em là con trai mà lại nữ xuống tay đánh bạn gái như vậy sao ? Thật đáng xấu hổ mà.

-Em đã đánh con bé cái nào đâu....

-Còn các em kia, sao lại dám mang gậy gộc vào trường thế hả? Trời ơi...Nhìn lại đám xôn xao, thầy giật mình.-Lại còn có cả dao nữa chứ. Các em to gan lắm rồi...

-Ồ...Khoan đã...con dao đó không phải...

- Hoàng Hạ Phong, em to gan lắm rồi, mới chuyển trường đến mà dám quậy phá thế này rồi sao ?

Đám thuộc hạ của Leo nhìn ông giám thị áp úng thanh minh. Nhưng dường như những lời nói của đám ruồi muỗi này không có tác dụng, bằng chứng là không có một lời nào lọt vào tai thầy ấy. Đi tới trước mặt Leo, thầy gằn giọng, nhìn cậu với ánh mắt thật nghiêm khắc, thẳng ngu này tới số rồi, Anh Vũ che miệng cười thầm.

-Đúng là không thể nhẹ nhàng với em được mà. Em giỏi lắm. Lên phòng giám thị với tôi !

Nghe tiếng ồn ào của thầy giám thị, mấy chú bảo vệ gần đó cũng

Còn Anh Vũ, vì đã chuẩn bị sẵn tư thế nên diễn rất đạt vai “ nạn nhân bị hành hung”. Chỉ có tên tóc đỏ và đám thuộc hạ ngốc của gã là vẫn ngơ ngác như bò đội nón mà thôi. Đi ngang qua Leo, cô nhóc không quên liếc mắt và tặng cậu một nụ cười nửa miệng như muốn nhả một thông điệp:

“Muốn đánh tôi sao ? Không có cửa đâu, cậu còn non và xanh lắm, tóc đỏ à !”

-Đồ quỷ quyết, tôi không bỏ qua cho cô đâu.

Leo vừa lăm bắm, vừa cùng đám đàn em lủi thủi lên phòng giám thị. Và đúng như dự đoán, bố cậu được nhà trường gửi lời mời ngay hôm đó. Nhưng mâu thuẫn giang hồ rất phức tạp nên cả bọn đều lắp lững, cả Lâm và Mãi có dính líu đến vụ đánh nhau từ tối hôm qua cũng phải tìm cách khỏa lấp sự thật. Để nhà trường biết rõ chỉ thêm rắc rối mà thôi. Tốt nhất là nên kín đáo giải quyết ở bên ngoài.

Và nhờ có sự ăn năn hối lỗi của các em học sinh cá biệt, cộng thêm sự vị tha cao cả của nạn nhân- học trò ngoan hiền gương mẫu, hơn nữa Leo mới chuyển trường đến hôm nay, chưa rõ kỉ luật nhà trường nghiêm khắc như thế nào nên thầy hiệu trưởng đã quyết định là sẽ chỉ cảnh cáo và bắt cả đám viết bản kiểm điểm. Riêng cậu “đại ca sư tử đỏ Leo” đã được đưa vào sổ đen theo dõi của các vị giám thị đáng kính. Mọi chuyện tạm thời đã được giải quyết ổn thỏa...Nhưng sự ổn định này giống y như sự tĩnh lặng của bầu trời trước khi cơn bão tới vậy....

Nhìn thì ổn, nhưng sự thật...Rất là không ổn....

-Lâm, Mãi, ra rồi sao ? Thầy quyết định thế nào ?

Thấy bóng dáng hai đứa bạn trên hành lang, Anh Vũ vội chạy tới hỏi thăm, vết thương của Lâm có vẻ đã ổn, cũng may là có thầy giám thị can thiệp kịp thời nên hai đứa chỉ bị mấy vết bầm ở cánh tay.

-Viết bản kiểm điểm, hai bên giảng hòa. Nếu còn để xảy ra mâu thuẫn đánh nhau sẽ bị đuổi học. Tạm ổn rồi, trong thời gian này bọn Leo sẽ không dám manh động đâu. Tụi nó cũng đâu có muốn bị đuổi học. Nhóc có thể an tâm. Mãi nhìn cô bé thông báo tình hình.

-Anh Vũ...Xin lỗi nhóc, chỉ vì bọn tôi mà nhóc bị liên lụy thế này...Lâm cúi đầu có vẻ áy náy vì đã gây quá nhiều rắc rối cho cô bạn thân.

-Chuyện đó để nói sau đi. Lâm, Mãi, tối qua các cậu đã làm gì thế ? Leo nói là các cậu đã phục kích đánh lên cậu ấy. Chuyện này là thật sao ? Anh Vũ nhíu mày nhìn hai đứa bạn, bây giờ mới vào vấn đề chính, dù là bạn nhưng cô cũng không thể bỏ qua ấy đứa này được.

-Chuyện này...Mãi nhìn cô bé gãi đầu ấp úng, Lâm vội gạt ngang.

-Đủ rồi Anh Vũ, nhóc đừng xen vào chuyện này nữa, nhóc gặp rắc rối như vậy chưa đủ hay sao ? Còn đây đưa với bọn tôi, nhóc cũng sẽ bị bọn Leo đánh đó, tốt nhất là quên chuyện này đi và tránh xa bọn tôi ra.

-Haha...Cảm động quá, cậu còn biết lo cho tớ nữa à? Thế cậu nghĩ sau chuyện này thì tớ còn đường lui nữa sao ? Anh Vũ cười nhạt, tụi này ngây thơ hay đầu đất thế không biết. Lâm và Mãi chỉ biết thở dài nhìn cô nhóc bất lực...

-Nghe qua cách nói chuyện của Leo, có vẻ như cậu ấy không biết nhiều về hai cậu, vậy suy ra các cậu không quen cậu ấy và không quen thì không thể đánh cậu ấy vì mâu thuẫn được. Rốt cuộc là vì lí do gì mà các cậu gây chuyện với người ta.

-Anh Vũ...Mãi ngập ngừng...-Thực ra chỉ là bọn tớ thấy nó ngứa mắt nên...

-Nên gây sự đánh người ta hả ? Các cậu là bọn du côn thích đi đánh nhau, quậy phá như vậy sao? Hừ ! Nếu các cậu định không nói cho tôi biết là tôi “choảng” hai người ở đây luôn đó. Hai người đã kéo tôi vào chuyện này mà còn dám giấu diếm tôi sao? Anh Vũ vừa cười nhạt vừa bẻ tay rộp rộp, hai thằng

Hai đứa nhóc tái mặt. Nếu so sánh Anh Vũ với đám Leo. Tụi nó sợ Anh Vũ hơn....

-Thực ra là tại tôi...Nghe Lâm lên tiếng, Anh Vũ quay sang nhìn cậu chờ đợi.-Tôi...bọn tôi không có thù oán gì với Leo cả, vì có người thuê bọn tôi đánh Leo nên bọn tôi mới đi gây sự với cậu ta. Ban đầu cứ tưởng thằng nhóc đó cũng giống như mấy đứa cuội bắp thích thể hiện nên định cho nó một trận thôi. Ai ngờ...nó mạnh quá...Kết quả là bọn tôi bị đám đàn em của nó dợt ột trận...

-Hahaha...Đáng đời cậu lắm. Vậy là cậu bị đòn đâu có oan... Lâm nhìn Anh Vũ cười mà thấy nhói trong lòng. Thật chưa thấy ai tốt như con bé này. Bạn thân bị đánh đến sống dở chết dở, mình lại ôm bụng cười...-Nhưng mà...Anh Vũ nhìn cậu lạnh lùng.-Cậu muốn đi gây chuyện với người ta là quyền của cậu, nhưng cậu kéo theo Mãi làm gì hả ?

Lâm cúi xuống im lặng, Mãi thì nhìn Anh Vũ với vẻ bối rối:

-Anh Vũ à ! Nhóc hiểu lầm rồi. Tự tôi muốn đi theo giúp nó chứ không phải nó kéo tôi đi đâu...Thực ra thằng Lâm cũng không muốn làm việc này đâu. Nhưng em nó đang bệnh nặng...

-Im đi, Mãi !!!!

-...Lâm...đang rất cần tiền...

-Tao nói mày im đi...Mày bị điên hay sao mà không nghe tao nói...Lâm gào lên và lao tới nắm chặt cổ áo của Mãi siết chặt, thấy hành động hung hăng của thằng bạn, Anh Vũ thở dài đi lại nắm chặt lấy tay Lâm:

-Buông nó ra đi. Cậu thấy mình gây chuyện như vậy vẫn còn chưa đủ hay sao? Muốn bị “hốt” lên phòng giám thị nữa sao?

Lâm nhả mặt buông tay ra, không phải vì cậu sợ phải lên phòng giám thị, mà vì tay con nhóc Anh Vũ cứng quá, nó cầm tay cậu bóp chặt mà xương cốt cậu muốn rệu rã cả ra, con nhóc này đúng là trâu vật mà... Nhìn Lâm xuyết xoa cánh tay với mấy vết hằn đỏ, Anh Vũ mỉm cười:

-Vậy...thằng hèn nào đã thuê hai cậu đánh Leo ? Tổ sẽ tìm đánh cho nó một trận.

-Anh Vũ...Lâm nhìn cô bạn thân áp úng.-Người này

-Anh Vũ, sao các em lại đứng ở hành lang, mau vào lớp học đi.

Lâm đang định nói gì thì thầy giám thị ở cầu thang đi lên, và đằng sau thầy là anh bạn có mái tóc đỏ rực, và đôi mắt cậu cũng bắt đầu đỏ rực...Chặc ! Oan gia ngõ hẹp...

-Sắp ra chơi rồi mà thầy. Để tiết sau em vào lớp ạ ! Anh Vũ quay sang giải thích.

-Thế cũng được, em không bị thương ở đâu chứ ? thầy giám thị nhìn cô bé quan tâm, tội nghiệp con bé, xinh xắn, ngoan hiền thế này mà lại bị hành hung, thầy giám thị nghĩ thầm.

-Em không sao ạ ! Anh Vũ mỉm cười giả bộ hiền thực, đóng kịch mệt quá, nhưng đã lờ leo lên lưng cạp rồi, không còn cách nào khác...

-Vậy thì tốt ! Hạ Phong. Người thầy đáng kính nghiêm khắc quay lại cậu nhóc đang hằm hằm nhìn con mồi với đôi mắt tóe lửa.-Phong, từ bây giờ thầy sẽ theo dõi em gắt gao đó, tốt nhất là em đừng có gây chuyện gì nữa. Nếu có lần thứ hai, tôi nhất định sẽ đuổi học em. Em cũng nên cảm ơn Anh Vũ và hai bạn này đi. Em đánh họ mà họ lại đi xin tha cho em, có tìm mớ mắt cũng không gặp được ai tốt như vậy đâu. Từ nay nhớ cư xử với nhau tử tế một chút .

-Em rõ rồi thưa thầy. Cảm ơn bạn Anh Vũ nhé ! Leo tiến tới nhìn cô bé trước mặt, hai hàm răng cậu rít lại phát ra một âm thanh vừa đủ cho cô bé nghe thấy.-Ôn này của cô, tôi nhất định sẽ

-À... không có gì đâu...bạn đừng để bụng...Hahaha...cứ quên nó đi nhé. Chúng ta là bạn bè mà! Anh Vũ gượng cười mà sao cô thấy sống lưng hơi lạnh.

-Được rồi ! Các em giải hòa thân thiện như thế là tốt. Từ nay đừng đánh nhau nữa nhé. Thầy giám thị mỉm cười hài lòng và đưa tay sửa lại mắt kính.

-Tụi em hứa sẽ không có lần sau nữa đâu ạ ! Anh Vũ mỉm cười thật tươi, còn Leo thì nhìn cô khinh khỉnh.

“Đúng là đồ cáo già, nói dối không chớp mắt. Nhưng cứ yên tâm, lần sau cô không còn cơ hội giở trò nữa đâu, tôi nhất định sẽ bẻ cổ cô, con nhóc ! ”

-Tốt lắm ! Thôi, sắp hết tiết 4 rồi, các em vào lớp chuẩn bị bài vở học tiết 5 đi, thầy đi trước nhé !

Thầy giám thị đi rồi, hai thằng nhóc cũng đánh bài chuẩn, hành lang giờ chỉ còn lại Anh Vũ và Leo, quét ánh mắt lạnh lùng qua cậu nhóc, Anh Vũ chậm rãi bước vào lớp như chưa có chuyện gì xảy ra, Leo thấy vậy đi lên trước định giữ cô lại thì có một cô gái trong đám học sinh đang ủa ra chạy lại ôm chặt lấy cậu.

-Leo !!!! Leo !!! Cuối cùng cậu cũng chuyển đến trường của tớ rồi. Tớ nhớ cậu lắm...Leo ngac nhiên ngược xuống nhìn cô gái đang ôm mình mỉm cười:

- Sa Lê !!! Chào cậu !

-Leo à ! Cậu đúng là quậy phá mà. Mới tới trường đã đánh nhau rồi, cậu không thể tạo ấn tượng ọi người bằng cách khác sao ? Cô gái nghiêng đầu mỉm cười, đôi mắt lúng liếng.

-Ồ...Leo gương cười.

-Cuối tuần sau chúng ta cùng đi ăn tối nhé. Nhà hàng của nhà tớ hôm đó sẽ có một bếp trưởng người Pháp tới làm việc, ông ấy nấu ăn ngon lắm !

-Ừ ! Được thôi, hôm đó tớ sẽ tới!

Anh Vũ nhìn họ vài giây rồi bỏ đi, Hai người kia thì vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ mà không biết là họ đã thu hút ánh mắt của bao nhiêu người, và khi họ đi khuất lập tức đám con gái nhao nhao lên.

-Con nhỏ đó là ai thế ?

-Sao nó lại thân với Leo của chúng ta thế, nó ở lớp nào nhỉ ?

-Trời..nó còn khoác tay Leo nữa kìa, anh ấy cười với nó kìa...trời ơi...ghen tị quá đi mất...

-Ôi...Ước gì mình được ở vị trí của nhỏ đó...

Cả dãy học nhao nhao lên, thế là chỉ nửa ngày ngắn ngủi mà cả trường có ba tin giật gân, và cả ba tin này đều xoay quanh một người...

Một: Hotboy mới chuyển đến trường, lí do: bị trường cũ đuổi vì tội đánh nhau.

Hai:

Ba: hotboy đã có bạn gái.

Anh Vũ không quan tâm đến đám con gái đang nhao nhao lên vì hotboy, cô về chỗ ngồi phịch xuống ghế ngửa đầu ra sau nhìn trần, hôm nay quả là một ngày đầy nguy hiểm và rắc rối.

Cạch...

Một lon cô ca lạnh được đặt lên trán Anh Vũ, cô bé đưa tay cầm xuống mỉm cười.

-Cát Cát !

-Nghe nói tên hotboy Leo và đám thuộc hạ của nó đánh cậu hả. Tụi nó không sao chứ ?

-Ồ... không sao ! Anh Vũ cười nhạt. Bà nó ! nhỏ bạn thân khốn kiếp, cô bị đánh mà nó lại hỏi thăm lo lắng cho kẻ đánh cô. Bạn bè kiểu gì đây trời. 10 năm quen biết nó thật vô ích mà.-Chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi ! Anh Vũ vui vẻ khui lon nước lạnh đưa lên miệng, Cát Cát mỉm cười ngồi xuống trước mặt cô bé :

-Hiểu lầm à ? Cũng đúng thôi . Cái bản mặt của cậu ai nhìn mà chẳng muốn hiểu lầm.

-Haha. Anh Vũ cười gằn liếc nhỏ bạn.-Thế cậu nghĩ cái bản mặt chết tiệt của cậu đáng yêu hơn tớ sao ?

-Có cần tớ “dẫn” cho nó một trận giùm cậu không ? Đảm bảo tớ sẽ giải quyết nó thật nhanh, gọn, nhẹ mà không để lại bất kì dấu vết nào cho bọn cớm. Cát Cát mỉm cười bẻ tay rắc rắc, đôi mắt hiểu chiến bá đạo. Con nhỏ này đang lập kế hoạch giết người sao trời?

- Không cần. Anh Vũ lắc đầu cười cười.-Hôm nay cậu có vẻ hiểu chiến quá nhỉ ?

-Tớ không thích cái vẻ kiêu ngạo của gã đó. Nếu cậu không thích rắc rối, tớ sẽ xử đẹp nó cho cậu !

-Không cần đâu ! Anh Vũ bóp chiếc lon rỗng bẹp dúm rồi quăng vào sọt rác gần đó.-Mà tớ cũng ngạc nhiên đó, sao cậu không có chút cảm giác gì với mấy cậu hotboy của trường mình nhỉ? tớ thấy họ cũng đâu có đến nổi nào, vậy mà chưa thấy cậu để ý đến ai bao giờ cả, không lẽ cậu thuộc thế giới thứ 3 ? Cát Cát !

-Hề? Cậu phát hiện ra rồi sao? Cô nhóc nhào lại ôm cổ Anh Vũ mỉm cười, -Nếu tớ nói tớ yêu cậu, sau này tớ sẽ cưới cậu, cậu có chịu không ! cô bé kia giật mình da gà da vịt nổi lên từng mảng, hồi đùa thể thôi, đừng tưởng thật chứ...nhăn mặt cổ đẩy nhỏ bạn ra.

-Cám ơn Cát Cát, tuy tớ không có hứng thú với cậu, nhưng tớ sẽ ghi nhận sự cố gắng này ...

4. Chương 4

Chương 4: Câu lạc bộ Karate

-Leo ! Cậu đã quen với trường mới chưa ?

-Có gì không hiểu thì cứ hỏi tớ nhé.

-Cậu có rảnh không ? Xuống canteen uống nước với bọn tớ đi !

Đã hai tuần qua rồi mà sức ảnh hưởng của hotboy đối với mấy cô nàng trong lớp vẫn không giảm đi chút nào cả. Leo quay sang tặng cho họ một nụ cười rạng rỡ khiến đám con gái lảo đảo, mấy trái tim ngây thơ không hẹn mà cùng duyệt binh rầm rầm trong lồng ngực. Leo bỏ đi rồi mà cả đám vẫn ngồi ngẩn ngơ cười như bị trúng tà mơ màng, ai cũng hi vọng một lần được hotboy quan tâm. Nhưng thật tiếc vì họ không biết rằng cậu hotboy này chỉ để ý đến hai người con gái rất đặc biệt, Sa Lê : cô gái xinh đẹp, thanh mai trúc mã của cậu. Anh Vũ: con ranh con xảo quyệt, kẻ thù không đội trời chung, cậu đã thề là phải chính tay giết nó!

Sau vài phút cả lớp lại xôn xao lên như một cái chợ, Anh Vũ quay sang Cát Cát đang nhăn nhó nhìn tờ giấy đánh giá đội Karate hôm qua. Một tháng nữa là có hội thể thao cấp tỉnh, Cát Cát là đội trưởng đội Karate, còn Anh Vũ là trụ cột vô cùng quan trọng. Năm nào hai người cũng mang về hai chiếc huy chương vàng danh giá cho trường. Nhưng năm nay có vẻ có chút rắc rối...

-Sao rồi Cát Cát ? Đội hình năm nay thế nào, có hạt giống nào ưu tú không?

-Hừm...Tình hình không khả quan cho lắm. Tớ đã đi thăm dò các trường khác rồi, họ khá mạnh, đội Karate của chúng ta năm nay thì quá yếu. Mấy anh chị trụ cột đã tốt nghiệp hết rồi. Thành viên còn lại của đội chỉ có vốn vịn 12 người mà còn toàn là tay mơ...Chán thật ! Cát Cát vất tờ giấy xuống bàn ngả người ra sau thở dài.

-Vậy là năm nay chúng ta phải nhường vé lại cho kẻ khác sao ? Anh Vũ quay lại xếp mấy cuốn sách vào ba lô một cách chậm chạp.-Hay cậu đi tới gặp mấy đội trưởng kia thương lượng đi, cùng lắm là dùng mĩ nhân kế loại họ ra khỏi vòng sơ khảo, tớ tin Cát Cát thừa sức làm việc này mà.

Kế sách hồ ly à? Nghe Anh Vũ nói vậy, Cát Cát thở dài ảo não.

-Tớ cũng đã từng nghĩ đến phương án đem cậu đi tặng cho họ, nhưng sau khi điều tra mới biết 90% đối thủ đều ở thế giới thứ 3. Nên Anh Vũ...cậu vô dụng rồi.

-Chắc...Không phải Cát Cát cũng ở thế giới thứ 3 sao? Anh Vũ gãi gãi đầu.-Cậu có cách gì không?

-Hừm...Có vài người học võ nhưng không nằm trong đội Karate. Nếu tuyển thêm được những người đặc biệt này thì chiến thắng sẽ nằm trong tay chúng ta. Chỉ cần trường mình có 4 vé

-Ồ...Anh Vũ ngược lên trời suy nghĩ.-Tớ một vé, cậu một vé, còn lại hai vé “cướp” ở đâu được chứ ?

-Hừm...Tớ đang suy nghĩ đây....Cát Cát lúc lắc mái tóc đuôi ngựa, rảo mắt nhìn quanh lớp rồi dừng lại ở đám đang xôm tụ, đột nhiên cô bé nhồm dậy vỗ hai tay mỉm cười rạng rỡ:

-Có rồi, có rồi !!! Hehehe...!

Quý đang cười. Anh Vũ thấy hơi lạnh sống lưng nhưng cũng cố ngược lên nhìn cô bạn mình đang đắc ý. Nó đã có cách gì sao? Không hổ danh là bạn thân của cô. Đầu óc cũng nhanh nhạy lắm. Nhưng cô bé thấy, sao nụ cười của nhỏ gian xảo quá !

-Cậu nghĩ ra trò gì rồi ? Cát Cát !

-Hahaha. Cách này cũng khá đơn giản thôi, nhưng tớ cần cậu giúp đỡ, Anh Vũ ! Cậu sẽ vì đội Karate của chúng ta mà hi sinh hết mình chứ ? Cát Cát nhìn Anh Vũ bằng đôi mắt long lanh chờ đợi.

Muốn cô hi sinh? Rất thông minh. Lần nào nghĩ ra trò vui bạn thân mến của cô cũng muốn đem cô ra làm vật hi sinh. Anh Vũ cười. Kinh nghiệm hơn 10 năm quen biết với nó cho thấy cô nên thẳng thừng từ chối.

- Nếu giúp được thì tốt nhất định giúp, nhưng nếu phải chết thì tốt xin kiếu !

-Thế là được rồi, bây giờ tốt sẽ chuẩn bị, cậu tới phòng tập trước đi ! Cát Cát vỗ mạnh vào vai Anh Vũ, con nhỏ này sao tự nhiên hăng hái thế không biết, rõ ràng là không bình thường mà...

-Cậu không cần tốt giúp cậu chuẩn bị sao ? Anh Vũ

-Cậu chỉ cần tới phòng tập chờ là được rồi !

-Thật sao ?

-Cứ tin ở tốt !

Cát Cát vừa nói vừa đẩy Anh Vũ ra cửa, cô bé dành xuống phòng tập trước. Mà không biết rằng, cô bạn mình đang âm mưu điều kinh khủng gì...

Khoảng 30 phút sau đó thì một đoàn gồm mấy chục tên lực lưỡng nhao nhao kéo tới phòng tập Karate. Anh Vũ đang tập cho các thành viên thi đấu dừng lại ngó ra. Đội bóng, đội điền kinh, cờ vua, cầu lông.... Sao những người này lại tới đây chứ...Cô bé còn đang ngơ ngác nhìn mấy vị khách thối mác thì lớp trưởng Cát Cát đi tới giữa phòng tập thông báo.

-Các bạn thân mến....yên lặng nghe đây ! Câu lạc bộ Karate của chúng ta đang thiếu những hạt giống ưu tú cho đợt giải hội thể thao sắp tới, mà đội karate năm nào cũng giành ngôi vô địch, không thể có chuyện năm nay chúng ta ra về tay không được, chúng ta phải cố gắng lấy được 4 tấm vé vào chung kết để không làm mất mặt các bậc tiền bối đi trước. Vì vậy với tư cách là một đội trưởng , tôi quyết định sẽ tuyển gấp thành viên vào đội...Và trên tinh thần tự nguyện của học sinh trong trường. Tôi không ép buộc ai cả, có điều...Cát Cát mỉm cười nhìn hết một lượt mọi người rồi nhấn giọng : -Nếu ai trở thành thành viên đội Karate và giành được giải hội thao ở vòng chung kết thì người đó sẽ được nhận một nụ hôn thật ngọt ngào của công chúa

-WAO !!!!

Đám con trai xôn xao lên, Anh Vũ thì té ngửa. Bạn Cát Cát thân mến của cô, hóa ra nó đã có ý định đem cô làm vật hiến tế cho đám con trai háu sắc này, hèn chi mà khi này nhất quyết đẩy cô tới phòng tập trước. Nó thật cao tay.

Bọn con trai thì nhìn Anh Vũ phấn khích lắm.Vì Anh Vũ rất là đáng yêu, khuôn mặt thiên thần đẹp tựa tranh vẽ, mái tóc xõa nhẹ dài qua vai và mềm như tơ, cộng với đôi mắt trong veo hút hồn người đối diện. Anh Vũ chính là một trong những hotgirl của trường. Tụi này mơ còn không có cơ hội tiếp xúc với cô,vậy mà bây giờ Cát Cát lại đưa ra cái điều kiện béo bở như thế, đúng là cơ hội trời à. Thế là cả đám nhặng xị lên tranh nhau đăng kí.

Anh Vũ thì toát mồ hôi hột. Thật khốn nạn cuộc đời, cô phải hi sinh nụ hôn đầu tiên của mình ấy con lợn háu sắc này sao ?

-Cát Cát, Cậu có oán thù gì với tốt hả, sao cậu dám bày ra trò này chứ ?

-Anh Vũ! Bình tĩnh đi, cậu phải biết hi sinh vì tập thể chứ ! Chỉ là một nụ hôn thôi mà !

-Hay lắm ! Chỉ là một nụ hôn thôi sao ? Thế sao cậu không hi sinh mà lại là tốt ?

-Hahaha...

Cát Cát tăng lờ đi chỗ khác.

-Nhưng chúng ta có một điều kiện để đăng kí. Vì thời gian có hạn, đội của chúng tôi chỉ chọn những người đặc biệt mà thôi. Vì vậy điều kiện để các cậu được trở thành thành viên là các cậu phải đấu với Anh Vũ và thắng được cô ấy. Cát Cát vui vẻ đặt thêm điều kiện, nhưng đến đây thì đám con trai tỏ ra ngần ngại. Đánh bại Anh Vũ ư ? Cô gái dễ thương này sao, ai lại nỡ xuống tay cho đành chứ.

-Lớp trưởng ơi ! Điều kiện này thì có hơi quá đáng...

-Con trai ai lại đi đánh con gái chứ...

-Ngại gì chứ ? Cái này là thi đấu, không được tính là đánh nhau, mà con nhỏ trâu vật này cũng không giống mấy cô gái yếu ớt bình thường đâu, các cậu cứ thoải mái xuống tay đi ! Đây là cơ hội để các cậu được nhận nộ hôn của Anh Vũ đó. Cát Cát mỉm cười, nhưng đám người kia vẫn nhìn nhau ngần ngại...

-Bọn tớ...

-Không thể...

-Hừ ! Cậu vô dụng thật đó Cát Cát, nhìn tớ mà học hỏi nè ! Anh Vũ vui vẻ đi lại mỉm cười cao giọng.-Các chàng trai thân mến !!! Ai thắng tớ sẽ được trở thành thành viên chính thức của đội karate và các cậu sẽ được hẹn hò với lớp trưởng Cát Cát một ngày ngay hôm nay...

-Ồ Ồ Ồ !!!!!

Cả phòng lại nhao nhao lên, hình như bọn này còn phấn khích hơn điều kiện nộ hôn khi nãy nữa ! Vì Cát Cát cũng dễ thương đâu có kém gì Anh Vũ, hơn nữa điều kiện mới đưa ra còn thực tế hơn nộ hôn với Anh Vũ nhiều.

-Anh Vũ!!!! Cậu có thù oán gì với tớ sao...Cát Cát nghiêng rằng, trợn mắt nhìn nhỏ bạn thân. Anh Vũ thì mỉm cười tỉnh bơ.

-Thù oán gì chứ ? Chúng ta là bạn bè mà. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu !

Cát Cát nhìn nó chán ghét. Anh Vũ chỉ nói đúng về “có họa cùng chịu” thôi. Rõ ràng con nhỏ này đang trả thù cô.

-Anh Vũ...Tôi đấu trước...

-Tôi...

-Tôi...

Đám háu sắc kia bắt đầu nhao nhao lên, Anh Vũ nhìn qua cười nhạt:

-Thế mà bảo là không nỡ xuống tay đánh con gái.Chắc ! Miệng lưỡi đàn ông quả là không đáng tin mà.

-Dẹp hết tụi nó đi, còn sót lại đứa nào tớ sẽ cho nó hôn cậu đó. Cát Cát bực bội quay đi.

-Hazzz ! Cậu đúng là phiền phức mà ! Mang một đám rác về đây, giờ bắt tớ dọn.

RỒI ! TẤT CẢ CÙNG XÔNG VÀO ĐI. CHÚNG TA SẼ GIẢI QUYẾT NHANH GỌN TRONG VÒNG 15 PHÚT.

Vứt phăng chiếc khăn lau mồ hôi trên cổ xuống, Anh Vũ cười nhạt rồi bất ngờ xông vào đám xông xáo trước mặt. Cả đám kia cũng lập tức lao vào. Rồi...

Bình...

Bốp...

Rầm...rầm...rầm

-Kế hoạch của cậu hay lắm Cát Cát. Toàn là một lũ yếu như sên, thế này thì đi thi sẽ bị loại ngay ở vòng gửi xe chứ đừng có mơ mà vào chung kết.

-Anh Vũ ! Còn một người chưa đấu kìa.Cát Cát mỉm cười quay ra cửa.

Leo đang đứng dựa lưng vào tường nhìn Anh Vũ chăm chăm, cô nhóc giật mình. Oan gia của cô. Cơ giới độc nào đưa gã tới đây?

-Cậu khá đấy ! Nếu cậu mà là con trai, tôi chắc chắn sẽ nhận cậu làm thuộc hạ rồi. Leo cười nhạt nhận xét.

-Cám ơn, nếu thật sự có may mắn đó thì tớ xin được từ chối. Cậu lết tới đây làm gì ?

Cát Cát mỉm cười vui vẻ đi lại trước mặt Leo dụ dỗ:

-Leo ! Hình như cậu chưa đăng kí vào đội thể thao nào cả. Cậu muốn tham gia vào câu lạc bộ Karate của bọn tớ không ? Cậu sẽ được nhận một nũ hôn của Anh Vũ nếu đoạt được huy chương vàng đó.

-Hừ ! Ai mà thèm hôn con nhỏ trâu vật ấy. Tôi tới đây chỉ vì nghe đồn người mạnh nhất trường ở trong đội Karate. Tôi muốn thách đấu với thằng đó. Nó đâu rồi ? Leo cười nhạt nhìn xung quanh.

-Thách đấu ? Cát Cát tròn mắt, nghiêng đầu nhìn anh bạn thắc mắc.- Lí do?

-Hừ...Thói quen của tôi thôi. Ở bất cứ ngôi trường nào tôi tới học, tôi cũng là người mạnh nhất, và ở đây cũng không phải ngoại lệ. Thế kẻ nào là người mạnh nhất trong đội của các người, gọi nó ra đây.

-Hử ? Cậu nghĩ cậu là ai mà có quyền ra lệnh cho bọn tôi ? Cát Cát lơ đãng nhìn lên trần nhà, đúng là khó mà chấp nhận thái độ kiêu ngạo của tên này.

-Hừ ! Tôi cho các người 30 phút. Nếu không gọi kẻ đó ra, tôi sẽ phá nát cái phòng tập này và dợt đẹp bọn khoác lác các người, cho các người hết có cơ hội tham gia hội thể thao luôn !

Leo nói xong và búng tay cái “chóc”, nguyên một đám đàn em hung hăng của cậu trên tay cầm gậy sắt lúi lúi đi vào, các thành viên trong đội Karate cũng không phải là hiền. Một đám bẻ tay rắc rắc đi tới đàn trợn trước mặt Leo thách thức.

-Mày nói gì, thằng nhãi này...

-Mới đến mà to gan quá đấy nhóc...

-Đội trưởng, để tụi em dợt đẹp nó nhé !

Cả phòng tập Karate xôn xao lên, có vài tên háu đá thấy Leo sỉ nhục đội mình thì nhào lên định xử cậu. Nhưng Cát Cát đã mỉm cười ra hiệu cho họ im lặng. Liếc nhìn Leo, cô bé mỉm cười đầy ẩn ý.

-Hiểu rồi !...Tôi rất ấn tượng với lòng can đảm của cậu. Mặc dù cậu có hơi chém gió ! Cậu sẽ được đấu với người mạnh nhất trong đội của tôi. Nếu cậu thắng, cậu sẽ được trở thành thành viên của đội.

-Hừ ! Tôi không thích tham gia vào một đội cùi bắp như thế này. Nhưng nếu làm đội trưởng thì tôi sẽ suy nghĩ lại. Leo nhìn cô bé cười đều. Đến lúc này thì đám thành viên trong đội dường như đã hết giữ được bình tĩnh...

-Thằng nhãi, mày nói gì ?

-Mày muốn giành ngôi vị đội trưởng của Cát Cát à...

-Mày tới số rồi !

Bốp...

Bụp...

Rầm...Rầm....

Ba tên nhào vào Leo đã đo đất sau hai cú đấm và một cú đá của cậu nhóc. Những kẻ khác thấy vậy cũng chợn bước, dù không muốn chấp nhận, nhưng đúng là Leo mạnh hơn họ. Nhìn đám người xôn xao trước mặt, cậu mỉm cười khinh bỉ:

-Chắc ! Đây mà là đội Karate sao? Y như gánh xiếc rẻ tiền.

Phòng tập lại hỗn loạn cả lên, Anh Vũ nhìn cảnh lộn xộn trước mắt mà thở dài ngán ngẫm, còn chưa tìm được thành viên mới mà lại có người tới gây rối. Thật phiền phức quá !

-Quậy đủ chưa? Các cậu còn định làm loạn đến khi nào nữa đây ?

Anh Vũ hét lớn và nhào lên giữ hai tên ném ra phía sau. Hình như những kẻ học võ nửa mùa như tụi này không biết thế nào là kiên nhẫn thì phải. Muốn đánh kẻ thù ít ra cũng phải biết đánh giá thực lực của nó trước xem thế nào, cứ nhắm mắt nhào vô chỉ tổ trở thành bao cát cho người ta đánh. Không có năng lực thì ít ra cũng phải xài thủ đoạn chứ...Đám ồn ào đã im lặng, Cát Cát lên tiếng:

-Được rồi Leo. Tôi cũng rất muốn biết khả năng của cậu đến đâu. Tôi đồng ý. Cậu sẽ được đấu với kẻ mạnh nhất của đội chúng tôi. Nếu cậu thắng, cậu có thể lên làm đội trưởng đội Karate. Nhưng nói trước...Có bị thương thì cũng ráng mà chịu nhé !

Leo nhìn Cát Cát mỉm cười hài lòng. Đám thuộc hạ của cậu cũng cười cợt chế nhạo Cát Cát, cô bé kia vẫn lặng im khắc sâu từng khuôn mặt những đứa đó vào đầu mình, để sau này nhớ tụi nó trả thù.

-Hà Anh Vũ....Cậu có việc rồi đó. Cát Cát quay sang bạn thân mỉm cười dịu dàng. Đang mỉm cười đắc ý, nghe Cát Cát nói Leo ngơ ngác nhìn sang cô bé ngạc nhiên.

-Anh Vũ....Không lẽ, con bé này...

-Anh Vũ là người mạnh nhất đội chúng tôi. Cậu sẽ đấu với cô ấy ! Cát Cát quay sang giới thiệu. Anh Vũ thì nhìn Cát Cát khinh bỉ, bạn ư? Đội trưởng ư? Con ranh này lúc nào cũng đẩy hết khó khăn rắc rối cho cô, nói nó là ông nội cô nghe còn có lí hơn.

-Con nhóc đó ? Không nhầm chứ ? Leo vẫn nhìn cô bé chằm chằm đầy ngạc nhiên, rồi cậu quay lại đám đàn em xác nhận.-Tụi mày có chắc đã đến đúng đội Karate chứ không phải gánh xiếc chứ?

Bộp...

Một chiếc bao tay bay thẳng vào mặt Leo, nhưng cậu đã chụp được. Anh Vũ nhìn cậu với đôi mắt sắc lẹm, lạnh lùng:

-Câm miệng, tự chọn giáp đấu ỳnh đi.

-Giáp đấu ? Hahaha ! Không cần đâu. Tôi là kẻ chuyên đi đánh người khác, không phải giống mấy đứa chuyên làm bao cát cho người ta đánh. Leo cười nhạt vắt chiếc bao tay sang một bên.

-Hahaha...Đại ca ơi, xử đẹp con nhỏ đó đi...

-Để tụi em dọn sạch phòng tập này luôn cho... đám thuộc hạ của Leo phấn khích hoa tay múa chân reo hò cổ vũ.

-Tụi mày bình tĩnh. Đội tao xong việc với con nhỏ này, tụi mày muốn làm gì cũng được ! Hừ ! Quay lại nhìn Anh Vũ, Leo cười nhạt đưa tay hất vạt tóc đỏ hơi dài ra sau.-Tôi chưa bao giờ đánh nhau với con gái. Nhưng nếu kẻ đó là cô thì không có vấn đề gì. Đã đến lúc giải quyết món nợ của chúng ta rồi nhỉ ?

-Leo ! Con trai mà thù dai như vậy thì sống không thọ đâu ! Anh Vũ cười nhạt.

-Im đi ! Sau tất cả những gì cô đã làm cho tôi, tôi sẽ không ngần ngại mà xử đẹp cô và đập nát cái phòng tập này đâu !

-Ồ...Nếu cậu có đủ khả năng làm chuyện đó !

Xem ra tên này quyết tâm trả thù mình cho bằng được. Anh Vũ cười nhạt tháo hai chiếc giáp tay bằng xốp vắt ra và thủ thế trước mặt Leo. Leo không dùng giáp, cô cũng không cần phải dùng giáp, vậy là công bằng, với lại nếu thi đấu tính điểm thì mới cần giáp bảo vệ, chứ đấu tự do thể này thì chỉ đánh đến khi nào một kẻ gục thì thôi. Mặc giáp chỉ khiến cơ thể di chuyển chậm chạp và ăn đòn của kẻ thù. Anh Vũ thừa sức để đấu mấy trận thực chiến như thế này. Mặc dù khi kết thúc sẽ có không ít vết thương.

Leo cười nhạt cũng đi tới thủ thế trước mặt cô bé...

Đám xôn xao dạt ra hai bên nhường chỗ cho hai đối thủ thi đấu.

1, 2, 3 giây....

Anh Vũ lao tới tung một cú đá ngang ngực Leo, dường như đã đọc được đòn đánh của cô bé, cậu cười nhạt và nhanh tay túm chặt lấy chân cô. Chỉ chờ có thế, cô nhóc dùng luôn chân đang nắm chặt trên tay Leo làm điểm trụ và nâng người lên thúc đầu gối vào thẳng mặt cậu. Leo hơi bất ngờ, nhưng cậu nhóc này cũng phản xạ rất nhanh, trước khi đầu gối Anh Vũ chạm được vào cậu, cô bé đã bị hất xuống đất...

Leo ngay lập tức nhào lên tung một cú đấm xẹt qua mặt cô bé, Anh Vũ cũng lách người né được và nắm chặt lấy tay cậu, tay kia nắm cổ áo cậu quật xuống đất. Nhưng....

-Á Á Á....!!!!

-Hừ ! Cô lại chơi ăn gian nữa rồi cô nhóc ! Thực ra cô học Karate hay Judo vậy hả ?

Anh Vũ đỏ mặt giấy dựa loạn xạ mong thoát khỏi cánh tay cứng ngắc của Leo. Vì ngay lúc cô nhóc dùng một đòn trong Judo quật cậu xuống đất thì cậu cũng kéo theo Anh Vũ ngã xuống cùng cậu, và giờ thì cô đang nằm đè trên Leo dưới sàn. Leo một tay ôm chặt, một tay siết cổ cô nhóc từ phía sau

-Buông...buông tớ ra....Anh Vũ hoảng hốt.

-Đừng hòng !

Cô bé càng giẫy mong thoát ra, Leo càng giữ chặt hơn.... Nhưng có một điều cậu quên mất...

Anh Vũ là con gái...

Cậu siết cổ cô bé thì không sao, Anh Vũ cũng quen với đòn này rồi....

Chỉ có điều...cánh tay kia của cậu...

Hình như đặt sai chỗ....

Sau một lúc giằng co mà vẫn không thoát được, Anh Vũ nằm im, mặt đỏ bừng bừng. Lúc này Leo vẫn chưa nhận ra vấn đề. Cậu ghé sát vào tai cô bé thì thầm trêu chọc:

-Đau không nhóc con ! Mau khóc lóc cầu xin tôi đi rồi tôi tha cho.

Anh Vũ vẫn im lặng, phòng tập đã bắt đầu xôn xao, vài kẻ cười hài lòng, vài người nhìn với Leo với đôi mắt tóe lửa. Lúc này Cát Cát mới từ từ đi lại nhẹ nhàng...

-Leo ! Trận đấu kết thúc. Buông bạn ấy ra đi...

-Kết thúc gì chứ ? Con nhóc này còn chưa chịu thua kia mà.

Cát Cát nhìn Anh Vũ dưới đất cười cười, mặt nhỏ đang đỏ bừng bừng, nếu nó có thể nói được gì lúc này thì chắc nó cũng nói xin chịu thua rồi...

-Sao vậy nhóc con ? Sợ quá xỉu luôn rồi hả ? Hay nằm trong vòng tay của tôi hạnh phúc quá nên không nổi đứng dậy ? Leo vẫn không tha cho Anh Vũ, cậu cứ ôm chặt cô bé dưới sàn và thì thầm vào tai cô bé.

-Thằng hèn...

-Đội trưởng, kéo nó ra đi...

-Nó mà không bỏ ra, em sẽ giết nó đó...

-Chắc ! Cát Cát nhăn mặt thở dài. -Hai đứa ngốc này...

Đám người trong đội Karate bắt đầu hết kiên nhẫn, có vẻ như sau trận đấu ngắn ngủi của Leo và Anh Vũ, phòng tập Karate lại sắp xảy ra một trận hỗn chiến...

-Leo ơi là Leo ! Buông Anh Vũ ra đi ...nếu không nhanh cậu sẽ hối hận đó...

Cát Cát nhìn Leo cảnh cáo. Cô nhóc trong tay cậu thì vẫn bất động cứ như một xác chết. Leo cũng hơi lưỡng lự, cậu muốn đùa Anh Vũ thêm chút nữa, nhưng thái độ độ của cô bé làm cậu thấy hơi lo, cậu nhớ là mình đâu có làm gì mạnh tay với cô nhóc, sao đột nhiên cô bé nín thinh như thế, khi này còn dấy dựa như điên kia mà, không lẽ Anh Vũ bị đau ở đâu....

Rồi cậu lo lắng nhìn xuống dưới...Cậu thấy mặt cô bé đỏ bừng....

Rồi cậu thấy tay mình đang đặt trên ngực cô bé.... Và còn giữ chặt nữa..

“Chết rồi !”

Và cậu đã hiểu ra vấn đề. Dù là học võ...nhưng con gái vẫn là con gái...vẫn có một số nhược điểm không thể khắc phục được. Leo vội vàng buông Anh Vũ ra đỡ cô bé đứng dậy. Trong lòng cậu thấy hơi hối hận, hình như cậu đã đùa hơi quá...

-Này ! Dậy đi, cô không sao đó...

CHÁT.....!!!!!!

-...chứ...

Còn chưa kịp nói hết cậu cậu đã nhận được một cú bạt tai trời giáng của Anh Vũ, phải nói cú tát quá mạnh. In đủ 5 ngón tay của cô bé với đủ cả đường chỉ tay và vân tay trên mặt. Leo nhìn cô bé ngơ ngác. Đánh nhau nhiều trận, ăn đòn cũng không ít. Nhưng lần đầu tiên cậu bị đối thủ...tát. Không phải đấm mà là tát...

-Cô...

-LEO...TAO GIẾT MÀY !!!!!

Còn đang ngồi ngơ ngác với cú bạt tai của Anh Vũ thì cậu đã thấy cô nhóc lúi trong người ra mấy con dao nhỏ... và giơ lên nhằm vào cậu...

-Ếhhhhh.....

-Anh Vũ !!! bình tĩnh lại đi ! Cát Cát vội vàng giữ chặt lấy cánh tay cô nhóc và quay sang hét lớn.-Mọi người chạy ra khỏi phòng nhanh lên....

-Buông tớ ra Cát Cát !!!! Tớ phải giết nó !!!!! Anh Vũ mặt đỏ như gấc nhìn Leo đầy căm thù.

Vèo... vèo....

Phập...

Mấy con dao nhỏ bay tứ tán về phía Leo và cắm ngập vào tường. Cậu nhóc nhìn Anh Vũ hơi xanh mặt. Xem ra cô bé giận cậu rồi. Và thật sự muốn giết cậu. Cả đám thành viên đội Karate và thuộc hạ của Leo đã chuồn ra ngoài tránh đạn lạc rồi mà cậu vẫn ngơ ngẩn nhìn Anh Vũ....

-Đồ ngốc Leo, chạy đi. Cậu muốn làm thịt xiên hay sao mà đứng đực ra thế hả ????? Cát Cát nhăn nhó cố giữ chặt lấy Anh Vũ từ phía sau.

-Buông tớ ra Cát Cát. TỚ PHẢI GIẾT NÓ !!!!!

Vèo....

Phập...

Phập....

Anh Vũ gào lên và phóng thêm một loạt ba con dao nhỏ về phía Leo, nhưng cũng may có Cát Cát giữ chặt nên đường đi của chúng không chính xác. Leo nhìn cô bé đang giận dữ rồi lúi dẩn ra cửa. Con nhóc nhìn dễ thương mà lúc nổi giận lên cũng dễ sợ quá. Xem ra lần này cậu đã gây nên một tội lỗi rất lớn rồi. Nhưng mà mọi chuyện để sau, trước tiên phải thoát ra khỏi đây đã...

5. Chương 5

Ngày hôm sau...

-Anh Vũ, nghe nói hôm qua cậu và Leo đánh nhau hả ? Ai thắng vậy ?

-Anh Vũ ! Leo định vào đội Karate của các cậu phải không ?

-Cậu ấy thật tuyệt quá !

Đám con gái bu quanh Anh Vũ hỏi han đủ điều về thần tượng của họ, công nhận thông tin về tên hot boy được đồn đi nhanh thật, nhưng mấy cô bạn này không biết là những gì họ hỏi khiến cho Anh Vũ tức giận như thế nào, khi phải nhớ lại cảnh tượng đáng ghét hôm qua. Và tên khốn có mái tóc đỏ bờm xờm xấu xí đó... Anh Vũ bóp bẹp dấm lon coca trong tay, đôi mắt bắt đầu tóe lửa...

-Anh Vũ...

Rầm....

Cô nhóc đập mạnh tay vào mặt bàn lạnh lùng đứng dậy đi ra ngoài, mặc kệ mấy khuôn mặt tái mét trong lớp đang nhìn theo...

-Cát Cát, Anh Vũ hôm nay bị sao vậy ?

-Mọi hôm nhỏ đó đâu có cư xử như vậy đâu ? Dễ sợ quá !

Đám con gái quay sang Cát Cát thắc mắc, cô nhóc kia thì vừa ngậm chặt hộp sữa dâu vừa mỉm cười.

-À...Tại vấn đề các cậu nói hơi tế nhị. Tốt nhất từ nay đừng hỏi Anh Vũ bất cứ điều gì về Leo nữa.

Cát Cát nói xong lại ôm bụng cười như điên, lần đầu tiên cô được chứng kiến Anh Vũ bị đánh bại bởi một tên con trai ,mà thằng nhóc đó lại dùng một tuyệt chiêu rất hay ho nữa chứ...

Dưới sân trường....

-Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt !!!!!

Dùng hết sức đâm mạnh vào thân cây Ôsaka, Anh Vũ vừa thề nguyện rửa tên đáng chết vừa thề nguyện rửa bản thân mình, lẽ ra hôm qua cô phải dùng dao xiên nó mấy phát trước khi nó có thể làm cho cô mất mặt như thế. Bây giờ thì cô hết dám nhìn mặt ai nữa rồi. Ngay cả con nhỏ bạn thân từ hôm qua đến giờ cũng nhìn cô và cười rất đều nữa chứ...Gã tóc đỏ đó, đúng là đáng chết mà !

“Ta nhất định phải giết người. LEO !!!!!”

Bốp....

Thân cây lại rung lên như gặp bão...

Nhưng lúc này bàn tay nhỏ nhắn của Anh Vũ đỏ ửng lên và đau nhói làm cô sực tỉnh. Và cô nhận ra trước mặt mình là thân cây cứng ngắc. Không phải Leo, đâm đá là điều vô ích.

-Chết tiệt !!!!!

Ngồi xuống xuyết xoa bàn tay, Anh Vũ chợt nghe thấy một giọng nói ngọt ngào vang lên:

-Leo, sao hôm qua cậu không tới nhà hàng nhà tớ ?

“Leo ????”

Len lén nhìn sang gốc cây bên kia, cô thấy Leo đang đứng nói chuyện với một cô gái xinh đẹp, cô nhớ hình như trước đây đám bạn trong lớp bảo con bé đó là Sa Lệ chuyên khoa Anh thì phải. À...Mà không quan trọng, cái thằng tóc đỏ bên cạnh cô ta mới đáng để ý.

“Gặp ta ở đây là người tới số rồi, Leo !”Anh Vũ cười nhạt rút ra con dao nhỏ trong túi...

-À...Xin lỗi Sa Lệ ! Hôm qua tớ có chuyện đột xuất...Leo gãi đầu gượng cười với vẻ áy náy. Rắc rối hôm qua làm cậu quên mất cuộc hẹn. Tai hại, thật là tai hại...

-Chuyện gì thế ? Cậu không gặp rắc rối nữa đó chứ ?

Đáp lại ánh mắt lo lắng của cô gái xinh đẹp trước mắt mình là khuôn mặt Leo hơi đỏ lên, cậu nhớ lại cảnh tượng hôm qua. Cậu và cô bé đó...

-Leo ! Leo ! Cậu sao vậy Leo ? Sa Lệ lo lắng hươ hươ tay trước mặt cậu khi thấy cậu thần thờ. Leo giật mình vội vàng gượng cười.

-À...Tớ không sao ? Hôm nay tớ đón cậu đi tới nhà hàng đó nhé !

-Đồng ý ! Tớ sẽ trả thù cậu thê thảm vì hôm qua cậu cho tớ leo cây. Cậu chuẩn bị đi Leo ! Sa Lệ mỉm cười hạnh phúc. Khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ trong nắng sớm...

-Hahaha... Sa Lệ ! Cậu làm tớ sợ rồi đấy. Được ! Tớ sẵn sàng !

-Nhớ không được thất hứa nữa đó nhé ! Tối nay tớ sẽ chờ cậu, 07h00 tối nhé !

-OK. Tớ nhất định tới đón cậu đúng giờ !

-Được ! tớ đợi cậu đó ! Bye !

-Bye !

Thấy bóng cô bạn thân khuất hẳn rồi, Leo mới thở phào nhẹ nhõm dựa lưng vào gốc cây ngược lên nhìn trời. Sắp vào học rồi, nhưng không hiểu sao cậu không dám lên lớp, không biết Anh Vũ sẽ biểu hiện như thế nào khi nhìn thấy cậu. Tự nhiên cậu cảm thấy ngại nếu như bây giờ nhìn thấy cô bé ấy. Ấn tượng ban đầu của cậu về cô bé không tốt chút nào cả, cậu ghét Anh Vũ, vì cô đã gài bẫy hại cậu thê thảm những hai lần, nhưng hành động hôm qua của cậu với cô bé cũng tệ quá. Người ta là con gái mà lại bị cậu đối xử như một đứa con trai, cậu còn cư xử y như một tên dê xồm nữa chứ. Mặc dù Leo không cố ý, nhưng đúng là cậu vẫn có lỗi. Chắc cô ấy đang giận lắm...

-LEO !

Đang nghĩ ngợi vẩn vơ thì có một con dao nhỏ đưa ngang qua cổ cậu khiến cậu giật mình. Và cậu đã nhận ra ai đang cầm con dao đó. Anh Vũ phía sau cậu mỉm cười và nhìn cậu bằng đôi mắt sắc lẹm.

“Con nhỏ này sau này chết chắc lắm đây....” Leo giơ hai tay lên nhìn cô bé ngơ ngác, khoe miệng cậu giật giật.

-Sẵn sàng chưa Leo ! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của cậu....

Leo mỉm cười...

Bất ngờ....

Á á á...

Leo đã nắm chặt lấy bàn tay cầm dao của cô giật mạnh về phía mình, tay kia của cậu giữ chặt vai cô ấn vào thân cây sau lưng, nhìn cô bé đang tức giận, cậu mỉm cười:

-Cái này coi bộ còn nghiêm trọng hơn cả việc đánh nhau trong trường đó, bạn Anh Vũ ! Không chỉ bị đuổi học đâu. Tôi mà chết là bạn đi tù như chơi đó. Bạn muốn giết tôi thật sao ?

-Đương nhiên rồi, tôi sẽ phi tang xác cậu cẩn thận, không để ai biết đâu !!!! Anh vũ giằng mạnh người ra, nhưng vẫn không thoát khỏi bàn tay cứng ngắc của Leo, cậu bé cúi sát nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đỏ bừng của cô bé nhận xét:

- Anh Vũ à ! lúc giận dữ nhìn cậu cũng dễ thương lắm đó, nhưng tôi đã làm gì khiến cậu muốn giết tôi vậy ?

-Ồ ! Không nhớ à, Anh Vũ cười một cách đáng sợ.-Để tôi xiên vài nhát trên cái bản mặt chết tiệt của cậu giúp cậu nhớ ra nhé !

Roẹt...

Cánh tay kia của Anh Vũ rút ra con dao nhỏ thứ hai vung lên,

-Hahaha ! Xấu hổ à ? Hành động này làm cậu giống một cô gái hơn đó, nhưng chỉ như vậy thì chưa làm gì được tôi đâu, cậu chỉ là một đứa con gái yếu ớt, đừng sử dụng những thứ nguy hiểm như vậy, Leo vừa nói vừa gỡ hai con dao nhỏ trên tay Anh Vũ ra.-Và cũng đừng chơi mấy trò nguy hiểm của tụi con trai nữa. Nếu không cậu sẽ gặp lại cảnh hôm qua đó. À...mà hôm qua tôi không cố ý đâu, vì lần đầu tôi đánh nhau với con gái nên tôi chưa có kinh nghiệm, tôi không biết là cậu cũng không chịu được khi tôi đụng vào ngực...

CHÁT....!!!!!!

Một cú tát thứ hai cậu nhận được từ Anh Vũ, mặc dù không mạnh bằng hôm qua nhưng nó cũng in đủ năm ngón tay trên mặt cậu.

-Đồ dê tiện ! Cô bé nhìn cậu, ánh mắt tóe lửa...

Giữ chặt cánh tay Anh Vũ, Leo cố nén giận. Dù sao cũng là lỗi tại cậu. Dù sao thì con nhỏ này cũng là con gái. Dù sao cậu cũng đã lỡ đụng vào ngực nó. Dù sao... Leo nhìn con bé trước mặt cố nuốt giận. Là lỗi của cậu. Cố nhịn nó một chút...

-Được chưa ? Đánh cũng đánh rồi, chửi cũng chửi rồi. Vậy là hòa nhé ! Leo vừa nói vừa buông tay cô bé ra.-Nếu hôm qua không phải tôi mà là “một thằng dê tiện” khác ra tay với cậu, nó sẽ không tốt bụng tha cho cậu khi cậu lọt vào tay nó, nó cũng không để im cho cậu bạt tai nó dễ dàng như vậy đâu. Nên đừng có để bụng nữa. “Mấy người thù dai thường sống không thọ đâu”, cô bé!

Leo mỉm cười xoa đầu Anh Vũ rồi bỏ đi vào lớp. Anh Vũ cũng không còn biết nói gì nữa, chỉ biết nhìn cậu ta với đôi mắt tức tối

Giờ ra chơi...

-Anh Vũ ! Cát Cát đi tới trước mặt cô bé mỉm cười. Nụ cười của con nhỏ này vẫn gian xảo như mọi khi, rõ ràng là lại sắp có chuyện không lành.

-Chuyện gì ? Anh Vũ vừa đưa lon cô ca lên miệng vừa liếc cô bạn mình cảnh giác.

-Về chuyện tuyển thành viên mới cho đội Karate đó, tớ muốn cậu mời Leo vào đội....

Phụt...

Ngậm nước coca mới chảy vào miệng đã được Anh Vũ trả lại hết cho cuộc đời. Cô nhìn cô bạn thân tròn mắt. Cát Cát ướm nhem nước cô ca, cô bé thở dài lấy chiếc khăn tay ra lau mặt, và cố kìm chế...

-Cậu đang đùa với tớ ? Anh Vũ liếc nó xác nhận.

-Đùa gì ? Tớ nói thật đó. Hôm qua tớ thấy cậu ta cũng khá lắm, dù không quang minh chính đại gì cả, nhưng nó là người đầu tiên đánh thắng được cậu, tớ nghĩ nếu Leo gia nhập đội Karate chúng ta nhất định sẽ giữ được ngôi vị vô địch. Vì vậy...Cát Cát nhìn cô nghiêm túc.-Trong vòng hai ngày, tớ muốn Leo sẽ gia nhập đội chúng ta. Cậu hãy lo vụ thuyết phục cậu ta nhé !

-Cậu điên à ? Sao cậu không tự đi mà mời, muốn chơi xỏ tớ đó hả ?

Anh Vũ nhìn nhỏ bạn tức tối. Xuống nước mời cái đầu giẻ rách bồm xồm đó vào đội ư ? Cô muốn giết nó còn không được nữa vậy mà Cát Cát lại bắt cô đi mời nó, Anh Vũ không thể làm được việc này, không phải là cô !

-Không ! Cát Cát nhún vai.-Tớ là lớp trưởng, cậu biết tớ bận rộn đến mức nào mà. Với lại nhiệm vụ này giao cho cậu là thích hợp nhất. Vì tớ thấy Leo và cậu rất có duyên, hôm qua hai người còn ôm nhau rất tình cảm nữa, à mà Anh Vũ nè, hình như Leo là đứa con trai đầu tiên có điểm phúc ôm cậu thân thiết như vậy thì phải...

Liếc...

Đang tán hươu tán vượn thì Cát Cát xanh mặt khi thấy đôi mắt sắc lẹm của cô bạn đang liếc mình. Thôi ! Chọc giận nó thêm chút nữa có khi nó lấy dao phóng vào cô thì khổ, cô bé vội im bặt mỉm cười cầu hòa.

-Quyết định thế nhé Anh Vũ! Chiến thắng của đội Karate trông đợi vào cậu đó. Cố lên!

-Hả...khoan...

Cát Cát nói xong vội lảng đi chỗ khác khiến Anh Vũ chưng hửng. Cô nhóc chỉ biết nhìn theo nhỏ bạn bực bội, quả thật lúc này cô chỉ muốn nhào lên siết cổ nó và gào vào tai nó thật lớn: Muốn giết tao thì tìm cách khác đi, con nhãi chết tiệt. Nhưng không kịp nữa rồi, nó chạy đi mất rồi...

Quay lại nhìn Leo, cô thấy đám con gái trong lớp đang vây quanh cậu, còn cậu ta thì đang mỉm cười vui vẻ với họ. Mái tóc đỏ chạm nhẹ vào cơn gió hơi đông đưa. Khuôn mặt đẹp trai nhìn có vẻ gọi cảm. Nếu nhìn kĩ thì nụ cười của cậu ta cũng thật đẹp...Bất giác Leo nhìn sang Anh Vũ, nghiêng đầu thắc mắc, chỗ ngồi của Leo và Anh Vũ không cách xa nhau lắm, khi này cậu cũng nghe thấy cô và Cát Cát nói chuyện gì, cậu cũng biết Anh Vũ nhìn cậu một lúc rồi. Cậu quay lại, cậu tưởng sẽ làm cô bé sẽ xấu hổ ngoảnh mặt đi chỗ khác hay tảng lờ làm như chưa hề nhìn cậu chứ. Nhưng con nhóc vẫn nhìn cậu, chăm chăm, y như nhìn người ngoài hành tinh.

-Sao vậy Anh Vũ ? Có chuyện gì cần nói với tớ hả ?

Leo nhìn cô mỉm cười thân thiện, mấy đứa con gái trong lớp ngạc nhiên quay sang Anh Vũ và có vẻ hơi ghen tị, trước giờ hotboy đâu có đặc biệt quan tâm đến ai đâu. Anh Vũ không trả lời. Ánh mắt cô nhìn Leo hờ hững rồi lạnh lùng lướt qua chỗ khác. Cầm chiếc hamburger đưa vào miệng ăn ngon lành, Anh Vũ làm như chưa hề nghe Leo nói gì cả. Cậu nhóc kia thì đỏ mặt.

“Người ta đã cố tỏ ra thân thiện như vậy rồi mà còn chẳng. Đã thế đừng mong tôi vào đội Karate của cô”

6. Chương 6

Chap 6: Bữa trưa xe hè phố

6h45 chiều...

Xoảng...

Đồng li tách mới rửa xong tuột khỏi tay Anh Vũ và biến thành những mảnh vụn

-Anh Vũ !!! Em làm sao thế, không bị thương ở đâu chứ ?

-Em xin lỗi ! Em không sao đâu...

-Hazzz ! Thật là ! Cúi xuống nhặt những mảnh vỡ dưới đất, anh nhìn Anh Vũ thở dài. -Xem ra anh lại phải trừ tiền lương tháng tới của em nữa rồi, (tháng nào mà anh chẳng trừ) mà từ hôm qua đến giờ em làm sao thế hả ? Chiều qua đi học về đầm bao cát đến khuya, tối ngủ thì nằm mơ gào tên một thằng nhóc nào đó rất là thông thiết, bây giờ thì như người mất hồn. Đừng có nói với anh là em đang để ý thằng nhóc nào đó nhé ?

-Đúng vậy !

Anh Vũ mỉm cười đứng dậy làm đồng thủy tinh bể Khôi Vỹ mới nhặt rơi xuống đất một lần nữa. Ngược lên nhìn cô bé, khoe miệng anh giật giật, Cái gì thế này, con bé có người yêu sao, là thằng chết giẫm khôn kiếp nào dám dụ dỗ em gái cưng của anh chứ...

-Anh Vũ, em đùa với anh phải không ? Hahaha, em gái anh vui tính quá à, mà hôm nay đâu có phải cá tháng tư...Ha Ha Ha...Khôi Vỹ nhìn cô nhóc cười gượng gạo, anh mong chỉ là cô em gái đang đùa với mình. Nhưng...

-Em không đùa đâu !

Ặc...

-Hừm ! Dù rất ghét nó, nhưng cũng không còn cách nào khác, muốn giành chức vô địch hội thể thao lần này thì phải mời được nó vào đội. Nhưng mình phải mở lời thế nào đây ? Mình ghét đến mức muốn băm nhỏ nó ra cho hả giận, còn nó cũng đâu có ưa gì mình. Hừ ! Cát Cát đúng là biết làm khó người khác mà. Phải làm sao đây ? Hazzz !

-Chờ tởm một chút, để tởm đi gửi xe đã !

-Ồ ! Bãi gửi xe ở tầng hầm đó, vậy tởm vào trong trước chờ cậu nhé !

Leo gật đầu và đi lại chiếc xe hơi màu đen mới cất đỗ gần đó. Sa Lê vẫn mỉm cười thật tươi.

“Có xe hơi đi chơi luôn. Đúng là bọn nhà giàu, sài sang chơi trội thật”, Anh Vũ thầm nghĩ và bước từng bước thong thả trên hè phố tận hưởng những cơn gió lạnh ủa qua.

Bất ngờ...

BTRÙM...

VỀ...ÀO...

-Á Á Á...

Một đoàn mấy chục chiếc xe mô tô ở đâu rú ga lao vút qua, lại là nhóm đua xe trong thành phố, Anh Vũ nhú mày nhìn ra đường, mấy người đi đường vội vàng dạt vào hẻm nhường chỗ cho lũ quái vật đang bất chấp mạng sống của mình lao tới. Một tên trong đám đua nhìn thấy Anh Vũ trên hè thì lao vút lên, cô bé hơi bất ngờ, tên đua xe lao tới chỗ Anh Vũ đang đứng giờ tay định chụp lấy vạt tóc

Nhưng...

Có một điều mà cả cô và tên đó đều không ngờ tới, phía trước Anh Vũ có một người phụ nữ đang dắt theo đứa con trai nhỏ đi trên hè, và chiếc mô tô đang lao vút vào họ. Đôi mắt Anh Vũ mở to hoảng hốt...

-DỪNG LẠI MAU !!!!

Anh Vũ gào lên và lao vội tới nơi hai người. Nhưng đã muộn. Chiếc mô tô không làm chủ được tốc độ lao vút qua người phụ nữ. Trước đôi mắt hốt hoảng của Anh Vũ, mọi thứ nhuộm một màu đỏ. Tên khốn lái chiếc mô tô dường như chẳng bận tâm gì đến tội lỗi mình vừa gây ra, rú ga lao về phía trước hòa vào đám đông bọn của nó đang tới.

-Mẹ!!! Mẹ ơi !!! Mẹ ơi !!!!

Đứa trẻ gào lên khóc dữ dội lay cơ thể đang run rẩy của mẹ nó, Anh Vũ lao vội lại đỡ người phụ nữ lên, khuôn mặt cô bé tái mét, xương đòn cô ấy đã bị gãy đâm vào thịt, máu không ngừng tuôn ra ướt đầm mặt đất bên dưới...

-Gọi cứu thương, gọi cứu thương đi. MAU LÊN !!!!

-Mẹ ! Mẹ ơi...Mẹ ơi...

-Leo !

Sa Lê đi tới trước mặt cậu lo lắng, khuôn mặt cô trắng bệch khi nhìn thấy những vết máu từ vết thương của cô gái kia, Leo quay sang vội vã:

-Sa Lê ! May quá, Sa Lê, nhờ cậu trông chừng thằng bé này giùm tớ. Băng mấy vết trầy trên tay nó nữa nhé. Tớ phải đưa mẹ nó vào bệnh viện. Cậu giúp tớ được chứ ?

-Khoan đã Leo...còn buổi ăn tối của chúng ta thì sao.... Sa Lê quay sang nhìn đứa bé bối rối.

-Nhớ trông chừng thằng bé đến khi người nhà đến đón nó nhé. Sa Lê. Quay sang Anh Vũ, cậu vội vã.-Lên xe mau lên, Anh Vũ. Cô bé vội gật đầu leo lên xe, chiếc xe lăn bánh tới thẳng bệnh viện...

Trong xe...

-Leo ! Cho tớ mượn cái ca vat của cậu đi.

-Cậu định làm gì thế ?

-Tớ sơ cứu vết thương cho cô ấy, cứ để thế này cô ấy sẽ mất máu chết trước khi kịp tới bệnh viện mất.

Leo đưa tay rút chiếc ca vat trắng tinh trên cổ áo xuống đưa cho Anh Vũ, nhìn qua kính chiếu hậu, cậu thấy cô bé với bàn tay hơi run đang cố buộc chặt phần đùi bên trên vết thương của cô gái. Sơ cứu vết thương như thế này cô chưa làm lần nào, nhưng cô đã được Khôi Vỹ hướng dẫn rất kĩ. Dùng băng quấn thật chặt bên trên vết thương để cầm máu, sau đó cứ vài phút thì sẽ nói lỏng ra một chút ấu lưu thông, khi đến bệnh viện là có thể yên tâm giao lại cho bác sĩ. Chỉ là những thao tác đơn giản nhưng rất quan trọng lúc này. Nhìn đôi tay nhỏ nhắn nhuộm đỏ máu đang run rẩy cố siết chặt chiếc ca vat, Leo mỉm cười hỏi nhẹ:

-Ổn không đó, Anh Vũ ?

-Chắc là ổn rồi, tớ cầm máu được rồi, hi vọng là sơ cứu có tác dụng. Anh Vũ đưa tay lên lau vài giọt mồ hôi đổ ra trên trán.

-Cậu lục túi cô ấy xem có điện thoại không ? Gọi cho người nhà cô ấy đến bệnh viện đi, bảo họ tới nhà hàng “Thủy Cung” đón thằng bé kia nữa.

-Ồ...Tớ quên mất...

Cũng may là chiếc điện thoại vẫn còn trong túi cô gái, Anh Vũ run rẩy lục danh bạ để gọi cho người nhà nạn nhân, giọng nói của cô bé khản đặc nhưng đã bình tĩnh được phần nào, chiếc xe dừng ở cổng bệnh viện lập tức một chiếc giường cứu thương đi ra và bệnh nhân được đưa thẳng tới phòng cấp cứu.

-Anh Vũ, đừng lo ! Cô ấy sẽ không sao đâu, người nhà cô ấy cũng đã tới rồi, sẽ ổn thôi.

Leo rút chiếc khăn tay trong túi ra lau vết máu dính trên mặt Anh Vũ dịu dàng trấn an, cô bé gượng cười, cô đã quên mới vài phút trước cô còn coi cậu là kẻ thù, vậy mà bây giờ chính cậu lại lo lắng, giúp đỡ cho cô. Leo cầm bàn tay nhỏ nhắn của Anh Vũ tiếp tục lau vết máu dính trên đó, đôi tay nhỏ nhắn đã ngừng run rẩy, nhưng lạnh ngắt, cậu cúi xuống nhìn cô bé lo lắng:

-Cậu ổn chứ Anh Vũ ? Sắc mặt cậu tệ quá.

-Tớ không sao. Anh Vũ cười gượng gạo.

-Cũng trễ rồi, tớ đưa cậu về nhà nhé ! Leo cầm tay cô bé kéo ra ngoài, nhưng cô vẫn nhìn vào căn phòng cấp cứu với vẻ lưỡng lự:

-Nhưng...còn...

-Cô ấy không sao đâu, bác sĩ nói cô ấy chỉ bị mất máu, vết thương được cậu sơ cứu nên không nguy hiểm đến tính mạng, người nhà cô ấy cũng đã tới, cậu có thể yên tâm về nhà rồi.

-Vậy thì tốt quá. Anh Vũ cúi xuống mỉm cười nhẹ nhõm.

-Ừ ! Về thôi !

Chiếc xe hơi đen lăn bánh, một cậu con trai từ

“Mẹ ! Mẹ ơi ! Mẹ tỉnh lại đi, đừng bỏ con...”

Tiếng hét thất thanh của hai đứa trẻ thi nhau cất lên trong đêm tối, nền nhà trước mặt chúng nhuộm một màu đỏ rực, và trên nền đỏ chết chóc đó, một người phụ nữ nằm im bất động, dù hai đứa trẻ có lay bà thế nào, bà vẫn không mở mắt, mọi thứ nhuộm màu đỏ, những tiếng khóc khản đặc vẫn vang vọng bên tai Anh Vũ...

“Mẹ ơi ! Đừng bỏ lại con...”

-Anh Vũ ! Cậu không sao chứ ? Mặt cậu tái quá...Leo vừa hỏi vừa đặt bàn tay lên trán Anh Vũ.

-Tớ không sao !

Gạt cánh tay trên trán mình xuống, cô bé nhìn ra ngoài đường, vắng hoe, mới có hơn 10h00 đêm, những gian hàng vẫn mở điện sáng rực mà trên phố không có lấy một bóng người, đây là thành quả của bọn đua xe khi tối, có lẽ tối nay và cả tối mai, khi nào bọn khốn đó còn hoành hành ở đây thì sẽ chẳng ai dám đi ra đường nữa.

Bọn khốn đó...

Anh Vũ nhớ lại giọng cười man rợ và chiếc xe bắn thiu của tên khốn đó, khi nó cố tính trêu ghẹo cô và tông vào người phụ nữ trên đường, chân mày cô hơi nhíu, đôi mắt đen thẳm đột nhiên sắc lẹm, và cô nhìn ra ngoài đường, nơi ánh đèn hắt màu vàng rực là một đám xôn xao đang túm tụm cười cợt, đùa giỡn, cãi cọ huyên náo cả một góc đường, Anh Vũ rướn người ra sau nhìn lại đám đông và nở một nụ cười nửa miệng...

-Leo ! Dừng lại đi !

-Hả ? Sao thế ? Cậu nhóc quay sang ngạc nhiên.

-Tớ muốn xuống đây, gần tới nhà tớ rồi, cậu dừng lại đi. Anh Vũ mỉm cười.

-Vậy sao không để tớ đưa cậu tới nhà luôn ? Leo nhìn cô thắc mắc.

-Anh trai tớ khó tính lắm, anh ấy mà thấy cậu đưa tớ về là tớ bị xé xác ngay. Cậu dừng lại ở đây đi !

-Cậu chắc chứ ? Leo nhìn cô bé với vẻ nghi hoặc, mới khi nãy cậu thấy ánh mắt cô sắc lẹm, cô còn cười rất đáng sợ nữa chứ, chắc sắp có chuyện không hay nữa rồi, nhưng nhìn thái độ cương quyết của cô bé thì cậu không còn cách nào khác.-Tớ hiểu rồi !

Chiếc xe đang chạy chậm dừng hẳn lại, Anh Vũ mở cửa bước ra mỉm cười:

-Cám ơn Leo ! Cửa xe đóng lại, cậu chạy thẳng tới nhà hàng “Thủy Cung” gần đó. Nhìn qua chiếc gương chiếu hậu phía sau, cậu thấy Anh Vũ từ từ đi lại con đường nơi cậu vừa đưa cô bé qua...

7. Chương 7

Chap 7: Đêm vũ hội đẫm máu

Ở đầu khúc cua, bọn đua xe vẫn tán gẫu om xòm một góc đường...

-...XXX...Chán chết mất ! Còn trò gì vui không tụi mày ?

-Đại ca ! Sao mình không lướt thêm vài vòng nữa cho vui ?

-Tao chán rồi ! Tìm trò khác đi !

Một tên xỏ mũi ngồi gác chân lên chiếc mô tô đen nhìn như con bọ hung, trước mui xe của nó còn dán một tấm hình đầu lâu xương trắng bị đinh đâm xuyên qua, và chiếc mô tô của đứa nào cũng bị tháo phanh vắt bỏ trước khi nhập đường đua. Điều đó có nghĩa là đã đi thì sẽ không dừng lại nữa. Kể nào dừng chơi giữa cuộc cũng có nghĩa đã đến lúc nó chuyển khẩu ra ở riêng...

-Đại ca ơi. Hay mình vào bar tìm vài em chân dài đi ?

Một thằng trọc đầu lên tiếng, đây là thằng khốn đã gây ra vụ tai nạn khi nãy, cũng chẳng ngạc nhiên gì khi nó không có chút bận tâm, vì thằng này căn bản đã mất tư cách làm người rồi, Anh Vũ lẳng lặng đi lại đám đông...

-Mấy con nhỏ đó tao cũng chán rồi, bây giờ tao muốn làm gì để giãn gân giãn cốt một chút...Thằng cầm đầu nằm ngã trên chiếc xe rung rung đôi chân.

-Muốn giãn gân cốt một chút à ? Nếu là chuyện này, tao có thể giúp tụi mày đó !

Một giọng nói trong trẻo cất lên khiến đám đông ồn ào im lặng, rồi cả bọn quay lại ngạc nhiên, một cô bé có khuôn mặt cực kì đáng yêu với mái tóc xõa qua vai đang tiến lại gần tụi nó mỉm cười, đôi mắt sắc lẹm ánh lên dưới trăng bạc...

-Ô ! Dễ thương quá !

Thằng cầm đầu nhìn Anh Vũ ngất ngây, sau vài giây thì nó nuốt nước miếng rồi bước xuống xe.

-Con nào đây?

-Nhìn xinh quá ! Bao nhiêu vậy em ?

Đám đua xe nhìn Anh Vũ nhốn nháo và sáp lại gần cô bé đùa cợt. Tên cầm đầu thấy vậy quát lớn thị uy:

-Tụi mày im lặng coi ? Bé cưng ! Cưng tên gì thế nhỉ ? Có muốn đi chơi với anh tối nay không ?

-Đi chơi hả ? Anh Vũ nhìn một lượt bọn du côn quanh mình với vẻ hơi nghi ngại.- Được thôi. Nhưng tao sẽ chọn địa điểm nhé ?

-À...Được ! Em muốn đi đâu? Gã cầm đầu liếc Anh Vũ từ trên xuống dưới rồi lại nuốt nước miếng.

-Bệnh viện chính hình! Cô bé nhìn tụi nó cười nhạt.

-Hahaha....Con điên này, nó nói gì thế nhỉ ?

-Chắc đầu nó có vấn đề rồi tụi mày...

-Tiếc thật, đẹp thế mà...

Đám đua xe nhao nhao lên cười cợt chế nhạo Anh Vũ, gã cầm đầu đi tới nâng cầm cô bé lên mỉm cười:

-Cưng à ! Cưng đùa không vui gì cả. Có biết thứ mà bọn anh ghét nhất là bệnh viện không hả ? Nhưng nếu đi với cưng vào khách sạn thì được ! Cưng sẽ giúp bọn anh thư giãn gân cốt trong đó.

Gạt cánh tay trần của tên này xuống, Anh Vũ đi tới trước mặt thằng trọc đầu mỉm cười:

-Ê sư cộ ! Mày còn nhớ tao chứ ?

Cả đám nhìn cô bé ngạc nhiên, tên này cũng ngạc nhiên, gã cầm đầu quay qua cười nhạt:

-Bồ mày đó hả ?

Tên này nhìn cô bé dễ thương đang mỉm cười trước mặt mình cũng nuốt nước miếng ừng ực, nhưng quay lại thấy vẻ nguy hiểm của thằng đại ca thì nó tỏ ra ấp úng:

-Không đâu đại ca, em mà có con bồ ngon thế này thì đã dâng cho anh trước rồi...

-Mẹ kiếp!!!! Mới gặp tao cách đây mấy tiếng đã quên rồi à? Thằng sư cộ khôn kiếp. Thôi, để tao giúp mày nhớ lại vậy !

Bốp.....!!!!

Anh Vũ mỉm cười và bất ngờ giáng một cú đấm cực mạnh vào bụng nó, tên này lập tức nằm lăn ra đất, mắt mở to, trợn trừng, cú đấm quá mạnh đã khiến nó ngừng thở mất vài giây, Anh Vũ vẫn nở một nụ cười cực kì dễ thương đi tới trước mặt nó trước bao nhiêu đôi mắt kinh ngạc xung quanh.

-Nhớ chưa ? Tên này vẫn há miệng vì cơn đau, không cất lên lời, Anh Vũ thở dài lắc đầu.-Hazzz...Đúng là biết cách chọc tức người khác, mày đng thử độ kiên nhẫn của tao đó hả, thằng khôn....

Bốp....

Rắc...rắc...

-Á Á Á....

Tên trọc đầu gào lên rồi lăn lộn dưới đất sau cú đập mạnh của Anh Vũ vào đùi nó, xương đùi nó đã bị chia thành hai khúc.

-Đã nhớ ra chưa, thằng khôn ? Đạp chân lên mặt gã này day day xuống mặt đường, Anh Vũ mỉm cười lạnh lẽo.-Nếu vẫn chưa nhớ thì vào bệnh viện ăn cháo vài tuần rồi từ từ mà nhớ lại nhé !

Đám đua xe nhao nhao lên, không ít tên xanh mặt trước hành động vừa rồi của Anh Vũ, chẳng mấy chốc cô bé đã bị bọn này vây chặt.

-Con ranh này, mày làm trò gì đó hả ?

-...XXXX...Mày chán sống rồi con ạ ?

-Tụi mày câm đi ? Con nhỏ kia, mày ở băng nào thế hả? dám đụng vào đàn em tao, mày cũng gan lắm đó ! Tên cầm đầu đi tới trước mặt Anh Vũ hù dọa.-Mày có biết mày mới làm gì không hả ?

-Làm gì ? Giúp tụi mày thư giãn gân cốt chứ làm gì ? Không thích à ? Anh Vũ nhìn nó cười ngây ngô.

-Thư giãn thế này thì có hơi quá rồi đó cô em

-OK !

BỐP.....!!!!

Một cú đá được giáng vào vai tên cầm đầu khi nó đưa tới trước mặt Anh Vũ, và người ta chỉ nghe thấy tiếng “RẮC...” rất lớn và tên đó ôm vai nhăn nhó.

-Cái này thưởng cho bàn tay bẩn thỉu của mày khi dám đụng vào mặt tao ! kèm theo phần thưởng bất ngờ đó, Anh Vũ còn đập cho nó một phát ngã lăn xuống đất.

-Đánh nó đi ! Đánh chết mẹ con nhỏ đó đi...Gã vừa ôm tay vừa gào lớn với lũ đàn em, bọn này lập tức xông vào cô bé...

Bốp...

Bốp...

Bốp....

Vài tiếng động vang lên, mấy tên vừa xông vào Anh Vũ ngã lăn ra đất. Cuộc hỗn chiến không cân sức bắt đầu...

Anh Vũ lao lên tung cước đập mạnh vào mặt một tên trước mặt, tên này ngã lăn xuống đường, một chiếc răng cửa nhuộm máu văng ra khỏi miệng. Lập tức một đám khác xông lên, những thanh sắt đặc vung tới tấp về phía Anh Vũ, nhưng cô bé đã kịp tránh đi, vài con dao nhỏ phóng ra găm vào vai và đùi bọn trước mặt, ba tên bị

Bốp....

Một thanh sắt từ phía sau phang mạnh vào lưng Anh Vũ, cô bé loạng choạng, nhưng tên đánh lén này cũng nhận ngay một con dao từ tay Anh Vũ và nằm xuống đất la hét với cái vai nhuộm máu.

Bốp....

Bốp....

Vút...

Một loạt những thanh sắt lại giáng xuống người Anh Vũ, cô bé bất chấp lao lên phía trước đập ngã hai tên xuống đất, nhưng bọn này vẫn vây quanh cô, số lượng không hề giảm đi, chắc phải còn cỡ 14, 15 tên gì đó...

-Sao rồi cưng ? Hết sức rồi hả?

Tên cầm đầu vừa ôm cái vai gãy vừa hát hàm hỏi Anh Vũ, tay trái và vai, lưng cô bé đau rát, trên miệng cũng hơi nhòe ra một vết máu đỏ, nhưng cô bé vẫn nhìn bọn còn đồ bằng ánh mắt sắc lẹm.

...-Ánh mắt cưng đẹp lắm. Nhưng cưng không thể giết bọn anh chỉ bằng đôi mắt đó đâu. Sẵn sàng chưa ? anh sẽ cho cưng biết thế nào là hậu quả khi dám giỡn mặt với anh. Tụi mày, bắt nó lại. Đêm nay phải cho con nhỏ hầu hạ tất cả đàn anh ở đây để nó biết thế nào là lễ độ.

Đám du côn nhào lên, Anh Vũ tiếp tục vừa né đòn vừa đánh trả, phải công nhận bọn du côn đường phố khó xử hơn mấy tên trong trường nhiều...

-Á.....!!!!

Một con dao nhỏ xẹt qua cánh tay Anh Vũ, đau nhói. Tên đâm lén cô bé tiếp tục xông vào...

Phập...

Con dao nhỏ từ tay Anh Vũ bay ra cắm ngập vào vai phải tên này, ngập đến chuôi, đây là cái giá phải trả cho hành động tiểu nhân của nó. Nhưng đây cũng là con dao cuối cùng của Anh Vũ, bọn du côn đã dồn cô bé vào trong một con hẻm. Anh Vũ cau mày, cô thật sơ ý, bị bọn này dồn vào ngõ cụt rồi...

Đột nhiên...

Bốp....

Bốp...

Rầm...Rầm....

Đám người phía sau Anh Vũ đang lao tới tấn công cô bé bị ai đó từ phía sau đập mạnh, công thêm đà chạy mà năm tên đã nhanh chóng nằm bẹp xuống đo đường. Rồi một cậu con trai xuất hiện, mái tóc đỏ rực nổi bật trong bộ đồ trắng tinh...

-Hết sức rồi sao, cô bé ! Có cần thuê vệ sĩ không ?

-Leo ? Sao cậu lại ở đây ? Anh Vũ ngược lên, Leo đang đứng trước mặt cô, ánh mắt cậu hơi mỉm cười.

-Tớ đang đi dạo? Thế cậu làm gì ở đây thế ? đêm hôm khuya khoắt mà chơi đùa với một đám con trai du đãng như thế này, ông anh trai cậu không nói gì sao ?

-Hi...Anh Vũ gượng cười, vết thương trên người cô bé đã nhiều hơn, dao cũng hết luôn rồi...

-Thằng nhãi nào đây ? gã trùm quay sang ngạc nhiên vì sự xuất hiện bất ngờ của Leo.

-Người quen của nhỏ kia hả ?

-Xử đẹp nó luôn đi...

-Ê ! Bình tĩnh đi. Tôi không quen nhỏ này đâu, một người đẹp trai như tôi thì sao lại quen con nhỏ xấu xí này chứ, tôi cũng không thích đánh nhau mà không có lí do. Tôi chỉ là đang đi dạo, ngắm trăng thôi ! Hahaha...

Thấy đám du côn nhao nhao lên đòi xử mình, Leo mỉm cười giả khờ. Liếc xuống nhìn đám người nằm dưới đất, cậu huyết sáo vui vẻ, 1/3 đã bị hạ rồi sao ? Xem ra nhỏ này cũng không phải tay mơ. Đánh đám có nghề lắm !

Anh Vũ thì đực mặt nhìn cậu khó hiểu. Vậy là tên này không phải tới đây cứu mình sao ? Vậy mà cô còn tưởng... Đường như hiểu được suy nghĩ của cô nhóc, cậu đi tới trước mặt cô mỉm cười:

- Anh Vũ ! Nếu muốn người khác giúp đỡ thì phải nói thế nào nhỉ ? Chắc cậu không muốn bị bọn này “ăn thịt” chứ ? Nói gì để nghe đi. Tớ sẽ cứu cậu. Leo vui vẻ huyết sáo bỏ hai tay vào ống quần ngược nhìn trời chờ đợi...

-Đi chỗ khác chơi đi !

-Hả ? và cậu há miệng ngạc nhiên, như không tin vào tai mình, cậu ngơ ngác hỏi lại.-Cậu nói sao ?

-Đi chỗ khác chơi đi ! Đừng có làm vương tay tớ. Nếu không tớ xử đẹp cậu luôn đó. Anh Vũ vẫn lạnh lùng.

-Hừm ! Đúng là chẳng dễ thương gì cả. Vậy thì ở lại tự giải quyết rắc rối đi. Tớ đi...Leo bực bội, vừa nói vừa định quay đi thì...

Vụt...

Một thanh sắt phang mạnh xuống vai Leo, nhưng cậu đã nhanh nhẹn né được, tiện chân, cậu đạp luôn tên này lăn quay dưới đất rồi nhìn lại bọn người đang vây quanh mình và Anh vũ cười nhạt:

-Chắc ! Xem ra giờ có muốn đi cũng không được nữa rồi...

-Ai bảo cậu lao đầu vào ? giờ lại than...

-Hừ ! Bị thương rồi thì ngồi một chỗ đi, con gái gì mà...

-Ngồi một chỗ nhìn cậu bị đánh hả. Nghe cũng được, nhưng hôm nay tớ không có cái nhã hứng đó ! Dùng chân hất một thanh sắt dưới đất lên, Anh Vũ chụp lấy nắm chặt, tay kia đưa lên miệng liếm mấy giọt máu đang chảy tong tong từ cánh tay xuống cười nhạt.

-...Tớ nói trước, làm gì kệ cậu, nhưng vương tay tớ là tớ phang cậu luôn đó. Vừa nói cô vừa phang thanh sắt vào đầu một tên đang lao tới.

-Hừm ! Te tua vậy rồi mà còn hung hăng quá nhỉ. Được rồi, tớ sẽ vì tinh thần tập thể mà bảo vệ cậu một lần. Dù sao cậu cũng là đồng đội của tớ. Tớ không thể để ai bắt nạt cậu được. Vừa nói vừa đá văng một tên khác.

Bụp...

-Đồng đội. Cậu đang nói gì vậy ?

Bốp...!!!

-Cậu không nhớ gì sao, nhóc con. Hôm qua Cát Cát nói ai đánh thắng được cậu sẽ được trở thành thành viên đội Karate, và tớ đã hạ gục cậu trong vòng ba nốt nhạc...

-IM ĐI !!!! IM ĐI !!!! IM ĐI...

BỐP.....!!!!

BỐP.....!!!!

BỐP.....!!!!

Anh Vũ vừa hét lên vừa phang thanh sắt loạn xạ ngẫu, và mấy tên trước mặt cô bé gục xuống không kịp trăn trở lại điều gì. Leo vừa nắm cổ áo gã cầm đầu đám, vừa nhìn qua mỉm cười thán phục.

-Chắc ! Bị thương như vậy rồi mà còn mạnh mẽ sợ...

Và 15 phút sau, đám côn đồ đua xe đã nằm la liệt dưới đất, máu me nhuộm đỏ một góc đường. Anh Vũ cũng ngồi dựa vào gốc cây với cơ thể đầy thương tích, máu trên khoe miệng nhòe ra nhiều hơn. Còn tên kia tuy không bị gì nghiêm trọng nhưng bộ áo trắng đã bị vấy bẩn bởi máu, hạ tên cuối cùng, cậu nhóc nhìn xuống bộ đồ thở dài. Lẽ ra hôm nay không nên mặc đồ trắng...

-Còn sống không vậy, Anh Vũ ?

Leo vừa hỏi vừa cúi xuống cột chặt vết thương trên tay cô bé bằng một chiếc khăn tay nhỏ, nhưng máu vẫn thấm ra. Nhìn cô bé lặng im vì đau, cậu vội

-Cố chịu một chút nhé ! Tớ đưa cậu đến bệnh viện...

-Không cần, không cần đâu ! Anh Vũ vừa nói vừa nín vai cậu bước xuống, loạng choạng dựa vào gốc cây thở dốc. -Mặc kệ tớ, cậu về đi.

-Cậu bị sao vậy ? Tớ mà bỏ mặc cậu ở đây cậu sẽ chết đó. Đừng cứng đầu nữa. Tớ sẽ đưa cậu đến bệnh viện.

-Vết thương thế này nhằm nhò gì. Tớ quen rồi, với lại anh trai tớ là bác sĩ thì cần gì đến bệnh viện.

-Hazzz ! Thật hết nói

-Bỏ tớ xuống, tớ tự đi được...Leo...

Anh Vũ vừa hét vừa giẫy loạn xạ trên vai cậu. Nghe tiếng ồn, mấy con chó quanh đó cắn um lên, không gian trở nên tĩnh mịch đáng sợ, ánh trăng trên cao vàng vạc hắt xuống thấp thoáng in bóng hai người trên con đường vắng. Leo vẫn giữ chặt cô bé trên lưng đi về phía trước.

-Ồn quá ! Yên lặng đi, đến nơi tớ sẽ thả cậu xuống mà.

Leo không chịu thả ra. Anh Vũ đành im lặng để mặc cậu cõng trên lưng, vết thương đau quá khiến cô hết sức rồi, bây giờ mà Leo thả cô xuống thật chắc cô cũng không lết nổi về nhà nữa...

-Mệt không Leo ? đi được một đoạn đường dài, cô bé gục đầu vào vai cậu hỏi nhỏ.

-Không !

Leo vẫn bước từng bước đều đều, trời đêm vàng rực ánh trăng và lạnh hơn. Giờ này chắc phải 12h00 rồi. Từng cơn gió rét lướt qua hai người, nhưng Anh Vũ không thấy lạnh, vì cô đang nằm trên lưng Leo, cậu ấy thật ấm áp, mái tóc của Leo thật mềm và tỏa ra một mùi hương nhẹ dễ chịu...

-Này ! Cậu ngủ gật đó hả. Thấy Anh Vũ trên vai mình im lặng, Leo hơi quay ra sau lo lắng.- Đọc số nhà cho tớ đi rồi hãy ngủ..

-Tớ không ngủ. Cô bé hơi lắc đầu.

-Vậy sao im lặng thế ?

-Hết sức rồi !

-Hi ! Cậu bật cười.-Giờ mới chịu nói ra sao ? tớ chưa thấy ai kì lạ như cậu đấy. Biết mình yếu rồi mà còn tìm bọn đua xe đó gây sự, hôm nay mà không có tớ thì cậu sẽ ra sao chứ ?

-Khi nào gần gục thì bỏ chạy. Hôm sau tìm tụi nó tính sổ tiếp.

-Tụi nó để cậu chạy dễ vậy sao ? Sao cậu không báo cho cảnh sát bắt tụi nó, giao cho cảnh sát là được rồi, cần gì phải chuốc thêm rắc rối vào mình chứ ?

-Cảnh sát thì làm gì được tụi nó, toàn là lũ con ông cháu cha, tối nay tụi nó vào trại thì mai tụi nó cũng được thả thôi mà. Tớ muốn tự tay giải quyết tụi nó như thế này cơ ?

-Cậu muốn trả thù cho hai mẹ con cô kia sao ? Cậu tốt hơn tớ nghĩ đó, Anh Vũ !

-Tốt gì chứ ? Tớ không trả thù cho ai cả. Tớ chỉ muốn băm chà cái bọn khốn dám giỡn mặt với mình thôi. Chỉ vì tụi nó mà tớ mất toi buổi tối đi dạo phố. Tớ cũng phải đáp lễ lại tụi nó chứ. Hừ ! Cảm giác khi nghe mấy tiếng xương gãy rắc rắc của tụi nó khiến tớ rất hưng phấn. Tớ ghét tụi nó. Tớ đập tụi nó. Vì tớ ghét, thế thôi.

-Hahaha ! Dã man thật. Cậu đúng là người xấu mà ! Leo vừa đi vừa cười lớn.

-Thế cậu đã nghe tớ tự nhận mình là người tốt bao giờ chưa ?

Hàng cây hai bên đường rung rinh dưới những cơn gió nhẹ. Không gian trở nên im ắng lạ thường, Anh Vũ chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của Leo và những nhịp tim đập mạnh của mình...

-Nè

-Gì thế ?

-Lần đầu tiên tớ công người khác đó.

-Thì sao ?

-Cậu nặng hơn tớ nghĩ !

-Bỏ tớ xuống.

Vừa nói Anh Vũ vừa quàng tay qua siết cổ kẻ đang công mình khiến cả hai loạng choạng. Vậy mà bảo là hết sức, đúng là nói dối mà, Leo vẫn bước đi, vừa cố gỡ tay cô bé ra vừa cố giữ cô trên lưng. Rõ ràng con nhỏ này còn dư sức giết cậu !

-Không biết cậu là kẻ vô duyên hay là thằng ngốc nữa...

“Ai lại nói với một cô gái những lời như thế này chứ ? Đồ ngốc...”

8. Chương 8

Chap 8: Lời hứa

00h00 sáng...

-Đây là lần thứ bao nhiêu trong tháng em trở về trong tình trạng sống dở chết dở này thế, Anh Vũ ? Khôi Vỹ cầm cánh tay cô bé và dùng bông băng lau vết thương thở dài.-Hồi đầu tháng là bị tông xe, tuần trước ngã cầu thang, mấy hôm trước bị chó cắn(toàn là do cô nhóc bịa ra là mình gặp tai nạn, chứ thực chất là đi đánh nhau), còn lần này em đã làm gì ?

-Đánh nhau với bọn đua xe. Anh Vũ bình thản trả lời, hết lí do để bịa rồi, đánh khai thật vậy. Khôi Vỹ nhìn cô bé mỉm cười.

-Đánh với một băng đua xe hử. Anh Vũ à... Bàn tay anh cầm mảnh gạch vừa băng trên tay cô siết chặt khiến cô bé nhăn nhó gào lên.

-Á Á Á !!!! Đau em ! Anh muốn giết em đó hử ?

-Người ta nói cái chết có thể chữa cái ngu. Nhưng em đã ngu mà còn không chết. Thật kì lạ đó ! Khôi Vỹ vừa băng vừa mỉm cười.

-Im đi ! Không phải bác sĩ là người có nhiệm vụ chữa trị mọi vết thương tâm hồn và thể chất cho bệnh nhân sao? Anh toàn xô xiên em thôi...Anh Vũ nhìn anh trai mình cầu nhàu, đúng là đồ máu lạnh, em gái bị đánh thể này không thương mà còn xiên xỏ. Đồ ác quỷ...

-Ánh mắt đó là sao ? Em không thể tỏ ra biết ơn đối với người vừa giúp mình sao ? Khôi Vỹ cốc lên đầu cô bé rồi đứng dậy.

-Hứ !

Anh Vũ nhăn nhó lắc lắc cánh tay mới được băng bó. Cái cuộn băng dày cộm buồn cười này vướng víu quá...trên người cũng nham nhở vết thương, còn đâu hình ảnh thực nữ dịu dàng, mai làm sao mà đi học đây chứ. Cô bé thở dài nghĩ vãn vơ. Đang ngồi nghịch ngợm mấy cộng băng trắng thì Khôi Vỹ quay sang thắc mắc:

-Anh Vũ ! Còn cậu nhóc này là ai thế ? Đêm hôm khuya khoắt thế này mà vẫn cùng em đi đánh nhau, xem ra cậu ấy cũng không phải con nhà tử tế rồi.

-Em không đi đánh nhau, chỉ vô tình bị liên lụy thôi anh. Leo dính chính.

Anh Vũ quay sang Leo, cậu đang vô tư ngồi ăn bánh, uống trà, bộ đồ trắng tinh đẹp đẽ của cậu đã bị máu vậy bẩn, thế này về đến nhà chắc mẹ cậu ta phải hét lên khi nhìn thấy bộ dạng của cậu thôi...

-Đây là bạn học cùng lớp với em. Cậu ấy là Leo...Cô bé quay sang anh trai giới thiệu.

-Leo ? Anh nhìn cậu nhóc đây bắt ngờ.-Tối qua anh có nghe tiếng em nằm mơ gọi tên nó. Không phải là thằng nhóc em đang để ý đó chứ ? Ồ...Ồ...Khôi Vỹ đi lại gần nhìn cậu nhóc cho rõ hơn-Nhìn cũng đẹp trai đó !

-Hử ? Anh Vũ, cậu đang để ý tới sao ? giờ tớ mới biết đấy...Leo mỉm cười đầy bất ngờ.

-Đừng nói bậy. Tớ không để ý cậu. Anh Vũ đỏ mặt quay sang liếc anh trai mình.-Anh hai, anh đừng có nói nhảm nữa, nhìn mặt em có giống đang say mê cái tên mắc bệnh hoang tưởng này không hả ?

-À...Anh cũng hi vọng là không phải vậy ? Khôi Vỹ mỉm cười cầm tay Leo lên và chấm bông sát trùng vào vết xước của cậu, lúc này Anh Vũ mới quay sang ngạc nhiên:

-Leo, cậu cũng bị thương sao ?

-Chỉ là vết xước nhỏ thôi, không sao đâu.

Leo vừa nói vừa rút tay lại, nhưng không được, cánh tay cậu bị giữ cứng ngắc trong bàn tay của Khôi Vỹ, anh vẫn chấm thuốc đỏ lên vết thương của cậu một cách chậm rãi...

-Cám ơn cậu đã vác xác cô em gái rắc rối về giúp tôi nhé ! Leo. Nhưng giá mà cậu cứ mặc kệ nó thì tôi còn cám ơn nhiều hơn nữa đó. Đỡ phiền phức cho tôi.

-Vác xác là sao ? Em chưa chết !

Anh Vũ ngấu nghiến chiếc bánh quy nhìn anh trai cẩn thận, Leo vẫn ngơ ngẩn nhìn hai người này, đúng là hai kẻ kì lạ mà cậu gặp lần đầu. Được một lúc thì Anh Vũ ngủ gật trên sofa, có lẽ vì vết thương khiến cô bé mệt mỏi. căn phòng khách chỉ còn Khôi Vỹ và Leo trở nên yên tĩnh lạ thường, mấy vết xước trên tay của cậu đã được sát trùng xong, Leo chậm chạp đứng dậy:

-Trễ rồi, em về đây, cám ơn anh !

-Không có gì. Nhà cậu có xa không ? Khôi Vỹ lau con dao nhỏ dính máu của Anh Vũ mới đem về nhìn lên quan tâm.

-Em gửi xe ở gần đây. Về nhà khoảng 30 phút thôi.

-Ồ...Vậy đi về cẩn thận nhé !

Đi ra đến cửa, như nhớ ra chuyện gì, Leo quay lại nhìn Khôi Vỹ thắc mắc:

-Em muốn hỏi anh một chuyện, Khôi Vỹ ?

-Chuyện gì ?

-Lúc này...anh nói Anh Vũ đang để ý em, là bạn ấy thích em thật sao ?

Liếc ánh mắt sắc lẹm về phía Leo, anh mỉm cười đáng sợ:

-Có lẽ con bé đã thích cậu, hoặc sau này nó sẽ thích cậu. Còn cậu thì sao ?

-Có lẽ em đã yêu cô ấy. Khôi Vỹ...Anh hãy gả Anh Vũ cho em nhé ! Leo hơi đỏ mặt, nhưng cậu vẫn đồng ý.-Em muốn sau này sẽ cưới Anh Vũ làm vợ mình.

Khôi Vỹ hơi bất ngờ vì lời đề nghị táo bạo này, anh nhìn kẻ mới xin cầu hôn em gái mình bật cười:

-Cậu là một thằng ngốc, nhưng ít ra thì cũng là kẻ thành thật. Nhìn Anh Vũ đang ngủ gật trên ghế, anh quay sang thở dài-Làm người yêu của em gái tôi sẽ vất vả lắm đó. Cậu sẽ không hối hận chứ ?

-Em không hối hận. Leo khẳng định.

-Được ! Tôi thích cậu. Tôi sẽ theo dõi cậu từ bây giờ và tạo cơ hội cho cậu ở gần Anh Vũ, nhưng mà tôi cũng cảnh cáo cậu trước. Khôi Vỹ ngược lên nhìn cậu nghiêm túc. -Anh Vũ tuy là một đứa con gái hậu đậu, phiền phức, thích đánh nhau và sống bất cần, nhưng thực ra con bé cũng rất tốt bụng và yếu đuối, nó là đứa em mà tôi yêu quý nhất, nếu sau này cậu dám làm con bé tổn thương...

Phập...

Con dao nhỏ trên tay Khôi Vỹ bất ngờ bay tới cắm phập vào cánh cửa sắt ngay sát cổ Leo, hành động này của anh khiến cậu suýt thót tim ra ngoài, giờ thì cậu đã biết ai là người dạy cho Anh Vũ kỹ năng phóng dao rồi, Khôi Vỹ nhìn Leo mỉm cười:

-...nếu làm con bé tổn thương. Cậu sẽ chết !

-Nhớ rồi ! Em hứa với anh, em sẽ mang lại hạnh phúc cho Anh Vũ....

Leo đi ra ngoài rồi, Khôi Vỹ đi tới nhìn con mèo con đang ngủ ngon lành trên ghế sofa, cánh tay anh chạm nhẹ lên vạt tóc mái của cô bé, ánh mắt thoáng buồn....

9. Chương 9

Chap 9: Chàng hotboy thứ hai

6h30 sáng...

-Anh Vũ, cậu lại bầm dập nữa rồi ? Lần này là vụ gì đây ? Cát Cát nhìn cơ thể đầy vết thương của Anh Vũ tò mò. Cô nhớ là vết thương cũ của nó chỉ mới khỏi tuần trước thôi mà.

-Tối qua tớ dạy dỗ mấy con chó đại một chút ...Anh Vũ vô tư đưa chiếc hamburger lên miệng ngon lành.

-Hazzz ! Đừng có lúc nào cũng lao đầu vào rắc rối như thế, hội thi thể thao sắp diễn ra rồi, cậu cứ như vậy thì làm sao mà thi đấu?

-Đừng lo Cát Cát, chỉ cần nghĩ lại những gì cậu đã làm với tớ thì tớ sẽ có động lực hạ gục đối thủ thôi.

-Hừ ! Thế chuyện tớ giao cho cậu thế nào rồi ? Cát Cát ngồi mân mê lọn tóc dài đen nhánh, đôi mắt đen lơ đãng lướt qua đám đông phía trước.

-Chuyện gì ? Anh Vũ ngược lên.

-Thuyết phục Leo tham gia vào đội Karate, cậu làm đến đâu rồi ?

-Cậu không cần quan tâm nữa. Cậu ấy đồng ý rồi. Cô bé nói xong thì quay lại với chiếc bánh.

Cát Cát tròn mắt nhìn cô bé mỉm cười:

-Không ủng hộ công tố tin tưởng cậu, Anh Vũ ! Cậu làm tốt lắm, nhưng cậu làm cách nào...

-Dùng mỹ nhân kế ! Một giọng nói âm áp cất lên, Leo xuất hiện với nụ cười cực cool trước mặt hai người.-
Hazzz....Tớ không biết là trước giờ có một cô gái ái mộ tớ như vậy, hôm qua Anh Vũ đã gặp tớ và nói thế này: “Leo ơi, tớ yêu cậu đến phát điên, nhớ cậu đến phát điên, nếu một ngày không nhìn thấy cậu tớ sẽ đau khổ đến chết mất, xin cậu hãy gia nhập đội Karate để chúng ta được thường xuyên gặp nhau nhé, cậu mà từ chối tớ sẽ tự tử cho cậu xem”....Hazzz....Vẫn biết đẹp là một cái tội, nhưng tớ cũng không biết làm sao để cô ấy hết ái mộ tớ, mà nhìn cô ấy tự tử thì tớ không nỡ. Hết cách tớ đành phải đồng ý... Leo cố tình nói to lên để cho cả lớp cùng nghe thấy. Và....

-WA !!!!

Đám con gái trong lớp loạn cả lên, họ nhìn Leo, rồi nhìn Anh Vũ xì xầm bàn tán với vẻ cực kì thất vọng...

-Vậy là Anh Vũ thích Leo à ?

-Leo đồng ý vào đội Karate sao ?

-Vậy cậu ấy có thích Anh Vũ không ? Không phải Leo đang hẹ hò với Sa Lê chuyên Anh sao ?

-Leo ngu ngốc!!!!!! Cậu mới nhận được mấy câu sến súa đó ở cuốn tiểu thuyết nào thế?

Anh Vũ nhào lên siết chặt cổ Leo từ phía sau. Nhưng những tiếng xì xầm khiến cô phải dừng lại, đám con gái trong lớp dường như đang nhìn cô như người ngoài hành tinh, rất lạ, rất đáng ghét, và rất muốn chém, rồi sau đó tin đồn được tui nó lan truyền đi với tốc độ chóng mặt. Tất cả cũng vì tính ưu việt của công nghệ thông tin hiện đại. Anh Vũ nghệt mặt, khóe miệng giật giật. Thế này thì hết thanh minh được với ai rồi. Sao dạo này cô hay gặp mấy chuyện rắc rối vậy chứ. Quay lại nhìn Leo với ánh mắt hằn học, cô thật sự muốn đâm nát bét cái bản mặt đáng ghét đang nhìn cô mỉm cười. Tất cả đều tại nó bịa chuyện...

-Vào lớp rồi. Các em mau ổn định chỗ ngồi đi.

Cô chủ nhiệm bước vào quát lớn, đang thắc mắc vì không biết lũ học trò nhao nhao lên vì chuyện gì thì cô thấy Anh Vũ đang siết cổ Leo từ phía sau, sau vài giây ngạc nhiên có lẽ cô đã hiểu lí do, cô mỉm cười nhìn hai đứa nhẹ nhàng nhắc nhở:

-Hạ Phong, Anh Vũ. Dạo này có vẻ thân thiết quá nhỉ ? Về chỗ ngồi đi, không cô cho hai em lên ngồi trên sổ đầu bài bây giờ !

Anh Vũ đỏ mặt vội lon ton đi về chỗ ngồi. Lớp học đã ổn định, bây giờ mọi người mới nhìn lên bục giảng và ngạc nhiên khi thấy một bóng người đứng sau cô chủ nhiệm:

-Giới thiệu với các em, hôm nay lớp mình lại may mắn đón thêm một thành viên mới chuyển đến. Cậu bạn sau lưng cô bước ra phía trước mỉm cười.-Đây là Vũ Hoàng Minh Nhật, các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé !

-Wa...Đẹp trai quá...

-Hoàng tử trong mơ của em...

Lớp học lại được một phen náo loạn cả lên, mọi ánh mắt đổ dồn vào cậu bạn đẹp trai mới chuyển đến. Đó là một anh chàng có khuôn mặt thanh tú như một cô gái, mái tóc màu hạt dẻ cắt xước kiểu sao Hàn, đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp...và cậu nghiêm nhiên trở thành hotboy thứ hai trong lớp.

-Hahaha..Các em bình tĩnh đi. Lớp chúng ta quả là may mắn khi được tiếp nhận hai hotboy trong một học kì phải không ? vậy Minh Nhật, em muốn ngồi chỗ nào?

Minh Nhật mỉm cười thật tươi đáp lại lời khen ngợi của cô chủ nhiệm và nhẹ nhàng đi xuống lớp.

-Hình như bàn này còn trống, tứ ngồi đây được chứ. Tôi trước mặt Leo, cậu mỉm cười đề nghị, anh bạn kia có vẻ không để ý lắm, cậu đang lơ đãng nhìn ra sân trường nên chỉ gật đầu qua loa.

-Ồ...Thích ngồi thì ngồi.

-Cám ơn, đại ca Leo ! Minh Nhật vui vẻ kéo ghế ngồi xuống, nhưng câu nói của cậu bạn khiến cho Leo hơi bất ngờ, cậu quay sang cười nhạt:

-Mới buổi đầu vào lớp mà đã biết biệt danh của tôi, ngạc nhiên thật đó. Cậu là kẻ thù của tôi sao ?

Anh Vũ cũng quay sang nhìn người bạn mới ngạc nhiên, đáp lại ánh mắt lo lắng của Anh Vũ là nụ cười thân thiện cực kì đẹp của Minh Nhật. Chàng trai này có vẻ thật thà và lương thiện. Nhìn cậu không giống như là kẻ thù tới tìm Leo tính sổ . Nhưng điều này cũng không làm cho Anh Vũ an tâm được, cô biết trên đời này có hai dạng người: 1.Ngu mà tỏ ra nguy hiểm, điển hình như Leo và Cát Cát, cô thấy không đáng lo. Nhưng dạng thứ 2.nguy hiểm mà tỏ ra ngu, những kẻ như vậy mới đáng sợ, liệu cậu bạn đẹp trai này có nằm ở dạng thứ hai hay không?

Giờ ra chơi...

Đang mang hộp đồ dụng cụ hóa học tới phòng thí nghiệm, Anh Vũ hơi ngạc nhiên khi thấy Sa Lê đang đứng trên đoạn hành lang vắng. Đường như cô gái này đang đứng đây chờ Leo...

-Hà Anh Vũ ! Sa Lê cất tiếng và đi lại gần cô bé. Anh Vũ lơ đãng quay sang. Sao hôm nay nhỏ này lại có nhã hứng bắt chuyện với cô?

-Chuyện gì thế ?

-Nghe đồn cô thích vị hôn phu của tôi ?

-Hôn phu của cô ? Ai vậy ? Anh Vũ cười nhạt, đã hiểu được mục đích của con nhỏ.

Hất ánh mắt khinh miệt vào Anh Vũ, Sa Lê cười khẩy.

-Đừng giả nai, con quỷ cái! Tại sao tới qua cô dám phá rối buổi hẹn hò của tôi và Leo? Thực ra cô có mục đích gì khi giúp cô gái bị tai nạn đó? Ra vẻ tốt bụng để tạo ấn tượng với Leo rồi tiếp cận quyến rũ cậu ấy à? Thì ra từ trước đến giờ cô đối đầu với Leo thực chất chỉ là để cậu ấy để ý đến cô, còn dám tạo scandan với Leo (Thủ phạm tung tin đồn là Leo đó. Anh Vũ thở dài). Giờ tôi mới hiểu được thủ đoạn đê tiện của cô, Sự giả tạo của cô khiến khiến người ta phát ốm đó. Đúng là một con ranh quỷ quyết !

-Ấy da...đừng đánh giá tôi cao như vậy, tôi không có bản lĩnh nghĩ ra cái kịch bản phức tạp như cô vừa nói đâu. Anh Vũ nở một nụ cười nửa miệng mỉa mai.-Mà không ngờ những lời thô lỗ như vậy cũng được thốt ra từ miệng của tiểu thư Sa Lê xinh đẹp. Vậy cậu gặp tôi chỉ vì ghen thôi sao ?

-Leo không thích cô thì sao tôi phải ghen chứ ?

-Vậy tìm tôi làm gì ?

-Tôi gặp cô chỉ vì tôi muốn biết lí do cô tiếp cận Leo là gì ? Vì cậu ấy đẹp trai hay vì vị trí thượng lưu của cậu ấy ? Sa Lê lại liếc cô với vẻ khinh bỉ, ánh mắt của cô tiểu thư này đúng là khiến cho người khác phải khó chịu.-Nhưng mà dù cho lí do là gì cô cũng nên bỏ cuộc đi. Cô chỉ làm vấy bẩn hình ảnh của cậu ấy trong mắt mọi người mà thôi. Leo sẽ không để ý đến một kẻ tầm thường như cô đâu.

-Chỉ vậy thôi chứ gì ?

Anh Vũ lạnh lùng bước đi tiếp, cô không có hứng thú với thể loại con gái nhẽo này. Hạng người như cô ta, trong tiểu thuyết , phim ảnh có nhiều lắm, nhưng sinh động thể này thì đúng là lần đầu tiên cô gặp, thật là khiến cho người ta khó chịu.

-Tôi chưa nói xong, cô dám bỏ đi như vậy sao ?

Sa Lê vừa giận dữ hét lớn vừa cầm cánh tay Anh Vũ kéo bật lại. Cánh tay mà cô ta cầm đúng vào nơi Anh Vũ bị thương tới quá , cô bé nhăn mặt, vết cắt hôm qua khá sâu lại bị Sa Lê nắm chặt khiến cô đau nhói. Hộp dụng cụ thí nghiệm trên tay Anh Vũ rơi xuống đất, cô bé tái mặt định giữ lại, nhưng không thể, cánh tay cô đã bị Sa Lê nắm chặt...

-Coi chừng !!!!

Thật may là đã có một cánh tay khác đưa ra đỡ lấy chiếc hộp trước khi nó rơi xuống đất, những ống nghiệm thủy tinh trong hộp va chạm nhau kêu leng keng. Sau vài phút định thần, Anh Vũ ngược nhìn cậu con trai đang cầm chiếc hộp lo lắng...

- Minh Nhật....

-Không sao rồi, chưa có thứ nào trong đây bị vỡ cả.

Minh Nhật mỉm cười thông báo sau khi mở chiếc hộp ra kiểm tra. Thật may là có cậu đỡ kịp lúc, suýt nữa thì Anh Vũ phải bỏ tiền ra đền cho trường rồi. Anh Vũ nhìn xuống cánh tay mình, máu hơi rớm ra mảnh băng trắng, cơn đau vẫn chưa dứt, có lẽ vết thương lại bị rách ra nữa rồi.

-Tay bạn sao vậy, Anh Vũ ? Sao trên mặt bạn lại có vết bầm thế ? Minh Nhật cúi xuống nhìn Anh Vũ lo lắng, cô bé mỉm cười đưa tay nhận lại hộp đồ:

-Tớ không sao ! Cám ơn cậu, Minh Nhật !

-Đừng khách sáo ! Hộp dụng cụ này nặng lắm, để tớ mang tới phòng thí nghiệm giúp cậu. Minh Nhật mỉm cười giơ hộp dụng cụ lên cao. Trước khi đi, cậu không quên quay sang cô gái bên cạnh thì thầm.

-Lần sau nói chuyện với người khác thì nên lịch sự một chút. Còn nếu muốn giải quyết bằng bạo lực thì nên vứt cái vẽ giả tạo hiền thực đó đi. Tiểu thư !

Sa Lê nhìn theo hai người cười nhạt, quả thật khi này cô ta muốn giải quyết tình địch mình bằng bạo lực rồi. Nếu Minh Nhật không xuất hiện thì mọi việc đã xong xuôi. Theo nhiều nghĩa...

10. Chương 10

Chap 10: Tai nạn phòng thí nghiệm

-Các em hãy tự lập thành một nhóm 4 người đi. Chúng ta sẽ tiến hành thí nghiệm hóa chất !

Thầy giáo dạy hóa vừa dứt lời thì cả lớp nhao nhao lên. Làm thí nghiệm. Nhóm 4 người sao ? Vui đây. Anh Vũ nhìn đồng dụng cụ trước mặt háo hức. Tạo ra SO₂, thứ khí có mùi trứng thối....nhưng hình như mẫu nghiệm hơi nhiều, thế này thì tha hồ thực hành...

-Anh Vũ, tớ chưa có nhóm, tớ vào nhóm của các cậu được không ?

Minh Nhật cầm một ống nghiệm đi đến trước bàn Anh Vũ mỉm cười. Cùng lúc Leo cũng vừa đi tới, ánh mắt cậu nhìn gã người mới này hơi khó chịu. Không hiểu thằng nhóc này có ý đồ gì không mà hôm nay cứ tìm mọi cách tiếp cận Anh Vũ thế nhỉ ?

-Được thôi. Cô bé mỉm cười.-Leo ! Cậu cũng chưa có nhóm phải không ? vào nhóm bọn tớ luôn nhé !

-Ừk !

“Anh Vũ cười nhìn đáng yêu quá” Leo nhìn cô bé nghĩ thầm.

-Hô! Đủ thành viên rồi, chúng ta hãy cùng làm một bài thí nghiệm thật hoành tráng đi nào!

Cát Cát cười man rợ bắt đầu đổ hóa chất ào ào vào ống nghiệm. Anh Vũ nhìn nó thờ dài. Con nhỏ lanh chanh, chỉ khoái mỗi trò này thôi, hi vọng chốc nữa nó không biến phòng học này thành chiến trường.

-Cả lớp nghe rõ đây! Thầy dạy Hóa lên tiếng. –Để không làm ảnh hưởng đến những lớp học bên cạnh, chúng ta sẽ đóng kín tất cả cánh cửa, không ai được phép mở ra, cũng không được đi ra khỏi phòng trước khi kết thúc tiết học. Các em hãy vận dụng tất cả lý thuyết chúng ta được học và sử dụng mẫu nghiệm tạo ra những thứ mà tôi yêu cầu...

Và một loạt chất khí được thầy viết lên bảng....

-Tạo được sản phẩm nào thì ghi tên nhóm và nộp lên đây cho thầy. Được rồi! Các em có 30 phút. Bắt đầu đi !

Thầy vừa dứt lời là mấy cái đầu lập tức chụm lại với nhau. Và không biết có phải là sự ngẫu nhiên hay không mà nhóm của Anh Vũ lại là nhóm tập hợp những kẻ liều mạng nhất, phá phách nhất. Và...hậu đậu nhất.

-Cậu bỏ axit ít quá rồi Leo ! Anh Vũ nhìn ống thủy tinh trên tay cậu bạn lắc đầu. Nửa ống nghiệm rồi mà còn ít...

-Thế à ? Vậy thì thêm một chút nữa!

Leo bỏ thêm gần 1cm lít dung dịch được gọi là axit vào, đến lượt Minh Nhật bỏ chất kiềm để tạo ra muối. Nhưng hai phút trôi qua, ống nghiệm không có phản ứng. Cát Cát cau mày đưa ống nghiệm lên xem xét.

-Có lẽ cho hơi ít kiềm. Anh Vũ bỏ thêm kiềm vào đi.

Hai phút sau vẫn không có phản ứng. Bốn đứa nhóc nhìn nhau lo lắng.

-Không lẽ mẫu nghiệm bị hư, rõ ràng chúng ta đã làm đúng theo lí thuyết rồi mà ?

-Chắc nó cần chất xúc tác chẳng ? Anh Vũ thắc mắc và ném đại vào đó một viên mẫu hóa chất gì đó, cô nhóc không để ý. Vẫn không có gì xảy ra. Mấy đứa nhóc đâu có biết thứ tụi nó cho vào ống nghiệm từ đầu đến giờ là một loại dung dịch muối. Không phải axit...

-Chắc là ít axit. Cho thêm vào đi...Leo vừa nói vừa bỏ thêm dung dịch muối vào.

-Tớ lại nghĩ nên bỏ thêm kiềm...Minh Nhật bỏ thêm kiềm...

-Nó cần chất xúc tác...vài thứ gì đó bị Anh Vũ quăng vào...

-Tớ nghĩ nó cần nhiệt độ, chúng ta đun sôi nó lên thử xem...

Một phút...

Hai phút...

-Hay quá thành công rồi !

Bốn đứa nhóc reo lên khi thấy có khí đen thoát ra từ ống nghiệm. Thấy đám nhóc ồn ào đang phấn khích reo hò, thầy dạy hóa vui vẻ đi lại kiểm tra.

-Cát Cát. Nhóm các em đã tạo ra những sản phẩm gì rồi...

-Dạ...Tụi em...bốn đứa mỉm cười đồng thanh....

Bùm....!!!!!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến mọi người giật mình, và khói đen từ ống nghiệm bị đun sôi tỏa ra dày đặc căn phòng, cả lớp ho sù sụ, nước mắt, nước mũi đổ ra như mưa, phòng học hỗn loạn....

-Các...các..em tạo ra..cái ..gì..thế...

Bịch....!!!!

Chưa nói hết câu thì thầy ngã lăn ra đất sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự, các thành viên trong lớp cũng đỡ sống dở chết chạy toán loạn tìm đường thoát ra ngoài tránh khỏi làn khói độc. Nhưng...

-Mở cửa...Mở cửa ra mau....

-Cửa bị thầy khóa rồi...

-Tìm chìa khóa đi...

-Thối chết mất. Mùi gì thế này...

Và sau một lúc vật lộn với tử thần giành mạng sống. Những thành viên may mắn có thể lực tốt đã chạy thoát ra bên ngoài. Và hậu quả để lại là hơn nửa lớp được đưa đi cấp cứu. Buổi học hôm đó được nghỉ...

Trên phòng hiệu trưởng...

-Tại cậu bỏ nhiều axit quá đấy Leo. Anh Vũ ngược đôi mắt đỏ hoe vì hơi cay nhìn cậu trách móc.

-Không phải tại tớ ! Minh Nhật bỏ quá nhiều kiềm vào nên nó mới nổ đó chứ ? Leo ngã lưng ra ghế mệt mỏi.

-Mấy thứ xúc tác cậu vất vào ống nghiệm lúc đó là gì vậy Anh Vũ ? sao nó phản ứng với nhau lại tạo ra thứ khói đen thui, hôi rình như vậy chứ ? Minh Nhật cầm chiếc khăn ướt lau mặt.

-Được rồi các cậu, điều đó không thành vấn đề. Quan trọng là chúng ta đã thành công. Chúng ta vừa tạo được muối kết tinh, vừa tạo ra khói (mặc dù không biết phải gọi tên những thứ đó là gì), vậy là OK rồi. Các cậu không nhớ trong lịch sử có rất nhiều nhà bác học đã khiến phòng thí nghiệm nổ tung sao? Nobel là một ví dụ đấy thôi, những nhà khoa học thường thường tìm thấy thành công sau những vụ tai nạn, chúng ta có lẽ cũng giống như họ. Cát Cát mỉm cười, ánh mắt cô lóe sáng.

-Đúng đúng, trong khoa học, phải có sự hi sinh mới có sáng tạo. Nhờ tai nạn này mà chúng ta đã tạo ra được một loại chất mới, mọi người hãy hãnh diện vì điều đó. Leo phụ họa.

-Đúng rồi. Hura !!!! Bốn đứa nhóc hét lên sung sướng mà không biết rằng thầy hiệu trưởng đang đứng phía sau với ánh mắt tóe lửa.

-Hura ! Trông các em hăng hái lắm nhỉ ?...Bốn đứa nhóc quay lại tái mặt, ông hiệu trưởng hỏi đầu đang nhìn bốn đứa mỉm cười...-Xem ra các anh chị không có vẻ gì là hối hận khi mới tiến khá nhiều bạn học đi ăn cơm bệnh viện cả ! Giỏi lắm!

Và phần thưởng cho 4 học sinh thiên tài phá hại là được một tuần dọn phòng thí nghiệm...

11. Chương 11

Chap 11: Mận chín và chó dữ

-Thầy hiệu trưởng của chúng ta tốt bụng thật đó ? Mới có năm ngày mà đã

Bốn đứa nhóc tung tăng dạo phố với ly kem mát lạnh trên tay, Anh Vũ quay sang ba đứa bạn thắc mắc, Cát Cát cũng đưa tay lên cảm về suy tư:

-Tớ cũng thấy lạ đó. Rõ ràng hôm trước thầy ấy có vẻ rất giận, vậy mà hôm nay lại miễn hình phạt cho tụi mình, sau đó thầy còn khóc, còn ngồi tự kỉ...thật khó hiểu...

-Thầy ấy đã hiểu mong muốn sáng tạo trong khoa học của chúng ta rồi sao? Chắc thầy ấy đã bị chúng ta làm cho cảm động, Thầy ấy thật đáng kính ! Leo đưa ly kem lên miệng vừa ăn vừa bình luận.

-Các cậu nhầm rồi. Chỉ vì mới năm ngày mà các cậu đã đập bể 1/3 ống nghiệm trong phòng nên thầy ấy không dám cho chúng ta bén mảng tới đó nữa đấy chứ...Minh Nhật thờ dài nhìn que kem đang tan, ba đứa bạn của cậu quả là hậu đậu, lần này thì thầy hiệu trưởng tha hồ bỏ tiền ra mua ống nghiệm bổ sung cho phòng thí nghiệm, nhìn thầy ấy bước vào phòng sững sờ rồi bật khóc thật đáng thương, nhưng cũng nhờ vậy mà cả nhóm mới được thoát khỏi hình phạt và rong ruổi đi chơi như bây giờ...

-Cát Cát. Nghe nói đội Karate đang tuyển thành viên phải không ?

Minh Nhật quay sang Cát Cát mỉm cười, phải công nhận là anh chàng hotboy mới này có nụ cười thật đẹp, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai và đôi mắt nâu biết nói, nó làm ột người vô cảm với con trai như Cát Cát cũng phải ngơ ngẩn trong vài giây.

-Ừk! bọn tớ đang tuyển thêm người, nhưng phải là một người thật mạnh có thể lọt vào vòng chung kết. Mà trong trường mình thì không còn người nào như thế nữa. Hazzz.....Có lẽ chúc vô địch năm nay phải nhường cho người khác rồi.

Anh Vũ nghe vậy thở dài. Muốn giữ chức vô địch phải có ít nhất 4 người được lọt vào vòng chung kết. Mà ngoài cô và Cát Cát ra, chỉ có Leo là có khả năng đó, nhưng vẫn còn thiếu một người.

-Tớ tham gia được không ? Minh Nhật vui vẻ đề nghị, nhưng thái độ có vẻ nghiêm túc.

-Cậu cũng học võ sao ? Leo nhìn Minh Nhật với vẻ tò mò, anh chàng này ngay từ khi xuất hiện đã tỏ ra rất lạ. Và từ hôm làm thí nghiệm hóa học đến giờ dường như cậu ta luôn tỏ ra muốn kết thân với mọi người. Thực ra cậu ta muốn gì chứ ?

-Tớ lấy được đai đen Karate năm 10 tuổi, ở trường cũ tớ cũng ở trong một đội Karate và cũng có được một vài giải thể thao rồi.

-Được đấy ! Nhưng có lẽ bọn tớ phải kiểm tra cậu một chút đã, tớ chỉ muốn tuyển thêm một người cuối cùng có thể vào được chung kết, nếu tớ nhận thấy cậu có khả năng, tớ sẽ đồng ý. Cát Cát nhìn cậu suy tư.

Nghe Cát Cát nói, Leo lập tức nhào lên bức xúc:

-Lớp trưởng !!!!! Cậu lại định bảo cậu ấy đánh bại Anh Vũ nữa hả lớp trưởng? Dẹp trò đó đi. Nếu không lần này có thể xảy ra án mạng đó. Lần trước Anh Vũ thua tớ đã cố giết tớ. Nếu bây giờ...Ặc Ặc...

Đang nói thì Leo bị một cánh tay siết chặt cổ từ phía sau, Anh Vũ đang nhìn cậu với ánh mắt tóe lửa. Leo là đồ chết tiệt. Cô đã cố quên đi tai nạn hôm đó, còn thằng ngốc này lại cố nhắc cô phải giết chết nó. Vậy thì cô sẽ cho nó được toại nguyện. Anh Vũ vừa nghĩ thầm vừa siết cổ Leo mạnh hơn khiến cậu suýt tắt thở. Minh Nhật thì đưa tay lên cầm suy nghĩ...

-Tớ có nghe nói điều kiện lớp trưởng đưa ra rồi. Vậy là nếu đánh bại được Anh Vũ tớ sẽ được hôn cô ấy phải không ?

Cả ba đứa tròn mắt quay lại nhìn cậu nhóc vừa đặt câu hỏi, thằng nhóc này, mới chuyển vào chưa đầy một tuần mà nắm bắt thông tin nhanh quá. Nhưng mà câu hỏi vừa rồi của cậu khiến ột người không hài lòng.

-Cậu sẽ đấu với tôi ! Leo quay sang bực bội, Cát Cát nhìn hai cậu nhóc vui vẻ mỉm cười.

-Đúng....Cậu sẽ đấu với Leo, nếu cậu thắng, cậu có thể hôn Leo...

-Cậu im đi ! Cả hai đồng thanh. Rồi Leo đi tới trước mặt Minh Nhật thách thức. Đáp lại vẻ bực bội của Leo, Minh Nhật vẫn tỏ ra vui vẻ gật đầu.

-Hừm....thắng cậu là tớ được vào đội ? Vậy bắt đầu đi!!! Vừa nói cậu vừa lùi ra sau thủ thế.

Mấy người đi đường quay lại nhìn hai người với vẻ hiếu kỳ, hai cô bạn nhìn nhau thở dài, hai tên ngốc này, chắc không định đánh nhau ngoài đường đấy chứ...

-Đừng bày trò nữa, hai thằng ngốc kia. Tớ là đội trưởng hay các cậu là đội trưởng mà tùy tiện quyết định thế hả ? Nhận hay không nhận thêm thành viên mới là quyền của tớ. Các cậu có đánh nhau mẽ đầu sứt trán mà tớ không thích thì cũng vô ích thôi...Cát Cát lên tiếng cảnh cáo, hai đứa nhóc quay sang với vẻ thất vọng, Leo nhìn Minh Nhật hần học rồi quay sang Cát Cát cần nhẫn:

-Cậu muốn làm sao thì làm, lớp trưởng. Nhưng nếu bắt Anh Vũ đấu với thằng nhóc này tớ sẽ rút tên khỏi đội.

-Hừ ! Cậu trẻ con hơn tớ nghĩ đó Leo. Được thôi, chiều theo nguyện vọng của cậu, tớ sẽ cho hai cậu đấu với nhau. Cát Cát mỉm cười đưa ra quyết định.

-Hừ ! Tớ chỉ chờ có thể thôi, cậu hiểu ý tớ đó lớp trưởng. Leo mỉm cười quay sang Minh Nhật thủ thế, quả là một kẻ hiếu chiến.

-Cát Cát ! Anh Vũ nhìn nhỏ bạn nhíu mày, nhưng đáp lại vẻ lo lắng của cô bé, Cát Cát mỉm cười trấn an.

-Yên tâm đi, quay sang hai đứa bạn đang bưng bưng khí thế chuẩn bị lao vào nhau, Cát Cát mỉm cười gian xảo.-Tớ muốn hai cậu đấu với nhau, nhưng không dùng vũ lực, hai cậu sẽ thi xem ai là người gan dạ, can đảm và bản lĩnh hơn, Minh Nhật, nếu cậu thắng Leo, cậu sẽ được vào đội Karate !

-Thi ? Thi thể nào ? Hai cậu nhóc tròn mắt.

-Các cậu nhìn thấy gì kia không ? Cát Cát vừa nói vừa chỉ tay vào một khu vườn gần đó, nơi có một cây mận chín đỏ sai trĩu quả. Anh Vũ thờ dài liếc nó, cô biết con nhỏ gian ác này lại sắp giở trò gì rồi...

-Một cây mận ? Thế thì sao ? Hai cậu nhóc ngây thơ vẫn tròn mắt thắc mắc...

-Hai cậu hãy vào đó hái cho tớ một chùm chín nhất, sai nhất. Ai có thể đem ra cho tớ trước, người đó sẽ thắng !

-Hử ? Như vậy không phải là ăn trộm sao, lớp trưởng ? Leo nhìn cô bé ngơ ngác.

-Không phải trộm. Cát Cát xua tay.-Chỉ là một trò chơi thử thách lòng can đảm, trí thông minh và sự nhanh nhẹn của các cậu thôi. Các cậu cũng không chôm chĩa cái gì to tát cả. Chỉ cần lấy cho tớ chùm mận chín ngon nhất trên cây là được. Thế nào, làm được chứ? Leo, Minh Nhật !

Cát Cát khoanh tay trước mặt ngược nhìn trời, nhìn cái bản mặt gian xảo của nhỏ là có thể thấy trán nó ghi rõ dòng chữ “Mận ơi ! Tới đây !” rồi. Đúng là đồ lớp trưởng ác quỷ, lợi dụng cả đám bạn thân của mình, thật không thể tha thứ, Anh Vũ nhủ mày, không thể bắt hai cậu bạn mạo hiểm chỉ vì thú vui nhất thời của nhỏ được.

-Đủ rồi Cát Cát...

-Tớ hiểu rồi ! Chỉ cần lấy được chùm mận ngon nhất đưa tới cho cậu trước Leo là tớ thắng phải không, lớp trưởng ? Minh Nhật bẻ tay rộp rộp đi lại nhảy lên tường rào khu vườn.

-Hừm...Không có việc gì khó, chỉ sợ mình không liều, chơi luôn !!!! Leo cũng nhanh nhẹn chạy theo, Cát Cát mỉm cười hài lòng.

-Cố lên hai cậu !!!!

-Cát Cát, cậu bày trò ác quá, lỡ hai cậu ấy bị chủ nhà ra bắt được thì sao ? Anh Vũ nhìn hai đứa bạn rồi quay sang Cát Cát lo lắng. Nhưng đáp lại thái độ bức xúc của cô, nhỏ bạn thân mỉm cười với vẻ thờ ơ.

-Không cần lo đâu Anh Vũ, nếu có trường hợp đó xảy ra thì tớ đã chuẩn bị sẵn tư thế chuồn khỏi đây rồi ! Cát Cát vừa nói vừa cúi xuống cột chặt dây giày.

-Ồ ác quỷ ! Cậu coi hai cậu ấy là gì thế ?

-Đàn em ! Không lẽ cậu muốn hai đứa nó đánh nhau bầm dập giữa đường như thế này sao ? Cát Cát vẫn không chịu thua.

Anh Vũ xị mặt thở dài, Cát Cát thấy cô nhóc đã đuối lí thì nở một nụ cười hài lòng.

-Vậy thì im lặng coi hai thằng ngốc trở tài đi. Lát nữa còn có mận ăn. Nhất cử lưỡng tiện. Hehe...

Anh Vũ thở dài quay đi, đúng là lớp trưởng, khả năng xảo biện của nó giỏi không ai bằng. Nhìn hai cậu bạn đã đi vào khu vườn đến bên cây mận, tìm Anh Vũ cứ nhảy thình thịch trong lồng ngực, cô nhìn quanh lo lắng, hên là không có ai đi ngang qua đây, nhưng như thế chưa hẳn là an toàn, cô cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa hồi hộp, không biết nếu chủ nhà bất ngờ đi ra thì Leo và Minh Nhật sẽ thế nào. Nhưng hai cậu nhóc này có vẻ rất thuận lợi trèo lên cây mận, chùm mận chín đỏ nhanh chóng nằm trong tay Minh Nhật, Leo cũng không chịu thua, cậu với tay lên cành cây cao hơn để hái chùm trái chín đỏ mọng hơn. Anh Vũ và Cát Cát bên ngoài vẫn theo dõi nhất cử nhất động của hai người, hồi hộp....

-Tớ sẽ không chịu thua cậu đâu Leo, tớ muốn vào đội Karate, vì vậy cậu chịu khó thua tớ lần này đi !

Minh Nhật vừa nói vừa đưa tay phang mạnh vào chùm mận trước mặt Leo khiến mấy trái mận đỏ rơi bịch xuống đất trước khi Leo kịp hái chúng. Leo cũng không vừa cậu quay lại đá mạnh vào chùm trái đỏ tươi trên tay Minh Nhật...

-Chơi xấu à ? Nếu muốn gia nhập đến vậy thì cậu hãy chứng tỏ bằng thực lực của mình đi.

-Được !

Pặc...

Bộp...Bộp...Bộp....

Mấy chùm mận đỏ trên cây rơi lộp bộp như mưa xuống đất, hai cậu nhóc vừa cố hái cho bằng được một chùm trái chín vừa cố ngăn không cho đối thủ hái. Và đa số là mấy trái chín mọng đều bị họ ném hết xuống đất. Nhìn cây mận đã xơ xác tàn tạ dưới chân hai đứa bạn, Cát Cát và Anh Vũ đơ mặt, khóe miệng giết giết...

-Hai cái thằng phá hại này. Tụi nó đang làm trò gì thế kia...Cát Cát nhìn mấy trái mận bị ném xuống đã bắt đầu nổi điên.

-Híc...Ông chủ nhà mà thấy cảnh này đảm bảo không tha cho tụi mình đâu....Anh Vũ nhìn vào cánh cửa hơi rùng mình...

Cây mận đã tan tành, Minh Nhật cố giành lấy trái chín cuối cùng trong tầm tay. Leo cũng với được nhánh cây có chùm trái chín đỏ trên đầu, nó hơi cao nên việc hái trộm một chùm hơi khó khăn, cậu nhóc đang cố rướn người ra thì bất ngờ...

Rắc...Rắc...

Bịch...

Cành cây dưới chân Leo không chịu được sức nặng của cậu gây đôi khiến cậu ngã lăn ra đất, cả bọn thót tim ra ngoài, và đúng như dự đoán. Từ trong nhà, một ông chú hói đầu và một con chó lai to hùng lao ra...

-Hai thằng nhóc trời đánh kia, đứng lại mau, dám vào đây chôm chĩa mấy trái mận đầu mùa của ông à ?

Và ông gục xuống khi thấy cây mận yêu quý của mình đã tan tành xác pháo, trái chín bị trút hết xuống đất. Cành gãy xơ xác như bị đánh bom, tội nghiệp công lao bón phân, tưới nước bao nhiêu lâu nay của ông, chỉ đợi đến ngày hái quả, vậy mà ông còn chưa kịp thưởng thức trái đầu mùa nào đã bị bọn khốn này phá nát. Ngược đời mắt căm thù nhìn hai thằng trời đánh trước mặt, ông nghiêng răng gào lớn :

-...Chúng mày tới số rồi!!!! Jéch...Xử tụi nó đi !

Gấu...gấu...gấu...!!!!!!

Và con chó lai to hùng vừa cắn loạn lên vừa lao vào hai cậu nhóc. Leo và Minh Nhật xanh mặt chạy vội lại hàng rào nhảy phốc qua, hai cô bé bên ngoài cũng nhanh chân bỏ chạy, nhưng con chó cũng

-Á Á Á...Hai thằng điên kia....Các cậu thật là vô dụng, tớ chỉ bảo các cậu đi hái mận đem tới cho tớ, vậy mà hai cậu đem tới cái của nợ gì thế này ? Cát Cát vừa chạy vừa la hét um sùm, Leo cũng cố lao theo hét lớn...

-Chạy không nhanh là đi chích ngứa đó mấy đứa. Đây là thứ không thể giải quyết bằng vũ lực...

-Cát Cát, cậu đã biết thế nào là gieo gió gặt bão chưa, đồ ngốc !!!!

Anh Vũ vừa cố vận động hai chân nhanh hết sức có thể, vừa nhìn con nhỏ bạn thân đầy trách móc. Con chó lai càng đuổi càng hăng, hàm răng nhe ra nhọn hoắt, nước miếng của nó nhiều khắp đoạn đường, nó là con vật rất trung thành, quyết tâm xử đẹp bốn đứa nhóc này để báo thù cho ông chủ đang đau khổ. Anh Vũ vừa chạy vừa thở dốc, nếu biết trước thế này thì chẳng thà cô đấu với Minh Nhật còn hơn. Đã ra đến đường lớn mà con chó vẫn đuổi theo và có vẻ còn hung hăng hơn hồi nãy, lần này thì xong rồi, bốn đứa nhóc chỉ còn lại hai sự lựa chọn, một là chết vì lao lực, hai là để con dã thú xé xác...

Bất ngờ, Anh Vũ vấp phải một hòn đá loạng choạng ngã xuống đất, cả bọn giật mình, đúng lúc này con chó đang lao tới cô bé, Anh Vũ nhắm chặt mắt sợ hãi, Minh Nhật vội chạy lên hét lớn:

-Dừng lại ngay...

Cả bọn còn đang ngơ ngác thì đã thấy cậu cúi xuống làm ra vẻ cố nâng tảng đá to dùng dưới chân lên, tảng đá to khổng lồ, hai người như Minh Nhật còn không thể nhấc lên nổi, Minh Nhật bị sao vậy chứ ? ba đứa nhóc còn chưa hiểu cậu ta định làm gì thì đã thấy con chó vội dừng lại rồi kêu “ ăng ăng” chạy mất...

-Híc...Con chó...híc...híc...sao thế...nhỉ ? Anh Vũ nhìn theo nó ngạc nhiên.

-Cậu...làm gì nó thế? Sao con chó bỏ chạy bạt mạng thế? Cậu tỏ tình với nó hả ?Cát Cát vừa thở dốc vừa hỏi thăm, Minh Nhật lúc này mới đi lại đỡ Anh Vũ dậy mỉm cười.

-Loài chó ngốc lắm, nó không biết rằng sức tớ khó mà vác được hòn đá này lên ném nó, nhưng nó vẫn cho rằng tớ

-Không sao chứ Anh Vũ ? Leo đi lại lấy khăn lau vết bẩn trên cánh tay cô bé lo lắng. Anh Vũ gượng cười.

-Tớ không sao, cũng may là có Minh Nhật !

-Cậu nhanh trí lắm Minh Nhật, suýt nữa thì chúng ta tiêu rồi. Cát Cát nhìn cậu bạn tán dương, đầu mỗi rắc rối đều do cô nhóc này bày ra chứ ai ?

Dường như đã vận động quá sức cho phép, cả 4 đứa ngồi phịch xuống bên hè thở dốc, đúng là một ngày nguy hiểm mà. Tối nay phải về ăn chay giải nạn mới được. Nắng chiều đỏ rực phủ lên hàng cây hai bên đường khiến mọi thứ trở nên hơi mờ ảo, những hạt bụi trắng tinh nhảy múa trong hoàng hôn hiện rõ vào những ánh mắt trong veo đen thẳm.

-Của cậu nè, lớp trưởng !

Một trái mận chín đỏ được đưa ra trước mặt Cát Cát, Minh Nhật nhìn cô bé mỉm cười thật tươi. Cát Cát hơi đỏ mặt, đôi mắt màu nâu của Minh Nhật nhìn thật quyến rũ, cô bé lúng túng đưa tay ra nhận.

-Vậy là tớ được vào đội Karate rồi nhé ! Minh Nhật nháy mắt.

-Ồ...Khuôn mặt Cát Cát càng lúc càng đỏ hơn. Anh Vũ lừ mắt nhìn nhỏ, có thể thôi mà bắt con người ta chơi trò mạo hiểm, suýt nữa thì cả bọn làm mỗi cho con chó điên đó rồi, con nhỏ này thật dễ ghét.

4h30 chiều...

-Coi chừng ngã đó, Anh Vũ ! Leo quay sang cảnh báo khi cô nhóc đi lên bức tường bê tông trên bờ sông.

-Sao cậu lại đi theo tớ ? Anh Vũ vẫn bước từng bước nhẹ nhàng trước mặt cậu, rồi bất ngờ cô bé mỉm cười nhảy ra bãi cỏ xanh và đi đến bên bờ sông, nơi có mấy bông lau trắng muốt đong đưa theo gió.

-Tớ chưa muốn về nhà. Nơi này đẹp thật !

Leo nhìn con sông trước mặt reo lên, mặt nước trong vắt in bóng mấy chú chuồn chuồn ớt đỏ rực, trên trời từng áng mây hồng lác đác trôi. Một làn gió nhẹ thổi qua, vạt tóc đỏ của cậu hơi tung lên, lay động, Anh Vũ cảm thấy có một mùi hương thơm dịu tỏa ra từ mái tóc của cậu, Leo lôi từ túi áo ra một trái mận chín đỏ đưa cho Anh Vũ mỉm cười:

-Cho cậu nè, Anh Vũ !

-Mận ! Cậu hái được ở khu vườn khi nãy sao? sao cậu không đưa cho Cát Cát. Cô bé nhìn trái mận chín mọng tròn mắt.

-Nhỏ đó chơi xỏ mọi người, còn báo hạ chúng ta bị chó rượt chạy gần chết, tớ không muốn đưa cho nó. Với lại các cậu cũng muốn Minh Nhật vào đội Karate mà, tớ mà thắng nó thì làm sao nó vào được.

Anh Vũ mỉm cười bẻ trái mận ra làm đôi và đưa cho Leo một nửa, một cơn gió nhẹ thoảng qua...

-Ngọt quá !

-Ừk !

-Cậu thấy Minh Nhật là người thế nào, Leo ? Anh Vũ nhìn xa xăm ra mặt nước sông trước mặt. Leo chéo hai tay qua đầu ngã người xuống bãi cỏ xanh muốt ngược nhìn trời.

-Sao cậu lại hỏi tớ như vậy ?

-Tớ thấy cậu ấy hơi lạ. Cậu ấy có vẻ như biết rất nhiều về chúng ta, hơn nữa cậu ấy dường như rất muốn kết thân với Cát Cát, có khi nào cậu ấy để ý Cát Cát không?

-Không đâu! Mặc dù Minh Nhật hơi khác thường, nhưng tớ không nghĩ nó điên đến mức đi thích một con nhỏ quỷ quái như Cát Cát đâu. Ban đầu tớ cho rằng nó tới trường mình là để tìm tớ tính sổ, nhưng đến giờ tớ vẫn chưa biết nó là ai, cũng có thể tớ hơi lo lắng quá rồi.

-Có khi nào cậu ấy tìm tớ trả thù không? Vì tớ cũng từng...đắc tội với rất nhiều người...

Không phải tự nhiên mà cả hai người tỏ ra cảnh giác Minh Nhật, cả hai đều đã gây thù chuốc oán với không ít người, và cũng có không ít lần bị kẻ thù giăng bẫy, sự xuất hiện và hành động kì lạ của Minh Nhật ngay sau khi hai người đánh nhau với băng đua xe khiến cho cả hai hơi bận tâm...

-Đừng lo lắng quá! tớ không để ai đụng vào cậu đâu. Tớ không biết Minh Nhật định làm gì, nhưng nó mà dám giở trò, tớ nhất định sẽ xử đẹp nó !

Leo vừa nói vừa ngồi dậy khoác tay qua vai Anh Vũ, cô bé này vẫn vô tư ngồi ăn mặn, đôi mắt trong veo mở to khê chớp, rồi cô mỉm cười, nụ cười thật rạng rỡ, không có vẻ buồn thoáng qua như đôi khi cậu nhìn thấy nữa. Leo hơi ngơ ngác, cậu muốn Anh Vũ sẽ như thế này, mãi mãi hạnh phúc, mãi mãi vô tư mỉm cười với cậu...

Anh Vũ nghiêng đầu nhìn ra mặt sông phía trước. Mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ mái tóc đỏ rực của Leo khiến cho cô bé cảm thấy dễ chịu, từ trước đến giờ cô luôn đi chơi với Cát Cát nên không có cơ hội tiếp xúc với con trai, vì Cát Cát rất ghét mấy cậu con trai đeo bám mà, và Leo đã trở thành bạn thân của cô thật bất ngờ, có lẽ là sau lần cậu giúp Anh Vũ đưa cô gái kia tới bệnh viện mà Anh Vũ mới có cái nhìn khác về cậu, cô bé nhớ rằng lúc đó cô chỉ nhìn Leo một cách

-Cuối tháng này là sinh nhật tớ đó, Anh Vũ !

-Sinh nhật cậu ?

-Ừk ! Hôm đó cậu tới nhà tớ nhé...

12. Chương 12

Chap 12: Ý nghĩa của bông hoa hồng xanh

-Mọi người làm tốt lắm ! Hôm nay chúng ta dừng lại ở đây, các cậu hãy tiếp tục cố gắng để giành được những huy chương chiến thắng cho trường chúng ta nhé!

-Rõ !!!

Cát Cát giải tán đội Karate rồi đi tới chỗ Anh Vũ đang xếp đồ. Nhờ có sự hướng dẫn của Leo và Minh Nhật mà các thành viên đã khá hơn trước rất nhiều. Hai cậu nhóc này đúng là rất có tổ chức.

-Anh Vũ, Minh Nhật, các cậu đã chuẩn bị quà gì tặng Leo tối nay chưa ? Thấy Leo đã rời khỏi phòng tập, Cát Cát mới đi tới hội ý với hai đứa bạn, Anh Vũ ngược lên lo lắng:

-Tớ không biết phải tặng gì cho cậu ấy nữa, chắc tớ sẽ tự tay làm cho cậu ấy một chiếc bánh kem.

Một sự lựa chọn khá thông minh đó, vì tiền tiêu vặt của cô nhóc gần hết rồi, mà quán trà của Anh Vũ thì lại có sẵn nguyên liệu để làm bánh, quan trọng là cô nhóc có hoa tay chế biến hay không.

-Tớ lo quá ! Nghe nói nhà Leo rất là giàu. Tụi mình mà tặng cho cậu ấy những thứ không ra gì thì sẽ mất mặt lắm ! Cát Cát đưa tay lên cầm cằm chiều.

-Vậy cậu định mua quà gì cho cậu ấy ? Anh Vũ cũng nhìn cô bạn lo lắng.

-Tớ chưa mua, tớ không biết phải mua gì nữa, còn cậu thì sao Minh Nhật? Cậu định mua gì tặng cho Leo ? Hai cô bé nhìn sang Minh Nhật chờ đợi.

-Các cậu đừng lo lắng quá như vậy. Nhà Leo rất giàu mà, cậu ấy không quan tâm đến vật chất đâu, các cậu chỉ cần có lòng tốt dự sinh nhật của cậu ấy là được rồi. Minh Nhật nhét bộ võ phục vào ba lô quay sang mỉm cười góp ý.

-Cậu nói đúng, vậy thì tớ sẽ tặng cậu ấy những bông hoa đẹp nhất tớ trồng trong vườn, hi...Đỡ tốn tiền mua quà, đỡ mất công đi mua sắm. Cát Cát mỉm cười bá đạo.

-Leo là bạn của chúng ta mà, đã là bạn thì không cần câu nệ hình thức đâu. Minh Nhật nhìn hai cô bạn nháy mắt.

-Vậy gặp lại các cậu ở bữa tiệc nhé ! Anh Vũ chạy lên trước, cô phải về bắt tay vào việc làm chiếc bánh mới được, chỉ còn 4 tiếng nữa thôi, phải nhanh lên.

7h00 tối...

Bước từ chiếc taxi xuống, Anh Vũ ngược lên trầm trồ. Ngôi biệt thự của Leo thật sang trọng, đẹp và to gấp bao nhiêu lần quán trà bé nhỏ của cô đang ở. Đúng là nhà giàu có khác. Hôm nay cô bé mặc một chiếc váy màu xanh dương nhạt, để hợp với bộ váy, cô bé cố đi thêm đôi giày cao gót cũng mang màu xanh nhạt. Nhưng đôi giày này đúng là khó xài, mới đi vài bước mà cô muốn cúi xuống tháo ra vắt quách đi cho rảnh, không biết thị hiếu của mấy người thiết kế thời trang thế nào mà họ lại chế ra thứ quái quỷ này chứ ? mái tóc cô bé vẫn buông xõa như mọi khi, mặc dù phong cách đơn giản nhưng rất nhìn cô bé rất là đáng yêu. Y hệt như con búp bê nhỏ được đưa ra khỏi tủ kính vậy. Còn đang tần ngần đứng ngoài cổng thì hai đứa bạn thân của cô cũng vừa đi tới...

-Anh Vũ, cậu tới rồi sao ?

Minh Nhật trong bộ đồ đen sang trọng và Cát Cát bước tới, Cát Cát hôm nay mặc bộ váy xếp ly màu vàng rực rỡ, khuôn mặt trang điểm nhẹ tôn lên vẻ đẹp rạng ngời của một cô gái mới lớn. Trên tay cô bé là bó hoa đã bị dập nát, thấy Anh Vũ nhìn chăm chăm có vẻ ngạc nhiên, Cát Cát thở dài giải thích:

-Thành quả tốt đẹp của thằng ranh Minh Nhật đó, cậu ta sợ trễ nên phóng xe chở tớ lao đi như điên, kết quả là bó hoa của tớ bị nát như tương, thật uổng công tớ đã chọn những bông hoa đẹp nhất, còn bực rất cần thận nữa chứ... Cát Cát vừa liếc Minh Nhật gầm gừ.

-Tớ đã xin lỗi cậu rồi mà, lớp trưởng... Minh Nhật cũng càu nhàu, không biết từ lúc tới đây cậu đã xin lỗi nó bao nhiêu lần rồi. Mà thực ra thì cậu cũng đâu có khá hơn nó bao nhiêu.

-Thôi bỏ đi, dù sao thì cậu còn thảm hơn tớ nhiều, quay sang Anh Vũ đang ngơ ngác, Cát Cát vui vẻ mỉm cười.-Quà cậu ấy chuẩn bị tặng cho Leo đã rơi mất trên đường đi tới đây rồi.

Tuyệt vời thật! Anh Vũ nhìn hai tên ngốc gượng cười, hai đứa này quả là hợp cạ, rắc rối và hậu đậu ngang nhau. Nhưng dù sao la bạn bè thì cũng nên an ủi tụi nó vài câu:

-Được rồi, các cậu đừng lo lắng quá. Leo là bạn của chúng ta, không cần quan trọng hình thức quá như thế !

-Cậu nói đúng, chúng ta đi vào thôi !

Ba đứa nhóc bước vào và choáng ngợp trước khung cảnh trước mắt, nơi tổ chức sinh nhật của Leo ở ngoài trời, khắp nơi sáng rực ánh điện và hai bên đường dẫn vào là hai hồ nước trong vắt, giữa hồ có hai bức tượng cá chép đang ngược lên phun nước trông thật lãng mạn. Đám bạn của Leo hầu như là bọn con nhà giàu cả, mỗi đứa một vẻ và đa số là đang túm tụm lại quanh một cô gái có bộ váy hồng phấn tuyệt đẹp.

-Sa Lệ ! Bộ váy của cậu đẹp quá, hàng hiệu mua ở Pari phải không ? một cô gái trầm trồ. Chiếc váy Sa Lệ mặc quả thật rất đẹp, nó dường như tôn lên vẻ đẹp sang trọng quý phái của cô hơn, trên đầu cô còn có một chiếc vương miện nhỏ bằng bạch kim lấp lánh.

-Cậu tinh mắt đấy, đây là quà của bố tớ mua cho tớ khi ông ấy đi công tác bên Pháp ! Sa Lệ làm động tác đưa tay hất nhẹ mái tóc ra phía sau khiến cho vài tên con trai gần đó hoa mắt.

-Cậu thật đẹp quá, Sa Lệ...

Mấy đứa nhà giàu xúm lại quanh cô trầm trồ, khách khứa của bữa tiệc khá là đông, và xem ra không chỉ có mấy nhóc bạn của chủ nhân bữa tiệc, đưa mắt liếc xung quanh, Anh Vũ còn nhận ra vài vị doanh nhân nổi tiếng từng xuất hiện nhiều lần trên tivi. Vậy là bữa tiệc không đơn giản chỉ là mừng sinh nhật Leo rồi. Sa Lệ dường như đã nhận ra nhóm Anh Vũ, cô liếc cô bé với vẻ khinh miệt. Đám bạn cô ta dường như có sự cộng hưởng cũng lập tức làm theo. Trong mắt những đứa trẻ nhà giàu này thì sự xuất hiện của ba đứa hơi bất ngờ. Theo chúng thì những kẻ không cùng địa vị như họ không nên có mặt ở đây, những tiếng xì xào nổi lên và vài ánh mắt khiếm nhã chĩa về họ ngày càng nhiều hơn...

Đúng 7h30 tối...

Leo xuất hiện với những lời chúc xôn xao của đám bạn, hôm nay cậu mặc bộ đồ vét trắng tinh nhìn thật phong cách, trên ngực cậu cài một bông hoa hồng xanh biếc làm điểm nhấn, một vẻ đẹp lãng mạn và bí ẩn. Người dẫn chương trình bắt đầu những tiết mục định sẵn trong kế hoạch, Leo bị vây quanh bởi đám đàn em trên trường và mấy cô gái nhà giàu, nhưng cậu vẫn đưa mắt khắp nơi tìm ba đứa bạn thân của mình, và cậu mỉm cười khi thấy cô gái mặc bộ váy xanh dương nhạt cũng đang mỉm cười vẫy tay với cậu.

-Cám ơn mọi người đã tới đây dự buổi tiệc mừng sinh nhật của cậu Hoàng Hạ Phong hôm nay !

Người dẫn chương trình lên tiếng. Những âm thanh ồn ào bắt đầu lắng xuống. Và sau những lời chúc dài dằng dặc, nhạt nhẽo là đến tiết mục tặng quà cho nhân vật chính, dường như ai cũng háo hức với tiết mục này. Những món quà đắt giá được đưa ra phía trước như muốn phô trương địa vị và tiền tài của những kẻ tới đây đêm nay: xe hơi, laptop hiệu, mỗi món quà trị giá ngang ngửa với một gia tài chứ không ít...

Ba đứa nhóc nhìn nhau choáng váng, so với những vị tiểu thư công tử ở đây thì họ tỏ ra lạc lõng quá. Vì đứa thì làm hồng quả, đứa làm mất quả, tình cảnh thật thảm hại mà. Nhưng hai đứa bạn của Anh Vũ không tỏ ra gì là lúng túng cả, họ không quan tâm đến cách nhìn của người khác với mình, Cát Cát bước lên trước mỉm cười thật tươi:

-Chúc mừng sinh nhật cậu, Leo ! đây là những bông hoa tớ trồng được trong vườn, hi vọng là cậu thích nó !

Leo đưa tay đón lấy bó hoa dập nát hơi ngạc nhiên, sao mấy bông hoa lại thảm hại thế này. Hôm nay là sinh nhật cậu mà nhỏ bạn này cũng không tha cho cậu sao? Cậu nhớ suốt tuần nay cậu đâu có làm gì đặc tội với nó, hay cậu đã lỡ dại chọc giận nó vào tuần trước đó...hay trước đó nữa...

-Cám ơn lớp trưởng. Leo mỉm cười trước những ánh mắt soi mói của đám bạn xung quanh, vài tiếng xì xào lại nổi lên.

-Leo ! Nhân dịp sinh nhật cậu, tớ sẽ tặng cậu một bài hát mà tớ thích nhất !

Đến lượt Minh Nhật, cậu bước lên sân khấu giành chiếc mic của anh chàng MC vui vẻ, cậu đã làm mất quà tặng Leo, đành phải gỡ gạc lại bằng cách này vậy, ai cũng tặng quà cho Leo mà cậu không tặng gì thì cũng thấy kì, và nhờ có khuôn mặt đẹp trai của mình mà cậu cũng nhận được khá nhiều sự cổ vũ của mấy cô gái bên dưới, tất cả mọi người đều hướng lên sân khấu chờ đợi...

@#%^&&*(()())__*&#\$#@.....

Và 10 giây sau khi cậu cất tiếng hát, mọi người đều bịt chặt tai hét lớn:

-Xuống đi !!!!

Anh Vũ và Cát Cát thở dài, thằng ngốc này bày trò gì thế không biết, thật mất mặt quá, bây giờ thì cả ba đứa nhờ cậu mà đã trở nên rất nổi tiếng trong bữa tiệc rồi...Minh Nhật cúi đầu bước xuống nhìn hai cô bạn với vẻ thất vọng, mọi chuyện không theo dự tính gì cả...

-Cám ơn món quà độc đáo của cậu, Minh Nhật ! Ấn tượng lắm ! Leo nhìn thằng bạn hơi xanh mặt, cậu có cảm giác như vừa nghe thấy tiếng con gì gào rống rất là thảm thiết. Không biết bài hát nó mới trình bày là gì? Nhưng nội dung chắc là thể hiện nỗi đau của mấy con heo bị đưa đến lò mổ...

Thấy hai cô bạn thân nhìn mình thở dài, Minh Nhật đỏ mặt lúng túng:

-Xin lỗi hai cậu, tớ thất bại rồi.

Và hai người quay sang Anh Vũ hi vọng, chỉ còn món quà của cô bé là chưa tặng, đó là chiếc bánh kem do chính tay Anh Vũ chế biến, nhưng so với những món quà sang trọng đắt tiền ở đây thì nó quá lạc lõng, cô bé nhìn hộp quà màu xanh dương trên tay hơi lưỡng lự:

-Không biết tớ có nên tặng chiếc bánh này cho Leo hay không nữa, cậu ấy đã có chiếc bánh kem 10 tầng rất hoành tráng rồi...

-Cậu đừng nói thế. Leo là bạn thân của chúng ta, chúng ta tới để mừng sinh nhật của cậu ấy, Anh Vũ đừng xem trọng vấn đề vật chất làm gì. Chỉ cần là quà cậu tặng, tớ tin dù là gì thì Leo cũng sẽ vui lắm. Minh Nhật mỉm cười nhìn cô bé khích lệ.

-Đúng đó Anh Vũ, đem tới tặng cậu ấy đi !

Cát Cát đẩy vai Anh Vũ lên, cô bé mỉm cười nhìn hai người bạn gật đầu, tiến về phía Leo. Anh Vũ hít một hơi thật sâu để bình tĩnh, đã đến đây rồi, lấy hết can đảm lên tặng quà cho cậu ấy vậy. Nhưng có một điều Anh Vũ không ngờ tới. Ngay khi mới bước đi được vài bước thì có một tên con trai cũng đi ra và va mạnh vào người Anh Vũ, vì không quen với đôi cao gót nên cô bé loạng choạng ngã xuống đất, và hộp quà xanh dương rơi xuống, bung nắp, hẳn nhiên chiếc bánh kem cũng bị vỡ nát...

-Đi đứng kiểu gì thế, không có mắt hả ?

Tên vừa đụng vào Anh Vũ quay sang quát lớn, rõ ràng tên này cố ý đụng vào người cô mà, Anh Vũ nhìn chiếc bánh kem, nó đã nát bét dưới đất, vài trái dâu dính kem trắng vung vãi, bức tượng kem hình cậu nhóc có mái tóc đỏ được phồng theo khuôn mặt của Leo cũng đã tan tành. Đôi mắt Anh Vũ hơi thất vọng và có gì đó từ mắt cô nhòa ra, cay xè. Thành quả cả một buổi chiều của cô để làm vui lòng người bạn thân thế là hết...

-Này cậu kia, rõ ràng cậu đụng vào bạn tôi mà còn dám quay sang trách cô ấy sao ? Minh Nhật đi lại đỡ Anh Vũ lên nhìn kẻ trước mặt bực bội.

-Mày nói gì ? Con nhỏ này đụng vào người tao, còn làm dơ cả ống quần của tao nữa mà tụi mày còn dám ý kiến à ? Tụi mày có biết bộ đồ này mắc thế nào không ? Nó là hàng hiệu đó, hàng hiệu mua bên Pháp đó, bán con nhỏ đó đi cũng chưa chắc đã mua được đâu...Hừ, đúng là bực mình mà, ai lại mời cái bọn nghèo mặt này đến đây không biết...

Tên này vừa lăm bắm vừa định quay đi thì đã bị Minh Nhật nắm cổ áo kéo bật lại, gã hơi bất ngờ ngược lên lấp bắp :

-Mày...mày định làm gì ?

-Mày có biết mày vừa mới làm gì không ? Mày có biết mày vừa nói gì không ? Xin lỗi bạn tao đi, nếu không tao sẽ ày ra khỏi đây bằng một chiếc giường đấy đó. Minh Nhật gần giọng nhìn kẻ trước mặt, hai mắt cậu sắc lẹm, cánh tay cậu siết chặt cổ áo khiến gã kia xanh mặt.

-Minh Nhật, cậu bình tĩnh lại đi ! Hôm nay là sinh nhật của Leo, đừng gây rắc rối cho cậu ấy nữa, tớ không sao đâu...Anh Vũ kéo tay cậu bạn lo lắng, không ngờ Minh Nhật lại dễ nổi giận như vậy, nhưng trái với vẻ hiền lành của nhỏ bạn, Cát Cát lên tiếng cổ vũ:

-Xin lỗi Anh Vũ đi, nếu không mày sẽ không bình an mà về nhà tối nay đâu!

-Đừng có mơ, tại sao tao lại phải xin lỗi cái bọn nhà quê như tụi mày. Gã nhà giàu ketch cớm giận dữ hét lên, khuôn mặt nó nhăn nhúm một cách xấu xí.-Đây không phải nơi giành cho tụi mày đâu, muốn được yên ổn thì xéo đi. Tên này vừa nói vừa gỡ tay Minh Nhật ra, đến đây thì cậu nhóc không còn kiên nhẫn được nữa, cậu nắm chặt nắm đấm giơ lên:

-Mày nói gì...

Bộp...

Và trước khi Minh Nhật kịp tặng cho tên nhà giàu ketch cớm một đấm thì cánh tay cậu đã bị tóm chặt. Cậu nhóc quay sang với ánh mắt sắc lẹm, Leo đang giữ chặt tay cậu mỉm cười xoa dịu:

-Bình tĩnh lại nào Minh Nhật, đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Sự xuất hiện của Leo làm Minh Nhật dịu đi phần nào, Cát Cát đi lại chỉ chiếc bánh kem dưới đất bực bội:

-Thằng khốn này làm hỏng quà sinh nhật của Anh Vũ tặng cậu, vậy mà nó còn không thèm xin lỗi cô ấy nên Minh Nhật định cho nó một trận, cậu có ý kiến gì không ?

Vài lời xì xào và những ánh mắt soi mói đổ vào ba đứa nhóc. Anh Vũ nhìn Leo thất vọng, chiếc bánh cô chuẩn bị cho cậu đã hỏng rồi, dù so với những thứ ở đây nó không là gì cả, nhưng cô đã làm nó với tất cả cố gắng, tất cả hi vọng, mong rằng Leo sẽ vui vẻ đón nhận, vậy mà bây giờ...

-Chỉ là một chiếc bánh rẻ tiền thôi mà. Ở đây thiếu gì bánh kem thì cần gì đến chiếc bánh nhỏ xíu đó, bỏ qua đi, hôm nay là sinh nhật của Leo, các cậu đừng làm mọi người mất vui chứ ?

Sa Lê đi lại nhìn ba người dịu giọng, Cát Cát nhìn nó mỉm cười mà nổi cáu, không hiểu sao cái bản mặt khó ưa của con nhỏ này làm dòng máu võ sĩ trong cô ào ào trỗi dậy, gặp bây giờ mà ở ngoài đường đảm bảo nó khó sống với cô rồi. Anh Vũ lúng túng nhìn hai người bạn mình đang giận dữ, cô không thể đoán trước hôm nay lại xảy ra những chuyện như vậy, phải làm sao để hai đứa bạn không đánh nhau ở đây bây giờ...

Leo không nói gì, cậu buông cánh tay của Minh Nhật ra và đi đến chiếc bánh kem dưới đất nhặt lên một quả dâu tây dính kem trắng. Mọi người còn không hiểu cậu định làm gì thì Leo thản nhiên đưa lên miệng. Mấy chục con mắt gần đó lập tức mở to đầy kinh ngạc .

-Ngon lắm ! Anh Vũ, cảm ơn cậu nhiều, tớ chưa bao giờ được ăn chiếc bánh kem nào ngon như vậy. Leo mỉm cười đi tới trước mặt cô bé.

-Leo !

Sa Lê nhìn cậu gay gắt, những lời bàn tán của những kẻ lăm le điều lại nổi lên, Leo Không quan tâm đến những thứ đang diễn ra xung quanh, cậu vẫn nhìn cô bé trước mặt với vẻ thân thương, trìu mến, và dường như trong mắt cậu lúc này chỉ còn sự hiện diện của Anh Vũ mà thôi.

-Ồ...Leo, chúc cậu sinh nhật vui vẻ ! Anh Vũ nhìn cậu ấp úng, khuôn mặt cô hơi ửng hồng.

Leo tháo bông hoa hồng xanh trên ngực mình cài lên mái tóc Anh Vũ mỉm cười

-Cảm ơn Anh Vũ ! Cậu cho tớ vinh dự làm bạn nhảy của cậu tối nay nhé !

Trước ánh mắt ngơ ngác của Anh Vũ, cậu cầm tay cô bé lên hôn nhẹ, khuôn mặt Anh Vũ càng đỏ bừng hơn, bông hoa hồng xanh ngự trị trên mái tóc của Anh Vũ kết hợp với bộ váy xanh dương cùng màu của cô làm cô càng trở nên nổi bật, bông hoa tươi tỏa ra một mùi hương thật dễ chịu, đây là mùi hương vương trên tóc Leo mà cô vẫn nhận thấy, thật kì lạ khi hoa hồng xanh lại xuất hiện ở đây, bây giờ cô mới biết trên đời này thực sự có tồn tại loài hoa này, và cũng thật bất ngờ khi Leo là người tặng nó cho cô. Nhưng nó có mang ý nghĩa gì không nhỉ ?

Sa Lê đứng trước họ mặt tối sầm lại, cô nhìn bông hoa hồng xanh Leo cài trên mái tóc Anh Vũ với đôi mắt tóe lửa. Quay sang hai đứa bạn bên cạnh, cậu mỉm cười:

-Minh Nhật, Cát Cát ! Cảm ơn các cậu đã tới đây ! Đừng chú ý đến những gì diễn ra xung quanh nhé, buổi tiệc này tớ chỉ muốn tổ chức để vui vẻ với những người bạn tốt nhất của mình mà thôi.

Hai đứa bạn kia mỉm cười gật đầu, họ hiểu những gì Leo nói, ý cậu là hãy mặc kệ cái bọn nhà giàu kệch cỡm kia mà vui chơi, ăn uống cho thỏa thích đi, họ tới đây dự sinh nhật cậu là vinh hạnh cho cậu lắm rồi. Một bản nhạc nổi lên, đám đông bắt đầu màn khiêu vũ, Cát Cát kéo tay Anh Vũ lại một chiếc bàn đầy ắp đồ ăn gần đó. Đây mới là tiết mục mà con nhỏ tham ăn này mong đợi, Anh Vũ thở dài.

-Leo ! Sa Lê níu tay cậu lại khi cậu định quay đi với ba đứa bạn.-Cậu có biết cậu vừa làm một hành động mất thể diện như thế nào không hả ? Chỉ vì một con bé vớ vẩn mà cậu trở thành trò cười cho tất cả mọi người ở đây đó, cậu thật là ngốc quá. Tránh xa tụi nó ra đi, cậu gần tụi nó chỉ làm hình ảnh của mình trong mắt mọi người bị hạ thấp mà thôi.

Đáp lại ánh mắt trách móc của cô bạn thân là cái nhún mày không hài lòng của Leo.

-Tớ biết là tớ làm gì ! cậu không cần phải quan tâm đâu.

Nói rồi cậu bỏ đi tới nơi Anh Vũ đang đứng trước sự ngỡ ngàng của Sa Lê, đây là lần đầu tiên Leo tỏ thái độ này với Sa Lê, lần đầu tiên Leo tặng hoa hồng xanh ột đứa con gái, không phải là một loài hoa nào khác mà là hoa hồng xanh. Hoa hồng xanh là biểu tượng cầu hôn của dòng họ Hoàng, cậu không tặng cho Sa Lê dù cậu biết rằng cô đã yêu cậu từ lâu. Không thể nào chấp nhận được. Cô sẽ không để con bé đó ở bên cạnh Leo đâu, Leo là của cô. Sa Lê nhìn theo cô gái có bông hoa hồng xanh trên mái tóc cười nhạt...

13. Chương 13

Chap 13: Màn khiêu vũ dưới trăng

-Anh Vũ, ăn thử món bánh này đi, ngon lắm...

Cát Cát vừa nói vừa nhét chiếc bánh vào miệng cô bé, Anh Vũ nhăn nhó, nhỏ lớp trứng này chẳng có ý tứ gì hết, đây là một bữa tiệc sang trọng của giới thượng lưu chứ có phải xó bếp nhà nó đâu. Nhưng chưa hết, Minh Nhật cũng cầm một ly nước có màu vàng nhạt tới trước mặt Anh Vũ dụ dỗ:

-Chắc cậu khát lắm hả Anh Vũ, uống thứ này đi, ngon lắm !

-Đó là rượu mạnh mà, cậu định choóc say cô ấy đó hả ? Leo ở phía sau đi lại cầm tay Anh Vũ.-Anh Vũ, tớ muốn cậu đi với tớ gặp một người.

-Gặp ai vậy ? Anh Vũ nghiêng đầu thắc mắc, trong bộ váy xanh dương nhìn cô bé thật giống một con búp bê, cực kì đáng yêu.

-Cứ đi với tớ thì biết. Quay lại hai đứa bạn, cậu mỉm cười.-Các cậu cứ tự nhiên ăn uống nhiệt tình vào nhé !

-OK !!!! Cát Cát cười tươi rồi.

Leo nắm chặt tay cô bé dẫn đi vào bên trong tòa sảnh ngôi biệt thự, Anh Vũ đi theo cậu thắc mắc, không hiểu Leo định dẫn cô đi đâu, cô còn chưa được ăn món gì cả, bao nhiêu thức ăn ngon lành đầy ắp trên bàn thế mà...Leo ơi là Leo ! Cậu chẳng tâm lý gì cả. Đến trước mặt một nhóm các vị doanh nhân lớn tuổi, cậu cất tiếng chào:

-Bố !

Nghe tiếng Leo, một người đàn ông trung niên quay sang mỉm cười, ông có đôi mắt sáng khuất sau cặp kính nhìn thật tinh tường, nhưng cũng thật phúc hậu.

-Thế nào con trai ? Các bạn con vui vẻ chứ ? Lại đây bố giới thiệu với con các chú, các bác tiền bối nào, sau này con phải nhờ các vị đây giúp đỡ nhiều đó!

Leo mỉm cười và dẫn theo Anh Vũ đi tới trước mặt họ, đa số những người này đều rất quen mặt với cô, vì họ rất hay xuất hiện trên tivi mà, Anh Vũ hơi lúng túng nhìn lên những người này, cô không quen với họ, hà cớ gì Leo lại dẫn cô tới đây chứ, thật khó xử. Rồi đôi mắt cô chợt sững lại trước hai người trước mặt, cậu con trai bên cạnh người đàn ông trung niên cao lớn có đôi mắt sâu lạnh lẽo cũng nhìn cô bất ngờ...người con trai này, sao anh ấy lại ở đây...

-Đây chính là cậu quý tử của ông sao, Minh Đức ? Cậu nhóc đẹp trai quá! Với một vẻ tự nhiên, người đàn ông đó đi lại trước mặt Leo mỉm cười.

-Phong ! bác đây là Hoàng Long, giám đốc công ty Paradise...bác ấy có một cậu con trai trạc tuổi con, hai đứa làm quen với nhau nhé !

-Cháu chào bác. Chào cậu !

Leo mỉm cười với hai người trước mặt. Ánh mắt cậu chạm phải khuôn mặt đang còn ngạc nhiên của cậu nhóc kia khi nhìn thấy Anh Vũ, bây giờ thì đến lượt Leo ngạc nhiên, người con trai này hơi lạ, cậu ta trông thật quen, và hình như cậu ta đang nhìn chăm chăm vào Anh Vũ của cậu. Cậu ta muốn gì chứ ? Tại Anh Vũ của cậu quá dễ thương sao? cậu ta đã say mê cô bé sao, thật liều mạng...Sau một giây bình tĩnh, cậu con trai đó cũng mỉm cười đưa tay ra trước mặt Leo:

-Tôi là Hà Anh Khôi, rất vui được gặp cậu.

-Hà Phong ! Cô bé này là bạn con sao ? Mau giới thiệu cô bé với mọi người đi chứ!

Sau màn chào hỏi, bố Leo mới quay sang nhìn Anh Vũ thắc mắc. Theo trí nhớ của ông thì từ trước đến giờ Leo chưa đi với một đứa con gái nào khác ngoài Sa Lê, ông ngắm Anh Vũ kĩ hơn, cô bé này dù không trang điểm diêm dúa như mấy cô tiểu thư nhà giàu nhưng nhìn rất đáng yêu, và ông cảm thấy cô bé này hơi quen, hình như ông đã gặp ở đâu rồi, sau vài giây lục trí nhớ thì ông đã nhận ra, lần trước hiệu trưởng

của Leo đã mời ông lên giải quyết vụ đánh nhau của nó ông đã gặp cô, và cô bé này hình như là nạn nhân thì phải...Rồi đôi mắt ông mở to hơi ngạc nhiên, trên mái tóc của cô cài bông hoa hồng xanh biếc của Leo, đến đây thì dường như ông đã hiểu chuyện.

-Đây là Anh Vũ, bạn con. Leo quay sang cô bé giới thiệu.

-Cháu chào mọi người ! Anh Vũ tiến lên cúi đầu chào trước mấy vị tiền bối, Hoàng Long nhìn cô hơi nhủu mày.

-Chào cháu gái, ta rất vui vì cháu đã đến đây tối nay, hai đứa hãy ra chơi với bạn đi, không cần ở lại nghe mấy câu chuyện nhảm chán của các bác đâu ! Minh Đức nhìn cô bé mỉm cười trêu mếu, vậy ra đây là cô gái mà con trai ông đã chọn sao ? nó đưa cô bé tới đây để ra mắt ông sao ? Thú vị lắm !

Hai người rời khỏi đám đông đó đi ra khu giành cho họ ở bên ngoài, Leo hơi mỉm cười, bố cậu không phản đối gì khi cậu đưa Anh Vũ tới, có nghĩa là ông đã đồng ý. Mục đích tối nay của cậu thế là đã đạt được. Anh Vũ thì vẫn chưa hết ngạc nhiên, cô hơi ngược ra sau nhìn theo Anh Khôi, không ngờ anh ấy cũng có mặt ở đây tối nay. Anh ấy vẫn vậy, cử chỉ dịu dàng và ánh mắt buồn thắm giống y như trước đây, anh không thay đổi gì cả, và cô cũng không thay đổi gì cả...

Thật bất ngờ, cũng đã hơn hai năm rồi...

Anh Vũ lắc đầu cố gạt đi những hình ảnh khó chịu vụt qua, cô bé mím chặt môi. Đã là quá khứ rồi. Hãy quên đi. Hôm nay cô tới đây để dự sinh nhật của Leo chứ không phải để nhớ lại quá khứ...

-Khiêu vũ cùng tớ nhé, Anh Vũ ?

Đột nhiên Leo cầm tay cô bé mỉm cười, khuôn mặt cậu đẹp tựa như một thiên thần phản chiếu trong đôi mắt đen thắm trong veo của cô bé, trong bộ đồ trắng tinh này, Leo thật giống một thiên thần. Dịu dàng và đẹp đẽ...

-Xin lỗi Leo, nhưng tớ không biết khiêu vũ. Anh Vũ nhìn cậu thành thật, cô có bao giờ đi đến những buổi tiệc như thế này đâu mà biết khiêu vũ chứ.

-Không sao, tớ sẽ dạy cậu.

Nói rồi không để Anh Vũ có ý kiến, cậu cầm tay cô bé kéo ra giữa sân, những ánh đèn lung linh từ dưới hồ phản chiếu lấp lánh khắp nơi, mọi người vẫn say sưa hòa mình vào điệu nhạc. Anh Vũ bước đi thật nhẹ nhàng theo từng bước chân của Leo, không biết tại cậu quá giỏi hay vì Anh Vũ sáng dạ mà từ lúc bắt đầu, hai người lướt đi rất nhẹ nhàng, những cánh hoa hồng xanh trên mái tóc Anh Vũ khẽ chao động...

-Huýt...huýt...Nhảy đẹp lắm Anh Vũ ! Trông cậu giống con bồ nông múa ba lê lắm!!!!

Cát Cát nhìn theo hai người mỉm cười, Anh Vũ thì liếc nó căm ghét, cô như vậy mà nó dám nói là bồ nông? Mà bồ nông là loài chim quái quỷ gì? Rồi cô giật mình, không biết Anh Vũ có nhìn nhầm hay không mà cô thấy thức ăn trên bàn trước mặt Cát Cát đã vơi đi quá nửa. Minh Nhật thì đang bị một đám tiểu thư vây quanh, có lẽ tại vẻ đẹp trai, thanh tú của cậu, nhìn Cát Cát với đôi mắt khẩn thiết cậu lấp bắp:

-Lớp trưởng ! Cứu tớ !

-Gọi chị hai đi, chị sẽ cứu em! Cát Cát cười bá đạo, tiện tay cầm ly rượu bên cạnh lên uống, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng bừng. Minh Nhật nhìn nó mếu máo, Cát Cát say rồi, nhưng sao say rồi mà nó vẫn đáng ghét thế nhỉ, bạn bè gặp nạn mà còn đứng đó vô tư uống rượu...

Anh Vũ và Leo bật cười.

-Hai đứa ngốc !

Nhưng đột nhiên mọi ánh sáng trong tòa biệt thự tắt vụt đi, hình như là bị cúp điện, những cặp trai gái đang khiêu vũ xôn xao lên với vẻ thất vọng. Leo vẫn nắm chặt tay Anh Vũ và kéo cô đi theo từng bước nhẹ nhàng. Không còn điện, không còn nhạc, nhưng cậu vẫn không dừng lại. Anh Vũ cũng không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này, bước từng bước nhịp nhàng theo cậu, cô bé ngược lên hỏi nhỏ:

-Leo ! Cậu định cứ khiêu vũ như thế này sao ?

-Ừ ! Leo vẫn kéo cô bé từng bước chậm chậm theo mình.

-Không có ánh sáng điện, không có nhạc, vậy mà cậu vẫn nhảy được, cậu lạ thật đấy !

Anh Vũ nói với giọng trong trẻo, nhẹ nhàng, Leo hơi ngơ ngác. Khi này dưới ánh điện sáng rực cậu đã thấy Anh Vũ rất dễ thương rồi. Bây giờ dưới ánh trăng bạc cô bé còn xinh đẹp đáng yêu hơn khi này gấp bao nhiêu lần. Kéo sát Anh Vũ lại gần mình hơn, Leo mỉm cười thì thầm vào tai cô:

-Tại cậu không biết thôi, có một bản nhạc đặc biệt mà chỉ mình tớ nghe được, chỉ cần có nó tớ có thể cùng cậu khiêu vũ cả đời ! Leo mỉm cười, bản nhạc mà cậu nói đến đã bắt đầu kể từ khi Anh Vũ gặp cậu, và bây giờ nó vẫn chưa dừng lại...

Anh Vũ không thể hiểu những gì Leo nói, cô bé vẫn bước từng nhịp theo cậu, nhưng một giây không tập trung, cô hơi lạc bước, đôi giày cao gót của cô bé loạng choạng khiến cô mất thăng bằng ngã về phía sau. Leo vội giữ cô lại, nhưng đúng lúc này cậu lại bị hai đứa ngốc Cát Cát và Minh Nhật không biết ở đâu lao tới tông vào, thế là cả hai bị hất thẳng xuống hồ nước phía sau Anh Vũ...

5 giây sau...

-Ặc...

Ngoi lên hít thở vội bầu không khí căng lồng ngực, Anh Vũ và Leo nhìn nhau bật cười, đây là hậu quả của hai đứa ngốc cứ lao vào khiêu vũ khi không có ánh điện đây mà, ánh trăng bạc trên trời soi bóng sáng rực xuống mặt hồ, và trong ánh trăng in đáy nước đó, Anh Vũ và Leo là hai nửa của mặt trăng tròn, mọi thứ xung quanh yên ắng một cách kì lạ, một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương hoa hồng xanh.

-Người Lào có tục lệ hắt nước lên người để cầu may. Có lẽ tớ và cậu sắp gặp điềm may đó. Leo gượng cười gạt vạt tóc đỏ phủ trên mặt.

- Người ta chỉ té nước lên người thôi, còn cậu và tớ thì bị ném thẳng xuống nước luôn. Có thể loại may mắn như thế này sao...Anh Vũ mỉm cười thờ dãi.

-Còn sống không vậy? Anh Vũ, Leo !

Cát Cát và Minh Nhật vội đi lại đưa tay kéo hai người lên, cả hai đều ướt sũng như chuột. Hai tên nhóc hậu đậu này, rõ ràng khi này tụi nó cố tình hất hai người xuống hồ, mai phải cho tụi nó một trận mới được...

-Hắt..xì...!!!!

Khi đã an tọa trên bờ, cô bé thấy mọi người đã tản ra đi về nhà. Vì cúp điện hơi lâu nên buổi tiệc cũng đã chấm dứt. Anh Vũ ôm hai tay vào người run cầm cập, trời đêm đã lạnh mà còn bị ướt thế này, thật xui xẻo. Đột nhiên, một chiếc áo vét đen được khoác lên người cô bé, có một người trong dòng người đi ra dừng lại bên cạnh cô. Anh Vũ hơi ngước lên. Anh Khôi đang mỉm cười với cô, đôi mắt đen thăm diệu dàng:

-Cận thận kẻo bệnh đó !

-Cảm...cảm ơn anh ! Anh Vũ đưa tay chạm vào chiếc áo. Nó thật ấm áp...

Hai người bạn nhìn Anh Khôi ngạc nhiên, còn Leo thì hơi khó chịu, sao tên này còn chưa chịu đi về đi, sao lại tỏ ra quan tâm Anh Vũ của cậu như vậy, thật bức mình. Mà đôi mắt đen thăm hơi buồn của người con trai đó khiến cậu hơi bận tâm, Leo nhớ rằng mình đã nhìn thấy nó ở đâu rồi. Cúi xuống thấy Anh Vũ nắm chặt vạt áo run lên bần bật, Leo lo lắng nắm tay cô đỡ dậy.

-Cậu không sao chứ Anh Vũ? để tớ lấy đồ của tớ cho cậu thay. Đi với tớ nào...

Đã gần 20 phút trôi qua mà điện vẫn chưa sáng lên, Leo cầm đèn pin dẫn cô bé tới phòng của mình và mở tủ lấy chiếc sơ mi trắng đưa cho cô bé. Anh Vũ mỉm cười, tủ đồ của Leo toàn đồ trắng, hiếm hoi lắm mới thấy một vài chiếc áo màu lạc vào, vậy là Leo thích màu trắng à ?

-Cậu thay đồ đi Anh Vũ, để tớ đi lấy cho cậu ly nước nóng.

Năm phút sau, cậu gõ cửa đi vào với li sữa nóng trên tay, thấy bộ dạng của Anh Vũ cậu hơi ngẩn ngơ. Cô bé mặc mỗi chiếc sơ mi của cậu dài qua hông và hơi rộng, đôi chân trần trơn dài, ánh trăng bạc bên cửa sổ hắt vào càng làm cho cô bé rạng rỡ hơn, cậu đi lại mỉm cười:

-Thì ra khi sâu róm lột xác thành bướm bướm lại đẹp như vậy, cậu làm tớ ngạc nhiên đó, Anh Vũ.

-Cậu đang nghĩ cái quái gì trong đầu thế hả ? Có tin tớ ném cậu từ cửa sổ xuống dưới không ? Anh Vũ nhìn cậu cảnh cáo. Khôi Vỹ vẫn thường dặn cô phải cẩn thận với bọn con trai, có lẽ anh ấy nói cô phải đề phòng tên háu sắc này chăng ?

-Tớ không có ý gì cả...Leo nhìn cô bé ấp úng.-Tớ chỉ muốn nói là hôm nay cậu đáng yêu lắm, thật đó Anh Vũ, hôm nay...cậu rất đáng yêu...

Bên ngoài hồ nước đang dậy sóng, một bông hoa hồng xanh trôi dập dờn trên mặt nước được nhặt lên, Sa Lệ bóp nát bông hoa trong tay giận dữ:

-Chờ đó, Hà Anh Vũ !!!!

14. Chương 14

Chap 14: Sập bẫy !

-Tối qua tắm chung với nhau vui không hai đứa? Cát Cát bắt ngờ lên tiếng khiến Anh Vũ giật mình, Leo đang xếp mấy cuốn vở vào ba lô cũng hơi đỏ mặt.

Tối hôm qua sau khi ngã xuống nước và bộ váy xanh bị ướt sũng, Anh Vũ đã phải mặc tạm áo sơ mi của Leo và được cậu đưa về tận nhà. Vì với bộ dạng của cô bé lúc đó khó mà bắt taxi được,

-Cậu muốn nói gì thế? Anh Vũ làm ra vẻ lạnh lùng, nhưng cô bé thừa biết con nhỏ này nói gì.

-Chắc ! Khiêu vũ hăng say đến nỗi nhảy luôn xuống hồ, điều gì khiến hai cậu phấn khích muốn tắm chung chỗ đông người như vậy? à còn bộ váy xanh của cậu đâu rồi nhỉ, hình như hôm qua lúc Leo đưa cậu về tớ thấy cậu mặc thứ khác thì phải. Cát Cát đưa tay lên cầm có vẻ hơi nghi ngại.-Tại trời tối quá nên tớ nhìn không rõ, cậu có thấy gì không Minh Nhật ? Cát Cát quay sang anh bạn bên cạnh.

-Tớ không để ý. Tớ xuống phòng tập trước đây.

Minh Nhật vừa nói vừa khoác ba lô lên vai bước ra ngoài, hội thể thao sắp đến rồi, ngày nào học xong bốn đứa cũng phải lao vào luyện tập cật lực để chuẩn bị cho cuộc thi. Và Minh Nhật cũng không có hứng thú với những trò đùa độc ác của nhỏ lớp trưởng này, hùa theo nó sẽ biến thành nạn nhân của nó lúc nào không hay đó. Anh Vũ cũng nhanh chân chuẩn đi luôn...

Nhưng vừa mới thoát khỏi nanh vuốt của con hổ cái Cát Cát. Cô bé lại lọt ngay vào tay con sói đang đứng sẵn chờ cô:

-Hà-Anh-Vũ !

Giọng nói chua chát nhấn mạnh từng chữ trong cái tên của cô vang lên, Anh Vũ ngược lên phía trước hành lang khó chịu, Sa Lệ đang đứng nhìn cô cười nhạt.

-Chào tiểu thư ! Nếu cô tìm Leo thì cậu ấy đang ở trong lớp đó. Anh Vũ thở dài chỉ tay về phía lớp học.

-Tôi tới để tìm cô ! Sa Lệ đi tới trước mặt cô mỉm cười. Anh Vũ nhìn xuống sân trường với vẻ lơ đãng, tìm cô, vậy chắc không có gì ngoài mấy vụ đánh ghen rồi. Chắc....

-Tôi bận lắm.

-Không cần lạnh lùng như thế đâu. Tôi chỉ là có vài vấn đề liên quan đến Leo muốn giải quyết với cô thôi, không phiền nói chuyện với tôi một lát chứ ? Hà tiểu thư !

Anh Vũ nhìn cô gái trước mặt nhíu mày, dường như biểu hiện của cô đúng với dự đoán của Sa Lệ, cô ta mỉm cười hài lòng:

-Thật ngạc nhiên, không ngờ một kẻ nghèo khổ, quê mùa như cô lại là con gái của ngài giám đốc Hà Hoàng Long, nhưng cũng không khó hiểu khi cô lại là một cô tiểu thư lang thang như thế này nhỉ ? bị đuổi ra khỏi nhà chắc nhọc nhằn lắm phải không ? Bố cô thật tàn nhẫn mà, đối xử với con gái không khác gì một kẻ xa lạ...

-Cô muốn nói gì ? Anh Vũ lạnh lùng liếc con nhỏ trước mặt, tại sao nó lại biết được thân thế của cô chứ ?

-Không có gì ? Tôi chỉ hơi tò mò một chút thôi, tại sao cô bị đuổi đi mà anh trai cô vẫn được ở lại vậy ? Không lẽ cô không phải con ruột của Hoàng Long ? Sa Lệ nhìn cô bé mĩa mai.-Tiểu thư “con hoang” à?

- Đây không phải chuyện của cô. Biến đi !

Anh Vũ lạnh lùng bước đi, nếu còn nhìn con bé này vài giây nữa cô sẽ không kiểm soát được hành động của mình. Nhưng Sa Lệ không để cho cô đi dễ dàng như vậy, nó đưa tay ra chặn lại:

-Khoan đi đã, cô đúng là một kẻ thiếu kiên nhẫn mà. Nhìn vẻ khó chịu trên mặt Anh Vũ, cô nàng cười mĩa mai.- Không sỡ nhục cô nữa. Tôi sẽ vào vấn đề chính của chúng ta nhé. Tại sao cô lại tiếp cận Leo của tôi vậy ? Cô đang cố giúp anh trai cô sao ?

-Cô muốn nói gì ?Anh Vũ nhìn lên bực bội, con nhỏ này dai như đũa.

-Hừ ! Sa Lệ nhìn cô cười nhạt.-Tôi đã từng nói là cô đừng có giả nai trước mặt tôi, cô làm tôi thấy tức ó. Trước đây cô cùng đám đàn em của anh trai cô đánh lén Leo, tại sao bây giờ lại muốn tiếp cận anh ấy, cô định làm gì Leo của tôi ?

-Tôi và thuộc hạ của anh trai tôi đánh lén Leo sao ? Cô moi đâu ra thông tin dỏm đó vậy ? Anh Vũ nhìn cô ta ngạc nhiên, chính cô còn không biết có chuyện này thì sao con nhỏ này lại biết chứ, nó đang bịa chuyện sao?

-Hừ ! hai thằng bạn thân của cô không phải là đàn em thân tín của Anh Khôi sao ? tụi nó tên gì nhỉ ? Lãm và Mãi phải không ? Trước thì giúp hai đứa nó hại Leo, bây giờ thì lại quay sang quyến rũ cậu ấy ? Bị đuổi ra khỏi nhà rồi nên cô muốn tìm ình một chỗ dựa mới từ Leo sao ? Cô đúng là một kẻ đê tiện. Sa Lệ nhìn cô giận dữ, chưa đầy một phút đã lột xác rồi, Anh Vũ nhìn nó cười nhạt, con bé này xem ra còn thiếu kiên nhẫn hơn cô.

-Tiểu thư ! Dù cô có nói gì với tôi bây giờ cũng không thay đổi được tình hình đâu, vấn đề nằm ở Leo, quả thực là tôi cũng thích Leo, nhưng tôi không hề đặt bẫy hay có mưu mô lợi dụng gì cậu ấy cả. Là Leo cũng thích tôi nên cậu ấy mới thân thiết với tôi.

-Hừ...Đúng là mẹ nào con nấy! Sa Lệ cười nhạt.

-Đừng có đụng chạm đến mẹ tôi! Anh Vũ nhún mày bực bội, cô không có hứng thú để ôn lại quá khứ với con nhỏ này, cô bé nắm chặt tay cổ kiềm chế, nếu nó không phải bạn thân của Leo, cô đã cho nó một trận nhừ tử từ lâu rồi.

-Nghe nói trước đây mẹ cô làm vợ Hoàng Long để moi tiền nhà họ Hà phải không, bây giờ đến lượt cô dùng thân mình để đổi lấy tiền của Leo à, hai mẹ con đúng là giống nhau mà.

-Im đi !!!!

Trái với vẻ giận dữ của Anh Vũ, Sa Lệ vẫn ung dung mĩa mai.

-Mà nghe nói mẹ cô bị ngã từ lầu ba xuống mà chết phải không ? Bà ta tự tử hay bị chồng mình giết chết vậy. Chắc ! Có vẻ như đây là cái giá mà bọn gái bán hoa phải trả thì phải. Leo mà nhận ra bản chất thật của cô thì cô có bị giống như mẹ mình không nhỉ ?

....

-Nếu cô cần tiền tôi có thể cho cô, muốn bao nhiêu cứ nói, có điều tránh xa khỏi Leo của tôi ra, nếu không kết cục của cô sẽ giống y như mẹ cô đó...

CHÁT...!!!!!!

Một cú tát giáng thẳng vào mặt Sa Lệ, cú tát khá mạnh khiến cô ta ngã sang một bên, đầu va vào tường, một vài giọt máu đỏ tươi từ trán Sa Lệ chảy xuống, nhưng chỉ như vậy vẫn chưa nguôi được cơn giận của Anh Vũ...

-Con nhãi ranh khôn kiếp, nhắc lại một lần nữa xem ! cô lao lại nắm cổ áo cô bạn này lên, bàn tay cô mở ra giờ lên cao, Sa Lệ nhắm chặt mắt lại sợ hãi...

-Cứu tớ với, Leo !!!!

Bộp...

-Anh Vũ !!! Dừng lại mau !

Anh Vũ quay sang, cánh tay cô bị Leo giữ chặt, Cát Cát cũng đang nhú mồm nhìn cô không hài lòng, sao Anh Vũ đánh con nhỏ đó mạnh tay như vậy, thật không giống nó thường ngày chút nào cả...

-Leo, Leo, cứu tớ với Leo !!!

Sa Lệ chạy tới ôm chặt lấy cánh tay Leo nhìn Anh Vũ đầy sợ hãi, vết thương trên trán cô nhiều máu nhoe đỏ chiếu sơ mi đồng phục, Leo nhìn cô đau xót rồi cậu quay sang Anh Vũ đầy trách móc. Sa Lệ là bạn thân từ nhỏ của cậu, ngay cả cậu còn chưa dám đụng vào một cọng tóc của cô ấy mà Anh Vũ lại đánh cô ra nông nỗi này. Nếu trước mặt cậu bây giờ không phải Anh Vũ mà là một kẻ khác thì cậu đã lao vào giết nó ngay rồi...

-Anh Vũ, cậu đang làm cái gì thế này ? Cậu điên rồi sao ?

Leo hét lên khi thấy vẻ lạnh lùng, hung hăng của Anh Vũ. Nhưng đáp lại sự giận dữ của Leo là ánh mắt đen thẳm của Anh Vũ vẫn đang nhìn Sa Lệ chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống cô, thì ra mục đích của con nhỏ này là diễn cho Leo thấy vở kịch này sao ? nếu vậy thì nó đóng quá đạt rồi. Biểu cảm rất tốt, thời gian để Leo xuất hiện cũng rất khớp, đúng là con nhỏ gian xảo, tính toán rất tài tình. Sa Lệ run rẩy, bàn tay ôm chặt Leo từ từ lỏng xuống và cô ngã xuống đất...

-Sa Lệ !!!! Sa Lệ !!!!

Leo cúi xuống gọi tên cô, nhưng Sa Lệ vẫn nhắm chặt mắt bất động, vết thương rỉ máu đỏ rực xuống cổ áo sơ mi trắng. Anh Vũ vẫn đứng im lạnh lùng nhìn nó...

-Đưa bạn ấy tới phòng y tế đi Leo, nhanh lên !!!

Cát Cát đi tới lên tiếng nhắc. Leo vội vàng bế xốc Sa Lệ lên và đưa cô tới phòng y tế, lướt qua Anh Vũ, cậu không nhìn cô một lần nào nữa. Đám học sinh cũng vội ùa đến phòng y tế xem xét tình hình của Sa Lệ, còn một mình trên hành lang vắng, Anh Vũ thầm cười nhạo nhẽo:

-Chắc ! Một kẻ chuyên đi gài bẫy kẻ khác mà lại có lúc bị sập bẫy đau đớn như thế này. Nhục thật !

Trên phòng y tế...

-Sa Lệ, rốt cuộc giữa cậu và Anh Vũ đã xảy ra chuyện gì vậy ? Tại sao cô ấy lại đánh cậu ?

Leo ngồi bên cạnh giường bệnh, vết thương trên trán Sa Lệ đã được băng bó cẩn thận, chỉ là vết trầy nhỏ, không nặng đến nỗi để lại sẹo hay nguy hiểm gì, hiển nhiên nó cũng không thể làm cô ngất xỉu được, chỉ là khi này cô ta muốn nghiêm trọng hóa vấn đề để Leo ghét Anh Vũ hơn mà thôi.

-Tớ chỉ muốn cảnh cáo cô ta tránh xa cậu ra thôi, con nhỏ đó là kẻ mưu mô, quỷ quyệt. Tớ không muốn hạng người như cô ta tiếp cận với cậu. Vậy mà mới nói vài câu nó đã ra tay đánh tớ rồi, nếu cậu không tới không biết nó đã làm gì tớ nữa. Sa Lệ nhú mồm bực bội.

-Sa Lệ à ! Anh Vũ không xấu như cậu nghĩ đâu, mặc dù có hơi ngang ngược nóng nảy, nhưng cô ấy là một cô gái tốt... Leo nhìn cô không hài lòng, Sa Lệ không hiểu gì về con người của Anh Vũ nên luôn nghĩ xấu cho cô bé, vậy cũng đâu phải Anh Vũ vô cớ đánh người, nhưng lần này có vẻ như cô bé đó đã quá nóng nảy rồi.

-Cậu đang bệnh vực cho nó sao? Cậu thì biết gì về cô ta mà nói chứ ? Cô ta tiếp cận cậu là có mục đích chứ không có gì tốt đẹp như cậu nghĩ đâu. Sa Lệ vẫn còn khó chịu, không ngờ thấy cô bị thương mà Leo vẫn còn quay sang bảo vệ con nhỏ đó được.

-Cô ấy không có mục đích gì cả, là tớ muốn gần cô ấy chứ không phải Anh Vũ cố tình tiếp cận tớ.

Leo nhìn Sa Lệ cố gắng giải thích, Sa Lệ cũng đâu phải là người không biết lí lẽ, sao cô ấy cứ tỏ ra căm ghét Anh Vũ như vậy chứ, cô bé đâu đến nỗi nào, Leo nghĩ thơ đâu biết rằng nguyên nhân chính xuất phát từ cậu.

-Hừ, cậu nghĩ vậy sao, Leo? Sa Lệ nhìn cậu cười nhạt.-Cậu đúng là vẫn ngây thơ như ngày nào. Cậu còn nhớ hai đứa đánh lén cậu lần trước không ? tớ đã điều tra ra rồi, tụi nó chính là đàn em của Anh Khôi, con nhỏ Anh Vũ cũng là người của Anh Khôi. Chính Anh Khôi sai tụi nó đi đánh cậu, vậy mà cậu vẫn nghĩ con nhỏ Anh Vũ tiếp cận cậu không có mục đích gì hay sao ?

Thông tin mà Sa Lệ đưa ra khiến Leo hơi bất ngờ, nhưng biểu hiện của cậu cũng như Anh Vũ lại nằm đúng trong khả năng suy đoán của Sa Lệ, cô cười thầm. Kể từ hai sập bấy.

-Chuyện đó tớ quên rồi, tớ cũng không tin Anh Vũ có liên quan đến chuyện này đâu, lần đó cô ấy giúp hai thằng kia chỉ vì Anh Vũ quen với tụi nó thôi, Anh Vũ không hề có ý định hại tớ. Leo nhìn Sa Lệ giải thích, nhưng trong lòng cậu có hơi bối rối.

-Cô ta không đơn giản như cậu nghĩ đâu, Leo. Cô ta muốn tiếp cận cậu vì cậu là con trai của bác Minh Đức, không phải công ty nhà cậu và nhà Anh Khôi đang đấu đá nhau gay gắt lắm sao ? Chẳng bao lâu nữa cậu sẽ được thừa kế lại công ty từ bố cậu, Anh Khôi cũng trở thành người đứng đầu nhà họ Hoàng vì vậy nó mới tìm cách đối phó với cậu từ bây giờ. Anh Khôi đang sử dụng con nhỏ đó như một con tốt thí để hại cậu đó. Nếu cậu không tin tớ, sao cậu không tới gặp Anh Khôi hỏi thử xem, cô ta đã bị tớ vạch mặt rồi thì chắc tụi nó cũng không cần giấu cậu làm gì nữa đâu. Nếu cậu không tin tớ thì cứ tới đó hỏi thẳng Anh Khôi là được mà.

Sa Lệ nhìn cậu nghiêm túc, cô ta nhận ra Leo đang bối rối, dù hết lời bênh vực cho Anh Vũ nhưng chắc chắn trong lòng cậu bây giờ không thể không có chút nghi ngờ. Leo nhíu mày suy nghĩ trong vài giây rồi cậu đứng dậy đi ra, thấy bóng cậu đã khuất hẳn, Sa Lệ nhìn theo cười nhạt.

-Đi đi Leo, con nhỏ cũng đang chờ cậu ở đó. Chắc bây giờ nó cũng đang đi gặp anh trai nó đó. Sa Lệ nằm xuống ngược nhìn lên trần nhà cười nhạt.- Hừm ! Game over, Anh Vũ !

Chiếc xe hơi lao nhanh trên đường phóng tới ngôi biệt thự nhà họ Hà. Hà Hoàng Long-giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn PARADISE, ngoài mặt là bạn bè làm ăn của bố cậu, nhưng thực chất ông ta là đối thủ cạnh tranh với công ty nhà cậu gay gắt, ông ta cũng là một trong những ông trùm của thế giới ngầm thì việc con trai ông ta cho người đi hại Leo là chuyện bình thường, nhưng cậu không tin là Anh Vũ lại có liên quan đến việc này, mặc dù Sa Lệ xưa nay chưa hề lừa dối cậu, mặc dù Anh Vũ đã đánh cô ấy bị thương nhưng cậu vẫn tin Anh Vũ không cố ý. Chỉ cần tới gặp Anh Khôi là được, cậu sẽ có cách nắm thóp để nó nói ra sự thật...Chiếc xe đi chậm chậm rồi dừng lại bên lề đường, ngôi biệt thự nhà họ Hà đang ở trước mặt cậu, nhưng có một bóng người quen thuộc cũng đang ở đó. Anh Vũ đang đứng trước cổng chờ đợi một ai đó, hôm nay cô ấy không ở lại tập với đội Karate, cậu tưởng rằng sau vụ lộn xộn xảy ra cô ấy đã về nhà rồi chứ, vậy sao giờ cô ấy lại đứng đây, cô ấy đang chờ ai...

Bên kia đường, Anh Vũ vẫn không nhận ra sự xuất hiện của Leo, bàn tay nhỏ nhắn của cô đưa lên chiếc chuông do dự, cô không có can đảm bước vào nơi này một lần nào nữa, nhưng cô muốn gặp anh trai mình, cô muốn gặp và hỏi anh cho rõ ràng . Có thật những lời Sa Lệ nói là đúng, có thật chính anh ấy sai bọn thằng Lâm đánh lén Leo hay không ? Nhưng cô hơi lưỡng lự, bàn tay đưa lên chiếc chuông rồi lại hạ xuống, không biết anh ấy bây giờ có ở nhà hay không, nếu anh ấy không ở nhà mà Anh Vũ tới thì rắc rối lắm...

Còn đang đứng tần ngần thì có một chiếc xe hơi màu xám bạc đi tới, Anh Khôi từ trong xe bước ra nhìn cô ngạc nhiên...

-Anh Vũ, sao em lại tới đây ?

Nghe tiếng gọi, Anh Vũ giật mình quay lại nhìn anh trai mình áp ứng, bên kia đường, Leo cũng dán mắt

vào hai người, dù không nghe thấy gì nhưng cậu cũng không muốn rời đi, vậy là Anh Vũ và Anh Khôi quen nhau sao...

-Ồ...Em...Anh Vũ vụng về mở khóa ba lô lấy ra chiếc áo vét đen được gấp cẩn thận đưa cho Anh Khôi.- Em tới để trả lại cho anh chiếc áo, cảm ơn anh vì đã cho em mượn.

-Chúng ta là anh em, đừng nói với nhau những câu khách sáo như vậy!

Anh Khôi đưa tay nhận chiếc áo và nhìn đứa em gái với vẻ dịu dàng trìu mến, bên kia đường, Leo ở trong xe rướn người nhìn ra, chiếc áo khoác đó Anh Khôi đã khoác lên người Anh Vũ khi cô bé và cậu bị ngã xuống hồ đây mà...

-Anh...vẫn sống tốt chứ ? Không bị ai bắt nạt nữa chứ ? Anh Vũ nhìn anh bối rối. Thật không biết phải nói gì lúc này nữa.

-Anh vẫn ổn, những kẻ trước kia ăn hiếp chúng ta giờ đã trở thành thuộc hạ của anh, bây giờ anh không còn sợ ai trong nhà này nữa, chỉ có điều anh vẫn là con rối cho lão già đó giật dây... nhưng sẽ không còn lâu nữa đâu...Còn em thì sao? Khôi Vỹ đối xử với em tốt chứ ? Anh Khôi nhìn cô, đôi mắt đen thẫm hơi buồn.

-Em ổn, anh hai rất thương em, mặc dù lúc nào cũng tìm cách bớt xén tiền lương của em nhưng anh ấy luôn quan tâm em nhất, anh ấy rất muốn anh cùng tới sống với anh ấy và em...em cũng muốn thế...Anh Vũ ngược lên nhìn anh mình hơi lưỡng lự, câu này hai năm trước cô cũng đã từng nói...

-Thật là... Anh Khôi đưa tay lên vuốt mái tóc em gái dịu dàng.-Anh đã 18 tuổi rồi, không cần có người phải lo lắng như vậy nữa đâu, trước đây anh không ra khỏi nhà để sống cùng hai người vì anh nghĩ rằng mình không đủ khả năng để lo cho em, nhưng xem ra không có anh, em vẫn ổn...

-Anh thật sự thấy như vậy sao? Anh Vũ ngắt lời ngược nhìn anh mình oán trách.-Không có anh ở bên cạnh em rất không an tâm, em không hiểu anh nghĩ sao khi quyết định ở lại đây, lại còn trở thành người thừa kế tài sản của ông già nữa, anh thích những thứ đó như vậy sao, những thứ đó quan trọng hơn cả em sao?

-Những thứ đó không quan trọng hơn em được, nhưng anh muốn ở lại. Anh Khôi nâng cằm cô bé lên, hai đôi mắt đen thẫm giống nhau như hai giọt nước.

-Anh đã quên mất ai đã hại chết mẹ, anh đã quên mất ai là kẻ đã giết anh cả sao? Chính là ông ta đó. Nếu còn ở lại đây, anh sẽ giống như ông ta , anh sẽ trở thành bản sao của ông ta, ông ta đã huấn luyện cho anh rất giống với ông ta rồi sao? Anh thật khiến em thất vọng quá. Anh Vũ quay mặt đi buồn bã. Nhưng anh trai cô vẫn mỉm cười.

-Làm sao mà anh giống ông ta được?

-Sao lại không? Anh sắp trở thành kẻ mưu mô, thủ đoạn, máu lạnh và tàn nhẫn giống ông ta rồi.

-Không đúng !

-Vậy sao anh lại sai bọn thằng Lâm đi đánh lén Leo ?

-À ! Anh Khôi mỉm cười-Em tới gặp anh vì chuyện này sao? lần đó anh chỉ muốn thử cậu ta chút thôi, chứ hai thằng gốc đó thì làm ăn được gì, nếu muốn thanh toán cậu ta thì anh đã sai bọn đàn em của ông già đi làm rồi. Và nếu điều đó xảy ra thì nó sẽ không được đón sinh nhật thứ 18 với em đâu !

-Anh không hại cậu ấy chứ. Anh Vũ nhìn anh dò xét, vậy mà cô cứ lo.

-Không ! Em thích cậu ta sao ?

-Hử ? Anh Vũ ngược lên cười gượng gạo, khuôn mặt hơi đỏ.-Anh nói gì vậy, cậu ấy chỉ là bạn của em thôi.

-Thật sao ? Anh Khôi cười bí hiểm. -Bạn à ? Quan trọng đến mức em chịu đến đây để gặp anh...vậy xem ra không phải bạn bè bình thường rồi.

Anh Vũ hơi thở gấp, bị ông anh nắm thóp rồi, hình như lúc nào Anh Khôi cũng đọc được suy nghĩ của cô thì phải, thật đáng ghét, tại sao cùng là anh em mà cô không có được khả năng đó chứ.

-Em còn một chuyện muốn hỏi anh. Anh Vũ ngược lên, phải đổi chủ đề mau, không thì xấu hổ chết mất.

-Chuyện gì thế ?

-Tại sao anh không tới sống cùng em và anh hai. Anh Vũ nghiêng đầu, ánh mắt đen thẳm nhìn anh chờ đợi, đây là câu hỏi mà cô đã muốn hỏi anh mình lâu lắm rồi.

-Vì anh muốn em được hạnh phúc, anh muốn em có cuộc sống hạnh phúc và đầy đủ, nên anh quyết định ở lại. Anh Khôi nhìn cô nghiêm túc, câu trả lời của anh khiến Anh Vũ hơi bất ngờ. Nhưng cô vẫn không hiểu.-Một khi anh trở thành chủ nhân ngôi biệt thự này và nắm được công ty, anh sẽ đón em về.

-Em....Cô bé nhìn anh bối rối.

-Anh nhất định sẽ đón em về, vậy nên hãy chờ anh nhé

Anh Khôi vừa nói vừa ôm chặt em gái mình vào lòng, Anh Vũ cũng lặng im, đôi mắt cô nhòa đi, hơi cay. Đã lâu lắm rồi anh trai cô mới ôm cô như vậy, anh ấy vẫn thật ấm áp, thật dịu dàng với cô em gái bé bỏng của mình. Nhưng cô đâu cần thứ gì trong ngôi nhà này đâu, cô cũng không cần thứ gì từ nhà họ Hà, cô chỉ cần anh trai mình mà thôi, cô chỉ cần Anh Khôi mãi ở bên cạnh cô thôi, tại sao anh lại không hiểu điều này chứ ?

Bên kia đường, đôi mắt Leo tóe lửa, cậu đập mạnh tay vào vô-lum và tra chìa khóa, phóng xe đi. Cậu không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mình thêm một giây nào nữa, vậy là Sa Lệ không nói dối cậu, Anh Vũ không những quen biết Anh Khôi mà hai người còn...

Anh Vũ hơi ngạc nhiên khi anh trai mình nhìn ra đường có vẻ đăm chiêu, cô bé lo lắng ngước lên:

-Có chuyện gì vậy anh ?

-À...Anh trai cô quay lại mỉm cười.-Hình như anh vừa nhìn thấy Leo...

15. Chương 15

Chap 15: Hiểu lầm !

Bốp...

Bốp...

Bốp...

Chồng gạch cao lêu nghêu nát bét trước mặt Leo, cả người cậu ướt đẫm mồ hôi, chưa bao giờ mọi người thấy cậu tập luyện tích cực như vậy, Cát Cát và Minh Nhật nhìn cậu khó hiểu, hình như Leo muốn chặt nát thứ gì đó không phải là gạch. Chắc nó và Anh Vũ cãi nhau rồi, có thể là vì hôm qua Anh Vũ đánh Sa Lệ chẳng? Cát Cát nghĩ thầm đi lại vắt chiếc khăn tay lên đầu cậu thở dài :

-Hôm nay cậu sao vậy Leo ? Mấy viên gạch có thù oán gì với cậu sao ?

Leo không nói gì, cậu lấy chiếc khăn lau mồ hôi ướt đẫm trên mặt rồi đi lại ngồi phịch xuống sàn uống nước, Minh Nhật cũng ngừng tập quay sang lo lắng:

-Trưa nay Anh Vũ tìm cậu đó, sao cậu lại cố tình tránh mặt cô ấy ?

Leo vẫn không trả lời, trong đầu cậu quay cuồng bởi hình ảnh Anh Vũ ôm thẳng công tử chết tiết hạnh phúc ngay trước mặt cậu, cô ta còn muốn gặp cậu làm gì chứ?

-Tớ biết hôm qua Anh Vũ đánh Sa Lệ của cậu như vậy là không đúng, nhưng ít ra cậu cũng nên cho cô ấy một cơ hội để giải thích chứ, Anh Vũ đâu phải hạng người dễ dàng gây tổn thương cho kẻ khác, nếu cô bạn thân của cậu không làm gì cô ấy thì Anh Vũ chắc chắn sẽ không đánh cô ta đâu ? Cát Cát ôn tồn giải thích, nhưng Leo vẫn tỏ ra lạnh lùng, cái tên cậu ghét nhắc đến bây giờ nhất là Anh Vũ.

-Tôi không muốn nhìn thấy cô ta !

-Tại sao vậy ? Không lẽ cậu giận Anh Vũ đến nỗi này sao ? Vậy mà tôi còn tưởng cậu đã yêu cô ấy rồi chứ ? Minh Nhật nhìn cậu dò xét, tên này muốn gì chứ?

-Yêu cái gì chứ ? Leo cười nhạt-Cô ta có người yêu rồi, không đến lượt tôi chen chân vào đâu ?

-Sao ? Cả Cát Cát và Minh Nhật đều nhìn cậu bất ngờ.-Anh Vũ có người yêu rồi ư ? Không thể nào, ai nói với cậu vậy, chắc không phải cô bạn Sa Lệ của cậu chứ?

Leo vẫn im lặng bực bội.

-Vậy cậu nói xem, người yêu của Anh Vũ là ai ? Cát Cát nhìn Leo thắc mắc, chắc chắn thằng nhóc này đã hiểu lầm gì rồi, Anh Vũ có người yêu mà cô chưa biết thì chưa đến lượt thằng nhóc khờ khạo này.

-Muốn biết thì đi mà hỏi con nhỏ đó, đừng hỏi tôi...

Bốp....

Sau câu nói đó thì cậu dính ngay một cước nằm bẹp dưới sàn. Minh Nhật cũng lập tức lao đến đỡ cậu xuống bẻ oặt tay ra sau tra khảo.

-Có biết cậu đang nói chuyện với ai không hả, cậu bé ! Và Cát Cát bước đến nhìn cậu cười ngạo ngễ.-Cậu đúng là liều mạng mà. Tôi hỏi cậu lần cuối, người yêu của Anh Vũ là thằng điên tội nghiệp nào? tại sao con nhỏ đó có người yêu, tôi không biết mà cậu lại biết giỏi thế ?

Cát Cát cúi xuống nhìn cậu mỉm cười, cánh tay cậu bị Minh Nhật bẻ chặt ra phía sau, nếu giờ cậu không trả lời Cát Cát là nó kêu “rắc” liền.

-Thằng trời đánh đó là Anh Khôi, cậu là bạn thân nhất của Anh Vũ mà không biết sao ? Thả tở ra...Leo vừa nói vừa đập tay xuống sàn rầm rầm, nhưng Minh Nhật vẫn giữ chặt lấy cậu.

-Á Hahahaha... Anh Khôi là người yêu của Anh Vũ...Áhahaha...Sao cậu có thể kể cho tớ nghe câu chuyện mắc cười thế này hả Leo. Cậu âm mưu thật rồi. Á hahahaha...Cát Cát ôm bụng cười sặc sụa, hai đứa bạn thì đờ mặt nhìn cô, bây giờ đến lượt thần kinh Cát Cát bị gì sao ?

-Cậu cười gì thế lớp trưởng? mà Anh Khôi là anh chàng thiếu gia nhà họ Hà phải không, có thật nó là người yêu của Anh Vũ không ? Minh Nhật thả tay Leo ra đứng dậy, bây giờ thì Cát Cát đã hiểu, cô vừa cười vừa quay sang giải thích cho hai thằng ngốc:

-Hahaha, Leo ơi là Leo, cậu không biết Anh Khôi là ai mà dám nghi ngờ Anh Vũ tùy tiện vậy sao ? hahaha thì ra là cậu đang ghen à ? Mà ghen với ai không ghen, lại đi ghen với Anh Khôi....đúng là ngu không có đối thủ mà !

-Cậu muốn nói gì ? Leo nhìn Cát Cát bực bội, khóe mắt cậu giựt giựt...

-Anh Khôi là anh trai của Anh Vũ.

-Hả ? Cả Minh Nhật và Leo há hốc miệng nhìn Cát Cát, đôi mắt hai cậu lượn tròn một vòng rồi trở về điểm xuất phát ngơ ngác.

“Anh Khôi là anh trai của Anh Vũ”

-Hai người không thấy hai đứa nó giống nhau lắm sao ? Cát Cát đưa tay lên gạt lọn tóc dài ra phía sau.

Leo và Minh Nhật bây giờ mới nhớ lại, đúng là nếu nhìn kĩ thì Anh Khôi và Anh Vũ rất giống nhau, cả hai đều có khuôn mặt thanh tú, đôi mắt trong veo đen thẳm và nếu Anh Khôi để tóc dài qua vai thì nhìn y chang Anh Vũ, nhưng không phải Anh Khôi bằng tuổi họ sao, vậy sao Anh Khôi là anh trai của Anh Vũ được. Không lẽ...

-Hai đứa nó là anh em song sinh.

-Song sinh ?

Lúc này Cát Cát mới từ từ kể cho hai đứa bạn nghe về quá khứ của Anh Vũ, đại khái thì cô bé và Anh Khôi là con ruột của Hà Hoàng Long, bố mẹ Anh Vũ kết hôn không vì tình yêu, và mẹ cô đã nhảy lầu tự tử khi hai đứa mới 15 tuổi, sau đó Anh Vũ bỏ nhà đi đến sống với một người anh trai cùng cha khác mẹ là

Khôi Vỹ, còn Anh Khôi thì ở lại nhà họ Hà, vì Hoàng Long không muốn nhìn mặt Anh Vũ nên hai anh em rất ít khi gặp được nhau, chính xác hơn thì hôm ở bữa tiệc sinh nhật Leo là lần gặp lại sau hai năm của họ. Chính Cát Cát cũng bất ngờ vì điều này mà...

Vì vậy mà việc Leo nói Anh Khôi là người yêu của Anh Vũ hoàn toàn vô lí, mà điều này cũng có thể đúng trên một khía cạnh khác....

-Cậu đã hiểu chưa, Leo ! Nếu Anh Vũ mà có yêu ai thì thằng ngốc đó chỉ có thể là cậu mà thôi.

Cát Cát nhìn cậu nhóc đang ngồi gãi đầu nhăn nhó thở dài, vậy là hôm qua cậu đã hiểu lầm Anh Vũ rồi, cô ấy là em gái Anh Khôi thì chuyện hai người ôm nhau chỉ là bình thường, cậu đúng là ngốc mà, tự nhiên lại đi giận cô ấy khi còn chưa hiểu chuyện gì, Leo đưa tay gõ gõ lên đầu tự trách...

“ Đúng là có những lúc mình thật khờ”.

Nhưng còn việc Sa Lệ nói với cậu thì sao ? Leo đưa tay gạt vạt tóc mái hơi dài ra sau nghĩ ngợi. Có thật Anh Khôi đã cho người đi đánh lén cậu không, và còn lí do tại sao hôm qua Anh Vũ lại đánh Sa Lệ bị thương như vậy chứ ?

-Nếu còn có gì thắc mắc sao cậu không đi gặp Anh Vũ hỏi cho rõ ràng đi, Leo !

Cát Cát nhìn cậu góp ý. Hôm nay Anh Vũ không ở lại tập, vậy thì cậu phải tới quán trà sữa mới gặp được cô ấy, cũng được, cậu rất muốn nghe Anh Vũ giải thích, cậu cũng muốn gặp cô ấy lắm. Gặp để xin lỗi sự hiểu lầm ngu ngốc của cậu đối với Anh Vũ, mặc dù cô bé đó cũng chẳng biết gì đâu !

-Xin chào !

Leo mở cửa bước vào quán trà sữa của Anh Vũ. Lần trước tới vào buổi tối nên cậu không vào quán này, mặc dù không gian không được rộng rãi, sang trọng như mấy nhà hàng cậu hay đến, nhưng Windy là quán trà sữa khá nổi tiếng vùng này, bàn ghế ngăn nắp, sạch sẽ. Không gian yên tĩnh và cách trang trí căn phòng rất đáng yêu nữa. Khôi Vỹ đang lau mấy chiếc ly thủy tinh quay ra mỉm cười:

-Ồ ! Chào Leo, cậu tới tìm Anh Vũ đó hả ?

-Vâng ! Anh Vũ có ở nhà không anh ? Leo đi lại gần quầy tính tiền, đôi mắt vẫn nhìn quanh thích thú.

-Nó vừa mới đi khỏi đây rồi. Hình như nó tới

Khôi Vỹ treo mấy chiếc ly trên giá rồi quay sang mỉm cười. Bây giờ cậu mới có cơ hội nhìn kĩ ông anh vợ tương lai này, Khôi Vỹ còn khá trẻ, chắc chỉ khoảng 24, 25 tuổi là cùng, khuôn mặt thanh tú có nét giống Anh Vũ, nhưng đôi mắt của anh thì rất khác, sắc sảo và đầy sức sống. Phải nói đôi mắt đó đẹp và hơi bí ẩn. Cả cách nói chuyện của anh ấy cũng rất thú vị. Một anh chàng phong độ và cuốn hút. Đây là

-Tôi biết là mình đẹp trai, nếu cậu muốn tôi sẽ cho xin cậu chữ kí, không cần phải nhìn chăm chăm với vẻ ngưỡng mộ như thế đâu!

-Ồ ! Em xin lỗi...Leo áp úng và đưa ly nước lên miệng uống cạn, và cậu suýt sặc ra. Ly nước này là nước ép cà chua. Thứ mà cậu ghét nhất trên đời...

-Không sao, nghe nói trường học của mấy đứa sắp có hội thi thể thao hả ? Tập luyện đến đâu rồi ? Khôi Vỹ tủm tỉm cười khi thấy vẻ mặt khó coi của Leo. Thằng nhóc này, không uống được nước ép cà chua sao?

-Tụi em đang tập nước rút ạ...Leo nói và cố nuốt gọn ngụm nước trong miệng, (nhưng sao nó cứ muốn trào ra thế này, Ặc ặc...).....-Hôm nay Anh Vũ không ở lại tập nên em mới đến tìm cô ấy, không biết cô ấy có chuyện gì không ? Leo nói mà khuôn mặt đỏ gay, hai con mắt bắt đầu tối xầm lại. Nước ép cà chua. Đúng là thứ đáng nguyền rủa nhất trên đời mà...

-Hình như con bé có chút việc gì đó với mấy đứa bạn thân, khi này con bé ra ngoài mà tâm trạng không được tốt cho lắm. Ở trên trường không có chuyện gì xảy ra với nó chứ ? Khôi Vỹ rót một ly nước lọc đẩy tới trước mặt Leo, nhưng cậu không vội cầm lên, những lời Khôi Vỹ nói khiến cậu hơi bận tâm.

- Anh nói là Anh Vũ thế nào ?

-Àh...Từ hôm qua đến giờ không biết có chuyện gì mà con bé buồn hui, anh hỏi cũng không chịu trả lời. Chắc không phải cậu cãi nhau với nó chứ ?

Khôi Vỹ liếc cậu dò xét. Nếu quả thật thằng nhóc này chọc giận em gái anh thì tiện thể nó ở đây anh sẽ xử đẹp nó giùm luôn. Leo có vẻ nhận ra sự nguy hiểm của người trước mặt mình, cậu chậm chậm đứng dậy đánh bài chuồn...Phải chuồn trước khi ăn dao. Cậu chưa quên là hai anh em nhà này phóng dao điêu luyện thế nào đâu...

-Không có đâu anh. Giờ em sẽ đi tìm Anh Vũ...

-Khoan đã, Leo ! trước khi cậu kịp quay đi Khôi Vỹ đã gọi giật lại, anh nhìn Leo mỉm cười, nụ cười thật thân thiện, hình như mối nguy hiểm đã qua.-Chiếc bánh kem ngon chứ ?

-Bánh kem ? Leo hơi ngạc nhiên, Khôi Vỹ vẫn mỉm cười hỏi lại.

-Chiếc bánh sinh nhật Anh Vũ làm tặng cậu hôm trước ngon chứ ?

Chiếc bánh kem ư ? cậu nhớ hôm đó nó bị rớt nát bét, cậu chỉ mới ăn có một miếng nhỏ.-Chiếc bánh kem đó...Anh Vũ tự tay làm cho em sao ?

-Ừ ! Khôi Vỹ gật đầu.

Leo hơi ngơ ngác, hèn gì mà hôm đó khi chiếc bánh bị hỏng cô bé đã nhìn cậu thất vọng như vậy, hóa ra chính tay Anh Vũ đã làm bánh kem tặng cậu, nếu cậu biết trước thì dù có rớt xuống bùn cậu cũng đã cố ăn hết cho cô ấy vui lòng rồi. Anh Vũ đã vì cậu mà vất vả chuẩn bị như vậy, thế mà cậu vô tâm quá, không nhận ra sự quan tâm của cô bé giành cho cậu...

-Nó đã làm hỏng gần như toàn bộ nguyên liệu của quán để làm được chiếc bánh cho cậu đó. Đúng là con nhỏ hậu đậu... Nhờ vậy mà quán của tôi hôm nay mới được nghỉ ngơi thanh thoi như vậy nè. Không ngờ cũng có lúc con nhỏ tỏ ra quan tâm quá mức một đứa con trai như vậy đó. Nhưng nó lại gây rắc rối cho tôi mới một chút...

Khôi Vỹ thở dài đưa tay lên vuốt lọn tóc trước mắt cầu nhàu. Nói thì nói thế thôi chứ cuối tháng dễ gì mà anh không trừ hết lương của cô bé chứ. Leo mỉm cười, cậu không nói gì nữa, quay bước ra đi thẳng...

Chiếc xe hơi đen lao vùn vụt trên đường, tâm trạng Leo rối bời, cậu vừa vui mà cũng vừa thấy hối hận, vui vì cậu được Anh Vũ quan tâm hơn là cậu nghĩ, còn hối hận vì cậu đã vô cớ giận dỗi cô bé nhiều như vậy. Bây giờ Leo chỉ muốn nhanh chóng gặp Anh Vũ mà thôi. “Bamby night” hình như Khôi Vỹ nói cô bé tới quán bar đó thì phải, Leo nghiêng đầu hơi thắc mắc. Bamby Night là một nơi vô cùng đặc biệt cho bọn dân chơi, cô bé tới đó làm gì chứ ? hi vọng là cô ấy không phải đi đánh nhau. Và Bamby Night đã ở trước mặt cậu rồi. Phải công nhận là Leo lái xe rất nhanh, cũng rất biết tuân thủ luật lệ giao thông, từ lúc bắt đầu chạy xe đến đây cậu mới vượt qua có 3 trạm đèn đỏ và 2 trạm đèn vàng thôi...

Bên trong Bamby Night...

Dưới làn ánh sáng mờ ảo và những âm thanh hỗn độn của những tiếng nhạc hòa vào những tiếng la hét, gào rú. Chính giữa trung tâm là cô bé trong bộ váy đồng phục học sinh, nhìn có vẻ là con nhà lành đang đưa tay giục ly rượu trên tay một cậu con trai có mái tóc vàng hoe xuống.

-Cậu bị làm sao vậy Lâm ?

Anh Vũ nhìn cậu bạn đang ủ rũ như con gà chết trước mặt lo lắng. Không hiểu vì lí do gì mà cậu bỏ nhà đi suốt một tuần nay, cũng không chịu tới trường học, suốt ngày ngồi lì ở đây uống rượu nói thế nào cũng không chịu về, không còn cách nào khác, Mãi-thằng bạn thân của cậu phải chạy đi tìm Anh Vũ cứu cứu. Ngược đôi mắt đỏ ngầu lên, Lâm nói qua hơi thở nồng nặc mùi rượu:

-Muốn gì ? Trả lại ly rượu cho tôi rồi biến đi. Đây không phải việc của cậu...

Lâm đưa tay giành lại ly rượu, miệng lẩm nhẩm giọng điệu của một người say xỉn. Anh Vũ thở dài. Còn dám nói với cô những lời bất kính như vậy. Gặp bây giờ mà nó tỉnh táo là ốm đòn với cô rồi. Mãi nhìn thằng bạn lo lắng, cậu đi lại khoác tay Lâm lên cổ dìu ra ngoài:

-Về nhà thôi Lâm, cậu uống nhiều quá rồi đó...

-Tránh ra. Lãm vừa nói vừa phũ phàng xô thẳng bạn ra khiến Mãi ngã lăn ra đất, thế mà Anh Vũ cứ tưởng nó sắp chết rồi chứ, còn khỏe thế này thì có nghĩa là còn ăn đòn được.-Đây không phải việc của tội mày, cút khỏi đây đi. Tao chỉ muốn uống rượu thôi, đem rượu ra đây nữa đi...

Ào...

Ly rượu trên tay Anh Vũ đổ ào ào từ đầu cậu xuống đất...

-Uống nữa chứ ? Cô bé lạnh lùng hỏi.

Đám người hiếu kì xung quanh xúm lại xem, có vài tên nhân viên muốn đi tới can thiệp nhưng đã bị anh chàng quản lí chặn lại. Hành động của ba đứa nhóc này đang cản trở họ làm ăn, nhưng họ cũng không muốn xen vào, vì Anh Vũ là em gái của Khôi Vỹ. Dù anh ta không phải là vị đại gia tai to mắt lớn gì nhưng cũng là chỗ quen biết với ông chủ ở đây, có thể nói là khá thân nữa, tốt nhất là “lạt mềm buộc chặt”, chờ cho ba đứa nhóc phá phách chán anh ta sẽ viết hóa đơn thanh toán thiệt hại gửi cho Khôi Vỹ đòi bồi thường, rồi tiền đó thể nào cũng sẽ bị Khôi Vỹ trừ vào lương tháng của Anh Vũ...

Đột nhiên...

-Làm gì vậy ? Con ranh kia, mày muốn làm gì anh Lãm của tao? Một con nhỏ mặt mày trang điểm diêm dúa trong chiếc quần ngắn bó sát và áo hai dây gợi cảm ở đâu đi tới ôm lấy Lãm, ngược nhìn Anh Vũ với vẻ cảnh cáo, đôi môi cô ta cong cớn lên.-Mày là ai mà dám đụng vào anh ấy hả? Mày có biết anh Lãm là người yêu của tao không hả? Mày có biết tao là ai không? Anh trai tao là bảo kê ở đây đó. Mày muốn chết hả? con nhãi ranh chết tiệt này...

-Mãi ! Lôi con nhỏ này ra. Anh Vũ ra hiệu cho thẳng bạn, con nhỏ kia lập tức bị xách đi chỗ khác. Lúc này Lãm mới bật cười, cậu nhìn Anh Vũ và kéo tay cô bé lại:

-Cậu ghen đấy à, Anh Vũ ? Vậy cậu tới đây uống với tớ nhé !

Bốp...

Sau một giây, khuôn mặt thẳng nhóc bị ép chặt xuống mặt bàn. Anh Vũ nhìn nó cau mày.

-Tớ không biết cậu đã gặp phải chuyện gì ? Nhưng tớ không muốn nhìn thấy cậu giống con gà chết như thế này đâu. Về nhà thôi, Lãm !

-Tôi không muốn về, tôi chỉ muốn chết, muốn chết thôi...

Bốp...

Cậu nhóc trong tay Anh Vũ bay ra đằng trước vài mét, một vài chiếc bàn gần đó cũng bị hất tung. Anh Vũ bực bội đi tới trước mặt thẳng bạn sao cho siết chặt lấy cổ áo nó:

-Nếu muốn chết đến vậy thì để tao giúp mày. Không cần ở lại đây làm mấy trò ngu ngốc để cho người ta phải lo lắng đâu. Thẳng khôn...

Lãm không nói gì, một vệt máu trên khóe miệng nó hơi nhòe ra. Nhìn vào khuôn mặt nhăn nhó đau khổ của nó, cơn bực bội trong lòng Anh Vũ hơi nguôi được phần nào, không hiểu nó đã gặp chuyện gì mà thành ra thế này nữa.

-Tớ không biết là cậu đã sa đoạ đến mức này đó Lãm. Anh Vũ nhìn nó đau xót.-Bình thường thì cậu là kẻ vô dụng, hay ăn quỵt và hay đi phá rối người khác, nhưng tớ vẫn rất trân trọng cậu, vì ít ra thì cậu còn có trách nhiệm với gia đình, cậu có trách nhiệm với cô em gái của mình. Vậy mà bây giờ cậu lại thế này đây. Trách nhiệm làm anh của cậu đi đâu rồi? Cậu có thể làm gì cho con bé khi mà cậu như thế này hả? Con bé mà thấy cậu thậm hại như vậy không biết là nó phải đau lòng hay thất vọng nữa. Cậu luôn muốn làm một người anh tốt, muốn chăm sóc bảo vệ nó kia mà. Cậu như vậy thì làm được gì cho nó chứ ?

Lãm vẫn lặng im không trả lời, khóe mắt cậu hơi ướt. Anh Vũ đưa tay xuống nắm cổ áo cậu, thẳng nhóc đã bình tĩnh lại một chút rồi. Giờ chỉ cần lôi cổ nó về nữa là xong. Tội lỗi của nó để tính sau...

-Không cần nữa rồi...

Đột nhiên Lâm lên tiếng, khuôn mặt cậu vẫn cúi gầm, Anh Vũ thấy cậu hình như đang run rẩy. Cô bé hơi hoang mang, linh tính cho cô biết đã có chuyện không lành...

-Cậu nói gì ?

-Không cần nữa rồi...

-Lâm...

-Tớ đã không thể làm gì cho con bé nữa rồi...

-Sao ? Cả Anh Vũ và Mãi đều nhìn cậu lo lắng...

-Con bé đã chết rồi. Dù có muốn thì tớ cũng không thể làm gì cho nó nữa rồi...Lâm ngước lên, khuôn mặt đau khổ, đôi mắt đỏ hoe, nhòe nước. Giờ thì Anh Vũ và Mãi đã hiểu chuyện.

-Con bé bị ung thư gan giai đoạn cuối. Tớ đã cố gắng kiếm đủ tiền để chữa trị cho nó. Nhưng tớ không thể làm được, nó đã chết trước khi tớ kịp mang tiền về...

Lâm nhìn cô bé nghẹn ngào. Mọi thứ xung quanh họ dường như ngưng đọng, dòng thời gian cũng dường như ngưng đọng, Anh Vũ không quan tâm đến những âm thanh ồn ào xung quanh nữa, bàn tay bé nhỏ của cô nắm chặt cổ áo của Lâm run rẩy. Vậy là cô bé đó đã mất, cô nhóc bé nhỏ luôn mỉm cười thật tươi khi cô đến chơi và khóc nhè khi bị anh trai trêu chọc. Cô bé đó đã mất sao...

-Tớ và nó đều mồ côi cha từ nhỏ, mẹ tớ đi lấy chồng bỏ hai anh em tớ lại. Nó là người thân duy nhất còn lại trên đời của tớ. Nó là lí do mà tớ cố gắng để mình không sa ngã, cố gắng để vượt lên phía trước. Vì tớ muốn là một người anh trai tốt, tớ muốn cả cuộc đời này bảo vệ được cho nó. Nhưng giờ thì nó bỏ đi rồi. Nó đã thật sự bị cướp mất khỏi tay tớ rồi. Cậu nói tớ phải làm sao đây. Anh Vũ ? Tớ phải làm sao đây, làm sao đây ?

Lâm cúi xuống, những giọt nước trong vắt nóng hổi rơi lã chã xuống tay Anh Vũ.

-Lâm...cậu...

-Bác sĩ với tớ là bệnh của nó đã quá trễ để có thể cứu chữa rồi. Tớ phải chuẩn bị tinh thần đi, Nhưng tớ không tin, tớ không tin là em gái mình không thể cứu, tớ cho rằng lão bác sĩ đó không muốn giúp nó vì tớ không có đủ tiền chữa trị cho nó. Tớ đã tìm đủ mọi cách để kiếm tiền, tớ làm bằng tất cả thời gian và sức lực mà tớ có. Tớ muốn có tiền, tớ muốn em gái tớ sống. Nhưng mà...nhưng mà...Lâm ngập ngừng, giọng nói cậu nghẹn ngào khản đặc.-Tớ không chịu nhận ra rằng ông bác sĩ đó không hề nói dối tớ. Con bé thật sự không còn sống được bao lâu nữa. Nó chỉ muốn được ở gần tớ. Nó chỉ muốn có tớ bên cạnh chăm sóc cho nó. Nó sợ cô đơn, nó sợ phải xa tớ, nhưng nó cũng không dám nói với tớ những điều đó. Nó chỉ mỉm cười mỗi lần tớ ghé qua bệnh viện thăm nó, cảm ơn tớ vì những cuốn sách mà tớ tặng nó, nó chỉ biết hằng ngày đọc đi đọc lại những cuốn sách đó và chờ đợi tớ về với nó chứ không nói với tớ một lời nào cả, không trách cứ tớ một lời nào cả.... Tớ thật ngu ngốc mà, lẽ ra lúc đó tớ phải ở gần nó mới đúng. Lẽ ra tớ phải hiểu thứ duy nhất mà nó cần không phải là thuốc hay những cuốn sách tớ đem tới cho nó. Nó cần tớ bên cạnh. Nó cần tớ quan tâm...Nhưng tớ đã không ở gần nó. Mãi cho đến khi nó chết...

Anh Vũ không nói gì, Mãi cũng im lặng. Cả hai chỉ còn nghe thấy tiếng khóc hối hận phát ra từ người bạn trước mặt mình...

-Phải làm sao cho thời gian quay lại hả Anh Vũ, phải làm sao thì tớ mới có thể quay lại thời điểm cách đây một năm...Lúc mà em gái tớ còn sống...Tớ sẽ chuộc lỗi. Tớ sẽ ở bên cạnh nó thật lâu. Tớ sẽ đọc cho nó nghe những câu chuyện mà nó thích nhất, tớ sẽ nấu cho nó những thứ nó thích ăn nhất...Tớ sẽ không bỏ nó đi bất mạng kiếm tiền. Tớ sẽ ở bên nó cho đến giây phút cuối cùng của nó...Tớ muốn xin lỗi nó, Tớ muốn nói là tớ rất thương nó...Nhưng mà...Nhưng mà...Tất cả đã muộn rồi. Tất cả đã rất muộn rồi, tớ đã không còn cơ hội đó nữa rồi...

Đời người quả thật ngắn ngủi, ngắn ngủi đến mức người ta phải sợ hãi nó. Anh Vũ nhìn người bạn trước mặt im lặng. Lâm đang đau khổ, cô nên nói gì để an ủi cậu đây, bảo cậu đừng buồn, bảo cậu quên cô bé đi sao, những lời sáo rỗng đó thì có tác dụng gì chứ, bàn tay Anh Vũ nắm cổ áo của Lâm lỏng ra và buông xuống. Nhưng hành động của cô đã làm cậu nhóc đó giật mình. Lâm vội nắm chặt lấy bàn tay Anh Vũ như

sợ lại sẽ vuột mất một thứ gì đó rất quan trọng. Anh Vũ hơi ngạc nhiên, bàn tay bé nhỏ của cô nằm gọn trong tay Lâm đang bị bóp chặt....

Đau...

Anh Vũ nhú mào, bàn tay cô bị bóp chặt đau nhói. Nhưng cô bé không nỡ rút ra. Có lẽ đây chính là nỗi đau mà cậu ấy đã phải chịu đựng bấy lâu nay...

-Anh Vũ ! Lâm kéo tay cô bé lại và ôm chặt cô vào lòng, qua giọng nói thổn thức, cậu cố ôm chặt cô bé.-Anh Vũ...Tớ phải làm sao đây. Tớ chỉ là kẻ vô dụng phải không. Tớ không thể làm được gì cho ai cả. Tớ phải làm sao để chuộc lại lỗi của mình đây. Tớ muốn gặp lại nó. Tớ không thể chấp nhận được việc nó đã biến mất. Tớ phải làm sao đây...

Vòng tay Lâm càng siết chặt cô bé vào lòng mình hơn. Anh Vũ không phản ứng gì, cô chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

-Đủ rồi Lâm...Lâm hơi bất ngờ vì giọng nói trong trẻo vang lên bên tai mình.-Đủ rồi, cậu đã cố gắng hết sức rồi. Cậu không cần phải dằn vặt mình như thế nữa. Em gái cậu không oán trách gì cậu cả. Cậu cũng không cần phải oán trách bản thân mình vì điều gì cả. Rồi sẽ đến lúc cậu tới nơi của nó thôi. Nhất định sẽ có lúc cậu gặp lại nó...Cả tớ và cậu...Nhất định...Còn bây giờ cậu phải sống cho thật tốt, sống thay cả phần của con bé. Cậu phải chứng minh cho nó thấy cậu là người anh trai tuyệt vời như thế nào. Cậu phải làm cho nó thấy nó hạnh phúc vì cậu như thế nào. Có như vậy cậu mới không phải xấu hổ khi đi gặp lại nó, cậu hiểu chứ ?

Cánh tay run rẩy của Lâm chợt lỏng ra, cậu buông Anh Vũ ra và hôn lên trán cô bé. Đôi mắt cậu nhạt nước. Đây là hành động cậu hay làm trước khi tạm biệt em gái mình. Đưa bàn tay nhỏ nhắn lên gạt vạt tóc vàng hoe trên mặt Lâm ra sau, Anh Vũ mỉm cười.

-Ồn rồi, Lâm. Mọi chuyện đã qua rồi. Chúng ta cùng về nhà nhé...

Đám đông vẫn ồn ào vây quanh ba đứa nhóc. Leo vẫn đứng im nhìn Anh Vũ, cậu không nghe được gì cả, cậu không biết được gì cả, vì cậu chỉ vừa mới tới thôi. Và điều duy nhất cậu được thấy là Lâm đang ôm hôn Anh Vũ. Và cô bé thì không có phản ứng gì...

Chiếc xe hơi lao đi vùn vụt trên đường....

Anh Vũ !!!

Trái tim Leo như bị ai cào nát mỗi khi cậu nhớ đến cái tên này...

Anh Vũ...

Cậu cố quên nó đi, nhưng nó cứ hiện lên, mờ ảo trong đầu cậu...

16. Chương 16

Chap 16: Giận !

Bốp...

Bốp...

Rắc...!!!!!!

Chồng gạch to dùng nát vụn trước mặt Anh Vũ, người cô bé ướt đầm mồ hôi, mấy ngày hôm nay có nhiều chuyện xảy ra quá, Anh Vũ thấy trong người ức chế quá. Hội thể thao chỉ còn một tuần nữa là bắt đầu rồi. Bây giờ là lúc tập nước rút của cô. Nhất định phải giành cho được vé vào chung kết, phải giữ cho được ngôi vị vô địch của trường...

Cạch...

Cánh cửa phòng tập mở ra, Leo bước vào, nhìn thấy cậu, Anh Vũ hơi bối rối. Còn vụ rắc rối xảy ra hôm trước nữa, Anh Vũ đã lỡ tay đánh người cô thân của cậu bị thương ngay trước mặt cậu, chắc Leo đang giận cô lắm. Leo lạnh lùng nhìn cô vài giây rồi đi ra, cậu không có ý định ở lại tập nữa. Anh Vũ hơi thất vọng, cô không nghĩ là Leo giận cô đến nỗi không muốn nhìn mặt cô lâu như vậy, cũng đã một tuần rồi, ít ra thì cậu cũng nên để cho cô cơ hội được giải thích chứ...

-Leo, Leo ! Chờ tớ với...

Anh Vũ chạy theo Leo ra bên ngoài. Ngược lại nhìn cô bé, cậu lạnh lùng không nói gì, điều này khiến Anh Vũ thấy buồn hơn. Có lẽ cậu ấy giận thật rồi.

-Leo, cậu định đi đâu vậy ? Sắp đến ngày thi đấu rồi, cậu không tập luyện sao ? Anh Vũ nhìn cậu lựa lời hỏi thăm.

-Tôi không tham gia thi đấu nữa. Gạch tên tôi khỏi đội Karate đi. Leo quay lại lạnh lùng, đôi mắt cậu bình thản, khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc. Lạnh như băng.

-Cậu...cậu nói gì vậy Leo. Anh Vũ nhìn cậu lo lắng, không lẽ Leo giận cô đến mức này sao ?-Sắp đến ngày thi đấu rồi, cậu không thể bỏ ngang như vậy được, đội Karate không thể thiếu cậu, cậu không thể vô trách nhiệm như vậy được. Leo !

-Tôi đã nói với cậu tôi là người có trách nhiệm bao giờ chưa ? Leo liếc ngang khuôn mặt bối rối của Anh Vũ rồi quay bước đi, cô bé vội đi lại nắm chặt cánh tay cậu.

-Leo ! Chờ đã !

-Chuyện gì nữa ? Cậu cau mày nhìn cô bé .

-Leo.... Tớ...Tớ muốn nói là tớ xin lỗi cậu chuyện hôm trước. Tớ đã sai khi ra tay đánh Sa Lệ...Anh Vũ nhìn cậu ngập ngừng, Leo vẫn không tỏ ra chút cảm xúc gì.

-Xin lỗi tôi làm gì ? Nếu muốn xin lỗi thì cậu hãy đi mà nói với Sa Lệ đó. Đừng có làm phiền tôi nữa. Nói rồi cậu quay bước đi.

-Khoan đã, Leo ! Anh Vũ vội chạy theo kéo cậu lại.-Leo ! Việc tớ đánh Sa Lệ là tớ sai, nếu cậu muốn giận thì cứ giận một mình tớ là được, cậu không thể cư xử với mọi người trong đội Karate như vậy được, cậu là một trong những trụ cột của đội, cậu bỏ đi rồi thì bọn tớ phải làm sao đây ?

-Đó không phải việc của tôi. Leo gạt cánh tay cô bé ra.-Đừng làm phiền tôi nữa, tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa.

-Leo ! Leo !

Anh Vũ gọi với theo, cậu vẫn không dừng lại, mái tóc đỏ rực bay nhẹ trong làn gió, một mùi hương dịu ngọt của hoa hồng xanh tỏa ra, vậy là Leo đã bỏ đội Karate, chúc vô địch coi như vô vọng rồi. Còn một mình, Anh vũ đứng tần ngần suy nghĩ, nếu Cát Cát và Minh Nhật mà biết chuyện này chắc họ thất vọng lắm, chỉ vì cô mà đội Karate bị liên lụy, cô bé cảm thấy cần rút quá, phải làm sao để hòa giải với Leo đây, cô không muốn kết thúc mối quan hệ với người bạn thân một cách lằng nhằng như vậy...

17. Chương 17

Chap 17: Anh trai song sinh

-Anh Vũ ! Sao lại đứng đây, cậu không tập võ sao ?

Lâm ở đâu đi lại phía cô, hôm nay cậu nhóc đã đi học trở lại, cú sốc và nỗi đau khi mất đi cô em gái của cậu xem ra nguôi được phần nào rồi. Anh Vũ quay lại nhìn cậu mỉm cười.

-Tớ đang tập, sao cậu chưa về nhà ?

- Tớ có một thứ muốn đưa cho cậu...Lãm ngáp ngừng rồi lấy trong túi áo ra một sợi dây chuyền mặt thánh giá đưa cho Anh Vũ.

-Đây là...Anh Vũ nhìn sợi dây bạc trước mặt, sợi dây thật đẹp, Lãm thì có vẻ hơi buồn.

-Lẽ ra tớ muốn tặng cho em gái tớ. Nhưng tớ không kịp...Tớ không thể vất bỏ nó. Tớ cũng không dám ngắm nhìn nó. Cậu giữ hộ tớ một thời gian được chứ, Anh Vũ ? Lãm đưa tới trước mặt cô bé, Anh Vũ hơi lưỡng lự, rồi cô bé cũng cầm lên, đeo nó lên cổ.

-Được ! Tớ sẽ giữ nó giúp cho cậu. Khi nào cậu muốn lấy lại, tớ sẽ trả.

-Cám ơn Anh Vũ !

Lãm mỉm cười nhẹ nhõm. Sợi dây chuyền này không phải cậu không kịp tặng cho em gái, chính cô em bé bông của cậu đã trao lại cho cậu và dặn dò : “hãy tặng nó cho chị gái nào mà anh hai yêu quý nhất.”

-Anh Khôi đang đợi cậu ở ngoài cổng đó, Anh Vũ !

-Sao ? Cô bé ngược lên ngạc nhiên,-Sao anh ấy lại ở đây ?

-Cậu ấy tới đây tìm cậu !

Anh Vũ đi ra ngoài cổng. Anh trai cô đang đứng bên gốc cây ôsaka trổ hoa vàng rực, một vài cánh hoa rơi vãi trên vai anh. Thấy Anh Vũ, anh mỉm cười bước lại.

-Anh trai ! Sao anh lại ở đây ? Ông già mà thấy sẽ không vui đâu...Anh Vũ nhìn anh lo lắng.

-Không sao đâu Anh Vũ, Anh nhớ em không chịu nổi nên mới đến đây gặp em!

Anh Khôi mỉm cười, mái tóc bay nhẹ theo làn gió, cô bé giờ mới để ý thấy Anh Khôi đang nuôi tóc dài, và mái tóc của anh chạm đến vai rồi. Nhìn anh bây giờ y như con gái, à không, phải nói là y như Anh Vũ mới đúng. Thấy cô em gái mình nhìn mái tóc mỉm cười, Anh Khôi đưa tay lên chạm nhẹ thắc mắc:

-Nhìn buồn cười lắm sao ?

-Không ! Rất đẹp! trông anh rất quyến rũ. Anh đang để ý chàng trai nào ở trường em sao ? Nói đi, em sẽ giúp anh tỏ tình. Anh Vũ nháy mắt trêu chọc. Anh trai cô bây giờ giống con gái quá. Nhìn còn xinh xắn hơn cô nữa, thật ghen tị !

-Hi ! Anh Khôi phì cười. Cậu không phải gay. Chỉ tại để tóc như thế này cậu có thể nhìn thấy hình ảnh của em gái mình mỗi lần soi gương thôi.-À ! Anh mua cho em hộp shusi em thích nhất nè, Anh Vũ ! Anh vừa nói vừa cúi lấy trong xe ra hộp susi mới mua tại một nhà hàng nổi tiếng.

-Cám ơn anh ! Anh Vũ toe toét đưa tay ra nhận hộp shusi, anh trai cô vẫn đáng yêu như mọi khi, nhưng mới vui vẻ mở chiếc hộp ra hai mắt cô bé đã tối sầm lại, thất vọng quay sang anh mình, cô liếc xéo.-Sao hộp này mất đâu một nửa số shusi rồi vậy anh ?

-À...Anh Khôi mỉm cười.-Chờ em lâu quá anh thấy buồn buồn nên ăn một nửa rồi...

-Có cái kiểu gì tặng quà mà lại ăn mất một nửa không hả?

-ANH VŨ !!! ANH VŨ !!!!

Tiếng hét chói tai vang lên, cái giọng như quạ kêu ngoài nghĩa địa thế này thì chỉ có nhờ bạn thân của cô thôi, lại vụ gì nữa đây? Anh Vũ quay lại đúng lúc Cát Cát và Minh Nhật đi tới. Hai đứa nhóc nhìn Anh Khôi và Anh Vũ đang đứng cạnh nhau rồi ngơ ngác trong vài giây...

-Anh Khôi ! Sao cậu lại ở đây ? Cát Cát ngáp ngừng đi lại, đôi mắt cô dán vào mái tóc để dài của cậu nhóc trước mặt, nhìn giống Anh Vũ y hệt, đúng là sinh đôi mà.

-Tớ tới tìm em gái. Cậu vẫn khỏe chứ Cát Cát, trông cậu vẫn xinh xắn như trước đây nhỉ ? Anh Khôi nhìn cô bé mỉm cười. Cát Cát hơi đỏ mặt, cô lúng túng mân mê lọn tóc dài:

-Thật sao ?

Anh Vũ và Minh Nhật nhìn nhau cười tinh quái, cái con nhỏ ngang tàn này, mọi khi đâu có hiền thực nữ tính như thế này đâu. Nó luôn coi con trai như rơm rác cơ mà, lí do gì mà nó lại đỏ mặt khi Anh Khôi nói chuyện với nó chứ ? Thấy thái độ này của nhỏ bạn thân, Anh Vũ và Minh Nhật không ai bảo ai mà hợp đồng tác chiến. Minh Nhật đưa tay lên vuốt cằm trêu chọc:

-“Cậu vẫn xinh như trước đây ?” Cậu nhóc nháy mắt nhìn nhỏ bạn đang đỏ mặt.-Tức là nhan sắc không khá lên được tí nào cả ?

-Cát Cát thân yêu! cậu đã tìm được tri kỉ rồi, anh trai tớ mới gia nhập thế giới thứ 3. Với vai trò là người đi trước hy vọng cậu sẽ chiếu cố đến anh ấy. Mà hai người có định sang Thái Lan làm phẫu thuật chuyển đổi giới tính không...

Khuôn mặt của Cát Cát nở bừng lên, nhưng thật lạ là cô nhóc không lao vào xử đẹp hai đứa như mọi ngày. Hai đứa nhóc thấy thế càng vững dạ trêu chọc hơn. Anh Khôi lấy tay siết chặt cổ em gái mình nhìn nó thắc mắc:

-Anh gia nhập thế giới thứ 3 khi nào ? Anh là con trai. Anh không thích con trai, em đừng có bịa chuyện ! quay sang Cát Cát, cậu bé mỉm cười-Cát Cát ! Sao cậu không đá cho hai đứa này mấy cái. Trước đây cậu hung dữ lắm mà ?

-Hơ...tớ...Cát Cát nhìn cậu lúng túng...

-Anh không thích con trai hả ? Vậy anh thấy Cát Cát thế nào ? Cười cô ấy thì sao ?

Anh Vũ quay sang anh trai mình dò xét. Cát Cát đã nóng máu lắm rồi, cô muốn đập con nhỏ đó lắm rồi. Anh Khôi đưa tay lên cằm suy nghĩ, vài giây sau anh nhìn cô bé trước mặt mình, không hiểu lí do gì mà Cát Cát cứ đứng chôn chân ở đó nãy giờ.

-Không được đâu! Không phải Cát Cát ở thế giới thứ 3 sao? Kết hôn với cô ấy rồi ai sẽ là chồng, ai là vợ?...

“Thế giới thứ 3? Anh Khôi hiểu lầm mình ở thế giới thứ 3? sao có thể?” Cát Cát nhìn cậu khóc không ra nước mắt. Cô nhóc đâu thuộc thế giới thứ 3, chẳng qua từ trước đến giờ cô ghét bọn con trai đeo bám, thích mấy trò đấm đá, và có hứng thú với mấy cô gái xinh đẹp mà thôi, nhưng căn bản thì cô không ở thế giới thứ 3...

Ring...ring...ring....

Nói chưa xong câu thì chiếc điện thoại trong túi cậu rung lên, Anh Khôi lấy ra bấm nút tắt rồi quay sang cô em gái mỉm cười.

-Thôi, anh phải về rồi. Hẹn gặp lại em sau nhé ! Quay lại nhìn cô bé đang đỏ mặt nhìn mình, Anh Khôi mỉm cười đưa tay vẫy vẫy.-Tạm biệt các cậu nhé !

Lâm và Anh Khôi bước lên xe, hình như Lâm muốn sau khi tốt nghiệp sẽ tới công ty của Anh Khôi làm việc. Anh Vũ nhìn theo có vẻ hơi luyến tiếc. Minh Nhật ngây thơ thì vẫn chưa hiểu chuyện, cậu vô tư đi lại gần Cát Cát trêu chọc:

-Cát Cát ở thế giới thứ 3...

Ặc...Ặc...

Và cậu bị con hổ siết cổ gần chết. Nó đã trở về bản chất thường ngày của nó rồi. Anh Vũ nhìn thẳng bạn hơi tái mặt, nhưng không có ý định dại dột tới can thiệp, chỉ thấy thẳng nhóc này khờ quá...

-Anh Vũ !!! Cát Cát ngược lên nhìn cô.-Nghe nói Leo định rút tên ra khỏi đội Karate, chuyện này có thật không?

Anh Vũ không giỡn nữa, cô bé nhìn lên gật gật đầu thờ dài.

-Chết tiệt ! Thằng ngốc đó nghĩ gì thế không biết. Đến giờ này rồi mà còn...

Anh Vũ cúi mặt không nói gì, tất cả là tại cô, có lẽ vì Leo giận cô đến mức không còn muốn nhìn mặt cô nữa nên cậu mới bỏ đi như vậy. Vì cô đã đánh Sa Lệ sao ? Anh Vũ đâu có cố ý chứ...Minh Nhật nhìn cô bé hơi nhúu mày, trong đầu cậu có một hình ảnh khiến cậu thấy hơi khó chịu...

-Anh Vũ ! Cát Cát nhìn cô bé có vẻ nghiêm trọng.-Tớ vừa nhận được thông báo của thầy hiệu trưởng, thầy ấy yêu cầu chúng ta phải giải tán đội Karate ...

-Giải tán đội Karate ? Anh Vũ giật mình quay sang.-Cậu nói gì vậy Cát Cát ? tại sao thầy hiệu trưởng lại bắt chúng ta giải tán đội Karate chứ? thầy ấy đang nghĩ gì vậy? Chúng ta đã làm gì sai chứ ?

-Thầy ấy nói đội chúng ta quá ít người. Cả đội mà chỉ có 12 thành viên, mà lại toàn là những người mới gia nhập, trong khi đó các đội khác quá đông thành viên không có nơi tập luyện, thầy ấy muốn chúng ta giải tán đội và nhường phòng tập lại cho các đội khác sử dụng. Cát Cát nhú mày, đôi mắt thoáng buồn.

-Không thể nào !!! Tớ không thể chấp nhận chuyện này được. Mặc dù ít thành viên, nhưng đội Karate của chúng ta liên tục giành được ngôi vị vô địch trong các hội thi thể thao mà, thầy ấy không thể đối xử với chúng ta như thế được, chúng ta đã mất bao nhiêu công sức để tập luyện rồi, thầy ấy muốn chúng ta phải bỏ dở giữa chừng như thế này sao...Anh Vũ nhìn cô bạn bức xúc, thái độ này của cô bé cũng bình thường thôi, khi mới nghe quyết định của thầy hiệu trưởng thì tất cả thành viên trong đội cũng tỏ ra bức xúc như vậy mà.

-Tớ đã kiến nghị việc này với thầy hiệu trưởng rồi, mặc dù các đội khác cố tình tạo sức ép để chúng ta phải giải tán đội, nhưng thầy ấy vẫn cho chúng ta một cơ hội cuối cùng, nếu chúng ta có thể giành được ngôi vị vô địch trong hội thể thao lần này thì thầy ấy sẽ cho phép chúng ta giữ lại đội và sử dụng phòng tập.

-Giành được chức vô địch sao ?

Anh Vũ nhú mày nghĩ ngợi. Muốn giành được chức vô địch thì phải có ít nhất bốn vé vào được chung kết và giành chiến thắng. Cát Cát và cô đã chuẩn bị và tìm được đủ người rồi, lẽ ra đội Karate đã chắc chắn giành được chiến thắng rồi, nhưng Leo lại mới quyết định gạch tên khỏi đội. Vậy là thiếu mất một người...

-Nếu Leo không chịu đi thi đấu với đội, chúng ta sẽ không còn cơ hội chiến thắng đâu, Anh Vũ !

Cát Cát nhìn cô bé với vẻ ngần ngại, cô muốn Anh Vũ đi thuyết phục Leo trở về đội, nhưng Leo đang rất giận cô, làm sao thuyết phục được cậu ấy chứ ?

18. Chương 18

Chap 18: Leo !!!!

Ngày hôm sau...

-Chào tiểu thư ! Đang đợi ai thế ?

Sa Lê quay lại. Minh Nhật đang đi đến mỉm cười. Con bé xấu xa này, lần này thì cậu tóm được nó rồi. Sa Lê đang đứng trước cổng trường chờ người mang xe tới đón, sau vụ bị Anh Vũ đánh, cô và Leo lại trở nên thân thiết như trước đây, chắc chắn vụ Leo và Anh Vũ cãi nhau là do con nhỏ này bày trò. Nó muốn hai người đó giận nhau thì Minh Nhật không quan tâm, nhưng tại nó mà đội Karate gặp khó khăn thì đúng là không thể tha thứ được. Đầu dây mối nhợ đều tại con nhỏ này, Phải giải quyết nó thì mới làm cho Leo trở lại đội mới được. Nhìn thấy nụ cười nguy hiểm của Minh Nhật, Sa Lê có cảm giác không an toàn, cô quay đi cười nhạt không trả lời.

-Chờ đã ! Tôi có vài chuyện cần hỏi cô. Nói chuyện với tôi một lát đi, tiểu thư. Minh Nhật đưa tay ra chặn Sa Lê lại khi cô có ý định bỏ đi, không quay sang nhìn cậu, cô nói với giọng mỉa mai.

-Tôi và cậu thì có gì để nói ?

-Chắc ! Chắc chắn không phải tôi tới để tỏ tình với cô rồi. Tôi không muốn tiếp xúc với một kẻ quỷ quyết như cô đâu. Nhưng tôi có vài vấn đề cần phải làm rõ với cô. Trước khi trả lời tôi, cô đừng bỏ đi, tôi không muốn dùng bạo lực với con gái. Minh Nhật nhìn cô cười nhạt.

-Cậu muốn nói gì?

-Hôm trước cô đã làm gì Anh Vũ ? Sao cô ấy lại đánh cô ?

-Đây không phải chuyện của cậu.

Sa Lê đưa tay gạt vạt tóc dài ra phía sau, ngược khuôn mặt gợn cảm lên nhìn cậu, hành động này của cô có thể bóp nát bao nhiêu trái tim non nớt của các chàng trai đó, nhưng làm dáng trước mặt Minh Nhật là vô ích. Sa Lê chưa đủ trình độ quyến rũ cậu đâu. Nở một nụ cười nửa miệng chết người, Minh Nhật đi tới trước mặt cô.

-Anh Vũ đánh cô không phải việc của tôi. Nhưng rắc rối cô gây ra khiến Leo căm ghét Anh Vũ đến mức gạch tên khỏi đội Karate thì liên quan đến tôi rất nhiều đó. Đội của chúng tôi có nguy cơ bị giải tán vì sự ra đi của Leo, mà chúng tôi thì đã cố gắng rất nhiều để đội đến ngày này, tôi không thể để đội của mình bị giải tán được. Cô hiểu chứ ?

Nhìn khuôn mặt giận dữ của Minh Nhật, Sa Lê nghiêng đầu bình thản.

-Chuyện này thì liên quan gì đến tôi ? Cậu nói với tôi làm gì ? Leo gia nhập hay bỏ đội Karate là quyền của cậu ấy. Nếu có vấn đề gì thì cậu nên đi nói với cậu ấy, tìm tôi làm gì ?

-Hừ ! Minh Nhật cười nhạt-Tôi tới gặp cô vì cô là “đầu dây mối nhợ” của tất cả những rắc rối này. Tôi không cần biết cô đã làm gì khiến Leo tỏ ra căm ghét Anh Vũ, nhưng bây giờ hãy đi và giải thích rõ ràng với cậu ấy đi. Nếu không....

-Nếu không thì sao ?

Sa Lê nhìn cậu với vẻ thách thức. Đây là thành quả khó khăn lắm cô mới làm được, đi giải thích với Leo để giải tỏa hiểu lầm giữa cậu và Anh Vũ thì có khác gì hai tay dâng Leo cho Anh Vũ đâu chứ. Nếu phải làm vậy. Cô thà chết còn hơn.

-Nếu không. Tôi sẽ cho cô một trận ! Minh Nhật cười nhạt đi lại gần Sa Lê hơn, hai bàn tay cậu bẻ rắc rắc. Cô gái kia thì tái mặt, lùi dần ra sau.

-Cậu định đánh tôi sao ? Cậu dám đánh tôi sao ?

-Nếu cô vẫn cứ cứng đầu như vậy thì tôi sẽ giúp làm cho khuôn mặt xinh đẹp của cô mềm ra một chút. Tôi không phải là anh hùng quân tử gì cả, cô dám làm Anh Vũ tổn thương, khiến cho đội Karate bị giải tán, tôi không ngần ngại cho cô một bài học đâu.

-Nếu cậu dám đụng vào một cọng tóc của Sa Lê thì tôi sẽ không để cậu sống đâu. Minh Nhật....

Còn tưởng đã hù dọa được con nhỏ cứng đầu thì đằng sau Minh Nhật, một giọng nói lạnh lùng vang lên, Minh Nhật hơi nhíu mày, Leo đang ở phía sau cậu, một tay rút túi quần, một tay khoác ba lô nhìn cậu cảnh cáo.

-Leo ! Sa Lê mừng rỡ chạy tới ôm chặt cánh tay Leo. Không ngờ cậu xuất hiện đúng lúc thế này.

-Chúng ta về thôi ! Leo mỉm cười với cô bạn rồi quay đi.

-Leo ! Minh Nhật vội gọi giật lại.-Cậu định rút tên ra khỏi đội thật sao ?

-Đúng ! Leo nhìn cậu lạnh lùng.

-Cậu thật là một kẻ vô trách nhiệm. Leo ! Nếu không có cậu, đội Karate sẽ bị giải tán. Chúng ta đã vất vả luyện tập rất lâu rồi, cậu nỡ để hi vọng của lớp trưởng và sự cố gắng của các thành viên trong đội Karate trở thành vô ích như vậy sao ? Cậu còn coi bọn tôi là đồng đội nữa hay không? Cậu nỡ đối xử với bạn bè như vậy hay sao?

-Hừ ! Bạn bè ư ? Đồng đội ư ? Xin lỗi. Tôi không muốn làm bạn với các người. Leo quay sang cười chua chát.-Cậu và Anh Vũ nói rằng coi tôi là bạn, vậy mà hai người có thể dễ dàng xuống tay đánh Sa Lê như vậy sao? Bạn ư ? Nực cười ! Nếu không vì chức vô địch hội thể thao thì các người có cần đến tôi không ? Leo cười nhạt, ánh mắt sắc lém của cậu lạnh như băng.

-Cậu nói gì vậy Leo ? Cả tổ và mọi người trong đội đều xem cậu là bạn...

-Đủ rồi ! Sao không nói thẳng là các người đang lợi dụng tôi đi. Trước đây Anh Vũ và bạn cô ta đã từng đánh lén tôi, bây giờ cô ta muốn làm bạn với tôi chỉ vì muốn tôi giúp cô ta đưa đội Karate giành chức vô địch hội thể thao mà thôi. Còn cậu thì sao ? Mục đích của cậu tiếp cận tôi là gì ? Chắc cũng không có gì tốt đẹp đâu nhỉ? Các người đều giống nhau mà. Đều thực dụng, tàn nhẫn và giả tạo như nhau thôi. Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa. Đồ dối trá !

Leo hét lên. Chưa bao giờ cậu thấy thất vọng như vậy. Cậu nghĩ rằng mọi người xem cậu là bạn, nhưng thực ra tất cả chỉ đang lừa cậu. Sau khi chứng kiến cảnh Anh Vũ và thằng nhóc kia ôm hôn nhau, cậu thấy mình giống hệt chú bé ngây thơ bị người ta lừa đẹp. Cát Cát lừa cậu. Khôi Vỹ lừa cậu. Anh Vũ không hề có chút quan tâm gì đến cậu cả. Ngay cả Minh Nhật cũng vì lợi ích của đội Karate mà muốn ra tay đánh Sa Lệ, tất cả những kẻ mà cậu xem là bạn bây giờ trở nên thật xấu xa trong mắt cậu.

-Leo ! Không phải như vậy...

Minh Nhật nhìn cậu lúng túng. Cậu chỉ định đi tới hũ con nhỏ kia để bắt nó giải thích hiểu lầm cho Leo, nhưng có vẻ như cậu lại làm cho Leo hiểu lầm thêm nữa rồi.

-Đủ rồi, Minh Nhật. Một giọng nói giận dữ vang lên phía sau. Cát Cát và Anh Vũ đang đứng nhìn hai người đầy thất vọng.-Đủ rồi Minh Nhật. Leo đã muốn ra khỏi đội, đó là quyền của cậu ấy. Chúng ta không ép cậu ấy nữa.

Đôi mắt đen thẳm của Anh Vũ nhìn Leo thoáng buồn, không ngờ Leo ghét cô đến mức này, Leo thì có vẻ hơi bối rối, trái tim cậu loạn nhịp và đau nhói khi đôi mắt đen thẳm kia lướt qua mình.

-Nhưng mà, nếu không có cậu ta....Minh Nhật nhìn Cát Cát rồi lại quay sang Leo có vẻ ngập ngừng.

-Tớ đã nói là đủ rồi. Đội Karate của chúng ta không cần một kẻ ích kỷ, ngu ngốc như vậy. Nó đã muốn đi, cứ để nó cút đi. Đi thôi. Cát Cát lạnh lùng ra lệnh.

Không ngờ Leo có thể nói về họ là những con người xấu xa, giả tạo như vậy. Cát Cát đã lừa dối cậu điều gì chứ ? Uống công cô coi nó là bạn, thật thất vọng quá. Minh Nhật lúng túng nhìn Leo trong vài giây rồi cũng quay đi. Cả bốn đứa đều im lặng với bao nhiêu câu hỏi giằng xé trong lòng. Chỉ một người là mỉm cười hài lòng.

19. Chương 19

Chap 19: Cú đá quyết định

Hai ngày trước hội thi thể thao.

Đội Karate vẫn lao vào luyện tập không ngơi nghỉ. Mặc dù không có Leo đội Karate chắc chắn sẽ giải tán vì không giành được chức vô địch, nhưng người lãnh đạo quá nhiệt huyết nên không có thành viên nào muốn bỏ cuộc giữa chừng nữa. Anh Vũ thì vẫn trút những thất vọng lên mấy cú đấm trời giáng vào chổng gạch trước mặt. Minh Nhật và Cát Cát vẫn tập đấu với nhau, và cậu rất có triển vọng trở thành bao cát cho cô bé tập luyện.

-Cát Cát ! Lúc trưa thầy hiệu trưởng nhắc cậu nộp danh sách các thành viên thi đấu lên cho thầy ấy đó. Cậu đã nộp chưa ? Anh Vũ ngừng tập quay sang khi Cát Cát vừa cho Minh Nhật đo đất.

-Tớ lập danh sách rồi...

Cát Cát ngừng lại đưa tay vuốt mồ hôi thở dài, ánh mắt của cô ánh lên sự thất vọng. Cát Cát chưa muốn đưa danh sách lên vì cô còn hi vọng một điều gì đó. Có lẽ là hi vọng Leo sẽ đổi ý quay về với đội. Mọi người có vẻ đều hiểu được suy nghĩ của cô bé. Nhưng Leo đã quyết định như vậy rồi. Thuyết phục cậu quay lại là điều vô ích. Anh Vũ nhìn vẻ mặt thất vọng của hai đứa bạn thì cảm thấy cắn rứt. Tất cả là tại cô. Nếu cô không đánh Sa Lệ thì Leo đã không nổi giận bỏ đi. Chỉ tại cô mà cơ hội giành ngôi vị vô địch của mọi người vụt mất, và đội Karate sắp phải giải tán, đều là

-Xin lỗi các cậu. Chỉ tại tớ mà đội chúng ta ra nông nổi này...Anh Vũ cúi mặt trước hai đứa bạn. Từ hôm qua đến giờ không biết nó đã xin lỗi hai người bao nhiêu lần rồi.

-Cậu nói gì vậy Anh Vũ ? Cát Cát mỉm cười phát lên vai nó một cái thật đau.-Cậu có lỗi gì mà phải xin chứ. À mà...Nhỏ đưa tay lên cầm có vẻ hơi nghi ngại.-Nếu lúc trước cậu chịu nghe lời tớ mà dùng mĩ nhân kế để tuyển thêm thành viên thì đỡ rồi...

-Tớ không phải xin lỗi vì điều đó...Anh Vũ đỏ mặt đấm bụp vào mặt Cát Cát, nhưng đã có sự đề phòng nên cô nhóc đã nhanh nhẹn tránh được.

-Bây giờ có đổ lỗi cho ai cũng là vô ích mà thôi. Cậu cũng không có lỗi gì trong chuyện Leo bỏ đi, Anh Vũ, bọn tớ đều hiểu là cậu không có ý mà. Nên đừng tự trách mình nữa. Minh Nhật đi lại đặt tay lên vai cô bé an ủi.

-Đúng vậy ! Chúng ta đã cố gắng hết mình rồi. Cho dù sau hội thể thao có phải giải tán đội thì chúng ta cũng không có gì phải tiếc nuối nữa. Chỉ cần khi nào tuyển đủ thành viên để lập nên một đội, chúng ta có thể tiếp tục khôi phục lại đội hình như ngày nào. Quay lại các thành viên khác, Cát Cát mỉm cười đưa bàn tay lên cao nắm chặt.-Các cậu cũng đừng vội tuyệt vọng. Trận đấu cũng chưa bắt đầu cơ mà. Chỉ cần cố gắng, chúng ta nhất định sẽ có cơ hội giành thêm một vé vào chung kết. Đây là lúc các cậu chứng tỏ khả năng của mình, các cậu đã sẵn sàng chưa ?

-Quyết tâm !!!! Tất cả thành viên đều giơ cao nắm đấm lên đầu thể hiện khí thế đang dâng trào.

-Khá lắm các chàng trai ! Cát Cát mỉm cười hài lòng.-Hãy vì trận đấu cuối cùng của chúng ta mà thể hiện hết mình nhé ! Chúng ta phải cho các trường đối thủ một phen kinh ngạc. Phải để họ khắc sâu hình ảnh của chúng ta vào tâm trí họ. Phải khiến họ mỗi khi đấu một trận nào cũng đều nhớ lại trận đấu với chúng ta.

-Quyết tâm !!!! Phòng tập lại rộn lên bởi khẩu khí của các thành viên ít ỏi. Cát Cát quay sang đưa cho Anh Vũ tờ giấy ghi danh sách các thành viên ra lệnh.

-Anh Vũ, hãy nộp danh sách lên cho ông thầy hỏi đầu đi. Nói với thầy ấy, chúng ta nhất định sẽ cho thầy ấy thấy đội Karate quyết tâm như thế nào !!!

-Được ! Anh Vũ mỉm cười đưa tay lên trán như quân nhân chấp hành mệnh lệnh.-Lớp trưởng cứ giao cho tớ ! Cầm tờ giấy, cô chạy thẳng ra khỏi phòng tập...

Nửa tiếng sau....

-Chết tiệt !

Cô bé vẫn ngồi ở ghế đá trên sân trường. Tờ danh sách vẫn nằm im trong tay, Anh Vũ vẫn chưa có can đảm đưa nó cho ông thầy hỏi đầu. Bởi cô biết, một khi tờ giấy được đưa lên, đội Karate sẽ bị giải tán ngay sau hội thi. Anh Vũ không muốn đội bị giải tán như vậy.

Cô bé nhìn tờ giấy thờ dãi. Đội đối với mọi người quan trọng như thế nào cô biết rất rõ. Chỉ tại cô mà đội bị giải tán, vậy mà mọi người không ai trách cô lấy một tiếng, họ thật quá rộng lượng. Anh Vũ cũng đã nhiều lần đi tìm Leo để thuyết phục cậu trở lại. Nhưng Leo luôn tìm cách tránh mặt cô. Cậu không để cho Anh Vũ có cơ hội nói chuyện với cậu một lần nào cả. Cô bé ngược nhìn trời thờ dãi. Nếu biết trước sự việc trở nên như vậy thì hôm đó Anh Vũ đã không đung đến Sa Lệ rồi, nhưng bây giờ thì quá trễ rồi, quá trễ để cứu vãn tình hình rồi...

Ở bên chiếc ghế đá gần đó, Leo đã nhìn thấy Anh Vũ, cô bé cứ nắm chặt tờ giấy trên tay, đôi mắt đen nhìn xa xăm buồn thẳm. Anh Vũ không nhìn thấy cậu, này giờ cô bé cứ nhìn chăm chăm vào tờ giấy mà thôi...

Leo đưa tay lên vuốt ngược mái tóc đỏ ra sau. Mọi chuyện không còn liên quan đến cậu nữa, nhưng sao ánh mắt cậu cứ vài giây lại lướt qua nhìn Anh Vũ, cô bé cứ ngồi im nhìn tờ giấy đó, danh sách các thành viên sao? dường như chỉ có đội Karate là chưa nộp danh sách lên cho thầy hiệu trưởng, có lẽ Anh Vũ đang định đem đi nộp. Leo thờ dãi và mở ba lô lấy một cuốn sách ra đọc, cậu không muốn quan tâm

Mười phút sau...

Leo không hiểu cuốn sách viết gì cả. Cậu thở dài ngược lên. Anh Vũ vẫn ngồi đó, ánh mắt trong veo buồn hiu nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Leo nhú mày. Cậu không muốn nhìn thấy hình ảnh này, đôi mắt đen thẳm kia sao cứ làm cho trái tim cậu đau nhói. Sao cậu cứ muốn đi đến chọc cho cô bé cười, sao cậu cứ căm ghét cái vẻ mặt buồn hiu kia trước mặt mình. Cậu cúi xuống cười nhạt. Cô ấy buồn hay vui thì liên quan gì đến cậu chứ...

Sau vài giây, cậu đứng dậy định bỏ đi, nhưng một tiếng động khiến cậu phải dừng bước..

-Hic...

Anh Vũ đang nắm chặt tờ giấy, cả người cô bé run run, khuôn mặt cúi thấp.

Anh Vũ đang khóc ư ? Leo nhú mày nhìn cô...

Anh Vũ vẫn không biết Leo đang nhìn mình, cô nắm chặt lấy tờ giấy. Đã đến lúc phải nộp lên cho thầy hiệu trưởng rồi. Không còn cách nào khác. Đội Karate đánh đấu trận cuối cùng rồi giải tán thôi, nhưng mới nghĩ đến đây tự dưng nước mắt Anh Vũ cứ trào ra mãi. Hình ảnh của Cát Cát, Minh Nhật và mọi người đầm mồ hôi vẫn lao vào luyện tập cứ dập dờn trước mắt cô, phải kết thúc như thế này sao ? Anh Vũ không có can đảm nộp tờ danh sách này...

Leo lôi mạnh chiếc balo bên cạnh ghế khoác lên vai. Cậu cau có nhìn chiếc đồng hồ. 13h00 rồi, Mai có bài kiểm tra 15 phút, phải về nhà ôn bài thôi...

Anh Vũ vẫn ngồi đó, vài giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tờ giấy...

Thế là hết....

“Xin lỗi Minh Nhật, Cát Cát, xin lỗi mọi người...”

Nước mắt cô bé thi nhau rớt xuống trang giấy trắng...

Đột nhiên tờ danh sách của cô bị một cánh tay thô bạo nào đó giật lấy. Anh Vũ ngạc nhiên ngược lên. Đôi mắt nhạt nước ngờ ngàng, Leo đang đứng trước mặt cô, cậu nhú mày nhìn tờ danh sách rồi lấy cây bút điền tên mình vào.

-Hôm đó tôi rảnh quá, không biết làm gì cả, tôi sẽ tới thi đấu.

Cậu lạnh lùng trả lại tờ giấy cho Anh Vũ. Cô bé vẫn ngơ ngác nhìn cậu, đôi mắt đen thẳm vẫn còn đọng vài giọt nước trong suốt nơi khóe mắt, Leo muốn đưa tay lên lau nó đi, nhưng cậu không dám, bực bội khoác lại chiếc ba lô lên vai, cậu nhìn Anh Vũ với vẻ khó chịu.

-Đi nộp mau đi, coi chừng cả đội mất quyền thi đấu bây giờ.

-Ừk !!!Anh Vũ nhìn cậu mỉm cười thật tươi, nụ cười rạng rỡ áp áp như làn nắng sớm mai.-Cám ơn cậu, Leo !

Leo hơi ngẩn ngơ, trái tim cậu bỗng dưng trở nên nhẹ nhõm. Nhưng sao nụ cười rạng rỡ đó cứ dập dờn trong tâm trí cậu. Ánh mắt đen thẳm nhạt nước nhìn cậu mỉm cười. Cậu đang vui sao, tại sao thấy Anh Vũ cười hạnh phúc mà cậu lại vui chứ ?

“Mày điên rồi Leo”

Leo quay đi nghĩ thầm, có lẽ cậu bị điên thật rồi...

Ngày thi đấu...

Đúng như dự đoán, cả bốn đứa đều lọt vào chung kết...

-Hahahaha. Tớ biết cậu sẽ không bỏ rơi đội Karate mà, Cát Cát vừa khoác vai Leo vừa cười dã man.-Không uống công tớ tin tưởng cậu, Leo ! Chiến thắng đã ở trong tay chúng ta rồi. Mọi người, cố gắng lên nhé...

Quay lại hai thành viên trong đội, cô cười toe toét. Leo thì nhăn mặt thở dài, cậu không muốn trở lại thi đấu, chỉ do một phút yếu lòng. chỉ vì nước mắt của ai đó, nụ cười của ai đó, Cậu lỡ điền tên vào danh sách rồi đi thi thôi, thật bực bội...Cậu quay sang lên nhìn Anh Vũ, cô bé đang đeo giáp đấu chuẩn bị cho trận cuối cùng của mình, mái tóc dài qua vai đã được cột lên thành chùm đuôi ngựa phía sau. Nhìn cũng đáng

yêu lắm. Còn đang ngẩn ngơ thì cậu thấy có một thằng nhóc tóc vàng hoe đi lại. Đôi mắt của Leo thoáng chốc trở nên bức bối...

-Anh Vũ ! Trận cuối của cậu rồi sao ?

Lâm và một cô nữ sinh của nào đó đi đến trước mặt Anh Vũ, cô bé ngược lên mỉm cười, con bé này hơi quen, hình như là con nhỏ cô đã gặp trong Bamby Night. Nhưng sao nó liếc cô dễ sợ quá...

-Ừk ! Anh Vũ mỉm cười gật đầu.-Tớ là người đầu tiên của vòng chung kết ra thi đấu.

-Vậy sao ? Bộ áo giáp này hợp với cậu lắm đó Anh Vũ ! Nhìn cậu giống mấy con cua nường đặt trên đĩa quá ! Lâm nhìn bộ giáp đỏ rực cô bé đang mang trên người trêu chọc. Giáp đấu đương nhiên là phải cồng kềnh rồi.

-Cậu nói gì ?

Anh Vũ vừa hỏi vừa lao tới tặng cho cậu một cước, nhưng đã có sự chuẩn bị nên Lâm cũng lách người tránh được, cô gái bên cạnh cậu thì tỏ ra bức bối khi thấy hai người thân nhau như vậy. Liếc Anh Vũ một cái sắc lạnh, cô nàng đi đến níu tay Lâm nhõng nhẽo.

-Anh Lâm, đội bóng đang chờ anh đó, đến giờ thi đấu rồi, mau đi thôi.

-Ồ ! Quay sang Anh Vũ đang bẻ tay đòi dợt cậu, Lâm vui vẻ cúi xuống cầm lên chiếc nón trong bộ giáp đội lên đầu cho cô bé mỉm cười.-Cố lên nhé, Anh Vũ, nhưng nhớ đừng mạnh tay quá kéo đối thủ cậu chết đó !

Ở phía sau, Leo nhìn hai người mà ánh mắt tóe lửa.

“Hừm...! Còn giúp nhau mặc giáp nữa, tính tứ quá...”

-Tớ biết rồi, cậu cũng cố lên nhé ! Anh Vũ nháy mắt rồi quay đi.

Trận cuối cùng trong vòng chung kết, nhưng khí thế của Anh Vũ vẫn không giảm đi chút nào cả, hiển nhiên sau hai hiệp đấu, cô cũng giành được chiếc huy chương vàng đầu tiên cho đội. Người tiếp theo thi đấu là Leo, nhưng trái với vẻ hăng hái, sung mãn của Anh Vũ, Leo ra trận mà yếu xìu như sắp chết...

-Cậu ấy sao thế lớp trưởng ? Minh Nhật và Anh Vũ nhìn lên sàn đấu lo lắng.

-Hừm! Hi vọng là nó không bị đau bụng do ăn nhầm thứ gì đó...

Cát Cát quan sát Leo với vẻ hoang mang. Nếu không giành được bốn chiếc huy chương vàng thì ngôi vị vô địch của trường sẽ bị cướp mất, điều đó đồng nghĩa với việc đội Karate bị giải tán. Thằng ngốc đó đang làm gì thế? Cát Cát nhìn Leo nhẩn nhó. Đối thủ của Leo xem ra khá mạnh, mà cậu thi đấu chẳng nghiêm túc gì cả, chính xác thì từ lúc bắt đầu đến giờ cậu chỉ tránh đòn một cách miễn cưỡng mà thôi, đã hơn 10 phút trôi qua, Leo chưa có một lần nào tấn công đối thủ. Ba đứa nhóc bên dưới thì vẫn quan sát nhất cử nhất động của cậu lo lắng. Nhưng mãi mà vẫn không thấy Leo có chút biểu hiện nào tích cực, Cát Cát dường như đã hết kiên nhẫn, cô cố vươn người lên phía trước hét lớn:

-Leo chết tiệt !!! Cậu đang làm trò gì thế hả? Xử đẹp cái thằng cục mịch đó đi, sao tự nhiên yếu như sen thế hả ? cậu mà thua là tởn lợc cậu đó. Đánh nó đi. Xong lên đi. Xử đẹp nó đi !!!!!

-Leo ! Cố lên, Hạ nó đi. Xử đẹp nó đi !!!! Anh Vũ và Minh Nhật cũng gào lớn cổ vũ.

Hẳn nhiên hành động quá khích của ba đứa nhóc lập tức bị nhắc nhở, nhưng tinh thần đồng đội lại được ban giám khảo ghi nhận. Leo vẫn không có chút phản ứng gì cả. Cậu đang bức bối. Không...Là đang thất vọng mới đúng, cậu chỉ muốn về nhà ngủ một giấc để quên hết mọi thứ đi. Quên cái nụ cười rạng rỡ kia, cái vẻ quan tâm lo lắng không giành cho cậu kia...

-Mấy đứa đồng đội đang cổ vũ ày kia nhóc ! Đột nhiên đối thủ của Leo nhìn cậu trêu chọc. Đôi chân nó di chuyển khá linh hoạt, khác hẳn với cái vẻ lù đù, buồn ngủ của Leo.

Hai người vẫn thủ thế dò xét từng hành động của đối phương. Leo vẫn nhìn kẻ trước mặt với vẻ chán đời, bây giờ cậu không còn muốn đánh đấm gì nữa cả.

-Tao đã ghi được 20 điểm liên tiếp rồi, điểm của mày thì vẫn là 0. Mày hết hi vọng rồi nhóc. Nếu không muốn bị đau thì chịu thua luôn đi.

-Tao cũng đang nghĩ vậy đó. Leo cười buồn.

-Tội nghiệp ! Mới bị bạn gái đá hả ?

....

...-Thôi để anh giúp chú kết thúc trận đấu này nhé ! Gã đối thủ to xác của Leo mỉm cười và lao vào cậu...

Và.....

Bốp...

Á á á á...

Rầm....

Sau 10 giây nó nằm vật ra đất bất tỉnh. Tội nghiệp ! Đang hăng máu lao tới thì nó nhận ngay một cước như trời giáng của Leo vào giữa mặt và bay ra sau mấy mét, mọi người trong cuộc thi nhìn nhau tái mặt. Ban giám khảo cũng há hốc miệng kinh ngạc...

-Sa...sao...tự nhiên nó mạnh dữ vậy mấy đứa ?

Cát Cát nhìn hai đứa bạn, khoe miệng giật giật. Anh Vũ và Minh Nhật cũng sốc không kém. Đi lại thăng nhóc đang nằm bẹp dưới sàn, hai mắt nó trợn ngược lên, vài cái răng cửa đã mọc cánh bay mất. Leo tháo mũ giáp ra nhìn nó cười nhạt:

-Mày mới nói gì hả, thăng khôn ? Hiển nhiên đối thủ của cậu không thể trả lời được nữa, ông trọng tài đang dùng khăn lau mồ hôi lúc này mới chạy lại định làm động tác đếm.-Khỏi phải đếm nữa, gọi xe cứu thương cho nó đi.

Leo nói xong lạnh lùng đi xuống ném chiếc mũ cho Minh Nhật rồi bỏ ra ngoài. Tất cả mọi người có mặt vẫn còn đang ngơ ngác. Mãi một phút sau ban giám khảo mới công bố kết quả. Quả là một thành tích lợi ngược dòng đáng kinh ngạc. Đương nhiên phần thắng thuộc về Leo vì đối thủ của cậu đã mất khả năng thi đấu, tương lai chắc nó còn phải ăn cháo dài dài...

20. Chương 20

Chap 20 : Nụ hôn phần thưởng

17h00...

-Thầy hói đầu, thầy hói đầu, thầy hói đầu !!! Cát Cát nhào lại phía thầy hiệu trưởng phấn khích.-Tụi em thắng rồi. Đây: 4 huy chương vàng, ngôi vị vô địch đã thuộc về trường chúng ta !

Thầy hiệu trưởng mỉm cười đưa tay ra nhận mấy chiếc huy chương của Cát Cát với vẻ hài lòng.

-Các em làm tốt lắm ! Thầy rất hạnh diện vì các em. Rồi ông đột ngột nhìn Cát Cát với vẻ nghiêm khắc.-Nhưng tôi vẫn quyết định giải tán đội Karate của các em...

-Sao ? Cát Cát tròn mắt nhìn ông thầy đầy bất bình, “Giải tán đội Karate à ?” cô mỉm cười bá đạo rồi bẻ tay rắc rắc đi lại. Khí thế thi đấu của nhóc vẫn chưa tan, thầy ấy đang muốn giúp nó giải tỏa sao.-Thầy đang đùa với em phải không ? Tụi em đã giành được ngôi vị vô địch rồi, Sao thầy có thể nuốt lời như vậy chứ ?

-Lớp trưởng !!! Bình tĩnh !!! Bình tĩnh !!! Minh Nhật nhăn nhó giữ chặt cô bé từ phía sau. Thầy hiệu trưởng đưa tay lên sửa mắt kính bình thản.

-Tôi không nói đến chuyện giải đấu. Các em đã làm rất tốt, tôi không có ý kiến gì về chuyện này cả. Nhưng mà...thầy quay lại nhìn Cát Cát với vẻ bất bình.-Tôi phải giải tán đội của các em để trừng phạt em tội bất kính với tôi. Em mới gọi ai là thầy hỏi đầu hả ? Con bé láo toét !!!! Chỉ là chỏm đầu tôi ít tóc thôi, hỏi chỗ nào?

-Hơ ? Cát Cát cười gượng gạo...-Hahahaha...Thầy ơi, thầy nghe nhầm rồi...Em đâu dám...

-Giải tán đội Karate đi....

-Thầy ơi, thầy ơi !!!!

Anh Vũ thở dài quay đi, vậy là xong trách nhiệm nặng nề. Nhưng có một điều lạ là từ khi kết thúc hội thể thao, cô bé không thấy Leo đâu cả. Không biết có chuyện gì xảy ra mà lúc thi đấu cậu ấy lại lạ như thế nữa. Cát Cát thì vẫn chạy theo thầy hỏi đầu thanh minh...

-Leo ! Cậu ở đây à?

Anh Vũ cất tiếng gọi. Leo đang rửa mặt ở một bể nước ngoài trời gần đó. Mọi người trong trường đã đi về hết rồi, chỉ còn cô bé đi tìm cậu mà thôi. Nghe tiếng Anh Vũ, cậu ngược lên, một chiếc khăn được trùm lên đầu cậu. Mái tóc đỏ rực ướt nhẹp, hình như Leo mới gội đầu, Anh Vũ cầm chiếc khăn lau vạt nước đang chảy tong tong trên tóc cậu mỉm cười:

-Cậu sao thế ? Mọi người đã về hết rồi.

Leo vẫn không nói gì, trái tim cậu đập mạnh trong lồng ngực, bàn tay nhỏ nhắn của Anh Vũ đang lau khô mái tóc cho cậu. Trời chiều nhuộm màu hoàng hôn đỏ rực, từng cơn gió nhẹ thổi ùa qua, Anh Vũ vẫn nhẹ nhàng lau khô mái tóc đỏ rực cho Leo.

-Hôm nay cậu bị sao vậy Leo ? Lúc cậu thi đấu tự dưng cậu lù đù lù đù, tớ còn tưởng cậu đã bị bệnh chứ. Mà thằng nhóc kia đã nói gì với cậu đá nó đã man vậy?

Leo vẫn nhìn cô bé lạnh lùng, một lúc sau cậu mới lên tiếng:

-Thằng tóc vàng của cậu thì sao ? Nó thắng hay thua ?

-Hả ? Anh Vũ cầm chiếc khăn xuống ngược lên mỉm cười.-Cậu nói Lãm sao ? Đội bóng của cậu ấy thua rồi, họ chỉ nhận được huy chương bạc thôi.

-Thế sao cậu lại ở đây với tớ? Leo liếc cô bé với vẻ mỉa mai.-Đáng lẽ lúc này cậu nên đến bên cạnh an ủi nó mới đúng chứ ?

-Hi ! Cô bé cười Leo cười khó hiểu.-Cậu ấy không cần tớ an ủi, có bạn gái cậu ấy ở đó rồi, tớ lại gần Lãm dễ bị rượt chém lăm.

-Hả ?

Leo nhìn cô bé ngơ ngác, cái gì thế này. Đầu cậu quay cuồng. Lãm đã có bạn gái. Vậy còn Anh Vũ thì sao, không lẽ thằng tóc vàng đó bắt cả hai tay, Thằng đó dễ tiện như vậy sao ? Không đúng ! Anh Vũ cũng đâu có hiền, không lẽ cô ấy đã biết thằng đó có bạn gái mà vẫn còn thích nó sao, con bé này muốn làm người dự bị cho thằng nhóc kia sao...

Thấy Leo nhìn mình nhăn nhó, Anh Vũ lấy chiếc khăn phẩy phẩy trước mặt cậu:

-Leo ! Leo ! Cậu sao vậy ?

-Không có gì. Leo gạt cánh tay cô bé xuống nghĩ thầm, thật không biết con bé này ngu ngốc hay đại trai nữa.

-Leo ! Khoan đi đã...Anh Vũ giữ cánh tay cậu lại khi Leo định bỏ đi.-Cậu vẫn còn giận tớ sao ?

-Chuyện gì ? Leo nhìn cô bé, đôi mắt cậu lạnh như băng.

-Lần trước tớ không cố ý đánh Sa Lê bị thương. Cậu vẫn còn giận tớ sao ? Tớ đã xin lỗi cậu rồi mà...

Anh Vũ nhìn Leo buồn bã. Cậu cau mày. Lại vậy nữa...Leo ghét thấy Anh Vũ như thế này, sao con bé cứ đem ánh mắt chết tiệt này nhìn cậu chứ. Nó làm cho cậu khó chịu, nó khiến cậu đau lòng, nó bóp nghẹt trái tim của cậu lại. Ánh mắt đen thẳm đau đớn của nó cứ ghì chặt lấy trái tim cậu. Cậu phải làm sao mới thoát được nó đây. Cậu đã tham gia thi đấu, cậu đã lấy được huy chương vàng, cậu đã giúp đội Karate không bị giải tán, tại sao con bé vẫn nhìn cậu với ánh mắt này chứ? nó còn muốn gì ở cậu? Thật khó chịu...

-Leo....

-Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó nữa !!! Leo bực bội hét lên và xô Anh Vũ vào bức tường phía sau, cánh tay thô bạo của cậu giữ chặt tay cô bé.-Cậu làm tôi bực mình lắm, biết không hả? Cậu đang chọc giận tôi đó, biết không hả?

Leo quát lên, khuôn mặt cậu đỏ bừng. Anh Vũ vẫn không biết Leo đang giận chuyện gì, cô chỉ biết đưa đôi mắt hoang mang nhìn cậu lo lắng.

-Leo....

-Đã bảo đừng nhìn tôi như vậy nữa. Tôi ghét ánh mắt này, biết không? Tại sao cô cứ bám theo tôi thế hả? Tôi đã thi đấu rồi, tôi thắng rồi, đội Karate của cô được giữ lại rồi. Cô còn gì chưa hài lòng sao ?

Leo nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Anh Vũ khiến cô bé đau nhói. Anh Vũ hơi bực bội, cô chỉ muốn xin lỗi cậu, hòa giải với cậu, tại sao Leo cứ nhìn thấy cô lại nổi giận như thế chứ.

-Cậu đang giận tớ lắm sao ? Cậu ghét tớ lắm sao ? Vì tớ đã đánh cô bạn thanh mai trúc mã yêu quý của cậu sao ? Anh Vũ quát lớn với vẻ trách móc.-Sa Lê quan trọng với cậu đến vậy sao ? Quan trọng đến mức cậu không thèm nghe tớ giải thích lý do, quan trọng đến mức khiến cậu xem tớ như kẻ thù. Vậy tại sao cậu còn giúp tớ? sao còn thi đấu cho đội Karate? cậu cứ mặc kệ và coi tớ như kẻ thù là được mà. Như vậy tớ còn dễ xử lý với cậu, nhưng sao cậu cứ làm cho tớ phải khó xử như vậy hả ????

Anh Vũ vừa giận dữ vừa rút mạnh cánh tay đang bị Leo giữ chặt ra, nhưng cậu không để cô bé đi, nhìn cô bé trong tay mình, im lặng trong vài phút, cậu cúi xuống sát mặt cô bé, khóe miệng nhếch lên hơi mỉm cười:

-Lý do tớ tham gia thi đấu à ?

....

...-Cậu muốn biết sao ? Leo nhìn cô chằm chằm.-Cậu là người biết giữ lời hứa chứ, Anh Vũ ?

-Hả ? Cô bé nhìn cậu ngạc nhiên, sao Leo lại nhìn cô sát quá như vậy chứ ????

-Tớ hỏi cậu là người biết giữ lời hứa chứ ? Leo vẫn kiên nhẫn hỏi lại, rồi cậu thấy cô bé gật đầu.-Cậu còn nhớ trước khi tớ gia nhập đội Karate cậu và Cát Cát đã nói gì không ?

Anh Vũ ngơ ngơ mặt, cô bé không hiểu Leo muốn nói gì, cô và Cát Cát đã nói gì kia ?

-Nếu tớ giành được chiến thắng ở trận chung kết, tớ sẽ được nhận một nụ hôn của Anh Vũ. Leo nhìn cô bé nhắc lại,-Vậy bây giờ tớ lấy phần thưởng được rồi chứ ?

-Hơ ? Khoan đã Leo, Anh Vũ đỏ mặt, cô nhìn cậu lắp bắp.-Cái này, tớ...chuyện đó...do Cát Cát tự ý....

Chụt... !

Đôi môi nhỏ bé của Anh Vũ bị đôi môi Leo giữ chặt, đôi mắt cô vẫn mở to ngơ ngác....

....1 giây

...2 giây

....3 giây...

Bộp...

Anh Vũ xô cậu ra giận dữ. Leo lúc này mới buông tay cô ra cười nhạt.

-Đây là lý do mà tớ mà tớ muốn thi đấu...

Anh Vũ sững người. Nụ hôn đầu tiên của cô...Leo đã cướp...chỉ vì hứng thú nhất thời....

-Leo ! Cậu là đồ khốn !

Anh Vũ gào lên và giơ tay định tát cậu...Nhưng ánh mắt cậu vẫn lạnh lùng nhìn cô, Leo vẫn đứng im bình thản nhìn cô, cậu không có ý định phản kháng hay né tránh cú tát của Anh Vũ. Cánh tay cô bé giơ lên vẫn để im, run run...

-Lí do cậu muốn thi đấu sao? Cô bé cúi mặt xuống.-Đối với cậu... tôi là gì vậy ? Sao lại đùa giỡn với tôi như vậy ?

Anh Vũ...

Đôi mắt lạnh lùng của Leo thoáng bối rối. Một giọt nước trong veo rơi xuống...Trái tim của cậu đau thắt lại...

-Tở ghét cậu lắm ...

Anh Vũ quay đầu chạy đi, Leo giật mình nhìn theo cô bé. Hai cánh tay cậu buông thõng như bị gãy. Vài phút sau thì cả người cậu run run rồi gục xuống. Lưng dựa vào tường, một chân co lên, một chân duỗi thẳng, tay chống lên đầu. Muốn được thân thiết với Anh Vũ, muốn được cô bé để ý đến mình, nhưng rốt cuộc cậu lại càng làm cho cô bé căm ghét mình. Chưa bao giờ cậu thấy bản thân mình cần rút như vậy...

-Leo....Mày là thằng hèn, ích kỉ...

Leo lẩm bẩm tự rửa mình. Cậu ghét thấy Anh Vũ buồn, cậu sợ thấy cô bé khóc, vậy mà cậu lại khiến cô ấy phải khóc. Đúng là ích kỉ quá mà. Cậu yêu Anh Vũ, nhưng cậu đâu có quyền gì bắt cô bé yêu cậu. Anh Vũ cũng chưa bao giờ nói rằng cô ấy yêu cậu, vậy hà cớ gì mà cậu phải ghen, hà cớ gì mà cậu lại đi giận cô ấy. Và tại sao lại khiến Anh Vũ khóc...Leo thấy mình thật quá ích kỉ, quá vô lí...

-Anh Vũ !!! Làm sao để cậu tha lỗi cho tớ....

21. Chương 21

Chap 21: Tiểu thư bị bắt cóc

-Á Á Á Á Á.....!!!!!!!

Tiếng gào như lợn bị chọc tiết của Cát Cát vang lên khiến mấy con chim đậu trên cành cây gần đó hoảng hốt vội tung cánh bay toán loạn.-Cái quái gì thế này????? Đứa phá hoại nào đập nát hết số gạch chị mày mới mua hôm qua để cả đội tập thể hả ?????

Cô bé chỉ tay vào đồng gạch nát như tương, vung vãi khắp phòng rồi quay sang nhìn mấy khuôn mặt đang tái mét tra hỏi. Một cậu nhóc lớp 10 ở gần đó rụt rè lên tiếng.

-Đội trưởng, em biết ai đập hết số gạch đó...

-Ai ? Cát Cát quay lại, ánh mắt sáng lém đơ rực.-Nói mau đi. Bắt được thằng phá hoại đó chị sẽ chặt nó nát y như đồng gạch này...

Bốp....

Một mẫu gạch bị Cát Cát dẫm nát nát. Cậu bé kia xanh mặt lắp bắp:

-Đứa phá hoại đó là...chị Anh Vũ đó đội trưởng....

-Anh Vũ ? Đôi mắt Cát Cát hơi dịu lại.-Sao Anh Vũ lại làm vậy, có chuyện gì xảy ra với nó sao ?

Ào...

Ào...

Ngước nhìn mình trước gương, Anh Vũ hơi giật mình, đôi mắt cô đỏ hoe, sắc lém, khuôn mặt ướt rượt nước đánh lại nhìn y chang sát thủ trong mấy phim hành động . Cô đã lỡ tay đập nát hết gạch của Cát Cát, chắc giờ nhỏ đang giận lắm, thôi đừng vác xác tới đó không sẽ ồm đòn với nó mất. Anh Vũ ngồi phịch xuống chiếc ghế đá thờ dài. Cô đâu có muốn phí phạm dụng cụ luyện tập của đội đâu, chỉ vì cô lỡ nghĩ đến cái giẻ rách đỏ chóc trong lúc tập luyện, thế là cô bé lại sôi máu lên chặt, đâm loạn xạ, rồi khi nhìn xuống thì đồng gạch đã nát như tương rồi...

Tất cả là tại tên đó...

Leo...

-Anh Vũ ! Sao cậu lại ngồi đây ? Cát Cát đang tìm cậu đó.

Một giọng nói vang lên, Minh Nhật đi tới đưa cho cô một lon coca lạnh, Anh Vũ giật mình quay sang hơi lo lắng, cô đưa mắt đảo xung quanh dò xét. Mới nãy tên này nói Cát Cát đang đi tìm cô, vậy là nó đã biết cô phá hết đồng gạch, phải chuồn thôi, để nó tóm được lúc này chỉ còn nước như xương...

-Minh Nhật, tớ về đây, đừng nói cho Cát Cát biết nhé ! Cô bé gượng cười vội bỏ chạy. Minh Nhật vội kéo tay cô bé lại.

-Hôm nay cậu sao thế, Anh Vũ ? Đã có chuyện gì xảy ra với cậu à ?

-Hơ...ờ...không có gì đâu...Hahaha...không có gì đâu. Anh Vũ gượng cười...

-Rõ ràng là có chuyện gì rồi mà. Cậu và Leo đã làm hòa chưa ? Minh Nhật đặt lon nước lạnh vào tay cô bé. Anh Vũ không nói gì, cô bé ngồi im mở nắp lon nước ra uống.

Minh Nhật đưa tay lên cầm có vẻ dăm chiêu. Sao Leo đã đồng ý thi đấu cho đội rồi mà Anh Vũ vẫn ngơ ngơ như người mất hồn thế này, không lẽ họ vẫn chưa làm hòa sao. Thằng ngốc đó, không biết đang nghĩ gì nữa, nhưng đó cũng có thể là cơ hội tốt cho cậu. Minh Nhật vừa nghĩ thầm vừa mỉm cười tinh quái.

-Cậu đang cười gì thế ? Anh Vũ ngước lên thắc mắc khi thấy cậu bạn mình đứng cười một mình, mà cái nụ cười này sao nhìn gian xảo quá, không biết có phải cậu nhóc đã lấy Cát Cát hay không nữa...

-À...Minh Nhật lắc lắc đầu.-Không có gì đâu. Anh Vũ ! Cậu về nhà chưa, để tớ đưa cậu về nhé !

-Hử ? Tớ đi xe bus được rồi, cậu ở lại tập võ đi. Anh Vũ ném chiếc lon rỗng vào thùng rác gần đó từ từ đứng dậy.

-Tớ mới mua chiếc xe mới, cậu đi thử một vòng với tớ đi, tớ cũng muốn về nhà cậu nữa, nghe nói nhà cậu là quán trà sữa nổi tiếng lắm phải không ?

Minh Nhật mỉm cười kéo tay cô bé ra bãi xe, không biết cậu cậu nhóc đã thi lấy bằng chưa mà đã đi xe rồi. Anh Vũ mỉm cười cầm chiếc nón bảo hiểm Minh Nhật đưa, công nhận chiếc xe mới rất hợp với cậu nhóc, nó khá gọn, mang hai màu đen đỏ rất phong cách. Nhưng khi hai đứa nhóc vừa ra đến cổng thì đã thấy một cảnh tượng kì lạ.

-Thả..thả tôi ra, các người muốn gì ?

Sa Lê đang bị một người kéo lên chiếc xe hơi màu trắng đỏ gần đó, Anh Vũ ngơ ngác trong vài giây rồi ánh mắt cô chợt sắc lém, gã đàn ông đang kéo Sa Lê chính là tên trọc đầu trong đám đua xe bị cô đánh lần trước. Anh Vũ nhíu mày. 3 tháng rồi, vết thương của nó bình phục cũng nhanh đấy. Cô định chạy lại can thiệp thì đã trễ, Sa Lê đã bị kéo lên xe, chiếc xe phóng ra đường chạy mất hút. Cô bé bức bối quay lại đưa mắt nhìn quanh, làm sao bám theo chiếc xe đó bây giờ...

-Anh Vũ !!! Lên xe đi. Minh Nhật nhìn cô hét lớn.-Không phải cậu muốn đuổi theo tụi nó sao ? Lên xe mau.

Anh Vũ chợt nhớ ra, cô vội nhảy lên xe, chiếc mô tô cũng nhanh chóng lao ra đường bám theo chiếc xe hơi bất cớ... Và trên lí thuyết thì xe mô tô đuổi theo xe hơi là điều không thể, nhưng thực tế lúc này thì chiếc xe của Minh Nhật đã bám sát chiếc xe hơi họ đang đuổi theo.

-Làm sao đây Anh Vũ, nếu muốn vượt lên chặn chiếc xe đó thì tớ thừa sức ! Minh Nhật hét lớn, giọng của cậu bị tiếng gió át đi phần nào, Anh Vũ phía sau nhoài lên.

-Đừng làm vậy, Sa Lệ đang ở trong xe, nếu bọn bắt cóc mà biết tụi mình đang bám theo thì nguy hiểm cho cô ấy lắm. Tốt nhất cứ bám theo chờ chúng dừng lại rồi tính...

Và chiếc xe càng chạy càng xa thành phố, cuối cùng là dừng lại bên một căn nhà bỏ hoang. Tên tài xế xuống xe mở cửa cho gã hói đầu bế Sa Lệ vào trong, có lẽ trong lúc chống cự, Sa Lệ đã bị chúng đánh ngất. Anh Vũ và Minh Nhật cũng dừng xe lại gần đó rồi len lén bám theo...

-Minh Nhật. Có thể bọn này đang nhắm vào Leo, cậu mau gọi điện cho cậu ấy tới đây đi.

-Sao bọn này lại nhắm vào Leo ? Minh Nhật lom khom đi theo cô bé thắc mắc.

-Tớ và Leo đã từng đụng chạm đến tụi nó. Có thể tụi nó bắt cóc Sa Lệ để dụ Leo tới đây, cậu gọi báo cho Leo để cậu ấy chuẩn bị đi. Có lẽ tụi nó cũng

Minh Nhật hơi nhú mào, bọn này muốn dụ Leo tới để trả thù sao, cậu nhóc nhìn theo bọn bắt cóc rồi mỉm cười có vẻ hơi đáng sợ. Hai người quyết định tách ra để dễ hành động, Minh Nhật thì canh chừng và quan sát mọi động tĩnh bên ngoài, Anh Vũ

22. Chương 22

Chap 22 : Đơn thân độc mã

Tại quán trà sữa...

-Chào anh ! Leo bước đến trước quầy tính tiền .

-Ồ ! Chào cậu, dạo này hay tới chơi quá nhỉ? Khôi Vỹ vừa lau chiếc cốc thủy tinh mỉm cười.-Nghe nói hôm qua cậu đã có một trận đấu ấn tượng lắm phải không? hạ gục đối thủ chỉ trong một cước. Đáng nể đó, ngay cả em gái tôi còn khó làm được như cậu mà.

Khôi Vỹ vừa nói vừa rót một ly nước trái cây đặt trước mặt cậu. Leo nhìn xuống ngán ngẫm, lại là nước ép cà chua...

-Em tới tìm Anh Vũ ...Leo nhìn anh ngập ngừng, cậu không muốn uống nước cà chua...

-À...Nhắc mới nhớ. Hôm qua Anh Vũ có chuyện gì bức mình hả? Khôi Vỹ đẩy ly nước tới trước mặt Leo (uống đi cậu bé).-Rõ ràng đội nó thắng mà con bé có vẻ không vui, về nhà cứ lằm lằm lì lì, anh hỏi chuyện thì nó lại liếc anh rất đáng sợ nữa chứ.

Khôi Vỹ nói bằng giọng bức xúc, ánh mắt thì cứ liếc Leo thăm dò khiến tóc gáy cậu dựng đứng cả lên. Cậu nhóc không biết phải trả lời thế nào, thực ra là chính cậu chọc Anh Vũ nổi giận, tệ hơn là chính cậu làm cho cô bé khóc, nhưng bây giờ mà nói điều này với Khôi Vỹ đảm bảo cậu sẽ bị xé xác ngay. Hôm nay cậu lấy hết can đảm đến đây để gặp cô bé xin lỗi, nhưng muốn gặp cô ấy thì phải qua ả anh trai cô ấy trước. Hazzz ! Đúng là một hành trình gian nan mà. Leo nhìn ly nước ép ngán ngẫm, rồi cậu cầm lên uống cạn thay cho câu trả lời...

-Ồ ! Cậu khát lắm à ? Uống từ từ thôi, nước ép bán cho khách còn dư nhiều lắm ! Khôi Vỹ mỉm cười nhìn vẻ mặt đỏ đỏ khó coi của cậu nhóc, thằng nhóc này, rõ ràng đã làm gì có lỗi với em gái anh rồi.

-Anh ơi ! Leo nói mà như sắp chết. Trong đầu cậu vang lên mấy lời nguyên rửa lũ cà chua, sao trên đời lại có những thứ khó nuốt như thế này, sao lại có người muốn uống thứ khó nuốt như thế này.-Anh Vũ đâu rồi anh, em muốn gặp bạn ấy...

Leo nhìn Khôi Vỹ khấn thiết, anh chàng này thì quay lại tỉnh bơ.

-À...Anh Vũ à ? Nó đi học chưa về.

Rầm...!!!!!!!!!!!!

Chiếc ghế bị lật ngửa, Leo nằm xoài ra đất, khoe miệng cậu giết giết, Anh Vũ chưa về ư ? Thế cậu tới đây làm gì chứ? đã vậy còn phải nốc cạn một ly nước ép cà chua nữa , đúng là điên hết mức. Rồi cậu hơi nhũn mày, rõ ràng Anh Vũ không có trên trường cơ mà, vậy cô bé đi đâu chứ...

-Này, Leo ! Cậu không sao đó chứ? sao tự nhiên bị ngã lăn ra vậy? mặt cậu xanh quá, cậu bị thiếu máu hả? Khôi Vỹ lo lắng đi tới đỡ cậu bé dậy và rót một ly nước cà chua khác đặt trước mặt cậu...-Cậu nên uống nhiều nước cà chua vào. Loại nước trái cây này rất giàu vitamin, nó rất tốt cho sức khỏe. Nếu đi ngoài đường mà bị xỉu như vậy thì nguy hiểm lắm.

-Anh ơi ! Em ...uống đủ rồi...

Leo nhìn ly nước đắm đuối, khoe miệng cậu giết giết. Anh ơi, em bị vậy là tại nước cà chua đó anh, nếu anh bắt em uống thêm ly nữa chắc tối nay bố em tới bệnh viện hốt xác em quá....

Ring...ring....ring...

Còn đang cố tìm đường lui thì chiếc điện thoại trong túi áo cậu rung lên, Leo mừng rỡ lôi ra, có thể đường thoát cho cậu là đây...

-Minh Nhật, chuyện gì vậy...

“Leo, cậu tới ngay địa chỉ mà tớ gửi tới cho cậu đi”

-Có chuyện gì xảy ra vậy ? Leo hỏi lại ngạc nhiên.

“Sa Lê đã bị bọn đua xe bắt cóc, có lẽ tụi nó định dùng cô bạn ấy để dụ cậu tới, mau tới đây cứu cô ấy đi”

-Minh Nhật, Leo có vẻ hoang mang.-Cậu nói gì, sao cậu biết Sa Lê bị bọn đua xe bắt cóc, sao cậu lại biết bọn nó đua xe. Chắc không phải cậu là đồng bọn của tụi nó chứ ?

“Không, Anh Vũ cũng đang ở đây, cô ấy nói với tớ như vậy...”

-CẬU NÓI GÌ????? Leo hét toáng lên khiến Minh Nhật suýt nữa thì thủng màng nhĩ.- Anh Vũ cũng đang ở đó sao ? Câu nói của Minh Nhật khiến Khôi Vỹ quay sang nhũn mày.

“Anh Vũ cũng đang ở đây, bọn nó khá đông, tớ và Anh Vũ không thể cứu Sa Lê ra được, nếu cậu không nhanh tới, hai cô ấy sẽ gặp nguy hiểm... Tút...Tút...Tút...”

-Minh Nhật !!!! Minh Nhật !!!!

Chiếc điện thoại chợt tắt. Trước đó Leo có nghe một tiếng động vang lên, dường như là tiếng đầm đá, vậy là Minh Nhật không nói dối cậu. Leo vội vàng bật dậy chạy ra ngoài. Chiếc xe hơi màu đen của cậu chạy thẳng trên một con đường vắng. Trong đầu cậu hoa lên bởi hình ảnh của Anh Vũ và Sa Lê, nếu hai người họ mà lọt và tay bọn khốn đó thì...Leo cau mày tăng tốc, chiếc xe lao đi nhanh hơn, vì quá lo lắng mà cậu quên mất phải gọi điện thoại cho cảnh sát, nhưng có lẽ cũng không cần, nếu chỉ là bọn đua xe hôm trước thì cậu dư sức hạ tụi nó, chỉ mong là Anh Vũ và Sa Lê vẫn bình an vô sự cho đến lúc cậu tới, nhưng với tính cách nóng nảy của Anh Vũ, chỉ e là...

-Bằng đua xe là cái bọn hai đứa đã đụng độ lần trước đúng không ?

Đang lo lắng vì sự an nguy của mấy đứa bạn thì có một giọng nói vang lên, Leo giật mình nhìn ra sau, Khôi Vỹ đang ngồi trên băng ghế sau nhìn cậu bình thản. Cậu nhóc hơi ngơ ngác...

-Anh...anh lên xe em lúc nào vậy ?

Thoắt ẩn thoắt hiện thế này, anh ấy không phải ninja chứ ?

-Ngay sau lúc cậu lên chứ lúc nào ? Con bé Anh Vũ lại gây chuyện nữa rồi sao, nó đang ở đâu vậy ? Khôi Vỹ thở dài lôi trong túi áo ra chiếc khăn mùi xoa mỏng và bắt đầu lau chùi con dao nhỏ bằng thép trắng lóe...

...-Con bé rắc rối đó, thật phiền phức mà...

Tại khu nhà hoang...

-Thằng nhãi, mày là đứa nào mà mò vào đây ?

Hai gã xô mũi trong băng đua xe dồn Minh Nhật vào tường, cậu bé nhắm mắt ôm cánh tay đau vừa bị thanh sắt phang trúng, chiếc điện thoại của cậu cũng bị bọn này đập nát rồi, cũng may là cậu đã kịp gửi tin nhắn cho Leo địa chỉ tới đây. Nhưng cậu đã bị bọn này phát hiện, nếu không nhanh giải quyết tội nó hay để cho những kẻ trong nhà biết được, Anh Vũ cũng sẽ gặp nguy hiểm...

-À...Em bị lạc đường đó hai anh ! Hai anh có biết gần đây có bệnh viện nào không ? Có vài người cần được đưa đi cấp cứu gấp. Minh Nhật lùi ra sau thủ thế.

-Tới bệnh viện làm gì ? Để anh mày hướng dẫn đường ày tới nhà xác luôn...

Một trong hai tên cầm thanh sắt lao lên phang mạnh xuống đầu Minh Nhật, nhưng cậu đã nhanh nhẹn né được và quay sang chặt mạnh một phát lên gáy tên này. Quả thật công sức hàng ngày tập chặt gạch của cậu không uổng phí, tên này lập tức ngã huych xuống đất. Không để cho gã còn lại có cơ hội tấn công, cậu lao tới đập ngay vào bộ hạ nó rồi cũng tặng nó một cú chặt thật mạnh vào gáy...

-Hừm...Vậy thì tao khỏi đưa tội mày tới bệnh viện nhé ! Minh Nhật cười nhạt rồi vội bỏ đi.

Nhưng cậu vừa mới chạy được có vài bước đã có một đám lao xao ủa tới vây lấy cậu, cậu nhóc cau mày, xem ra khó mà tránh được việc đụng độ trước khi Leo tới rồi...

Còn Anh Vũ thì đã bình yên lên được vào trong nhà. Trong nhà dường như ít bọn canh gác hơn. Cô bé vừa đi vừa nhìn xung quanh, ngôi nhà hoang này có vẻ như là địa bàn của bọn đua xe, mấy bức tường gạch lởm chởm vôi vữa bị đập tróc. Cầu thang cũng bám đầy bụi, ở gian giữa có mấy chiếc ghế không có bụi bám, chứng tỏ bọn này thường xuyên tụ tập ở đây, nhưng mấy căn phòng khác khá trống, cửa sổ không có chấn song bị đập vỡ nhăm nhỡ.

-Đừng đụng vào tôi !

Có tiếng hét vang lên trên lầu, đó là giọng của Sa Lệ, Anh Vũ vội vàng đi lên, trong căn phòng trống ở tầng hai, Sa Lệ đang bị một tên hói đầu giữ chặt, tên trọc này có vẻ là anh của gã trọc đã bắt Sa Lệ đến đây, hai tên có khuôn mặt y chang nhau, chỉ khác là tên đang cầm tay Sa Lệ có một hình xăm đầu hổ xanh lên trên đầu. Ở ngoài cửa lén nhìn vào, cô bé thấy bọn đua xe tụ tập trong đó khá đông, đứa nào cũng có một thanh kiếm sắc lẹm trong tay. Nhìn Sa Lệ với đôi mắt hau háu, gã trọc đầu nâng cầm cô bé lên, nuốt nước miếng ừng ực...

“Lũ rác rưởi này”

Anh Vũ cau mày, lũ khốn này đúng là vẫn đề tiện như ngày nào, thật tình cô chỉ muốn đạp gãy cả hai chân tội nó cho tội nó hết đường phá làng phá xóm nữa. Anh Vũ

-Anh nghe nói lão giám đốc công ty thời trang Black có đứa con gái đẹp lắm, lời đồn đúng là không sai !

Gã trọc đầu vuốt mặt cô bé, chột nhả. Sa Lệ nhắm nhó quay đi, bàn tay bẩn thỉu tanh mùi máu của nó khiến cô buồn nôn.

-Các người muốn gì ở tôi ? Sao lại bắt tôi tới đây ? Ngược đời mất sợ hãi lên gã đang giữ mình, Sa Lệ hỏi bằng giọng run run.

-À...gã trọc véo má cô bé cười cợt.-Lão già cha em có nợ bọn này một món tiền khá lớn, bọn anh cần em gây áp lực với lão để đòi lão trả. Với lại cách đây 3 tháng, hình như thằng bạn trai của em và một con nhỏ nào đó dám đánh em trai anh gãy chân, anh muốn tìm nó để đòi lại món nợ này luôn thể. Một công đôi việc ấy mà.

Hừm ! Anh Vũ lén nhìn vào, vậy là bọn này chuyên gia bắt cóc tổng tiền sao ? Có thể công ty Black của nhà Sa Lệ cũng làm ăn bất hợp pháp nên mới dính dáng đến bọn này. Nhưng giá mà tội này bắt con nhỏ chỉ vì lí do đó thì Anh Vũ đã không do dự đứng dậy đi về rồi...

-Vậy thì liên quan gì đến tôi mà các người bắt tôi chứ ? Sa Lệ nhìn lên hoang mang.

-Hừ ! Sao lại không liên quan, cả bố em và bạn trai em đều dắc tội với anh, anh cần em để moi tiền lão giám đốc và quan trọng hơn là trả thù thằng công tử tóc đỏ kia. Hừ ! Nếu chỉ sai bọn đàn em đi chém nó thì dễ dàng cho nó quá, anh muốn bắt em tới để chơi đùa một chút, vì nghe nói thằng đó rất yêu em phải không ? Gã trọc đầu cười nhạt, đôi mắt bắn thủ nhìn chằm chằm Sa Lệ từ trên xuống dưới và dừng lại ở ngực cô bé...

-Nếu Leo mà biết các người làm gì tôi, anh ấy sẽ giết các người đó ! Bởi vì đối với Leo, tôi quan trọng hơn tất cả...

Câu nói của Sa Lệ khiến Anh Vũ hơi bức bối, cô bé ngồi bệt xuống quay ra cửa đưa con dao nhỏ lên ngắm nghía, chiếc miệng nhỏ xíu hơi chu ra...

“Quan trọng hơn tất cả à ? hừ !”

-Rất tốt, anh còn sợ không phải vậy nữa kìa ! Tên này vỗ tay cười hài lòng.-Vì em rất quan trọng với nó, nên anh định cho nó thấy cảnh bọn anh xử em như thế nào ngay trước mặt nó. Lúc đó không biết nó sẽ như thế nào nhỉ...Hahaha...chắc sẽ là sống không bằng chết đó...

Tên trọc cười man rợ, hất ánh mắt khinh miệt vào bộ mặt khả ố đó, Sa Lệ cười nhạt:

-Nếu điều đó xảy ra, các người cũng chuẩn bị quan tài đi là vừa. Nếu dám tổn hại tôi, cả đời này Leo sẽ không tha cho các người đâu, anh ấy nhất định sẽ tìm trả thù đã man rợ tất cả các người. Leo sẽ không bao giờ tha thứ cho kẻ nào dám làm tổn thương tôi...

“Không bao giờ tha thứ ư ?”

Anh Vũ lừ mắt nhìn trời, tay chống lên cằm. Mặc dù có hơi tự tin thái quá khi nói lên điều đó, nhưng nhỏ này cũng không có xạo. Đúng là Leo đã coi Anh Vũ như kẻ thù khi cô lỡ làm con nhỏ đó bị thương. Đã thế còn không thêm nghe cô giải thích lí do nữa chứ. Dễ ghét ! Nghe nó nói xong mà Anh Vũ muốn đứng dậy bỏ về quá. Những lời của Sa Lệ khiến Anh Vũ hơi khó chịu, nhưng còn lâu mới hù được bọn du đảng...

-Nói hay lắm cưng ! Nhưng em nghĩ bọn anh để nó sống để quay lại trả thù bọn anh sao ? gã trọc cầm con dao lên ngang mặt, ánh thép trắng lóa hắt vào mắt Sa Lệ.

-Các người muốn làm gì ? Cô gái hoang mang.

-Đương nhiên là phải xử gọn ghê cả hai đứa bây sau khi xong việc rồi. Mà nghĩ bọn tao đem mày tới ngôi nhà hoang này làm gì hả, con nhãi ? Gã trọc vừa nói vừa nắm tóc cô bé lôi lên.-À...nhưng nếu bố mày chịu đem tiền tới chuộc mày thì tao có thể suy nghĩ lại mà tha ày đó. Mục đích của bọn tao lần này chỉ là muốn moi tiền của thằng mọt già đó thôi, tao sẽ tha ày...Sau khi mày đã hầu hạ cho anh chu đáo !

-Á Á Á...Sa Lệ nhăn mặt đau đớn. Cánh tay yếu ớt của cô bé cố gỡ bàn tay thô bạo, bắn thủ ra. Quay ra bọn đàn em, gã trùm hất hàm:

-Tụi mày, gọi cho lão già đó đi ! nói nó đem tới số tiền chúng ta yêu cầu, nếu trong vòng 5 tiếng nữa mà nó không chịu giao tiền cho chúng ta, nó sẽ phải tới hốt xác con gái về đó.

-Đại ca ! Tụi em gọi rồi. Lão già đó có vẻ ngoan ngoãn lắm, nó đang đi chuẩn bị tiền. Một tên đàn em lí nhí trả lời, trên tay vẫn cầm chiếc điện thoại.

-Tốt lắm ! Còn thằng công tử tóc đỏ chết tiệt kia nữa. Bây giờ tao nên tặng cho nó món quà gì đây nhỉ

-Có cần bọn em đặt bẫy dụ nó tới đây không anh ? Tên đàn em nhìn Sa Lệ rồi hỏi ý gã trùm.

-Hừ ! Vậy giao cho tụi mày đó. Thằng đó thì không cần phải vội, chỉ cần chúng ta còn giữ con nhỏ này, tao tin nhất định sẽ dụ được nó tới đây, nhưng giờ tao muốn xử con nhỏ bỏ nó trước đã. Tao nóng người lắm chịu không nổi rồi. Gã nhìn Sa lệ, nước miếng từ miệng chảy xuống sàn, đôi mắt dã thú trợn lên, hai tay gã nắm chặt cô bé kéo lại gần mình, cái lưỡi bắn thủ lè ra tiến lại gần khuôn mặt cô bé...

-Cứu tôi với...Sa Lệ sợ hãi hét lớn. Hai bàn tay yếu ớt cố đẩy con dã thú ra một cách vô vọng.

Anh Vũ ngồi ngoài cửa nhú mảy hơi quay vào trong, bàn tay cô nắm chặt con dao nhỏ. Bọn này đang giở trò, Sa Lệ sắp bị tụi nó xơi tái rồi, Nhưng Anh Vũ không muốn xuất hiện lúc này.

-Cứu tôi với...

Tiếng hét thất thanh của Sa Lệ lại vang lên, hòa vào đó là tiếng cười cợt man rợ của lũ du đang vây quanh. Gã trọc đầu đè chặt cô vào tường. Và “roẹt..” mảnh vải đồng phục của cô bé bị xé rách. Sa Lệ đang điên cuồng chống trả một cách vô vọng. Anh Vũ cố ngồi im, cau mày...

-Cứu tớ với Leo ! Leo !

Leo...

Rầm.....!!!!!!

-DỪNG LẠI ĐI. LŨ KHỐN !!!!

Cánh cửa bị đập bật ra, Anh Vũ lao vào. Con dao nhỏ trên tay cô bé bay tới cắm ngập vào cánh tay đầy hình xăm của gã trọc đầu. Tên này rú lên vội buông Sa Lệ ra giữ chặt lấy bàn tay đang tứa máu. Cả bọn giật mình nhìn lên...

-Thả con nhỏ đó ra. Không con dao thứ hai sẽ lấy mạng mày đó ! Lũ khốn...

Anh Vũ vừa nói vừa quay tròn con dao trong tay. Bọn còn đồ lập tức lao tới lấy đồ nghề...

-Chính là con nhỏ này !

-Đại ca ! Chính con nhỏ này đã bẻ tay, đập gãy chân tụi em lần trước đó !

Mấy tên đàn em lao nhao lên vây quanh Anh Vũ, nhưng mấy lời của tụi này có lọt vào tay đại ca nó hay không thì không biết, vì tên này đang bận lo cho cánh tay đau...

-Hô ! Xem ra trí nhớ của tụi mày đã khá hơn trước rồi đó nhỉ ? Anh Vũ mỉm cười đưa con dao ra trước mặt.-Thế mà tao cứ tưởng phải làm gì cho tụi mày nhớ lại chứ ? Bọn bắt cóc nhìn thấy con dao sắc lẹm trên tay Anh Vũ hơi lùi về sau.

-Hừm! Con nhãi...

Tên trùm từ từ đứng dậy nhìn cô bé, rồi thản nhiên rút con dao trên cánh tay ra, máu tứa ra đỏ ngầu và chảy tong tong xuống sàn.

-Wa ! Không đau à ?

Anh Vũ ngạc nhiên nhìn cánh tay đang tứa máu của nó rồi đưa tay lên cảm nhìn nó đầy thán phục. Người bình thường bị dao găm như vậy là gào lên như điên rồi, sao tên này bình thản quá nhỉ, nó bị bệnh mất cảm giác chăng ?

-Hừ ! Con nhãi ranh...Tên trọc nhìn cô bé cười nhạt, mặt hơi tái. Anh vũ cũng bật cười. Ra là đang muốn làm mất ngầu với tụi đàn em. Chắc thực ra nó cũng muốn khóc lắm rồi ! Chắc ! Thằng này đúng là mắc bệnh sĩ diện mà.

-Con ranh ! Tao rất bất ngờ vì sao mày lại xuất hiện ở đây đó ? Thế còn thằng Leo đâu ? Nó đi cùng mày luôn chứ ? Ném con dao nhỏ xuống sàn, gã trọc tiến lại gần cô bé.

-Leo đang bận ! Chỉ có tao và cảnh sát tới đây thôi.

Anh Vũ nhìn nó bình thản, nhưng thực ra trong lòng cô hoang mang lắm rồi, thân cô thế cô lao vào đây, tụi bắt cóc này cũng đâu có hiền, nếu không có người tới giúp thì sẽ phiền lắm đây. Anh Vũ giờ mới nhận ra mình đúng là kẻ khờ.

-Cảnh sát à ? Mày hù tao đó hả nhãi? nếu có bọn cớm đó thì tụi nó đâu rồi, sao lại để ột mình mày chường mặt ra đây ? Gã trùm cười nhạt gõ gõ cây gậy sắt trong tay.

-À...Hahahaha. Mấy gã đó đang bận đi nhậu. Tí nữa mới ghé ! Anh Vũ cười gượng, không biết Minh Nhật đã gọi cho cảnh sát chưa nữa.

-Đại ca ! Có thằng nhóc nào đang đánh nhau với người của mình dưới kia kia.

Nghe tiếng ồn ở khu vườn bên dưới. Một tên đàn em ló ra cửa sổ thông báo, gã trùm cũng hé mắt nhìn ra cười nhạt. Minh Nhật đang bị một đám du côn bên dưới vây đánh, Anh Vũ thở dài, vậy là cơ hội cuối cùng có vẻ cũng bị dập tắt rồi, Minh Nhật đã bị phát hiện, bây giờ mà không nhanh chóng cứu được Sa Lệ ra khỏi đây có lẽ cô cũng phải chịu chung số phận với cô ta mất...

-Chắc là thằng Leo đó. Có thể tụi này thấy bọn mày bắt con nhỏ bỏ nó ở trường rồi bám theo tới đây mà tụi mày không biết đó. Nó bị bọn kia vây đánh rồi, chẳng mấy chốc mà tụi nó sẽ tóm được thằng nhãi đó thôi. Quay ra nhìn Anh Vũ, gã cười nhạt.-Xử con nhỏ này cho tao.

Lập tức đám đàn em của nó lao vào, Anh Vũ lạnh lùng vung hai con dao phóng thẳng về phía trước, và hai tên bị găm vào đùi, ngã xuống sàn lăn lộn. Đám người còn lại thấy vậy dợn bước, không còn tên nào dám xông vào cô bé nữa. Anh Vũ phóng dao quá chuẩn, chỉ một cái vung tay là có đứa ăn dao, hẳn nhiên bọn này không ai muốn ăn dao cả. Nên dừng đại đột mà xông vào. Anh Vũ dè chừng đi lại gần hơn, cần phải tới lôi cô tiểu thư kia ra khỏi đây trước khi nó bị bọn quỷ đói này ăn thịt. Dù sao đánh nhau với bọn này là quyết định của cô. Cả Sa Lệ và Leo vì cô mà bị cuốn vào chuyện này, cô cảm thấy cần có chút trách nhiệm tới cứu nó.

-Tụi mày làm trò gì đó ? Lao vào xử con nhỏ đó đi, tụi mày nghĩ nó giấu được nhiều dao trong người lắm sao ? Gã trùm quát lớn, mấy tên đàn em lấy lại tinh thần hơn, vây quanh Anh Vũ, cô bé hơi cau mày, đôi môi nhỏ hé nụ cười, con dao đưa lên ngấm vào gã chuẩn bị chuyển động...

-Á Á Á...Và Sa Lệ bị gã trùm tóm chặt, lôi lên, khuôn mặt cô nhìn Anh Vũ tái mét...

-Mày định phóng con dao đó vào tao nữa chứ gì ? Con nhãi ! Giữ chặt Sa Lệ làm lá chắn, gã cười nhạt.-Thử phóng đi. Xem tao bị đâm hay con nhỏ này bị đâm.

Anh Vũ hơi nhíu mày. Thằng khốn này, đúng là dễ tiện mà, Sa Lệ đang bị đem ra làm lá chắn, Anh Vũ không dám phóng con dao nữa, sợ sẩy một chút thôi thì cô ta cũng sẽ gặp nguy hiểm...

...-Tụi mày còn chờ gì nữa. Bắt con nhỏ đó lại...gã hét hàm gọi lũ đàn em.

-Tuân lệnh, đại ca !!!!

Bọn du côn lại xông vào, Anh Vũ không còn cách nào khác là lao tới chiến đấu, những thanh sắt trắng lóe vung lên, Anh Vũ vừa cố tránh đòn, vừa đánh trả và cố tiến đến gần Sa Lệ. Nhưng bọn chúng quá đông...

23. Chương 23

Chap 23: Hết giận rồi

20 phút sau....

-Sao rồi con nhóc ? Hết sức chưa ?

Anh Vũ đứng thở dốc, cánh tay và hai chân đầy vết bầm, bộ váy đồng phục cũng bị lấm bụi. Gã trọc mỉm cười hài lòng khi cô bé bị hai tên đàn em mình giữ chặt...

-Đám giỡn mặt với bọn tao, mày cũng gan lắm đó nhóc.

Tên trùm đi lại giơ tay tát một cú thật mạnh vào mặt Anh Vũ, máu miệng cô bé nhoe ra. Khuôn mặt cô đỏ ửng, nóng bừng. Nhưng cô vẫn nhìn nó cười nhạt.

-Cánh tay có đau lắm không ? Đừng động mạnh kéo lại chảy máu đó !

-Hừ ! Gã giơ cánh tay lên xem vết thương, đúng là vết thương khá sâu, dù đã được buộc chặt nhưng vẫn không ngừng rỉ máu, và vết thương đó lại càng làm tên này điên tiết hơn.-Mày giỏi lắm. Nhưng giờ thì để xem tao sẽ trả thù mày thế nào nhé !

Đám đàn em nó xúm lại nhìn hau háu vào hai cô gái, Sa Lê xanh mặt ôm chặt hai tay vào người run rẩy. Anh Vũ vẫn lướt đôi mắt lạnh lùng qua mặt gã, cô đang muốn tìm một cơ hội để vùng ra, hoặc nhặt được một con dao dưới đất cũng được, như vậy cô sẽ có cơ hội cứu Sa Lê và chạy thoát khỏi đây...

-Anh hai ! Con nhỏ này hôm trước dám đập gãy chân em, bây giờ anh giao nó cho em đi. Em muốn cho nó nếm mùi đau khổ một chút. Thằng trọc em nhìn anh nó đề nghị. Đôi mắt bắn thủ vắn lên những tia máu đỏ rực.

-Cũng được. Liếc xuống Anh Vũ nó cười nhạt.-Nhưng trước đó tao muốn trừng phạt nó vì đã dám làm tay tao đau. Sau đó giao ày, thích làm gì thì làm.

-Anh định trừng phạt nó thế nào, đại ca ?

Mấy tên đàn em nhìn chăm chăm vào cô bé chờ đợi được hưởng thú vui, gã trùm cười nhạt đi tới nhặt con dao nhỏ của Anh Vũ khi nãy găm lên nó. Đôi mắt trắng dã nhìn cô bé toát lên sự độc ác.

-Chặt vài ngón tay của nó xuống cho tao !

-Anh hai, như vậy có hơi nặng quá không ? Sao không đợi xong việc đã rồi hãy...gã trọc em nhìn anh nó hơi run, tên này đúng là máu lạnh...

-Thì đằng nào mà tụi nó chẳng chết. Tao muốn nó mang theo cả nỗi đau tao tặng nó qua tận thế giới bên kia, để kiếp sau có gặp lại tao, nó cũng không dám giỡn mặt với tao nữa...Hahaha..

Gã ngửa người cười lớn. Anh Vũ hơi nhíu mày. Chặt tay cô sao, mấy ngón tay nòn nà này sao có thể để nó chặt dễ dàng như vậy được. Anh Vũ giằng mạnh người ra, nhưng cô vẫn không thoát được mấy cánh tay cứng ngắc đang giữ vai mình.

-Đại ca đã quyết định như vậy rồi ! Đành phải chấp nhận số phận thôi, sẵn sàng chưa cô em ?

Anh Vũ bị hai tên lôi lại một cái bàn gỗ giữa căn phòng, cánh tay trái của cô bị lôi đặt lên bàn, giữ chặt. Cô bé nghiêng răng nhìn bọn chúng đầy căm thù, cánh tay nhỏ bé cố thoát ra, nhưng sức lực của cô không là gì với hai gã đàn ông to khỏe cả. Không lẽ cô phải kết thúc mọi chuyện như thế này sao. Không ! Anh Vũ cố giằng mạnh người ra, mồ hôi cô bé vã ra trên trán, chảy cả xuống mắt cay xè, cơ thể cô hơi run lên...

-Đừng giãy dụa nữa ! không để im là con dao cắt luôn cả cánh tay em chứ không chỉ vài ngón đâu !

Tên trọc em đi lại cầm con dao lên ngang miệng liếm một vệt dài. Con dao sắc lẹm giờ lên cao trước đôi mắt hoảng hốt của Anh Vũ. Cánh tay cô đã bị giữ chặt...Ở bên cạnh, Sa Lê sợ hãi nhắm chặt mắt, cô không dám nhìn cảnh tượng này. Trong giây phút cuối cùng, Anh Vũ cố gắng giãy dụa, cố gắng nhớ lại một điều gì đó, và cô nhớ đến một mái tóc đỏ, khuôn mặt đẹp trai và luôn nhìn cô đầy lo lắng...

Leo....

“Cứu tớ với. Leo...”

-ANH VŨ...!!!!

Bốp....

Và ngay khi con dao đâm xuống bàn tay trắng bé nhỏ, một cậu con trai có mái tóc đỏ rực từ cửa lao tới đá văng tên cầm dao ra xa. Hai tên còn lại cũng nhận được hai cú đấm lặn sang hai bên...

-LEO !!!!!

Cả Sa Lê và Anh Vũ cùng ngược lên ngạc nhiên.

-Anh Vũ ! Không sao chứ ? Leo đỡ cô bé lên lo lắng. Đôi mắt đen thoáng đau đớn khi nhìn thấy cô bé thương tích đầy mình như vậy, cậu nhóc nghiêng chặt răng, bọn khốn này thật dã man, nếu khi nãy cậu đến chậm một giây thôi Anh Vũ đã...

-Leo! Sao cậu lại ở đây ? Anh Vũ nhìn cậu giờ mới hoàn hồn, cứ tưởng mất tiêu mấy ngón tay nòn nà rồi chứ...

-Leo ! Coi chừng....

Bất ngờ Sa Lê hét lên, tên trọc lao tới chém mạnh con dao sắc trên tay vào hai người, Leo chỉ kịp ôm Anh Vũ vào lòng che chở cho cô bé, con dao sượt qua, vai trái của cậu bị rách một đường, máu tứa ra ướt đầm chiếc sơ mi trắng.

BỐP....

Sau cú đánh lén thì gã trọc bị Leo đập văng ra xa, nhưng những tên khác cũng vừa xông đến, bọn bắt cóc quá đông, Leo không dễ dàng đánh nhau với bọn này được. Anh Vũ đang ở trong lòng cậu, nếu cậu né đòn thì cô bé sẽ bị thương mất...

-Mày chết rồi thằng nhãi !

Khi Leo đang đá văng hai tên khác thì gã trọc khi nãy đã lao tới vung con dao lên nhằm đầu cậu đâm xuống. Không còn kịp tránh đi nữa, Leo ôm chặt lấy Anh Vũ che chở cho cô bé.

-Leo, tránh ra mau !!!! Anh Vũ hốt hoảng hét lớn.

Leo vẫn ôm chặt cô bé vào lòng, mùi hương hoa hồng xanh dịu nhẹ thoảng qua, con dao sắc lẹm vẫn lao xuống, không kịp nữa rồi...

Rắc...

-Á á á á....

Keng...

Và trước khi con dao kịp đâm xuống hai người, cánh tay nó đã bị giữ chặt và bẻ gãy, con dao rơi xuống sàn...

-Minh Nhật !!!

Cả hai người ngược lên mừng rỡ, Minh Nhật đang nắm chặt cánh tay tên trọc bẻ oặt ra sau, tên này gào thét thảm thiết, cậu bé vẫn không buông ra. Lần trước là gãy chân, lần này thì được gãy tay, tên này năm nay xem ra đã bị sao quả tạ chiếu cố. Nhưng xui xẻo của nó không chỉ có vậy...

-Hai cậu không sao chứ ?

Minh Nhật nhìn hai đứa bạn lo lắng, Leo thì đã bị thương ở vai, Anh Vũ vẫn bình yên vô sự. Cậu hơi nhúu mày khi nhìn thấy vết máu trên vai Leo, quay lại thả tên này xuống đất và...

-Đây là quà tao tặng ày...

Bốp....Rắc...

Á á á á....Gã trọc gào lên...Xương vai nó gãy nát...

-...Cái này cho Leo. Minh Nhật lạnh lùng tiếp tục đưa chân đập dập bàn tay nó trên sàn.-Cái này cho Anh Vũ...

Bốp...rắc...

Á á á á...Và xương đùi nó một lần nữa gãy làm hai, Minh Nhật nhìn xuống cười nhạt:

-Còn cái này....Cho mẹ tao !

Tên trọc nằm bẹp xuống sàn bất tỉnh. Leo và Anh Vũ có hơi bất ngờ vì câu nói cuối cùng của thằng bạn, “Cho mẹ” ư ? Minh Nhật nói vậy là có ý gì chứ ? từ từ đỡ Anh Vũ lên, Leo nhìn cô lo lắng:

-Anh Vũ, Không bị thương chứ ?

Cô bé lắc lắc đầu, thực ra là cả người bầm dập, chỉ không bị thương nặng bằng Leo thôi...

Chợt....

-Á Á Á....

-Sa Lê !!!

Và mọi người nhìn lên trước hết hoảng, Sa Lê đang bị tên trùm siết cổ, cánh tay đầy hình xăm của gã đặt ngang cổ cô bé, giữ chặt...

-Tụi mày giỏi lắm. Dám đánh em trai tao ra nông nổi này. Tao thề sẽ giết hết tụi mày.

-Buông cô ấy ra, mày có còn là đàn ông không ? Thật là hèn hạ .

Leo nhìn gã tức giận, nhưng cậu cũng không dám xông lên, con dao trong tay tên trùm đang kề sát cổ Sa Lê, nếu dám nhúc sơ sẩy là cô bé đó sẽ gặp nguy hiểm, Sa Lê cũng đang rất sợ hãi, khuôn mặt cô bé tái mét, cánh tay thô bạo của tên trùm đang giữ chặt trên cổ khiến cô khó thở. Đôi tay yếu ớt cào cấu vào cánh tay thô bạo một cách tuyệt vọng, ánh mắt hết hoảng nhìn Leo cầu cứu:

-Le..o...

-Hừ ! Để xem bây giờ tụi mày còn giở trò được nữa hay không. Quay sang bọn đàn em, gã hét lớn.-Tụi mày còn chờ gì nữa mà không chém chết tụi nó đi. Đứa nào phản kháng tao sẽ giết con nhỏ này ngay.

Đám đàn em của gã lập tức lao vào mấy đứa nhóc...

Nhưng.....

Veo....

Phập...

Phập..

Phập...

Một loạt dao từ ngoài cửa bay ra cắm ngập vào vai bọn vừa xông tới, tên trùm cũng được tặng một con ngay giữa cánh tay đang siết cổ Sa Lê. Cánh tay nó vội buông cô bé xuống đất. Mấy con dao bay đẹp như mơ và chính xác đến từng centimet.

-Anh hai !

Anh Vũ quay ra cửa mừng rỡ, Khôi Vũ mỉm cười đi tới trước mặt tên trùm và đỡ Sa Lê dậy trao cho Minh Nhật. Mấy tên du côn còn lại thì mặt mày xám ngoét, gã trùm nhìn anh lấp bắp.

-Khôi....Khôi Vũ...tại sao ?????

-Hình như ở đây rất xôm tụ thì phải. Tao đang rảnh nên muốn tới góp vui một chút. Quay sang nhìn khuôn mặt ngơ ngác của mấy đứa nhóc anh mỉm cười.-Mấy đứa có một phút để rời khỏi đây !

Anh Vũ gật đầu rồi ra hiệu cho hai đứa bạn. Minh Nhật đỡ Sa Lê đi ra, bọn nhóc lảng lảng rời xuống dưới lầu mà không có một ai dám ngăn lại.

-Khôi Vũ...Tại sao ???

Tên trùm nhìn anh lấp bắp, cánh tay nó không ngừng túa máu ra, nhưng nó cũng không dám nhúc con dao của Khôi Vũ ra. Thấy bốn đứa nhóc đã ra ngoài, anh quay lại nhìn tụi du côn mỉm cười thật tươi. Đôi mắt chợt sắc lẹm...

-Hừ ! Tại sao à ? Dám đụng vào đứa em gái bé bỏng của tao, tụi mày chán sống rồi !

-Em gái, không lẽ...Tên trùm nhìn anh hoảng hết...

Đáp lại ánh mắt hết hoảng cực độ đó, Khôi Vũ gật đầu rồi rút ra một con dao nhỏ.

-Tụi mày sẵn sàng rồi chứ ?

Mấy tên du côn lùi ra sau dè chừng, vài tên đã muốn tìm đường bỏ chạy, anh nhìn tụi nó mỉm cười rồi xòe ra ba con dao từ con dao khi nãy, nhìn y như anh đang làm ảo thuật...

Rồi...

Á á á á á....

Vài tiếng động lạ tai vang lên, căn phòng bị quẩn nát. Mấy đứa nhóc bên ngoài ngược lên tò mò. Vài phút sau thì Khôi Vỹ đi ra, vài tiếng sau thì xe cứu thương và cảnh sát tới, các bác sĩ của bệnh viện gần đó được một ngày bận rộn...

Khu vườn hoang bên dưới tòa nhà...

-Leo ! Cậu không sao chứ ?

-Không sao !

Anh Vũ đỡ lấy cánh tay nhuộm đỏ máu của cậu lên lo lắng, Sa Lê đã được Minh Nhật đưa tới bệnh viện, cô bé không bị vết thương nào trên người, nhưng có lẽ bị sốc nên cần được ổn định lại tinh thần, thì ra mục đích chính của bọn bắt cóc này là muốn tống tiền giám đốc công ty Black, nếu khi này Sa Lê không may mắn được mọi người cứu thoát, có lẽ công ty của bố cô đã bị phá sản, vì số tiền bọn bắt cóc yêu cầu gần như vét sạch tài sản nhà họ. Nhưng bọn này thật xui xẻo khi đã dám đụng vào Anh Vũ, điều tệ hại hơn là dám làm cho Khôi Vỹ nổi giận, và thành quả đạt được của bọn bắt cóc sau phi vụ là được đi bóc lịch vô thời hạn.

-Để tớ xem vết thương cho cậu nào, cậu cởi áo ra đi, Leo ! Anh Vũ vừa nói vừa đưa tay chạm vào chiếc sơ mi.

Leo nhìn Anh Vũ hơi ngơ ngác rồi cũng cởi áo ra, vết thương không sâu lắm, nhưng kéo dài từ vai xuống cánh tay khiến máu chảy ra hơi nhiều. Cô bé vụng về dùng bông lau vết thương cho cậu, đôi tay nhỏ nhắn hơi run rẩy, bằng bố vết thương thế này cô chưa làm lần nào, từ trước đến giờ mỗi lần bị thương về nhà chỉ có Khôi Vỹ băng bó cho cô thôi, nhưng lần này Khôi Vỹ lại mặc kệ hai đứa, Sau khi làm-gì-đó-không-biết từ ngôi nhà hoang đi ra, anh ấy chỉ vất cho hai đứa hộp cứu thương và liếc Anh Vũ lạnh lùng nói rằng “Rắc rối là do hai đứa gây nên, giờ tự đi mà giải quyết, anh chỉ giúp như vậy thôi” rồi bỏ về. Đúng là đồ máu lạnh mà !

Nhưng hình như có kẻ lại thầm cảm ơn anh ta mới lạ chứ...

-Leo ? Cậu cười gì vậy ? Vết thương làm ảnh hưởng đến dây thần kinh của cậu sao ?

Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên khi Leo cứ dán khuôn mặt đỏ ửng nhìn cô mỉm cười. Trên bãi cỏ xanh biếc êm ái có điểm vài bông hoa dại trắng tinh, Leo ngồi im ngoan ngoãn cho Anh Vũ cột chặt dải băng cuối cùng trên cánh tay mình.

-Cậu không bị thương ở đâu chứ ? Anh Vũ !

Leo vuốt nhẹ mái tóc cô bé ra sau, trên khuôn mặt xinh xắn như thiên thần của cô vẫn còn vết hằn đỏ do cú tát thô bạo của gã trùm khi này, đôi mắt Leo hơi đỏ rực, nếu thẳng đó mà chưa bị cảnh sát hốt đi thì nó cũng khó sống với Leo rồi.

-Tớ...Tớ không sao...

Anh Vũ hơi đỏ mặt cúi xuống. Chính xác thì cô bé đã quên mất cảm giác đau rồi, vì khuôn mặt đẹp trai rạng ngời của Leo đang dán vào cô, và cậu thì đang cúi trần, khuôn mặt đẹp cộng với thân hình gợi cảm của Leo lúc này còn đẹp hơn bao nhiêu lần so với mấy bức tượng nghệ thuật của Leona nữa. Dù cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng Anh Vũ cũng không muốn nhắc cậu mặc áo vào, vì để như vậy Leo đẹp trai hơn bình thường rất nhiều....

Leo thì vẫn không biết cô bé đang nghĩ gì, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, nhìn thật đáng yêu. Một làn gió nhẹ ùa qua mang theo mùi hương hoa hồng xanh, mấy bông cúc dại gần đó cũng đong đưa, Anh Vũ và Leo vẫn ngồi im độc thoại nội tâm, không ai nói với ai câu gì, vì dù có rất nhiều chuyện để nói, nhưng cả hai đều không biết phải bắt đầu từ đâu nữa...

-Anh Vũ...Leo ngại ngừng lên tiếng. Cô bé bây giờ mới bình tĩnh lại ngược lên nhìn cậu chờ đợi.-Về chuyện hôm qua, tớ muốn xin lỗi cậu...

Anh Vũ dường như không còn nhớ đến chuyện cũ nữa, đôi mắt cô bé mở to khó hiểu, đầu hơi nghiêng về một bên, cô đang cố nhớ lại xem hôm qua đã xảy ra chuyện gì...

Còn Leo vẫn không biết là Anh Vũ đã quên “tai nạn” ngày hôm qua, cậu hơi tránh ánh mắt của cô bé trước mặt mình, bây giờ chỉ còn hai người, trong khung cảnh vô cùng lãng mạn như thế này, trong điều kiện thuận lợi như thế này. Phải tận dụng cơ hội xin lỗi cô ấy mới được. Leo nghĩ thầm, Anh Vũ vẫn không nói gì, đôi mắt đen thẳm nhìn cậu chăm chăm, thật không biết cô bé đang nghĩ gì nữa. Leo thì giống như cậu bé phạm lỗi, hai con mắt cậu nhìn cô bé thành khẩn, miệng hơi mím.

-Hứ !

Và một hành động của Anh Vũ khiến cậu nhóc suýt khóc, cô liếc cậu và ngoảnh mặt đi chỗ khác, lặng im. Leo đưa tay lên gãi đầu, vì có quá nhiều chuyện xảy ra mà Anh Vũ đã quên mất chuyện hôm qua, cô bé cũng quên mất là mình đang rất giận tên tóc đỏ bờm xồm xấu xí này, nhưng nó cũng rất tử tế khi nhắc lại cho cô nhớ, và bây giờ nó hơi hối hận, giựt giựt mái tóc đỏ bờm xồm của mình, Leo nghĩ rằng: biết vậy cứ lơ đi coi như chưa có chuyện gì rồi trở lại thân thiết với Anh Vũ như trước đây là xong, tự nhiên cô ấy quên rồi cậu lại nhắc cô ấy nhớ làm gì kia chứ. Tự đưa mình vào thế bí rồi, bây giờ phải làm sao đây...

Anh Vũ vẫn ngồi im quay lưng lại với Leo nhìn mấy cánh bướm trắng phía xa xa, một cơn gió nhẹ ulla qua, thoang thoảng mùi hương hoa hồng...

-Anh Vũ ! !!!...

Bất ngờ Leo choàng hai tay qua ôm chặt lấy cô bé từ phía sau vào lòng mình. Anh Vũ hơi bất ngờ, hành động của Leo khiến trái tim cô bé muốn

-Xin lỗi Anh Vũ...Tớ không cố ý làm cho cậu giận đâu...tớ chỉ muốn nhìn thấy cậu mỉm cười...Anh Vũ....Anh....anh yêu em...

Leo không chủ ý muốn nói như vậy. Cậu muốn nói với Anh Vũ nhiều điều hơn nữa, rằng cậu rất nhớ cô bé, rất muốn được ở gần cô bé, và cậu muốn phát điên lên khi nghĩ rằng cô thích cái thằng tóc vàng hoe kia, cậu sợ nhìn thấy Anh Vũ buồn, vì khi cô buồn trái tim cậu cũng đau thắt lại, Leo không thể nào chịu được khi ánh mắt đen thẳm nhìn cậu mà rơi lệ, cậu muốn đưa tay lau đi giọt nước mắt kia. Cậu muốn ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai bé nhỏ luôn đứng đơn độc trước nguy hiểm, cậu đã muốn làm tất cả để đem lại hạnh phúc cho Anh Vũ, nhưng rốt cuộc cậu lại vụng về làm cô bé tổn thương, làm cô phải khóc, Leo muốn nói là cậu rất hối hận, hối hận rất nhiều, cậu rất yêu Anh Vũ, cậu cũng rất lo lắng khi cô bé gặp nguy hiểm. Cậu chỉ muốn cả đời bảo vệ cho cô bé, để cô mãi mãi được hạnh phúc, mãi mãi mỉm cười với cậu... Nhưng cũng may có một điều nghe có vẻ đơn giản nhưng rất quan trọng, Leo đã nói ra được rồi...

-Anh Vũ !!!!

Anh Vũ vẫn im lặng, vẫn để Leo ôm chặt mình, mãi lúc sau đó cô mới cố thốt lên:

-...hết giận rồi....Cảm ơn Leo...

24. Chương 24

Chap 24: Kẻ cấp gặp bà già

-Chào buổi sáng !!!

Leo vui vẻ mở cánh cửa tiệm trà sữa Windy bước vào, cửa tiệm hôm nay hơi vắng khách, ngoài hai anh em Anh Vũ ra chỉ có hai khuôn mặt khá quen với cậu đang ngồi trước quầy tính tiền. Đi đến ngồi xuống chiếc ghế trước quầy, khuôn mặt Leo hơi nhăn nhó...

-Ồ !!!! Chào Leo, tình cờ thế nhỉ ?

Minh Nhật và Cát Cát quay sang

- Leo ! Vết thương thế nào rồi, không còn đau nữa chứ ? Anh Vũ bước ra đem hai ly nước cho hai đứa bạn, khuôn mặt cô bé hơi ửng hồng.

-Ồ...Hết đau rồi.

Leo cũng đỏ mặt hơi ngơ ngác. Hôm nay Anh Vũ mặc một bộ sườn xám màu trắng cực kì đáng yêu, mái tóc của cô bé cũng được búi thành hai búi lên cao, nhìn cô bé bây giờ không khác gì một con búp bê, đáng yêu kinh khủng, và đây chính là cách hút khách mà Khôi Vỹ vừa mới nghĩ ra...

-Anh hết đau rồi, nhưng anh không tự thay băng được, em giúp anh nhé, Anh Vũ !

Leo đi tới trước mặt cô bé đề nghị, khuôn mặt háo hức nhìn cô chờ đợi. Và câu nói của cậu lọt vào tai ba người trước mặt, lập tức những đôi mắt tò mò xoi vào cậu.

-Anh....?

-Em...?

Minh Nhật và Cát Cát nhìn nhau rồi quay sang hai người cười gian xảo...

-Đổi cách xưng hô luôn ? Thân thiết đến mức này rồi sao ?

Cát Cát liếc Anh Vũ trêu chọc, Minh Nhật thì có vẻ hơi thất vọng. Ngay từ khi mới gặp cậu đã rất mến Anh Vũ rồi, khi biết Anh Vũ chưa phải là người yêu của Leo cậu đã bắt đầu nuôi hi vọng, nhưng xem ra cậu đã thua rồi. Anh Vũ vẫn không nói gì, khuôn mặt đỏ đỏ cổ không ngước lên nhìn mọi người, nếu bây giờ nhìn họ cô sợ sẽ khai thật rằng cô và Leo đã đổi cách xưng hô từ ngày hôm qua...khi cô đồng ý lời tỏ tình của Leo. Anh Vũ hơi run run nhìn Cát Cát, để con nhỏ nhiều chuyện này nắm thóp được sẽ sống không yên với nó đâu...

-Leo ! Từ khi nào cậu coi quán trà của anh là bệnh viện thế hả? Khôi Vỹ đi ra đặt ba ly nước ép trước mặt ba đứa nhóc mỉm cười, Leo cúi xuống nhăn nhó. Lại là nước ép cà chua...

-Minh Nhật, Cát Cát, sao hôm nay hai cậu có nhã hứng tới đây thế ? Anh Vũ nghiêng đầu nhìn hai đứa bạn, hai búi tóc khê lắc lư khiến Minh Nhật hơi đỏ mặt. Leo ngồi bên cạnh thì vẫn nhìn chăm chăm vào ly nước ép nhăn nhó...

“Sao hai đứa kia được uống nước cam mà mình phải uống nước ép cà chua? Thật bất công...”

-Bọn tớ đang hẹ hò ! Cát Cát mỉm cười thông báo. Ba đôi mắt sáng rực lập tức quay vụt sang, nhưng cô bé vẫn uống nước với vẻ bình thản.-Cậu còn nhớ chúng ta đã hứa gì với Minh Nhật và Leo trước khi hai cậu ấy gia nhập đội Karate không Anh Vũ ? Họ sẽ được hôn cậu hoặc hẹn hò với tớ một ngày. Mà tớ thì không có thói quen thất hứa, nên tớ sẽ hẹn hò với Minh Nhật, còn nụ hôn với Leo, Cát Cát nháy mắt với Anh Vũ.-Là của cậu nhé.

Anh Vũ và Leo sượng người nhìn nhau, khuôn mặt hơi đỏ đỏ, hôn gì chứ, Leo đã đòi phần thưởng đó từ sớm rồi...và

-Cậu có chắc là muốn hẹn hò với Nhật Nhật không lớp trưởng ? Leo quay sang Cát Cát dò xét, con nhỏ tinh quái này, đâu có phải là kẻ thích làm vừa lòng người khác đâu. Nó chỉ luôn mang người ta ra làm trò đùa để chọc phá thôi...

-Hừm...! Cậu thích Minh Nhật rồi sao,Cát Cát ? Lần đầu tiên cậu hẹn hò với con trai phải không ? Không phải cậu nói với tớ cậu ở thế giới thứ 3 sao? Anh Vũ quay sang cười tinh quái, Minh Nhật thì nhìn cô khẩn thiết như muốn phân trần, người cậu muốn hẹn hò là Anh Vũ chứ không phải con nhỏ chần chừ này!

-Hahahaha ! Cát Cát cười gian xảo.-Được ăn uống thỏa thích, đi chơi thỏa thích, mua sắm miễn phí thỏa thích một ngày thì tội gì mà từ chối, tớ chỉ e rằng sau khi hẹn hò với tớ, Nhật Nhật bé bỏng sẽ không còn dám hẹn với bất kì cô gái nào nữa mà thôi.

“Có lẽ vậy !”

Leo và Anh Vũ nhìn cô cười gượng gạo, ra đây là mục đích của con nhỏ...

-Leo, Anh Vũ ! Minh Nhật quay sang hai đứa bạn mỉm cười.-Có một chuyện mà tớ muốn nói với hai cậu từ lâu rồi....

-Hử ? Hai đứa nhóc quay lại ngạc nhiên, cậu ta định để lại lời trần trối rồi ư ?-Chuyện gì vậy Minh Nhật ?

-Cám ơn hai cậu vì đã cứu mẹ tớ ! Minh Nhật nghiêng đầu, đôi mắt nâu mỉm cười.

-Mẹ cậu ư ? Leo hỏi lại rồi quay sang Anh Vũ, cô bé cũng đang nhìn Leo khó hiểu.-Bọn tớ không hiểu.

-Ba tháng trước, chính hai người đã cứu mẹ tớ và đưa vào bệnh viện khi bà gặp tai nạn, lúc đó tớ và hai cậu gặp nhau rồi, nhưng có vẻ hai cậu không chú ý đến tớ, vì quá lo lắng ẹ mà gia đình tớ cũng chưa kịp nói cảm ơn đến hai cậu. Tớ cũng không biết được là sau đó hai cậu lại đi đánh nhau với băng đua xe, khi quyết định chuyển đến trường học chung với mọi người, tớ đã rất muốn nói lời cảm ơn đến hai cậu, nhưng...hơi khó để mở lời...Minh Nhật đưa tay lên gãi đầu hơi bối rối.

Leo và Anh Vũ mỉm cười, hóa ra mọi chuyện là như vậy, thế mà hai người còn tưởng cậu là kẻ thù tới tìm họ tính sổ nữa chứ. Muốn cảm ơn thì nói một tiếng là được, Minh Nhật đúng là ngốc mả. Vậy là cậu là con trai của cô gái đã được Leo và Anh Vũ cứu. Bây giờ Leo và Anh Vũ mới nhẹ nhõm khi biết được thân thế của cậu nhóc.

-Vậy mẹ cậu sao rồi Minh Nhật ? Cô ấy đã khỏe rồi chứ ? Anh Vũ mỉm cười. Từ sau hôm ở bệnh viện về cô rất muốn hỏi thăm tình trạng của cô ấy, thật may là con trai cô ấy đang ở đây.

-Mẹ tớ đã khỏe rồi, tất cả là nhờ hai cậu, nếu hôm đó hai cậu không đưa mẹ tớ tới bệnh viện kịp thời chắc bà ấy đã không qua khỏi rồi. Minh Nhật nhìn hai người với vẻ biết ơn.

-Đừng bận tâm, mẹ cậu không sao là tốt rồi, nhớ chăm sóc cô ấy cho cẩn thận nhé, cậu là đứa con có hiếu đó !

-Ồ !

Ngồi nói chuyện một lúc thì Cát Cát đứng dậy lôi Minh Nhật đi...

-Đã đến lúc bắt đầu buổi hẹn hò của bọn tớ rồi, thôi chào hai cậu nhé !

Lôi xềnh xệch cậu bé tội nghiệp theo sau, Cát Cát quay lại mỉm cười đưa tay vẫy vẫy, còn Minh Nhật vẫn nhìn theo cô bé có hai búi tóc với vẻ tiếc nuối..

-Bảo trọng nhé, Nhật Nhật ! Anh Vũ đưa tay vẫy vẫy, còn Leo thì nhìn theo thở dài.

“Tội nghiệp thằng bé, không biết có sống sót qua ngày hôm nay được không ?”

Nhưng quay lại tình trạng của mình hiện giờ, Leo thở dài nhìn ly nước ép cà chua ngán ngẫm, phải xử lí nó trước rồi tính...

-Khôi Vỹ, Anh Vũ ! Tối nay hai người rảnh chứ ? Leo mặt đỏ bừng sau khi uống xong ly nước ép.

-Có chuyện gì thế, cậu bé ! Khôi Vỹ chống tay lên cằm nhìn cậu mỉm cười, không hiểu sao nhìn khuôn mặt tội nghiệp của Leo lúc này khiến anh cảm thấy dễ chịu vô cùng ...

-Hôm nay là sinh nhật của bố em, ông ấy muốn mời hai người tới nhà hàng Galaxy...

-Sinh nhật của bố anh tổ chức ở nhà hàng sao ? Anh Vũ nhìn cậu tò mò, cô nhớ biệt thự nhà họ Hoàng rất hoành tráng cơ mà, lần trước sinh nhật Leo đã được tổ chức rất linh đình, tại sao lần này lại tổ chức ở nhà hàng kia chứ...

-Ồ ! Nhưng lần này ông ấy chỉ mời vài người thân thiết đến thôi, không tổ chức rầm rộ như sinh nhật của anh lần trước. Tối nay em và anh Khôi Vỹ đến đó nhé!

-Ồ...Nhưng em sợ em không hợp đến những nơi như vậy...

Anh Vũ nhìn Leo có vẻ nghĩ ngợi, cô không muốn đi dự một buổi tiệc như lần trước nữa, cảm giác lạc lõng khi đứng giữa những kẻ giàu có thật khó chịu, dường như đã đọc được suy nghĩ của cô bé, Leo nắm tay cô tha thiết:

-Đi nhé Anh Vũ ! Anh đảm bảo với em lần này sẽ không có những chuyện khiến em phải khó chịu như hôm trước nữa đâu...

Anh Vũ nhìn cậu suy nghĩ một lát rồi gật đầu, nhìn ánh mắt tha thiết của Leo thật khó mà từ chối được, nhưng Khôi Vỹ thì có vẻ hơi nghi ngại, anh không muốn đến những nơi như vậy...

6h30 chiều....

Chiếc taxi dừng lại trước một nhà hàng sang trọng. Anh Vũ và Khôi Vỹ bước ra. Hôm nay cô bé mặc bộ váy trắng tinh xếp tầng, mái tóc vẫn xõa nhẹ thanh thoát như ngày thường, trông cô giống như nàng công chúa lọ lem bước tới lâu đài dự tiệc. Bên cạnh nàng công chúa là một chàng vệ sĩ trong bộ vét màu xám thanh lịch. Bình thường vẻ đẹp trai của Khôi Vỹ đã rất cuốn hút rồi, nhưng hôm nay anh còn đặc biệt hơn bội phần. Leo đã đứng ở cổng chờ hai người, trên người cậu vẫn là bộ vét trắng tinh làm nổi bật mái tóc đỏ rực và khuôn mặt thanh tú, Leo chỉ thích mặc đồ trắng, Anh Vũ mỉm cười khi nhớ lại tủ đồ của cậu...

-Chào hai người !

Leo mỉm cười thật tươi đi lại gần Anh Vũ và Khôi Vỹ, đôi mắt cậu tròn xoe nhìn Anh Vũ, Trong bộ váy trắng trông cô bé đáng yêu quá, cậu muốn đùa với cô một chút nhưng vì có mặt anh trai cô ấy ở đây nên cậu đành phải giữ ý.

-Chào Leo ! Anh đợi lâu chưa ?

Anh Vũ ngước lên, trên ngực áo của Leo hôm nay cũng đính một bông hoa hồng xanh biếc làm điểm nhấn, còn đang ngưỡng mộ vẻ đẹp của chàng thiên thần thì Leo đã quay sang cài lên ngực áo Anh Vũ một bông hoa xanh biếc.

-Anh có thể chờ em cả đời cũng được!

-Hoa hồng xanh ? hiếm thấy đấy nhỉ ?

Anh Vũ còn đang ngơ ngác thì Khôi Vỹ quay sang mỉm cười, đương nhiên là phải hiếm rồi. Đây là một loại hoa đặc biệt chỉ có người nhà họ Hoàng mới có, và nó cũng mang một ý nghĩa rất riêng giành cho người tặng và người được tặng. Ba người vui vẻ đi vào sâu bên trong, nhà hàng này quả thật là thế giới của những người thượng lưu, ánh sáng lung linh của chùm đèn trần khiến mọi thứ trở nên huyền ảo, tráng lệ, và nó làm cho những người ở đây trở nên rạng rỡ hơn, mọi ánh mắt đổ dồn về nơi ba người mới đi qua, hiếm khi được chiêm ngưỡng những vẻ đẹp rực rỡ của những thiên thần như thế này nên có vài người hơi quá khích...

-Ôi, mấy người đó là ai, đẹp trai quá !!!

-Hai chàng trai kia đẹp quá. Họ là công tử nhà ai thế nhỉ ?

-Tớ muốn làm quen với họ quá !

Mấy cô gái nhìn Leo và Khôi Vỹ trầm trồ,

-Những người bạn của con đã đến rồi hả, Phong ?

-Cháu chào bác !

Anh Vũ đi tới mỉm cười hơi cúi đầu chào, bố của Leo vẫn như trước đây, thân thiện và phúc hậu, dù là một doanh nhân nổi tiếng nhưng ông chưa bao giờ tỏ ra khó chịu hay kì thị đối với những người không cùng địa vị như Anh Vũ. Và dù chỉ mới gặp ông một lần nhưng cô bé rất có thiện cảm với ông.

-Chào cháu ! Ta rất vui vì cháu đã đến dự sinh nhật ta hôm nay. Ông đặt tay lên xoa đầu Anh Vũ mỉm cười rồi quay sang Khôi Vỹ.-Chào cậu, cậu đây là...

-Tôi là Khôi Vỹ, anh trai của cô bé.

Với một vẻ tự nhiên, Khôi Vỹ đưa tay ra trước mặt Minh Đức mỉm cười, đôi mắt ông hơi sáng lên, Minh Đức nhìn cậu hơi sững sờ trong vài giây. Rồi ông cũng nắm lấy cánh tay cậu mỉm cười.

-Thật không ngờ có lúc được gặp lại một nhân vật đặc biệt như thế này, hân hạnh cho tôi quá, cậu Khôi Vỹ. Cảm ơn cậu đã đến đây tối nay.

Người phục vụ đến kéo ghế cho anh ngồi, còn Anh Vũ đã được Leo làm hành động này, cô bé mỉm cười ngồi xuống và không khó gì nhận ra đôi mắt khó chịu của cô gái trước mặt mình.

-Khôi Vỹ...? Không lẽ cậu là...Hà Khôi Vỹ ?

Người đàn ông ngồi bên cạnh Sa Lệ nhìn hai người mới tới đầy kinh ngạc, Leo và Anh Vũ cũng hơi ngạc nhiên, có gì mà ông ta phải rối lên như vậy chứ ?

-Đã là quá khứ rồi, tôi bây giờ không còn tham gia vào những hoạt động trên thương trường nữa...

Khôi Vỹ nhìn ông ta giải thích. Ánh mắt của anh có đôi chút khó chịu, anh không muốn đến những nơi như thế này, vì anh không muốn ai nhận ra anh, không muốn nhớ lại quá khứ của mình nữa...

Hà Khôi Vỹ-con trai cả của Hà Hoàng Long, anh từng là giám đốc công ty Paradise và đã từng làm mưa làm gió trên thương trường một thời gian dài. Nhưng sau đó vì mâu thuẫn với cha mình mà anh đã bỏ tất cả sự nghiệp, bỏ cả căn biệt thự sang trọng và tiền đồ tươi sáng phía trước, đem theo một đứa em gái ra ngoài ở riêng bất vô âm tín suốt hai năm trời, và sự xuất hiện tình cờ của anh ở đây khiến cho nhiều người phải kinh ngạc...

-À...Tôi xin lỗi...Người đàn ông này áp úng.-Tôi là Hữu Chiến, hôm trước cậu đã cứu con gái tôi khỏi bọn bắt cóc nhưng tôi chưa có dịp cảm ơn cậu, hôm đó nếu không có cậu chắc con gái tôi đã không thể trở về với tôi rồi, thành thật cảm ơn cậu lắm.

Hữu Chiến vẫn xoi ánh mắt tò mò vào hai anh em Anh Vũ, khác với Minh Đức, người đàn ông này có cái nhìn quá khiếm nhã và thái độ khiến cho người đối diện phải khó chịu, nếu hôm nay Khôi Vỹ không cùng Anh Vũ đến đây, chắc chắn cô bé sẽ bị ông ta làm khó dễ lắm đây, dù sao thì Anh Vũ cũng được coi là kẻ thù không đội trời chung với con gái cưng của ông mà. Đáp lại ánh mắt xăm xoi trước mặt, Khôi Vỹ nở một nụ cười bí ẩn.

-Chỉ là chuyện nhỏ thôi, ông không cần phải để tâm.

....

-Có chuyện gì thế tiểu thư ? Cô có vấn đề gì muốn nói với tôi sao?

Anh Vũ ngược lên khi thấy Sa Lệ cứ nhìn chăm chăm vào ngực áo mình này giờ với vẻ khó chịu bực bội, hình như cô ấy đang nhìn bông hoa hồng xanh Leo tặng cô khi này. Anh Vũ không thể hiểu nổi sao cô ta lại chú ý quá đến bông hoa xanh này đến vậy, không lẽ nó mang ý nghĩa gì sao? Lấy tay hất nhẹ lọn tóc ra phía sau, Sa Lệ ngó lơ đi chỗ khác làm ra vẻ như không nghe Anh Vũ nói gì.

-Sa Lệ ! Cậu khỏe hẳn rồi chứ? Leo cũng nhận ra vẻ khó chịu của cô bạn thân nên mở lời.

-Hừ ! Nhìn Leo với vẻ lạnh lùng trách móc, Sa Lệ nói với vẻ hờn dỗi.-Cậu vẫn còn nhớ đến tớ sao ? Tớ còn tưởng trong mắt cậu tớ đã thành hạt bụi rồi chứ.

-Sa Lệ, cậu nói gì vậy, chúng ta là bạn thân từ nhỏ mà, sao tớ dám quên cậu được.

Leo nhìn cô nở một nụ cười thật tươi, nhưng đúng là hôm đó cậu cũng quên mất cô bé này thật, vì nhìn thấy Anh Vũ là cậu không còn thấy được ai trong mắt mình nữa, nhưng Sa Lệ cũng đâu có bị thương tích gì nghiêm trọng đâu, hôm đó Leo và Anh Vũ bị thương nặng nhất nhóm cơ mà....

-Hừm...Không quên mà từ hôm đó đến giờ cậu không thèm tới thăm tớ, chỉ gọi điện cho tớ duy nhất một lần. Tớ tưởng cậu bị sao cơ, hóa ra là bạn ở cùng con nhỏ mà cậu bảo là xấu xí, là dở hơi, là không quen biết...

Sa Lệ vẫn giận dỗi, Anh Vũ cũng nhìn con nhỏ bực bội, con nhỏ tiểu thư đồng đánh này, dám nói cô xấu xí, dở hơi, nó đang muốn gây chuyện với cô đây mà. Leo thở dài đưa tay lên trán, Sa Lệ đúng là một tiểu thư khó chiều, lúc nào cũng muốn làm trung tâm bắt người khác phải chú ý, dù là bạn thân lâu năm của cô nhưng có nhiều lúc Leo cũng không thể chiều lòng cô bé được. Hữu Chiến nhìn thấy bông hoa hồng xanh trên ngực áo của Anh Vũ cũng tỏ ra khó chịu, Leo là người mà ông đã nhắm cho con gái mình, vậy mà bây giờ cậu dám đi thích một đứa con gái khác mà theo ông ta thì kém xa con gái cưng của ông ta về mọi mặt. Đương nhiên là ông ta không thể để yên như vậy được.

-Hạ Phong ! Sao dạo này cháu ít ghé qua nhà bác chơi thế nhỉ ? Sắp trở thành người một nhà rồi, cháu nên lui tới thường xuyên với Sa Lê để tình cảm hai đứa thêm khắng khít hơn chứ ?

Hữu Chiến đưa tay sửa gọng kính quay sang nói với Leo bằng giọng trách móc. Ông ta muốn ngầm thông báo đến hai anh em Anh Vũ rằng Leo tương lai sẽ là con rể của ông ta, cô bé đừng mong mà ở gần cậu nhóc này, một mutu chúc quá quen trên phim ảnh và tiểu thuyết.

-Hả ? Người một nhà là sao ?

Leo tròn mắt khó hiểu, cái gì mà thành người một nhà chứ, cái cô tiểu thư khó chiều kia làm bạn với cậu đã mệt lắm rồi, giờ làm người một nhà với ông già quỷ quyệt này chắc cậu chết mất. Anh Vũ nhìn cậu hơi thắc mắc, không lẽ bố hai người này đã thỏa thuận hôn ước cho họ sao ?

-Nào, mọi người đã đông đủ rồi, chúng ta bắt đầu nhập tiệc đi chứ ?

Minh Đức mỉm cười quay sang, ông cố tình lơ đi câu nói hơi quá lố của người bạn mình, người phục vụ đi tới đưa cho họ thực đơn để lựa chọn món, trước tiên là đồ uống, dường như ai cũng chọn rượu vang Pháp ỉnh, chỉ có Anh Vũ và Leo là không biết uống gì, vì cả hai đều không thích uống rượu...

-Hai đứa muốn uống gì ? Sao không gọi đi ?

Minh Đức lại quay sang hai đứa nhóc đang nhìn chằm chằm từ đầu đến cuối thực đơn. Đa số đều là tên mấy loại rượu đắt tiền của Pháp, không biết nên uống loại nào bây giờ.

-Hai đứa bé này không uống được rượu. Anh ột ly sữa nóng và một ly nước ép cà chua nhé !

Khôi Vỹ quay sang người phục vụ mỉm cười, anh chàng này cũng nhìn anh hơi khó hiểu, nhưng rồi cũng cố nặn ra một nụ cười lịch sự.

-Vâng ! Xin chờ ột chút ạ !

Người phục vụ đi rồi hai đứa nhóc mới quay sang nhìn Khôi Vỹ trách móc, ông anh đáng ghét này, rõ ràng muốn trêu chọc chúng mà. Nhất là Leo, khuôn mặt cậu nhăn nhó đến tội nghiệp, không ngờ ở ngay đại bản doanh của cậu mà cũng bị anh hành hạ nữa.

-Ừa ? Phong thích uống nước cà chua hả con, giờ bố mới biết đó. Hai đứa đừng ngại, thích uống gì thì cứ gọi thứ đó, đây là bữa ăn thân mật chứ không phải tiệc tùng sang trọng gì, không cần phải giữ kẽ đâu !

Leo nhìn bố mình ngán ngẫm, sao bố cậu lại nghĩ cậu thích uống nước cà chua cơ chứ. Cái thứ nước đáng nguyên rửa đó, cậu ghét còn không hết nữa kìa... Khôi Vỹ có vẻ thích tính cách thân thiện, thoải mái của Minh Đức, anh cũng tỏ ra gần gũi hơn, hai người nói chuyện có vẻ rất hợp tính nhau, mặc dù đôi lúc ông nhà giàu Hữu Chiến xen vào vài lời tọc mạch khiến hai người hơi khó chịu. Còn Anh Vũ và Leo cũng tỏ ra khá thoải mái với không khí ở đây :

-Vết thương của anh còn đau không Leo ?

-Ồ...Leo quay sang mỉm cười.-Hết đau lâu rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi, em đừng lo...

-Tại ai mà cậu bị thương vậy Leo ?

Sa Lê đưa ly rượu vang lên miệng, phong cách của cô đúng là một tiểu thư quyền quý, nhưng lời nói khiến người khác thấy thật khó chịu, hai người thừa biết cô ta muốn nói là tại Anh Vũ mà Leo bị thương, tại hôm đó Leo lấy thân mình ra che chở cho Anh Vũ nên mới bị thương, nhưng sao nó không tự hỏi Anh Vũ lao vào đánh nhau với bọn bắt cóc là vì ai chứ ? Leo không trả lời, Anh Vũ cũng mím môi nhìn ra chỗ khác. Bữa tối sẽ thật vui nếu không có sự xuất hiện của cô tiểu thư đồng đẳng này. Thấy cả hai im lặng, Sa Lê lại lên tiếng...

-Leo ! Sắp đến sinh nhật tớ rồi. Tớ muốn cậu tặng tớ một món quà thật đặc biệt. Được chứ ?

Sa Lê nói bằng giọng ngọt ngào khiến Anh Vũ cũng phải nổi da gà. Leo cũng thấy cô nàng này thật nhạt nhẽo, lúc nào trong đầu cô cũng chỉ có tiệc tùng và quà tặng, nhưng vì lịch sự, cậu cũng cố mỉm cười với nó.

-Hôm đó cậu thích gì Sa Lê ?

-Con gái bố lại nhõng nhẽo với chồng chưa cưới nữa rồi, con thật hư, lớn rồi mà cứ thích làm nũng cậu Phong hoài à, sau này Phong lấy con về sẽ khổ với con lắm đây ?

Hữu Chiến quay sang góp chuyện, phải công nhận là ông nhà giàu này da dày và trơ trẽn không ai bằng, Minh Đức không muốn làm bạn mình mất mặt nên chỉ mỉm cười đầy ẩn ý. Nhưng Leo thì không để im như vậy:

-Sa Lệ đúng là nhõng nhẽo thật đó. Sau này ai lấy cậu đúng là sẽ khổ với cậu thật. Nói rồi Leo quay sang khoác vai Anh Vũ kéo lại gần mình mỉm cười.-Nhưng sao Anh Vũ của anh không như vậy nhỉ ? Anh Vũ à ! Sau này anh cưới em về em đừng ăn hiếp anh nhé ! Còn em thích nhõng nhẽo thế nào cũng được.

Anh Vũ cười nhạt thúc một khuỷu tay vào bụng cậu rồi quay sang thì thầm.

-Ai là của anh ? Ai cưới anh, hả ?

-Anh Vũ là của anh, sau này anh sẽ cưới Anh Vũ !

Leo vừa nói vừa tóm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Anh Vũ lại không để cô bé động thủ nữa. Anh Vũ cũng không chịu thua, cô bé đưa tay kia giật giật lọn tóc đỏ sau gáy cậu cảnh cáo :

-Đồ mắc bệnh hoang tưởng, ai mà thèm cưới anh, cái giẻ rách màu đỏ bờm xồm, em nhớ là nhà em không thiếu giẻ lau nhà...

-Đau quá !!!! Anh Vũ !!!

Thấy hành động của hai đứa nhóc thì cha con Hữu Chiến tỏ ra hơi khó chịu. Minh Đức thì nhìn cậu con trai bật cười:

-Hahaha...Xem ra hai đứa thân thiết hơn ta nghĩ đó !

Anh Vũ lúc này mới chịu tha cho cậu bé quay lại gương cười giả vờ ngoan hiền, nếu bây giờ ở bên ngoài thì Leo chết chắc với cô rồi, nhưng chốn đông người thế này thì nên để cho cậu ta chút sĩ diện, và cũng để không ảnh hưởng đến hình ảnh thực nữ Anh Vũ cố xây dựng bấy lâu nay. Tội nghiệp mái tóc đỏ xinh đẹp của Leo bị cô kéo dài ra một cách thảm hại, sai lầm lớn nhất của cậu là đã lỡ yêu một cô gái còn dữ hơn cọp cái, tương lai cậu sẽ còn ăn đòn dài dài...

Khôi Vỹ đưa ly rượu lên miệng nhìn em gái mình không nói gì...

-Leo tớ muốn cậu tặng cho tớ một bó hoa thật to trong ngày sinh nhật ! Sa Lệ bất ngờ lên tiếng, Leo lơ đãng gật đầu, mắt cậu vẫn dán chặt vào khuôn mặt búp bê đang nhìn đĩa thức ăn hau háu...

-Được ! Hôm đó tớ sẽ tặng cậu...

-Hoa hồng xanh nhé ! Tớ muốn cậu tặng tớ hoa hồng xanh !

Sau câu nói này thì Leo quay sang hơi nhúm mày. Sa Lệ muốn nói gì đây chứ, cô thừa biết hoa hồng xanh cậu chỉ tặng cho duy nhất một người, và người đó chỉ có thể là Anh Vũ, sao bây giờ cô lại đòi cậu tặng hoa hồng xanh chứ ?

-Xin lỗi ! tớ có thể tặng cậu hoa hồng đỏ, tím, trắng hay bất kì loài hoa nào cậu thích, còn hoa hồng xanh thì không, hoa hồng xanh không hợp với Sa Lệ đâu!

Nhìn cậu với vẻ không hài lòng, Sa Lệ cười nhạt:

-Không hợp là thế nào ? Tớ không xứng được tặng sao ?

-Không.-Leo lắc đầu mỉm cười đầy ẩn ý.-Không phải là không xứng, mà là không hợp, tớ nghĩ chỉ có bó hoa hồng đỏ thắm kiêu sa mới hợp với một tiểu thư xinh đẹp, cao sang như cậu.

-Vậy hoa hồng xanh hợp với mẫu người như thế nào ? xấu xí, dở hơi và thấp kém sao ?

Sa Lệ hỏi Leo mà đôi mắt cứ dán vào Anh Vũ khiêu khích.

-Không ! Tớ nghĩ hoa hồng xanh hợp với một cô gái không quá xinh đẹp nhưng đáng yêu, tính tình hung dữ nhưng tốt bụng, nhìn có vẻ giống kẻ xấu nhưng thực ra là người tốt, mặc dù thích bắt nạt kẻ khác, lạnh lùng và có hơi kiêu ngạo, nhưng là người có cá tính và mạnh mẽ (cậu đang tán hươu tán vượn về Anh Vũ)

Leo nói xong thì quay sang nhìn Anh Vũ mỉm cười, còn cô bé thì thần nhiên cầm ly sữa lên uống ực làm như không nghe thấy cậu nói gì.

-Hahahaha....Vậy là đứa con trai rắc rối của ta đã tìm được nữa kia của mình rồi sao ? Minh Đức quay sang cười lớn, rồi ông nhìn sang Anh Vũ đang đỏ mặt.-Anh Vũ !!!! Bác giao đứa con trai hư hỏng của bác cho cháu, nhờ cháu trông chừng nó cẩn thận giùm bác nhé, ôi mừng quá, vậy là bác sắp thoát được cái của nợ đó rồi...

-Chắc ! Hình như tôi cũng sắp được thoát khỏi thứ phiền phức to đùng bên cạnh rồi !

Khôi Vỹ cũng quay sang bóng gió, rồi cả hai người cùng nâng ly rượu lên vui vẻ:

-Chúc mừng chúng ta sắp thoát khỏi hai cục nợ !

Anh Vũ và Leo nhìn nhau đơ mặt, thật không ngờ anh trai cô và bố Leo lại hợp nhau đến vậy, nhưng họ coi hai đứa nhóc này là gì mà có vẻ muốn sớm tống khứ chúng đi thế chứ, chỉ có bố con Hữu Chiến là ngồi im sượng sùng, tự mình khóa miệng mình, giờ thì họ hết nói được gì nữa rồi.

25. Chương 25

Chap 25: Hoa hồng đen

Hết chịu nổi không khí ngại ngùng trong phòng ăn, Anh Vũ đứng dậy đi vào nhà WC, ngồi trong đây một lúc chắc xấu hổ chết mất...

Vừa rửa mặt xong ngược lên, Anh Vũ hơi giật mình khi thấy Sa Lê đứng ngay sau lưng mình, đôi mắt sắc lạnh, khuôn mặt nhăn nhó khó chịu đang liếc nhìn cô, cô tiểu thư rắc rối này lại muốn gì đây chứ...

-Tôi sẽ không chịu thua cô đâu ! Sa Lê khoanh tay trước ngực nhìn Anh Vũ với vẻ thách thức.

-Hả ?

-Hừ ! Dù tôi không hiểu sao Leo lại có thể thích một kẻ như cô, nhưng như vậy chưa phải là kết thúc đâu Anh Vũ, tôi sẽ không thua một con vịt xấu xí, thấp kém như cô đâu, cô không xứng đáng ở bên cạnh Leo, Leo là của tôi, không ai có thể cướp anh ấy khỏi tay tôi được. Cô mà không ngoan ngoãn rút lui đi, tôi sẽ cho cô biết tay...

Sa Lê đi đến chỉ tay vào mặt Anh Vũ cảnh cáo, cô bé nhìn nó cười nhạt, đây mà là tiểu thư con nhà nhà lành sao? Bảo nó là con của xã hội đen cô còn tin. Nhưng muốn hù cô thì e rằng vẫn còn sớm hơn 100 năm nữa. Anh Vũ cũng không có hứng thú nói chuyện lâu với cô gái này, cô lơ đãng quay bước ra ngoài sau khi ném lại một câu khiến đối thủ tức ói máu.

-Tôi không ngoan ngoãn rút lui đó, làm gì nhau...

-Cứ chờ đó, Hà Anh Vũ !!!! Sa Lê cười nhạt rồi cũng đi theo sau cô ra ngoài.

Đang đi tìm chiếc bàn mọi người ngồi khi nãy thì Anh Vũ thấy có một ai đó lướt qua mình, hình bóng này thật quen thuộc....

Anh Khôi...

Anh Khôi vừa đi ngang qua cô, nhưng dường như cậu không nhận ra Anh Vũ, cô bé vẫn đứng nhìn theo tần ngần, không biết có nên đuổi theo anh ấy hay không...

Đang còn ngơ ngác nhìn ra cửa thì cô bị một ai đó xô mạnh từ phía sau. Cô bé nhúm mày, con nhỏ tiểu thư chết tiệt này lại giở trò nữa rồi, lần này nó định làm gì đây ? Anh Vũ loạng choạng ngã về phía trước, đúng lúc này có một nhóm người đang đi tới, cô bé va trúng vào một người thanh niên mặc bộ áo vét đen đi giữa và ngã xuống đất, bông hoa hồng xanh trên ngực áo cô bị bung ra rơi xuống sàn. Anh Vũ nén đau đưa tay ra định nhặt lại bông hoa thì có một ai đó nắm lấy tay cô kéo mạnh lên.

-Con nhỏ này ! Đang làm trò gì thế hả, muốn gì hả ?

Một người đàn ông hung dữ trong bộ vét đen giữ chặt cánh tay cô bé hằm hè, người này có vẻ như là một vệ sĩ, Anh Vũ vẫn không rời mắt khỏi bông hoa, cô muốn nhặt nó lên trước khi bị người ta dẫm nát. Nhưng không còn kịp nữa, chính người đàn ông này đã dẫm lên bông hoa trước khi cô bé kịp giải thích.

-Buông tôi ra ! Tôi chỉ vô ý bị ngã thôi ...

Anh Vũ vừa nói vừa cố thoát khỏi bàn tay thô bạo đang giữ chặt lấy mình, nhưng không được, tên này không thèm nghe cô bé nói gì cả. Vậy là Sa Lê muốn đám người này xử cô thay nó sao, cô bé nhìn kẻ vừa mới ám hại mình bỏ đi với nụ cười nửa miệng mà bực bội. Đúng là ả phù thủy xấu xa. Thật lòng muốn cho nó một trận quá...

-Cậu chủ, cậu không sao chứ ?

Mấy người vệ sĩ xúm quanh người vừa bị Anh Vũ va trúng với vẻ lo lắng, cô bé nhăn mặt khó hiểu, cô mới là người bị ngã đau mà, anh ta có vấn đề gì đâu mà họ lo thế chứ ?

-Con nhãi ranh này, mày có biết mày vừa đụng vào ai không hả? Gã đàn ông vẫn nắm chặt cánh tay Anh Vũ với vẻ hung dữ, cô bé lúc này cũng đã hơi bực mình rồi.

-Tôi đã nói là tôi không cố ý. Buông tôi ra !

-Câm đi ! Người đàn ông này siết chặt cánh tay Anh Vũ hơn khiến cô đau nhói, cô bé nhúm mày...

Pặc...

Rầm...!!!!

Và một hành động khiến mọi người xanh mặt, Anh Vũ nắm cổ áo của gã này, gạt chân gã và quật mạnh xuống đất rồi nhanh nhẹn tháo tay mình ra khỏi bàn tay thô bạo kia. Cúi xuống nhặt bông hoa hồng xanh đã dập nát lên, cô bé nhúm mày thờ dãi, bông hoa đẹp như thế này mà lại bị dẫm nát, thật tàn nhẫn...

-Con nhãi này, mày chán sống rồi...

Tên vệ sĩ lồm cồm bò dậy định lao tới đánh Anh Vũ, cô bé lùi ra sau, cái tên này quả thật không biết nói chuyện lí lẽ mà, đã thế thì cô cũng không cần khách sáo với nó nữa...

-Dừng lại !!!!

Một giọng nói vang lên, người thanh niên khi nãy bị cô va trúng đi lại ra hiệu cho gã vệ sĩ lui ra sau. Anh Vũ vẫn lặng im nhìn gã. Không đánh nữa sao, vậy thì thôi, cô bé ngó xuống bông hoa phụng phịu, Leo đã tặng nó cho cô vậy mà giờ lại bị dẫm nát, thật bực bội.

-Không sao chứ, cô bé ? Xin lỗi vì thái độ không đúng của thuộc hạ của tôi.

Người thanh niên nhìn cô bé mỉm cười, Anh Vũ ngược lên, người này còn khá trẻ, khuôn mặt đẹp trai cuốn hút nhưng có gì đó có vẻ lạnh lùng và bí ẩn, trang phục trên người anh ta mang một màu đen chủ đạo, những người mặc đồ vét đen quanh đây dường như đều là vệ sĩ của anh ta, Anh Vũ hơi nhíu mày, anh ta là ai chứ? đi tới nhà hàng thôi, có cần phải đem nhiều vệ sĩ theo như vậy không.

-Không sao, là tôi xui xẻo nên mới đụng trúng anh. Nếu anh không có ý định truy cứu nữa thì tôi đi đây...

Anh Vũ bực bội quay đi, bông hoa hồng xanh tội nghiệp đã bị dập nát, nếu tên vệ sĩ hồi nãy còn tiếp tục lao vào cô thì cô sẽ đánh nó chết.

-Khoan đi đã, em đụng trúng tôi nhưng vẫn chưa xin lỗi tôi mà...

Người thanh niên trẻ này đi đến giữ tay Anh Vũ lại rồi nâng cằm cô lên mỉm cười, nhưng nụ cười của anh ta khiến cho cô bé hơi khó chịu, nó không làm cho anh ta trở nên thân thiện hơn mà ngược lại càng làm khuôn mặt lạnh lùng của anh ta trở nên đáng sợ hơn. Đôi mắt lạnh như băng của anh ta như muốn nuốt chửng người đối diện, Anh Vũ không muốn nhìn vào đôi mắt đó một giây nào cả...

-Buông tôi ra !

Cô bé lạnh lùng hất tay người con trai này rồi lùi ra sau. Tay cô vẫn cầm chặt bông hoa dập nát. Nhìn thấy bông hoa, anh ta mỉm cười.

- Hoa hồng xanh à ? Hiếm thấy đó, em giận vì bông hoa của em đã bị dập nát sao ?

Anh Vũ nhìn anh ta phụng phịu, biết rồi mà còn hỏi. Người con trai này nhẹ nhàng đưa tay lên ngực mình gỡ xuống một bông hoa hồng đưa cho Anh Vũ.

-Thật xin lỗi quá ! Đền lại cho em bông hoa này nhé.

Anh Vũ tròn mắt trước bông hoa người này vừa đặt vào bàn tay mình, đó là một bông hoa hồng đen, và là một bông hoa tươi có mùi hương khá đặc biệt. Anh Vũ có vẻ hơi ngạc nhiên, hoa hồng xanh đã rất hiếm rồi, vậy mà bây giờ cô bé mới biết loài hoa hồng còn có màu đen, thế giới này quả thực chứa đựng nhiều điều bí ẩn. Thấy cô bé ngắm nhìn bông hoa mình được tặng với vẻ hiếu kì, người con trai này hài lòng mỉm cười.

-Anh là Trường Dương, còn em tên gì ?

-...Anh Vũ...

Anh Vũ ngược lên lúng túng, người con trai này có vẻ gì đó thật bí ẩn, dù vậy khuôn mặt lạnh lùng của anh ta cũng đã thân thiện hơn trước. Nhưng chưa kịp để cô bé nhìn rõ khuôn mặt mình, Trường Dương đã quay đi.

-Hẹn gặp lại !

Anh Vũ hơi ngơ ngác, dường như trước khi đi qua, bàn tay anh ta đã chạm nhẹ lên lọn tóc xõa trên vai Anh Vũ. Cô bé đứng im nhìn theo rồi lại quay xuống nhìn bông hoa hồng đen, bông hoa đang tỏa ra một mùi hương mê hoặc, người con trai đó thật bí ẩn, giống y như bông hoa này vậy...

-Anh Vũ ! Sao em lại đứng ngơ ngẩn ở đây vậy ? này giờ em đi đâu thế ?

Đang đứng tần ngần nhìn theo anh chàng hoa hồng đen kì lạ kia thì Leo đi tới, Khôi Vỹ cũng đi ra cùng cậu. Anh Vũ quay sang mỉm cười.

-Em đi rửa mặt rồi bị lạc, tìm mãi mà không thấy mọi người đâu hết, vậy anh và anh hai sao lại ra đây ?

-À !!! Bố anh và bác Hữu Chiến đều có việc đột xuất nên phải đi trước rồi, anh và anh Vỹ chờ mãi không thấy em trở lại nên mới đi tìm. Không ngờ em lớn chừng này rồi mà vẫn còn đi lạc. Leo vừa nói vừa cầm tay Anh Vũ định dắt đi, rồi cậu thấy cô bé cầm một bông hoa hồng đen kì lạ, Leo nhúm mày hơi tò mò.-Bông hoa đó ở đâu vậy, Anh Vũ ?

Khôi Vỹ lúc này mới quay sang nhìn Anh Vũ, đôi mắt bình thản của anh đột nhiên mở to ngạc nhiên, đi kèm sau đó là cái nhúm mày bực bội.

-Khi này em vô ý bị ngã, bông hoa hồng xanh anh tặng em bị một ông vệ sĩ dẫm nát, và người chủ của ông vệ sĩ đó đã đền cho em bông hoa này. Anh Vũ đưa bông hoa lên giải thích.

-Người đó trông như thế nào ? Khôi Vỹ nhìn bông hoa đen lên tiếng.

-À...Một người thanh niên mặc đồ đen, chắc khoảng bằng tuổi anh...

Không để Anh Vũ nói hết câu, Khôi Vỹ đã đưa tay giật bông hoa trên tay cô bé. Anh Vũ nhìn anh trai hơi ngơ ngác, dường như Khôi Vỹ đang bực mình chuyện gì, cô bé đã làm gì sai sao?

-Được rồi ! Lần sau nếu nhìn thấy người này thì nhớ tránh xa ra.

-Tại sao vậy anh ? Anh Vũ nhìn anh ngờ nghệch. Dường như anh ấy không thích bông hoa hồng đen kia.

-Có chuyện gì sao, anh Vỹ ? Leo cũng nhìn anh hơi lo lắng, Khôi Vỹ ít khi tỏ ra khó chịu như vậy trước mặt hai người, không lẽ anh ấy có vấn đề gì với người con trai mang hoa hồng đen sao ?

-Không có gì đâu, Khôi Vỹ quay sang hai đứa nhóc mỉm cười.-Leo, cậu đưa Anh Vũ về giúp tôi nhé!

-Vâng ! Nhưng còn anh ?

-Tôi về sau !

Khôi Vỹ nháy mắt với cậu, bây giờ còn khá sớm, mới chỉ hơn 7h00 tối, anh ngỏm cho phép hai đứa được đi chơi một lát. Khôi Vỹ đã đồng ý gả Anh Vũ cho Leo rồi, đây là lúc anh giữ lời hứa là tạo cơ hội cho cậu được ở gần Anh Vũ, vậy thì phải nắm ngay lấy nó nói được. Cậu mỉm cười kéo tay Anh Vũ đi ra ngoài.

Leo dường như hiểu được ý tốt của anh, vậy là Khôi Vỹ đã giữ đúng lời hứa là tạo cơ hội cho cậu được ở gần Anh Vũ, vậy thì phải nắm ngay lấy nó nói được. Cậu mỉm cười kéo tay Anh Vũ đi ra ngoài.

-Đi thôi Anh Vũ !

Khôi Vỹ nhìn theo hai đứa nhóc đi khuất rồi dựa lưng vào bức tường gần đó, nhìn anh lúc này đẹp rạng rỡ như một chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích, ánh sáng của đèn trần rực rỡ chiếu xuống bông hoa đen thắm trên tay anh, Khôi Vỹ chậm chạp đưa bông hoa lên trước mặt, bông hoa hồng đen tươi tắn tỏa ra một mùi hương kì lạ như muốn mê hoặc kẻ giữ nó...

Hoa hồng đen....

Đôi môi anh hơi mím, bàn tay cầm bông hoa của anh đột nhiên bóp chặt, những cánh hoa đen mỏng manh dập nát rơi lả tả xuống đất...

-Tàn nhẫn quá, Khôi Vỹ !!! Một người con trai mặc đồ đen tiến tới trước mặt anh mỉm cười.-Sao cậu nữ bóp nát bông hoa tôi tặng em gái cậu thế? cậu đang ghen sao, Khôi Vỹ ?

Liếc ánh mắt lạnh lẽo về Trường Dương, bàn tay Khôi Vỹ vẫn nắm chặt bông hoa đen rồi thả xuống đất một cách lạnh nhạt.

-Cậu muốn gì trò gì, Trường Dương ?

-Chắc !!!!! Sao lại lạnh lùng với bạn cũ như vậy, Vỹ Vỹ ? Lâu rồi mới nhìn thấy cậu xuất hiện ở đây, tôi hơi ngạc nhiên đó ! Cậu quyết định quay lại trường rồi sao ? Trường Dương nhìn anh mỉm cười. Nhưng Khôi Vỹ vẫn tỏ ra lạnh lùng.

-Không !

-Đáng tiếc ! Từ khi cậu quyết định rời khỏi nhà họ Hà, tôi đã mất đi một đối thủ đáng gờm, dù công việc của tôi lúc này có đỡ rắc rối hơn trước, nhưng cuộc sống của tôi thì dần trở nên vô vị, sống mà không có một địch thủ xứng tầm thì cũng chán thật đó.

-Hừ....Khôi Vỹ liếc sang lạnh lẽo.-Thôi lải nhải đi. Tôi cảnh cáo cậu, Trường Dương!

-Đừng ghen với cô bé chứ, Vỹ Vỹ ! Nếu cậu muốn, tôi cũng sẽ tặng cho cậu hoa hồng đen...

Trường Dương mỉm cười ngắt lời, Khôi Vỹ thì tức điên lên muốn động thủ lắm rồi, 2 năm

-Hai đứa trẻ giống nhau y hệt nhỉ ? Trường Dương hé một nụ cười bí ẩn. Giờ mới quay lại vấn đề chính.

Khôi Vỹ nhìn anh ta hơi nhúm mày...

Hai đứa trẻ ư...

-Thằng nhóc Hà Anh Khôi đó, nó là anh trai song sinh của cô bé phải không ? Hôm nay tôi tới đây là để gặp Hoàng Long và thằng nhóc đó, nó đã là người thừa kế chính thức của ông ta rồi. Ngạc nhiên thật, tôi cứ nghĩ rằng vị trí thừa kế đó không ai khác chỉ có thể là cậu thôi chứ ?

-Tôi đã ra khỏi đó, từ lâu lắm rồi. Bây giờ tôi và nhà họ Hà không còn bất kì quan hệ nào nữa. Khôi Vỹ đưa tay lên vuốt mái tóc ra sau.

-Hừ...Có lẽ không bao lâu nữa tôi và bố cậu sẽ đối đầu với nhau, thật tiếc nếu phải ra tay với đứa trẻ đó, nó còn rất trẻ, và cũng rất giống cậu nữa. Cậu không muốn nó chết chứ ?Trường Dương nhìn anh có vẻ dò xét.-Nghe nói trong nhà họ Hà, cậu chỉ có tình cảm đặc biệt với cặp sinh đôi này phải không ?

-Chuyện này không liên quan đến tôi. Khôi Vỹ đứng thẳng dậy, chậm chậm bước đi. Trường Dương vẫn nói vọng theo:

-Cậu đã nghe đến lời nguyền của những đứa trẻ song sinh bao giờ chưa? Khôi Vỹ hơi dừng bước, Trường Dương mỉm cười.-Nghe nói những đứa trẻ song sinh được coi là nguyên nhân phá vỡ sự cân bằng của thế giới, để lấy lại sự cân bằng đó kẻ được gọi là chúa trời đã có một quyết định, sẽ đến một lúc...một trong hai đứa trẻ phải chết....

-Hừ !!!

26. Chương 26

Chap 26: Thiên đường lộng gió

Chiếc xe hơi đen mới cóng lao nhanh trên con đường lớn đi xa dần thành phố, Anh Vũ ngược ra ngoài cửa kính, những tấm biển hiệu sáng rực đang khuất xa dần tầm mắt. Đường như Leo đang lái xe ra khỏi thành phố. Cô bé nhìn cậu thắc mắc. Tối rồi cậu ấy còn định đi đâu chứ?

-Leo ! Chúng ta đang đi đâu vậy ? Cô bé nghiêng đầu hỏi nhỏ.

-Tối một nơi mà anh nghĩ là em sẽ rất thích ? Leo mỉm cười làm ra vẻ bí mật.

-Một nơi em sẽ thích sao ? Nơi nào chứ ? Trong đầu cô bé hiện lên bao nhiêu cửa hàng thức ăn nhanh, đó là những nơi mà cô rất thích, Leo định đưa cô đến đó sao ? Nhưng cô vừa ăn tối xong, không lẽ Leo lại đưa cô đi ăn nữa...

-Thiên đường mà anh phát hiện từ rất lâu rồi, anh sẽ đưa em đến đó!

Leo vừa nói vừa choàng tay qua ôm cô bé vào lòng, Anh Vũ hơi đỏ mặt, bộ đồ trắng tinh và mái tóc đỏ rực của Leo tỏa ra một mùi hương nhẹ dễ chịu, mùi hương của hoa hồng xanh, Leo chỉ lái xe bằng một tay, và cứ thế ôm cô bé suốt một đoạn đường đi...

Bụp....

Chiếc xe suýt đâm vào cột điện bên đường sau cú thúc khuỷu tay của Anh Vũ, Leo nhắm mắt ôm bụng nhìn Anh Vũ. Cô bé hơi lùi ra sau nắm chặt tay thủ thế. Nhìn Leo với cặp mắt sát thủ, cô bực bội:

-Đồ háu sắc, ai cho anh ôm em ?

-Hừm ! Leo xịu mặt.-Em đúng là chẳng dễ thương chút nào hết. Những lúc như thế này lẽ ra em phải nhắm chặt mắt và ngoan ngoãn nằm trong lòng người yêu chứ ?

-Hừ ! Anh Vũ cười nhạt.-Có muốn em giúp anh “nhắm mắt” luôn không ?

-Hừm...

Cậu nhóc quay đi hờn dỗi. Đồ con gái chần ăn. Người ta chỉ muốn ôm một chút, có gì quá đáng đâu chứ. Người yêu gì mà...

Rồi chiếc xe dừng lại trên một bờ biển lộng gió, Leo mỉm cười đi ra mở cửa xe cho Anh Vũ. Một cơn gió mát lạnh ủa qua mang theo hơi mặn của biển cả.

-Wao !!!! Đẹp quá !!!!

Anh Vũ reo lên và chạy lại gần bờ biển hơn, biển đêm thật dễ chịu, những cơn sóng dào dạt xô mạnh vào bờ, tung bọt trắng tinh dưới ánh trăng bạc, xa xa trên mặt biển lấp lánh ánh điện sáng rực của những chiếc thuyền đi đánh cá đêm. Một khung cảnh đẹp thơ mộng như trong huyền thoại...

-Giống sông ngân hà lắm phải không?

Leo đi lại phía sau khoác vai cô bé, tên này bị ăn đòn vẫn chưa sợ, nhưng lần này thì Anh Vũ không phản ứng gì nữa, đôi mắt đen thăm lung linh trước biển đêm, cô bé đang cười, thật rạng rỡ và hạnh phúc, Leo cũng mỉm cười, đây chính là cảnh tượng cậu muốn cho Anh Vũ thấy...

-Cởi giày ra đi, Anh Vũ ! Leo vừa nói vừa cúi xuống xắn ống quần trắng tinh lên, Anh Vũ để ý thấy đôi giày trắng dưới chân cậu đã biến đâu mất, Leo đã quăng nó ở trong xe sao...

-Sao lại phải cởi giày vậy Leo ?

-Phải đi chân trần thì em mới cảm nhận được sự mát lạnh của cát biển ban đêm, cảm giác dễ chịu lắm, em thử đi!

Không để cô bé có ý kiến, cậu cúi xuống tháo đôi giày dưới chân cô bé ra và nắm tay cô bé kéo đi. Đúng là Leo không gạt cô, cảm giác đi chân trần trên cát biển thật dễ chịu, từng cơn gió mát lạnh ùa qua thổi tung mấy lọn tóc mềm mại buông xõa của cô bé ra sau, Leo vẫn nắm tay cô dẫn đi dọc theo bờ biển...

-Nơi này đẹp quá ! Anh có hay ra đây không Leo ?

-Chỉ thi thoảng có chuyện gì bức bối anh mới ra đây, gió đêm trên biển có thể giúp xua đi những cảm giác khó chịu mà mình gặp phải, nhưng biển không thể làm anh hết cô đơn được, thậm chí đứng một mình trước biển khơi mênh mông đôi lúc anh còn cảm thấy sợ hãi...

-Sợ ư ? Hình như đây là lần đầu em nghe anh nói là anh sợ đó ! Anh mà cũng biết sợ sao?

-Chỉ là cảm giác thoáng qua thôi. Nhưng đúng là anh rất ghét cảm giác cô đơn.

-Cô đơn ?

-Ừ !

Cô bé hơi ngơ ngác, Leo mà cũng có lúc cô đơn sao ? Đột nhiên Leo dừng lại quay sang Anh Vũ nở một nụ cười bí ẩn.

-Em

-Thật sao ? Cô bé nhìn cậu nghi hoặc.- Anh đã thử lần nào chưa ?

-Anh không biết, vì quả thực anh cũng chưa thử lần nào cả ! Leo lắc đầu nhìn cô bé.

-Tại sao vậy ?

-Ừm...Những gì mà anh muốn, anh đều có thể đạt được bằng chính khả năng của mình, vì vậy anh không cần đến phép màu đến từ biển cả...

-Vậy sao ?

-Nhưng cũng có lúc anh muốn thử nghiệm, chỉ có điều anh chưa biết phải ước điều gì...

-Hi ! Anh Vũ mỉm cười, đúng là một người như Leo thì muốn gì được nấy rồi, cần gì mấy điều ước hoang đường này nữa chứ...-Anh thích biển lắm hả, Leo?

-Ồ...Nhưng anh không muốn ra biển một mình, vì khi một mình đứng trước biển khơi rất khó chịu. Nhưng giờ anh có em rồi, từ nay em sẽ cùng anh đi ra biển nhé, anh chỉ thấy biển đẹp khi đi cùng em thôi. Leo nắm chặt bàn tay Anh Vũ hơn.

-Ừk ! Từ nay em sẽ đi cùng anh mỗi lần ra biển.

Anh Vũ mỉm cười thật tươi, đôi mắt đen thăm lấp lánh như hàng ngàn ngôi sao trên sông ngân hà tụ hội, và nụ cười rạng rỡ này đã khắc sâu vào tâm trí của Leo, mãi đến những năm tháng sau này...

Hai người tiếp tục đi dọc theo bờ biển đêm, đón những cơn gió mát lạnh mang vị mặn muối biển, Leo kể cho Anh Vũ nghe nhiều hơn về câu chuyện của biển cả, cô bé cũng tỏ ra thích thú và chăm chú lắng nghe, cho đến tận khuya...

Chiếc xe hơi dừng ở cửa tiệm trà sữa Windy, lúc này đã 00h00...

-Chết em rồi !

Anh Vũ mở điện thoại ra xem giờ hốt hoảng, vì biển đêm quá cuốn hút nên cô bé quên mất cả thời gian, cứ đi mãi theo Leo, và bây giờ về nhà thì đã quá trễ, giờ này chắc Khôi Vỹ đã đi ngủ, nhưng cái tội đi chơi về quá khuya như thế này thì mai khó thoát với ông anh khó tính đó.

-Để anh đưa em vào nhà nhé, Anh Vũ !

Leo nhìn Anh Vũ lo lắng, dù cũng sợ ông anh của cô lắm, nhưng cậu đã lỡ rủ cô ấy đi chơi khuya thế này thì cậu cảm thấy mình nên chịu phạt thay cô bé, nhưng Anh Vũ mỉm cười xua xua tay:

-Trong nhà tắt điện rồi, có lẽ anh hai đã đi ngủ, em sẽ lén lén đi vào nhà thật nhẹ, anh ấy không biết được đâu, anh cũng nên về sớm đi không bác trai lo lắng đó.

-Em chắc sẽ ổn chứ ? Leo vẫn nhìn cô bé lo lắng.

-Ổn mà, anh đừng lo ! Anh Vũ mỉm cười thật tươi.

Leo suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu, trước khi bước vào xe, cậu còn quay lại mỉm cười với cô bé:

-Lần sau chúng ta sẽ ra biển nữa nhé, lần sau anh sẽ mang mấy chai thủy tinh nhỏ, chúng ta sẽ cùng thử ước điều ước của mình nhé !

-Ồ !!! Anh Vũ gật đầu toe toét cười...

Chiếc xe hơi màu đen lướt ra khỏi con đường lớn, dưới hai ánh đèn vàng rực bên đường, những cơn gió nhẹ ùa qua, nhưng không còn mang theo vị mặn và mát lạnh như ở biển nữa, Anh Vũ chậm chậm mở khóa bước vào trong. Mọi thứ im ắng, chỉ có tiếng tích tắc phát ra từ chiếc chuông đồng hồ treo trên tường, có lẽ Khôi Vỹ đã đi ngủ thật rồi, cô bé mỉm cười nhẹ nhõm và nhón chân bước từng bước nhẹ nhàng qua phòng khách...

Tách...

Ánh điện đột nhiên lóe lên kèm theo một giọng nói lạnh lùng khiến Anh Vũ giật mình...

-Khỏi phải lén lút nữa. Anh thấy em rồi, Anh Vũ !

Cô bé ngơ ngác quay lại, Khôi Vỹ ngồi bên chiếc sofa xám đen, trên người anh vẫn là bộ đồ vét xám mặc ở nhà hàng, thế mà Anh Vũ tưởng rằng anh ấy đã đi ngủ, xem ra không thoát được rồi.

-Thằng nhóc to gan thật đó, anh chỉ bảo nó đưa em về trước, vậy mà nó dám đưa em đi chơi đến tận khuya thế này...Khôi Vỹ hơi mỉm cười nhìn con mèo con đang ngoác anh sợ hãi.

-Anh hai, sao anh chưa đi ngủ ?

Anh Vũ đi lại ngồi phịch trước mặt anh, đôi mắt trong veo nhìn từng cử chỉ của ông anh dò xét thái độ, chưa bao giờ cô đi chơi về khuya như thế này, thôi đã đi chơi vui rồi giờ đành chịu khó nghe mắng vậy, nhưng Khôi Vỹ có vẻ như không nổi giận với cô bé, anh chống tay lên cằm nhìn Anh Vũ từ trên xuống dưới.

-Anh chờ em về chứ sao. Hai đứa đi ra tận biển chơi sao ?

-Sao...anh biết em với Leo đi ra biển ? Anh Vũ nhìn anh mình ngạc nhiên, không lẽ Khôi Vỹ đi theo dõi cô và Leo sao...

-Tóc bết lại vì muối, trên giày vẫn còn dính cát, không phải ra biển thì đi đâu...

Anh Vũ chỉ còn biết nhìn anh gãi đầu, ông anh này tinh tường thật. Không có gì có thể qua mặt được anh ấy cả, nhưng bây giờ phải làm sao đây, không biết anh trai khó tính sẽ xử cô như thế nào nữa, Anh Vũ

ngước lên lên nhìn anh, trống ngực đập thành thịch. Nhưng trái với sự lo lắng của cô bé, Khôi Vỹ không nói gì nữa, anh đứng dậy đi vào phòng sau cái liếc ngang cho cô em bé bỏng.

-Đi ngủ đi, mai còn đi học !

Sáng hôm sau....

Anh Vũ bước vào lớp ngạc nhiên, Cát Cát và Minh Nhật đang nằm ngủ gật trên bàn, không biết buổi hẹn hò của hai người này thế nào mà xem ra hôm nay cả hai đều đã cạn kiệt hết năng lượng....

-Anh Vũ ! Hôm nay em đi học hơi trễ đó ! Leo mỉm cười đi lại gần cô bé, khuôn mặt đẹp trai rạng rỡ trong nắng sớm. Mái tóc đỏ hơi dài hơi bay theo gió. Anh Vũ vẫn nhìn hai đứa bạn thắc mắc.

-Leo ! Cát Cát và Minh Nhật bị sao vậy ?

-À...Cậu đưa tay lên gạt nhẹ lọn tóc ra sau.-Hôm qua hai đứa ngốc này tìm đường ra biển, nhưng không biết tụi nó đi lạc thế nào mà mãi gần sáng mới lết về được đến nhà, giờ thì hết sức rồi...

-Cát Cát đúng là biết cách hành hạ kẻ khác, tội nghiệp cho Minh Nhật quá. Anh Vũ thở dài đi vào chỗ ngồi, Leo cũng đi lại ngồi trước mặt cô bé.-Có chuyện gì sao, Leo ?

-Học xong em đi cùng anh ra biển nhé, Anh Vũ !

-Hử...? Nhưng em còn công việc ở quán trà sữa nữa, nếu cứ bỏ đi chơi em sẽ bị Khôi Vỹ trừ hết lương mất...Anh Vũ nhìn cậu hơi nghi ngại, tiền tiêu vặt của cô bé tháng này hết sạch rồi, nếu những ngày sau mà còn bị trừ lương chắc cô sẽ trở thành người nghèo nhất đất nước mất...

-Không sao đâu, đi chơi về anh sẽ ghé qua tiệm giúp em, như vậy là ổn chứ gì ?

-Ừk...Chắc vậy...Quay sang Cát Cát và Minh Nhật vẫn nằm bẹp trên bàn, cô bé mở lời mời.-Cát Cát, Minh Nhật, hai cậu có muốn đi ra biển chơi với bọn tớ không ?

-Cho xin đi...

Cả hai tên vẫn nằm bẹp trên bàn xua tay ngán ngẫm. Hôm qua vì Cát Cát muốn bắt chước mấy đôi tình nhân lãng mạn đang hẹn hò, cô đã bắt Minh Nhật chở mình bằng xe đạp đi ra tận biển chơi. Quãng đường đã xa, hai đứa lại không coi kĩ bản đồ, hậu quả là lạc đường đến tận gần sáng mới về đến nhà, đúng là hai tên ngốc mà...

27. Chương 27

Chap 27: Điều ước từ biển cả

Tan học, Anh Vũ đứng trước cổng chờ Leo lái xe ra, hôm nay cậu dùng xe hơi đi học để cuối giờ đi cùng cô ra biển, trong trường không có chỗ để xe hơi nên cậu phải gửi ở một siêu thị gần đó, còn đang đứng im nhìn theo mấy chùm hoa ôsaka vàng rực đong đưa theo gió thì có một cậu bạn tóc vàng hoe cùng cô bạn gái đi tới.

-Chào nhóc Anh Vũ ! Hôm nay không ở lại trường tập võ sao ? đang chờ ai thế ?

Lăn đi tới trước mặt cô bé toe toét, cái thằng bạn sao chổi này, lâu rồi mới nhìn thấy nó, hình như sau thất bại trong cuộc thi ở hội thể thao nó đã khóc nhiều lắm, cô bé nghe Mãi kể lúc đó nó đã chạy đi tìm cô khắp nơi mà không thấy. Chắc lại muốn tìm cô làm nũng đây mà, cái thằng nhóc phiền phức này...

-Tớ đang chờ Leo. Nghe nói cậu đang làm việc cho Anh Khôi phải không ?

-Ừ ! Lăn đi lại cầm tay cô bé mỉm cười.-Tớ đang cố gắng tìm một công việc thật tốt để sau khi tốt nghiệp sẽ đi làm ngay. Tớ muốn kiếm một khoản tiền lớn để sau này lấy vợ...

-Nói được rồi, đừng có động tay động chân...Anh Vũ vừa nói vừa tặng cho cậu nhóc một đấm vào mặt khiến cậu bé loạng choạng...

-Anh Vũ !!! Cậu tàn nhẫn quá, tớ nhớ cậu quá nên muốn nắm tay một chút thôi mà...

Lâm vừa đưa tay xoa mặt vừa mếu máo, cô bạn gái đứng đó thì nhìn cậu bực bội, đôi mắt sắc lẹm của nó liếc Anh Vũ mà như muốn nuốt chửng cô. Anh Vũ không để ý thấy, cô nhìn thẳng bạn thờ dãi, đã là học sinh lớp 12 rồi mà cứ như một thằng nhóc háu sắc, không có lúc nào chịu tỏ ra giống người lớn cả...

-Anh Lâm, chúng ta đi thôi, mấy đứa bạn em đang đợi đó. Cô gái bên cạnh kéo tay Lâm giận dữ, nhưng cậu có vẻ như không chú ý, đôi mắt nhấp nháy và cái miệng toét cứ dán vào Anh Vũ huyền thuyên đủ điều...

-Anh Vũ, tớ muốn ăn pizza ở Windy quá, lát tớ ghé qua quán cậu nhé !

-Ghé ? Lại định tới ăn chùa sao ? A!!!! ! Đôi mắt Anh Vũ sáng lên nhìn cậu.-Nhắc mới nhớ, Lâm!!!!

-Hahahaha...Anh Vũ bình tĩnh đã nào, khi nào lấy cậu làm vợ, tớ sẽ trả lại đầy đủ..Lâm gượng cười lùi ra sau, nhưng đã bị Anh Vũ túm lấy cổ áo đe dọa.

-Cậu nói gì ?

-Tớ sẽ cưới cậu

-Nếu muốn vậy, bước qua xác của tôi đi rồi tính !

Leo ở đâu bước lại phía sau Anh Vũ nhìn Lâm với đôi mắt sắc lẹm, cậu nhóc này giật thót, sao lại gặp tên này ở đây chứ, khi này Anh Vũ nói là chờ nó mà cậu quên mất. Hình như Leo và Anh Vũ đã trở nên rất thân thiết, nhưng không biết tên này còn nhớ mối thù với cậu hôm nào hay không. Nhìn khuôn mặt đang đỏ sạm của Leo, Lâm thấy hơi lo lắng, cậu vội vàng đánh bài chuẩn...

-Hahahaha...Tôi đùa chút thôi, tôi có việc phải đi rồi, tạm biệt hai người nhé....

Nên đi trước khi bị ăn đòn !

-Hừ ! Anh Vũ nhìn theo phì cười.-Thằng ngốc !

-Em và nó có vẻ thân昵, Anh Vũ ! Leo nhìn Anh Vũ hơi giận dữ, cậu ghét cái thằng tóc vàng hoe này, cái thằng chết tiệt cứ bám lấy Anh Vũ của cậu. Nó có gì tốt mà cô bé chú ý đến nó nhiều như vậy chứ...

-Lâm với em là bạn thân từ nhỏ, nhìn nó có vẻ ham chơi, quậy phá và con nít, nhưng nó cũng là người rất tình cảm đó...Thôi chết !!!!! quên mất...

Nói xong cô bé giật mình, cô nhớ là còn chưa đòi nợ thằng nhóc đã tha cho nó đi rồi, đúng là đáng trí mà. Vậy là không có tiền tiêu vặt, tháng này cô sẽ lâm vào tình trạng đói nghèo thật rồi. Cô bé đưa tay gỡ đầu rồi dấm vào tường thành thành bực bội...

Leo nhìn cô bật cười, nếu Anh Vũ không nhỏ nhắn xinh xắn, thì chắc lúc này nhìn y chang con đười ươi.

Bên bãi biển mát rượi, từng cơn sóng trắng nổi nhau ập vào bờ, Anh Vũ bước xuống xe khoan khoái vươn hai tay ra nhìn trời xanh, không khí trên biển thật trong lành...Leo đang thả một chai thủy tinh chứa mẫu giấy nhỏ ra giữa cơn sóng vừa rút đi, Anh Vũ đi lại gần cậu mỉm cười.

-Anh muốn thử nghiệm điều ước của biển cả thật sao, Leo ? Anh có nghĩ

Ngược nhìn cô bé, Leo mỉm cười, nụ cười thật đẹp của hot boy.

-Anh đang muốn kiểm tra độ chính xác của nó đây, em có muốn thử không?

-Em chưa biết nên ước điều gì bây giờ cả. Vậy khi này anh đã ước gì?

-À...Anh ước cho ngực Anh Vũ to hơn một chút...

-Anh nói gì ? Anh Vũ đỏ mặt chạy ra dấm cậu túi bụi, Leo bật cười chụp lấy tay cô bé giữ chặt.

-Anh đùa thôi mà...Tha cho anh đi, Anh Vũ !!!!!

-Vậy anh đã ước điều gì thế ? cô bé ngược lên tò mò.

-Bí mật ! Khi nào điều ước thành hiện thực anh sẽ nói với em !

-Ồ...Em sẽ chờ ! Cô nhóc rất muốn biết đó là gì...

Anh Vũ nghiêng đầu mỉm cười, nhưng nụ cười này có sức ảnh hưởng rất lớn đến người đối diện, điều ước của cậu ư ? một phần của nó là muốn Anh Vũ sẽ mãi hạnh phúc như thế này đây. Leo tự hứa với lòng mình là sẽ mãi ở bên cạnh cô, mãi ngắm nhìn nụ cười rạng rỡ như ánh nắng kia...

Một cơn sóng ủa tới khiến bộ đồng phục của hai đứa bị tạt ướt nhem, Leo nắm tay Anh Vũ đưa cô bé lên bờ,

Hai người ngồi cạnh nhau, để mặc thời gian trôi qua...

28. Chương 28

Chap 28: hải sản nướng

-Em có đói không ? Anh Vũ ! Đột nhiên Leo quay ra sau.

-Ồ...hơi đói.

Cũng đã trưa rồi, hai đứa vẫn chưa ăn gì cả, Leo đứng dậy mỉm cười.

-Chờ anh một lát nhé, ở gần đây có một quán bán hải sản nướng ngon lắm.

Đưa Anh vũ tới một quán nước gần đó, Leo vui vẻ chạy dọc theo bờ biển đi mua đồ ăn, quán hải sản nướng cậu nói là một cửa tiệm rất đông khách ở gần bãi biển, đồ ăn ở đó rất ngon nên mọi người phải xếp hàng vất vả lắm mới mua được. Sau gần nửa tiếng chen chân xếp hàng, cậu cũng mua được một hộp mực ướp gia vị nướng thơm phức, Leo chạy về với nụ cười hớn hở trên môi, còn đang tưởng tượng đến khuôn mặt hạnh phúc của cô nhóc Anh Vũ khi nhìn thấy hộp đồ ăn thì cậu bắt gặp một cảnh tượng hơi bất bình...

-Thằng nhãi ranh này, mày làm trò gì đó hả, dơ hết ống quần của tao rồi...

Trước mặt cậu là một đám thanh niên lao xao đang vây quanh hai đứa bé. Một gã đang nắm cổ áo cậu con trai quát tháo giận dữ, dưới đất là hộp đồ ăn bị đổ tung tóe. Cô bé kia có vẻ là em gái cậu nhóc thì khóc lóc nín tay tên đang nắm cổ áo anh mình.

-Thả anh hai ra, mấy anh xô vào tụi em mà.

-Con nhỏ này, mày chán sống rồi à ? Tên này vừa quát vừa đạp cô bé ngã xuống đất. Cô bé khóc chồm lên, anh trai nó cũng đang mếu máo rồi. Leo nhúu mày đi lại, đám du côn này đúng là rảnh rỗi mà.

-Tụi mày là khách du lịch tới đây tham quan phải không ? Chắc bố mẹ tụi mày giàu lắm, mau đưa hết tiền ra đây bồi thường cho tao rồi tụi tao tha cho...

Bốp....

Một cú đá được Leo giáng thẳng vào mặt tên này làm nó ngã chúi xuống đất, đưa tay đỡ cô bé đang khóc dậy, cậu mỉm cười dỗ dành.

-Em không sao chứ, cô bé? Có đau lắm không ? Cô bé nhìn lên Leo mếu máo, khuôn mặt bé bỗng lem nhem nước, cậu đưa tay gạt nước mắt cho cô bé, mỉm cười an ủi.-Không sao nữa rồi ! Em nín đi, em dễ thương như thế này mà khóc nhè thì xấu lắm đó.

-Dạ !!! Cô bé nhìn cậu gật gật đầu, thằng bé anh trai nó bây giờ mới nín tay cậu nhìn ra đám thanh niên sợ hãi...

-Thằng tóc đỏ kia, mày là đứa nào mà dám đánh bạn tao ? Mày chán sống rồi hả ?

Mấy tên du côn như ruồi bu, vây lấy cậu dọa nạt, tụi này định đối đối tượng trần lột sao? nhưng xui cho tụi nó, lần này thì tụi nó chọn sai đối tượng rồi. Nhìn chúng với ánh mắt khinh bỉ, Leo cười nhạt.

-Hừ ! to xác như vậy mà lại đi bắt nạt hai đứa con nít, đúng là không biết xấu hổ.

-Xấu hổ xấu cọp gì ? Mày lo ày trước đi, dám xen vào chuyện của bọn tao, mày tới số rồi...

Mấy tên này lập tức xông vào cậu...Và....

Bốp... Bốp...

Sau một phút thì tụi nó lết vội cái thân bầm dập đi chỗ khác. Trước ánh mắt đầy ngưỡng mộ của hai đứa nhóc, Leo phúi tay cúi xuống cầm hộp đồ lên.

-Bọn trẻ trâu ! chỉ giỏi đi phá làng phá xóm...

-Anh ơi, anh giỏi quá, anh học võ gì mà mạnh quá vậy ? Thằng nhóc vừa được Leo cứu nhìn cậu với đôi mắt long lanh tròn xoe, Leo trong mắt hai đứa bé này vừa đẹp và vừa mạnh như thiên thần, trước vẻ ái mộ của hai đứa bé, cậu chỉ mỉm cười thật tươi.

-Anh học Karate. Bố mẹ các em đâu, sao lại để hai đứa đi ra đây một mình thế ?

-Bố mẹ em đang ở quán nước, tụi em muốn đi mua hải sản nướng về tạo bất ngờ cho họ, tại hôm nay là sinh nhật của mẹ em. Ngoảnh lại nhìn hộp đồ ăn đã bị đổ dưới cát, thằng bé thất vọng.-Híc...Uổng công chúng ta xếp hàng mãi mới mua được...

Cô bé lại khóc ré lên, anh nó cũng chỉ biết nhìn hộp đồ ăn thất vọng.

-Được rồi ! Đừng khóc nữa, cầm lấy đem về ẹ các em đi ! Leo mỉm cười đưa cho hai đứa bé hộp hải sản trên tay mình, rồi cậu chạy vội lại cửa tiệm khi này. Lại phải mất công đi xếp hàng nữa rồi...

Ở quán nước....

Anh Vũ thờ dãi nhìn chiếc điện thoại trong tay. Đã hơn 40 phút rồi mà Leo vẫn chưa về, bụng cô đã bắt đầu biểu tình kêu ọc ọc rồi...Không hiểu cửa tiệm mà cậu ấy đi mua cách xa nơi này bao lâu mà Leo chậm chạp thế...

-Các con đi đâu thế ? làm cho bố mẹ đi tìm này giờ, đi đâu thì phải nói trước cho bố mẹ một tiếng chứ, lỡ lạc đường rồi bị bắt cóc thì sao ?

Tiếng cô gái bên cạnh bàn Anh Vũ vang lên khiến cô bé chú ý, cô bé hơi quay sang và thấy hai đứa bé nhìn khá dễ thương có vẻ hiếu động, mặt mũi lấm lem đang chạy lại mẹ nó tươi cười.

-Tụi con đi mua quà tặng sinh nhật ẹ. Thằng bé vừa nói vừa đặt hộp hải sản nướng lên bàn.-Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ !

Người mẹ có hơi bất ngờ về điều này, bà bế đứa con gái lên dịu dàng.

-Cám ơn hai con nhé ! mẹ vui lắm, nhưng hai đứa mới làm ẹ lo lắm đấy, mà sao mặt mũi hai đứa lấm lem thế kia, còn Thảo, sao mặt con bị đỏ lên vậy ? Bà mẹ quay sang lo lắng khi thấy bộ dạng nhếch nhác của hai đứa, thằng bé bây giờ mới vui vẻ kể lại.

-Lúc này đi mua đồ, con với em Thảo bị mấy người trên bãi biển bắt nạt, họ làm đổ mất hộp đồ con mua ẹ, còn đánh em Thảo nữa, cũng may lúc đó có một anh tóc đỏ ra tay đánh mấy người đó bảo vệ cho tụi con, anh ấy còn cho con hộp đồ anh ấy mới mua nữa...

-Anh ấy đẹp trai lắm mẹ ơi, anh còn tốt nữa ! Cô bé nhìn mẹ cười thật tươi.

-Vậy các con đã cám ơn anh ấy chưa ? Bà mẹ mỉm cười âu yếm.

-Rồi ạ !!!

.....

“Tóc đỏ à ?”

Anh Vũ chống tay lên cằm hơi mỉm cười...

Leo...

Còn về phần Leo, sau khi mua được hộp hải sản mới, cậu ba chân bốn cẳng chạy vội về quán nước. Cậu đã bắt Anh Vũ chờ hơn 1 tiếng rồi, chắc cô bé đã đói lắm, không về nhanh không chừng lát nữa cậu sẽ bị cô ấy ăn thịt mất...

Bim...Bim...Bim.....!!!!!!

Rầm...

Còn đang mãi mốt chạy qua đường, Leo không để ý đến một chiếc xe hơi đằng sau lao tới, và cậu bị hất tung lên lề đường, cũng may chiếc xe hơi chạy khá chậm nên cậu không bị thương, nhưng hộp hải sản mới mua đã bị cán bẹp dí...

-Ê, nhóc kia !!!! Chán sống rồi hay sao vậy hả ?

Ông tài xế ló đầu ra mắng vốn. Leo thì nhìn hộp đồ ăn nhăn nhó, hôm nay là thứ 6 ngày 13 hay sao? Cậu xui xẻo như vậy còn chưa đủ hay sao? Liếc nhìn xuống đồng hồ rồi cậu vội chạy trở lại cửa tiệm khi này. Đã 12h00 rồi, cửa tiệm đã sắp đóng cửa, nếu nhanh chân cậu còn có thể mua được hộp cuối cùng. Nhưng xui xẻo làm sao, khi vừa đến trước cửa tiệm, cậu nhận được thông báo nóng hổi của người bán hàng:

-Hộp cuối cùng đã được bán rồi, anh thông cảm đợi ngày mai hãy ghé lại nhé !

Cô chủ tiệm nhìn cậu mỉm cười, cô nhớ rằng anh chàng tóc đỏ đẹp trai này đã chạy đi chạy lại hai lần để mua rồi, không hiểu đã có chuyện gì xảy ra với hai hộp đồ trước của anh ấy...

Leo thất vọng nhìn cánh cửa khép chặt trước mặt mình...

Hết rồi...

Thế là đời cậu cũng xong luôn rồi...

Ngồi phịch xuống đất bên vệ đường, cậu thở dài thất vọng não nề, cậu muốn đưa Anh Vũ ra biển để cô bé có những giây phút thật vui bên cậu, vậy mà bây giờ mọi chuyện thành ra tệ hại thế này đây, phải làm sao đây...

Ngồi yên một lúc thì cậu chợt nhớ ra điều gì, cậu vội lấy điện thoại ra gọi cho Anh Vũ, nhưng chuông đổ mãi mà cô bé không bắt máy, Leo hơi nhăn nhó, không lẽ cô ấy chờ lâu quá nên giận cậu rồi, Lần này thì chết cậu thật rồi. Đang nhăn nhó khổ sở nhìn cái điện thoại thì có một lon nước lạnh áp sát mặt cậu, Leo giật mình quay sang, Anh Vũ đang nhìn cậu mỉm cười...

-Sao anh lại ngồi đây, Leo ?

-Anh Vũ...sao em ra đây ? Leo ngơ ngác đưa tay ra nhận lon nước, Anh Vũ cũng ngồi xuống bên cạnh cậu.

-Chờ lâu quá không thấy anh quay lại nên em mới đi tìm, sao người anh lấm lem thế, anh không bị thương ở đâu chứ ? Anh Vũ nhìn cậu lo lắng.

-Ồ...Anh không sao...Leo nhìn xuống bộ đồng phục của mình, đúng là nó đã lấm lem bụi đất do khi nãy bị chiếc xe hơi hất lên vệ đường, cũng may là cậu không bị thương...

-Anh đói lắm không ? Anh Vũ lục ba lô lôi ra hai chiếc Hamburger đưa cho Leo mỉm cười.-Ăn tạm cái này nhé !

-Anh Vũ !!! Xin lỗi...anh không mua được hải sản nướng cho em...Leo đưa tay gãi đầu nhìn cô bé với vẻ ngại ngùng, trán cậu đầm mồ hôi vì chạy đi chạy lại quá nhiều. Nhưng trái với vẻ lo lắng của cậu, Anh Vũ không tỏ vẻ gì giận dỗi cả...

-Không sao đâu Leo ! Anh Vũ mỉm cười nhét chiếc hamboger vào miệng cậu.-Lần sau mua cho em gấp đôi bù lại hôm nay là được !

Quay sang chiếc bánh còn lại, cô vui vẻ bóc ra đưa lên miệng ngon lành, vì đói rồi nên nó trở nên ngon cực kì. Leo vẫn ngơ ngác nhìn cô bé trước mặt mình, Anh Vũ không giận cậu vì không mua được thức ăn,

không trách cậu vì đã để cô chờ hơn một tiếng đồng hồ, cô ấy cũng không hỏi cậu lí do tại sao. Ánh mắt Leo thoáng nở nụ cười, sao vẻ mặt vô tư đó của Anh Vũ trong mắt cậu lại dễ thương như thế này. Và bây giờ thì cậu đã hiểu tại sao cậu lại yêu cô bé này đến vậy rồi...

- Anh Vũ !!!!Leo quay sang ôm chặt cô bé khiến cô suýt nghẹn.-Sau này em làm vợ anh nhé !

-Tránh ra, đồ háu sắc, anh làm em nghẹn bây giờ...Anh Vũ nhăn nhó đầm bụp bụp vào ngực Leo, cái tên xấu xa này, lúc người ta ăn mà cũng giở trò được nữa. Leo làm như không nghe cô bé nói gì, cứ ôm chặt lấy cô...

29. Chương 29

Chap 29: Cầu hôn hay là ép hôn

-Anh Vũ, có một nơi cuối cùng anh muốn em ghé qua hôm nay nữa. Sau khi giải quyết sau chiếc bánh và lon nước. Leo đứng dậy kéo tay cô bé đi.

-Đi đâu thế, Leo ?

Và chiếc xe hơi dừng lại trước một căn biệt thự màu trắng tuyệt đẹp bên bờ biển...

-Đây là ngôi nhà cũ của anh. Trước đây gia đình anh đã sống ở đây.

Leo mở khóa cổng bước vào, căn biệt thự này không sang trọng tráng lệ bằng nơi Leo đang ở hiện giờ, nhưng cực kì đáng yêu, ngôi biệt thự này có một mặt nằm sát vách biển sâu thẳm bên dưới, việc xây dựng có lẽ khá khó khăn, bao quanh ngôi biệt thự là một vườn hoa đủ sắc màu. Đặc biệt là ngay trước cửa đi vào, có một mảnh đất rộng trồng toàn hoa hồng trắng và ở giữa là một bụi hoa hồng xanh tuyệt đẹp...

-Đẹp quá !!!!

-Tương lai em sẽ là chủ nhân ngôi nhà này! Em thích là tốt rồi !Leo quay sang ôm đầu cô bé áp sát vào ngực mình mỉm cười, cậu biết thế nào Anh Vũ cũng sẽ rất thích nơi này mà...-Đi vào trong với anh nào !

Leo nắm tay cô bé dắt đi, Anh Vũ vẫn còn ngoái lại sau nhìn vườn hoa rực rỡ, mùi hương hoa hồng xanh tỏa ra thơm dịu, cô bé còn muốn ngắm thêm một chút nữa...

Cánh cửa mở ra, Anh Vũ ngơ ngác nhìn vào trong, kiến trúc ngôi nhà thật đẹp, nó được xây dựng theo lối kiến trúc châu Âu cổ điển. Dẫn cô bé lên cầu thang đến lầu ba, Leo mở tung cánh cửa gian phòng rộng nhất, cũng chính là phòng của cậu. Trong căn phòng là một màu trắng chủ đạo, rèm cửa trắng, đồ dùng pha lê trắng, đèn chùm cũng mang một màu trắng tinh, đúng là căn phòng mang phong cách của Leo. Cậu đi tới mở toang cửa sổ ra, một cơn gió nhẹ ùa vào căn phòng, mang theo hương thơm dịu nhẹ của hoa hồng xanh, Anh Vũ vui vẻ bước tới bên cửa sổ, ngay bên dưới là mặt biển xanh biếc, một vài tiếng sóng dào dạt vọng lên. Leo đi lại phía sau Anh vũ dựa tay lên bực cửa sổ.

-Khi mẹ anh còn sống, gia đình anh đã ở đây một thời gian dài, nhưng năm 9 tuổi mẹ anh bị bệnh rồi mất, bố và anh đã dọn lên thành phố sống để tiện cho công việc làm ăn của ông ấy, anh rất ít khi ghé về thăm lại ngôi nhà này, nhưng anh quyết định rồi, sau này cưới em, anh sẽ dọn về đây.

-Cưới ? Không phải sau này anh sẽ lấy Sa Lệ sao ? Bố cô ấy còn coi anh như con rồi mà...Anh Vũ nhìn lại cậu dò xét. Thật lòng thì cô cũng không tin như vậy, vì hôm ở nhà hàng chỉ có ông ta tự biên tự diễn mà thôi. Nhưng cô vẫn muốn nghe chính Leo phủ nhận điều này.

-Sa Lệ là bạn thân của anh từ nhỏ, giống như em và thằng tóc vàng hoe vậy, người mà anh yêu là em, sau này anh nhất định sẽ lấy em làm vợ !

Leo cầm hai tay cô bé kéo lại sát mình hơn, Anh Vũ thì hơi đỏ mặt, cô bé cố quay đi áp úng..

-Em...chưa đồng ý lấy anh mà. Anh là đồ bá đạo, toàn bắt nạt em....em... không lấy anh đâu...

-Muộn rồi cô bé ! Leo nhìn cô cười tinh quái, bàn tay cậu nâng nhẹ cằm Anh Vũ lên.-Em đã nhận bông hoa hồng xanh của anh, từ lúc đó thì em đã là của anh rồi, em không biết hoa hồng xanh trong nhà họ Hoàng là biểu tượng của việc cầu hôn sao ?

-Hả ? ?????

Cầu hôn ?????Anh Vũ nhìn cậu sượng người, biểu tượng của sự cầu hôn ư? đó là bí mật của dòng họ cậu, cô biết thế quái nào được chứ, cô chỉ biết là hình như mình đã bị sập bẫy rồi...

-Em đã nhận rồi, còn vui vẻ để anh cài lên ngực nữa, em là vợ chưa cưới của anh. Em không thoát được đâu, Anh Vũ ! Leo kéo cô bé lại gần mình hơn, khuôn mặt cậu cúi sát xuống khuôn mặt đang đỏ bừng bừng của Anh Vũ, cô bé thì cố đẩy cậu ra một cách yếu ớt...

-Em... không hề biết chuyện này...Leo...anh không thể bắt em...

-Nụ hôn đầu tiên của em cũng trao cho anh rồi, em vẫn còn ý kiến gì sao ?

Leo nâng cằm cô bé lên sát mặt cậu hơn, đôi mắt đen thẳm đang nhìn cậu bối rối, đôi môi nhỏ phớt hồng mấp máy như muốn nói điều gì mà không nên lời. Leo mỉm cười, không ngờ Anh Vũ đánh đá lúc xấu hổ nhìn lại đáng yêu như vậy...

-Cái đó...cái đó...không tính...

Anh Vũ lấp bắp, cả đầu cô quay cuồng, phải làm sao thoát ra khỏi cảnh tượng xấu hổ này đây...

Chụt !

Leo cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô bé, một nụ hôn ngọt ngào kéo dài hơn lần trước. Anh Vũ giật mình, cô bé cố giãy dụa thoát ra khỏi Leo, khuôn mặt đỏ bừng bừng, nhưng hai cánh tay bé nhỏ của cô vẫn bị Leo giữ chặt...

-Leo...!!!! Anh làm gì vậy? sao anh dám...

-Hơ ? Leo nhìn cô bé đang giận dữ với ánh mắt ngây thơ trong trắng trợn, mỉm cười.-Tại em bảo nụ hôn lần trước không tính, nên anh hôn lại, vậy lần này tính chứ ?

-Anh là đồ đáng ghét !!!! LEO !!!!

30. Chương 30

Chap 30: Vô quýt dày có móng tay nhọn

3h00 chiều...

-Anh hai, em mới đi học về !

Anh Vũ và Leo vừa bước vào đã nhìn thấy Khôi Vỹ đang chống cằm nhìn hai người chằm chằm. Liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường, anh nhìn sang hai đứa thắc mắc.

-Hôm nay mấy giờ em tan học vậy, Anh Vũ? ham chơi quên mất đường về nhà luôn, giỏi lắm !

-Anh hai, em chỉ ...

-À...Hình như tháng này em đã bị trừ hết ½ lương rồi thì phải, hôm nay em về trễ trốn việc, vậy thì...

Khôi Vỹ vừa lấy cuốn sổ vừa vui vẻ ghi ghi chép chép cái gì đó. Anh Vũ vội lao đến giật phăng cuốn sổ khỏi tay anh, đúng là đồ ông chủ xấu xa, lúc nào cũng canh chừng để trừ lương nhân viên của mình.

-Em không trốn việc, bây giờ em sẽ làm gấp đôi. Anh không được trừ lương của em!

-Anh Vỹ, là em rủ Anh Vũ đi chơi, nên bây giờ em sẽ giúp cô ấy phụ quán làm việc ! Anh không cần trừ tiền lương của cô ấy đâu.

Leo vừa vắt ba lô sang một bên vừa xắn tay áo vào cuộc, cũng may lúc này quán trà đang đông khách nên Khôi Vỹ không có thời gian làm khó dễ hai đứa nhóc, và nhờ có Leo giúp đỡ nên công việc cũng suôn sẻ hơn mọi ngày...

-Ôi, anh tóc đỏ đó nhìn cool quá...

-Anh ấy là nhân viên mới sao ?

-Đẹp trai quá, không thua kém gì anh Khôi Vỹ cả...

Mấy cô nữ sinh nhìn theo Leo trầm trồ, dường như vẻ đẹp trai của cậu đi đâu cũng thu hút được mọi ánh mắt của các cô gái, mấy cô bạn đó sau khi gọi món còn nhiệt tình xin cả số điện thoại và địa chỉ facebook của cậu, Khôi Vỹ có vẻ hài lòng, dù sao hôm nay nhờ Leo mà Windy mới hút thêm được một số đông khách...

-Anh hai ! Thấy Leo làm việc thế nào ? Anh còn dám trừ lương của em không hả ?

Anh Vũ đi tới quầy tiền nhìn Khôi Vỹ thách thức, anh không nói gì, chỉ đưa một khay nước mới chế biến, ra lệnh:

-Bàn số ba, nhanh lên !

Anh Vũ tung tăng mang đi, cái đồ keo kiệt, bây giờ thì đừng hòng ăn bớt được đồng lương nào của cô nữa nhé, Leo vừa bưng nước vừa nhìn theo bóng dáng bé nhỏ của Anh Vũ mỉm cười...

Cho đến xế chiều...

-Hehehe, anh hai, hôm nay có vẻ thu nhập gấp mấy lần ngày thường, tất cả đều nhờ công lao hút khách của tụi em, vậy anh tăng lương cho em được chưa?

Nhìn khuôn mặt hớn hở của cô em gái, Khôi Vỹ mỉm cười chống tay lên cằm.

-Để anh suy nghĩ lại, nếu từ bây giờ cho đến lúc đóng cửa em không làm vỡ đồ đạc nữa thì anh sẽ tăng lương cho em.

-Vỡ đồ đạc ? em trong mắt anh mà hậu đậu vậy sao ? Được rồi ! anh nói phải giữ lời đó. Cô bé cầm khay nước ép mỉm cười, bây giờ chỉ còn vài người khách nữa, xem ra sắp đóng cửa được rồi.

-Hôm nay hai đứa hẹn hò ở đâu thế ?

Bất ngờ Khôi Vỹ lên tiếng hỏi với theo, ly nước trên tay Anh Vũ chao đảo nghiêng sang một bên...

-Anh Vũ, coi chừng....

Leo ở gần đó vội vàng đưa tay đỡ lấy, cũng may là không sao, Ngược lên nhìn cậu, Anh Vũ hơi đỏ mặt, không hiểu sao cả giác nụ hôn khi ở tòa biệt thự cứ ào về trong tâm trí cô bé. Nó làm Anh Vũ cảm thấy hơi lúng túng mỗi lần đối diện với Leo, nhưng dường như cậu bé không nhận ra điều này, đặt ly nước ép ngay ngắn trên khay, cậu nhìn Anh Vũ dạn dò.

-Cẩn thận kéo đổ đó, Anh Vũ !

Khôi Vỹ nhìn hai đứa nhóc mỉm cười gian xảo.

-Vỡ đồ là bị trừ lương đó, em gái !

Quay sang liếc ông anh dễ ghét của mình bằng đôi mắt hình viên đạn, Anh Vũ mím chặt môi phần uất. Đồ tiểu nhân này muốn gây chiến với cô sao, dường như cái gã đáng ghét rảnh nợ này xem việc trừ lương của Anh Vũ là niềm vui trong cuộc sống thì phải, đúng là đáng ghét mà, nhưng anh sẽ không được toại nguyện đâu, anh hai ! người ta không mắc sai lầm hai lần trong một ngày đâu.

-Hứ !!!!!

Cô bé lạnh lùng quay đi, còn hai vị khách cuối cùng, chỉ cần mang hai cốc trà là hoàn thành nhiệm vụ, công việc hôm nay đến đây là kết thúc, anh thua rồi, anh hai ! Khôi Vỹ nhìn theo đứa em gái mình đang cười vui vẻ rồi quay sang rót một ly nước ép cho Leo.

-Vắt vả cho cậu quá Leo, công việc xong rồi, nghỉ ngơi uống nước đi !

Leo nhìn ly nước gượng cười. Biết cậu vắt vả rồi còn bắt uống nước ép cà chua, anh thật tàn nhẫn mà ! Giá mà anh ấy rót cho cậu ly nước lọc thôi thì cậu cũng mang ơn lắm rồi...Leo nén tiếng thở dài đưa ly nước ép lên miệng. Bất ngờ Khôi Vỹ quay sang...

-Hôm nay hai đứa đã hôn nhau sao ?

Xoảng...

Mấy cốc trà đá trên tay Anh Vũ đáp xuống đất tung tóe, Leo thì sặc sụa nước cà chua, và cả hai đứa nhóc nhìn anh, mặt đỏ bừng...

-Hahahaha !!!! Làm gì mà cuống lên thế, anh chỉ hỏi chơi thôi mà. Không lẽ hai đứa đã hôn nhau thật sao ? Đưa hộp khăn giấy cho Leo, anh quay sang nhìn cô bé đang đứng trước bàn vui vẻ lấy cuốn sổ đen ra ghi chép.-Chắc !!!! Anh Vũ, em lại làm đổ nước rồi, em bị trừ 5% lương tháng này...

-Anh hai !!!!

Anh Vũ dần mạnh khay nước lên bàn nhìn ông anh mình bất bình, rõ ràng là anh muốn tìm cớ trừ lương của cô mà, cô thật ngây thơ vì cứ tưởng thoát rồi cơ, không ngờ anh trai cô tiểu nhân hơn cô tưởng, gập cuốn sổ lại nhìn lơ đãng ra bên ngoài, Khôi Vỹ nở nụ cười hài lòng.

“Trứng mà đòi khôn hơn vịt sao? em gái !”

Những ngày sau đó, Leo tiếp tục đến phụ việc trong tiệm trà sữa, công việc cậu làm ngày càng thuần thục, cộng thêm vẻ đẹp trai rạng rỡ của mình mà không ít các cô nữ sinh đến đây uống trà nghiêng ngả vì cậu. Anh Vũ cũng nhận được không ít sự ngưỡng mộ để ý của đám khách con trai, có điều họ chỉ dám đứng ngắm cô bé từ phía xa thôi, vì bên cạnh cô có hai gã ác quỷ đội lốt thiên thần bảo vệ rồi, lén phéng lại gần dễ mất mạng như chơi.

31. Chương 31

Chap 31: Đình công

3h30 chiều....

-Keo kiệt, bủn xỉn, tiểu nhân, đáng ghét....

Trong công viên mát rượi gần quán trà, Anh Vũ vừa ngồi ngắt cỏ vừa làm bầm nguyên rửa ông anh xấu trai của mình, những ngọn cỏ non nớt bị nhổ lên một cách tàn nhẫn trong bàn tay bé nhỏ của cô bé. Mặc dù chưa đến cuối tháng nhưng tiền tiêu vặt đã cạn, cô bé thì có quá nhiều thứ muốn mua mà Khôi Vỹ lại không cho cô ứng tiền trước, quá phần nộ mà cô bỏ ngang công việc chạy ra đây ngồi hóng gió, dù sao thì buổi trưa cũng không đông khách lắm, mặc kệ gã keo kiệt đó làm việc một mình đi, cô không muốn làm việc ột kẻ hút máu nhân viên chuyên nghiệp như Khôi Vỹ nữa...

Một cơn gió chiều mát rượi thổi qua, vạt tóc Anh Vũ bay nhẹ ra sau, đôi mắt đen thẳm nhìn ra xa xa, bên kia bờ sông là đường chân trời xanh mượt cỏ...

-Đường chân trời...

Anh Vũ gạt vạt tóc ra sau, đường chân trời trong mắt cô bé từ nhỏ đã luôn là một cái gì đó rất xa vời, mặc dù ngồi đây nhìn thấy nó rất rõ, nhưng cô không bao giờ có thể đến gần hay chạm vào nó được, nó tồn tại như một sự hư không vậy. Trong cuộc đời của Anh Vũ cũng tồn tại những thứ gần giống như đường chân

trời, chỉ nhìn thấy được mà không thể chạm vào được...cô bé ngồi ngơ ngẩn. Một cánh bướm trắng bay qua, Anh Vũ mỉm cười vội đứng lên đuổi theo, mái tóc mềm của cô bé đong đưa theo từng bước chân, cánh bướm càng bay càng xa dần, Anh Vũ cố đi tới thật nhanh theo nó...

Bộp...

-Ui da !!!! Gãy tay tôi rồi.

Trong một giây không để ý, cô bé lỡ va phải một ai đó ngã ra sau...

-Con nhỏ này, đi đứng kiểu gì thế hả ?

Ba gã thanh niên nhìn giống côn đồ vây quay cô bé, Anh Vũ ngược đôi mắt ngơ ngác lên, tên bị cô va trúng đang ôm cánh tay lảo lộn dưới đất, cứ làm như xương nó bị gãy vậy.

-Ê ! Đi đứng kiểu gì thế con nhỏ kia? bạn tao bị chấn thương rồi kìa. Một tên xỏ mũi đi lại trước mặt cô bé quá lớn. Anh Vũ vẫn không hiểu chuyện, cô bé nhìn bọn nó ấp úng...

-...Xin lỗi...tôi không cố ý...

-Xin lỗi là xong à ? Nó bị thương rồi, chắc phải nhập viện mới được, mau bồi thường tiền thuốc đi, không là không xong với bọn này đâu. Gã xỏ mũi tiếp tục dọa nạt cô bé.

-Sao ?

Anh Vũ thở dài, hóa ra là bọn côn đồ chuyên đi ăn vạ kẻ khác, cô bị ngã xuống đất không sao, tên này mới va vào cô một chút đã gãy tay, xương nó được nặn bằng bột mì chắc? Công viên buổi chiều vắng hoe, ba tên du côn nhìn cô bé hau háu.

-Ê bé con, mau đền tiền bồi thường cho bọn anh mau, không anh ày một trận bây giờ !

-Hừ...

Anh Vũ nheo mắt nhìn nó. Tiền ư? trong túi cô bây giờ không có một xu lẻ, tiền tiêu vặt của cô bé đã cạn từ tuần trước rồi, đã thế Khôi Vỹ còn không chịu cho cô ứng trước nữa, bây giờ cô bé có lẽ đã trở thành người nghèo nhất đất nước rồi, bọn này muốn tiền ư? đúng là đồ ngốc mà, nếu có tiền thì cô đã không phải bỏ ra đây tức tối Khôi Vỹ đâu...

-Ê, có nghe không hả, con nhỏ kia ? Thấy Anh Vũ này giờ không lên tiếng, một tên đi lại xô cô bé ra sau.

-Tôi không có tiền, đừng có đòi vô ích.

Anh Vũ lạnh lùng quay đi, dù có tiền cô cũng không đưa ấy thằng rác rưởi này, tụi nó nghĩ tụi nó là ai mà dám đi trấn lột cô bé kia chứ? đúng là liều mạng mà. Tên côn đồ đang ôm cánh tay nhăn nhó lập tức đi lại kéo tay Anh Vũ lại bực bội.

-Con nhỏ chết tiệt này, đụng trúng người ta rồi bỏ đi như vậy hả ? Mà muốn chết hả ?

-Mày đâu có sao đâu, giận cái gì chứ ? muốn yên ổn thì biến đi chỗ khác đi.

Anh Vũ gạt cánh tay nó ra định quay đi, thật là xui xẻo mà, tâm trạng không tốt của cô bé gặp bọn này càng trở nên bực bội, nhưng bọn côn đồ này có lẽ không biết thế nào là lễ độ, công viên giờ này vắng hoe, Anh Vũ trong mắt bọn nó lại là một cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn, làm sao tụi nó bỏ qua cho cô đi dễ như vậy được...

-À...Con bé này gan nhỉ, mày biết gì đây không ? Tên xỏ mũi rút trong túi quần ra con dao bấm nhọn hoắt.-Mày chọn đi, hoặc là đưa hết tiền ra đây bồi thường cho bọn anh, hoặc là để anh rạch nát bộ váy trên người em xuống !

-Hahaha. Không biết đồ...của em màu gì nhỉ...

-XXX...tao nóng máu quá rồi tụi mày...

Ba tên nhìn cô bé chột nhẽ, đến lúc này thì Anh Vũ có vẻ như không còn kiềm chế nổi nữa rồi. Cô biết mình nên làm gì tụi nó rồi...

-Ê, bé con, sợ quá không nói lên lời rồi à ? Đưa tiền ra đây hay để anh rạch nát bộ váy giúp em....

Bốp.....!!!!!!

Tên cầm dao còn đang lải nhải thì nhận ngay một đấm của cô bé vào bụng ngã lăn ra đất. Anh Vũ nhìn nó cười nhạt, đôi mắt bỗng chốc trở nên sắc lẹm....

-Con nhỏ này....

Bốp.....!!!!!!

Và hai tên kia còn đang nhìn bạn mình ngơ ngác cũng nhận được một trận mưa đòn tới tấp của Anh Vũ, hai tên tối tăm mặt mũi. Đúng là lũ ngốc, đang yên đang lành thì lại muốn ăn đòn, sao lại chọc giận Anh Vũ đúng lúc cô bé đang bực mình kia chứ...

-Mày nói lại coi, tụi mày định đòi tiền của ai vậy hả ? hả ? hả ? Anh Vũ vừa nắm cổ áo tên ăn vạ vừa tát tới tấp vào mặt nó, khuôn mặt gã gần như biến dạng,...

-Chị...chị tha cho tụi em...

-Mày gọi tao là gì hả ? hả ? hả ? Anh Vũ dường như bực mình hơn, thay vì tát nó, cô nắm tay lại đấm tới tấp, gã còn đồ xấu số tối tăm mặt mũi, giờ thì tụi nó đã được chấn thương đúng như mong muốn rồi...

-Có biết tao đang bực mình không hả ? có biết tao đang cạn túi hay không hả ? Vậy mà tụi mày dám đi trấn lột tao hả ? Tụi mày cũng liều mạng lắm....Cái gã xấu xa, cái đồ keo kiệt đó, tháng nào cũng trừ lương của tao, biết không hả ?(Tội nghiệp, tụi nó biết thế quái nào được) tao làm việc vất vả mà không cho ứng tiền, lúc nào cũng chằm chằm ăn chặn số lương ít ỏi của tao...!!@#\$\$^%&^&^* Thử hỏi trên đời này có ai như gã hay không? Đồ keo kiệt, bủn xỉn, xấu xa, đáng ghét....

Anh Vũ vừa nói vừa tấn tới tấp vào hai tên trước mặt, bao nhiêu uất ức đối với ông anh mình đã được cô trút hết lên đầu hai gã xấu số này, hiển nhiên tụi này chỉ có thể im lặng làm bao cát cho cô bé trút giận chứ chẳng hiểu nổi một lời nào cả...

-Anh Vũ, coi chừng !

Một giọng nói quen thuộc vang lên, cô bé ngạc nhiên quay sang, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cô đã bị ai đó kéo bật ra sau, và tên côn đồ cầm dao văng ra xa, răng cửa của nó bay ra đất, Anh Vũ thì đang được Leo ôm chặt trong lòng...

-Leo !

-Anh Vũ, em bất cẩn quá, suýt nữa là em được đi ăn cơm bệnh viện rồi.

Thì ra khi nãy khi cô bé đang lo tấn hai tên kia thì gã cầm dao định đâm lên sau lưng cô, cũng may là Leo đã đá văng nó ra trước khi nó chạm được vào Anh Vũ. Cậu nhìn cô bé mỉm cười rồi nhắc bóng lên đặt xuống chiếc ghế đá gần đó. Quay lại đám côn đồ đang nằm bẹp dưới đất, cậu liếc mắt ra lệnh:

-Biến !

Cả đám nhìn nhau mặt tái mét, dạ vâng rồi rít rồi dắt nhau chạy mất. Quay lại con mèo nhỏ ngồi trên ghế đang phụng phịu, cậu đi lại vuốt má tóc cô bé dịu dàng:

-Tóc rối hết rồi, sao em lại bỏ ra đây, quán trà sắp đông khách rồi, anh Vỹ sai anh tìm em về đó.

-Em không về đâu ! Anh Vũ giận dữ quay ngoắt đi chỗ khác.-Ổng lúc nào cũng tìm cớ ăn bớt tiền lương của em, đã thế còn không cho em ứng tiền trước nữa, dễ ghét, em không thèm làm nữa đâu...

-Hi...Leo nhìn cô bé mỉm cười, đôi môi phớt hồng nhỏ nhắn chu ra nhìn thật đáng yêu, thì ra lí đây là lí do cô bé chạy ra đây. Làm cậu đi tìm mãi mới thấy...-Khôi Vỹ đúng là có hơi quá đáng với em, nhưng anh ấy chỉ muốn chọc em chút thôi, chứ thực ra anh ấy thương Anh Vũ nhất đấy !

-Thương ư? thương cái con khỉ gì chứ? Anh Vũ nhìn cậu bức xúc, đôi mắt đen long lanh, chiếc trán cao bướng bỉnh nhăn nhó.-Vỡ đồ trừ lương, chậm chạp trừ lương, về trễ cũng trừ lương, anh ấy luôn coi việc trừ lương của em là niềm vui trong cuộc sống của anh ấy, anh ấy thương em chỗ nào chứ ? Đồ đáng ghét !

Leo quay lại cười buồn, ít ra thì Anh Vũ cũng được Khôi Vỹ trả lương, còn cậu làm cho quán cả tháng nay có được nhận đồng nào đâu chứ, đã thế ngày nào cũng bị uống nước ép cà chua còn dư, cái thứ nước chua lè, có mùi vị khủng khiếp đó đúng là đáng sợ mà, bây giờ cậu cảm thấy mình y chang như trái cà chua rồi.

-Anh thấy anh ấy quá đáng lắm phải không, Leo ? Dù không phải là một nhà tư bản nhưng anh ấy hút máu kẻ khác còn dã man hơn mấy nhà tư bản nữa, không hiểu sao mà em có thể làm việc cho anh ấy lâu như vậy chứ ? đúng là kì lạ mà...

-Em nói đúng, Anh Vũ. Anh Vỹ đúng là hiếp đáp người quá đáng mà. Hôm nay chúng ta hãy đình công đi, phải cho anh ấy biết được cảm nhận của những con người bị áp bức, phải làm những việc mình không muốn (uống nước cà chua) là như thế nào...

Leo nhìn cô bé hăng hái đề nghị, đôi mắt Anh Vũ sáng rực lên. Cô bé lập tức bắt tay với Leo, gì chứ buổi chiều đông khách, đảm bảo không có hai đứa Khôi Vỹ sẽ phát điên lên cho coi...

-Đồng ý ! Để anh ấy làm việc một mình cả buổi chiều nay đi !

-Chúng ta đi chơi nhé ! Leo mỉm cười.

-OK !!!!

Thế là cả hai đứa có một buổi chiều tuyệt vời rong ruổi khắp nơi, từ tiệm game cho đến mấy cửa hàng bán đồ ăn nhanh, rồi công viên giải trí...

Hai đứa dừng trong tiệm game khá lâu, cả Anh Vũ và Leo đều rất thích trò bắn súng, Leo cũng phải ngạc nhiên vì trình độ của cô bé, từ trước đến giờ cậu chưa hề gặp được đối thủ nào nặng kí như Anh Vũ. Xem ra Anh Vũ không chỉ là cô bé mạnh mẽ như ở ngoài thực tế...

Thời gian trôi qua thật nhanh, trái với buổi dạo chơi vui vẻ của hai đứa nhóc trên phố là cảnh tượng thảm hại của Khôi Vỹ ở quán nước, anh vừa phải pha chế, vừa chạy bàn và tính tiền, cửa hàng thì đông khách mà ai cũng muốn tới để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của hai nhân viên thiên thần, không ít cô nữ sinh thất vọng vì thiếu sự có mặt của Leo. Khôi Vỹ vừa làm việc vừa nhăn nhó, chốc chốc anh lại liếc ra cửa, bóng dáng của Anh Vũ vẫn không thấy đâu, thẳng nhóc tóc đỏ đi tìm con bé cũng mất dạng. Anh nhìn đồng hồ cười nhạt. Hai đứa bé này, đã đến thời kì chống đối người lớn rồi sao ?

Khôi Vỹ đưa tay lên chống cằm nhìn ra cửa, khách đã vắng hơn rồi, nhưng bây giờ anh cần phải nghĩ xem nên xử đẹp hai đứa nhân viên vô kỉ luật như thế nào, không thể bỏ qua tội lỗi nặng nề dám trốn việc của tụi nó được...

Xế chiều, Anh Vũ và Leo dừng lại ở trung tâm mua sắm, bao nhiêu thứ dễ thương bày ra trước mắt, nhưng giá cả thì đúng là trên trời thật, Anh Vũ đã cạn tiền nên cô bé chỉ có thể ngắm nhìn những món đồ dễ thương một cách tiếc nuối. Mà dù có tiền thì chắc cô cũng không mua nổi những thứ ở đây, đồng lương eo hẹp của cô quá ít ỏi để mua được những mặt hàng xa xỉ này. Leo thấy cô bé dừng lại khá lâu trước một chiếc nón lưỡi trai màu xám, cậu cũng không khó nhận ra rằng cô bé thích nó...

32. Chương 32

Chap 32: Những tay sát thủ kì lạ

7h00 tối...

Hai đứa nhóc rong ruổi trên con đường sáng rực ánh điện, buổi tối nơi khu phố của Anh Vũ ở khá là yên tĩnh, cô bé vui vẻ đếm những bước chân nhỏ nhắn của mình in dưới nền đường, một vài cánh hoa trắng lạc vào gió vương trên mái tóc đỏ rực của Leo, Anh Vũ quay sang hơi mỉm cười, chiếc mũ lưỡi trai màu xám đội lệch trên đầu cô bé trở nên đáng yêu kì lạ.

-Chúng ta về nhà thôi, Anh Vũ ! Leo đưa tay lên gạt một lọn tóc cô bé ra sau.

-Ồ...Chắc bây giờ anh Khôi Vỹ đang tức giận lắm. Hahaha...đáng đời anh ấy lắm...

Anh Vũ vừa vung vẩy hai tay vừa toe toét khi tưởng tượng ra khuôn mặt nhăn nhó của Khôi Vỹ, hai người đình công suốt buổi chiều, chắc giờ này anh ấy nổi điên lên rồi, cho chừa tật hèn ép nhân viên đi. Leo chỉ mỉm cười nhìn theo cô bé đang tung tăng trước mặt mình.

Bất ngờ...

-Nó đây rồi !

Một đám người mặc đồ vét đen ở đâu vây quanh Anh Vũ và Leo. Anh Vũ hơi lo lắng, có chuyện gì ? sao những người này lại vây hai người? Dạo này Anh Vũ cũng đã đắc tội với không ít người, nhưng những người này hình như cô chưa gặp lần nào cơ mà, họ muốn gì ? Một tên đi tới trước mặt Anh Vũ ra lệnh:

-Con nhỏ kia, bỏ chiếc mũ xuống !

-Các người muốn gì ở cô ấy ? Leo đứng chắn trước mặt Anh Vũ, cậu có linh cảm không lành từ những người này. Rõ ràng những kẻ này không phải bọn du côn đường phố bình thường.

-Không liên quan đến mày, thằng tóc đỏ, muốn sống thì xéo qua một bên.

Tên này vừa nói vừa đi lại định giật chiếc mũ trên đầu Anh Vũ xuống, nhưng trước khi cánh tay thô bạo kịp chạm vào cô bé, nó đã bị Leo nắm chặt, không để đối thủ kịp phản ứng, cậu nắm luôn cổ áo và quật nó xuống đường, đám người kia lập tức xông vào cậu. Và cuộc hỗn chiến diễn ra...

-Leo !!!

Anh Vũ lo lắng chạy lại, một thanh sắt lập tức phang mạnh vào đầu cô bé, vì đã có sự đề phòng nên Anh Vũ nhanh nhẹn né ra được, nhưng chiếc mũ lưỡi trai bị rơi xuống đất. Anh Vũ ngược nhìn tụi nó khó hiểu, những người này muốn gì ? tại sao họ lại tấn công cô...

-Các người muốn gì ? Sao lại tấn công tôi ?

Đáp lại ánh mắt lo lắng của Anh Vũ là cái nhìn sắc lạnh của tên sát thủ, liếc nhìn bức hình trên tay mình, gã cười nhạt.

-Tao cần mạng của mày !

Một con dao lao đến chỗ cô bé, Leo vội đập mạnh tên đó sang một bên, nhưng cậu cũng bị dính một thanh sắt của tên gần đó vào lưng, Anh Vũ giật mình, cô bé đưa tay vào túi định rút ra mấy con dao, nhưng trống trơn, trưa nay đi ra ngoài cô đã để hết ở nhà rồi...

-Nộp mạng đi, con nhãi !

Một tên cầm dao lao vào Anh Vũ, cô bé nhanh nhẹn lách ra và tung một cước vào bụng nó, nhưng ngay lập tức tên này quay con dao vào người cô bé, dường như cú đá không có tác dụng với nó. Con dao xẹt qua mặt Anh Vũ, nhưng đã có một cánh tay đưa ra che chắn cho cô bé, tên lao vào cô cũng bị đâm ngã qua một bên..

-LEO !!!!

Anh Vũ hoảng hốt, cánh tay Leo bị rạch một đường dài, máu chảy tong tong xuống đường, cậu nhóc đưa cánh tay lên liếm vài giọt máu cười nhạt.

-Anh không sao, em lùi lại mau !

Đám người vây quanh Anh Vũ và Leo, cổ dòn hai người vào một con hẻm nhỏ, những thanh mã tấu, kiếm, gậy sắt sáng lóe dưới ánh điện, bọn người này chắc phải hơn mười tên chứ không ít. Leo nhìn chúng hơi nhúm mày, bọn này rõ ràng không phải mấy tên du côn hay cướp giật bình thường. Nếu là cướp thì chúng chỉ cần tiền chứ không cần mạng hai người như thế này đâu. Hơn nữa, nếu cậu không nhầm thì dường như chúng đang nhắm vào Anh Vũ chứ không phải là cậu, cô bé đã làm gì đắc tội với chúng chứ? Rõ ràng Anh Vũ đâu có quen với chúng...

-Leo !!!

Anh Vũ phía sau nín tay cậu lo lắng, dường như cô bé cũng nhận ra được sự nguy hiểm của những người này. Mấy tên này đã được chuẩn bị trước, lao vào hai người... Một cuộc hỗn chiến xảy ra, Leo vừa tìm cách chống đỡ, vừa lo bảo vệ cho cô bé phía sau mình, Anh Vũ cũng không cố đánh bại chúng, bởi cô thấy rõ mấy cú đấm đá của mình rõ ràng không đủ để giải cứu cho đám người này. Nhưng Leo thì mạnh hơn chúng rất nhiều, có lẽ đây là sự khác biệt giữa con trai và con gái, có điều số lượng kẻ thù quá đông, nếu cứ đánh như thế này thì Anh Vũ sẽ gặp nguy hiểm. Cần tìm đường chạy trước khi cô bé bị thương...

Lao lên đá mạnh một tên cầm gậy khiến nó ngã chúi ra sau đè lên mấy tên đồng bọn, Leo giật mạnh một thanh trường kiếm của kẻ vừa bị hạ và kéo tay Anh Vũ chạy vào một con hẻm nhỏ. Những tên sát thủ cũng lập tức đuổi theo...

-Anh Vũ, mau núp sau lưng anh đi... Vào đến con hẻm nhỏ, Leo vội kéo cô bé ra sau lưng mình rồi dừng lại nhìn những kẻ trước mặt...

-Hừ ! Xui cho tụi mày quá. Con hẻm này là ngõ cụt, tụi mày hết đường chạy rồi !

Một gã sát thủ đeo kính râm tay cầm mã tấu đi lại hai người cười nhạt. Leo thủ thế trước nó cũng mỉm cười, thực ra cậu cố tình chạy vào con hẻm này, vì nó là ngõ cụt nên bọn này sẽ không thể bao vây được hai người, Leo sẽ không lo cho Anh Vũ ở phía sau mình gặp nguy hiểm, hơn nữa với không gian chật hẹp thế này, cậu có thể một chọi hai, không bị đánh hội đồng như ở nơi trống trải. Dù sao Leo cũng từng được xưng tụng là đại ca của một băng nhóm quậy phá nhất trường, kinh nghiệm chiến đấu của cậu qua các trận chiến cũng không ít, đủ để cậu có thể bảo vệ người cậu muốn bảo vệ...

Anh Vũ nhìn đám người trước mặt hơi lo lắng, đúng là cô bé từng gây thù chuốc oán với không ít người, nhưng những kẻ này chắc chắn cô chưa gặp lần nào, và chưa gặp thì chưa thể làm gì đắc tội với chúng được, tại sao chúng lại muốn giết cô?

Mấy tên mafia sau vài giây nhìn con mồi thì cũng lao vào, nhưng khi một nửa số bị Leo hạ, bọn này mới nhận ra được sự ngu ngốc của mình, nhưng dù sao thì chúng cũng có số lượng áp đảo. Còn Leo chỉ đánh nhau một mình, chúng cũng rất bài bản, để tránh gây sát thương cho đồng bọn, cứ một đợt có hai tên lao lên tấn công Leo, mặc dù cánh tay Leo đang bị thương, nhưng cậu cũng dư sức cho từng tên đo đường, Anh Vũ tròn mắt, nhìn Leo đánh đám chuyên nghiệp không khác gì Khôi Vỹ cả. Lúc đầu mới quen, cô tưởng Leo cũng chỉ bình thường hay mạnh bằng mình là cùng, nhưng bây giờ cô bé mới nhận ra, đúng là Leo đứng trên một cấp độ khác hơn hẳn Anh Vũ, cô bé nhớ lại trận đấu Karate ở hội thao hôm

Bốp...

Một thanh sắt phang mạnh xuống vai Leo khiến cậu nhăn mặt, bọn người này khá đông, không những mạnh mà còn rất lì đòn, cứ một đợt hai tên nhào lên tấn công khiến Leo hơi rối tay, thấy cậu hơi lùi lại vì đau, một tên cầm dao lập tức xông tới...

-Chết nè...

Bốp....!!!!!!!

Thanh sắt ở phía sau Leo lao tới đâm thẳng vào ngực gã sát thủ, lực đâm khá mạnh, hên là mũi của nó bằng chứ không nhọn nên không nguy hiểm đến tính mạng, tên này khụy xuống đường.

-Leo ! Anh sao rồi ?

Anh Vũ bước lên thủ thế, thanh sắt trong tay cô quay tròn nắm chặt. Có thể mấy cú đấm đá của cô không ăn thua gì, nhưng với sự trợ giúp của thứ này thì cô có thể hạ tụi nó. Leo quay sang mỉm cười, cậu đưa tay gạt một vệt máu nhoe ra trên miệng, tiện thể hất một thanh kiếm nhật rơi dưới chân mình lên làm vũ khí.

-Anh ồ, đừng lo...

-Xử con bé kia mau, chúng ta không có thời gian đâu.

Gã đeo kính râm quát lớn với mấy tên đàn em, nhưng mấy tên này chưa kịp lao vào thì gã đã nhận được một nhát chém của Leo ngay giữa mặt, chiếc kính râm bị cắt làm đôi, vết chém khá sâu kéo dài từ trán xuống tận vai khiến gã loạng choạng lùi ra sau...

-Nếu tụi mày đã quyết tâm lấy mạng bọn tao như thế, tao cũng không khách sáo nữa nhé !

Bất ngờ...

-Đại ca !!!

Mấy gã sát thủ đang định lao vào Leo thì có một tên ở đâu chạy lại thì thăm vào tai tên cầm đầu, gã nghe xong thì nhú mày, ngược nhìn Anh Vũ một lần nữa, gã lo lắng quay đi, sau khi đã hất tia nhìn cầm thù vào Leo...

-Đi thôi....

Anh Vũ và Leo đều nhìn theo ngơ ngác, bọn này làm sao thế nhỉ ? khi này quyết tâm lấy mạng hai người cho bằng được. Giờ lại vội vàng bỏ đi. Nhưng lí do mà tụi nó bỏ đi không quan trọng, đánh nhau thêm một chút nữa có thể hai người sẽ gặp nguy hiểm, tụi nó chịu dừng lại là tốt rồi...

-Leo, anh không sao chứ, để em xem vết thương của anh nào...

Kẻ thù đi rồi, Anh Vũ mới thở phào quay sang Leo. Cậu mỉm cười nhìn cô bé đang hốt hoảng trước mặt mình, chỉ là vết thương nhẹ thôi, ngày trước đi đánh nhau với lũ bạn cậu còn bị nặng hơn nhiều, Anh Vũ không sao là tốt rồi. Nhưng ánh mắt cậu nhìn theo những kẻ đi khuất hơi khó hiểu, bọn này thực ra là ai, đến bây giờ cả cậu và Anh Vũ đều không hiểu nổi những tên này muốn gì nữa, tự nhiên lao vào tấn công hai người, rồi lại tự động bỏ đi, cứ như bọn chúng đã nhầm lẫn gì vậy.

Windy.....

-Anh Vũ, Leo, thế này là thế nào ? Khôi Vỹ nhú mày, anh vừa lau vết thương trên tay Leo vừa nhìn hai đứa lo lắng.-Hai đứa đang làm trò gì thế ?

-Tụi em...Leo đưa tay gãi đầu.

-Cái tội trốn việc đi chơi tôi chưa hỏi đến, cậu và em gái tôi lại đi gây chuyện gì nữa thế ? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? có phải con nít nữa đâu. Hai đứa không còn việc gì vui hơn ngoài việc đánh nhau sao ? Bàn tay anh nắm chặt cánh tay Leo khiến cậu nhăn mặt, Khôi Vỹ không biết thương yêu bệnh nhân gì cả....

-Anh hai, lần này không phải tụi em gây chuyện đâu, có mấy người nào đó cố tình tấn công em không rõ nguyên do, Leo vì bảo vệ em nên mới bị thương. Anh Vũ nhìn ông anh mình phân trần.

-Bọn tấn công em là ai ? Khôi Vỹ ngược lên sau khi đã cố định dải băng trắng trên tay Leo.

- Em đã nói là em không biết, bọn này dường như không phải là trộm cướp bình thường, tụi nó không có ý định cướp gì của em cả, chúng chỉ muốn lấy mạng em thôi.

- Hừ ! Làm như em là nhân vật gì đặc biệt lắm nên bị mafia thanh toán vậy, gần đây em không gây sự với ai đó chứ ? Khôi Vỹ nhìn cô bé dò xét.

-Em nói thật mà, em nhớ mình chưa từng đi gây sự với ai đến nỗi bị thanh toán như thế này cả...Cô bé nhìn anh thật thà.

-Hoặc có thể bọn chúng nhầm Anh Vũ với một ai đó...Leo lúc này mới lên tiếng.

-Nhầm ư ? Khôi Vỹ quay sang cậu hơi nhú mày.

-Vì đang đánh nhau giữa chừng thì tụi này bỏ đi, mà bọn chúng thì không có vẻ gì là dễ dàng bỏ qua cho kẻ thù cả, hơn nữa bọn chúng lúc đó rất đông, hình như chúng nhầm Anh Vũ với ai nên khi nhận ra chúng mới bỏ đi. Leo đưa tay lên cằm nhận xét.

-Hừm... Khôi Vỹ dọn dẹp đồng bóng gạc rồi quay sang dặn dò.-Được rồi, lần sau hai đứa nên cẩn thận hơn khi đi ra ngoài đó.

-Vâng ! Hai đứa nhóc đồng thanh.

-Giờ đến vụ hồi trưa. Anh quay sang nhìn hai đứa cười nhạt, khuôn mặt Leo và Anh Vũ hơi tái.-Sao hai đứa dám trốn việc để anh trông quán một mình hả, tụi bây chán sống rồi sao ?

-Anh hai, chính anh đã khiến tụi em trốn việc đó. Ai bảo anh cứ ăn bớt tiền lương của em, chèn ép em chứ ? Em đã rất vất vả bưng bê nước cho khách, tỏ ra thật dễ thương để hút khách tới quán mình, vậy mà anh cũng chẳng thêm tăng lương cho em. Lúc nào cũng kiểm soát trừ tiền của em...Anh thật quá đáng !!!! Em không chịu nổi nữa rồi...

Anh Vũ nhìn anh trai mình phụng phịu, nhưng trong lòng cô lo lắng lắm, cứ tưởng Khôi Vỹ sẽ quay sang quát cho cô bé một trận. Nhưng không, anh nhìn cô bé mỉm cười dịu dàng.

-Ra em bỏ đi vì lí do này sao ? Nói rồi anh đi lại quây tiền rút ra mấy tờ polime đưa cho cô bé.-Đây là tiền lương tháng này của em, hơi sớm hơn vài ngày đó, anh cũng không trừ em khoản nào cả, vì mấy ngày qua hai đứa đã làm việc rất tốt. Vậy em đã hài lòng chưa ?

Đôi mắt Anh Vũ sáng rực, quả thật Khôi Vỹ không trừ của cô bé đồng nào cả, vậy mà từ trưa đến giờ cô cứ nghĩ xấu cho anh, đúng là đáng trách mà, cô bé ngược nhìn anh với đôi mắt long lanh cảm động...

-Còn đây là phần của cậu, Leo ! Cám ơn cậu vì đã giúp quán tôi trong suốt thời gian qua.

Khôi Vỹ vui vẻ đặt một ly nước cà chua xuống trước mặt Leo, cậu bé nhìn ly nước gượng cười, ly này to gấp hai lần ly thường ngày, phần thưởng của cậu đây sao ? Không nhận có được không?

-Anh hai, em thương anh nhất trên đời !!! Anh Vũ reo lên ôm chầm lấy anh từ phía sau, con bé này, đổi thái độ cũng nhanh thật đó. Quay sang cô bé đang mỉm cười hạnh phúc, anh đẩy nó ra.

-Vậy bây giờ em đã chịu quay lại làm việc rồi chứ ?

-Tất nhiên rồi ! Anh Vũ nhìn anh gật đầu lia lịa. -Em sẽ cố gắng làm việc thật tốt để bù lại buổi chiều nay !

-Tốt ! Khôi Vỹ mỉm cười hài lòng rồi đẩy cô bé xuống bếp.-Vậy em hãy rửa hết đồng ly tách này trước khi đi ngủ nhé !

Anh Vũ nhìn đồng ly chất cao như núi mà tắt hần nộ cười. Vậy là từ chiều đến giờ anh ấy không thêm rửa để chờ cô về giao lại cho cô sao. Đồ tiểu nhân, thế mà cô còn nghĩ anh tốt thật cơ. Không để người ta cảm động đến hai phút đã lộ rõ bộ mặt thật rồi. Nhưng biết sao bây giờ, lỡ nhận lương rồi, tiền tiêu vặt cũng hết rồi, giờ có muốn đình công cũng trễ rồi...Gtrừ...

Bắt tay vào rửa mấy chồng ly tách cao ngất ngưỡng, cô bé lầm rầm nói xấu ông anh mình. Anh trai xấu xí của cô...Keo kiệt, bủn xỉn, xấu xa, đáng ghét...Leo ở ngoài phòng khách cũng đang sống dở chết dở vì ly nước ép cà chua...

.....

Trong ngôi biệt thự sang trọng ở trung tâm...

Một người thanh niên mặc trên người bộ đồ đen bí ẩn đang ngồi trên sofa nhìn xuống thành phố sáng rực qua bức tường kính, đằng sau anh ta là nhóm người đã tấn công Leo và Anh Vũ khi tối, đám người này có vẻ như đang sợ hãi, sự im lặng của người con trai trước mặt họ càng khiến họ lo lắng hơn. Không biết bao nhiêu nơ ron thần kinh của họ đang căng ra chờ sự phán quyết sắp tới...

-Không còn gì bào chữa cho sai lầm của mày nữa chứ ?

-Cậu chủ !!!! Tôi xin lỗi, vì con bé đó quá giống với...

-Tao sai mày đi giết một đứa con gái sao ?

Không để tên này nói dứt lời, anh liếc nó, ánh mắt sắc lém, tên này dường như nhận ra sự nguy hiểm đang chờ mình, nó run rẩy...

-Tôi xin lỗi, lần sau tôi chắc chắn sẽ giết được thằng nhóc đó, tôi sẽ không phạm sai lầm thêm một lần nào nữa, xin cậu tha cho tôi lần này...

-Được ! Đưa bông hồng đen lên môi chạm nhẹ, người thanh niên này cười nhạt, khuôn mặt lạnh lùng không có một chút cảm xúc.-Chặt một ngón tay của mày xuống đi, nếu lần sau còn phạm phải sai lầm nữa thì chọn sẵn inh một chiếc quan tài đi !

-Cậu chủ !!!!Xin hãy tha cho tôi...Á á á á á

Tên này chưa dứt lời thì đã bị hai kẻ khác giữ chặt, và một ngón tay rơi xuống đất, máu đỏ loang lổ một góc nền nhà, người con trai cầm bông hoa hồng đen vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc gì, dựa tay lên bệ cửa sổ, anh ta ngược nhìn bầu trời đầy sao...

-Anh em sinh đôi à ?

33. Chương 33

Chap 33: DOA, lời nhắn từ người bạn

Ngày đầu tuần...

-Leo, Anh Vũ !!!! Hai người tiến triển nhanh quá nhỉ ? Cát Cát nhìn hai đứa bạn cười tinh quái.-Gần đây không thấy hai cậu tập võ mà lúc nào cũng cùng đi về chung. Hai đứa đang hẹn hò đó hả ?

-Cậu theo dõi bọn tớ hay sao mà biết vậy lớp trưởng? Leo nhìn cô bé cười thật tươi, Anh Vũ vội đi lại thúc một cùi chỏ vào bụng cậu.

-Leo đang giúp việc cho quán trà sữa nên anh

-Hử?...Nhà cậu giàu như vậy mà cũng đi làm thêm sao, Leo ? Cát Cát nhìn Leo cười tinh quái.-Vậy cậu được trả lương bao nhiêu một tháng ?

-30 ly nước ép cà chua !

Leo quay mặt ra cửa sổ thở dài. Ngày nào cậu cũng được Khôi Vỹ cho uống thứ chết tiệt này, đã thế còn phải dùng vẻ đẹp trai của mình để thu hút mấy cô nữ sinh gần đó nữa chứ, nếu không phải vì muốn được ở gần Anh Vũ thì cậu còn lâu mới lê xác đến cho anh ấy hành hạ.

-Ồ...Lạ nha ! Cát Cát cười gian xảo.

-Đủ rồi Cát Cát, cậu muốn gì nữa đây ? Anh Vũ nhìn nó đe dọa.

-Không có gì, hôm nay tớ rảnh, lát nữa tớ ghé quán cậu nhé! Nhật Nhật, Cát Cát quay sang khoác vai cậu bé kia vui vẻ.-Cậu cũng đi cùng luôn nhé !

-Hừm...! Anh Vũ nhìn nó cảnh giác, con nhỏ này chắc không định moi thông tin về cô quan hệ của cô và Leo rồi tung lên face book trường chứ?

Chiếc xe hơi đen mới cồng dừng lại trước cửa tiệm Windy, ba đứa nhóc vui vẻ bước vào trước ánh mắt ngạc nhiên của bao nhiêu người đi đường, mọi người đều tròn mắt, tại sao một người đẹp trai, giàu có như Leo lại đi tới quán trà sữa làm việc, làm ở đây thì cậu được trả lương bao nhiêu chứ, có lẽ không đủ tiền ột lần đổ xăng nữa kìa, Leo cũng thấy hơi bất công, không những làm việc vất vả không được nhận lương mà cậu còn phải ngày ngày uống nước cà chua nữa. Nhưng vì ở đây được gặp Anh Vũ nên cậu đành vui vẻ làm việc vậy...

-Tôi cấm cậu cậu không được nói chuyện này với con bé, nó không còn liên quan gì đến dòng họ đó nữa, cậu đừng kéo nó vào rắc rối, nếu không tôi không tha cho cậu đâu !!!!

Vừa bước vào quán thì bốn đứa ngơ ngác, Khôi Vỹ đang quát tháo giận dữ với một cậu nhóc tóc vàng ở quầy tiền, quán nước buổi trưa vắng hoe, hai người đang cãi nhau cũng không nhận ra được sự xuất hiện của nhóm Anh Vũ.

-Nhưng nếu Anh Vũ biết chuyện này...

-Im đi !!!! Tôi đã nói nó không còn liên quan gì đến dòng họ đó nữa, thằng bé đó đã tự lựa chọn số phận mình, nó phải tự chịu trách nhiệm, đừng có lôi Anh Vũ vào chuyện này nữa...

-Anh hai, Lãm !!!! hai người có chuyện gì vậy ?

Anh Vũ đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn hai kẻ trước mặt. Sao Lãm lại đến đây, sao hai người lại cãi nhau, rõ ràng từ trước đến giờ Khôi Vỹ rất ít khi tức giận cơ mà, sao anh ấy lại có vẻ bức bối như vậy, nhúu mày nhìn bốn đứa nhóc mới bước vào, Khôi Vỹ quay sang liếc Lãm cảnh cáo rồi khỏa lấp.

-Không có gì đâu, hôm nay thằng nhóc này tới trả nợ cho quán, nhưng nó lại trả thiếu, thật không biết đến bao giờ mới thu hồi hết vốn từ nó được nữa...

Anh Vũ quay sang Lãm lo lắng, dường như cậu ấy đã có chuyện gì rồi, Lãm cũng nhìn Anh Vũ có vẻ lúng túng, cậu rất muốn nói cho cô biết một điều gì đó.

-Anh Vũ...

-Lãm ! Khôi Vỹ liếc cậu cảnh cáo, đôi mắt anh sắc lẹm và đầy sát khí khiến cậu bé kia không thể thốt lên lời.-Cậu ngồi xuống đi, em gái tôi sẽ đem cho cậu những món cậu gọi.

Anh Vũ vẫn nhìn cậu nhóc chờ đợi, nhưng Lãm đã không nói gì với cô nữa, cậu lẳng lặng ngồi xuống có vẻ suy nghĩ chuyện gì đó khó quyết định. Leo cất ba lô đi và lại quây cầm khay nước bắt đầu công việc.

-Phục vụ đâu !!!! hai đứa nhân viên quèn kia, mau mang ra cho chị.....(một dãy dài dằng dặc những món ăn từ đầu đến cuối menu được Cát Cát đọc ra), nhanh lên, hôm nay Minh Nhật sẽ là người trả tiền.

Minh Nhật nghe xong ngã ngửa ra sau, quay lại nhìn cô bé với khuôn mặt khổ sở, cậu nhăn khó khăn thiết.

-Lớp trưởng...sao tớ lại trả tiền, tớ và cậu đã hẹn hò hết một ngày từ lâu rồi mà?

-Thế hôm hẹn hò đầu tiên của tớ, vì ai mà tớ bị lạc đường đến gần sáng mới về đến nhà hả ? Cát Cát quay sang cậu tròng mắt cười nhạt. Leo và Anh Vũ thì nhìn hai đứa lắc đầu.

-Anh Vỹ ! Đã có chuyện gì xảy ra sao ?

Leo nhìn sang tên nhóc tóc vàng rồi quay sang anh thắc mắc, dường như đã có chuyện gì liên quan đến Anh Vũ mà anh ấy không muốn cho cô bé biết, nhưng Khôi Vỹ vẫn không nói gì, đặt ly nước và hai chiếc hamburger vào khay cho cậu, anh ra lệnh.

-Mang tới cho thằng nhóc đó đi, đừng để nó nói chuyện gì với Anh Vũ.

Leo nhìn anh hơi nghĩ ngợi, rồi cậu cũng quay đi. Quán trà hôm nay khá vắng khách, dường như ngày lễ nên mọi người đã đi chơi hết rồi, trong quán chỉ có mấy đứa Cát Cát, Minh Nhật đang chọc phá nhau, Lãm vẫn ngồi yên nhìn ly nước đã tan đá trên bàn, cậu đã ngồi được một tiếng rồi nhưng không đụng đến đồ ăn, đôi mắt dán chặt vào chiếc bánh nghĩ ngợi. Anh Vũ định đi lại hỏi chuyện cậu ta một lát nhưng đã bị Leo và hai đứa bạn quăn lầy, hôm nay là ngày nghỉ lễ nên nhờ lớp trưởng kéo cả bọn đến đây quây phá, tội nghiệp cho ba đứa bạn bị đem ra làm trò chơi giải khuây cho con bé đánh đá đó...

-Cậu không sao chứ? cảm thấy không khỏe sao ?

Leo đặt một cốc nước lọc trước mặt Lãm, cậu vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc bánh trên bàn không trả lời. Leo hơi nhúu mày, cậu cảm thấy tên này hôm nay có gì đó rất lạ, nó không tỏ ra quây phá, nghịch ngợm đùa giỡn như những lần trước nữa, cậu nhớ trước đây cứ nhìn thấy Anh Vũ là nó lại xáp tới gần, vậy mà hôm nay nó ngoan ngoãn ngồi yên. Khôi Vỹ ngồi ở quây tính tiền vẫn theo dõi nhất cử nhất động của cậu bé, khuôn mặt anh đôi lúc hơi cau có...

-Lãm ! Hôm nay cậu lạ quá, đã xảy ra chuyện gì sao ?

Anh Vũ đi đến trước mặt nó lo lắng, khổ lắm mới thoát được hai đứa bạn quây phá đằng kia. Lãm ngược nhìn cô bé cười buồn bã, rồi cậu đứng dậy đi ra.

-Tạm biệt, Anh Vũ !

-Lãm !!!!!

Anh Vũ vẫn nhìn theo cậu bé thắc mắc, rốt cuộc là có chuyện gì chứ ? Leo nhìn xuống phần bánh trên bàn cậu gọi khi nãy, ly nước còn nguyên, một chiếc bánh được bóc giấy ra nhưng cậu không đụng đến, và nhìn kĩ thì trên tờ giấy bọc, Lãm đã viết gì lên đó, Leo cầm tờ giấy lên xem, đó là dòng chữ được hằn mạnh:

“DOA. NHÀ KHO SỐ BA...6H30...”

Một địa chỉ hơi lạ mà Lãm cố tình để lại cho cậu biết, Leo hơi nhíu mày, dường như cậu biết địa chỉ nơi này, đó là....

Xế chiều...

-Tạm biệt Anh Vũ !!!! Minh Nhật đưa tay vẫy vẫy rồi quay chiếc mô tô đi tới nơi Cát Cát đang chờ.

Anh Vũ cũng mỉm cười vẫy tay với tụi nó. Hai đứa nhóc quậy phá cuối cùng cũng chịu rời khỏi quán đi về nhà, sau khi Minh Nhật đã vét sạch ví tiền trả từ đầu cho đến cuối menu những món mà Cát Cát gọi. Anh Vũ thở phào nhẹ nhõm. Vậy là có thể nghỉ ngơi được rồi, đang định đi vào quán thì có một thằng nhóc hốt hải chạy lại gọi tên cô bé:

-Anh Vũ !!!! Anh Vũ !!!!!

-Mãi ! Có chuyện gì thế. Cô bé quay sang mỉm cười, thằng nhóc Mãi mặt mũi bê bối mồ hôi nhìn cô qua nhịp thở gấp...

-Anh Vũ !!!!Cậu hãy đi căn Anh Khôi và thằng Lãm lại đi, tụi nó...

-Sao ?

....

Đôi mắt trong veo của Anh Vũ mở to hoang mang, cả người cô hơi run rẩy, vậy là khi nãy Lãm tới đây là muốn nói với cô chuyện này sao, và Khôi Vỹ đã cố tình không cho cô biết. Tại sao chứ ? Cô bé nghiêng răng, quay vội vào trong quán tìm anh mình...

-Anh Vỹ ! Có phải Anh Khôi và thằng tóc vàng đó tối nay sẽ đi tới nhà kho DOA đánh nhau với ai đó không?

Mới đi đến phòng khách, Anh Vũ đã nghe tiếng Leo đang nói chuyện với Khôi Vỹ. Cô bé hơi dừng lại đứng bên ngoài, cô muốn nghe Khôi Vỹ sẽ nói gì.

-Cậu nghe đầu ra thông tin đó ? thằng nhóc Lãm khi nãy nói với cậu sao ? Khôi Vỹ nhíu mày nhìn cậu.

-Không ! Là tự em đoán ra . Hôm qua Anh Vũ bị một bọn mafia tấn công, rõ ràng là cô ấy đã bị nhầm với một kẻ nào đó có khuôn mặt y chang mình, và người đó chỉ có thể là Anh Khôi mà thôi. Điều này rất hợp lí vì cậu ấy mới được thừa nhận là kẻ thừa kế chính thức của Hoàng Long, vậy người mà bọn sát thủ nhắm vào là Anh Khôi chứ không phải Anh Vũ, nhưng vì họ sinh đôi nên bọn kia đã nhầm lẫn hai người đó. Hôm nay thằng tóc vàng có thái độ rất lạ, nó lại là thuộc hạ của Anh Khôi nên em đoán là hai đứa nó sắp đi làm công việc đầu tiên....và rất nguy hiểm...

-Thế thì sao ? Khôi Vỹ nhìn cậu với vẻ không hài lòng.

-Anh biết...Vậy là Anh Khôi đang gặp nguy hiểm thật sao? Lãm đã để lại cho em một dòng địa chỉ, có phải tụi nó sắp đánh nhau tranh giành địa bàn với một tên trùm nào đó của thế giới ngầm không ? Leo nhìn anh hơi lo lắng, khuôn mặt cậu thoáng nét đăm chiêu...

-Đúng vậy, tụi nó sắp đi đánh nhau để tranh giành một kho hàng với bọn Trường Dương...và có lẽ tụi nó sẽ thua...

RẦM !!!!!!!!!!!

-ANH HAI !!!!

Anh Vũ giận dữ đá mạnh cánh cửa bước vào, Leo và Khôi Vỹ quay lại giật mình vì sự xuất hiện của cô bé.

-Anh hai !!!! Anh biết Anh Khôi đang gặp nguy hiểm sao ? tại sao anh không cho em biết ?Anh Vũ nhìn anh trai mình giận dữ. Nhưng đáp lại ánh mắt đen long lanh đó, Khôi Vỹ cau mày nhìn cô.

-Anh Vũ! em nghe cho rõ đây, em và anh đã rời khỏi nhà họ Hà rồi, những chuyện xảy ra trong dòng họ đó không còn liên quan gì đến chúng ta nữa, em không được phép can dự vào công việc của họ.

-Nhưng Anh Khôi là anh ruột của em, anh ấy cũng là em trai của anh, sao anh thấy anh ấy gặp nguy hiểm mà không có chút mảy may lo lắng như thế, anh thật là kẻ máu lạnh....Anh Vũ nhìn Khôi Vỹ giận dữ, cả người cô run run, cô chưa bao giờ thấy thất vọng về anh trai mình như bây giờ. Nhưng Khôi Vỹ cũng tỏ ra giận dữ không kém:

-Lo thì sao ? Chúng ta có thể làm được gì cho nó? Em đừng quên chính nó chọn ở lại nhà họ Hà, chúng ta không có quyền can thiệp vào cuộc sống của nó. Chúng ta đã từ bỏ dòng họ rồi, đối với Anh Khôi bây giờ chúng ta chỉ là những kẻ xa lạ mà thôi, chúng ta không có lí do gì can thiệp vào cuộc sống của nó cả.

-Không đúng ! Chúng ta đã ra khỏi nhà đó, nhưng chúng ta vẫn là anh em, anh đừng quên chúng ta đang chảy chung một dòng máu. Anh có thể trơ mắt nhìn anh ấy gặp nguy hiểm nhưng em thì không làm như vậy được.

Nói rồi cô bé vội quay đi, nhưng trước khi bước ra được đến cửa, Khôi Vỹ đã hét lớn:

-Anh Vũ ! Đứng lại ngay cho anh !!!!! Nhìn cô với ánh mắt sắc lẹm, Khôi Vỹ gần giọng.-Anh Vũ !!! Không được đi, nếu em can thiệp vào công việc của lão già, ông ta sẽ không tha cho chúng ta đâu....

....

-Nếu em nhúng tay vào việc này, em sẽ không còn đường lui nữa . Em nghĩ tại sao ông ta lại dễ dàng bỏ qua cho chúng ta trong hai năm nay? Đó là vì ông ta không cần đến chúng ta nữa, đó là vì chúng ta không còn quan trọng nữa. Nhưng nếu bây giờ em làm gì cản trở ông ta, ông ta sẽ không tha cho em đâu.

-Em không quan tâm ! Cô bé nhìn anh với vẻ bất cần.

-Anh Vũ ! Nếu em dám bỏ đi tới đó....thì đừng bao giờ trở về gặp anh nữa.

Khôi Vỹ nhìn cô giận dữ, Anh Vũ khựng lại, cô thấy hơi nhói trong lòng, anh trai cô chưa bao giờ tỏ ra đáng sợ đối với cô như vậy, anh ấy đang rất giận, và lúc giận thì anh ấy không bao giờ nói đùa, nếu không nghe lời anh thì cô có thể không bao giờ được nhìn mặt anh nữa. Nhưng bây giờ cô không quan tâm, Anh Khôi đang gặp nguy hiểm, nếu không mau tới đó, cô sẽ phải ân hận cả đời, cô không muốn anh ấy chết, dù cho có phải trả một cái giá đắt thế nào đi nữa...

-Em xin lỗi, anh hai !!!! Cô bé quay đi sau cái nhìn đau đớn nhưng đầy dứt khoát.

-Anh Vũ !!!!

Khôi Vỹ nhìn theo cô bé thất vọng, cuối cùng thì anh cũng không thể cản được con bé. Anh dựa lưng vào tường như người mất hồn. Hành động này của Anh Vũ chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng gió sau này...

-Em sẽ bảo vệ cô ấy....

Leo cũng lao nhanh ra ngoài theo Anh Vũ.

34. Chương 34

Chap 34: Thiên thần sa ngã

Trên một con đường vắng, chiếc xe hơi của Leo phóng đi với vận tốc khá nhanh...

-Anh biết địa chỉ Anh Khôi và Lâm tới tối nay sao, Leo ? Anh Vũ quay sang cậu lo lắng.

-Anh

Anh Vũ nhíu mày, đôi tay hơi run nắm chặt lấy mảnh vấy đồng phục trên đùi, không biết bây giờ anh trai cô thế nào rồi? cô không thể ngờ là trở thành người thừa kế nhà họ Hà, Anh Khôi lại phải đi làm những

việc như vậy, lão già coi anh ấy là thứ công cụ gì chứ? thật quá tàn nhẫn, nếu biết trước sẽ có chuyện này thì dù phải chết cô cũng nhất quyết không để Anh Khôi ở lại đó...

-Anh Vũ !!! Em có chắc là muốn can thiệp vào việc của Anh Khôi hay không ? Leo đột nhiên lên tiếng, chiếc xe đang phóng nhanh thì giảm ga hơi chậm lại.

-Anh nói vậy là sao ? Anh Vũ nhìn cậu thắc mắc.

-Em tới đó chưa chắc Anh Khôi đã hài lòng đâu, vì Khôi Vỹ nói đúng, chính anh trai em đã lựa chọn con đường này, nếu em tới cản trở công việc của họ, em có thể sẽ bị Hoàng Long xử lý, cuộc sống của em từ nay sẽ không còn yên bình được nữa đâu...

-Yên bình ư ? Anh Vũ cười nhạt.-Trước khi gặp anh, em chưa bao giờ nghĩ rằng cuộc sống của mình yên bình cả, em không tới cản trở Anh Khôi, mà em muốn tới để đảm bảo cho anh ta mấy phút và kéo nó về với em thôi, bảo vệ và dừng mấy việc ngu ngốc của anh trai mình là nghĩa vụ của một đứa em gái.

-Anh hiểu rồi ! Leo mỉm cười đáp ga.-Bảo vệ và dọn dẹp rắc rối của người yêu mình là nghĩa vụ của bạn trai. Anh không thể vui nếu em không được hạnh phúc. Anh sẽ kéo tên anh trai ngu ngốc về cho em, Anh Vũ !!!

-Cảm ơn Leo !!!

Sự lựa chọn sai lầm sẽ phải trả những cái giá rất đắt, Anh Vũ không biết rằng sự lựa chọn này của mình sẽ mang lại những tai họa gì ọi người sau này. Cô bé chỉ biết lúc này đây cô không thể bỏ mặc anh trai mình được, và dù sau này có phải hối hận thì bây giờ cô cũng sẽ không dừng lại....

Khu nhà kho bỏ hoang hiện ra trước mắt hai đứa nhóc, nó đang bốc cháy hừng hực, Anh Vũ và Leo lao xuống xe, dưới ánh lửa đỏ đang cháy lan ra vì gió, có một đám người tay cầm dao, kiếm đang chém giết lẫn nhau không thương tiếc. Anh Vũ và Leo nhận lúc hỗn loạn vội vàng lao vào bên trong, những thùng gỗ chất cao lêu nghêu đang bắt lửa, và một đám người đang cố dập tắt nó, có lẽ vì quá bận rộn nên họ không có thời gian thấy hai đứa nhóc đang lao tới.

- Anh Khôi và Lâm đang ở đâu

Anh Vũ đảo mắt nhìn quanh, khắp nơi đều là ngọn lửa nóng rực đang bùng cháy. Một tên cầm mã tấu đã nhận ra sự xuất hiện của hai người lập tức lao vào.

-Hai đứa kia. Tụi mày muốn gì ?

Bốp...

Và tên này ngã lộn ra sau cú đập thẳng vào mặt của Leo, cậu đi tới nắm cổ áo nó gần giọng:

-Thằng công tử bột nhà họ Hà đang ở đâu ?

-Mày....mày muốn làm gì ? tên này nhìn cậu lắp bắp.

-Anh Khôi đang ở đâu? mau nói cho tụi tao biết, không là tao bẻ răng mày đó !

Nhìn ánh mắt sắc lém và cánh tay cứng như thép đang siết chặt cổ áo mình, tên này sợ hãi đưa tay run run chỉ vào bên trong tòa nhà...

-Ồ...trong đó...

-Đi thôi, Leo !!!!

-Ừk !!!!

Anh Vũ và cậu lại chạy sâu vào bên trong hơn, khắp dãy nhà rực lửa đều có mấy kẻ đang lao vào chém giết nhau không thương tiếc, máu me nhuộm đỏ cả một đoạn hành lang, đúng là sân đấu của thể giới ngầm. Anh Vũ cau mày, bây giờ cô không còn thời gian để sợ hãi cảnh tượng này nữa, phải nhanh chóng tìm ra Anh Khôi và lôi cổ nó ra khỏi đây...

Và căn phòng cuối cùng của dãy nhà kho là một đám xô mọ đang chém giết rất dữ dội, Anh Vũ đưa đôi mắt hốt hoảng nhìn quanh tìm kiếm...

Và....

-Á á á á á!!!!!!!

Đôi mắt trong veo của cô chợt dừng lại....

Một người thanh niên trẻ nhuốm máu...

Đang lạnh lùng chém thanh kiếm sắc lóe vào những kẻ lao tới mình....

Anh Vũ nhìn những người ngã xuống sững sờ, một tên trong đó ngã xuống thì thoi thóp thở, sau vài giây cổ gãy dựa thì gã nằm im, mắt trợn trừng. Người này đã chết...

-Anh Vũ !!!!

Leo vội đỡ lấy cô bé đang lao vào lòng mình lo lắng. Cả người Anh Vũ đang run lên bần bật. Cậu nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô bé cau mày, đáng lẽ ra cậu phải ép cô bé ở ngoài để cô không phải chứng kiến cảnh tượng này, chuyện này có thể sẽ ám ảnh cô bé suốt cả cuộc đời...

-Giết hết bọn này đi, rồi dập lửa, đem hàng ra khỏi đây, NHANH LÊN !!!!!

Anh Khôi vung mạnh thanh kiếm, quát ra lệnh cho đám thuộc hạ. Hôm nay cậu có nhiệm vụ đi lấy kho hàng lậu này cho Hoàng Long, nhưng vì có tranh chấp với một thế lực khá lớn nên giữa chừng hai bên đã xảy ra xung đột, vì nhận biết tình hình không thể cướp được những kho hàng này, đối thủ của cậu đã quyết định châm lửa thiêu rụi tất cả và giết chết cậu....

- Khôi....

Lâm đã nhận ra sự có mặt của Leo và Anh Vũ, cậu quay sang Anh Khôi lúng túng, bàn tay cầm thanh kiếm nhật của cậu cũng nhuốm máu. Cả hai cùng nhìn ra phía trước. Leo đang đỡ Anh Vũ, và cô bé đang run rẩy nhìn hai người với ánh mắt như người mất hồn...

-Anh Vũ !!!! Sao em lại ở đây ?

Anh Khôi hơi sững người khi thấy Anh Vũ, cậu đi lại gần cô bé lo lắng, cánh tay nhuốm máu của cậu hơi run, và cậu nhận thấy trái tim mình đang đập mạnh trong lồng ngực, đau nhói, cảm giác thật khó chịu...

Anh Vũ vẫn nhìn cậu với ánh mắt mở to vô hồn, đầu cô quay cuồng. Anh trai cô đây sao? Người anh song sinh dịu dàng hiền lành của cô đây sao? cả người nhuộm đỏ máu, nhìn không khác gì ác quỷ. Leo vẫn giữ chặt lấy cô bé đang run rẩy để cô không ngã gục xuống đất...

-Xin lỗi... Khôi....là tớ cho cô ấy biết chuyện này...Lâm nhìn cô bé nhú mày rồi quay sang Anh Khôi thú nhận.

-Sao mày dám...Anh Khôi quay sang cậu với ánh mắt sắc lẹm, đôi môi cậu hơi run, cậu không bao giờ muốn để em gái mình thấy cảnh tượng này...

-Anh Khôi...tại sao....Anh Vũ nhìn anh lấp bắp, khuôn mặt tái nhợt, giọng cô lạc đi cổ thót lên lời...

-Vũ...Anh Khôi nhìn cô bối rối.

-Anh Khôi...Tại sao...anh lại giết người....

Và cô bé cổ thót lên nhìn anh mình với ánh mắt đau khổ. Anh Khôi lặng im, cậu nhắm mắt cúi gầm xuống, bàn tay run rẩy nắm chặt thanh kiếm, và trong một giây nào đó, cậu chỉ muốn quay sang chém chết đứa bạn thân bên cạnh mình, kẻ dám đưa Anh Vũ tới đây, để cho cô bé chứng kiến cảnh tượng này...

-Hai đứa mày là ai? Muốn gì mà xông vào đây ????

Một tên đàn em không hiểu chuyện của Anh Khôi thấy hai đứa nhóc lạ mặt thì lập tức lao vào hai người, sau hai giây thì nó ngã lăn ra với chiếc răng cửa nhuộm máu văng ra ngoài, cú đá của Leo đúng là mạnh để sợ...

-Không được đụng vào hai đứa nó !!!!

Anh Khôi vội quay sang quát lớn với bọn thuộc hạ, đám lao xao này mới chịu lui xuống, một tên ở bên ngoài chạy vào hốt hoảng:

-Cậu chủ!!!! Cậu chủ ơi !!!! Hàng bên ngoài đã bị thiêu rụi hết rồi, lửa đã lan ra khắp nhà kho, mau rời khỏi đây nhanh lên...

-Không được !!!! Tìm mọi cách dập lửa đi, kho hàng này rất quan trọng, chúng ta không thể bỏ mất được. Anh Khôi nhíu mày nhìn sang tên đàn em, Lãm kéo tay cậu lại lo lắng;

-Không được đâu, Anh Khôi. Hôm nay gió quá to, lửa bén ra rất nhanh, chúng ta không thể dập tắt được, mau chạy khỏi đây đi, nếu không chúng ta sẽ bị thiêu chết đó...

Chát...!!!!

Một cú bạt tai được giáng thẳng vào mặt Lãm, Anh Khôi nhìn cậu giận dữ:

-Câm mồm đi !!!! Tao còn chưa thưởng cho hành động ngu ngốc của mày thì ngậm miệng lại. Sao mày lại dám kéo em gái tao tới đây? Mày muốn chết sao ?

-Tôi chỉ không muốn cậu phải chết...

-Câm đi !!!!

Anh Khôi nắm cổ áo Lãm định giáng thêm vài đấm thì cánh tay cậu bị níu lại, cậu cau mày quay sang, Anh Vũ đang nhìn cậu đau xót. Đôi mắt trong veo hơi nhòe nước. Người anh trai thiên thần yêu quý trong mắt cô đã nhuốm đầy máu, trái tim cô dường như vỡ ra từng mảnh...

-Anh Khôi...đừng...

-Leo !!!! Anh Khôi xô cô bé ra một cách thô bạo, nhìn Leo đang giữ cô bé, cậu lạnh lùng ra lệnh.-Mau mang con bé ra khỏi đây đi, nhanh lên !!!!

-Em sẽ không đi khỏi đây trừ khi anh đi cùng với em...Anh Vũ giận dữ hét lên.

Anh Khôi đã hơi bực mình, ngọn lửa càng ngày càng bùng lên to hơn, cậu vừa lo lắng cho kho hàng đang bốc cháy vừa lo cho sự an nguy của Anh Vũ, nếu cứ để cô bé ở đây, Anh Vũ sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng cậu phải lấy cho được kho hàng về cho Hoàng Long, phải làm cách nào đuổi Anh Vũ và Leo ra khỏi đây mới được.

-Anh Vũ !!!! Nghe lời anh. Mau ra khỏi đây đi. Em đang làm anh mất thời gian hơn đó.

-Em không đi, tại sao anh lại làm những việc như thế này chứ? đây mà là công việc của người thừa kế sao ? ông ta bắt anh phải làm những việc này sao ? Em căm thù con người đó, còn anh nữa, tại sao lại đồng ý đi làm những việc nguy hiểm như thế này? Anh bị điên rồi sao ?

-Anh Khôi, Anh Vũ !!!! Ra khỏi đây đi, mọi chuyện nói sau...

Leo và Lãm nhìn hai anh em lo lắng, lửa đã bốc ra ngùn ngụt kín căn phòng, khói bao quanh mù mịt cay xè mắt, ô xi trong phòng đang dần cạn kiệt, nếu không nhanh ra sẽ chết ngạt mất, mấy thùng hàng bằng gỗ bị cháy rụi cũng bắt đầu rơi xuống sàn...

-Tụi mày!!! mau dập lửa đi, lấy những thùng hàng chưa cháy ra khỏi đây...

Anh Khôi vẫn quay sang ra lệnh cho bọn thuộc hạ. Bọn này nhìn cậu ái ngại, trong hoàn cảnh này mà lấy những thùng hàng ra thì quá nguy hiểm. Anh Vũ nghe anh mình nói càng nổi điên hơn, cô bé đi lại nắm chặt cổ áo anh giận dữ:

-Anh bị điên rồi sao Khôi ? Mau ra khỏi đây đi, nơi này sắp chìm trong biển lửa rồi. Anh định làm gì chứ ?????cô bé hét lên...

-Không được, những thùng hàng này rất quan trọng, nếu không lấy được nó, ông già chắc chắn sẽ nổi giận...

-Anh khỏi lo việc lão ta sẽ thế nào đi. Em sẽ không để anh quay lại nơi đó một lần nào nữa đâu.

-Không thể được, anh cố gắng suốt hai năm nay là để có được vị trí này, anh không thể bỏ mất nó được. Anh Vũ, nghe lời anh đi ra khỏi đây đi.

Bất chấp sự giận dữ của cô em gái mình thương yêu nhất, Anh Khôi vẫn nhất quyết ở lại, hai người bạn của cậu cũng tỏ ra bức mình, Anh Khôi quá liều mạng khi cố giữ cho được kho hàng.

-Anh Khôi !!!! Cậu cố gắng như vậy để làm gì? Địa vị, tiền bạc đối với cậu quan trọng hơn cả em gái mình sao? Cậu rất thương Anh Vũ kia mà, cậu nỡ để cô bé gặp nguy hiểm vì mình sao ? Anh Khôi, mau cùng chúng tôi ra khỏi đây đi, mấy thùng hàng sắp đổ sụp xuống đầu chúng ta rồi !!!! Leo quay sang hét lớn, cậu lo lắng khi thấy ngọn lửa càng lúc càng lan rộng ra khắp căn phòng...

-Anh Khôi, mau ra khỏi đây đi !!!!

Anh Vũ nắm tay cậu cố lôi đi, nhưng Anh Khôi vẫn đứng im không nhúc nhích. Kho hàng này rất quan trọng với cậu, nếu không có nó, có thể cậu sẽ mất đi vị trí thừa kế mà khó khăn lắm cậu mới có được. Cậu không thể ra khỏi đây được...

-Khôi !!!! Cậu còn định làm gì chứ ? Lửa đã lan ra khắp nơi rồi, cậu muốn chết cháy trong đây sao, chạy mau lên !!! Lăm cũng đi tới cố kéo cậu đi, nhưng Anh Khôi thì nhất định ở lại.

-Các người mau ra khỏi đây đi, những kho hàng bên trong vẫn chưa sao, tôi phải đem nó ra.

-Anh điên rồi sao ? Nếu chần chừ nán lại, anh sẽ không ra khỏi đây được đâu, chạy mau...Anh Vũ nhìn ngọn lửa hốt hoảng.

-Không được...

-Anh Khôi, mau chạy đi...Cô bé gần như hét lên, nhưng anh trai cô vẫn cố chấp.

-Anh đã nói là không...

Hự...!!!!

Rồi cậu khụy xuống, Leo đã giáng một cú đấm vào bụng cậu, đỡ lấy Anh Khôi vác trên lưng mình, cậu quay sang hét lớn:

-Anh Vũ, Lăm !!!! chạy khỏi đây mau lên! không nhanh là bị nướng chín hết bây giờ...

Lăm và Anh Vũ lúc này mới sực tỉnh, đúng là chỉ còn cách đánh gục tên cứng đầu này thì mới đưa nó ra khỏi đây được, ba đứa nhóc lập tức lao ra ngoài, đám thuộc hạ của Anh Khôi cũng không còn lựa chọn nào khác là chạy theo...

-Bỏ tôi xuống, Leo !!!! Tôi không thể trở về tay không được...

Ở trên lưng Leo, Anh Khôi nắm chặt lấy vai áo cậu cố dừng cậu lại, cú đấm khá mạnh của Leo khiến cậu không thể nhúc nhích được, Leo vẫn giữ chặt cậu trên lưng cố chạy nhanh ra ngoài...

-Im đi !!!! Tôi không cần biết kho hàng đó quan trọng như thế nào, hay vị trí thừa kế của cậu quan trọng như thế nào, nhưng tôi biết cậu đối với Anh Vũ quan trọng ra sao, nếu cậu có mệnh hệ gì cô ấy sẽ không sống nổi, tôi không để cậu đi chết một cách ngu ngốc như vậy đâu...Leo hét lớn, khuôn mặt cậu đỏ bừng vì giận dữ, ánh mắt lo lắng vài giây lại liếc sang cô bé đang chạy theo bên cạnh mình...

-Anh Vũ...

Anh Khôi cố quay sang nhìn bóng dáng bé nhỏ của cô bé. Cậu muốn bảo vệ em gái mình, cậu muốn đem lại cuộc sống hạnh phúc cho em gái mình, nên cậu đã ở lại làm việc cho Hoàng Long, nhưng trong suốt thời gian qua cậu đã làm được gì cho con bé chứ, đôi mắt cậu nhắm chặt lại bất lực...

Leo cố lao ra phía trước mở đường cho Anh Vũ và Lăm đang chạy theo sau, ngọn lửa ngày càng mạnh hắt hơi nóng rực vào mặt cậu khiến đôi mắt cậu cũng cay xè, mấy thùng hàng phía sau nơi họ mới chạy qua đang đổ sụp xuống, nếu khi này còn chần chừ ở lại thêm vài giây nữa thôi, có lẽ bây giờ bọn nhóc đã không thể thoát ra rồi...Nhưng càng cố chạy ra phía trước ngọn lửa càng mạnh hơn, mái tóc đỏ của Leo muốn cháy xém vì ngọn lửa tạt qua, nhưng cậu vẫn cố lao lên trước dọn đường để Anh Vũ không gặp nguy hiểm,

những thùng hàng chất cao ở phía trước bị đốt cháy trước nên lửa nơi này có vẻ to hơn ở trong kho, may mắn thay bốn đứa nhóc đã ra được bên ngoài...

-Nhanh lên, Anh vũ, Lãm, ra ngoài rồi....Leo mừng rỡ quay lại khi đã thoát ra bên ngoài, hai đứa nhóc phía sau cậu cũng đã lao ra đến cửa, bỏ lại phía sau ngọn lửa đang gào thét đỏ rực...

Bất ngờ....

-ANH VŨ!!!! COI CHỪNG !!!!!

Leo hốt hoảng gào lên, một thùng hàng trên cao bị lửa thiêu nổ tung và đổ nhào xuống đầu cô bé, Leo vội thả Anh Khôi xuống đất lao lại, nhưng có lẽ đã trễ....

- VŨ !!!!

Anh Khôi cũng hoảng hốt, cậu cũng vội lao tới. Anh Vũ giật mình nhìn những chiếc thùng rực lửa đang đổ nhào xuống đầu mình, chân cô tự dừng cứng đờ lại, đã không kịp để né tránh rồi...

35. Chương 35

Chap 35: Trả giá

-TRÁNH RA !!!!!

Đúng vào giây phút nguy hiểm đó, có một bóng dáng mảnh khảnh xô mạnh cô bé ra trước, Anh Vũ không nhận thức được gì nữa, tất cả những gì cô biết là một bàn tay nhuộm đỏ, một mùi tanh nồng của máu thoáng qua, và mái tóc vàng lướt qua mặt mình, bàn tay vung về sượt qua cổ cô bé, sợi dây chuyền thánh giá vô tình bị giật đứt, chiếc thánh giá bạc rơi xuống đất, lạnh lùng....

Rầm...!!!!

Thùng hàng đổ ập xuống...

-LÃM !!!!!

Trước đôi mắt hốt hoảng của Anh Vũ và hai người phía sau, Lãm đã nằm bất động dưới đất, những thùng hàng đè kín người cậu đang bốc cháy, máu cậu loang ra khắp mặt và đổ ngẫu mặt đất bên dưới, nhưng khuôn mặt đó vẫn cố ngược nhìn lên, ánh mắt tha thiết nhìn Anh Vũ lo lắng, chính cậu đã xô cô bé ra và nhận lấy những thùng hàng rớt xuống đè lên người mình...

- LÃM...LÃM !!!!!

Anh Vũ cố nén đau lao vào cậu, chiếc thánh giá lạnh lùng nằm dưới mặt đất. Nó đã đứt ra khi Lãm xô Anh Vũ về phía trước ...

-Lãm !!! Lãm !!!! Cố lên...

Anh Vũ nhìn cậu hoảng hốt, Leo đã khiêng thùng hàng bốc cháy vắt ra khỏi người Lãm, hai bàn tay cậu bị phỏng đau nhói, nhưng Leo vẫn cố nén đau, cậu nhìn vết thương đang nhuộm máu trên đầu Lãm nhíu mày, Lãm đã bị thương nặng, cần phải đưa cậu ấy đến bệnh viện gấp...

-Lãm, Lãm cố lên, tớ sẽ đưa cậu đến bệnh viện...

Đôi mắt trong veo của Anh Vũ nhạt nước. Cánh tay bé nhỏ cố đỡ cậu dậy, Lãm vẫn nhìn cô, cố gắng mỉm cười, điều duy nhất mà cậu được biết là Anh Vũ đã an toàn....

-Anh Vũ, lên xe đi! Leo và Anh Khôi cúi xuống đỡ Lãm lên băng ghế sau.-Chúng ta phải đưa cậu ấy tới bệnh viện gấp.

Chiếc xe hơi màu đen lao vùn vụt trên con đường vắng, Leo cau mày, đôi tay bồng rập của cậu cố nắm chặt vô lăng để điều khiển. Vài giọt mồ hôi trên trán nhòe xuống mắt, Leo cắn chặt môi cố quên đi cơn đau buốt ở bàn tay của mình. Bây giờ cậu không còn thời gian để lo cho vết thương nữa. Lãm đã bị một chấn thương mạnh trên đầu và đang mất máu, nếu không nhanh được cấp cứu, cậu nhóc sẽ chết. Ở băng ghế sau, Anh Vũ nức nở gọi tên đứa bạn thân...

Lãm cả người bê bết máu, mái tóc vàng của cậu có một vết bị lửa cháy xém và cũng nhuộm màu đỏ rực, bộ đồ trên người cậu cũng bị cháy xém bởi lửa, tay chân đầy vết bồng...

-Lãm, Lãm, cố lên đi, cậu đừng nhắm mắt, đừng nhắm mắt mà...

Lãm đang thở dốc, nghe tiếng Anh Vũ khóc gọi tên, cậu cố mở mắt ra nhìn cô bé, nhưng cơn buồn ngủ cứ ập đến, cả người cậu cũng lạnh ngắt, cậu chỉ còn cảm thấy bàn tay ấm áp đáng nắm chặt tay mình. Mọi thứ trước mắt cậu sao cứ nhạt nhòa đi, vết thương không còn làm cậu thấy đau nữa, cậu chỉ cảm thấy cơ thể mình sao lạnh quá, trước mặt cậu Anh Vũ vẫn đang khóc gọi tên cậu...

-Lãm....Cố lên, sắp đến bệnh viện rồi. Cậu sẽ không sao đâu, cố lên...

Anh Khôi cũng nhìn cậu lo lắng, khuôn mặt Lãm đang tái dần, nắm chặt lấy tay cậu, Lãm mấp máy môi, cổ thót lên một cách khó nhọc...

-Anh...Khôi...

-Tớ đây...Lãm, cậu cố gắng chịu đựng đi, sắp đến bệnh viện rồi...

Đôi tay nhuộm máu của Anh Khôi run run nắm lấy tay đứa bạn thân, ánh mắt đen thẳm nhói lên niềm ân hận. Nếu cậu chịu nghe lời mọi người mà chạy ra từ sớm thì Lãm đã không gặp tai nạn, và nếu không phải cậu ấy xô Anh Vũ ra thay cô bé nhận lấy những thùng hàng đổ lên người thì người nằm đây bây giờ đã là Anh Vũ rồi...

-Xi...lỗi cậu... Lãm cố gắng nói qua hơi thở gấp.-Xin...lỗi cậu...tớ không muốn để Anh Vũ nhìn thấy cậu như vậy đâu....Khôi...

-Được rồi, Lãm...tớ không trách cậu đâu, cậu đừng nói gì nữa...Tớ không giận cậu nữa...không trách gì cậu nữa đâu...Anh Khôi nhìn cậu đau xót, bàn tay cậu cố nắm chặt lấy tay Lãm, nó đang dần trở nên lạnh ngắt.

-Tớ...không muốn Anh Vũ...nhìn thấy cậu thế này. Nhưng tớ... không muốn.... cô ấy mất cậu. Khôi...tớ đã từng gặp sai lầm...tớ đã phải xa em gái mình mãi mãi, tớ đã không có chút cơ hội nào để ở bên cạnh nó chuộc lỗi với nó.... Tớ rất hối hận...và tớ không muốn...cậu sẽ hối hận như tớ...

Lãm cố nắm chặt lấy tay đứa bạn, đây là những lời tận đáy lòng của cậu. Nó xuất phát từ tình cảm bạn bè chân thành của cậu đối với cặp sinh đôi này. Lãm không hề hối hận vì đã thay Anh Vũ nhận nguy hiểm, Anh Khôi và Anh Vũ không những là hai người bạn thân cậu rất yêu quý mà họ còn là những ân nhân mà cả đời này cậu không thể trả hết ơn được.

-Lãm !!! Đừng nói nữa, tớ không trách cậu đâu mà...Tất cả đều tại tớ, chỉ vì sự cứng đầu ngu ngốc của tớ mọi người mới gặp nguy hiểm. Cậu không có lỗi gì cả...

Lãm mỉm cười, đôi mắt đen nhìn lên dịu dàng. Cậu thấy cả người mình lạnh ngắt, mắt cậu không ngừng mờ nhạt đi, có lẽ cậu đã không còn thời gian nữa rồi. Đã đến lúc nói cho hai người những lời cuối cùng...

-Khôi...dừng lại đi...đừng để Anh Vũ...phải đau lòng vì cậu nữa...cậu không thể đi lên vết xe đổ của tôi được....tôi biết cậu muốn làm cho cô ấy nhiều thứ....nhưng cuối cùng thì cậu làm được gì cho Anh Vũ chứ ? Cậu cố gắng làm tất cả những điều này là vì ai, Anh Vũ đâu có muốn...Dừng lại đi...cậu chỉ cần ở bên cạnh cô bé là được rồi...Anh Vũ không cần những thứ vật chất phù phiếm đó, cô bé chỉ cần cậu thôi...

Anh Khôi nắm chặt lấy tay Lãm. Trái tim cậu đập mạnh đau xót. Anh Vũ chỉ cần cậu ở bên cạnh thôi. Đúng vậy...nhưng

-Lãm...Anh Khôi nhìn cậu xót xa, đôi mắt đen thẳm nhạt nước...

-Hứa ...với tớ...dừng lại đi...

-Lâm...tổ...

Anh Khôi nhìn cậu bối rối, cậu không biết mình có thể dừng lại được hay không, cậu không muốn nói dối người bạn thân của mình. Lâm vẫn nhìn cậu chờ đợi, cậu muốn nghe chính miệng Anh Khôi hứa với cậu sẽ từ bỏ công việc nguy hiểm này. Đôi bàn tay run run của cậu cố níu chặt lấy áo Anh Khôi...

-Hứa với tôi đi...Hãy vì mạng sống của tôi mà hứa đi...Tôi xin cậu đó...Khôi...hãy dừng lại đi...Lâm cố gượng dậy nhìn Anh Khôi với gương mặt chờ đợi, Anh Khôi không còn lựa chọn nào nữa rồi.

-Tôi...Tôi hứa !

Anh Khôi nhắm chặt mắt, đầu cậu cúi gục xuống, vài giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt đứa bạn mình, Lâm nhìn cậu nhẹ nhõm, rồi cậu hơi cố mỉm cười quay sang Anh Vũ. Cô bé đang khóc...

Anh Vũ....

Cậu cố nhìn kĩ Anh Vũ, cố nhìn thật kĩ cô bé như muốn khắc sâu hình ảnh thân thương vào trong trí nhớ của mình, trong kí ức kiếp này của cậu, để cậu nhớ rằng đây là người con gái mà cậu thương yêu nhất...

Người đã từng ở bên cạnh cậu, yêu thương cậu, bảo vệ cậu...

Khuôn mặt thiên thần xinh đẹp tựa tranh vẽ, đôi môi bé nhỏ phớt hồng và ánh mắt đen thẳm, trong veo đang nhạt nước, Lâm mỉm cười nắm chặt bàn tay Anh Vũ cố thốt lên lời cuối cùng...

-Anh...Vũ.... Đối với tôi....em là...

“Người con gái mà tôi yêu nhất....”

Và cánh tay cậu buông thõng xuống, Lâm chưa kịp nói hết câu, đôi mắt đã khép chặt lại, Anh Vũ sững người, đôi mắt cô mở to vô hồn, bàn tay bé nhỏ của cô trống trơn, hệt hẫng....

-Lâm ??? Anh Khôi cố lay gọi cậu...

Lâm vẫn nằm im bất động, đôi mắt nhắm chặt không bao giờ còn mở ra nữa... Leo ở phía trước nhắm chặt mắt đau xót, chân cậu đạp mạnh ga xe lao về phía trước...

-LÂM !!!!!

-LÂM !!!!!Đừng nói giữa chừng như vậy, tớ không hiểu, cậu mở mắt ra đi, nói lại đi... LÂM !!!!!!!!!!!!!

LÂM !!!!!!!!!

Anh Vũ hét lên, cô cố lay gọi người bạn thân đang nằm yên bất động...

Lâm vẫn không trả lời cô, chỉ còn có tiếng khóc của cô vang lên nức nở. Chiếc xe lúc này đã dừng trước cổng bệnh viện, nhưng mọi chuyện đã trễ rồi...

6h00 sáng....

Bong...

Bong...

Bong...

Tiếng chuông cầu hồn vang lên. Trong thánh đường, chiếc quan tài lạnh lạnh lẻo giữa căn phòng, những bông hoa trắng được đặt lên người cậu bé nằm im bên trong, khắp nơi đều nhuộm màu một màu chết chóc...

Đen và trắng...

Hai gam màu hỗn độn pha trộn lẫn nhau...

Đầu óc Anh Vũ trống rỗng...

Leo vẫn đứng bên cạnh cô bé im lặng, hai bàn tay cậu quấn băng trắng kín mít, vết bỏng trên tay cậu khá nặng tuy đã hết đau, nhưng trái tim cậu thì nhói lên khi thấy Anh Vũ đang đau khổ. Anh Vũ và Anh Khôi từ khi bước vào thánh đường vẫn cứ mãi im lặng, đôi mắt trong veo buồn thẳm. Leo muốn an ủi Anh Vũ

một câu nào đó, nhưng cậu không thể mở lời. Người bạn thân nhất của cô bé vừa mới mất, Leo hiểu là bây giờ cậu nên im lặng và ở bên cạnh cô bé...

-Híc...Sao cậu ấy lại ra đi như vậy chứ ?

Cát Cát đưa chiếc khăn lên lau nước mắt, mấy cô bạn cùng lớp của Lâm cũng bắt đầu thút thít, quan tài của cậu sắp được đem ra nghĩa trang, đây là lần cuối cùng mọi người được nhìn thấy cậu, những bông hoa cúc trắng muốt được đặt vào bên trong quan tài, mấy cô gái lần lượt đi ra gạt nước mắt. Hàng người dừng lại ở Anh Vũ, cô bé vẫn lặng im, không có một bông hoa, không có một giọt nước mắt, có lẽ vì hôm qua cô đã khóc cạn rồi. Leo đứng phía sau cô, cậu đặt tay lên vai cô bé nhắc nhở.

-Anh Vũ...Em mau tới đó đi, tới nhìn cậu ấy lần cuối đi...

Mọi người nhìn Anh Vũ ái ngại, Lâm là đứa bạn thân nhất mà cô bé rất yêu quý, bây giờ cậu đột ngột ra đi như vậy, chắc Anh Vũ sẽ sốc lắm. Anh Vũ không nói gì, đôi bàn tay cô bé nắm chặt, cô từ từ đi lại...

Lâm đang ngủ, khuôn mặt thật yên bình, mái tóc vàng hoe có một vạt bị cháy xém vì ngọn lửa, ai mà tin rằng đây là cậu nhóc hay tới trêu chọc Anh Vũ, hay tìm tới cô bé ăn quýt không trả tiền chứ, nhìn cậu bây giờ thật hiền, thật trầm tĩnh....và cậu đã không bao giờ có thể trêu chọc Anh Vũ nữa rồi, vì cô mà cậu không bao giờ có thể tỉnh dậy nữa rồi...

“Sau này tớ sẽ lấy Anh Vũ trừ nợ nhé”

“Nhóc Anh Vũ, tan học tớ lại đến Windy ăn pizza nhé”

“Đối với tôi...em là...”

Những lời nói của Lâm văng vẳng bên tai cô bé...

Khuôn mặt nghịch ngợm với mái tóc vàng hoe luôn nhìn cô cười toe toét...

Đôi mắt đen thẳm của Anh Vũ khép lại đau đớn. Nếu được cô chỉ muốn Lâm mãi mãi mỉm cười với cô, rồi sau đó cậu nhóc tới quán cô ăn quýt cũng được, trêu chọc cô suốt ngày cũng được, Anh Vũ sẽ không đánh cậu ấy nữa, cô sẽ vui vẻ làm cho cậu những ly nước ép thật ngon, dành nhiều thời gian hơn nữa để lắng nghe cậu kể chuyện...

Nhưng....

Giờ thì trễ rồi...

Dù cô có muốn....Lâm cũng không bao giờ quay lại nữa...

Cô bé cúi gục đầu...

Lâm hay trêu chọc cô, nhưng những lần đó cậu chỉ muốn chọc cho cô bé cười, còn cô thì cứ luôn bạo lực với cậu, Anh Vũ thấy trái tim hơi nhói, những lúc đó Lâm có giận cô hay không ? Rồi cô bé mỉm cười. Lâm thật ngốc, sao lúc nào cũng quan tâm đến một con nhóc đánh đá đáng ghét như Anh Vũ? sao lại làm bạn với một kẻ lạnh lùng như Anh Vũ? sao lại dùng mạng sống của mình để cứu cô kia chứ?...Nước mắt cô rơi nhẹ...Lâm thật sự sẽ rời xa cô sao? chuyện này quá đột ngột, trái tim của Anh Vũ se thắt lại...

Lâm đã vì cô mà chết...

Đôi bàn tay Anh Vũ bóp chặt, đau nhói, cô bé giơ bàn tay nhỏ nhắn mở ra trước mặt. Sợi dây chuyền thánh giá bằng bạc lấp lánh. Sợi dây này Lâm đã từng nhờ Anh Vũ giữ hộ cho cậu, Lâm nói nó thuộc về em gái cậu ấy, nhưng Anh Vũ cảm thấy dường như nó còn mang một hàm ý khác, đến bây giờ cô vẫn chưa biết được ý nghĩa của nó khi Lâm trao cho cô, và Lâm đã ra đi vội vã đến nỗi không kịp nói cho Anh Vũ biết, giờ có lẽ là lúc cô phải trả lại cho cậu rồi....

Nở một nụ cười buồn nhìn đứa bạn thân, cô bé đặt nó trước ngực cậu thì thầm:

-Xin lỗi, Lâm !!!! Hãy đem theo nó tới thế giới của em cậu nhé. Cảm ơn vì những gì cậu đã làm cho tớ...

Tạm biệt....

Nghĩa trang buổi sáng thật vắng vẻ, không khí se se lạnh, từng cơn gió thỉnh thoảng lại thổi qua, quét nhẹ những chiếc lá khô. Hàng cây phong linh rung rung, bay theo gió, từng chiếc lá vàng nhấp nhô bay lên bay xuống. Cánh lá mỏng phất phơ tựa như hàng trăm hàng nghìn cánh tay đang vẫy chào, tựa như những chiếc khăn tang đang tiễn đưa linh hồn của cậu lên thiên đường...

36. Chương 36

Chap 36: Đứa con của ác quỷ

-CÔ LÀ ĐỒ ÁC QUỶ !!!!!

Một giọng nói giận dữ vang lên phía sau, mọi người ngạc nhiên quay lại. Cô gái thường đi với Lâm từ phía sau đi lên nhìn Anh Vũ đầy căm thù, đôi mắt cô đỏ ngầu, khuôn mặt đầm nước...

-Chính cô đã hại chết anh Lâm, chính vì cô mà anh ấy chết. Hà Anh Vũ, cô là đồ ÁC QUỶ. Tôi căm thù cô. Tôi sẽ giết chết cô, đồ ác quỷ, cô mau trả anh Lâm lại cho tôi, mau trả anh ấy lại cho tôi...Cô gái vừa nói vừa lao lên nắm chặt đôi vai bé nhỏ của Anh Vũ như muốn xé nát cô ra. Leo và Cát Cát vội kéo tay cô ta ra sau...

-Anh Vũ...Không đau chứ ? Leo nhìn cô bé lo lắng, Anh Vũ vẫn không trả lời.

-Cô kia, cô là ai mà dám mật sát bạn tôi như vậy, cô có biết đây là tang lễ của người bạn thân nhất của Anh Vũ không hả ? Cát Cát nắm hai tay cô nàng này giữ chặt, nếu không phải giữ ý nơi tang lễ này có lẽ cô đã tát cho nó mấy cái rồi.

-Thả tôi ra. Cô gái kia vẫn hung hăng vùng mạnh tay ra cố lao vào đánh Anh Vũ.-Tất cả là tại cô, anh Lâm cuối cùng đã là người yêu của tôi, nhưng tôi và anh ấy còn chưa kịp đón nhận chút hạnh phúc nào thì đã bị cô cướp mất. Nói đi, nói cho tôi biết tại sao anh ấy lại chết chứ ? Cô nói đi...

Anh Vũ vẫn lặng im, những lời bàn tán xì xầm bắt đầu nổi lên.

-Lâm vì Anh Vũ mà chết ư ?

-Sao bảo cậu ấy bị tai nạn giao thông ?

-Nghe nói Lâm hay đi đánh nhau lắm, có khi nào...

-Cô im đi, cô biết gì mà nói...Cát Cát nhìn cô gái này bực bội.

-Hừ..Anh Vũ...Cô nói đi, có thật không liên quan gì đến cô không? nói cho tôi biết đi, sao Lâm phải chết chứ ? Nhìn Anh Vũ với đôi mắt đầy căm thù, nước mắt cô gái trào ra.-Nếu không phải vì cứu cô thì anh Lâm sẽ không chết đâu, chính cô đã hại chết anh ấy, chính hai anh em cô đã hại chết anh ấy, tội mà đúng là ác quỷ mà...

Hai anh em cô đúng là ác quỷ mà....

Đôi mắt đen thẳm đau nhói. Anh Vũ lặng im, cô gái này nói đúng, chính vì hai anh em cô mà Lâm mới phải chết, Nếu hôm qua cô không tới tìm Anh Khôi, có lẽ người chết là anh trai cô chứ không phải là Lâm. Đây là cái giá mà cô phải trả khi cứu anh trai mình sao ? Anh Khôi đã sống, nhưng cô đã mất đi đứa bạn thân và từ giờ sẽ mang theo niềm ân hận cho đến cuối đời...

Ác quỷ...

Mình đúng là ác quỷ mà...

Anh Vũ nắm chặt tay, đôi môi nhỏ mím chặt...

-Em không phải là ác quỷ. Anh Vũ, đừng để ý đến những lời cô ta nói...Leo nắm chặt bàn tay bé nhỏ của cô bé an ủi, Anh Vũ vẫn lặng im.

-Tao nguyên rửa tội mày, Anh Vũ, Anh Khôi, tội mày sẽ phải xuống địa ngục, đồ ác quỷ, tội mày nhất định phải xuống địa ngục. Tao nguyên rửa tội mày... đồ ác quỷ, đồ ác quỷ...

Cô gái kia bị bảo vệ kéo đi vẫn cố gào lên đầy căm thù. Và những lời này giống như những nhát dao sắc lẹm cứa vào hai trái tim đang rỉ máu.

37. Chương 37

Chap 37: Quyết định của Khôi Vỹ

Sau buổi tang lễ kết thúc, mọi người đã đi về nhà hết, nghĩa trang chỉ còn lại nhóm bạn của Anh Vũ. Anh Khôi và cô bé cứ nhìn mãi ngôi mộ lạnh lẽo im trong ân hận...

Lâm đã chết rồi, nhưng Anh Khôi thì chưa biết phải làm sao, không ai muốn cậu trở lại nhà họ Hà nữa, tất cả đều lo lắng chờ cậu ra quyết định, từ sau khi Lâm chết, dường như Anh Khôi đã suy nghĩ rất nhiều điều, cậu đã lặng yên suốt từ hôm qua đến giờ, đôi mắt đen buồn thẳm cứ nhìn xa xăm về một hướng...

Lời hứa với người đã khuất không phải là điều dễ bỏ qua...

Một chiếc limo từ đường lớn rẽ vào nghĩa trang và dừng lại trước mặt mấy đứa nhóc. Một người đàn ông trong bộ vét đen lịch lãm bước ra đi về phía Anh Khôi lên tiếng:

-Cậu chủ, sao cậu lại ở đây ? chúng tôi đã đi tìm cậu khắp nơi từ tối qua đến giờ.

-Quản gia...

Anh Khôi chậm rãi nhìn qua, người đang nói chuyện với cậu là lão quản gia nhà họ Hà và là tên thuộc hạ thân tín nhất của cha cậu, nhưng Anh Khôi dường như không chú ý đến sự xuất hiện của ông ta, cậu lướt ánh mắt lơ đãng quay lại ngôi mộ vừa được đắp, buồn bã...

-Cậu chủ! ông chủ đang rất tức giận về thất bại đêm qua, cậu hãy mau theo tôi về nhà...

Nghe người đàn ông này nói xong, Anh Vũ lập tức quay ngoắt sang nhìn ông ta giận dữ, đôi mắt cô sắc lẹm:

-Đủ rồi !!!! Ông cứ đi. Anh Khôi sẽ không bao giờ trở về nhà họ Hà nữa, tôi sẽ không để anh trai mình trở lại cái nơi địa ngục đó một lần nào nữa đâu, bảo với ông già đừng đi tìm anh ấy nữa.

Nhìn cô bé với ánh mắt không hài lòng, lão quản gia tiếp tục quay lại Anh Khôi:

-Cậu chủ! tôi không muốn nhắc lại một lần nữa, ông chủ ra lệnh cho cậu về nhà gặp ông ấy ngay lập tức. Mau đi với chúng tôi!

Anh Khôi vẫn nhìn chăm chăm vào ngôi mộ lạnh của Lâm không nói gì, Cát Cát và mấy đứa bạn hơi lo lắng, liệu Anh Khôi có quay về nhà họ Hà hay không ? Dường như không còn kiên nhẫn nữa, lão quản gia thấy Anh Khôi vẫn đứng im thì ra lệnh cho đám thuộc hạ:

-Đưa cậu ấy lên xe đi !

Mấy tên vệ sĩ nhà họ Hà đang đi tới định lôi Anh Khôi lên xe thì Leo, Anh Vũ và hai đứa bạn lập tức đứng chắn trước mặt cậu. Anh Vũ đã làm tất cả để cứu Anh Khôi, Lâm cũng đã hi sinh tính mạng vì cậu, không lí nào mà họ lại chịu để Anh Khôi trở về nhà họ Hà một lần nữa...

-Tránh ra đi, lũ nhóc ! Đây không phải chỗ để con nít đùa giỡn ! Tay quản gia nhìn mấy đứa nhóc cảnh cáo, đáp lại ánh mắt bức bối đó, Leo cười nhạt nhìn đám người trước mặt mình thủ thế.

-Nếu muốn đưa cậu ta đi thì hạ tôi đã rồi tính tiếp.

-Hừ....Hoàng Hạ Phong, cậu có thói quen xen vào chuyện của người khác từ bao giờ vậy ? Đây là chuyện riêng của nhà họ Hà. Tôi không muốn làm gì đắc tội với cậu, nên mong cậu hãy tránh sang một bên đi.

-Hừ ! Mạng thằng này là do tôi nhặt về tối qua, ngoài tôi ra không ai có quyền định đoạt số phận của nó, nếu các người muốn lãnh lặn thì cút khỏi đây trước khi tôi nổi điên...

Tay quần gia nhú mày, ông ta nhìn về phía Anh Khôi cảnh cáo:

-Cậu chủ, nếu cậu không muốn những người này gặp rắc rối thì mau trở về với tôi đi, cậu thừa biết với vị trí của mình hiện giờ, cậu không thể nào thoát ra khỏi nhà họ Hà mà...

Anh Khôi quay lại, ánh mắt trong veo nhìn kẻ đối diện không có một chút cảm xúc, không ai có thể đoán bây giờ cậu đang nghĩ gì trong đầu, Anh Vũ đưa đôi mắt lo lắng về phía cậu, cô không muốn cậu trở về nơi đó để tiếp tục gặp nguy hiểm nữa, và chắc chắn cô sẽ không để cậu trở về nữa...

-Cậu chủ, đi thôi...

Tay quần gia cười nhạt đưa tay về phía trước, ông ta thừa biết Anh Khôi đủ tỉnh táo để biết rằng nếu không trở về, cậu sẽ gây ra tai họa gì cho những người bạn của mình, và một điều ông chắc chắn rằng, cậu chưa bao giờ dám chống đối lại cha mình...

-Nếu cậu đi, cái chết của Lâm sẽ trở thành vô ích.

Leo không quay lại, cậu chỉ lạnh lùng nói với người phía sau cậu. Anh Khôi hơi nhú mày, cậu chưa quên những gì mình đã hứa với Lâm tối qua, rằng cậu sẽ không trở về nhà họ Hà nữa, rằng cậu sẽ ở bên cạnh em gái mình. Nhưng như vậy liệu có ổn hay không, nếu cậu không trở về, lão già chắc chắn sẽ không tha cho Anh Vũ và mọi người...

Tay quần gia cũng tỏ ra bực mình, nếu bây giờ Anh Khôi không chịu đi về, chắc chắn ông ta sẽ phải dùng vũ lực để ép cậu. Mấy đứa nhóc cũng nhìn những kẻ trước mặt không nhân nhượng. Anh Vũ và đám bạn nhất quyết không để Anh Khôi đi rồi. Chỉ một câu nói của Anh Khôi thôi chắc chắn hai bên sẽ lao vào nhau, dù cho cậu có quyết định thế nào đi chăng nữa....

-Thằng bé sẽ không trở về nhà nữa !

Một giọng nói vang lên phá tan bầu không khí đang căng thẳng, mọi người ngạc nhiên quay sang, Khôi Vỹ đứng dựa vào một gốc cây hoa sứ cổ thụ bên nghĩa trang, hai tay đút túi quần, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về tay quần gia...

-Cậu hai ! Cậu....

-Anh Khôi sẽ ở lại...với tôi.

Khôi Vỹ cười nhạt đi về phía ông ta, Hắc Hải nhú mày hơi khó chịu, sự xuất hiện của Khôi Vỹ không nằm trong dự tính của ông ta...

-Cậu Khôi Vỹ...Chuyện này không liên quan đến cậu. Chúng tôi phải đưa cậu Anh Khôi về nhà ngay bây giờ, hi vọng cậu sẽ không làm khó cho chúng tôi.

-Tôi nhắc lại lần cuối: Anh Khôi sẽ không về nhà. Nó bây giờ là của tôi. Ông hãy về nói lão già chịu khó tìm một kẻ thừa kế khác đi, dù sao nhà họ Hà cũng đâu có thiếu người. Khôi Vỹ vẫn nhìn Hắc Hải với vẻ mỉa mai.

-Cậu định đối đầu với ông chủ sao ? người đó là cha ruột của cậu....

-Hừ ! Khôi Vỹ cười nhạt ngắt lời kẻ đang nói.-Tôi và ông ta cắt đứt quan hệ cha con lâu lắm rồi. Ông nghĩa sinh thành tôi cũng trả cho ông ta rồi.

-Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa ? Đối đầu với ông chủ...cậu sẽ phải hối hận đó ! Hắc Hải nhìn Khôi Vỹ cảnh cáo.

-Bây giờ ông không nhanh chóng biến khỏi đây, ông sẽ phải hối hận đó.

Khôi Vỹ cười nhạt, ánh mắt chột sắc lém, và không biết trong quá khứ anh là người như thế nào, nhưng những kẻ quen thuộc với anh khi nhìn thấy nụ cười ác quỷ của anh thì vội vàng chạy mất. Và tay quần gia dày dặn kinh nghiệm trong thế giới ngầm này cũng không phải ngoại lệ, trước khi đi lên xe, ông ta thu hết can đảm để đưa cho anh một thông báo cuối cùng:

-Hành động của cậu sẽ khiến ông chủ nổi điên lên đó, cậu dám thách thức với ông ấy, ông chủ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu, cậu nên chuẩn bị đi, Khôi Vỹ !

-Biến !!!!

Ánh mắt Khôi Vỹ sắc lẹm, chiếc xe hơi vội rồ ga phóng thẳng.

-Anh hai !!!!

Anh Vũ chậm chậm đi lại phía anh, mấy đứa nhóc cũng thả lỏng người nhẹ nhõm, cứ tưởng đã phải dợt nhau một trận với những kẻ kia rồi chứ, đánh nhau thì bọn nhóc này không chịu thua kém ai đâu, nhưng đây là nghĩa trang tôn nghiêm, trước cái chết đau lòng của người bạn thân, không ai muốn gây náo động ở đây cả, cũng may là có Khôi Vỹ can thiệp kịp thời...

Anh Vũ vẫn nhìn anh mình buồn bã, tối hôm qua anh ấy đã rất giận dữ khi cô bỏ đi, kể cả lúc cô và Leo đưa Anh Khôi trở về anh vẫn không nói tiếng nào cả, cô chỉ thấy suốt buổi tối anh lặng im ngồi trên sofa nhìn ra ngoài cửa sổ có vẻ đăm chiêu, Anh Vũ cũng không dám mở miệng ra nói gì với anh. Cô cứ nghĩ rằng Khôi Vỹ sẽ không bao giờ chịu giúp Anh Khôi, nhưng dường như cô đã nhầm...

Đi tới trước ngôi mộ nhỏ của Lâm, Khôi Vỹ

Anh Khôi...

Đứa em trai nhỏ của anh. Cuối cùng thì anh cũng không đủ nhẫn tâm để bỏ rơi nó...

-Về nhà với anh !

Sau một lúc lặng yên trước ngôi mộ, anh quay sang Anh Khôi ra lệnh, cậu bé hơi ngạc nhiên ngược lên, ánh mắt đen thẳm và khuôn mặt xinh đẹp giống với Anh Vũ y hệt...

-Anh...chắc chứ ?

-Ừ ! Về thôi ! Khôi Vỹ quay đi. Mọi người đều nhìn nhau mỉm cười yên tâm, anh đã chấp nhận để Anh Khôi ở lại nhà mình, điều đó có nghĩa anh ấy đã quyết định sẽ che chở, bảo vệ cho cậu, vậy là mọi chuyện đã tạm ổn rồi...

38. Chương 38

Chap 38: Người yêu ác quỷ

Một tuần sau....

-Bàn số ba gọi ba pizza và ba lon cô ca, nhanh tay lên !

Khôi Vỹ đặt khay đồ ăn trước mặt Leo ra lệnh. Bây giờ thì trong quán trà ngoài Anh Vũ đã có thêm hai người giúp việc mới, và hai anh chàng này rất đẹp trai nên nhờ đó mà quán trà ngày càng đông khách, Anh Vũ tuy càng bận bịu với công việc hơn nhưng ông chủ của cô cũng không có thời gian trừ lương của cô nữa, cô nhóc mỉm cười hạnh phúc vì suy nghĩ đó, chợt...

Xoảng.....!!!!!!

Khay đồ ăn mới đặt trên tay Leo bị đổ xuống đất, mọi người giật mình quay sang, Leo vội vàng cúi xuống nhặt những mảnh ly vỡ...

-Leo ! Cậu không sao chứ ? Anh Khôi đặt chiếc khay lên bàn cúi xuống giúp cậu, bàn tay trái của Leo hơi run, mảnh băng trắng vẫn quấn chặt chưa thể tháo ra...

-Leo ! Tay anh còn đau, đừng cố nữa, ngồi một chỗ đi !

-Anh không sao đâu !

Anh Vũ nhặt giúp mấy mảnh vỡ và đẩy Leo ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Leo cố gượng cười, quả thật vết thương trên tay cậu vẫn chưa khỏi hẳn, nhưng Anh Vũ đang bị sốc sau cái chết của Lâm, cậu không nỡ để cô bé một mình...

-Thật là....Đã nói cậu ở nhà đi, khi nào vết thương khỏi hẳn rồi hãy tới mà không nghe. Khôi Vỹ đem đến cho cậu một ly nước ép cà chua. Leo nhìn lên lúng túng:

-Em xin lỗi...

-Không sao, cậu đừng bận tâm về mấy chiếc ly vỡ, tôi sẽ trừ vào tiền lương của Anh Vũ !

-Anh hai !!!! Sao anh ấy làm vỡ ly mà em lại bị trừ lương ? Anh Vũ nhìn anh trai mình bức xúc. Chưa làm người tốt được bao lâu đã muốn gây chuyện với cô rồi, dễ ghét.

-Leo tới đây làm việc giúp em, cậu ấy làm hư đồ đương nhiên là em phải chịu trách nhiệm rồi ! Khôi Vỹ vẫn tỉnh bơ. Mãi mới có thời gian để ý đến việc siết chặt ngân sách, dễ gì mà anh bỏ qua cho...

-Anh thật quá đáng!!!! Leo làm việc ở đây lâu như vậy mà anh không trả cho cậu ấy một đồng nào, không tăng lương cho em, lúc nào cũng tìm cớ trừ lương của em, anh đúng là đồ hút máu...

Không thèm để ý đến vẻ mặt nhăn nhó cáu giận của cô bé, anh tiếp tục đi lại quây tính tiền điều khiển công việc. Anh Vũ bị “bơ” đi một cách tội nghiệp lại phải tiếp tục quay lại với công việc, vừa làm vừa nhăn nhó...

-Anh Khôi !!!!!

Cát Cát ngồi bên bàn cạnh cửa sổ đưa tay vẫy gọi. Anh Khôi mỉm cười đi lại gần. Từ khi Anh Khôi ở lại nhà Khôi Vỹ, ngày nào cô nhóc đánh đá này đi học xong cũng ghé tới ở chơi đến tối mới về nhà. Những lúc đông khách cô và Minh Nhật cũng phụ giúp một tay chạy bàn. Ở Windy còn có một khu vườn khá rộng nên mấy đứa nhóc cũng có thể sử dụng để tập võ sau khi cửa tiệm đã đóng.

-Cậu muốn ăn gì, Cát Cát ? Anh Khôi mỉm cười đưa cho cô bé tờ menu.

-Tớ ănmón này, món này, món này...(chính xác là từ đầu đến cuối menu)....

-Ồ....Chờ tớ một lát nhé !

Anh Khôi quay đi và bái phục khả năng ăn uống của nhỏ bạn, Cát Cát kiếp trước có lẽ là đệ tử đi theo Đường Tăng thỉnh kinh. Anh Vũ thì vẫn ngồi yên bên cạnh Leo lo lắng, mấy hôm nay cô không để ý là vết thương của Leo vẫn chưa khỏi hẳn, vậy mà cậu còn cố tới đây giúp cô, rồi cô bé hơi mỉm cười. Thời gian qua đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện không vui, nhưng không hiểu sao hình bóng của người con trai tóc đỏ này khiến cô cảm thấy lòng mình thật thanh thản....

5h30 chiều...

Cửa tiệm đã vắng khách hơn, sắp đóng cửa được rồi...

-Leo ! Anh ăn nho không ? ngọt lắm nè ! Anh Vũ mỉm cười giơ chùm nho đen chín mọng trước mặt Leo, cậu nhóc đôi mắt hau háu, nhưng cậu giả vờ thờ dài nhìn xuống đôi tay mình:

-Tay anh đau quá, Anh Vũ ! Anh không cầm được gì nữa ! Leo nhìn cô bé với ánh mắt long lanh tội nghiệp, thực ra là muốn Anh Vũ dứt ình ăn, mấy khi bị thương nặng như vậy, phải biết tranh thủ thời cơ một chút.

-Tay anh còn đau sao, vậy để em dứt cho.

Anh Vũ không mấy may nghi ngờ, cô bé lấy chùm nho và bắt đầu hái vài trái, Leo nhìn với vẻ thích thú, cậu nhắm mắt lại, cố há miệng thật to chờ đợi bàn tay nhỏ bé xinh xắn dứt ình. Nhưng...

Ặc....

Còn đang nhắm mắt chờ đợi thì nguyên chùm nho được nhét thẳng vào miệng cậu. Leo mở mắt ra. Anh Khôi nhìn cậu cười đều, cậu không muốn ai thân thiết với cô em gái yêu quý của mình, tên Leo này thật liều mạng, dám bày trò với Anh Vũ ngay trước mặt cậu.

-Ngọt không ?

Chua lè...Leo nhúu mày bực bội...

-Anh Khôi ?????Anh Vũ nhìn anh trai mình khó hiểu, Anh Khôi chỉ quay sang mỉm cười nhẹ:

-Em không cần dứt cho nó đâu Anh Vũ. Tay nó đau nhưng miệng nó đâu có đau, nó có thể từ từ nhai hết chùn nhỏ trong miệng .

Leo nhìn cậu tức tối, rõ ràng tên này tổng thẳng chùn nhỏ vào miệng cậu, nó muốn cậu nghẹn chết đây mà, cậu muốn Anh Vũ dứt cho cậu từng trái một chứ đâu có muốn nuốt chửng một chùn như thế này đâu. Chưa xuất hiện được bao lâu mà đã phá đám cậu, tên này quả là vô ơn mà...Leo vừa nhai nhồm nhoàm chùn nhỏ vừa liếc nhìn Anh Vũ, cô bé có vẻ đang nghĩ ngợi điều gì đó, Anh Khôi đi rồi cô vẫn nhìn theo lo lắng, những hình ảnh trong buổi tối kinh hoàng đó cứ tràn về trong tâm trí cổ bé. Nó cũng không ít lần là những cơn ác mộng khiến Anh Vũ giật mình giữa đêm khuya...

Hình ảnh anh trai mình với bàn tay vậy máu...

Người đàn ông trút từng hơi thở cuối cùng...

Và đứa bạn thân của cô...

-Anh Vũ !!!!Anh Vũ !!!! Em sao thế ? Anh Vũ giật mình, Leo đang nhìn cô lo lắng, cô bé vội gượng cười:

-Em

-Sắc mặt em tệ quá ! Em không sao chứ ?

Leo vẫn nhìn cô bé lo lắng, cậu biết Anh Vũ đang nghĩ gì trong đầu, khuôn mặt trầm tư nhợt nhạt này chỉ xuất hiện khi Anh Vũ nhớ lại tối hôm đó. Anh Vũ vẫn còn bị ám ảnh bởi cái chết của Lãm, nhưng cô bé luôn gượng cười che giấu đi cảm xúc của mình với mọi người, vì lí do rất đơn giản, cô không muốn mọi người lo lắng ỉn.

-Anh trai em ổn chứ ? Anh Vũ ? Leo quay sang cô bé, Anh Vũ vẫn nhìn về phía anh trai mình, Anh Khôi đang mang đồ ăn cho Cát Cát...

-Có lẽ anh ấy đang rất cần rút ?

-Cậu ấy hối hận vì cái chết của Lãm sao ?

-Ừ ! Anh Vũ gật đầu, ánh mắt cô hơi buồn.-Dù anh ấy không nói ra nhưng em biết anh ấy đang rất đau khổ. Anh ấy cho rằng chính mình gây ra cái chết của Lãm...

Leo cũng đượm buồn, Anh Khôi ân hận là điều tất nhiên.

-Hình như em hiểu rất rõ Anh Khôi nhỉ ? Leo nhìn cô bé gượng cười, cậu không muốn thấy cô bé buồn bã, trầm tư như thế này nữa, phải tìm chuyện gì để giúp Anh Vũ vui lên mới được.

-Em

-Hai người sinh đôi có những điều thú vị thật ! Leo nhìn cô bé mỉm cười an ủi.-Nhưng em cũng đừng quá đau lòng vì chuyện của Lãm nữa, Anh Vũ !!! Đó không phải lỗi của em hay Anh Khôi. Đây chỉ là tai nạn ngoài ý muốn mà thôi. Điều quan trọng là tâm nguyện cuối cùng của Lãm là bảo vệ em, và cậu ấy đã làm được rồi.

Anh Vũ hơi cúi đầu, ánh mắt vẫn xa xăm đượm buồn, dù Leo và mọi người có an ủi như thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn thấy mình và Anh Khôi phải có trách nhiệm với cái chết của Lãm, Lãm đã vì hai anh em cô mà chết, không thể chỉ cần nói đây là tai nạn rồi bỏ qua như vậy được, Nhưng cô phải làm sao để chuộc lại lỗi cho anh mình bây giờ. Anh Vũ nhắm mắt, cô bé nhớ lại những lời cô bạn gái của Lãm nói ở nghĩa trang...

“Hai anh em cô là ác quỷ”

Ác quỷ sao ?

-Em có phải ác quỷ không, Leo ?

Leo nhìn cô bé hơi ngạc nhiên, Anh Vũ mím chặt môi, những câu hỏi từ sâu thẳm trái tim cứ luôn dẫn dắt cô bé, những lời mà cô bạn gái của Lãm nói khi họ còn ở nghĩa trang đã khiến cô suy nghĩ rất nhiều, cô

chính là kẻ đem lại tai họa cho người khác, nếu không vì hai anh em cô có lẽ Lâm đã không chết rồi. Có thể cô thật sự chính là ác quỷ...

-Em nói vớ vẩn gì thế

-Nhưng Lâm đã bị em hại chết...Anh Vũ hơi cúi mặt xuống...

-Ngốc ! Leo cóc lên trán cô bé.-Lâm muốn bảo vệ em, cũng giống như em đã từng bảo vệ cho cậu ấy vậy, em không có lỗi gì trong chuyện này cả, đừng tự trách mình nữa.

-Nhưng em...

-Người chết đã chết rồi. Kẻ sống phải cố gắng tiếp tục sống. Em cứ như vậy, ở thế giới bên kia Lâm nó cũng sẽ không vui đâu. Lâm hi sinh mạng sống của mình để cứu em không phải để em sống mãi trong dằn vặt đau khổ như thế này. Cậu ấy làm tất cả chỉ để em được hạnh phúc...

-Em biết...

-Vậy thì em phải cười nhiều lên, phải sống thật hạnh phúc để sự hi sinh của Lâm không trở nên vô ích. Lâm muốn cứu một thiên thần luôn mỉm cười thật tươi với mình chứ không phải cậu ấy muốn cứu một cô bé ngốc, lúc nào cũng giam mình trong quá khứ đau buồn đâu. Em quên tất cả đi để sống hạnh phúc không phải em là một kẻ máu lạnh, mà em nên như vậy để đáp lại tâm nguyện cuối cùng của Lâm. Hiểu chưa ? Anh luôn ở bên cạnh em mà, Anh Vũ ! Sẽ không sao đâu.

Leo mỉm cười nắm chặt bàn tay Anh Vũ hơn. Bàn tay nhỏ bé, ấm áp thật dễ chịu...

39. Chương 39

Chap 39:

Một tháng sau....

-Mấy nhóc !!!! Khôi Vỹ đột nhiên cất tiếng. Mấy đứa nhóc lập tức quay lại, anh gấp cuốn sổ đen vui vẻ.-Hôm nay chúng ta đã đạt được mức doanh thu đáng kinh ngạc. Tất cả là nhờ sự giúp đỡ của mấy đứa trong thời gian qua, anh quyết định sẽ thưởng ấy đứa một buổi đi chơi thật hoành tráng...

-WA!!!!

Đám nhóc xôn xao nhìn anh háo hức...

-Đi đâu vậy anh Vỹ ? Du lịch vòng quanh thế giới sao ? Minh Nhật nhào lại chờ đợi.

-Hay chúng ta sang Ai Cập ngắm kim tự tháp ? Anh Vũ nghiêng đầu dò xét, hỏi thế thôi chứ keo kiệt như ông này không có vụ đi chơi hoành tráng vậy đâu...

-Đi du lịch châu Âu cũng được...Cát Cát mỉm cười nhét gọn miếng pizza vào miệng.

-Mấy đứa bây thôi đi. Anh đâu có phải tỉ phú mà có tiền đưa mấy đứa đến những nơi đó. Ngày mai chúng ta sẽ đi ra biển chơi !

-Biển !!!!

Anh Vũ và Leo reo lên thích thú, cũng lâu rồi hai đứa chưa ra biển chơi. Cát Cát và Minh Nhật thì hơi lo lắng, vụ lạc đường thăm hại lần trước vẫn còn ám ảnh hai đứa. Nhưng lần này đi chơi với mọi người chắc là sẽ ổn...

-Vậy hôm nay anh cho bọn em ở lại đây được không ? Mai chúng ta phải đi sớm rồi. Minh Nhật nhìn Khôi Vỹ đề nghị, đương nhiên cậu nhận được cái gật đầu đồng ý của anh, mấy hôm nay tên nhóc này cũng giúp quán rất nhiều rồi.

-Được !!!! Quyết định thế đi. Còn bây giờ... tụi mình đi tập võ một chút đi Anh Vũ !

Cát Cát khoắc cổ cô bé kéo xềnh xệch ra sau vườn. Anh Vũ thở dài, con nhỏ này mỗi lần có chuyện vui y như rằng lại tìm cô tập võ, hình như lúc vui nó không động tay động chân là không chịu nổi hay sao ấy...

30 phút sau...

-Cậu khá hơn trước rồi đó, Cát Cát !

Anh Vũ gạt vạt tóc trên vai ra sau nhìn đứa bạn đang thở dốc. Trình độ của nhỏ này vẫn còn thua xa Anh Vũ lắm, lần nào tập với cô nó cũng bị cô dợt cho tơi tả, nhưng không hiểu con nhỏ này mấy hôm nay có gì vui và lúc nào cô cũng thấy nó hớn hở cười toe toét, ngay cả lúc này, mới bị cô đá đau mà vẫn cười toe toét...

-Cát Cát, dạo này cậu có đi đánh nhau với ai không? Hay có bị xe tông, ngã cầu thang khiến đầu óc bị chấn thương không? Tổ thấy cậu cười suốt....Cát Cát lao vào tung một cước vào giữa mặt Anh Vũ, nhưng cô bé rất dễ dàng né được.

-Tớ cười nhiều đâu có nghĩa là tớ bị điên, người ta cười lí do duy nhất là vì vui đó chứ...

-Vui ư?

Cát Cát vẫn chăm chăm tung mấy cú đá vào Anh Vũ, cô bé chỉ nhẹ nhàng né ra sau, rồi sau khi nhận thấy Cát Cát mất tập trung, cô lao lên gạt chân nhỏ khiến nó ngã lăn ra đất.

-Niềm vui của cậu là được hàng ngày gặp mặt anh trai tớ phải không? Hình như cậu rất quan tâm đến anh trai tớ....Cát CátCậu thích Anh Khôi sao ? Anh Vũ nhìn nhỏ bạn cười tinh quái, lí do mà ngày nào nó cũng mò tới quán trà nhà cô là đây sao ?

-Hahahaha....Cậu đúng là mạnh hơn tớ nhiều, Anh Vũ...Hahahaha...

Cát Cát gượng cười đánh trống lảng, Anh Vũ nhìn khuôn mặt nó đang đỏ bừng bừng khẳng định, cô nói đúng rồi, con nhỏ này xem ra đã thích Anh Khôi thật rồi.

-Nóng quá ! Tớ muốn đi tắm một chút, cậu cho tớ mượn đồ thay đi Anh Vũ! Cát Cát đứng dậy phúi phúi cát dính trên bộ võ phục.

-Ồ...Anh Vũ gạt đầu rồi quay vào nhà.-Chờ tớ một chút, hai đứa mình vào tắm chung luôn cho nhanh.

Vì phòng tắm nhà Anh Vũ rất rộng, hơn nữa Khôi Vỹ lại cho lắp hệ thống nước nóng, mỗi lần Anh Vũ tắm, cô bé đều sử dụng cả một bồn lớn nước nóng, vì cô tập võ nên anh muốn cho cô được ngâm mình trong nước ấm mỗi lần tập xong. Vậy hai người tắm chung sẽ đỡ lãng phí thời gian và tiết kiệm được một lượng nước đáng kể.

-Vậy tớ đi tới nhà tắm chờ cậu, cậu lấy cho tớ mượn bộ váy nào thoải mái một chút nhé !

Cát Cát vừa nói vừa tung tăng đi bỏ đi, qua vườn hoa, cô bé dừng lại ngắm nghía mấy bông hoa hồng trắng mới hé nụ. Cát Cát thích hoa hồng trắng, ở nhà cô cũng trồng khá nhiều loại hoa này. Cô bé mỉm cười, Anh Khôi đã rời khỏi nhà họ Hà và tới đây sống, từ nay cô có thể hàng ngày ở bên cạnh cậu ấy rồi...

Chờ mãi mà chưa thấy Anh Vũ đem đồ ra, Cát Cát thấy nóng nực nên đi vào nhà tắm trước, nhà tắm nơi đây được xây tách biệt với ngôi nhà chính, xung quanh nó là một vườn hoa diên vĩ tím ngắt, nó rộng và rất đáng yêu. Cát Cát mở cửa bước vào và nhanh chóng cởi bộ võ phục ướt nhem mồ hôi ra. Nhưng khi vắt bộ đồ sang một bên cô mới nhận ra là có người đang ở trong bồn tắm nước nóng quay lưng lại phía mình...

-Anh Vũ !!!! Sao cậu tới đây tắm trước mà không nói với tớ, làm tớ đứng chờ cậu này giờ ! Cô bé vừa nói vừa vịn vôi hoa sen cho dòng nước mát lạnh ào xuống...

Trong bồn nước nóng, Anh Khôi mặt đỏ bừng bừng. Mãi suy nghĩ mà cậu không biết có người bước vào nhà tắm, mà trời xui đất khiến thế nào người này lại là Cát Cát....

-Nhà tắm nhà cậu đẹp thật đó, Anh Vũ ! Chắc tháng nào anh Khôi Vỹ cũng tốn một khoản tiền lớn trả tiền nước nhỉ ?

Cát Cát vui vẻ chà bông sữa tắm lên người huyền thuyên đủ thứ mà không nhận ra người đang ở trong phòng tắm với cô lúc này là Anh Khôi chứ không phải Anh Vũ, có lẽ vì Anh Khôi và Anh Vũ là anh em sinh đôi, cậu lại để tóc dài nên nhìn đằng sau giống em gái mình y hệt, nhưng Cát Cát lẽ ra phải nhận ra điều kì lạ mới phải chứ. Làm sao thoát khỏi cảnh này bây giờ...Anh Khôi vẫn ngâm mình trong hồ nước nóng không dám quay lại, khuôn mặt cậu mếu máo thảm hại, rồi cậu vội với tay lấy chiếc khăn bên cạnh quần quanh người...

-Anh Vũ ! Cậu sao thế ? Sao không nói gì ? Cát Cát vẫn xả nước từ vòi hoa sen lên người quay sang thối mắt...

Anh Vũ ở bên ngoài cửa sững người. Cánh tay cô cầm nắm cửa run run không dám mở ra nữa. Tìm mãi mới được bộ váy vừa vặn với Cát Cát, cô bé vội vàng quay lại nhà tắm, nhưng hình như Cát Cát đã vào tắm trước rồi. Nhưng sao nó lại nói chuyện với cô ở trong đó chứ ? Cô đang ở ngoài này cơ mà...

Không lẽ...

Anh Vũ nhú mày, khoé miệng giật giật. Cô bé vội vàng chạy ra sau nhà tắm, phía sau có một cửa sổ nhỏ hơi cao, cô bé cố lặn mấy tầng đá to gần đó trèo lên hé mắt vào nhìn, và điều cô lo lắng đã trở thành sự thật. Anh Khôi đang ngâm mình trong bồn nước quay lưng lại Cát Cát, còn con bé hậu đậu kia vẫn vô tư tắm bằng vòi hoa sen...

-Anh Vũ, cậu sao vậy ? Ngại tắm chung với người khác sao ?

Cát Cát quay sang Anh Khôi, cậu nhóc vội vàng gạt đầu lia lịa...

Cốp...

Một viên đá nhỏ từ cửa sổ bay vào đầu Anh Khôi, cậu giật mình ngược lên, Anh Vũ đang nhìn cậu nhăn nhó...

“Sao anh lại tắm cùng Cát Cát ?” Anh Vũ vừa múa may mấy ngón tay ra hiệu vừa mấp máy đôi môi nhỏ.

“Anh đang tắm thì Cát Cát đột nhiên bước vào, cô ấy nhầm anh với em”

Anh Khôi nhìn cô em gái khổ sở, mấy ngón tay cũng múa may loạn xạ. Đương nhiên cô nhóc bên ngoài và cậu đều hiểu hết mấy ám hiệu này, vì họ sinh đôi mà, nhiều khi cả hai có thể hiểu được những gì người kia nghĩ mà không cần phải nói ra...

“Sao anh không khóa cửa lại trước khi tắm ?”

“Anh quên mất. Cứu anh ra khỏi đây mau lên !!!!”

Anh Khôi nhìn cô bé khẩn thiết, khuôn mặt cậu nhăn nhó một cách tội nghiệp, Anh Vũ suy nghĩ một chút rồi cười gian, cứu anh ấy ra làm gì? Để hai tên ngốc này tắm với nhau một chút thì chết ai chứ?

-Anh Vũ !!! Cậu đã lấy cho tớ mượn bộ đồ nào thoải mái chưa ? Cát Cát vừa xoa dầu gội lên tóc vừa quay sang Anh Khôi, cậu bé này vẫn không quay lại...

-À...Tớ lấy cho cậu rồi....

Anh Vũ ở bên ngoài nói vọng vào, đôi chân nhỏ của cô bé cố kiễng lên cao hơn. Anh Khôi vẫn nhìn cô bé lo lắng, cậu muốn ra khỏi nhà tắm càng nhanh càng tốt...

“Làm ơn giúp anh ra khỏi đây, anh chết mất...”

“Bây giờ Cát Cát mà biết cô ấy nhầm anh là em cô ấy sẽ xấu hổ lắm. Em và anh phối hợp đối phó cho nó tắm xong đi rồi ra ngoài, chỉ cần anh đừng quay lại nhìn nó là được...”

“Sẽ không sao chứ?”

“Sẽ ổn mà !!!!”

-Anh Vũ !!!! Cậu có biết bơi không ? Ngày mai...tập bơi cho tớ đi...Cát Cát xả nước lên mái tóc mình.

-À...Ra cậu là vịt cạn à. đừng lo. Anh hai tố bơi giỏi lắm, cậu có thể nhờ anh ấy dạy cho ! Anh Vũ cố kiểng chân lên cao hơn, mỏi quá.

-Anh trai cậu đúng là người đa tài nhỉ, anh ấy lại rất đẹp trai và quyến rũ...cậu có ông anh thật tuyệt đó, Anh Vũ !

-Hừm... Tuyệt vời ư ? Tên tiểu nhân đó không biết đã ăn bớt hết bao nhiêu tiền lương tháng này của tớ rồi?

-Nè...Anh Vũ! Gian tình của cậu và Leo thế nào rồi ? hai người tiến triển đến đâu rồi? Cát Cát mỉm cười, đôi tay trắng vuốt những vạt nước trên mái tóc dài đen nhánh.

Câu nói của Cát Cát khiến Anh Vũ hơi bối rối, Anh Khôi cũng ngược nhìn chờ cô bé trả lời. Vậy là em gái cậu đã có người yêu thật rồi...

-Cậu...nói gì thế, tớ không hiểu...hahaaha...Anh Vũ gượng cười. Kể cho nó nghe sự thật thì khác gì tự cột thòng lọng treo cổ mình.

-Hừm...Leo là một chàng trai tuyệt vời đó chứ ! Cát Cát mỉm cười.-Cậu ấy vừa tốt bụng, vừa mạnh mẽ, lại đẹp trai và thông minh, cậu ấy là niềm mơ ước của bao nhiêu đứa con gái trong trường mình, cậu cũng có con mắt nhìn người đấy...

-Hừ...Sao tớ chỉ thấy Leo vừa ngốc xít, vừa mắc bệnh hoang tưởng nặng, lại vừa bá đạo nữa, cậu không nhớ khi mới quen tụi mình Leo đáng

Anh Khôi liếc em gái, thẳng nhóc đó xấu xa như vậy sao con bé còn thích nó chứ ?

-Sao cậu lại nặng lời như thế, Anh Vũ? Cát Cát mỉm cười dễ thương.-Tớ thấy Leo căn bản là người con trai tốt. Chẳng qua là cậu ta thần kinh có chỗ không được bình thường cho lắm, đại khái là đứt một số dây thần kinh cần thiết dẫn đến căn bệnh hoang tưởng thâm căn không tài nào chữa trị được, cộng thêm tính cách méo mó có chút biến thái dị thường, cộng thêm bộ gen tổ hợp những phẩm chất kinh dị chắc là từ ông bà tổ tiên, còn có phương thức giáo dục nuôi dạy cực kỳ bất hợp lý của gia đình, từ nhỏ đã tỏ ra nuông chiều quá trớn, còn nữa...À...Mà tóm lại...Một kẻ như vậy mới xứng với một con nhóc chần ăn, dở dở ương ương, khờ khạo như cậu chứ.

“Nó đang chửi xỏ mình ?” Anh Vũ cười gian. Anh Khôi thì cười tươi hài lòng. Miệng lưỡi Cát Cát quả nhiên lợi hại, hai năm không gặp xem ra cô ấy đã tu luyện thành chánh quả rồi.

-Hừ !!!!Đẹp chuyện đó sang một bên đi, Cát Cát. Cậu và Anh Khôi thế nào rồi ? Cậu định khi nào sẽ tỏ tình với anh ấy đây ?

Anh Khôi giật mình hơi ngược lên, sao lại lôi cậu vào cuộc trò chuyện này, con bé này muốn gì chứ ?

-Cậu...đừng đùa tớ.... Bây giờ đến lượt Cát Cát đổ mặt.

-Không phải cậu rất thích anh trai tớ sao ? “Gian tình” của hai người tiến triển đến đâu rồi ? Anh Vũ nói lớn, đôi mắt cô nhìn Anh Khôi tinh quái, cậu nhóc này thì nhăn nhó, xua tay loạn xạ...

“Dừng lại, anh muốn ra khỏi đây...”

“Ồ yên đó !” Anh Vũ trừng mắt đe dọa.

-Hơ...Cát Cát ấp úng.-Tớ...đúng là tớ thích cậu ấy....

Hờ hờ...Hay đây. Anh Khôi đơ mặt. Cậu có cảm giác như mình đang nhận được lời tỏ tình của cô gái đầu tiên. Còn Anh Vũ đưa tay lên che miệng cười khúc khích, nhìn hai khuôn mặt ngờ nghệch kia thật khiến cô thấy kích thích cần phải chọc nữa...

-Vậy tỏ tình với anh ấy đi !!! Anh Vũ nhìn anh trai mình cười gian manh.

-Anh Vũ !!!! Cát Cát quay sang vội vã.-Chuyện này...cậu đừng nói với ai nhé...nhất là Anh Khôi...

Ồ...Nói làm gì? Anh Khôi nghe thấy hết rồi thì cô nói làm gì? Nhưng để cho nó yên tâm Anh Khôi vẫn gật gật đầu, dù sao bây giờ cậu đang đóng giả là Anh Vũ mà.

-Cậu thích anh ấy đến mức nào? Cát Cát !!!! Anh Vũ vẫn nhìn hai tên ngốc trên chọc.

-Tớ không biết...Chỉ biết là RẤT RẤT THÍCH....Nhưng mà...

-Nhưng sao ?

-Hồi nhỏ chơi thân với hai cậu, tớ vẫn tự coi mình là con trai, cậu lại hay chọc Anh Khôi là con gái, lớn lên vẫn không khác gì... hơn nữa tớ thấy Anh Khôi cũng rất đẹp...gái, không biết Anh Khôi...có thích con gái không? Nếu có...không biết anh ấy có thích tớ không ? Cát Cát thở dài. Nhìn bộ mặt ngây ngô ngờ nghệch của nó sao Anh Vũ muốn chụp hình tung lên face book quá.

-Tối nay cậu chui vào phòng anh ấy kiểm tra là biết ngay mà. Anh Vũ cười tinh quái. Anh Khôi giật mình nhìn cô em mếu máo.

“Anh đã làm gì đắc tội với em chứ, Anh Vũ !!!! Tha cho anh đi mà...”

-Ý cậu là sao ?

-Hề hề...Tớ chỉ gợi ý cho cậu thôi, anh trai tớ rất giống con gái, chính tớ là em song sinh cũng không thể khẳng định được rốt cuộc anh ấy ở thế giới nào? Vì vậy chỉ còn cách kiểm tra cho chắc ăn. Muốn biết anh ấy có thích con gái hay không, tối nay cậu chỉ cần ăn mặc sexy, chui vào phòng anh ấy, nói mấy lời mời gọi kích thích, nếu anh ấy nhiệt tình đáp lại=>anh ấy bình thường, nếu anh ấy dừng dừng=>anh ấy gay.

- Cái này có tính là cậu đang giúp tớ không? Tớ có cảm giác như cậu đang xúi tớ đi chết đi vậy đó...

-Vậy cậu có cách gì hay hơn sao ? Anh Vũ hé nhìn vào thắc mắc, Anh Khôi thì mặt vẫn đỏ bừng bừng...

-Hừm. Không có...Cát Cát ngồi đăm chiêu -Được rồi. Chuyện này để nói sau đi, tớ mệt lắm quá, tớ vào ngâm nước nóng với cậu nhé!

Sau khi đã tắm sạch xà phòng, Cát Cát vuốt mái tóc ướt nước và từ từ đi lại bồn nước nóng. Anh Khôi và Anh Vũ giật mình...

-Khoan...Khoan đã...Cát Cát...

Anh Vũ lấp bắp, mãi nói chuyện mà cô quên mất tìm cách cho Anh Khôi đi ra ngoài. Bây giờ phải làm sao để Cát Cát đừng đi tới gần Anh Khôi, cô nhóc mà phát hiện ra Anh Vũ đang bày trò chọc phá hai người đảm bảo nó sẽ không tha mạng cho cô đi ngắm bình minh trên biển sáng mai đâu...

-Sao thế ?

-Bồn tắm này quá nhỏ, cậu để lần khác đi...

-Cậu nói gì thế? cái bồn rộng thênh thang thế này đủ cho 3, 4 người tắm chung cơ mà... Cát Cát vừa nói vừa từ từ tiến lại bồn nước nóng.

-Nhưng...tớ không muốn ai tắm chung với mình...

Anh Khôi trong bồn bắt đầu hơi run, đôi mắt đen lúng túng của anh nhìn cô em gái mình trách móc. Thế

-Cậu ngại gì chứ ? Chúng ta đều là con gái mà. Mà hồi nãy chính cậu rủ tớ tắm chung cơ mà ? Cậu có muốn tớ kì lưng giúp không ? Cát Cát vẫn vui vẻ đi lại, tay cô cầm chiếc khăn phe phẩy...

Anh Vũ và Anh Khôi đã hoảng hốt cực độ. Cát Cát vẫn ung dung đi lại, phe phẩy chiếc khăn tắm trên tay. Chỉ còn cách vài bước nữa là nó sẽ bước vào bồn tắm với Anh Khôi, rồi hai người sẽ tắm chung, rồi ngày mai báo sẽ đưa tin: tại nạn trong nhà tắm, hai anh em sinh đôi nhà họ Hà chết không rõ lí do, xác được thủ phạm phi tang trên biển....Anh Vũ vừa mếu máo vừa tưởng tượng ra viễn cảnh u ám, chột...

Bụp...bụp...bụp...

Bồn tắm vang lên mấy tiếng động kì lạ, Anh Vũ giật mình, Cát Cát sững người dừng lại, bàn chân trần đặt trên thành bồn tắm không định bước tiếp xuống nữa, trên mặt nước trong bồn, vài chiếc bong bóng nước khổng lồ đang thi nhau nổi lên vỡ tan....

Không gian im lặng. Anh Vũ bất động chết sững bên ngoài....

Sau vài giây lặng đi vì sốc, Cát Cát lạnh lùng quay ra ngoài mặc lại quần áo và đóng sầm cánh cửa nhà tắm lại....

15 phút sau....

-Anh Khôi....em giết anh....em giết anh...em phải giết anh...

Anh Vũ lao lên đấm anh trai mình túi bụi, khuôn mặt nhăn nhó như khi ăn ớt, cậu nhóc kia vội vàng chụp lấy hai tay em gái mình giữ chặt giải thích:

-Bình tĩnh lại Anh Vũ....đó chỉ là mấy chiếc bong bóng nước anh tạo ra từ khăn tắm, không phải anh xì hơi trong bồn tắm đâu....

Anh Vũ cười đau khổ, vẫn chưa hết tức giận, cô rút hai tay mình ra khỏi tay anh trai và dùng chân đá cậu không thương tiếc:

-Em biết thì có ích gì chứ...em biết....Nhưng con ngốc hậu đậu kia thì không biết....Có bao nhiêu cách anh không làm....Tại sao anh có thể nghĩ ra cái trò ngu ngốc này? Bây giờ thì vui rồi. Cát Cát nghĩ rằng em.....trong bồn tắm...chắc bây giờ nó coi em là quái vật rồi... Híc....Danh dự của em đã bị anh hủy hoại rồi....

-Tất cả là lỗi của em đó chứ, ngay từ đầu thấy Cát Cát đi vào tắm chung với anh lẽ ra em nên tìm cách giúp anh ra ngoài, em lại bày ra cái trò buồn đùa lê đùa chuột, cuối cùng là để một mình anh đứng mũi chịu sào, anh mà không làm cách đó đảm bảo bây giờ chúng ta bị cô ấy băm nhỏ ra rồi....

-Ồ...Khôi Vỹ đi vào vừa kịp nghe cuộc đối thoại của hai đứa em che miệng cười tinh quái:-Tắm chung? Em và con bé Cát Cát tắm chung sao ? Chắc....Em trưởng thành sớm hơn anh nghĩ đó, em trai !!!!

Anh Khôi giật mình ngược lên nhìn anh rồi xua tay rồi rít, mặt đỏ bừng bừng....

-Không phải đâu, không phải vậy đâu anh hai!!!! Anh hiểu lầm rồi...

Nhưng những lời giải thích này nói với anh trai cậu thật vô ích. Tất cả chỉ tại Anh Vũ bày trò...Híc ! Oan ức này có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được rồi...

40. Chương 40

Chap 40: Thiên thần biển

6h30 sáng....

-Wa !!!!! Biển đẹp quá !!!!!

Mấy đứa nhóc reo lên rồi lao nhanh xuống làn nước xanh ngắt mát rượi trước mặt. Mới sáng sớm mà cả bọn đã chịu khó kéo nhau ra tắm biển rồi. Cũng may là có xe hơi của Leo nên Khôi Vỹ đỡ một khoản chi phí đi lại.

-Hình như Minh Nhật và Cát Cát đều không biết bơi thì phải ?

Anh Vũ quay sang hai đứa bạn, Cát Cát và Minh Nhật

-Hai đứa không giành nhau nữa, sao không tập bơi đi, cũng dễ thôi mà. Anh Vũ và Anh Khôi bơi rất khá, bảo hai đứa nó chỉ cho !

-Vâng !!!!

Minh Nhật háo hức vội vắt chiếc phao sang một bên chạy lại gần Anh Vũ, cậu chờ cơ hội này từ lâu lắm rồi, được Anh Vũ dạy bơi sao, dù có phải chết đuối cậu cũng miễn nguyện. Cát Cát không nói gì, đôi mắt lạnh lẽo cố ý ngó lơ ra ngoài mặt biển, Anh Vũ vui vẻ nhìn nó đề nghị:

-Cát Cát, tớ sẽ giúp cậu tập bơi...

Nghe Anh Vũ nói thế, Cát Cát quay sang nhìn cô dò xét, rồi không nói gì, cô bé đi lại gần Anh Khôi mỉm cười.

-Khôi, cậu tập bơi cho tớ nhé!

Anh Vũ nhìn anh trai mình tức ói máu, khỏi nói cũng biết Cát Cát đang tìm cách né cô vì vụ hiểu lầm trong nhà tắm hôm qua mà, tất cả đều tại Anh Khôi bày trò, bây giờ thì nhờ bạn thân đã coi cô như quái vật phải tránh xa rồi, tất cả đều nhờ ơn anh ta.

-Được, tớ sẽ giúp cậu, ra đây với tớ! Anh Khôi mỉm cười kéo tay cô bé ra nơi có mực nước sâu hơn, Minh Nhật cũng quay sang cô bé kia háo hức, đôi mắt nâu long lanh:

-Anh Vũ !!!! giúp tớ học bơi đi, tớ muốn học bơi ! học bơi, học bơi !!!!

-Được rồi, cậu ra đây đi ! Anh Vũ cũng vui vẻ bơi ra theo anh trai mình.

-LEO !!!! Mang giùm anh mấy quả dưa hấu ra đây đi !!!! Khôi Vỹ lên tiếng.

Leo vẫn nhìn thẳng bạn bức bối, cậu không muốn Anh Vũ giúp Minh Nhật học bơi chút nào cả, tên này ngay từ khi mới gặp đã có ý đồ với Anh Vũ của cậu rồi, chắc chắn là nó cũng rất thích cô bé, nhưng thật tiếc Anh Vũ đã là của cậu rồi, đang đi lại định ý kiến thì Khôi Vỹ lại gọi cậu. Leo quay lại hơi khó chịu. Cái thằng Minh Nhật chết tiệt đang xấp lại gần Anh Vũ của cậu, cậu muốn tới dìm nước nó quá...

Bốn đứa nhóc đang tập bơi vui vẻ dưới biển, chỉ còn Leo và Khôi Vỹ trên bờ trông đồ cho cả bọn và ngồi ăn dưa hấu, bầu trời trên biển thật dễ chịu, ánh nắng nhẹ làm sáng rực mọi thứ, những cơn gió mát lạnh ùa qua mang theo hơi mặn của muối biển. Mái tóc đỏ của Leo hơi tung lên...

Ở dưới nước, Minh Nhật đang hạnh phúc cầm tay Anh Vũ bơi chậm theo cô bé dọc theo bờ biển. Đôi mắt nâu long lanh nhắm tít lại, sau một tiếng học tập chăm chú, Minh Nhật cũng đã bơi được một đoạn ngắn rồi, Anh Vũ đã buông tay cậu ra và đi lùi lại sau để Minh Nhật tập một mình, nhưng cậu nhóc này bơi được một lúc thì muốn giả vờ bị sóng hất vào bờ để được ôm Anh Vũ...

Với suy nghĩ đen tối đó, Minh Nhật thả lỏng người đón cơn sóng đang ập tới, hai mắt cậu nhắm chặt lao thẳng về hướng Anh Vũ...

-Á....Xin lỗi !!!! Tớ bị sóng hất vào đây, sóng mạnh quá !!!!

Cuối cùng thì cậu cũng ôm chặt được mực tiêu, đôi mắt nâu hạnh phúc từ từ mở ra. Và chết lặng...cậu đang ôm Anh Khôi, cậu nhóc này nhìn Minh Nhật hơi ngạc nhiên, còn tưởng thủy quái hiện lên định bắt cậu chứ...

-Cậu định ôm tớ đến khi nào đây, Minh Nhật....

Bốp.....!!!!!!!!!!!!!!

Còn đang nhìn thẳng bạn trước mặt thất vọng thì Minh Nhật bị Cát Cát lao đến tông thẳng chiếc phao vào mặt.

-Cậu làm gì vậy, lớp trưởng ?...đau quá !!!! Minh Nhật quay sang xoa mặt nhăn nhó, Cát Cát vẫn nằm im trên phao mỉm cười. Đôi chân phẩy phẩy nước nghịch ngợm.

-Tại sóng mạnh quá hất phao của tớ vào đây, ai bảo cậu không tránh ra...

-Rõ ràng cậu cố ý tông vào tớ...

-Rõ ràng hồi nãy có kẻ cố ý muốn ôm Anh Vũ...

Cát Cát cũng không chịu thua, và cuộc chiến truyền kiếp của hai đứa oan gia lại tiếp tục...

Bên hồ tắm công cộng...

-Em không bơi nữa sao ? Anh Vũ ?

Anh Vũ đã lên bờ, cô đi tắm sạch nước biển trên người và thay vào một bộ váy trắng tinh, mái tóc xõa ướt nước, Leo phủ một chiếc khăn tay lên đầu cô bé mỉm cười. Anh Vũ hơi ngơ ngác nhìn cậu. Tên này đi ra biển mà vẫn mặc đồ trắng tinh, dường như cậu ta không muốn xuống bơi...

-Em bơi đủ rồi.

-Vây đi dạo với anh nhé !

Leo mỉm cười chìa tay ra trước mặt Anh Vũ, cô bé cũng vui vẻ nắm lấy. Hai người đi dọc theo bờ biển, cả hai đều đi chân trần, bộ đồ phong trắng tinh của Leo nhìn thật đẹp, hai ống quần của cậu hơi xắn lên cao để không bị sóng đánh ướt. Anh Vũ cũng mặc bộ váy trắng tinh, nhìn hai người lúc này y như những thiên thần từ trên thiên đàng hạ giới, vì cả hai đều đẹp và đều mặc đồ trắng tinh....

Trời xanh, mây trắng, nắng long lanh...

Leo và Anh Vũ vẫn nắm tay nhau đi dọc bờ biển, một cơn gió nhẹ ulla qua, mái tóc đỏ rực của Leo hơi tung lên, Anh Vũ cảm thấy có mùi hương hoa hồng xanh dịu nhẹ thoảng qua, cô bé sửa chiếc nón trắng rộng vành cho cao lên rồi quay sang, Leo đang mỉm cười đưa tay vuốt lại mái tóc hơi rối. Bờ biển mà hai người đang đi dạo ngày càng vắng vẻ và dần không còn thấy bóng dáng của ai nữa, dường như mọi người đều tập trung vào một chỗ duy nhất có mực nước sâu nhưng an toàn ở gần khách sạn. Nhưng như vậy cũng tốt, Anh Vũ mỉm cười, cô và Leo có thể tận hưởng một không gian riêng yên tĩnh...

-Anh Vũ !!!!

-Chuyện gì thế ? Cô bé ngược lên mỉm cười, chiếc nón trắng che khuất đi nửa khuôn mặt xinh xắn, Leo chỉ còn thấy nụ cười đang yêu như một đứa bé của Anh Vũ mà thôi.

-Em còn nhớ câu chuyện về biển mà anh đã kể cho em nghe không ?

-À...Anh muốn nói tới điều ước của biển hả ? Em không tin lắm...

-Em có muốn biết hôm thả chiếc lọ thủy tinh nhỏ đó anh ước gì không ?

-Anh ước gì thế ? cô bé nhìn cậu mỉm cười, cô nhớ là Leo vẫn chưa nói cho cô biết.

Leo nhìn cô bé dịu dàng tháo chiếc nón trên đầu cô bé xuống:

-Anh đã ước là anh được kiss em, và anh đã biết là biển có thể mang lại điều ước cho anh rồi, bây giờ chúng ta thả thêm một chiếc lọ thủy tinh nữa đi...

-Anh...anh....

Anh Vũ nhìn cậu mặt đỏ bừng, tên háu sắc này hôm trước đã cướp sống nụ hôn của cô, bây giờ thì cô đã nhớ rồi, không ngờ hắn dám mang biển cả thiêng liêng ra ước một điều ước đen tối như thế. Giờ lại dụ dỗ cô đi thả chai ước nữa, muốn hôn cô nữa sao...

Chụt....

Đang phụng phịu nhìn Leo muốn xử tội, thì Anh Vũ bị cậu đặt một nụ hôn lên môi thật bất ngờ, cô bé ngơ ngác, trái tim ngừng đập trong vài giây, đôi mắt đen thẳm mở to bất động, cả người cô cũng bất động. Leo giữ chặt lấy hai vai bé nhỏ của cô bé và cứ thế hôn cô một cách đắm đuối...

-Leo...Sao anh dám...

Mãi 10 giây sau cậu mới buông Anh Vũ ra, cô bé đưa tay lên lau miệng nhìn cậu tức tối, khuôn mặt đỏ như quả cà chua chín...

-Chẹp...Ngọt quá...Anh Vũ...Leo đưa tay chạm lên môi mình mỉm cười.-Đôi môi của em vừa mềm mại vừa ngọt như kẹo bông vậy, nó khiến anh muốn giữ mãi không buông...

-Leo...anh là đồ háu sắc, em ghét anh!!!!

Anh Vũ méo máo lao vào định đập cho cậu một trận ,

-Em muốn hôn anh trả thù sao? Được rồi ! Bắt được anh đi, anh sẽ để im cho em hôn anh!!!!

-Ai thèm hôn anh ! Bắt được anh, em sẽ dìm chết anh, đồ háu sắc....

Anh Vũ vừa hưng hăng lao lên vừa đưa tay ra định chụp lấy cánh tay cậu, nhưng Leo cũng rất nhanh nhẹn né được. Cậu nhìn cô bé đang giận dỗi bật cười. Không ngờ cô bạn gái của cậu lại trẻ con và đáng yêu như vậy. Cô bé làm cậu cứ muốn ôm chặt và hôn thật nhiều. Hai cái bóng trắng cứ đuổi bắt trên bờ biển ...

-Đứng lại Leo !!!! Để em đâm anh 10 cái rồi em tha cho...

-Không ! em đâm một cái anh cũng đủ chết rồi, dại gì mà anh để em đâm...

Bất ngờ....

Bịch....

Đang hưng hăng đuổi theo Leo thì Anh Vũ đâm phải một chiếc vỏ ốc gai và ngã xuống cát, Leo vội vàng chạy lại đỡ cô bé dậy, Anh Vũ ôm chặt bàn chân bị chảy máu, khuôn mặt méo máo vì đau, đây là hậu quả của việc đi chân trần đây...

-Có đau không, Anh Vũ ?

Leo đỡ cô bé ngồi dậy đưa tay lên gạt mấy hạt cát dính trên má cô bé, Anh Vũ vẫn ôm bàn chân nhỏ bé nhả nhỏ, chiếc vỏ ốc gai này khá nhọn, nó đã đâm vào bàn chân Anh Vũ một phát hơi sâu...

-Híc....đôi mắt cô bé rơm rớm.-Đau quá...

-Em thật bất cẩn quá, ai bảo chạy nhảy hăng quá làm gì ?Leo vừa nói vừa rút trong túi ra chiếc khăn mùi xoa nhỏ buộc chặt vết thương cho cô bé, Anh Vũ thì méo máo đưa tay lên giật giật vạt tóc đỏ sau gáy cậu giận dỗi:

-Tại ai mà em chạy nhảy hăng, chính anh

-Đau quá Anh Vũ !!!

Cậu bé nhăn nhó đưa tay lên gỡ bàn tay bé nhỏ của Anh Vũ xuống, không biết cô ấy có oán thù gì với mái tóc đỏ xinh đẹp của cậu không mà mỗi lần tức giận đều nắm tóc cậu giật dãn man như vậy...

-Híc...em không đi nổi nữa rồi, tại anh đó.

Anh Vũ níu tay Leo định đứng dậy, nhưng vết thương ở chân nhói lên khiến cô ngã chúi xuống, Leo mỉm cười đỡ lấy cô bé, cậu với tay lấy chiếc nón trắng đội lên đầu cô rồi bế xốc cô lên vai vác đi...

-Leo...Leo !!!!! Anh làm gì thế ? Thả em xuống !!!! Anh Vũ trên vai cậu đập loạn xạ, hai bàn tay nhỏ bé cũng đâm liên hồi vào lưng cậu, Leo vẫn vác cô bé đi dọc bãi biển...

-Em bị đau chân làm sao mà đi được, để anh vác đi cho nhanh !

-Nhưng để người khác nhìn thấy thì kì cục lắm...Anh Vũ đỏ đỏ mặt.

-Vậy anh bế em nhé !

Leo vừa nói vừa hạ cô bé xuống ôm gọn trong lòng, khuôn mặt đẹp trai của cậu nhìn chăm chăm Anh Vũ, cậu cảm nhận được hơi thở của cô bé đang gấp gáp, khuôn mặt vẫn đỏ đỏ lên từ nãy đến giờ...

-Như....như....vậy còn kì cục hơn....

Anh Vũ lúng túng

-Em nhõng nhẽo thật đó Anh Vũ ! mà em có ăn uống đầy đủ không vậy ? người gì mà vừa bé xiu vừa nhẹ như bông vậy, anh có cảm giác như đang vác một con búp bê chứ không phải là em...

-Hứ...

Cô bé không nói gì nữa, hai tay cô quàng qua vai Leo ôm lỏng cổ cậu, mái tóc đỏ hơi tung lên theo gió, Anh Vũ chạm nhẹ khuôn mặt của mình vào, nó thật mềm mại và thơm dịu....

41. Chương 41

Chap 41: Ác quỷ và thiên thần

Nửa tiếng sau, Leo và Anh Vũ đã quay trở lại được khách sạn, cậu đặt cô bé ngồi trên một chiếc ghế đá dưới gốc cây nở hoa đỏ rực, bàn chân Anh Vũ đã đỡ đau hơn rồi.

-Em đói chưa, Anh Vũ ? Leo đẩy chiếc nón cô bé lên cao hơn để nhìn rõ khuôn mặt cô, đôi mắt đen tròn chớp chớp nhìn cậu.-Anh đi mua hải sản nướng cho em ăn nhé !

Leo vừa nói vừa chỉ tay vào cửa tiệm gần đó, Anh Vũ đã nhớ lại là lần trước đến đây cả cô và Leo đều hệt ăn món này, cô bé mỉm cười gật gật đầu.

-Ngồi đây chờ anh nhé, anh sẽ trở về ngay !

Leo mỉm cười đưa tay xoa đầu cô bé rồi chạy đi tới cửa tiệm trước mặt. Nhưng trước cậu đã có một đám nhóc đang xếp hàng đợi mua rồi, vì cửa tiệm này đồ ăn rất ngon nên bình thường rất đông khách, mấy đứa bé này thì lại rắc rối không biết chọn món gì để mua làm cho cả chủ tiệm lẫn Leo đều mất thời gian chờ đợi, đã 30 phút trôi qua mà cậu vẫn chưa tới trước quầy được...

Leo có hơi sốt ruột, cậu nhìn về phía Anh Vũ, cô bé đang sửa lại chiếc nón trắng trên đầu đợi cậu. Leo thở dài nhún nhó, nếu bây giờ mà là căn tin ở trường đảm bảo cậu sẽ sai đàn em lừa hết mọi người đi để giành lượt mua rồi, nhưng đây không phải địa bàn của cậu, hơn nữa mấy đứa nhóc này không phải bạn bè trên trường của cậu, bây giờ mà chen lên mua thì người ta sẽ nói cậu là kẻ thiếu văn hóa, ý lớn ăn hiếp con nít...Nhưng cậu không muốn Anh Vũ đợi cậu nữa, mấy đứa nhóc này lại quá rắc rối, cứ bắt chị nhân viên bán hàng đổi hết món này đến món khác...

Làm sao đây...

Leo thở dài nhún nhắt. Rồi trong đầu cậu chợt lóe lên một tia sáng, cậu nhìn mấy đứa nhóc cười tinh quái...

Keng...

Keng...keng...

-Ai làm rớt tiền kia. Mau nhặt đi, mau nhặt đi mấy đứa....

Mấy đồng tiền xu năm ngàn lặn lóc trên lề đường, Leo hô to lên cho đám nhóc trước mặt, mấy đứa nhóc vội vàng xô nhau chạy tới giành nhặt...Mấy thằng nhóc này. Ham tiền y chang Anh Vũ của cậu vậy ! Chỉ chờ có thế, Leo vội chạy tới trước quầy hàng hơn hở:

-Một hộp hải sản nướng đặc biệt nha chị !

Chị bán hàng mỉm cười gương gạo đưa ra cho cậu phần thức ăn cậu yêu cầu. Ở

Chợt....

Một cơn gió ủa qua, chiếc nón trên đầu Anh Vũ bị thổi bay ra đường, cô bé giật mình vội chạy theo nhặt lại, chiếc nón bị gió thổi cứ lặn mãi, lặn mãi ra giữa lòng đường mà không chịu dừng lại, Anh Vũ thì đang đau chân, cô bé không thể đuổi kịp nó được, chiếc nón này rất đẹp, cô bé rất thích nên không thể bỏ mất được, cũng may cuối cùng nó đã dừng lại, Anh Vũ mỉm cười vội đi tới nhặt nó lên...

Mà không biết rằng....

Một chiếc xe hơi đang lao nhanh về phía mình...

-ANH VŨ, COI CHỪNG !!!!!

Leo ở phía xa nhìn thấy cô bé giật mình, đôi mắt cậu hoảng hốt mở to, cậu gào tên cô bé rồi lao vội lại. Anh Vũ cũng giật mình khi nghe tiếng Leo gọi, cô bé quay sang sợ hãi, chiếc xe sắp tông vào cô, bàn chân Anh Vũ thì quá đau, không thể tránh kịp nữa....

Vèo...

-ANH VŨ !!!!

Anh Vũ nhắm chặt mắt sợ hãi, chiếc xe đã lao qua, nhưng dường như cô vẫn không sao, cô bé thở gấp chưa hoàn hồn, đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra, cô đang nằm gọn trong lòng một người nào đó, trước khi chiếc xe hơi tông vào Anh Vũ thì đã có một ai đó nắm lấy tay cô kéo bật ra sau...

-Em không sao chứ ? Người vừa cứu Anh Vũ chậm chậm buông cô bé ra, Anh Vũ giờ mới hoàn hồn, cô bé quay lại, khuôn mặt vẫn còn tái mét...

-Anh...

Người con trai trước mặt cô bé mỉm cười. Đó là một chàng trai sở hữu khuôn mặt đẹp trai, thanh tú và đôi mắt lạnh lùng rất ít khi biểu hiện cảm xúc, một người luôn mang trên người bộ đồ đen bí ẩn và bông hoa hồng đen thắm tỏa ra mùi hương mê hoặc...

-Trường Dương...Anh Vũ nhìn anh ngơ ngác.

-Ồ...Em vẫn còn nhớ anh sao ?

-Ồ...Vâng... Cảm ơn anh đã cứu em...Cô bé nói bằng giọng hơi lạc đi, mới thoát chết mà, chưa thể bình tĩnh lại ngay được...

-Không có gì, lần sau nhớ cẩn thận nhé ! Trường Dương vừa nói vừa thả tay Anh Vũ ra và trao cho cô bé chiếc nón trắng...

-Anh Vũ ! Em không sao chứ ? Leo đã chạy lại phía Anh Vũ, khuôn mặt cậu hơi tái, ánh mắt đen thẳm nhìn cô bé lo lắng, dường như cô bé vẫn ổn, cậu đã thấy anh chàng kì lạ kia cứu cô bé...

-Em không sao ! Anh Vũ quay lại Leo mỉm cười.

-Đồ ngốc ! Sao em đại thể hả, chạy ra giữa đường mà không chịu chú ý xe cộ gì cả, em muốn vào bệnh viện ăn cơm sao ?

Leo vừa nói vừa đưa tay cốc cốc lên đầu Anh Vũ, cô bé chỉ nhìn cậu cười trừ, đúng là cô bất cẩn thật. Đến bây giờ tim cô vẫn còn đập thịch thịch từng hồi. Nếu khi này không nhờ có Trường Dương cứu cô chắc giờ nó đã được nghỉ đập rồi. Leo lúc này mới quay sang người con trai mặc đồ đen bên cạnh, anh ta vẫn nhìn Anh Vũ với một thái độ kì lạ, Leo hơi nhũn mày, cậu không thích ánh mắt của người này khi anh ta nhìn Anh Vũ của cậu...

-À...Leo ! Đây là Trường Dương, em đã gặp anh ấy trong nhà hàng hôm sinh nhật bác Minh Đức...

Anh Vũ quay sang ngưỡng ngàng, sao hai người này tự nhiên có thái độ lạ quá, đôi mắt Anh Vũ đột nhiên sáng lên, Leo và Trường Dương đứng cạnh nhau đúng là một sự tương phản ấn tượng. Một người lúc nào cũng mang trên người một màu trắng chủ đạo, một người luôn gắn liền với màu đen. Hai người này thật giống với thiên thần và ác quỷ trong truyền thuyết...

-Cảm ơn anh đã cứu bạn gái tôi. Leo đi tới khoác vai Anh Vũ và nhìn anh chàng kia hơi tò mò, Trường Dương đưa đôi mắt lạnh lùng không có chút biểu cảm lướt qua rồi quay đi.

-Tạm biệt !

Hai đứa nhóc vẫn đứng nhìn theo anh chàng kì lạ kia cho đến lúc đi khuất, đúng là một con người kì lạ, xuất hiện và biến mất đều nhanh như một cơn gió...

42. Chương 42

Chap 42: Cẩn rút

Trở về khách sạn...

-Leo, Anh Vũ !!!! Hai người dám tách ra đi chơi riêng sao ? Mới thấy bóng dáng hai đứa bạn, Cát Cát đã vội vàng chạy lại trêu chọc.-Hừm...còn mặc đồ giống nhau nữa, hai người nghĩ rằng đang đi hưởng tuần trăng mật sao ?

Leo và Anh Vũ hơi ngượng ngùng, hai người đều mặc trên người đồ trắng tinh. Khôi Vỹ và Minh Nhật cũng nhìn hai đứa tò mò.

-Đừng trêu tở nữa, Cát Cát. Cô bé nhìn nhỏ bạn khẩn thiết, rồi cô quay sang thắc mắc.-Anh Khôi đâu rồi ?

-Tại lâu quá không thấy hai cậu về nên cậu ấy đi tìm hai người rồi ! Minh Nhật đưa miếng dưa hấu đỏ rục lên miệng.

-Thôi, đã trễ rồi, mấy đứa mau đi vào khách sạn rồi ăn cơm thôi. Khôi Vỹ vất tờ tạp chí sang một bên quay sang mấy đứa nhóc, phải làm quản lí cho cái đám nhí nhỏ này thật là mệt mà.

-Vậy để em đi tìm Anh Khôi về cho, mọi người tới nhà ăn trước đi ! Anh Vũ mỉm cười đứng dậy lấy chiếc nón trắng đội lên đầu rồi chạy đi, Leo cũng đứng dậy đi theo cô bé.

-Để anh đi cùng em, Anh Vũ !

-Em đi một mình được rồi, anh theo em làm gì ?

-Anh không an tâm để em đi một mình.

-Em lớn rồi chứ có phải con nít đâu mà không an tâm

-Đối với anh thì Anh Vũ vẫn là một đứa trẻ thôi, à...mà em còn hậu đậu hơn cả một đứa trẻ nữa...

Mấy người phía sau vẫn nhìn theo hai người mỉm cười, không biết từ khi nào mà Leo và Anh Vũ đã trở nên thân thiết như hình với bóng thế này, Minh Nhật thì thở dài thất vọng nào nề, xem ra cậu đã hết cơ hội rồi...

Bên bờ biển vắng...

Anh Khôi đang ngồi trên một mỏm đá to nhô ra ngoài mặt nước, đôi mắt đen thẳm lơ đãng nhìn về chân trời xa xôi, một cơn gió ulla qua, mái tóc dài của cậu hơi tung ra, nhìn từ đằng sau thì chắc ai cũng tưởng cậu là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, nếu cậu không mặc đồ con trai thì chắc chắn sự nhầm lẫn ấy còn tăng cao hơn nữa. Bàn tay cậu giơ lên mở ra trước mặt. Những ngón tay thật sạch sẽ và thuôn dài. Cách đây không lâu nó đã từng nhuộm đỏ máu, máu của kẻ thù, và máu của người bạn thân nhất của mình....

Lâm....

Đôi môi cậu mím chặt, ánh mắt buồn nhìn đắm chiều lên bầu trời....

Mãi đến bây giờ cậu vẫn không thể quên được cảm giác tội lỗi...

Chính cậu đã khiến người bạn thân của mình phải chết...

Một cơn gió nhẹ thổi qua mang theo hơi mặn của biển cả, Anh Khôi co một chân lên chống tay ra sau lưng nhìn trời, đôi mày cậu nhíu lại, những hình ảnh trong quá khứ hiện về, thật rõ như một thước phim quay chậm...

Cậu nhớ như in cảm giác sợ hãi, ghê tởm khi lần đầu tiên chính tay giết người. Đó là lần cách đây hai năm, chính bố cậu đã ra lệnh cho cậu giết một tên thuộc hạ đã phản bội lại ông, và đó cũng là điều kiện để cậu trở thành người thừa kế chính thức của ông ta. Trùm của thế

Anh Khôi ở lại vì cô bé, cậu cũng muốn sau này sẽ đón cô bé trở về. Nhưng mọi thứ dường như không theo đúng ý cậu, số phận cứ như đang đùa giỡn với cậu vậy...Cậu không thể làm gì cho em gái mình, cậu lại hại chết đứa bạn thân nhất của mình. Anh Khôi đưa

“Tớ không muốn cậu hối hận giống tớ”

“Dừng lại đi, Khôi”

Giọng nói của đứa bạn vẫn vắng vắng bên tai cậu. Dừng lại ư ? cậu đã muốn dừng lại lâu lắm rồi. Cậu chỉ muốn mãi ở bên cạnh đứa em gái, bảo vệ cho nó, yêu thương nó mà thôi, nhưng mọi chuyện đã trễ, cậu không thể nào nắm được sợi dây số phận của mình nữa rồi...

Phải làm sao đây ? Anh Khôi nhìn xa xa ra đường chân trời trước mặt. Đôi mắt đen thẫm buồn tha thiết. Nếu hôm đó cậu không kéo theo Lâm vào phi vụ thì cậu ấy đã không chết. Lâm mà không biết cậu ấy cũng sẽ không báo cho Anh Vũ tới, có thể kẻ chết ngày hôm ấy chính là cậu chứ không phải Lâm. Vậy là Lâm đã thế mạng cho cậu sao? Anh Khôi đưa tay lên dụi đầu, ngực cậu cứ đau nhói lên từng hồi. Phải làm cách nào để chuộc lại lỗi lầm của mình đây. Lâm đã chết rồi. Nhưng ngay cả lời hứa với cậu ấy Anh Khôi cũng khó giữ được. Phải làm sao để kết thúc chuỗi rắc rối này...

Thật mệt mỏi...

Anh Khôi nhắm chặt mắt. Hai năm qua cuộc sống của cậu trong nhà họ Hà không khác gì địa ngục, và hi vọng duy nhất để cậu luôn cố gắng đó là mong muốn đem lại hạnh phúc cho em gái mình. Nhưng Anh Vũ chưa bao giờ mong muốn điều đó. Cô bé chỉ cần có cậu, Khôi mỉm cười, cậu đã muốn dừng lại tất cả từ lâu rồi. Cậu muốn bỏ đi cuộc sống đầy đá nguy hiểm và đón nhận một tương lai thật bình dị. Cậu muốn sống gần Anh Vũ và Khôi Vỹ. Nhưng liệu bây giờ cậu còn có thể dừng lại được hay không...

Anh Khôi buồn bã đưa bàn tay lên trước mặt...

Nó đã nhuộm máu rồi...

Ánh mắt cậu lạnh tanh, một cơn gió biển mát lạnh ùa qua, mái tóc cậu hơi tung ra sau...

43. Chương 43

Chap 43: Không có anh, em vẫn ổn !

-Anh Khôi !!!! Sao anh lại ra đây ngồi một mình thế ?

Anh Vũ đã thấy cậu, cô bé vội chạy lại, khuôn mặt hớn hở như đứa trẻ được nhận quà, Anh Khôi quay sang mỉm cười, đứa em gái của cậu vẫn hồn nhiên, đáng yêu như ngày nào...

-Ngồi đây tự kỉ sao? Đói chưa? về ăn cơm thôi ! Leo đi lại đưa cho cậu một lon cô ca lạnh. Hai đứa nhóc vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Anh Khôi.

-Hai người ra đây tìm tôi sao ?

-Anh trai ! Anh đang ngắm ai ở ngoài đây vậy ? Mấy cô gái mặc bikini kia nhìn hấp dẫn quá khiến anh không muốn đứng đây nữa sao? Hay là anh đang ngắm mấy ông chú thân hình vạm vỡ mặc đồ bơi kia? Anh Vũ ngồi sát lại gần anh mình hơn, đôi mắt đen nhìn anh chăm chăm. Leo hơi ngẩn người, hai đôi mắt trong veo xinh đẹp giống nhau y hệt, là vì sinh đôi sao ?

-Không ! Anh chỉ muốn chờ một ai đó cùng anh đuổi bắt nhau trên bãi biển, rồi bỏ mọi người lại để tách ra đi “bồi đắp gian tình”! Nhưng chờ mãi mà chưa thấy đối tượng thích hợp. Anh Khôi vừa đưa lon nước lên miệng vừa nhìn xa xa xiên xỏ, hai đứa nhóc bên cạnh tự động thấy hơi nhột nhột...

-Sao anh không rủ Cát Cát ấy ? Nếu thấy cô đơn thì rủ cô ấy xuống biển tắm chung, biển rất rộng chứ không hẹp như bồn tắm ở nhà mình đâu...

Phụt....!!!!!!!!!!!!!!

Anh Khôi sặc nước, mặt đỏ bừng bừng, Leo thì quay đi che miệng cười, Anh Vũ có vẻ hơi ác khi cố ý nhắc lại cho anh tại nạn chết người hôm qua, đối với một người có trái tim trong trắng như Anh Khôi thì đúng là một điều đáng sợ mà...

-Anh có sao không ? Anh nhớ lại chuyện hay ho gì với Cát Cát hay sao mà sắc súa vậy ? Anh Vũ vừa nói vừa đưa chiếc khăn mùi xoa lên lau miệng cho anh trai mình làm ra vẻ lo lắng, Anh Khôi thì nhìn em gái thờ dài.

-Thôi ! Anh chịu thua, em tha cho anh đi !

Sóng biển đánh dạt dào dưới chân, ba đứa nhóc vẫn lặng im nhìn trời, thời tiết hôm nay thật dễ chịu. Đường chân trời xanh ngắt nước biển chạy dài ra xa trước mắt. Anh Vũ hơi nghiêng đầu sang một bên nhìn anh trai mình. Trước đây đã có nhiều lúc cô nghĩ Anh Khôi chính là đường chân trời, bởi anh ấy luôn hiện diện trước mắt cô, cô nhìn thấy anh ấy rất rõ, nhưng lại không thể chạm vào anh ấy được, cô đã từng nghĩ rằng cả đời này chỉ có thể đứng lặng im nhìn anh từ xa thôi. Cô bé đưa tay chạm nhẹ vào cánh tay Anh Khôi cười vu vơ. Rõ ràng là anh ấy đang ở ngay bên cạnh cô, cô đã chạm được vào anh ấy, vậy Anh Khôi không thể là đường chân trời được, trái tim Anh Vũ chợt thấy ấm áp. Cuối cùng thì Anh Khôi cũng đã ở bên cạnh cô rồi. Người anh trai yêu quý của cô...

Nhưng trái tim Anh Vũ chợt đập mạnh khi nhìn thấy ánh mắt đen buồn thẳm của Anh Khôi, cô thấy trong người mình có gì đó thật khó chịu, cô lo sợ một ngày nào đó Anh Khôi sẽ lại rời xa cô, cô bé nhìn anh lo lắng, hai năm trước Anh Khôi cũng đã rời bỏ cô để ở lại nhà họ Hà, lúc đó cô cũng đã nghĩ là anh ấy sẽ mãi bên cạnh cô chứ, như vậy mong muốn của Anh Vũ đâu phải lúc nào cũng thành hiện thực. Liệu Anh Khôi có lại bỏ cô đi một lần nữa hay không. Nếu Anh Khôi lại bỏ đi thì cô phải làm sao đây...

-Anh Khôi ! Anh Vũ lên tiếng, cô bé không thể dấu mãi cảm xúc trong lòng được nữa.-Anh sẽ không bỏ đi nữa chứ ?

-Sao em lại hỏi vậy, không phải anh đang ở ngay bên cạnh em sao ? Anh Khôi nhìn em gái mỉm cười. Đôi mắt đen thẳm dịu dàng.

-Em biết, em rất hạnh phúc vì anh đã trở về với em, nhưng có nhiều lúc em cảm thấy rất sợ hãi, em sợ có một lúc nào đó anh lại bỏ em đi mất như hai năm về trước...Em sợ lắm...Anh Vũ nhìn anh trai mình tha thiết, đôi tay cô bé run run, Anh Khôi cũng thấy nhói trong lòng, nhưng cậu vẫn cố mỉm cười.

-Em ngốc ! sao tự nhiên lại nói như vậy chứ ?

-Anh Khôi, hãy thề với em đi, anh đừng bao giờ rời xa em nữa, anh là một trong những người mà em yêu quý nhất, nếu không có anh, em sẽ không sống nổi đâu. Anh Vũ nhìn anh hơi run, đôi mắt đen khẩn thiết. Anh Khôi thờ dài đưa tay xoa đầu cô bé cần năn.

-Em đúng là nhõng nhẽo mà. Được rồi ! Anh thề ! Anh sẽ mãi bên cạnh em, cho đến hơi thở cuối cùng, được chưa?

-Ừm....

Anh Vũ cười thật tươi gật đầu lia lịa. Cô bé thấy mình hơi ngốc và hơi giống mấy bà già hay lo xa, rõ ràng Khôi đang ở cạnh cô mà, làm gì có chuyện anh ấy lại bỏ đi nữa chứ, Anh Khôi sẽ không bao giờ bỏ đi nữa, trái tim Anh Vũ loạn nhịp vì hạnh phúc. Leo thì hơi buồn, cậu có cảm giác như bị cô bé quên mất rồi!

“Anh cũng là người rất quan trọng với em nè Anh Vũ” Leo ngược lên nghĩ thầm.

-Em gái ngốc à ! em cũng không thể ở bên anh mãi được đâu ? Anh Khôi mỉm cười nhìn xa xa ra mặt biển, em gái cậu thì hơi ngơ ngác.

-Tại sao?

-Sau này em cũng phải lấy chồng mà ! Khuôn mặt Anh Vũ hơi đỏ, Anh Khôi lại nói tiếp.-Không có anh thì em vẫn ổn mà. Vì Leo sẽ mãi ở bên cạnh em !

-Hử ???

Hai đứa nhóc tròn mắt. Lần đầu tiên hai người nghe thấy cậu nói như vậy, Anh Khôi quay sang Leo mỉm cười, cậu nhóc hơi ngơ ngác, cậu cảm thấy dường như Anh Vũ đang mỉm cười với cậu.

-Cậu sẽ mãi ở bên cạnh em gái tớ mà, phải không, Leo ?

-Hả ??? Sau vài giây ngỡ ngàng cậu cũng vui vẻ gật đầu.-Ừk...Tớ sẽ ở mãi bên Anh Vũ và chăm sóc cho em gái hậu đậu, rắc rối của cậu.

-Tớ tin cậu !

Anh Khôi mỉm cười và khoác tay hai đứa bên cạnh lại gần mình, một cơn gió mát lạnh ủa qua mang theo hơi mặn của muối biển. Đây là nụ cười đẹp nhất, rạng rỡ nhất mà Leo và Anh Vũ được nhìn thấy từ cậu...

Ở một nơi khác...

-Hiếm khi thấy cậu đi chơi thanh thoi ngoài biển như thế này nhỉ ? Quán trà bé tẹo của cậu bị sập tiệm rồi sao, Vỹ Vỹ ?

Bông hoa hồng đen khê rung động....

-Trường Dương !!!! Cơn gió độc nào thổi cậu tới đây thế ?

Khôi Vỹ nhìn người con trai trước mặt khó chịu, những cơn gió biển trong lành mát mẻ vì kẻ này mà bỗng dưng trở nên nặng nề, bức bối rồi, sao anh muốn lấy chiếc quần nó lại rồi ném ra biển cho cá mập ăn quá. Cúi xuống nhặt một mảnh vỏ sò màu hồng đưa lên ngắm nghía, Trường Dương nhìn xa xa ra biển cả.

-Nghe nói con mèo Khôi Vỹ đã cả gan đánh cắp chú chim nhỏ của ông trùm Hoàng Long thì phải ? Ông ta hẳn là đang tức giận lắm đây.

-Cậu ăn no không có việc gì làm giờ lại chạy đi lo chuyện bao đồng sao ? Khôi Vỹ

-Khôi Vỹ ! Nếu cậu không định quay trở lại vị trí trước đây thì cậu đang làm chuyện điên rồ đó, cướp đi kế thừa kế chính thức của Hoàng Long, cậu nghĩ cậu có thể đối đầu với bố cậu sao ?

-Ông ta không phải bố tôi, lão chỉ là con quỷ máu lạnh thôi.

-Cậu hận ông ta vì đã giết anh trai cậu à ?

Khôi Vỹ không trả lời, chỉ có ánh mắt anh trở nên sắc lẹm.

-Khôi Vỹ, nếu không muốn rắc rối thì ngay từ đầu cậu nên sống yên phận đi, sao lại cứ thẳng thắn đó làm gì, cậu làm cho kế hoạch của tôi và dự tính của Hoàng Long đều sụp đổ cả rồi, cậu nói bây giờ tôi phải làm gì với cậu đây chứ ?

-Cậu muốn nói gì, Trường Dương ? nói thẳng ra luôn đi.

-Cậu có muốn trở thành thuộc hạ của tôi không ?

- Cậu nghĩ cậu đang hỏi ai câu này vậy ? Trường Dương !

-Hừ ! Tôi đang muốn giúp cậu đó Vỹ Vỹ ! Cậu đã chọc Hoàng Long nổi giận rồi, ông ta sẽ không tha cho cậu đâu, Cậu định đối đầu với lão già đó bằng cách gì chứ ? Trở thành thuộc hạ của tôi thì tôi có thể giúp cho cậu, cậu nên biết bây giờ cậu không có gì trong tay cả. Nếu muốn, cả Hoàng Long và tôi đều có thể dễ dàng thanh toán cậu.

Khôi Vỹ cười nhạt.

-Dễ vậy thì ra tay đi !

-Hừ ! Vậy là cậu định nhúng tay vào chuyện này thật sao ?

-Tôi chỉ muốn bảo vệ hai đứa em của mình thôi.

-Trễ rồi Khôi Vỹ ! Cậu ngây thơ hay giả vờ không biết vậy ? Thăng bé kia đã lún quá sâu vào chuyện này rồi, nó đã không còn đường lui nữa rồi. Cậu không thể làm gì được cho nó nữa, tốt nhất cậu nên buông tay nó ra đi, nếu cậu cố giữ nó lại chỉ khiến cậu và cô bé kia gặp nguy hiểm thôi. Có đáng không chứ ?

-Hừ, thế nào là đáng hay không đáng chứ ? Nó là em trai tôi, chỉ cần nó ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không để ai đụng đến nó .

-Cậu sẽ bảo vệ được cho nó sao ? Hoàng Long sẽ không để yên đâu.

-Nếu ông ta dám làm gì nó. Tôi sẽ giết ông ta.

Khôi Vỹ nhìn xa xăm và nở một nụ cười đáng sợ, nụ cười ác quỷ này khiến ột kẻ giống ác quỷ như Trường Dương cũng phải chú ý, Những lời nói khi này của Khôi Vỹ không phải là nói đùa.

-Hừm !

Trường Dương vung tay ném chiếc vỏ sò ra mặt biển, một cơn sóng ập tới cuốn nó trôi đi mất, nhưng đợt sóng thứ hai lại đưa nó dạt vào bờ. Trường Dương mỉm cười, chiếc vỏ sò ngốc ngếch này, đáng lẽ nên hòa vào sóng biển mà trở lại đại dương mệnh mông mõi phải, nhưng nó đã quay trở lại, đây chính là thứ mà con người hay gọi là số phận sao. Anh ta đi lại nhặt lại chiếc vỏ sò đó mỉm cười.

...-Vậy thì hãy giữ nó cho thật chặt nhé. Vỹ Vỹ ! Nếu nó còn quay lại nơi đó. Nó chắc chắn sẽ chết !

Khôi Vỹ nhìn chiếc vỏ sò bị Trường Dương bóp nát hơi nhú mảy.

...-Để tôi xem, cậu sẽ làm được gì, Khôi Vỹ ?

Và anh chàng ác quỷ màu đen quay đi sau khi hé một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo, ánh mắt vô cảm khuất sau hàng mi cong...

44. Chương 44

Chap 44: Cái giá của sự tự do

Hai tuần sau khi đi chơi trên biển....

Trên con đường vắng, Anh Khôi nhẹ nhàng thả những bước chân trên vỉa hè, đi dạo ban đêm thật dễ chịu, những làn gió nhẹ ủa qua cơn trốn mái tóc mượt mềm mại của cậu ra sau. Trên bầu trời cao vợi vợi, ánh trăng bạc tỏa ánh sáng dịu nhẹ hòa vào ánh sáng vàng rực của mấy ngọn đèn hai bên đường, trong những bụi hoa dọc con đường vắng vọng lên những tiếng dế kêu đêm. Khu phố này ban đêm thật yên tĩnh, khác hẳn nơi ở của cậu trước kia....

Khôi Vỹ dường như lo lắng Hoàng Long sẽ đi tới tìm cậu nên trong suốt thời gian qua anh ấy không để cậu đi đâu một mình cả, nhưng đã rất lâu rồi ông ta không tìm tới Anh Khôi, mọi người đều cho rằng ông ta đã bỏ qua cho cậu, vì dù sao trong nhà họ Hà cũng đâu có thiếu người mong được vị trí thừa kế đó...

Anh Khôi chậm chậm thả những bước chân lơ đãng trên đường. Cậu ở lại Windy đã hơn một tháng rồi, trong suốt thời gian này ai cũng quan tâm đến cậu và tìm mọi cách để giúp cậu quên đi quá khứ đen tối của mình, đặc biệt là Anh Vũ, cô bé và Leo lúc nào cũng dán vào cậu như sợ rời ra cậu sẽ biến mất vậy. Khôi hơi mỉm cười. Chưa bao giờ cậu thấy hạnh phúc như vậy, cậu muốn níu giữ những thứ này mãi mãi bên cạnh mình, bây giờ thì cậu không còn cần gì nữa. Tiền tài, địa vị đúng là những thứ phù du, giờ đây cậu lại càng tỏ ra coi thường chúng hơn, cậu đã có được những thứ không thể nào mua được bằng tiền...

Khôi mỉm cười bước đi. Cậu sẽ ở lại mãi mãi nơi này, đây mới chính là nơi cậu thuộc về...

Đột nhiên...

Có mấy chiếc xe hơi lao tới dừng lại trước mặt Anh Khôi, rồi một đám người bước ra vây lấy cậu...

-Mày có vẻ thanh thoi quá nhỉ? con trai !

Một người đàn ông trung niên bước ra từ một chiếc limo trắng, đôi mắt lạnh lẽo nhìn cậu trừng trừng, Anh Khôi hơi nhú mảy, cứ tưởng đã thoát rồi, nhưng cuối cùng ông ta cũng đến...

-Ông muốn gì ? Anh Khôi đút một tay vào túi quần đứng dựa lưng vào một thân cây lạnh lùng.

-Anh Khôi !!! Mày có biết mày đang làm gì hay không ? Mày biết nguyên tắc của Hoàng Long này mà, bắt kẻ là thộc hạ, người thân hay con ruột, một khi đã phản lại tao, đều phải chết. Vậy mà mày lại muốn phản lại tao sao ? Hoàng Long nhìn cậu lạnh lẽo.

-Rồi ông định làm gì ? Giết tôi sao ? Anh Khôi cười nhạt nhìn bọn người vây quanh mình.

-Hừ ! Thái độ gì thế ? Con chó tao nuôi dưỡng suốt mười mấy năm trời giờ lại định quay sang cắn tao sao ?

-Vậy là ông vẫn còn nhớ đối với ông, tôi chỉ là một con chó ? Anh Khôi cười mỉa mai.

-Hừ ! Hoàng Long nhìn cậu cười nhạt.-Tao biết mày đã cố gắng suốt hai năm qua để có được vị trí thừa kế của tao. Bây giờ mày lại định bỏ đi như vậy sao ? Thật đáng thất vọng đó, con trai!

-Tôi chưa bao giờ thêm muốn vị trí thừa kế của ông.

-Mày đã quên bản giao ước của chúng ta hai năm trước đây sao? Nếu mày không thể trở thành người thừa kế theo đúng mong muốn của tao, Khôi Vỹ sẽ phải trở về nhà họ Hà, điều đó có nghĩa con bé vô dụng kia sẽ bị xóa sổ để Khôi Vỹ không còn gánh nặng vướng chân nữa. Mày có muốn nó chết không ?

-Họ không yếu ớt đến mức bị ông điều khiển đâu. Ông già ! Anh Khôi cười nhạt.-Nếu có thể, ông đã ép anh hai trở về lâu rồi, nhưng bây giờ tôi mới nhận ra là ông không thể làm được điều đó, vì ông sợ anh ấy phải không ? người mà ông sợ nhất chính là anh Khôi Vỹ.

-Đủ rồi. Hoàng Long nhìn cậu bực bội.-Tao không muốn nhiều lời với mày, Anh Khôi !!! tao có thể bỏ qua ày sai lầm lần trước, nếu bây giờ mày trở về nhà.

-Nếu tôi nhất định không trở về ?

-Khôi Vỹ và Anh Vũ sẽ chết !

-Ông dám đụng vào họ ? Anh Khôi cười nhạt, đôi mắt cậu chợt sắc lẹm. Nhìn lạnh lẽo và đáng sợ không khác gì Khôi Vỹ, Hoàng Long hơi bất ngờ trước thái độ này.-Ông dám đụng vào họ, tôi sẽ giết ông !

-Giết ? Giết bố ruột của mày sao ? Mày muốn ra tay giết bố ruột của mày sao ? Hoàng Long cười lớn.

-Ông không phải bố ruột của tôi ! Anh cả cũng không phải con ruột của ông nên trước đây ông mới giết anh ấy. Tôi đã biết điều này từ lâu rồi. Điều đó cũng có nghĩa tôi sẽ không ngần ngại xuống tay băm nhỏ ông ra đâu.

-Hừ ! Hoàng Long cau mày. Xem ra con rồi mà ông đào tạo sau một thời gian bị điều khiển giờ đã có linh hồn và tự chuyển động theo ý mình rồi.-Xem ra mày thật sự không còn muốn trở về nữa rồi, con trai.

-Ồh...

Anh Khôi nhìn những kẻ đang muốn lao vào mình. Nếu muốn giết cậu mà chỉ mang theo bọn này thì quá ít rồi. Ông ta nghĩ Anh Khôi yếu đến mức không xử đẹp được tụi này hay sao chứ.

-Nếu mày đã quyết định như vậy thì tao cũng không ép mày nữa. Anh Khôi ! Tao sẽ ày một cơ hội. Hoàng Long vừa nói vừa lấy ra một điều thuốc, gã quần gia vội đi lại mời lửa cho ông ta.

-Cơ hội ? Anh Khôi ngược lên ngạc nhiên.

-Đúng ! Dù sao mày cũng là con trai tao một thời gian, mày cũng đã làm cho tao không ít việc rồi, tao không muốn giết mày. Tao sẽ ày một cơ hội để ra đi. Hoàng Long thở ra làn khói thuốc trắng mím cười.

-Chắc ! Tốt vậy sao ? Anh Khôi cười nhạt, ngay từ khi ông ta xuất hiện cậu đã đoán trước được mình sẽ kết thúc quan hệ với nhà họ Hà bằng một cuộc trao đổi.-Thế ông muốn gì ?

-Tao muốn mày giúp tao một việc cuối cùng, nếu mày làm xong, mày có thể đi khỏi nhà họ Hà, tao sẽ không làm gì gây khó dễ ày nữa. Tao sẽ để mày được tự do đúng với mong muốn của mày.

-Vậy ông muốn tôi làm gì ? Anh Khôi cười nhạt, việc cuối cùng sao, chắc chắn là không đơn giản rồi.

-Làm cái việc mà mày thất bại lần trước, giành một kho hàng mới với bọn Trường Dương. Lần này là một kho hàng quan trọng hơn trước đây nhiều, tao đã giao tiền cho đối tác, nhưng nếu muốn lấy nó về thì phải dùng vũ lực mới được, vì Trường Dương cũng muốn có những thứ này.

-Lại Trường Dương, dường như không có anh hai, ông không thể làm gì được gã đó nhỉ ? Anh Khôi cười mỉa mai.

-Thế nào ? Mày sẽ làm chứ ? con trai !

-Tôi còn lựa chọn sao ?

-Hừ ! Hoàng Long nhìn cậu cười nhạt.-Vây tối mai. Đúng 6h00 tối, hãy trở về để chuẩn bị. Đây sẽ là công việc cuối cùng tao giao ày nên đừng có làm tao phải thất vọng .

-Được ! Ông nói thì phải giữ lời đó...

Anh Khôi đi rồi, tay quản gia mới quay sang Hoàng Long thắc mắc:

-Ông chủ, ông định để cậu ta đi tới đó ngày mai sao ?

-Ừ ! Dù hơi đáng tiếc, nhưng đây là cách duy nhất để bắt Khôi Vỹ trở về. Tao cần thằng nhóc đó trở về để thừa kế vị trí của tao. Đúng là thiếu Khôi Vỹ thì khó lòng mà hạ được Trường Dương, tao thật sai lầm khi ngày trước đã để nó đi, bây giờ tao phải bắt nó trở về bằng mọi giá.

-Liệu có được không, cậu hai là người rất mưu mô tính toán, hơn nữa cậu ấy đang giận ông chủ vì chuyện của cậu cả...

-Nó chắc chắn sẽ trở về. Hoàng Long cười nhạt, vắt điều thuốc xuống đất dùng chân di di.-Anh Vũ và Anh Khôi là hai đứa trẻ duy nhất trong nhà họ Hà mà nó yêu thương, Nếu Anh Khôi gặp nguy hiểm nó nhất định sẽ không ngồi yên đâu. Và sau chuyện này, nhất định nó sẽ trở về !

Ngày hôm sau...

-Mệt quá ! Cuối cùng cũng xong rồi.

Anh Vũ thở phào nhẹ nhõm sau khi khép chặt cửa tiệm trà sữa, từ khi có Leo và Anh Khôi tới, ngày nào Windy cũng đông nghịt khách, Khôi Vỹ cũng không còn tìm cơ trừ lương của cô nữa rồi. Cô bé quay lại quầy tính tiền mỉm cười, Leo đang nhìn ly nước ép cà chua có vẻ nhăn nhó. Phần thưởng của cậu hôm nào cũng là một ly nước màu đỏ to đùng này. Anh Khôi thì đang lau lại mấy chiếc ly thủy tinh mới rửa, đôi mắt trong veo của anh hơi buồn, dường như hôm nay anh ấy cũng ít nói hơn mọi hôm thì phải...

-Khôi ! Em sao thế ? Em đã lau chiếc ly đó 10 phút rồi đó. Khôi Vỹ nhìn em trai mình lo lắng, Anh Khôi quay sang mỉm cười rồi treo chiếc ly lên giá.

-Anh Khôi ! Hôm nay cậu có vẻ ít nói hơn mọi khi nhỉ ? Có chuyện gì sao ? Leo cũng quay sang quan tâm, mọi lần cậu xấp lại gần Anh Vũ đều bị Anh Khôi phá rối mà, sao hôm nay nó có vẻ hiền thế ?

-Không có gì. Anh Khôi mỉm cười.-Chỉ là tớ không biết tối nay phải làm gì cả, vì hình như tối nay mọi người đều có lịch trình đi chơi hết rồi nhỉ?

Anh Vũ và Leo nhìn nhau hơi ngượng ngùng. Hôm nay là ngày Valentine và đúng là Leo đã hẹn Anh Vũ đi chơi rồi. Nhưng thực ra chỉ có hai người là có lịch thôi, còn những người khác rất rảnh cơ mà...

-Anh Khôi, nếu anh buồn anh có thể ngồi uống với anh hai vài ly mà, vì tối nay anh ấy cũng đâu có hẹn. Anh hai của chúng ta cũng “đang độc thân” ! Anh Vũ cười tinh quái, cô bé cố nhấn mạnh mấy từ “đang độc thân” cố cho anh mình nghe.

-Hừ !

Khôi Vỹ nhìn cô em gái cười nhạt, con bé này định chọc giận anh sao. Leo cũng nhìn anh hơi ngạc nhiên, một người đẹp trai quyến rũ như Khôi Vỹ tại sao đến giờ vẫn chưa lấy vợ chứ ? Rõ ràng những cô gái gặp anh đều phải nghiêng ngả trước anh cơ mà ? Không lẽ tiêu chuẩn của anh ấy cao đến mức không có cô gái nào đáp ứng được sao?

-Anh Khôi ! Hôm nay tụi em không tách đi riêng nữa đâu, tối nay tất cả chúng ta cùng đi chơi nhé ! Đi chơi phải đông thì mới vui.

Anh Vũ nhìn anh trai mình mỉm cười thật tươi. Cát Cát và Minh Nhật hôm nay cũng ở lại quán của mọi người, từ khi Anh Khôi xuất hiện ở đây dường như Windy ngày càng xôm tụ hơn, ai cũng tỏ ra quan tâm đến cậu, và dường như ai cũng cố làm cậu quên đi những gì đã xảy ra trước kia.

-Cảm ơn em, Anh Vũ !

Anh Khôi mỉm cười đưa tay lên sửa chiếc kẹp nơ bị lệch trên đầu cho cô bé. Cát Cát thì nhìn có vẻ hơi ghen tị, cô cũng muốn được Anh Khôi quan tâm như thế này.

-Vậy tối nay 6h00 chúng ta cùng đi tới công viên giải trí nhé, chắc tối nay sẽ đông người lắm đây !

Anh Vũ vẫn toe toét mỉm cười nghĩ đến cảnh tượng chơi bởi tối nay, cô và Cát Cát còn có một nhiệm vụ vô cùng quan trọng là làm sô cô la ọi người ăn tối nữa, nhưng đó chỉ là lí do phụ, lí do chính là hai cô nhóc này muốn tự tay làm sô cô la để tặng ột người mình yêu nhất...

Anh Khôi không nói gì, cậu tháo chiếc tạp dề ra và đi thay một đôi giày bata mới, thấy cậu định đi ra ngoài, Khôi Vỹ quay sang lo lắng:

-Em định đi đâu vậy, Khôi ?

-Em đi siêu thị một lát, có vài thứ em muốn mua để đi chơi tối nay ! Anh Khôi quay sang mỉm cười.

-Vậy à ?

Khôi Vỹ hơi lưỡng lự, anh không muốn cậu nhóc đi ra ngoài một mình, nhất là thời điểm này, cậu nhóc vừa mới đi ra khỏi nhà họ Hà. Anh sợ Hoàng Long sẽ tới tìm cậu, nhưng cứ nhốt cậu trong quán suốt ngày như vậy có lẽ cũng không ổn, Anh Khôi sẽ cảm thấy tù túng lắm, dù vậy lâu rồi mà chưa thấy lão già có động tĩnh gì cũng khiến Khôi Vỹ hơi lo. Khôi Vỹ không hề biết rằng Hoàng Long đã tìm đến Anh Khôi rồi...

-Về sớm nhé, Khôi !

Khôi Vỹ quay sang dặn dò. Anh Khôi gật đầu rồi mở cửa bước ra. Bầu trời chạng vạng nắng chiều, một làn gió ùa qua hất nhẹ mái tóc của cậu ra sau, cậu mỉm cười. Mọi thứ vẫn thật yên bình, chưa bao giờ cậu nhận ra cuộc sống của mình tươi đẹp như vậy...

-Anh Khôi !!!

Đang bước dọc theo hàng cây ở vỉa hè thì Cát Cát chạy theo cậu, khuôn mặt cô bé nhìn cậu có vẻ háo hức:

-Cát Cát ! Có chuyện gì thế ?

Anh Khôi nhìn cô bé mỉm cười, nụ cười rạng rỡ đẹp hơn ánh hoàng hôn chiều in trong đôi mắt đen mở to của Cát Cát, cô bé nhìn cậu ấp úng:

-Anh Khôi ! Về chuyện hẹn hò tối nay...À...Tớ muốn hỏi cậu...cậu thích ăn sô cô la mặn hay ngọt ?

-À...Anh Khôi đưa tay lên cằm suy nghĩ.-Tớ thích sô cô la ngọt, đồ ngọt là ngon nhất.

Anh Khôi mỉm cười, khuôn mặt Cát Cát hơi đỏ đỏ, bộ dạng của Anh Khôi nhìn thanh tú đẹp như một cô gái, mái tóc mềm dài qua vai của cậu hơi bay theo gió, Cát Cát cúi xuống lúng túng, thật muốn đưa tay chạm vào nó quá. Hôm nay cô đã chuẩn bị mọi thứ để làm cho Anh Khôi một chiếc bánh sô cô la thật ngon, buổi tối đi chơi cũng do Anh Vũ tổ chức, cô bé và mọi người sẽ chờ đến lúc thích hợp tách ra để cho cô và Anh Khôi đi riêng, Cát Cát đã quyết định rồi, tối nay cô bé nhất định sẽ tỏ tình với Anh Khôi...

-Tớ sẽ làm cho cậu một chiếc bánh sôcôla thật ngon ! Cát Cát mỉm cười, khuôn mặt tình nghich dậy nên nét đáng yêu của một cô bé mới lớn.

-Cảm ơn Cát Cát. Tớ rất muốn được ăn thử bánh do Cát Cát làm. Chắc chắn sẽ ngon lắm !

Cát Cát cười hạnh phúc rồi bất ngờ kiễng chân hôn lên má Anh Khôi. Cậu nhóc kia hơi bất ngờ, hai giây sau thì cô nhóc cũng cúi xuống. Khuôn mặt đỏ đỏ

-Trở về sớm nhé ! Tổ có chuyện muốn nói với cậu....vào tối nay...

-Ừ...Tớ nhớ rồi...Cát Cát...

Anh Khôi mỉm cười quay đi, cánh tay cậu vẫy vẫy chào cô bạn đang đứng phía sau mỉm cười nhìn theo mình. Đôi mắt cậu chợt sắc lẹm ánh lên vẻ đau đớn, mím chặt môi, cậu hơi hé nụ cười buồn bã.

“Xin lỗi cậu, Cát Cát ...”

45. Chương 45

Chap 45: Valentine đẫm máu

6h30 phút tối....

-Wa !!!!! Hạnh phúc quá, cuối cùng tác phẩm của chúng ta đã hoàn thành rồi....

Anh Vũ và Cát Cát cười toe toét đem khay bánh mới làm xong đặt lên bàn. Cát Cát thì cầm trên tay chiếc hộp nhỏ màu đỏ tươi, tác phẩm tâm huyết của cô đã hoàn thành, đó là chiếc bánh để thương hình trái tim có khắc tên Anh Khôi được đặt cẩn thận trong hộp. Mọi người nhìn vào khay bánh của Anh Vũ. Có hai viên bi nhỏ bằng sô cô la được để cạnh hai mảnh giấy nhỏ đề tên Khôi Vỹ và Minh Nhật. Thứ còn lại là chiếc bánh sô cô la to dùng đề tên kẻ “ mà-ai-cũng-biết-là-ai-đó”...

-Hừm !

Khôi Vỹ đưa tay cầm viên kẹo nhỏ xíu đề tên mình đưa lên miệng, em gái anh biết phân biệt đối xử với anh nó từ khi nào thế không biết nữa...

-Anh hai !!!! Sao anh lại ăn trước....Phải chờ đến đêm ăn cùng mọi người chứ...

Khôi Vỹ vẫn nhai viên kẹo ngon liếc cô, chỉ có viên kẹo nhỏ xíu mà cũng loạn lên. Anh Vũ nhìn ông anh mình bực bội. Nhưng lúc cô bé quay lại thì cái khay đã trống trơn, Minh Nhật đang liếm mép nhìn cô bé mỉm cười, còn Leo thì đang gặm chiếc bánh với vẻ ngon lành, khuôn mặt cậu nhìn Anh Vũ đầy hạnh phúc...

-Hai người....

Anh Vũ nhìn hai người bực bội, tan nát kịch bản lãng mạn cô và Cát Cát lập ra rồi....

Vậy là chỉ có một người chưa tặng quà, và có một người đang được chờ để nhận quà nữa thôi...

Mọi người cười tình quá quay sang Cát Cát đang đỏ mặt, cô bé gượng gạo ôm hộp kẹo vào lòng bàn tay mơ màng. Đêm valentine, đêm tình yêu chỉ dành cho hai người...

.....

-Sao Anh Khôi lâu về quá nhỉ. Anh ấy đi hơn ba tiếng rồi...

Anh Vũ liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường lo lắng, rồi cô bé đem điện thoại ra gọi cho cậu, không có tiếng chuông đổ, Anh Khôi đã khóa máy rồi. Tại sao chứ????? Đột nhiên Anh Vũ thấy hơi run rẩy, tim cô đập loạn nhịp trong ngực, cô bé có một linh cảm không lành. Mọi người thấy Anh Vũ có thái độ hơi lạ thì cũng lo lắng...

-Anh Vũ, Cậu sao thế ?

-Tớ...không gọi được cho Anh Khôi, anh ấy khóa máy rồi.... Anh Vũ quay sang mọi người, chiếc điện thoại của cô bé đang gọi chỉ phát ra mấy lời thông báo lạnh lẽo của tổng đài, Khôi Vỹ nhú mồm đứng dậy...

-Thằng bé này....

Mọi người nhìn anh hơi lo lắng. Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên, tất cả đều mừng rỡ quay sang chờ đợi. Có lẽ Anh Khôi đã trở về rồi....

Nhưng không...

-Chào mọi người, hôm nay có vẻ đông vui quá nhỉ ?

Người đàn ông mặc vét đen bước vào, tất cả mọi người đều đứng dậy, sắc mặt lập tức thay đổi...

-Hắc Hải...Sao ông lại tới đây, ông muốn gì ? Khôi Vỹ đi lại trước mặt ông ta cau mày, anh có linh cảm không tốt về sự xuất hiện của người này...

-Xin lỗi vì đã làm phiền cậu, cậu hai. Ông chủ sai tôi tới để báo cho cậu một chuyện quan trọng...

Hắc Hải nhìn người đối diện mỉm cười, sắc mặt Khôi Vỹ đang thay đổi theo từng lời nói của ông ta...

-Cậu hai...Cậu chủ Anh Khôi đang ở khu nhà hoang DOA. Cậu ấy đang giúp ông chủ làm tiếp nhiệm vụ hôm trước, nhưng hình như nhiệm vụ này có hơi khó khăn với cậu ấy, nên ông chủ muốn nhờ cậu tới đó giúp đỡ, cậu không từ chối chứ ?

-Ông nói gì ? Khôi Vỹ lao lên nắm cổ áo Hắc Hải xô mạnh vào bức tường phía sau, đôi mắt anh sắc lẹm, hai hàm răng nghiến chặt đầy giận dữ.-Lão già đó, ông ta dám...

Rầm....

-KHỐN KIẾP !!!!!

Nắm tay anh đâm vào tường tóe máu. Đám nhóc nhìn anh sợ hãi. Anh Khôi đã đi đến nhà kho DOA ư...

Tại sao chứ ????? Anh Vũ hoang mang...

-MAU ĐI TỚI ĐÓ THÔI !!!!!

Leo hét lên với mọi người, cậu chớp vội chiếc chìa khóa trên bàn rồi lao nhanh ra xe. Anh Vũ và Khôi Vỹ đi cùng Leo bằng xe hơi của cậu, Cát Cát và Minh Nhật đi mô tô. Tất cả cùng đang cố lao tới một nơi duy nhất. Nhà kho bỏ hoang số ba. Đầu trường của những kẻ thế giới ngầm...

Nhìn theo hai chiếc xe mới lao ra, Hắc Hải hài lòng lấy điện thoại ra gọi báo cáo kết quả.

-Thưa ông chủ. Mọi việc đã đúng như ông dự đoán...

Chiếc xe hơi của Leo lao vun vút trên con đường vắng, Leo hơi nhíu mày nhìn về phía trước, chiếc xe đang ở vận tốc cao nhất, ở đằng sau cậu Khôi Vỹ và Anh Vũ cũng đang ở trong tâm trạng hết sức nặng nề...

Bàn tay Khôi Vỹ nắm chặt lại, anh không còn biết là mình đang bị thương nữa. Vậy là lão già đó đã tới tìm Anh Khôi, đúng là lão không để gì bỏ qua cho thằng bé được, nhưng sao anh lại không nhận ra sự thay đổi của Anh Khôi mấy hôm nay chứ. Anh nhớ lại những gì Trường Dương đã nói với mình trên bờ biển, nếu Anh Khôi đi làm lại nhiệm vụ hôm trước, tức là sẽ đối đầu với Trường Dương sao ?

Trường Dương...

Anh Vũ bên cạnh anh cũng đang thở dốc, cả người cô bé hơi run rẩy, cô sợ sẽ phải tới chứng kiến cảnh tượng lần trước một lần nữa, khi đó cô đã mất đi người bạn thân của mình, còn lần này sẽ như thế nào đây? tại sao Anh Khôi lại quay lại làm việc cho lão già đó chứ? là ông ta ép anh ấy ư ? Sao Anh Khôi không nói ra để mọi người giúp anh? tại sao cứ phải giấu diếm mọi thứ trong lòng và tự mình giải quyết kia chứ?

Tại sao ???

Đôi mắt cô bé cay xè...

Chiếc xe mô tô của Minh Nhật cũng đang bám sát xe của Leo. Cát Cát ôm chặt lấy cậu đang lao đi với vận tốc tối đa, hộp bánh sô cô la nằm im trong túi áo của cô bé...

.....

Bên trong khu nhà kho, đám thuộc hạ của Anh Khôi đang dỡ hàng và giải quyết kẻ thù, kho hàng lậu mà cậu đi nhận lần này là những thứ xa xỉ phẩm đắt tiền, kèm với vài món đồ chơi của mafia, lần này cả hai phe đều muốn chiếm lấy kho hàng nên sẽ không có vụ phóng hỏa như hôm trước nữa...

-Bên trong thế nào rồi ?

Anh Khôi đưa bàn tay vấy máu lên gạt một lọn tóc ra sau, mùi máu tanh khiến cậu cảm thấy buồn nôn, những ngón tay thon dài lại bị vấy bẩn, xung quanh cậu nhuộm một màu đỏ rực, la liệt những kẻ đang hấp hối...

-Có vẻ đã xong rồi thưa cậu chủ. Bọn này hôm nay ít hơn rất nhiều.

Một tên thuộc hạ chạy tới báo cáo, kẻ thù đều bị nhóm Anh Khôi dọn dẹp sạch sẽ rồi, nhưng hơi lạ là cậu chưa thấy Trường Dương xuất hiện, anh ta có âm mưu gì chẳng. Lẽ ra lần này anh ta phải ra mặt và giành cho bằng được kho hàng mới phải chứ. Anh Khôi hơi nhíu mày, nhưng không còn thời gian nữa. Cậu muốn nhanh chóng kết thúc vụ này để trở về với mọi người...

Phải....

Trở về khi đã làm xong vụ này....

“Anh trai, sao anh lại giết người”

Đôi mắt đen thẳm của Anh Khôi sụp xuống khi nhớ lại hình ảnh của Anh Vũ hôm nào, cậu và đám thuộc hạ vội lao vào trong, không còn thời gian để suy nghĩ vẩn vơ nữa...

“Dừng lại đi, Khôi”

Anh Khôi quay sang, cậu vừa đi qua nơi người bạn thân nhất của cậu gặp nạn, dấu vết của vụ hỏa hoạn còn rất mới, nó vẫn còn in đậm trong tâm trí của cậu. Anh Khôi nhắm mắt cố gạt đi những hình ảnh vụt qua trong đầu mình. Chỉ cần xong vụ này thôi, cậu chỉ cần làm xong vụ này thôi, cậu sẽ được tự do. Hai năm làm con rối cho lão già dặt dầy là quá đủ với cậu rồi. Cậu không muốn phải làm những việc như thế này nữa, cậu muốn ở lại với những người bạn thân nhất của mình, sống một cuộc sống bình thường, đón nhận những hạnh phúc hết sức bình thường....

“Chờ anh, Anh Vũ....”

-Cậu chủ !!!! Nửa số hàng bên ngoài đã được đem đi, số hàng còn lại đều ở trong đây.

Tên đàn em quay sang thông báo, Anh Khôi nhíu mày nhìn một lượt rồi ra lệnh.

-Đem ra ngoài đi, nhanh lên !!!!

-Rõ !!!!

Mấy thùng hàng lập tức được khiêng ra một cách cẩn thận. Căn phòng rộng với những bức tường loang lổ máu đã chứng kiến không ít các cuộc đụng độ thanh trừng. Anh Khôi hơi mỉm cười. Có lẽ đã đến lúc cậu tạm biệt nó được rồi...

46. Chương 46

Chap 46: Đặc ân của ác quỷ

Bất ngờ...

-Cậu chủ, coi chừng....

Tên đàn em vừa la lên lập tức ngã lăn ra đất, máu từ cổ và từ khoe miệng nó trào ra. Anh Khôi giật mình quay lại, một con dao đang nhăm vào cậu chém xuống, nhưng trước khi chạm được vào cậu tên cầm dao đã nằm vật xuống đất thở dốc....

Vung vạt máu từ thanh kiếm vào bức tường bên cạnh, Anh Khôi nhìn quanh nhíu mày. Cứ thắc mắc sao lần này số lượng kẻ thù bên ngoài lại ít như vậy, hóa ra bọn chúng đều tập trung mai phục trong kho này sao...

-Cậu chủ....

Mấy tên thuộc hạ của Anh Khôi nhìn quanh lo lắng, họ bị dồn bao vây vào một góc. Số lượng kẻ thù quá áp đảo với nhóm của Anh Khôi, thuộc hạ của cậu gần như đã được điều động đem hàng đi hết rồi. Anh Khôi đã quá bất cẩn khi chỉ đem một nhóm nhỏ đi vào bên trong...

-Chém chết tụi nó đi...

Một gã cao to lao vào Anh Khôi mở màn, trận hỗn chiến chính thức bắt đầu....

Bên ngoài nhà kho, chiếc xe hơi đã dừng lại, ba người trong đó lao ra phóng thẳng về phía trước....

-Cậu chủ, mau chạy đi, bọn chúng quá đông...

Phập....

Kẻ vừa nói với Anh Khôi gục xuống trước mặt cậu, đây là tên thuộc hạ cuối cùng của cậu, nó đã bị giết, vậy là chỉ còn một mình Anh Khôi trụ lại được. Nhưng kẻ thù dường như không muốn để cậu thoát. Khi thấy Anh Khôi chỉ còn một mình, tụi nó càng xông vào đông hơn, cậu nhú mào chém vội những kẻ vừa lao tới mình, và tìm kiếm đường thoát thân....

Lão già đó...

Anh Khôi hơi cười nhạt. Xem ra kho hàng này không dễ lấy như cậu tưởng....

Bất ngờ....

ĐOÀNG.....!!!!!!!

Một tiếng sấm sét chói vang lên. Anh Khôi khựng lại. Vai trái của cậu đau nhói. Thanh đoản kiếm trên tay cậu rơi xuống đất. Cậu loạng choạng dựa lưng bên một bức tường, cả vai nhuộm đỏ máu run rẩy...

-Dừng lại được rồi, Anh Khôi !!!!!

Anh Khôi chậm chạp ngược lên, bàn tay run run giữ chặt vết thương, khuôn mặt cậu tái nhợt vì đau. Trường Dương đang đứng trước mặt cậu. Khẩu súng trên tay đen ngòm, lạnh lẽo đang chĩa vào cậu. Cuối cùng thì gã này cũng xuất hiện....

...-Hừ !!!! Lão già Hoàng Long hình như xem thường ta quá rồi nhỉ, sao lại để cậu tới đây với mấy thằng vô dụng này chứ, lão muốn ta giết cậu sao ?

Đi tới trước mặt cậu, anh ta cười nhạt, giống như lần đầu gặp mặt, con người này đem lại cho người ta cảm giác khó chịu và nguy hiểm, ánh mắt lạnh lẽo dường như chỉ muốn nuốt chửng kẻ đối diện...

...-Đáng lẽ cậu không nên tới đây mới phải, cứ ở bên cạnh Khôi Vỹ để anh ta bảo vệ không tốt sao ? tại sao lại còn quay lại nhà họ Hà chứ?

Quay lại ư ? Anh Khôi cười nhạt, cậu muốn đi còn không được, quay lại làm gì chứ, cánh tay cậu run run, máu đang chảy tong tong xuống nền nhà, Anh Khôi nhú mào, cậu không muốn quay lại, nhưng nếu không trở lại, cậu sẽ liên lụy đến anh em của mình...

-Thưa ông chủ...Mấy thùng hàng này...mấy thùng hàng này là giả...Bên trong chỉ toàn là gạch và giấy báo...Một tên đàn em của Trường Dương quay sang lấp bấp.

-Giả sao ? Vậy hàng thật ở đâu ?

-Có lẽ... được mang đi từ trước rồi...Anh Khôi ngược lên lạnh lùng. Máu trên khóe miệng cậu hơi nhòe ra.

-Vậy sao ? Vậy những thùng hoàng xếp bên ngoài mới là hàng thật, còn cậu đi vào đây chỉ là để làm mồi nhử đánh lạc hướng ta sao ?

Trường Dương nhìn cậu cười nhạt. Anh Khôi gật đầu.

-Thất vọng à ?

Bàn tay nhuộm đỏ của Anh Khôi hơi run rẩy, máu chảy ra ướt đầm tay áo cậu nhỏ tong tong xuống sàn nhà lạnh lẽo. Bộ đồng phục học sinh cũng bị nhem nhuốc. Cậu dựa lưng vào tường thở dốc. ...

-Không ! Ta không có hứng thú với kho hàng lần này, ta tới đây chỉ để xử lí cậu...Lão Hoàng Long đó đúng là tham lam, bần thủ, không có thứ gì lão bỏ qua được nhỉ ? Nhưng mà... Đôi mắt Trường Dương sắc lém, khẩu súng lạnh lùng chĩa vào cậu.-Hình như lão ta quên mất cậu cũng là một thứ công cụ rất quan trọng mà không chịu lấy về đó.

-Hừ...Ông ta có ý đó.

Anh Khôi cười nhạt, cậu đã đoán trước được kết cục của mình sẽ như thế này rồi, phản bội lại Hoàng long thì chỉ có con đường duy nhất. Chết ! Chỉ có điều lần này ông ta không trực tiếp giết cậu thôi.

-Anh Khôi ! Một khi đã bước chân trên con đường này sẽ không còn đường lui nữa, cậu đã biết điều này từ trước rồi phải không, sao còn chọn nó chứ ?

Anh Khôi không trả lời, thực ra cậu không hề chọn nó, chưa bao giờ cậu muốn chọn nó, là cậu không thể thoát khỏi nó mà thôi.

...-Cậu là kẻ đầu tiên đối mặt với ta mà không run sợ. Thật tiếc khi phải ra tay giết cậu, nhưng cậu cũng đã giết không ít thuộc hạ của ta rồi, ta không thể tha mạng cho cậu được...

Cánh tay Anh Khôi đau buốt, trán cậu đầm mồ hôi, cậu nhú mày, không biết bây giờ Anh Vũ có cảm giác đau hay không, từ nhỏ cậu và cô bé thường có sự liên kết cảm giác rất lớn, nếu cậu bệnh, cô bé cũng bệnh, cậu bị thương, cô bé cũng cảm thấy đau, có lẽ vì hai người là anh em sinh đôi nên mới có sự liên kết kì lạ này chăng ? nhưng có lẽ đã đến lúc mọi thứ dừng lại rồi. Anh Khôi lặng im, đôi mắt đen thẳm như nhìn vào hư vô, Trường Dương cười nhạt. Anh Khôi không sợ chết, nhưng lại không hề muốn chết...

-Hừ...Tiếc nuôi ư ? Được rồi, nể tình cậu mang khuôn mặt của cô bé mà ta rất thích, ta sẽ cho cậu một đặc ân. Khẩu súng giờ cao lên nhằm vào ngực cậu.-Được nhìn thấy em gái mình...lần cuối...

Nhìn thấy em gái mình....

Anh Vũ....

Anh Khôi ngược lên, ánh mắt đen thẳm trong veo hơi mỉm cười...

-ANH KHÔI !!!!!

ĐOÀNG.....!!!!!!

Tiếng súng chát chúa vang lên ngay sau tiếng gọi của Anh Vũ, cô bé sững lại, Trường Dương đã bóp cò súng, cơ thể Anh Khôi dần gục xuống bên bức tường trắng, máu từ lưng cậu thấm đầm lên bức tường....

-ANH KHÔI !!!!!

Leo, Anh Vũ cùng lao lại đỡ cậu dậy, cơ thể Anh Khôi đầm máu....

-Anh Khôi, Anh Khôi !!!!!

Khôi Vũ dựa em trai vào lòng mình hoảng hốt, bàn tay anh nắm chặt lấy tay cậu hơi run...

-Anh...hai...

Cậu bé cố gượng cười, anh trai cậu đang nhìn cậu đau xót, cậu cố ngược nhìn sang Anh Vũ, cô bé đang ôm chặt ngực mình, khuôn mặt tái nhợt ướt đầm mồ hôi, dường như Anh Vũ cũng có cảm giác đau. Anh Khôi nhìn cô bé buồn bã, cậu lại vô tình làm em gái mình đau nữa rồi. Dù cơn đau đó không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô bé, nhưng có lẽ nó sẽ hằn sâu vào trái tim Anh Vũ cho đến mãi cuối đời. Vậy là cậu vẫn không thể làm gì cho em gái mình cả. Cuối cùng thì cậu vẫn không thể làm được gì cho nó cả...

Anh Vũ....

Máu trên miệng Anh Khôi nhòe ra, Bàn tay nhuộm đỏ máu của cậu cố đưa lên chạm vào khuôn mặt Anh Vũ, cô bé vội vàng nắm lấy, đôi tay nhỏ bé run rẩy nắm chặt bàn tay đầm máu của cậu. Anh Khôi nhìn cô em gái mình cố mỉm cười...

-Anh Vũ...Xin lỗi em...

“Anh không thể giữ được lời hứa với em...”

Anh Vũ vẫn mở đôi mắt vô hồn nhìn anh trai mình run rẩy, cơn đau không ngừng dồn lên trong lồng ngực cô bé. Thật khó chịu, nước mắt cô trào ra, ngực cô đau quá, muốn nổ tung ra mắt, cô bé cố mấp máy đôi môi nhưng không thể nói lên lời...

-Anh...

Anh Vũ thở gấp, cơn đau ngày càng dồn lên, nước mắt cô bé rớt xuống khuôn mặt đẹp đẽ của anh trai mình...

Anh Khôi đã giết người, không ít người đã bị cậu hại chết rồi, và bây giờ cậu phải bị trừng phạt, đó là quy luật nhân quả, nụ cười của Anh Khôi nhợt nhạt, cậu cảm thấy mình đáng bị như vậy, nhưng cậu vẫn muốn ở cạnh em gái mình thêm một chút nữa, cô bé là tất cả đối với cậu, Anh Vũ....

Anh Vũ...

-Anh trai...

Nước mắt Anh Vũ vẫn rơi xuống thấm đẫm khuôn mặt Anh Khôi, giọt nước mắt trong suốt cuốn trôi đi những vết máu đỏ tươi tanh nồng...

Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô bé, đôi tay cậu đưa lên khước mắt cô bé khẽ gạt đi giọt nước trong suốt, Anh Vũ đang khóc, nhưng sao giọt nước mắt ấm áp rơi trên mặt cậu sao lại khiến cậu hạnh phúc như vậy ? ánh mắt trong veo của hai người đang nhìn nhau, ánh mắt đẹp đẽ giống nhau như hai giọt nước, Anh Khôi muốn được ở gần cô em gái mình hơn chút nữa, khoảng thời gian vừa qua đối với cậu thật quá ngắn ngủi, hạnh phúc đến với cậu thật quá ngắn ngủi, Khôi mỉm cười, cũng may là cậu đã kịp nói lời xin lỗi với Anh Vũ rồi...

-Anh Vũ, anh thương em... thương em nhất...

-Anh trai...

Những giọt nước trong veo không ngừng tuôn rơi, đôi bàn tay run run của Anh Vũ cố nắm chặt lấy tay Anh Khôi, bàn tay bé nhỏ của cô cũng nhuốm đỏ máu của anh. Nước mắt Anh Vũ đã thấm đẫm khuôn mặt của Anh Khôi, rồi cô bé nhớ lại đường chân trời trong kí ức của mình, Anh Khôi giống như đường chân trời, cô chỉ có thể nhìn anh từ xa, mãi đuổi theo anh chứ không thể chạm vào anh được. Dù anh đã ở ngay bên cạnh cô nhưng cô cũng không thể nào giữ anh ấy lại bên mình được...

Cô bé thở dốc, đôi môi cắn chặt đến bật máu. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô, nhưng đôi mắt anh ấy đang từ từ khép lại. Anh Vũ hoảng hốt, cô bé vội nắm chặt lấy tay anh hơn...

-Đừng....Anh đừng đi...đừng bỏ đi một lần nữa....đừng bỏ lại em...Anh Vũ mấp máy đôi môi nhỏ nhoe máu...

Anh Khôi không phải là đường chân trời. Anh ấy đang ở ngay bên cạnh cô, anh ấy không hề rời ra cô. Anh Vũ nhìn anh đau đớn, đôi mắt trong veo nhạt nước. Anh Khôi cố mỉm cười.

-Anh Vũ !!!! Đừng khóc...anh không sao...emđừng khóc...

Lạnh quá...

Cả người Anh Khôi lạnh lẽo, mọi thứ xung quanh thật nhạt nhòa, một màu trắng xóa bao trùm lấy cậu, cậu không thấy đau nữa, không cảm nhận được gì nữa, chỉ có khuôn mặt bé nhỏ nhạt nước trước mặt mình...

Nhưng hình bóng đó cũng mờ dần, mờ dần...

Có lẽ...

Cậu đang từ từ rời xa cái thế giới này...

-Anh Khôi !!!! anh đừng ngủ ! Đừng nhắm mắt mà!!!

Tiếng nói của Anh Vũ vang lên bên tai cậu, hoảng hốt, nhưng âm thanh càng ngày càng nhỏ dần, giống như càng ngày càng xa dần. Anh Khôi chậm chạp cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu của mình ra...

Ngủ ư ? Ồ...ngủ, cậu cũng muốn ngủ từ lâu lắm rồi. Mệt mỏi quá, đau quá ! nếu cậu ngủ cơn đau này sẽ chấm dứt, nếu cậu ngủ cậu sẽ không còn cảm thấy mệt mỏi, cậu sẽ được yên bình, đôi mắt cậu không chịu nghe lời cứ muốn khép lại ! Đôi tay nhỏ bé đang giữ chặt lấy tay cậu thật ấm áp. Mà trên thế giới này, cậu cũng không còn gì lưu luyến nữa. Ngoại trừ... Anh Vũ...

-Anh...Vũ.... Anh Khôi cố gọi tên cô, nhưng ánh mắt cậu mờ nhạt. Cậu đã không còn thấy rõ bất cứ thứ gì nữa rồi.

-Anh !!!! Em ở đây, em vẫn luôn luôn ở đây. Anh Vũ run rẩy cố gắng giữ thật chặt bàn tay của anh, áp bàn tay lạnh lẽo ấy lên má mình, cô muốn anh cảm nhận được sự tồn tại của mình, nhưng trên hết tất cả là cô muốn làm cho chính bản thân mình cảm nhận được anh vẫn tồn tại.

-Ồ...Anh biết...em luôn ở bên anh. Anh Khôi mấp máy môi, động tác này rất nhỏ nhưng lại vô cùng khó khăn với sức lực còn lại của cậu.

-Anh Khôi... anh đừng nói gì nữa...em sẽ đưa anh tới bệnh viện, anh đừng nói gì nữa... Anh Vũ run run cúi người thấp hơn nữa, hai bàn tay nhỏ nhắn cố nắm chặt lấy tay anh mình, đôi mắt trong veo nhạt nước mở to nhìn người con trai trước mặt mình, bóng hình anh vô cùng mờ nhạt, giống như một ảo ảnh ẩn hiện bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến thành một làn khói.

Anh Khôi từ từ nở nụ cười, anh mỉm cười, nụ cười đẹp đẽ mang theo nỗi buồn luôn ẩn hiện giống như trước đây, nhưng là nụ cười khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

-Anh Vũ...Nếu có kiếp sau....anh muốn chúng ta...

Lại là một cặp sinh đôi...

Anh Vũ sững người, đôi mắt Anh Khôi từ từ nhắm nghiền, nụ cười nơi khóe miệng cũng dần dần tắt hẳn, tay của anh chậm rãi trượt khỏi khuôn mặt của cô.

-Khôi !!!! Khôi!!!! Khôi Vỹ hoảng hốt gọi tên cậu.

-KHÔI !!!! Leo gào lên...

Cánh tay Anh Khôi rời khỏi bàn tay Anh Vũ. Cô bé giật mình...

Nụ cười của anh ấy...đã tắt....

Đôi mắt...đã nhắm chặt rồi...

-Anh...Anh....

Anh Vũ một tay ôm ngực, một tay cố nắm chặt tay anh trai mình, nước mắt cô bé trào ra, cơn đau trong ngực không ngừng dâng lên. Cô không thể nói lên được một lời nào nữa...

-Tại sao ??? Tại sao chứ ????

Anh Vũ đưa bàn tay nhuộm máu lên mặt mình, anh trai cô đã rời xa cô rồi sao ? Anh Khôi thật sự đã rời xa cô sao ? Tại sao chứ ? anh ấy chỉ muốn đón nhận một chút hạnh phúc bình dị bên cạnh cô thôi mà, tại sao người ta lại cướp anh ấy ra khỏi cuộc sống của cô chứ ? Tại sao số phận lại tàn nhẫn với Anh Khôi như vậy chứ, rốt cuộc thì anh ấy đã làm sai điều gì ? Tại sao anh ấy lại phải đau khổ như vậy ?

-Á Á Á Á Á !!!!!!!

Anh Vũ gào lên, bàn tay bé nhỏ như muốn cào rách khuôn mặt mình, ánh mắt đen thẫm chỉ còn hình ảnh của người anh trai nhuộm máu đang nằm im dưới đất....

Đau quá...

Dừng lại đi...

Anh trai....

-Anh Vũ !!!!!

-ANH VŨ !!!!!!!

Leo quay sang đỡ lấy cô bé, Anh Vũ đã ngất lịm...

-ANH...KHÔI...

Ở bên cạnh, Cát Cát lặng người loạng choạng về sau, Minh Nhật cũng vội đỡ lấy cô bé khỏi ngã xuống đất, hộp sọ cô la lạnh lùng rơi xuống nền nhà, vỡ nát...

Anh Khôi...đã chết rồi...

Khôi Vỹ nhắm mắt ôm chặt đứa em trai mình vào lòng. Cả người anh run rẩy. Anh Khôi đã chết rồi. Vậy là cuối cùng anh đã không thể bảo vệ được cho nó.... Nó đã chết rồi....Đứa em trai mà anh thương yêu nhất...

Một ánh mắt lạnh lẽo không có chút cảm xúc quay đi, bông hoa hồng đen tỏa ra một mùi hương mê hoặc khẽ rung động khi chạm vào làn gió nhẹ...

-TRƯỜNG DƯƠNG...!!!!!!

Khôi Vỹ ngược lên nhìn kẻ mới quay đi bằng ánh mắt khủng khiếp, hàm răng nghiến chặt cắn thù. Trường Dương quay lại, khuôn mặt lạnh lùng vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc nào.

-Chuyện gì ?

-Tại sao mày dám...

-Không phải tôi đã nói với cậu rồi sao, Khôi Vỹ ? Đám thuộc hạ của Trường Dương vây quanh mọi người lăm le vũ khí. -Nếu Anh Khôi quay trở lại. Nó sẽ chết!

Khôi Vỹ nghiến răng, anh ôm chặt lấy Anh Khôi vào lòng, đôi mắt anh sắc lẹm như muốn xé xác kẻ thù. Nở một nụ cười nửa miệng. Trường Dương nhìn anh lạnh lẽo.

-Hận tôi sao ? Đây không phải là lỗi của tôi. Khôi Vỹ, nếu muốn trách thì cậu hãy trách bản thân mình đi, sao cậu đã có cơ hội mà không giữ chặt lấy nó, sao lại để nó quay lại đây ? Khôi Vỹ, tôi giết nó vì nó là kẻ thù của tôi, nhưng người không thể bảo vệ được cho nó chính là cậu, Khôi Vỹ ! chính cậu không thể bảo vệ được cho em trai mình.

-ĐỒ KHỐN !!!!

Leo nhìn gã đầy căm thù, cậu lập tức đặt Anh Vũ xuống và lao vào gã...

Nhưng....

Cạch....

Nắm đấm của cậu khựng lại....

-LEO !!!!!

Minh Nhật hét lên hốt hoảng, khẩu súng đen ngòm trên tay Trường Dương đang chĩa thẳng vào mặt Leo. Nhìn cậu với ánh mắt vô cảm, Trường Dương cười nhạt.

-Chán sống rồi à ? Thiên sứ !

Mọi người quay sang cậu hoảng hốt, đám thuộc hạ của Trường Dương cũng vây lấy mọi người, những thanh kiếm lóe lên lạnh lẽo. Leo biết là mình không thể làm gì được nữa...

Nhưng Trường Dương cũng không muốn làm gì nhóm người của cậu nữa, anh ta lảng lảng quay đi, ánh mắt đen thẳm lạnh lẽo trong một giây đã lướt qua cô bé đang bất tỉnh dưới đất...

47. Chương 47

Chap 47: Nỗi đau chia li

Mưa...

Một cơn mưa lạnh rơi xuống trên vai Anh Vũ...

Cô bé ngơ ngác, mọi thứ xung quanh cô nhuộm một màu đen dày đặc, cô không thấy được ai cả, cô cũng không thể cất lên một lời nào cả, ngực cô đau nhói....

“Anh Vũ, em đang làm gì ở đây vậy” Một cánh tay quàng qua vai cô bé, ấm áp, Anh Vũ lo lắng nhìn qua.

“Anh Khôi”...

Cô bé mỉm cười, Anh Khôi đang khoác vai cô, màn đêm đã tan biến, hai người đang đứng bên một bờ sông trải hoa trắng muốt, những cánh hoa trắng bay nhẹ khi một làn gió ulla qua, nhưng sao nơi này mờ ảo quá, khắp nơi đều phủ đầy sương, làn sương khiến ọi thứ trở nên thật nhạt nhòa...

“Anh ơi, em sợ quá”

Anh Vũ thấy mình ôm chặt lấy anh run rẩy, cô bé không biết là đã có chuyện gì xảy ra, cô cũng không nhớ là cô sợ điều gì, cô chỉ biết là ngực mình đang đau nhói, và cô đang sợ hãi một thứ gì đó...

“Không sao, có anh ở đây rồi, em đừng sợ” Anh Khôi ôm cô bé vào lòng, bàn tay dịu dàng đưa lên vuốt nhẹ một lọn tóc dài trên vai cô.

“Em sợ lắm, Anh Khôi !!! Anh sẽ ở mãi bên cạnh em chứ, anh không để lại em ở đây một mình chứ ?”

Cô bé ngược lên, đôi mắt rơm rớm nước. Anh Khôi mỉm cười đưa tay lên gạt một giọt nước trong veo trên khóe mắt cô bé xuống.

“Anh sẽ đi khi nào em đã ổn”

“Không, anh đừng đi, anh đã hứa với em rồi, anh sẽ ở mãi bên cạnh em mà” Anh vũ nhìn anh hốt hoảng, giờ thì cô biết mình đang sợ điều gì rồi, cô sợ Anh Khôi sẽ bỏ đi, cô sợ mình sẽ cô độc...

“Anh xin lỗi, nhưng anh không thể...” Ánh mắt Anh Khôi nhìn cô đượm buồn.

“Tại sao chứ ? em không muốn anh lại bỏ đi nữa, em không thể sống nếu thiếu anh được, anh trai, anh đừng đi mà, đừng bỏ lại em một lần nữa, xin anh đó, đừng bỏ đi một lần nữa”

Anh Vũ lo lắng nín chặt lấy tay anh mình, không thể để anh ấy đi được, cô không thể để anh ấy đi được. Nếu Khôi bỏ đi rồi không biết đến khi nào hai người lại mới gặp được nhau, cô không thể để anh ấy đi được. Nhưng Anh Khôi vẫn nhìn cô mỉm cười.

“Anh Vũ, em đừng như vậy, không có anh em vẫn ổn mà”

“ Sao? ”

Anh Vũ nhìn anh mình ngơ ngác.

“Em sẽ không cô đơn đâu Anh Vũ. Vì đã có người hứa với anh là mãi bên cạnh em rồi, vì vậy anh tin không có anh, em vẫn ổn”. Anh Khôi mỉm cười thật tươi.

“Anh trai”. Đôi mắt Anh vũ tròn xoe, cô không hiểu, anh cô đang nói gì chứ ?

“Anh thương em nhất, Anh Vũ”.

Anh Vũ ngơ ngác, rồi cô ôm chặt anh mỉm cười.

“Em cũng thương anh nhất”

Nhưng sau một giây hạnh phúc đó, vòng tay Anh Vũ trống trơn, hụt hẫng. Cô bé giật mình ngược lên. Anh Khôi đã ở bên kia bờ sông vẫy tay chào cô, bên cạnh anh là mẹ cũng đang mỉm cười. Anh Vũ lo lắng vội

chạy theo hai người, cô bé lao vội qua bờ sông bên kia, nhưng sao mẹ và anh không đợi cô, họ cứ đi xa dần, xa dần, làn sương mờ đang che khuất họ, càng lúc cô càng không thể thấy bóng họ nữa, cô hốt hoảng....

Anh Vũ cố gắng gọi nhưng họ vẫn không dừng lại, cô cố lao qua bờ sông bên kia, nhưng rồi cô bé chìm dần dưới nước, dòng sông trắng xóa làm mờ mọi thứ, Anh Vũ thấy khó thở và ngực mình đau nhói...

Đau quá....

Khó thở quá...

Làm sao thoát ra đây...

Mọi thứ trong đầu cô bé trống rỗng, nếu cứ như thế này một chút nữa thôi Anh Vũ sẽ chết mất, cô không muốn chết, cô không muốn chết như thế này, cô độc quá, có ai đó không, ai đó đưa cô ra khỏi đây...

“Anh Vũ “

“Anh Vũ”

Một giọng nói ấm áp vang lên, bàn tay cổ giờ lên của Anh Vũ đã có ai đó nắm lấy, thật ấm áp...

-Anh Vũ !!!!

Anh Vũ choàng mở mắt ra, cô bé đang nằm trên chiếc giường trải đệm trắng muốt trong phòng mình, trước mặt cô là Leo đang nhìn cô lo lắng...

-Anh Vũ !!! May quá, em tỉnh lại rồi, em không sao chứ ? Leo nhìn cô bé mừng rỡ, đôi tay vụng về của cậu đặt lên trán cô, Anh Vũ không bị sốt...

“Không có anh em vẫn ổn mà, vì đã có người hứa với anh mãi bên cạnh em rồi...”

Bàn tay cô bé run run cầm tay Leo xuống, đôi mắt đen thẳm nhìn cậu hoang mang...

-Leo...Leo...Anh trai em đâu rồi ? Anh Khôi đâu rồi ?

Leo nhíu mày, đôi mắt cậu nhìn Anh Vũ đau đớn. Rồi cô thấy cậu gục đầu xuống...

-Anh Khôi...cậu ấy...chết rồi...

.....

Bong....

Bong....

Bong...

Tiếng chuông cầu hồn vang lên, trong nghĩa trang vắng vẻ chỉ có bốn người lặng im thẩn thờ. Những người làm việc trong nghĩa trang đang lấp một chiếc quan tài dưới ngôi mộ mới đào. Vài giọt mưa lất phất rơi xuống rồi dần dần nặng hạt. Bốn người vẫn không nói với nhau câu gì, chiếc quan tài lạnh lẽo dần bị lấp bởi những vạt đất xám. Cát Cát đưa đôi mắt vô hồn nhìn chiếc quan tài đang khuất dần dưới tầng đất sâu, giây phút mà Anh Khôi ngã xuống, cô không còn nhận thức được gì nữa rồi, mọi thứ đã trở nên thật vô nghĩa...

Anh Khôi....

Cô lặng lẽ đi lại đặt chiếc hộp sôcôla vào bên cạnh quan tài...

Valentine....

Lễ tình nhân dành cho hai người...

Anh Khôi thậm chí chưa ăn thử chiếc bánh cô làm tặng...

Vậy mà cậu đã bỏ đi tới một nơi xa thật xa rồi...

Những cánh hoa sứ lẫn vào cát được lấp lên trên mặt quan tài, màu trắng tinh khiết như những giọt nước mắt rơi. Cát Cát nhắm chặt mắt, trái tim bé nhỏ như rạn vỡ ra từng mảnh, hộp sôcôla nằm lặng im dưới đất...

Đột nhiên một chiếc xe hơi đỗ lại gần đó...

-ANH KHÔI !!!!! ANH KHÔI!!!!

Anh Vũ nhào ra lao tới nơi huyết mộ đang được lấp đất. Khuôn mặt tái nhợt của cô hoảng hốt. Mọi người giật mình quay sang, vậy là cô bé đã tỉnh lại rồi...

-ANH KHÔI !!!! ANH KHÔI !!!! anh ở đâu, mau ra đây đi.

Anh Vũ gào lên và đưa tay điên cuồng cào bới những vạt đất vừa lấp lên quan tài, nước mắt cô bé nhạt nhòa. Từng vạt đất bị đôi tay bé nhỏ hất tung lên một cách vội vã. Mười đầu ngón tay bị trầy xước rỉ máu vì cào vào đá, cô bé vẫn không dừng lại, cô không còn cảm thấy đau nữa...

-Anh Khôi, Anh Khôi !!!!! Mau trở lại với em đi, anh đã hứa sẽ ở mãi bên cạnh em mà, quay lại đây đi...Em không để anh đi đâu, em không cho anh đi đâu. Anh Khôi, Anh Khôi !!!!!

Hai bàn tay điên cuồng cào bới đất, chiếc quan tài lấp dỏ đã lộ ra nhiều hơn, nước mắt cô bé hòa vào nước mưa bóng râm...

-Anh Vũ, Anh Vũ !!!! Dừng lại đi em...

Khôi Vũ đau xót nhìn đứa em gái mình, hai tay anh giữ chặt cô bé kéo ra, nhưng hành động của anh càng khiến cô bé nổi điên hơn...

-Buông ra !!!!!

Anh Vũ quay sang hất mạnh anh trai mình ra, móng tay cô bé cào xước một đường dài trên khuôn mặt anh, Khôi Vũ nhắm mắt, vài giọt máu đỏ hòa vào nước mưa lạnh.

-Buông tôi ra...

Anh Vũ gào lên khi Leo đi lại giữ chặt lấy cô, cô nhào xuống tiếp tục dùng hai bàn tay nhỏ bé của mình cào đất. Nước mắt ướt đầm khuôn mặt bé nhỏ...

-Dừng lại đi, Anh Vũ, Cậu ấy chết rồi, Anh Khôi đã chết rồi, cậu đừng như vậy nữa mà...

Quay lại những người phía sau mình, cô bé gào lên, đôi mắt đỏ hoe giận dữ:

-Im đi, im hết đi, các người đang làm gì vậy? Anh Khôi chưa chết, anh ấy chưa chết...Đôi bàn tay tiếp tục cào bới đất trên quan tài, hộp sô cô la bị hất sang một bên, lạnh lẽo dưới làn nước mưa rét buốt...-Các người đang làm gì chứ? các người định làm gì chứ? Anh Khôi chưa chết, tại sao các người lại đem chôn anh ấy?...Tại sao các người dám chôn anh ấy ? Anh Khôi !!!!! Anh Khôi !!!!!

-Vũ !!!! Đừng như vậy nữa mà !!!

Mặc kệ những gì mọi người nói, cô bé cứ tiếp tục dùng hai tay cào đất, nắp quan tài đã lộ ra nhiều hơn, nước mắt Anh Vũ cũng trào ra nhiều hơn, lạnh lẽo.

-Anh Khôi, Anh Khôi !!!!! Ra đây đi, anh không thể đi như vậy được, anh không thể bỏ lại em như vậy được, tỉnh lại đi mà !!!!! trở lại với em đi mà, em sẽ không để anh đi đâu, em sẽ không để anh đi một lần nữa đâu. Đừng bỏ em lại mà...Anh Khôi !!!!!...

Hai bàn tay bé nhỏ rướm máu cố đập thật mạnh vào quan tài, Anh Vũ cố gọi tên anh trai mình, giọng nói cô bé đã khản đặc, nước mắt cứ nhạt nhòa hòa vào màn mưa lạnh, chiếc quan tài vẫn im lìm, mưa vẫn cứ rơi...

Số phận thật nghiệt ngã...

Anh Khôi không muốn giết người, tại sao người ta lại bắt anh cô phải giết người. Anh ấy chỉ muốn có cuộc sống thật bình thường, tại sao anh ấy không thể sống một cuộc sống bình thường. Và quan trọng hơn. Anh

Khôi và cô là anh em song sinh, tại sao anh ấy chết rồi mà cô còn được sống hạnh phúc khỏe mạnh như vậy chứ ? Anh Vũ nghiêng rằng, cô căm thù thế giới này, thế giới khắc nghiệt đã cướp đi anh trai cô...

-Tàn nhẫn...Tàn nhẫn...

Anh Vũ nắm chặt mắt cho những giọt nước trong suốt rơi ướt đầm quan tài, cả người cô bé run rẩy, cơn mưa lạnh vẫn không dừng....

-ANH KHÔI !!!!!

-Leo, kéo con bé ra đi !!!!

Khôi Vỹ nhìn em gái đau xót, anh cũng không còn đủ can đảm để ngăn cô bé lại nữa. Leo đi tới ôm chặt Anh Vũ cố đưa ra, nhưng anh Vũ vẫn đưa bàn tay rỉ máu ôm chặt lấy chiếc quan tài, cô không tin, cô không chấp nhận chuyện này, Anh Khôi chưa chết, anh ấy không thể chết được...

-Thả em ra, Leo...Em xin anh, thả em ra đi...Em không thể để Anh Khôi đi được, em không để anh ấy đi được...

Anh Vũ giẫy dụa gào khóc thảm thiết khi Leo cố kéo cô, đôi bàn tay nhỏ bám đất đang rỉ máu cố giờ ra muốn giữ chặt chiếc quan tài. Nhưng nó cứ đi xa dần, xa dần tầm tay cô bé, nước mắt cô nhòa đi mọi thứ, những vật đất xám lạnh lẽo lại phủ phàng hất lên trên, đôi mắt cô nhòa nước, giọng nói khản đặc. Cô không thể cất lên lời nữa rồi...

Mọi người xung quanh nhìn cô bé đau đớn, rồi họ cùng nhìn về chiếc quan tài đang khuất dần dưới huyết mộ, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau, đau đớn, tuyệt vọng, cắn rứt, giận dữ, tiếc thương...

-Khôi...Khôi !!!!!

Tiếng khóc thứ hai vang lên, Mãi gục xuống bên cạnh ngôi mộ đang đắp dỡ, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt nhẵn nhợt run rẩy.

Lần trước là Lâm...

Giờ là Anh Khôi...

Lần thứ hai cậu đi tiễn một người bạn thân thiết của mình...Minh Nhật cũng nhú mảy, không ai còn khóc nữa, chính xác thì họ đã để nước mắt hòa vào màn mưa lạnh buốt rồi...

.....

-Ở đây có vẻ đông vui quá nhỉ ?

Một giọng nói giễu cợt lạnh lùng vang lên, mọi người quay sang, Hoàng Long đang đi ra từ một chiếc limo trắng, bên cạnh là tay quân gia Hắc Hải đang che dù cho ông ta.

-Hình như con trai ta có nhiều bạn hơn ta nghĩ đó ! Hoàng Long đi lại gần ngôi mộ đang lấp dỡ, đôi mắt lạnh lẽo cười nhạt, tất cả mọi người đều nhìn ông ta với đôi mắt đầy căm thù.

-Ông tới đây làm gì ? Khôi Vỹ không quay sang, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào ngôi mộ của em trai mình, vết xước trên mặt anh vẫn đang rỉ máu, rát buốt...

- Trường Dương đã giết chết Anh Khôi ? Hôm qua ta đã báo tin cho con rồi, vậy là con đã tới trễ à? buồn nhỉ ? Hoàng Long đưa một điều thuốc lên miệng, tên quân gia vội châm lửa cho ông ta.

-Chính ông đã hại chết Anh Khôi, bây giờ ông còn dám vác mặt đến đây sao ? Leo nhìn ông ta giận dữ, đôi mắt cậu đỏ rực, Anh Vũ trong lòng cậu cũng đã ngừng khóc quay sang nhìn ông ta với đôi mắt lạnh lẽo, căm thù...

-Hừ ! Những kẻ vô dụng thì sống nữa chỉ thêm chật đất.

-Anh ấy là con ruột của ông .. Tại sao lại đẩy anh ấy vào chỗ chết, ông còn nhẫn tâm đến mức nào nữa, Hoàng Long, ông có phải là con người hay không ? Cát Cát nghiêng chặt rằng, cả người cô run run trong cơn mưa lạnh...

-Con ư ? Hoàng Long nhếch mép.-Ta còn không biết nó là con của ai , dựa vào đâu mà mày nghĩ nó là con trai ta, cô bé ?

-Ông nói vậy là sao ? Minh Nhật nhìn gã đàn ông giận dữ.

-Hừ ! Mẹ nó trước đây được gả cho nhà họ Hà để trả nợ, người đàn bà đó không có gì đặc biệt ngoài vẻ đẹp mê hồn đàn ông, bố mẹ nó không thể trả nợ cho tao nên tao đành phải đòi từ con gái của chúng. Mặc dù người đàn bà đó không có tiền tài, địa vị gì để giúp cho công việc làm ăn của ta, nhưng ta có thể sử dụng cô ta như một con mồi để câu lũ đàn ông ngu ngốc, những kẻ đó có thể là đối thủ, là kẻ thù hay bạn làm ăn, và bà ta đã làm rất tốt, ta đã thu được không ít lợi nhuận khi đem người đàn bà đó ra trao đổi. Nhưng có một điều nằm ngoài dự tính của ta là ả ta đã có thai, ta cũng không biết được cái thai đó là của ai, nhưng ta biết ta không muốn đứa trẻ chào đời, vậy mà nó đã cứu thoát chúng khỏi tay ta, và đến bây giờ ta cũng không biết chúng có thật là con ta hay không nữa....

-Ông....trên đời này có hạng người đê tiện, rác rưởi như ông sao ?

Leo nghiêng răng, đôi tay cậu dần thả lỏng Anh Vũ ra, cô bé vẫn nhìn ông ta, bất động và lạnh lẽo. Đôi mắt trong veo nhuốm màu đen thẳm đầy căm thù...Mọi người đều cau mày nhìn gã đàn ông trước mặt, bây giờ thì họ đã biết khi ở trong nhà họ Hà, hai anh em Anh Khôi và Anh Vũ bị đối xử ra sao rồi...

-Ta có quá nhiều vợ và tình nhân nên cũng có không ít đứa con, dù vậy ta vẫn không biết chính xác đứa nào là con của ta, còn đứa nào là con hoang. Nhưng có một người ta chắc chắn là con trai ruột của ta. Ông ta mỉm cười quay sang Khôi Vỹ.-Và con là người duy nhất có thể thừa kế lại ta.

Khôi Vỹ nhìn ông ta lạnh lùng...

-Con có muốn trả thù cho thằng bé đó không, Khôi Vỹ ?

-Trả thù ai ? Trả thù ông sao ? Ông đã ép nó đi tới khu nhà hoang đó để Trường Dương giết nó....

-Không, ta không ép nó, là nó tự nguyện đi tới đó...

-Ông nói dối. Cát Cát hét lên. -Anh Khôi không bao giờ chịu đi tới nơi đó cả, rõ ràng ông đang nói dối.

-Ta không nói dối. Ta chỉ nói với nó rằng, nếu nó có thể làm xong chuyện này cho ta, ta sẽ để nó được tự do. Và nó đã đồng ý...

Khôi Vỹ nhìn lạnh lẽo.

-À...Khôi Vỹ, con cũng nên cảm ơn thằng bé đi, nhờ nó mà ta đã cho con hai năm thoải mái tự do bên ngoài nhà họ Hà đó. Hoàng Long nhìn Khôi Vỹ cười nhạt. Anh hơi nhúm mày.

-Ông muốn nói gì ?

-Hừ...Hai năm trước khi con bỏ đi, ta đã định bắt con về, hoặc khử con và con bé Anh Vũ, nhưng chính nó đã van xin ta tha cho hai đứa, đổi lại nó sẽ trở thành người thừa kế cho ta, giúp ta làm việc, và quả thật trong suốt hai năm qua nó đã làm được cho ta không ít chuyện...

Anh Vũ và Khôi Vỹ nhìn ông ta sững sờ...

Anh Khôi ở lại để bảo vệ cho hai người sao...

-Anh Khôi cũng là một thằng nhóc hữu dụng. Thật tiếc khi nó không thể giúp ta được nhiều hơn, nó có vẻ rất thương con và con bé song sinh với nó đó nhỉ, thế nào ? con có muốn trả thù cho nó không ? giết Trường Dương và trả thù cho em trai yêu quý của mình. Nếu con muốn, ta sẽ cho con trở về.

-Ông đẩy thằng bé đến chỗ chết chỉ vì muốn tôi trở về ?

-Đúng ! Nhưng để chuộc lỗi, ta sẽ giúp con trả thù !

-ĐỒ KHỐN !!!!!

Dường như không còn kìm chế được nữa, Leo và Minh Nhật gào lên rồi lao vào Hoàng Long, đám thuộc hạ của ông ta vội lao ra chặn lại, và đương nhiên những tên đó bị ăn đòn.

-Ông là đồ rác rưởi...

Leo lao lên tung một cú đấm vào mặt kẻ thù, nhưng cánh tay của cậu bị đá gạt đi chỗ khác, tay quần gia lao lên đấm mạnh vào bụng cậu..

-Leo !!!

Minh Nhật quay sang lo lắng, Leo nhăn mặt hơi cúi xuống, Hắc Hải tiếp tục lao lên giáng một cước vào người cậu. Nhưng trước khi nhận được cú đá đó, Leo đã lách người né được và lao lên giáng một cước vào ngực Hắc Hải, ông ta loạng choạng lùi về sau, máu nhòe ra trên miệng, dường như vài chiếc xương sườn đã gãy...

Minh Nhật cũng nhanh chóng xử lí hai tên đang đánh cậu...

Không còn tên vệ sĩ nào bên mình nữa, Hoàng Long đứng yên lạnh lùng. Bàn tay ông ta đưa vào túi áo khoác, Khôi Vỹ nhìn sang nhíu mày, Hoàng Long lúc nào cũng giấu trong người một khẩu súng ngắn...đúng lúc này Leo lao tới định giáng một cú đấm vào mặt ông ta....

Nhưng...

Pặc...

-Dừng lại, Leo...

Cánh tay cậu bị giữ lại, Khôi Vỹ lạnh lùng kéo cậu ra sau, Leo quay sang hơi phẫn uất.

-Anh Vỹ...Buông em ra....

Cậu cố giành cánh tay ra, nhưng không được...

-Ồ...Khôi Vỹ !!! Con bảo vệ cho ta, vậy là con đồng ý trở về ? Hoàng Long nhìn Khôi Vỹ cười hài lòng.

-Không ! Khôi Vỹ quay sang, khuôn mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm như dao.

-Đây là cậu trả lời của con sao ? Thật đáng thất vọng...

-Nếu biết được tôi sắp làm gì, ông sẽ còn phải thất vọng hơn nữa kìa...Cánh tay anh hơi lỏng và buông Leo ra.-Cút đi! lần cuối cùng tôi tha mạng cho ông đó. Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ là kẻ thù.

-Sao ? Hoàng Long nhìn cậu cười nhạt, mọi chuyện đã không như dự tính của ông ta.

-Hoàng Long !!!! Tôi sẽ không tha cho ông đâu. Ông sẽ phải trả giá, cả Trường Dương nữa, tôi thề sẽ bắt các người phải trả giá.

Anh Vũ nhìn Hoàng Long căm thù và hé một nụ cười, nụ cười nửa miệng và ánh mắt sắc lẹm như dao giống hệt như Khôi Vỹ, và từ đó cho đến khi trở về nhà, cô không mở miệng nói với ai câu gì nữa...

10h30 phút đêm...

-Anh Vũ. Em hãy ăn một chút gì đi, em không ăn không uống suốt ngày hôm nay rồi, nếu cứ như thế này em sẽ chết mất.

Leo nhìn cô bé xót xa, Anh Vũ vẫn ngồi im trên giường, lưng dựa vào tường, hai tay buông thõng, đôi tay dính đầy bùn đất từ khi ở nghĩa trang trở về vẫn chưa được rửa, máu đã ngừng rỉ ra nhưng vẫn đau buốt, đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm ngoài bầu trời đen tối...

Anh Khôi đã đi thật rồi, bây giờ thì cô đã phải chấp nhận sự thật là anh ấy đã đi thật rồi....

Hoàng Long...

Trường Dương...

Hai kẻ này chính là người đã cướp đi anh trai cô, hai kẻ đáng nguyên rủa này...Đôi mắt Anh Vũ sắc lẹm, hai giọt nước chọt trào ra, Leo đưa tay lên gạt ngang và ôm cô bé vào lòng. Anh Vũ vẫn không phản ứng gì, nước mắt cô bé thấm ướt vai sơ mi trắng của cậu. Leo ôm chặt cô bé, trái tim cậu đau nhói, cậu muốn xóa đi những giọt nước mắt trên khuôn mặt bé nhỏ của Anh Vũ, cậu muốn xóa đi nỗi đau đang cào xé trái tim

cô bé, nhưng cậu không thể, tim cậu cũng đang đau, Anh Khôi-người bạn cậu rất yêu quý và còn là anh trai của Anh Vũ đã chết, cậu chỉ biết lặng im ở cạnh Anh Vũ, lặng im lau nước mắt và ôm chặt cô bé như thể này...

-Em muốn báo thù...

Anh Vũ cất tiếng, giọng nói lạnh lùng khô khốc. Buông cô bé ra, Leo nhìn Anh Vũ nghiêm túc. Hai bàn tay cậu giữ chặt khuôn mặt cô bé.

-Nếu đó là tâm nguyện của em, anh nhất định sẽ làm cho em.

48. Chương 48

Chap 48: Trả thù

Bên ngoài căn phòng khách, Cát Cát và Minh Nhật đã về nhà, một mình ngồi trên sofa, Khôi Vũ lặng im hút thuốc, khắp sàn nhà văng vãi bao nhiêu đầu lọc, khói trắng tỏa ra khắp đặc không khí, căn phòng không được bật điện, ánh trắng từ bên ngoài hắt vào sáng rực...

-Anh Vũ !

Leo từ phòng Anh Vũ đi ra, Khôi Vũ vẫn lặng im ngồi trên sofa đốt thuốc, bộ đồ sơ mi ướt đẫm trên người anh từ trưa đến giờ vẫn chưa được thay ra, Leo đi lại trước mặt anh thở dài. Khôi Vũ cũng đã phải chịu một cú sốc không kém gì Anh Vũ...

-Anh Vũ sao rồi ? Khôi Vũ hỏi cậu, anh vẫn không ngước lên, đôi mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

-Cô bé ngủ rồi, viên thuốc an thần đã có tác dụng, khi thấy cô ấy bị kích động ở nghĩa trang em đã rất lo lắng, nhưng có lẽ cô ấy đã ổn rồi.

Khôi Vũ không hỏi gì thêm nữa, đôi mắt đen thẳm hòa vào màn đêm đen đặc, điều thuốc trên miệng anh vẫn tỏa ra làn khói trắng làm khắp đặc căn phòng.

-Anh định tự thiêu cháy lá phổi của mình sao ? cả ngày nay anh đã hút bao nhiêu thuốc rồi?

Leo nhú mày đưa tay giật điều thuốc trên miệng anh xuống, nhưng ngay lúc cậu cảm ra cánh tay cậu đã bị nắm chặt, và Khôi Vũ kéo cậu ngã xuống chiếc ghế bên cạnh, Leo hơi giật mình, cậu lo cho sức khỏe của Khôi Vũ nhưng có lẽ cậu đã chọc giận anh ấy rồi.

-Leo ! Khôi Vũ quay sang nhìn cậu, đôi mắt đen thẳm trong đêm nhìn buồn rười rượi, Leo vẫn ngược nhìn anh chờ đợi.-Anh muốn nhờ em giúp một chuyện....

.....

“Khôi Vũ-nhà kinh doanh tài ba đã từng làm mưa làm gió trên thương trường hai năm về trước đã trở lại...”

Dòng tin tức mới nhất trên tờ báo kinh tế được in đậm đập vào mắt mọi người. Khôi Vũ được mời tới làm tổng giám đốc điều hành công ty Blue Rose của dòng họ Hoàng danh tiếng. Và người đưa ra lời đề nghị này là Hoàng Hạ Phong, người con trai duy nhất mới được nhận quyền thừa kế chiếc ghế của chủ tịch hội đồng quản trị của Hoàng Minh Đức. Việc làm đầu tiên của công ty này khi vị tổng giám đốc lên nắm quyền là mở rộng kinh doanh và tuyên chiến với hai công ty lớn PARADISE và SHADOW của hai ông trùm thế giới ngầm. Khôi Vũ không liên kết với bên nào để hạ gục kẻ thù, và hai đối thủ của cậu cũng không có ý định liên kết với nhau, đây thực sự là cuộc chiến tay ba...

-Anh quyết định quay lại thương trường thật sao, anh hai ? Anh Vũ vất tờ báo sang một bên, dựa lưng vào chiếc sofa ngược nhìn trời.

-Anh đã cho hợp báo, còn đăng một bài hoành tráng như vậy nữa, không lẽ để đùa cho vui sao ? Khôi Vũ đưa điều thuốc lên miệng, vậy là anh đã bắt đầu hành động rồi.

-Nhưng anh định làm gì , Khôi Vỹ ?

Leo nhìn anh lo lắng, mặc dù cậu đã đồng ý làm tất cả những gì mà anh yêu cầu cậu giúp đỡ, nhưng Khôi Vỹ vẫn chưa nói cho cậu nghe ý định của anh, cậu chỉ biết rằng anh đang cố trả thù cho em trai mình, và cậu nhất định sẽ giúp anh ấy đến cùng, vì đây cũng là tâm nguyện của Anh Vũ...

-Hoàng Long và Trường Dương có thể lực kinh tế rất lớn, nhờ giàu có mà thế lực ngầm của họ cũng hơn hẳn kẻ khác, vì vậy có rất nhiều kẻ tai to mặt lớn ở phía sau chống lưng, che chở cho những hành động phạm pháp của hai người này, dù họ có giết người, buôn lậu hay làm ăn lách luật cũng không ai dám đụng vào. Đó chính là thứ mà người ta gọi là sức mạnh của đồng tiền. Nhưng nếu bây giờ phá sản được hai công ty đó thì quyền lực thế giới ngầm của họ cũng tự nhiên mà tan rã, lúc đó sẽ không còn ai muốn đứng ra chống lưng cho hai kẻ đó nữa, họ sẽ phải chịu tội trước pháp luật...

Mà nếu pháp luật không thể trừng trị họ thì kẻ thù cũng sẽ tìm đến thanh toán họ thôi...

Khôi Vỹ nhìn hai đứa nhóc giải thích, đây có lẽ là cách trả thù tốt nhất lúc này. Hoàng Long dù sao cũng là bố ruột của anh, anh cũng không muốn hành xử ai theo kiểu như ông ta vẫn làm với kẻ thù, nếu giết người để trả thù thì mọi chuyện sẽ chẳng bao giờ chấm dứt cả...

-Tuy nhiên cậu cũng phải lưu ý đó Khôi Vỹ. Minh Đức nhìn anh góp ý.-Hai người đó đứng đầu hai công ty nổi tiếng và mạnh nhất nhì trong nước, Hoàng Long và Trường Dương cũng sở hữu bộ óc kinh doanh thiên tài, nếu không cẩn thận, cậu sẽ không thể đánh bại được họ đâu...

Mọi người nhìn sang ông lo lắng, Leo đã kể mọi chuyện xảy ra cho bố mình nghe, và đây là điều kiện để ông đồng ý giao mọi quyền quyết định cho cậu. Nhưng mọi người vẫn có vẻ ngạc nhiên, họ không ngờ ông lại dễ dàng đồng ý như vậy, hôm nay ông còn mời hai anh em Anh Vũ đến nhà chơi, dường như ông rất có cảm tình với hai anh em cô...

-Tôi nhất định sẽ đánh bại được họ. Và sẽ mang về cho Blue Rose một nguồn lợi khổng lồ sau vụ này. Khôi Vỹ nhìn ông quả quyết, ánh mắt sắc sảo đầy kiên định, Minh Đức nhìn anh mỉm cười.

-Tôi tin cậu. Ông chậm chạp đứng dậy đi ra cửa sổ, bầu trời bên ngoài buổi sáng thật dễ chịu.-Cũng đã đến lúc tôi nghỉ ngơi được rồi. Tôi đã muốn giao lại công ty cho Phong từ lâu, nhưng thằng bé này còn quá ham chơi và non nớt kinh nghiệm trên thương trường, nhưng nếu bây giờ cậu chịu giúp đỡ cho nó, tôi tin chẳng mấy chốc mà con trai mình sẽ trở thành một doanh nhân thành đạt. Blue Rose là thành quả tâm huyết cả đời của tôi, tôi rất hi vọng sau này Phong sẽ xây dựng nó phát triển lớn mạnh hơn bây giờ. Vì vậy Khôi Vỹ...Công ty và con trai tôi, nhờ cậu trông coi nhé ?

-Tôi hứa !

-Mà dẹp chuyện này sang một bên đi. Chúng ta ăn sáng thôi, hôm nay tôi mời hai anh em cậu tới không phải để bàn công việc đâu.

Minh Đức vui vẻ đưa mọi người xuống nhà bếp, trên chiếc bàn hình chữ nhật trải khăn trắng tinh là bao nhiêu đồ ăn ngon lành bày la liệt, đây là những món giàu dinh dưỡng ông đã cất công chuẩn bị cho hai người khách quý. Khôi Vỹ lịch sự ngồi xuống, Anh Vũ vẫn lặng im, mọi người không khó nhận ra rằng cô bé đang đau buồn về cái chết của anh trai mình. Minh Đức ngồi xuống bên cạnh cô bé.

-Anh Vũ, cháu mau ăn đi còn đi học, dạo này cháu có ăn uống đầy đủ không vậy ? bác thấy cháu xanh xao quá.

Anh Vũ khẽ gượng cười đáp lại sự quan tâm của ông, Minh Đức không thấy phiền lòng vì thái độ của cô bé, ông nhắc Leo gấp thức ăn cho cô và vui vẻ nói chuyện với Khôi Vỹ về những dự định của mình sắp tới. Anh Vũ chậm chạp đưa những miếng thức ăn vào miệng, nhưng cô chỉ thấy nó đắng nghét... Leo ở bên cạnh cũng nhận ra thái độ gượng gạo của Anh Vũ, cậu cắt nhỏ miếng bit tét ra đưa tới trước mặt ép cô phải ăn hết mới được...

7h30 phút...

Sáng nay Leo đã xin phép giám thị cho cậu và Anh Vũ đi đến trễ một tiết, lúc này cô bé cũng vừa ăn xong miếng bit tét cậu đưa, Leo lấy khăn giấy lau miệng cho cô bé rồi kéo cô đứng dậy.

-Anh Vỹ, bố !! Tụi con đi học đây, trễ giờ rồi !

Khôi Vỹ gật đầu, anh nhìn em gái mình hơi lo lắng, Anh Vũ không nói gì, cô bé chậm chậm đứng dậy đi ra ngoài, Leo cũng theo sau cô bé, nhưng vừa ra đến cửa, bố cậu đã giữ tay cậu lại dặn dò:

-Phong !

-Chuyện gì vậy bố ?

-Cô bé đang rất đau buồn, hãy ở bên cạnh an ủi nó nhé.

Leo mỉm cười gật đầu, điều này cậu biết rõ...

Trên lớp học, đám bạn xúm lại hỏi chuyện Anh Vũ, không hiểu lí do gì mà cô bé vắng học suốt một thời gian dài như vậy, Anh Vũ không trả lời đám bạn, hỏi Cát Cát cũng

Giờ ra chơi....

-Anh Vũ !!!!!

Cô chủ nhiệm cầm tờ kiểm tra một tiết mới chấm đi tới trước mặt Anh Vũ giận dữ, bài kiểm tra của cô bé bị 0 điểm, đây là lần đầu tiên một cô bé học trò xuất sắc như cô phải nhận điểm số này, Anh Vũ vẫn lặng im nhìn cô chủ nhiệm buồn bã...

-Anh Vũ !!! Em sao vậy, suốt một tuần nay em đã làm gì mà không chịu đi học, đã vậy còn không chịu thông báo cho cô biết lí do, bây giờ làm bài kiểm tra thì bị 0 điểm, em làm sao vậy hả ?

Cô chủ nhiệm nhìn cô bé giận dữ pha lẫn lo lắng, Anh Vũ thì không còn tâm trạng nào để học hành nữa, đôi mắt vô hồn không có một chuyển động...

-Anh Vũ !!!! Thực ra đã có chuyện gì xảy ra vậy, gia đình em đã gặp chuyện gì sao ? Hay em có khó khăn gì, mau nói cho cô biết đi !

Cô chủ nhiệm ngồi xuống trước mặt cô bé với vẻ quan tâm, Anh Vũ từ trước đến giờ là đứa học trò ngoan ngoan học giỏi nhất lớp, bây giờ cô bé lại như người mất hồn sau một thời gian nghỉ

-Anh Vũ !!! Anh Vũ !!! Em có nghe cô nói hay không ?

Cô chủ nhiệm lắc vai Anh Vũ, bây giờ cô bé mới ngước lên với vẻ chán nản:

-Em xin lỗi...

-Em sao thế, có chuyện gì xảy ra thì hãy nói với cô đi...

Cô chủ nhiệm mỉm cười thật thân thiện, ánh mắt dịu dàng nhìn Anh Vũ với vẻ đáng tin cậy, nhưng cô vẫn lặng im, bây giờ cô không muốn nói gì với ai nữa, cô chỉ muốn được yên tĩnh, yên tĩnh mà thôi...

-Anh Vũ !!!!

Cô chủ nhiệm vẫn nhìn cô bé với vẻ lo lắng, mấy người giáo viên bên cạnh cũng quay sang với vẻ hiếu kì, những người này đều dạy lớp Anh Vũ và họ không lạ gì cô học trò xuất sắc này, nhưng thái độ của cô bé hôm nay khiến họ ngạc nhiên quá.

-Thưa cô !!!! Leo từ ngoài cửa bước vào phòng giáo viên,-Thưa cô, bạn Anh Vũ mấy hôm nay không được khỏe, vì vậy mà vừa rồi bạn ấy mới nghỉ học và làm bài kiểm tra không tốt...

-Leo ? Cô chủ nhiệm quay sang cậu ngạc nhiên.- Em nói Anh Vũ không khỏe sao, em ấy bị bệnh gì vậy ?

-Anh Vũ bị suy nhược cơ thể nặng, bây giờ bạn ấy không thể trả lời được những gì mọi người hỏi đâu ạ, mong cô để bạn ấy nghỉ ngơi một chút, khi nào khỏe hẳn rồi nói chuyện.

-Em bị bệnh sao, Anh Vũ ? Sao không nói cho cô biết.

Cô giáo quay sang cô bé lo lắng, Anh Vũ vẫn cụp mắt nhìn xuống không trả lời, trông cô bé bây giờ đúng là giống bị bệnh thật, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt thâm quầng, đôi môi nhỏ khô nhợt nhạt, Leo đi đến nhẹ nhàng nắm tay cô bé kéo ra khỏi phòng giáo viên.

-Xin phép cô cho em đưa bạn ấy lên phòng y tế một lát, dường như Anh Vũ cảm thấy mệt quá rồi.

-Ồ...

Cô giáo nhìn theo hai đứa ngạc nhiên, Leo đã nắm tay Anh Vũ đưa cô bé ra bên ngoài rồi. Lớp học sắp bắt đầu, Leo đưa cô bé đi trên hành lang nhưng không vào lớp, Anh Vũ cũng không chú ý, cô bé cứ đi như một người mất hồn...

-Leo !!!! Leo!!!! Có tiếng gọi phía sau, hai người dừng lại, Sa Lê chạy đến ôm chầm lấy Leo vui vẻ:-Leo ! Sao mấy hôm nay cậu không đi học, tớ lo cho cậu quá, cậu lại đi đánh nhau quậy phá nữa sao ?

Sa Lê nhìn cậu cười thật tươi, nhưng vài giây sau thì khuôn mặt cô lập tức trở nên khó chịu khi thấy Anh Vũ đang đứng bên cạnh, Leo gỡ tay cô bé ra thở dài.

-Sa Lê, vào lớp đi, sắp vào học rồi...

-Không ! Lâu lắm mới được gặp cậu, tớ chỉ muốn ôm lấy cậu thật lâu thôi. Sa Lê vừa nói vừa ôm chặt lấy Leo và nhìn Anh Vũ với vẻ khiêu khích, cô bé kia vẫn lặng im bất động.

-Thôi đi nào Sa Lê ! Leo nói với vẻ hơi khó chịu, cậu gỡ tay cô bé ra .

-Không ! Nếu cậu hứa hôm nay đi chơi với tớ thì tớ mới buông tay. Sa Lê vẫn nhìn cậu bướng bỉnh. Leo lúc này đã cảm thấy hơi khó chịu...

-A !!!! Đại ca !!!! Anh đây rồi, tụi em đi tìm anh mãi !!!

Từ chân cầu thang, mấy đứa nhóc đàn em của Leo cũng chạy lên mừng rỡ.

-Đại ca !!! Sao mấy hôm nay anh không đi học ?

-Có vụ gì vui không ? sao không cho tụi em biết với !

Mấy đứa nhóc xúm quanh Leo ôm tới cả một góc hành lang, dạo gần đây cậu có vẻ ít qua lại với đám nhóc này quá, nhưng tụi nó xem ra vẫn rất yêu quý Leo, thấy cậu ở đâu là đám này lập tức bu lại, cậu nhóc lúc này mới quay sang nhìn tụi nó mỉm cười:

-Tụi bây đến đúng lúc lắm, tao có chuyện định nhờ tụi bây chút nè !

Leo vừa nói vừa đưa mấy cuốn tập cho đám đàn em, tụi này cầm lấy mở ra xem với vẻ ngạc nhiên, đây là vở học những môn hôm nay của cậu và Anh Vũ.

-Chuyện gì vậy, đại ca ?

-Sao anh lại đưa tụi em mấy cuốn tập này ?

-Hôm nay tao cúp, tụi bây chép bài cho tao, nhớ nắn nót chữ sao cho thật đẹp đó, tao mà đọc không ra là tụi bây coi chừng đó ! Leo nhìn đám đàn em cảnh cáo, tụi này vẫn vui vẻ.

-Đại ca yên tâm, tụi em sẽ chép bài đầy đủ cho anh !

-Tốt ! Nhờ tụi bây đó nhé ! Anh đi đây !

Leo vui vẻ đi lại nắm tay Anh Vũ kéo đi, đám đàn em phía sau nhìn theo với vẻ tinh quái, vài tên hứng lên cổ gào to, reu reo chọc cậu:

-Đại ca có bồ rồi tụi bay ơi !

-Huýt....Huýt...Hai người đẹp đôi quá...

Anh Vũ vẫn lặng im, không có lời nào lọt vào tai cô nữa, cô không còn quan tâm đến những gì đang diễn ra xung quanh nữa, mọi thứ trôi qua trước mặt cô như một cuốn phim câm...

Ồ

49. Chương 49

Chap 49: Điều ước từ biển cả

Anh Vũ ngồi trên xe của Leo, cô bé lặng im nhìn ra cửa kính, đôi mắt trong veo, vô hồn. Leo không cố gọi chuyện với cô bé, vì cậu biết Anh Vũ sẽ không trả lời cậu, cậu chỉ cứ thế, lặng im ở bên cạnh, quan tâm và che chở cho cô...

-Tối rồi, Anh Vũ !!!! Xuống xe đi !

Chiếc xe hơi màu đen của Leo dừng lại bên bãi biển vắng, cậu mở cửa rồi nắm tay Anh Vũ kéo ra, cô bé vẫn lặng im đi theo Leo, không phản kháng, không thắc mắc, cứ như một cái xác không hồn. Leo đưa cô bé đi xa ra ngoài biển, những cơn sóng bạc ào tới làm ướt nhem đồng phục của hai đứa, Anh Vũ không biết Leo định làm gì, cô bé cũng không quan tâm Leo định làm gì. Lấy ra một chiếc lọ thủy tinh nhỏ có một tờ giấy bên trong, cậu đưa cho Anh Vũ nghiêng đầu cười:

-Em thử đi, Anh Vũ ! Thử ước một điều gì đó với biển cả đi.

Đôi mắt đen thẳm của Anh Vũ đưa xuống nhìn chai thủy tinh nhỏ, cô vẫn không đưa tay lên nhận.

- Không

-Tại sao ?

Một cơn sóng ào đến tạt ướt nhem bộ đồng phục và khiến hai người chao đảo, Leo ôm chặt Anh Vũ để cô bé không bị sóng đánh ngã. Cô bé vẫn lặng im đưa đôi mắt vô cảm nhìn chai thủy tinh nhỏ.

-Em biết biển không thể mang lại điều ước cho em...Không thể...Mãi mãi không thể....

Tiếng nói của Anh Vũ hòa vào tiếng sóng dạt dào, trái tim Leo hơi nhói, cậu hạ chai thủy tinh xuống và ôm chặt Anh Vũ vào lòng ...Hai người cứ lặng yên như vậy, lặng yên lắng nghe những tiếng thổn thức từ con tim đau nhói và đón nhận những cơn sóng giận dữ đang lao vào mình. Thời gian như ngưng đọng. Vạn vật như ngưng đọng...

-Anh không biết phải nói gì để an ủi em. Leo cất tiếng, giọng đau đớn.-Anh biết anh cũng không thể nói gì để em hết buồn. Nhưng anh sẽ mãi ở bên cạnh em. Mãi mãi...

Vòng tay Leo siết chặt lấy Anh Vũ, mái tóc đỏ chạm nhẹ vào khuôn mặt cô bé, Anh Vũ nhú mày, hai dòng nước mắt từ từ chảy xuống ướt đầm chiếc sơ mi đồng phục của Leo, những giọt nước mắt nóng bỏng như muốn làm tan chảy trái tim Leo, cậu siết chặt cô bé hơn. Anh Vũ bắt đầu khóc nức lên, nức nở...

Dưới chân hai người, sóng biển vẫn dạt dào....

-Không sao đâu, Anh Vũ !!!! Anh sẽ mãi ở bên cạnh em, không sao đâu....

“Không có anh, em vẫn ổn, vì có người đã hứa ở mãi bên cạnh em...”

Nụ cười rạng rỡ của Anh Khôi lại hiện về trong tâm trí Anh Vũ, đôi mắt đen thẳm ấy, mái tóc dài mềm mại ấy, sự quan tâm ân cần ấy...Anh Vũ khóc lên nức nở, hai bàn tay cô bé níu chặt lấy Leo hơn. Ôm chặt Anh Vũ, Leo vỗ nhẹ lên vai cô bé an ủi...

-Anh sẽ ở mãi bên cạnh em...

Tiếng sóng dạt dào hơi át đi giọng nói của Leo, nhưng Anh Vũ vẫn nghe thấy rất rõ lời hứa này, trái tim cô bé trở nên ấm áp, Leo đang ở bên cạnh cô, đôi mắt nhạt nước nhắm chặt, cô bé mỉm cười. Anh Khôi đã nói đúng, anh ấy đã rời xa cô, nhưng cô sẽ vẫn không cô độc, vì bên cạnh cô đã có một người khác rồi, một người khác sẽ luôn ở cạnh cô, lau nước mắt cho cô, ôm chặt che chở cho cô, và sưởi ấm trái tim bé nhỏ của cô...

Leo...

Một cơn sóng trắng cuốn chiếc lọ thủy tinh đi ra xa, Anh Vũ và Leo nhìn theo, chai thủy tinh dập dờn trôi xa dần, xa dần rồi khuất sau chân trời chạng vạng,

-Anh nghĩ điều ước có trở thành sự thật được không , Leo ?

Anh Vũ nhìn theo ánh sáng của chai thủy tinh le lói trên biển đang biến mất rồi quay sang Leo, Leo mỉm cười, cậu đưa tay xoa đầu cô bé ôm vào lòng mình:

-Được mà, anh tin điều ước của em sẽ trở thành hiện thực...

Anh Vũ mỉm cười. Đôi mắt nhạt nước...

Trở thành hiện thực ư ? Cô không biết nó có trở thành hiện thực được hay không, nhưng bây giờ cô thấy lòng mình đã nhẹ nhõm, trái tim cô không còn đau nhói lên từng cơn nữa....

Chai thủy tinh nhỏ trôi dần ra xa, bên trong là tờ giấy có dòng chữ được ghi nắn nót của Anh Vũ...

“NẾU ĐƯỢC SINH RA MỘT LẦN NỮA, CHÚNG TA SẼ LẠI LÀ MỘT CẶP SINH ĐÔI”.

-Anh Vũ !!! Bây giờ đến lượt anh sẽ biến những điều ước của em thành hiện thực...

Leo cúi xuống hôn lên trán Anh Vũ....

Chiếc xe hơi dừng lại trước quán trà Windy, Anh Vũ bước xuống nhẹ nhàng, căn nhà đột nhiên trở nên trống vắng, Khôi Vỹ đã ở lại ngôi biệt thự của nhà Leo để tiện cho công việc sắp tới của anh, Minh Đức cũng nói Anh Vũ nên chuyển đến ở với họ nhưng cô bé từ chối. Không còn Khôi Vỹ, tiệm trà cũng bị đóng cửa, vì một mình Anh Vũ không thể nào điều hành được công việc của quán, và cô bé cũng không có tâm trạng để buôn bán gì nữa...

-Anh Vũ, em ở một mình có ổn không ? sao không tới nhà anh với anh Vỹ luôn.

Leo đi lại ngồi xuống chiếc sofa ở phòng khách, Anh Vũ nhìn cậu gượng cười:

-Em ở đây thoải mái hơn, anh Vỹ cũng đâu có ở mãi nhà anh đâu, anh ấy đi làm việc suốt ngày...

Leo nhìn cô bé cười buồn, Anh Vũ còn lưu luyến hình ảnh của anh trai mình ở ngôi nhà này, cậu cũng không muốn ép buộc cô bé nữa, Anh Vũ cần thời gian để mọi thứ trở lại cân bằng...

50. Chương 50

Chap 50: Bạn gái của đại ca

6h30 phút....

-Chào chị hai !!!!

Mới bước xuống xe của Leo đi vào cổng trường Anh Vũ đã thấy một đám đàn em của Leo ở đâu đi lại xôn xao, mấy ánh mắt nhìn cô cười tinh quái, cô bé ngơ ngác hỏi lại bọn này khó hiểu.

-Các cậu gọi ai là chị hai ?

-Đương nhiên là tụi em gọi chị rồi, vì chị là bạn gái của anh Leo mà...

-Đại ca, chị hai đẹp quá...

-Sao anh không giới thiệu cho tụi em biết sớm...

Đám nhóc này vây quanh hai người huyền thuyên đủ điều, Anh Vũ cười gượng gạo, khuôn mặt cô bé hơi ửng hồng, còn Leo nhìn đám đàn em với vẻ hài lòng.

-Ồ...Giới thiệu với tụi bây, đây là vợ chưa cưới của anh, từ nay nhớ lễ độ với cô ấy...

Leo khoác vai Anh Vũ cười tươi rói, và thông báo của cậu đã trở thành một tin tức động trời, chẳng mấy chốc nó lan ra khắp trường, vài chục trái tim vỡ nát vì chàng hot boy. Anh Vũ thì nhìn Leo bực bội, nhờ cậu

mà suốt ngày cô bị đám đàn em nhiều chuyện ấy bám theo huyền thuyên đủ điều. Thấy cô tới căn tin xếp hàng mua đồ ăn thì cả đám lập tức lùa hết mọi người sang để nhường chỗ cho cô, đi cầu thang lên phòng học cũng có hai hàng mấy đứa nhóc này đi theo như muốn hộ tống Anh Vũ. Cô bé vừa ngại vừa thấy bức mình, nhưng không có cách nào cắt được mấy cái đuôi nhiều chuyện này. Leo đúng là không biết cách dạy dỗ đàn em mà....

Hiện tượng này đã kéo dài suốt hai ngày rồi mà cũng không thấy có dấu hiệu thay đổi, Anh Vũ gần như phát điên lên vì tự nhiên trở thành tâm điểm chú ý của cả trường, như hôm nay vậy, mới hết tiết giữa giờ đã có một đám xôn xao chạy xộc vào phòng học Anh Vũ và dốc lên bàn cô một đồng đồ ăn...

-Chị hai !!! Đại ca !!! tụi em mua đồ ăn sáng cho hai người rồi !!!

Leo nhìn

-Hử...Anh Vũ...Cậu trở thành chị hai của trường rồi sao ?

Cát Cát và Minh Nhật quay sang trêu chọc, Anh Vũ nhìn hai người gượng cười.

-Cát Cát, Nhật Nhật, qua đây ăn luôn đi !

Leo nhìn hai đứa bạn mở lời, hai đứa nhóc lập tức lao lại liền, cả hai chỉ chờ cậu nói này của

-Hahahaa...Tớ là bạn của chị hai mấy cậu, vậy tớ có được đối xử như chị hai không ?

-Có chứ !

Mấy thằng nhóc ngây thơ nhìn cô gái dễ thương gật đầu lia lịa, Leo định cản tụi nó lại, tụi nó giờ mới nói một câu hơi bị thiếu suy nghĩ rồi, nếu Cát Cát mà nắm được đám đàn em của cậu đảm bảo tụi nó sẽ không thể sống qua hết học kì được đâu...

Anh Vũ nhìn cô bạn thân thở dài. Con nhỏ này chắc lại muốn bày trò gì nữa rồi. Rồi đôi mắt cô bé hơi chùng lại....

Cát Cát đang vui cười...Nhưng nụ cười của nó sao giả tạo quá....

Rồi cô quay sang Minh Nhật, dường như những người bạn của cô đang cố gắng mỉm cười trước mặt cô, nhưng những nụ cười đó chẳng giống trước đây chút nào cả. Vô hồn, vô cảm....Anh Vũ cúi xuống đưa một chiếc bánh lên miệng nhai chậm chạp. Giờ thì cô bé đã nhớ ra...Không phải cô là người duy nhất đau lòng...

-Hình như nước ép cà chua ở đây có vị gì hơi khác....Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì Leo lên tiếng, cậu đang cầm lon nước ép cà chua đưa lên miệng hơi nhứ mảy...

-Khác gì ? nước ép cà chua thì vẫn là nước ép cà chua thôi mà, không lẽ người ta bỏ nhầm nước mắm vào đó ?

Minh Nhật nhìn cậu thắc mắc, đây là lần đầu tiên đám nhóc thấy Leo tự mình uống nước cà chua, mọi lần ở Windy họ thấy Leo luôn khổ sở vì thức uống này cơ mà, điều gì khiến cậu thay đổi sở thích không biết...

-Tớ không biết nữa, nhưng tớ cảm thấy nước cà chua ở quán Windy anh Vỹ cho tớ uống thường ngày vẫn ngon hơn, hương vị đậm hơn...

-Hử...Bây giờ cậu thấy nước cà chua ngon rồi sao, Leo ? Cát Cát cười tinh quái.-Cũng phải thôi, muốn lấy Anh Vũ làm vợ thì cậu phải làm vừa lòng được anh Khôi Vỹ chứ.

Leo đưa tay lên gãi gãi đầu, muốn làm anh ấy vừa lòng ư ? Cậu bị quay như đế bao lâu nay mà đâu thấy anh ấy có vẻ gì là hài lòng đâu...

Tan học...

Anh Vũ đứng trước cổng trường chờ Leo đi lấy xe, không biết từ khi nào đưa Anh Vũ đi học đã là nhiệm vụ của Leo rồi, và hôm nào cậu cũng ở lại Windy đến tối mịt mới về nhà...

-Tạm biệt chị hai !

-Mai gặp lại chị hai !!!

Mấy đứa đàn em của Leo chạy ra mỉm cười với Anh Vũ, cô bé cũng bật cười đưa tay vẫy vẫy chào, mấy đứa này xem ra cũng dễ gần chứ không hung hăng, còn đồ như lần đầu tiên Anh Vũ gặp...

-Ồ...Cô trở thành chị hai của trường này nhanh quá nhỉ ? Hà Anh Vũ !

Một giọng nói mỉa mai vang lên phía sau, Anh Vũ đang dựa lưng vào cổng hơi quay sang, Sa Lệ đang đứng cùng với cô bạn gái của Lâm nhìn cô có vẻ khó chịu. Cô bé hơi nhú mào....

-Cảm giác một con quỷ đã biến mất thật khiến cho người ta thấy nhẹ nhõm đó.

Một câu nói đầy ẩn ý của Sa Lệ được thốt ra, Trái tim Anh Vũ như bị một nhát dao đâm xuyên, cô bé quay lại nó, đôi mắt lạnh tanh...

-Hừ...Anh ta chết rồi sao ? Kể mà người yêu tôi đã dùng mạng sống để bảo vệ ấy ? Cuối cùng cũng chết rồi sao? Nhưng sao cô vẫn sống hạnh phúc như thế này nhỉ ? Tại sao cô cũng không chết đi giống như Anh Khôi chứ ?

Cô bạn gái của Lâm nhìn Anh Vũ chua chát, cô gái này rất hận cô vì cái chết của Lâm. Và điều duy nhất mà cô ta mong muốn có lẽ là cả Anh Khôi và Anh Vũ đều chết đi. Anh Vũ nhú mào, đầu cô bé quay cuồng, đôi chân run run sắp không đứng vững...

-Uyên Linh ! Bình tĩnh đi. Sa Lệ quay sang cô bạn bên cạnh an ủi.-Cô ta mới thật là ác quỷ, mà ác quỷ thì làm sao mà chết được, nó chỉ khiến cho những người bên cạnh nó phải chết thôi. Đúng...nó chỉ hại chết người khác thôi...

Sa Lệ nhìn gương mặt trắng bệch của Anh Vũ cười hài lòng. Cô bé vẫn không đáp lại lời họ. Cả người cô đang run rẩy, nếu như bây giờ có thể làm gì thì cô chỉ muốn cho con nhỏ chết tiệt đó vài cái tát tai mà thôi...

-Hà Anh Vũ...Sa Lệ vẫn nhìn cô chua chát.-Chắc cô cũng biết cô là hạng người như thế nào phải không ? Cô giống như một ngôi sao chổi đem lại tai họa cho người khác, cô chính là người hại chết những người bên cạnh mình, mẹ cô vì cô mà chết, bạn cô vì cô mà chết, bây giờ đến lượt...

-Im đi !!!

Anh Vũ gằn giọng, đôi mắt sắc lẻm lạnh lùng. Sa Lệ hơi hoảng, nhưng cô ta vẫn cố tự trấn tĩnh. Ở ngay cổng trường như thế này cô dám chắc chắn Anh Vũ sẽ không dám động đến cô.

-Hà Anh Vũ...Tránh xa Leo của tôi ra !!!! Sa Lệ quát lớn giận dữ.-Tôi biết rất rõ bây giờ cô và anh trai cô đang muốn làm gì, các người định trả thù hai ông trùm của thế giới ngầm ư ? Tại sao các người không tự mình làm việc đó đi, tại sao lại dựa vào Leo và lợi dụng công ty của bố anh ấy ?

Anh Vũ nhìn Sa Lệ cau mày, cô gái kia vẫn giận dữ nói tiếp.

...-Anh Vũ !!! Cô đang cố gắng kéo Leo của tôi vào nguy hiểm ư ? Cô là đồ khốn, cô nghĩ bố cô sẽ làm gì Leo khi công ty của nhà anh ấy đổi đầu với ông ta chứ ? Cô muốn ông ta giết Leo sao ? Cô muốn đẩy Leo vào chỗ chết sao ?

Anh Vũ hơi sững người, chuyện này cô chưa từng nghĩ tới. Từ khi Anh Khôi chết, tất cả những gì cô nghĩ đến chỉ là trả thù cho anh ấy, nhưng cô chưa nghĩ đến chuyện Leo sẽ ra sao nếu giúp cô trả thù. Bàn tay Anh Vũ nắm chặt. Nếu Leo trở thành kẻ thù của bố cô, chắc chắn ông ta sẽ tìm cách ám hại Leo...

....-Hà Anh Vũ!! Tôi cảnh cáo cô, nếu cô không rời khỏi Leo thì tôi sẽ cho cô phải hối hận đó. Cô chỉ là con ác quỷ xấu xa đem lại tai họa cho người khác, tôi sẽ không để cô hại Leo của tôi đâu...

-Im đi!!!! Sa Lệ...

Còn đang hung hăng với Anh Vũ thì Sa Lệ im bật, Leo đang đi lại

-Leo ! Sa Lệ nhìn cậu gượng cười...

-Tại sao cậu lại nói với Anh Vũ của tớ những lời như vậy ? Leo đi lại nắm lấy tay Anh Vũ, bàn tay nhỏ nhắn lạnh ngắt đang run rẩy, khuôn mặt cô bé cũng nhợt nhạt, cậu cau mày nhìn Sa Lệ bực bội.

-Leo, tớ chỉ muốn cô ta tránh xa cậu ra thôi, nếu còn liên quan đến đứa con gái này, cậu sẽ bị nó hại chết đó...

-Im đi !!!! Tớ làm gì tớ biết rất rõ, Sa Lê !!!! Tớ cảnh cáo cậu, tốt nhất đừng bao giờ cậu tìm tới Anh Vũ nữa, nếu không. Chúng ta sẽ không còn là bạn !

Leo nói xong thì nắm tay Anh Vũ kéo cô bé lên xe, Sa Lê đứng lặng nhìn theo rồi nước mắt trào ra. Lần đầu tiên Leo giận dữ với cô như vậy, cô bé nhìn theo chiếc xe của Leo tức tối.

-Tớ chỉ nghĩ cho cậu thôi, sao cậu dám nói với tớ như thế chứ ?

Sa Lê gào lên rồi ôm mặt khóc nức nở, cô nghĩ chỉ cần nói với Anh Vũ những lời thật cay độc để cô bé rời khỏi Leo là cô sẽ lại có được Leo, nhưng lần này thì mọi thứ đều trái ngược với dự tính của cô rồi.

-Hà Anh Vũ, cô chờ đó, tôi không tha cho cô đâu...

Uyên Linh đi tới đỡ Sa Lê dậy, hai đôi mắt sắc lẹm cắn thù đều nhìn về một hướng...

Hà Anh Vũ...

Ngày hôm sau...

-Chào buổi sáng, chị hai !!!!!

Mới bước chân vào sân trường đã có một đám đàn em của Leo vây lấy Anh Vũ, cô bé quay sang thở dài, cái bọn này, hết việc để làm rồi chắc...

-Chị hai, đại ca đâu rồi ? Một tên đàn em đi lên trước mặt Anh Vũ toe toét.

-Leo đi gửi xe rồi, cậu ấy vào sau...

-Wa !!! Hôm nào anh chị cũng đi học cùng nhau cả, ghen tị quá à...

-Chị hai ơi, đại ca thương chị đến mức quên mất tụi em luôn rồi...

Mấy tên này cứ đi theo Anh Vũ huyền thuyên đủ điều làm cô bé ngượng chín người, đám học sinh trong trường cũng quay sang cô bé xì xầm bàn tán, trước đây Anh Vũ là hot girl trong trường đã rất nổi tiếng rồi, giờ nhờ có Leo và đám đàn em của cậu mà cô bé còn được nổi tiếng hơn nữa...

Bất ngờ...

Trên lầu ba, một bóng đen lao xuống, Anh Vũ nhìn lên giật mình...

Một chiếc bình hoa đang lao thẳng xuống đầu họ...

-Tránh ra...

Cô bé chỉ kịp đẩy cậu bé trước mặt mình ngã ra trước, chiếc bình hoa suýt nữa thì rơi trúng vai cậu nhóc này rồi, một tiếng “ Xoảng...” chói tai vang lên, chiếc bình hoa bằng gốm vỡ nát dưới đất, một mảnh nhỏ văng lên xẹt qua tay Anh Vũ, cánh tay cô bé bị cứa một vết dài, vào giọt máu thấm xuống đất...

-Chị hai, chị có sao không ?

Đám bạn xung quanh nhao nhao lên lo lắng, Anh Vũ lắc đầu, chỉ là một vết xước nhỏ thôi, nhưng nếu khi này chiếc bình hoa đó rơi trúng cậu nhóc kia thì cậu ta đã bị thương nặng rồi. Anh Vũ cười nhạt, dường như chiếc bình hoa này được ai đó nhắm vào cô. Có vài đứa nhìn lên lầu bực bội:

-Thằng khốn nào dám làm rơi bình hoa xuống đây...

-Mau đưa Anh Vũ tới phòng y tế đi...

Mấy đứa lại xôn xao lên nhìn cánh tay Anh Vũ lo lắng, cô bé mỉm cười đưa tay gạt đi vài giọt máu đang chảy ra:

-Đừng lo, chỉ là một vết xước nhỏ thôi mà...

-Anh Vũ ! Sao vậy ?

Leo từ xa đi lại đám đang xông xáo, rồi cậu thấy cánh tay Anh Vũ đang chảy máu, đôi mắt cậu tối sầm lại, cậu vội đi tới rút chiếc khăn mùi xoa cột chặt cho cô bé.

-Sao em lại bị thương nữa rồi ? Có đau lắm không, Anh Vũ ?

-Không, chỉ là vết xước nhỏ thôi mà. Có một chiếc bình hoa rơi xuống đây, em bị mảnh vỡ văng trúng.

Anh Vũ mỉm cười, vết xước này thì là gì so với những vết thương cô gặp phải khi đi đánh nhau chứ. Leo cũng mỉm cười xoa đầu cô bé, đôi mắt cậu có vài giây nhìn lên lầu, sắc lẹm...

51. Chương 51

Chap 51: Bóng đen ác quỷ

Chủ nhật...

Hôm nay là sinh nhật của Minh Nhật....

Mới sáng sớm Leo đã rủ Anh Vũ đi mua quà, ngồi trên xe của Leo, cô bé cứ dán mắt vào tờ báo kinh tế mới ra. Nổi trội trên trang nhất là hình ảnh của Khôi Vỹ với bao nhiêu lời tán dương. Đã hai tháng trôi qua kể từ lúc anh ấy trở thành giám đốc công ty Blue Rose, Khôi Vỹ đã tạo ra một làn sóng mạnh mẽ làm chao đảo những công ty đối thủ, và thu lại cho Blue Rose những nguồn lợi khổng lồ đúng như những gì anh đã hứa, và PARADISE đang bị cạnh tranh gay gắt, công ty này vì Khôi Vỹ mà đã mất đi bao nhiêu mối làm ăn và đang lâm vào khó khăn chỉ trong vòng hai tháng. Nhiều người đã tiên đoán rằng chỉ trong vòng nửa năm thôi nó có thể bị Khôi Vỹ làm cho phá sản. Những lời tán dương vị doanh nhân trẻ tuổi tài năng lại nổi lên rầm rộ...

Chắc giờ này Hoàng Long đang hoảng hốt lắm, chưa bao giờ ông ta lại nghĩ đến việc Khôi Vỹ sẽ đối đầu với ông ta. Anh Vũ cười nhạt vát tờ báo sang một bên. Khôi Vỹ nhắm vào PARADISE trước, vậy thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ đến lượt SHADOW thôi...

-Anh Vỹ ngày càng trở nên nổi tiếng rồi nhỉ ?

Leo quay sang mỉm cười, Anh Vũ nhìn lại tờ báo bên cạnh ghế, có một bức ảnh Khôi Vỹ chụp với các cô người mẫu nào đó, cô bé chống tay lên cằm không trả lời, thực ra thì hồi trước còn làm việc cho Hoàng Long anh ấy đã rất nổi tiếng rồi. Mà cũng hai tháng rồi cô chưa gặp lại anh....

- Anh Vũ! Mấy ngày nữa Khôi Vỹ sẽ đi sang Mĩ, em có muốn gặp anh ấy không ?

Leo vừa lái xe vừa đưa tay xoa đầu cô bé. Anh Vũ lắc đầu, gặp anh ấy lúc này có thể khiến Khôi Vỹ mất tập trung vào công việc, mặc dù rất nhớ anh ấy, nhưng Anh Vũ cảm thấy cần biết tự lo ình, cô không thể mãi dựa dẫm vào anh trai được, không thể làm gánh nặng cho anh ấy được, nhất là trong hoàn cảnh này...

-Leo ! Anh định mua tặng gì cho Minh Nhật ?

Anh Vũ quay sang đổi chủ đề, Leo đưa tay lên cằm có vẻ suy nghĩ, lần trước sinh nhật cậu, thằng nhóc đó tặng cho cậu một bài hát suýt nữa thì đuổi hết quan khách, lần này chắc cậu cũng phải tìm thứ gì thật đặc biệt đáp lễ mới được....

-Em định mua gì cho cậu ấy ? Leo nhìn Anh Vũ tham khảo ý kiến.

-Chắc là một chiếc áo hay một đôi giày thể thao...Anh Vũ đưa tay gãi đầu, cô có mua quà tặng con trai bao giờ đâu. Leo mỉm cười...

-Vậy anh sẽ tặng nó quần sịp....

Anh Vũ:

Chiếc xe dừng trước một cửa hàng quà tặng trong thành phố, Leo thả Anh Vũ xuống và đi gửi xe, cô bé ngược nhìn xung quanh, nơi này chủ nhật nên khá đông người, toàn là cặp đôi dẫn nhau đi mua quà lưu niệm, Anh Vũ nhìn vào bức tường kính của cửa hàng quà tặng, trên kệ trưng bày bao nhiêu thứ lấp lánh bằng pha lê đẹp tuyệt vời, cô bé mỉm cười, nếu Minh Nhật là con gái thì tốt rồi, cô có thể mua tặng cho cậu mấy thứ dễ thương đó...

Mười phút trôi qua, Leo vẫn chưa đi ra, có lẽ bãi đỗ xe chủ nhật quá đông...

Anh Vũ vẫn đứng yên chờ đợi, đôi mắt trong veo dán vào mấy món đồ trong cửa tiệm mê mẩn, những thứ đó quá dễ thương, nhưng Anh Vũ không muốn vào trước, trong cửa hàng toàn là mấy cặp đôi hạnh phúc khoác tay nhau hay chỉ cho nhau xem những món quà trên kệ, bây giờ đi vào một mình thì thật ngại quá. Đôi mắt đen thẳm của Anh Vũ đưa đi một cách chậm chạp qua những kệ kiếng bên trong, rồi cô dừng ánh nhìn trước một chiếc hộp nhỏ màu xanh nước biển, bên trong đó là một cặp nhẫn bạc kim tuyệt đẹp, ánh sáng bạc lấp lánh phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời hắt vào trông thật rực rỡ, Anh Vũ mỉm cười, cặp nhẫn đó thật đẹp, cô bé cứ dán mắt vào chiếc hộp thủy tinh đó mơ màng...

Liệu có một lúc nào đó, cô và Leo đeo những chiếc nhẫn đó trên tay...

Trong nhà thờ sáng sớm, hai người sánh bước đi ra trước mặt mọi người, rồi Leo đeo nhẫn lên cho cô...

Anh Vũ lắc lắc đầu, khuôn mặt hơi đỏ đỏ, cô bé đưa tay vỗ nhẹ lên má phụng phịu, sao tự nhiên lại có suy nghĩ kì cục như vậy chứ, cô và Leo còn quá trẻ...

Chợt... một hình ảnh phản chiếu qua bức tường kính...

Mờ nhạt....

Một bóng đen lướt qua sau lưng Anh Vũ, người con trai mang trên người bông hoa hồng đen bí ẩn, ánh mắt lạnh lùng mê hoặc không biểu lộ một chút cảm xúc...

Người đó đi ngang qua cô và hé một nụ cười nửa miệng bí hiểm...

Nụ cười của Anh Vũ vụt tắt....

Những hình ảnh chết chóc vụt qua trong đầu cô ...

Cả người cô bé run rẩy....Cô vội quay phắt lại sau, ánh mắt đen thẳm mở to đầy căm thù, người con trai đó đã đi qua bên kia đường, Anh Vũ vội vàng lao theo...

Kẻ đó...

Người đã giết chết anh trai cô...

Trường Dương...

-Anh Vũ !!!! Dừng lại!!!!!!!!!!

Một cánh tay tóm chặt lấy gáy áo Anh Vũ kéo bật ra sau, rồi một đoàn xe lao vụt qua trước mặt cô, Anh Vũ giật mình, cô bé quay ra sau ngơ ngác, Leo đang giữ chặt lấy cô, khuôn mặt đầm mồ hôi nhìn cô lo lắng.

-Anh Vũ !!! Em làm sao thế ? Sao đang đèn đỏ mà lại băng qua đường vậy, suýt nữa là bị tông rồi...

Anh Vũ giờ mới sực tỉnh, Leo nắm chặt tay cô nhìn cô lo lắng, nhìn qua bên kia đường, bóng đen đã biến mất, cô bé nhìn theo thở dài, có vẻ như cô đã nhìn nhầm, cô đã quá ám ảnh bởi màu đen chết chóc nên đã tưởng mình nhìn thấy Trường Dương sao? Đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán, cô bé quay lại nhìn Leo ngại ngùng, cũng may là có Leo kéo cô lại kịp thời...

-Em chạy qua đường làm gì thế ? Leo vẫn nhìn Anh Vũ khó hiểu, cô bé vội gượng cười khỏa lấp.

-Không, không có gì đâu, chúng ta đi mua quà thôi ! Nắm lấy tay Leo kéo vào trong cửa tiệm, Anh Vũ không cho Leo kịp thắc mắc gì nữa...

Hai người đi dạo từ đầu cho đến cuối những dãy hàng, quà tặng ở đây thật là đẹp, nhưng mẫu mã hơi nhiều nên hai người vẫn chưa biết phải chọn thứ gì. Và thứ cuối cùng cả hai chọn là áo chiếc sơ mi màu xám và

một chiếc cà vạt cùng màu. Còn hơn một tiếng nữa mới tới giờ hẹn, Leo đưa Anh Vũ đi đến một công viên gần đó hóng gió...

Công viên buổi sáng thật yên tĩnh, từng cơn gió nhẹ ùa qua mơn trớn mái tóc dài của Anh Vũ, cô bé đưa tay lên vuốt nhẹ, cơn gió thật dễ chịu, nhưng Anh Vũ cảm thấy nhớ cơn gió mát lạnh mang hơi mặn của muối biển hơn...

-Anh Vũ ! Đẹp không ?

Leo mở chiếc hộp trước mặt Anh Vũ, bên trong là cặp nhẫn bạch kim tuyệt đẹp mà cô bé đã ngẩng cả tiếng ở cửa hàng khi nãy, cô bé ngược lên ngạc nhiên, Leo mua nó lúc nào mà cô không biết chứ ? Thấy khuôn mặt ngờ nghệch của cô bé nhìn mình, Leo mỉm cười cầm một chiếc đeo cho Anh Vũ, một chiếc đeo vào ngón tay mình.

-Anh thấy nó khá đẹp nên mua cho chúng ta, em thích chứ ?

Leo giơ bàn tay của mình và Anh Vũ ra, một cặp nhẫn hoàn hảo đang ngự trị trên tay hai người, Anh Vũ nhìn nó ngỡ ngàng trong vài giây, rồi cô bé mỉm cười thật tươi, cô chỉ mới nghĩ rằng sẽ đeo nó lên một lúc nào đó, không ngờ Leo lại đeo nó cho cô sớm như thế...

-Hình như nó hơi rộng...Anh Vũ nhìn chiếc nhẫn dưới tay mình hạnh phúc.

Leo cầm bàn tay cô bé mỉm cười, cuối cùng cậu đã được thấy Anh Vũ vui vẻ trở lại rồi.

-Tại em gầy quá ! Phải ăn uống nhiều vào mới đeo vừa chiếc nhẫn chứ.

Anh Vũ đỏ mặt, Leo đang hôn nhẹ lên ngón tay đeo nhẫn của cô, cô bé vội rút tay lại nhìn cậu phụng phịu. Leo hay giở trò với cô quá. Leo thấy thái độ của cô thì bật cười, cậu cúi sát xuống mặt cô bé trêu chọc:

-Em không thích anh hôn lên tay em ?

Anh Vũ gật gật đầu, thực ra thì cô thấy hơi xấu hổ thôi, khuôn mặt thanh tú của Leo lúc nhìn gần sao mà đẹp quá, mái tóc đỏ hơi tung lên theo gió mang theo hương thơm dịu của hoa hồng. Vài tia nắng sớm phủ lên khuôn mặt rạng rỡ của Leo càng khiến cậu đẹp trai hơn, bộ đồ trắng tinh không tì vết, Anh Vũ nhìn cậu ngỡ ngàng, Leo đúng là thiên thần mà...

-Ra là vậy! em chỉ thích anh hôn lên môi? Leo hỏi cô bé và đột ngột nghiêng đầu hôn vào môi cô, Anh Vũ giật mình vội đẩy cậu ra méo máo:

-Em đâu có nói như thế, đồ háu sắc !

Hình như cú xô của Anh Vũ quá mạnh khiến Leo lăn ra khỏi ghế ngã nhào xuống đất, nhìn cậu lồm cồm bò lên, Anh Vũ xanh mặt sợ hãi, cô lẽ quá tay rồi...

-Em phũ phàng quá, Anh Vũ !!!!

Leo nhìn cô bé giận dữ, không ngờ con nhóc gầy nhom nhìn ốm yếu mà có sức khỏe kinh hồn thật...

14h30 chiều...

Chiếc xe hơi đen dừng lại trước một căn nhà lớn có giàn hoa tigon đỏ thắm. Leo và Anh Vũ bước xuống trầm trồ, lần đầu tiên họ tới nhà Minh Nhật, không ngờ nhà cậu ấy đẹp như vậy, và có lẽ cũng khá giàu nữa. Thấy hai đứa bạn đã tới, Minh Nhật vui vẻ đi ra mở cổng. Cát Cát đã tới trước đó một lúc rồi...

-Hai cậu quá, hẹn hò trước khi tới đây sao ? Cát Cát nhìn hai người tra khảo, nguyên một đồng đồ ăn đặt trước mặt cô mà phải ngồi đợi hai cái đĩa rửa này bỏ tới, thật là bức bối mà. Anh Vũ và Leo nhìn cô cười trừ...

-Chào hai cháu !

Một người phụ nữ trẻ từ trên lầu đi xuống, cô mặc một bộ váy xám thanh lịch, khuôn mặt dịu dàng hiền từ và có vẻ hay cười, nhìn thấy cô, cả Leo và Anh Vũ đều mỉm cười, đây chính là cô gái hai người đã cứu hôm nào, và cũng chính là mẹ của Minh Nhật...

-Chúng cháu chào cô !

Anh Vũ và Leo cúi đầu đáp lễ, đi theo sau cô là một cậu bé chừng năm tuổi, thấy hai người đứng dưới, cậu nhóc vui vẻ chạy lại níu tay Leo:

-Anh tóc đỏ, anh còn nhớ em không ? cả chị xinh xinh nữa.

Anh Vũ và Leo mỉm cười với nó, làm sao mà không nhớ, hôm mẹ nó bị tai nạn nó đã khóc kinh khủng lắm mà. Người phụ nữ trẻ lúc này mới đi lại hai người mỉm cười thân thiện.

-Chào hai cháu, cô là Liên mẹ của Minh Nhật. Cô chính là người bị tai nạn lần trước được hai cháu giúp đỡ. Cô đã muốn mời hai cháu đến đây chơi lâu rồi, mãi đến bây giờ mới có dịp, thật may hôm đó có hai cháu cứu cô, cô không biết phải cảm ơn hai cháu thế nào cho được nữa.

-Cô đừng bận tâm, nếu hôm đó không phải tụi cháu mà là một người khác thì họ cũng sẽ làm như vậy thôi mà. Leo mỉm cười đưa tay lên gỡ đầu.

-Không, cô phải cảm ơn hai cháu thật tử tế mới được, thật vui vì hai đứa là bạn thân của Minh Nhật. À...Các cháu mau ngồi vào bàn đi.

Leo và Anh Vũ ngoan ngoãn ngồi vào bàn, nói là sinh nhật Minh Nhật, nhưng khách mời chỉ có Cát Cát và hai người mà thôi. Dường như cậu ấy chỉ muốn tổ chức bữa tiệc này ọi người. Đồ ăn trên bàn đều do một tay mẹ Minh Nhật nấu, phải nói là cực kì ngon lành...

-Minh Nhật, mẹ cậu trẻ quá, và còn rất đẹp nữa !Anh Vũ đưa một trái dâu tây vào miệng nhìn theo cô Liên trầm trồ, Minh Nhật quay sang mỉm cười, đôi mắt nâu dịu dàng:

-Mẹ tớ kết hôn năm 18 tuổi.

-Ồ...Sớm thế nhỉ ?

Leo ôm cậu nhóc em trai Nhật vào lòng, dường như thằng bé này rất mến cậu, nó đã bám chặt lấy cậu từ khi mới nhìn thấy cậu đến giờ, đó là một cậu bé dễ thương có mái tóc nâu hạt dẻ và đôi mắt nâu y chang như Minh Nhật...

-Các cháu ăn thử món bánh táo cô mới làm đi, ngon lắm !

Cô Liên từ nhà bếp đi ra mang theo một khay bánh mướt thơm phức, đôi mắt của mấy đứa trẻ hau háu. Cô Liên không những xinh đẹp dịu dàng mà còn nấu ăn rất ngon nữa, Cát Cát và Anh Vũ hai tay cầm hai chiếc, miệng nhai nhồm nhoàm ngon lành, hai cậu bạn nhìn họ bật cười. Lớn rồi mà còn y chang như con nít vậy.

-Wa!!!! Hai anh chị có chiếc nhẫn giống nhau quá !

Cậu nhóc trong lòng Leo chợt cầm tay cậu và Anh Vũ reo lên, mọi người ngừng ăn quay sang, hai chiếc nhẫn bạch kim lấp lánh trên tay hai người quả là đẹp, Cát Cát và Minh Nhật cười tinh quái. Hai đứa này đã thân thiết đến mức đeo nhẫn cặp luôn rồi sao ?

-Hai cháu có vẻ thân thiết quá nhỉ ?

Cô Liên mỉm cười dịu dàng, Leo và Anh Vũ thì hơi ngượng ngùng. Rồi cô quay sang Cát Cát và Minh Nhật cười bí ẩn, Leo và Anh Vũ là một cặp, chỉ còn lại Cát Cát và Minh Nhật, hai đứa nhóc này từ sáng đến giờ đã không ngừng gây lộn với nhau, nhưng hai đứa lại rất thân, đây có lẽ là một loại tình cảm đặc biệt chăng? vậy là bốn đứa nhóc chơi với nhau đều đã có đôi hết...

-Cố lên nhé con trai, đừng để thua hai đứa bạn ! Cô Liên nhìn Minh Nhật nháy mắt, cậu bé ngơ ngác, cậu hơi liếc sang Cát Cát đang chăm chú ăn bánh táo hơi lúng túng đưa tay lên gỡ đầu.

Ngồi chơi với mấy đứa nhóc một lúc thì cô Liên đứng dậy đi lên phòng cho bọn trẻ được tự nhiên, chỉ chờ có thể, mấy đứa nhóc lập tức lột ngay bộ mặt ngoan hiền và giở đủ trò phá phách, người tiên phong lúc nào cũng là lớp trưởng quỷ quái.

-Hôm nay là sinh nhật của Nhật Nhật đáng yêu, chúng ta nên chúc mừng cậu ấy đi chứ nhỉ ?

Cát Cát nhìn ba đứa bạn cười tinh quái, dường như đã hiểu ý lớp trưởng, cả hai đứa kia gật đầu giữ chặt lấy Minh Nhật, cậu bé còn đang ngơ ngác thì.

1...2...3...

Bụp...

Mặt cậu bị úp gọn xuống chiếc bánh kem, Cát Cát độc ác còn chà chà mặt cậu như đang chà giẻ lau nhà dưới lớp kem trắng tinh, Minh Nhật mếu máo, sinh nhật của mình mà lại bị đối xử như vậy đó! cậu còn chưa kịp thổi nến và ước điều ước đã phải một mình ăn hết bánh kem rồi. Cát Cát cười sặc sụa khi thấy bộ mặt thảm hại của Minh Nhật mếu máo ngược lên, nhưng cậu nhóc này cũng không vừa, cậu gạt luôn một vệt kem trét đầy mặt Cát Cát, thế là hai người lại rượt nhau khắp phòng khách...

-Anh tóc đỏ ơi, anh hai em với chị đó đang làm gì vậy?

Cậu bé trong lòng Leo mở đôi mắt nâu tròn xoe nhìn cậu thắc mắc, Leo mỉm cười xoa xoa đầu nó.

-Tụi nó...đang bày tỏ tình cảm bằng hành động...

-Bày tỏ tình cảm? Có nghĩa là anh hai thích chị Cát Cát? Đôi mắt long lanh mở to ngây ngô.-Vậy khi nào anh hai cưới chị ấy ?

-Chắc năm 18 tuổi.

-Vậy là giống mẹ em rồi...Thằng bé cười toe toét, Anh Vũ bên cạnh cũng mỉm cười, cậu bé này thật ngây thơ và đáng yêu quá.

-Ừ...Leo xoa đầu nó.-Nhưng kẻ mà anh hai em cưới thì không được đẹp như mẹ em, cũng không hiền dịu, đảm đang như mẹ em đâu. Thật buồn khi phải nói cho em biết là anh trai xấu số của em sắp cưới một con cọp cái...

Bụp...

Nguyên chiếc bánh bay thẳng vào mặt Leo khiến cậu ngã vật ra sau, Cát Cát đi lại đập đập cho cậu mấy cái gằn giọng.:

-Đang nói xấu ai đó, Leo? Muốn chết phải không ?

Leo ngược khuôn mặt nham nhở kem lên tức tối, giờ thì khuôn mặt đẹp như thiên thần của cậu đã trở thành khuôn mặt của chú hề saclo rồi. Anh Vũ ôm bụng cười sặc sụa với bộ dạng thảm hại của ba đứa bạn, nhưng khi cô dừng lại ngược lên thì đã thấy ba tên quỷ đó nhìn cô cười xảo quyệt...

-Vui quá nhỉ ? Cậu nghĩ mình là ngoại lệ sao, Anh Vũ ?

Chiếc bánh kem nham nhở được Cát Cát cầm lên tiến sát lại gần cô bé. Anh Vũ hơi lùi ra sau né tránh, nhưng ở sau cô, Minh Nhật đi tới giữ chặt lấy hai vai cười gian xảo...

Và...

Bụp... bụp...

Rầm....

Căn phòng khách trở thành chiến trường...bốn đứa y chang như mấy chú hề đang cầm những miếng kem trắng tinh ném nhau cười hả hê. Cậu bé đáng yêu thì ngồi im vừa ăn bánh táo vừa cổ vũ. Đã lâu rồi cả bốn đứa chưa có trận phá phách nào thoải mái như vậy....

Đây đúng là một bữa tiệc sinh nhật hạnh phúc, tất cả mọi người đều vui vẻ và thoải mái, khác hẳn những bữa tiệc của giới thượng lưu, chỉ biết đối phó với nhau bằng những câu sáo rỗng và sống bằng sự giả tạo, lừa dối...

Nhưng hậu quả của trận chiến bánh kem để lại là tối đến cả đám còn lưng dợn dợn. Công nhận khả năng quậy phá của mấy đứa nhóc này là vô đối, có điều khi dọn dẹp hậu quả sau đó thì cũng mệt thật. Căn phòng loang lổ những vệt kem trắng tinh, đồ ăn thì vung vãi dưới đất, nước ngọt đổ khắp sàn. Cũng may là cô Liên hiền dịu nên chỉ phụ đám nhóc dọn dẹp chứ không trách cứ một lời nào cả. Đám nhóc đã rất vui vẻ trong buổi tiệc sinh nhật của con trai mình, như vậy là cô đã hài lòng rồi.

-Cám ơn Minh Nhật vì tối nay nhé !

Anh Vũ bước vào trong xe của Leo vẫy tay mỉm cười, Cát Cát cũng đang đứng bên chiếc mô tô của Minh Nhật, cậu nhóc ga lăng này đã đồng ý làm tài xế đưa cô bé về tận nhà, mặc dù Leo đã nói là cậu có thể đưa Cát Cát trở về nhưng hai đứa bạn thân của cậu không muốn phá hỏng không khí riêng tư của cậu và Anh Vũ nên đã từ chối, quả là hai kẻ biết điều...

Trên xe của Leo, Anh Vũ hơi mệt nên đã ngủ gục. Leo vừa lái xe vừa tranh thủ ngắm cô bé, Anh Vũ lúc ngủ trông thật dễ thương, khuôn mặt phúng phính như một đứa trẻ và đáng yêu vô cùng, đôi môi nhỏ xịu khép hờ. Leo lái xe chậm lại một chút, cậu muốn ngắm cô bé thật lâu trước khi để cô ấy về nhà. Rồi cô bé tựa người quay sang dựa vào Leo, cậu ôm chặt lấy cô bé, Anh Vũ thật bé nhỏ trong lòng cậu, Leo nhìn cô bé mỉm cười rồi cúi xuống hôn nhẹ lên trán cô. Nhưng cậu quên mất là mình đang lái xe nên chiếc xe chệch choạng lao lên vỉa hè. Leo giật mình, Anh Vũ cũng giật mình tỉnh dậy, chiếc điện thoại trong túi cô bé rơi ra ghế, nhưng cả Leo và Anh Vũ đều không biết.

-Có chuyện gì vậy Leo ? Cô bé dụi mắt nhìn Leo.

-À...Xin lỗi đã làm em giật mình...

Leo áp úng lái xe xuống lòng đường, cậu thở phào nhẹ nhõm, hên là chưa đâm vào cột điện, lần sau muốn hôn Anh Vũ phải dừng xe lại cho an toàn...

Anh Vũ vẫn nhìn cậu ngỡ ngác, cô không biết rằng Leo vừa hôn cô nên xe lao lên vỉa hè, cô chỉ thấy khuôn mặt gian xảo của Leo thì thoảng liếc sang mình dò xét. Có lẽ nào anh ấy mới làm trò gì mờ ám sao...

-Hôm nay vui quá !

Anh Vũ dựa lưng ra sau ghế, chiếc váy trắng tinh của cô và bộ đồ trắng của Leo vẫn còn lưu lại vài vệt kem tươi sau trận hôn chiến ở nhà Minh Nhật. Leo cũng mỉm cười ôm cô bé vào lòng.

-Em thấy vui là tốt rồi.

Thấy Leo nhìn mình với vẻ suy nghĩ, đắn đo. Anh Vũ ngược khuôn mặt bầu bĩnh lên hỏi thăm.

-Sao vậy, Leo ? Có chuyện gì muốn nói sao ?

-Anh đang nghĩ...Leo nhìn cô bé cười gian xảo.-Tối nay anh có nên ngủ lại nhà em hay không ?

Anh Vũ đắm cho cậu một phát rồi quay ra cửa sổ, tên hấu sắc này, ngày càng quá đáng rồi, tên hấu sắc kia thì đang ôm bụng nhăn nhó, sao mà Anh Vũ nghiêm túc quá, cậu chỉ đùa thôi mà...

-Em giận anh hả ?Leo đưa tay ôm lấy Anh Vũ vào lòng, cô bé cũng dựa thẳng vào cậu nhỏ nhẹ.

-Không giận...em chỉ đang suy nghĩ...

-Chuyện gì ?

-Anh muốn giở trò với em...Em có nên nhờ anh Vỹ xử đẹp anh không ? Em tin là với khả năng của anh ấy, anh ấy thừa sức làm cho anh từ nay không thể làm gì được em nữa.

Leo giật mình nhìn Anh Vũ, khoe miệng cậu giựt giựt, hình như cô bé đang đùa, cô ấy mà nói cho Khôi Vỹ biết chắc cậu bị xử đẹp thật quá.

-Đến nhà em rồi !

Chiếc xe dừng trước quán trà Windy, Leo bước xuống mở cửa cho Anh Vũ đi ra rồi quay xe về nhà. Đi được một đoạn khá xa thì cậu lấy điện thoại ra nhắn tin cho cô bé, nhưng khi gửi tin nhắn đi thì cậu nghe có tiếng nhạc chuông khá quen vang lên, chiếc điện thoại màu xám bạc của cô bé đang nhấp nháy trên ghế bên cạnh cậu. Leo cầm nó lên mỉm cười.

-Anh Vũ hậu đậu thật !

Cậu chậm chậm quay xe trở lại...

Còn về phần Anh Vũ, sau khi mở cửa bước vào căn nhà tối om cô mới biết là chiếc điện thoại không còn trong túi mình. Cô bé thở dài.

-Chắc làm rơi trên xe của Leo rồi.

Rồi cô mò mẫm đi vào căn nhà tối om cố tìm bật công tắc điện lên. Bóng tối quả là đáng sợ, Anh Vũ nhích từng bước thật chậm chạp, cô bé sợ xô phải đồ đạc trong nhà, nhưng vị trí của công tắc điện ở mãi bên trong, thật là mệt mả. Chợt có một mùi gì đó hơi khó chịu xông vào mũi Anh Vũ, cô bé hơi nhíu mày, Anh Vũ rất nhạy cảm với những mùi lạ, cô bé nhớ mình thường xuyên lau nhà sao lại có mùi lạ ở đây được. Nhưng trước tiên vẫn phải bật công tắc điện lên đã...

-Công tắc...công tắc ở đâu...

Anh Vũ thở dài, vừa đi vừa mò mẫm....

Tách...

Ánh điện chợt lóe lên, Anh Vũ hơi bị chói mắt, cô bé ngạc nhiên ngược lên, rõ ràng cô chưa bật công tắc điện cơ mà...

-Em về rồi sao ?

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên, Anh Vũ sững người, Trường Dương đang ngồi trên sofa giữa căn phòng nhìn cô, vẫn là bộ đồ đen bí ẩn và bông hoa hồng đen tỏa ra mùi hương mê hoặc. Trường Dương nhìn cô bé mỉm cười...

Anh Vũ giờ mới để ý xung quanh, khắp căn phòng nhuộm đỏ những vệt máu loang lổ, đồ đạc đổ vỡ khắp nơi, mùi máu tanh nồng khiến cô cảm thấy buồn nôn, Anh Vũ nhíu mày đưa tay lên ngang mũi, thì ra mùi kì lạ cô cảm thấy khi nãy chính là mùi máu...

-À....Trường Dương đứng dậy đi lại gần cô bé.-Xin lỗi đã khiến căn phòng trở nên bừa bộn như thế này. Lúc anh tới thì lũ chó hoang của lão Hoàng Long tới đây tìm em. Hình như lão ta muốn bắt cóc em để gây áp lực với Khôi Vỹ. Nhưng mà em đừng lo, anh đã xử lí hết tụi nó giùm em rồi.

Hoàng Long ? Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên. Ông ta cho người tới tìm cô sao ? ông ta muốn bắt cóc cô để uy hiếp Khôi Vỹ sao ? Nhưng tại sao Trường Dương lại giúp cô chứ ? Anh Vũ nhìn Trường Dương với vẻ hoang mang, màu đen bí ẩn từ đôi mắt lạnh lùng của anh ta như muốn nuốt chửng cô bé. Kí ức hôm nào tràn về, ngôi nhà hoang số ba, kẻ đã giương súng bắn anh trai cô...

Đôi môi cô mím chặt, ánh mắt trong veo ngược lên đầy căm thù. Như một phản xạ tự nhiên, Anh Vũ rút con dao nhỏ trong túi ra...

-Á....

KENG....!!!!!!

Nhưng trước khi cô bé kịp làm gì thì cánh tay cô đã bị tóm chặt, con dao nhỏ rơi xuống đất. Anh Vũ cố giằng người thoát ra, một người đàn ông phía sau đang giữ chặt lấy tay cô bóp mạnh, cô bé nhăn mặt, cánh tay đau nhói, người này muốn bẻ gãy tay cô sao...

-Dừng lại, không được làm con bé đau !

Trường Dương lạnh lùng ra lệnh cho tên vệ sĩ, cánh tay Anh Vũ được thả lỏng ra phần nào.

-Tụi mày hết việc rồi, ra ngoài đợi tao !

-Vâng !!!!

Tên vệ sĩ thả Anh Vũ ra và ra ngoài khép cửa lại. Trường Dương tiến dần về phía cô với nụ cười nửa miệng, Anh Vũ thì sợ hãi lùi dần ra sau. Cô bé biết đây là con người không thể đùa giỡn như những tên du côn đường phố được. Anh ta là một ông trùm khét tiếng của thế giới ngầm...

-Em sợ anh sao ?

Trường Dương đi lại gần Anh Vũ hơn, cô bé đã bị dồn đến chân tường. Đôi mắt trong veo nhìn lên hốt hoảng. Trường Dương tới đây là muốn giết cô sao, hay anh ta muốn bắt cóc cô để đối phó với Khôi Vỹ. Khi

này cô còn định tấn công anh ta, anh ta chắc chắn sẽ không tha cho cô. Cửa đã bị đóng kín, bên ngoài cũng có thuộc hạ của anh ta canh giữ, làm sao để chạy thoát bây giờ...

Đang đắn đo suy nghĩ thì Trường Dương đã đứng trước mặt Anh Vũ, cô bé giật mình vội lao ra ngoài nhưng đã bị giữ lại. Anh Vũ nhắm chặt mắt sợ hãi, cả người cô bé run rẩy. Người trước mặt cô là một tử thần, cô đang tưởng tượng đến cảnh một con dao nhỏ sẽ cắt ngang cổ mình, nhưng không, Trường Dương nhẹ nhàng vuốt lọn tóc trên mặt Anh Vũ trấn an:

-Đừng sợ, anh không hại em đâu, anh chỉ muốn tới gặp em thôi !

-Anh....muốn gì ?

Anh Vũ vẫn không hết sợ hãi, đôi mắt đen thẳm trước mặt cô thật đáng sợ, lạnh lùng như muốn nuốt chửng lấy cô, hai tay cô bé run rẩy, còn một con dao duy nhất trong túi, cô đưa tay vào vụng về rút nó ra...

-Đừng sử dụng thứ đó !

Chưa kịp lấy con dao ra, hai bàn tay Anh Vũ đã bị giữ chặt ép sát vào tường, Trường Dương nhìn cô bé hé một nụ cười nửa miệng rồi kéo cô lại gần mình.

...-Em muốn giết anh sao ? Đừng có ngốc như vậy. Nếu đấu sức, em không thể thắng được anh đâu, em chỉ tự làm mình bị đau thôi.

Hai bàn tay run run của Anh Vũ cố rút ra khỏi tay Trường Dương, nhưng không được, anh ta đang giữ chặt lấy cô, ngược đôi mắt đen trong veo lên, cô bé giận dữ:

-Anh muốn gì ?

-Anh nói rồi, anh chỉ muốn đến gặp em.

-Gặp tôi...để làm gì?

Trường Dương hé nụ cười nửa miệng, đôi mắt đen thẳm vẫn chiếu thẳng vào ánh mắt trong veo run rẩy của cô bé.

-Có lẽ vì anh thấy nhớ em...không phải em cũng muốn gặp anh sao ?

Muốn gặp Trường Dương ? cô muốn gặp một kẻ nguy hiểm như anh ta khi nào chứ ? Anh Vũ nhìn anh ta khó hiểu, Trường Dương nói tiếp.

-Sáng nay em đã cố đuổi theo anh, không phải sao ?

Anh Vũ hơi nhú mồm, vậy là cô đã không nhầm, người khi sáng cô nhìn thấy qua bức tường kính chính là Trường Dương. Cô bé ngược lên.

-Tôi muốn hỏi anh.

-Chuyện gì ? Trường Dương vẫn nhìn cô mỉm cười.

-Tại sao anh lại giết anh trai tôi ?

-Em muốn biết sao ? Nhìn xuống đôi mắt giận dữ của Anh Vũ, Trường Dương dịu giọng.-Anh biết, em đang rất hận anh, hận anh đến nỗi muốn giết chết anh ngay lập tức, anh cũng không muốn giết Anh Khôi đâu, nhưng anh không còn cách nào khác. Anh Khôi đã nhúng tay vào hoạt động trong thế giới ngầm, và nó cũng đã biết trước sẽ có một ngày nó bị như vậy, nó lúc đó là trở ngại lớn nhất của anh, không giết nó anh sẽ gặp khó khăn...

-Anh thật tàn nhẫn...Tại sao cùng là con người với nhau mà anh có thể đối xử với anh ấy như vậy chứ ? Anh Vũ giận dữ cổ vùng mạnh người ra, nhưng Trường Dương vẫn giữ chặt lấy cô lạnh lùng.

-Hừ ! Anh Khôi thì sao? em nghĩ khi nó làm việc này thì nó cũng nhân hậu giống như khi đối diện với em sao ?

Anh Vũ sững người, câu nói của Trường Dương gợi cho cô nhớ lại những hình ảnh lộn xộn ở nhà kho hôm nào, chính cô đã chứng kiến anh trai mình xuống tay giết người, đôi bàn tay nhuộm máu của anh ấy, ánh

mắt sắc lạnh tàn nhẫn của anh ấy...cô bé im lặng, đôi vai nhỏ hơi run, Trường Dương nhận thấy rất rõ biểu hiện của cô bé, anh nâng cằm Anh Vũ lên mỉm cười.

-Nếu tính số thuộc hạ của anh mà Anh Khôi đã giết thì không dưới 10 người đâu, cô bé ! Anh Khôi cũng giống như anh thôi, nó cũng là một tên sát nhân máu lạnh, một con quỷ khát máu, và anh không thể tha cho nó được.

Đôi mắt Anh Vũ nhạt nước, cô cúi gằm xuống. Trường Dương nói đúng, quả thật Anh Khôi cũng đã giết không ít người, cô biết anh ấy luôn sống trong dần vật suốt hai năm nay, mặc dù anh ấy không cố ý làm những việc đó, nhưng dù sao anh ấy cũng đã giết người, mà giết người thì đền mạng, đó là quy luật nhân quả, dù rất thương Anh Khôi, nhưng quả thật cô cũng không thể bào chữa cho tội lỗi của anh ấy...

Trường Dương hơi mỉm cười, cô bé đã đuối lí, không thể nói gì nữa rồi, cúi xuống khuôn mặt bé nhỏ đang run rẩy, anh tìm xuống đôi môi nhỏ phớt hồng của Anh Vũ định đặt một nụ hôn...

-Thế thì sao...

Đột nhiên Anh Vũ cất tiếng nói, Trường Dương hơi ngạc nhiên, anh ta không định làm tiếp hành động của mình nữa...

...-Thế thì sao ? Anh Vũ vẫn cúi gằm mặt xuống, cả người cô bé hơi run rẩy, rồi cô ngước lên giận dữ.-Đúng là Anh Khôi đã gây ra những chuyện không thể tha thứ được, nhưng anh cũng đâu có quyền gì phán xét anh ấy chứ ? Anh Khôi không hề muốn giết người, anh ấy không hề muốn làm việc cho ông già đó, Anh ấy chỉ muốn được sống một cuộc sống hạnh phúc bình thường, tại sao các người nhất định đẩy anh ấy vào chỗ chết chứ ? Tại sao các người lại tàn nhẫn như vậy chứ ? Tại sao các người giết người thì không sao, còn anh trai tôi thì lại phải chết. Anh ấy không muốn giết người...tại sao anh ấy phải chết...tại sao ?

Giọng Anh Vũ khản đặc, khuôn mặt bé nhỏ đầm nước. Trường Dương vẫn nhìn cô bé bằng vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt đen vô cảm.

-Anh không quan tâm nó có muốn làm việc đó hay không, chỉ cần là kẻ thù của anh thì đều phải chết.

-Vậy tại sao anh lại cứu tôi, tôi là em gái của Anh Khôi-kẻ thù của anh mà, sao anh lại cứu tôi...Anh Vũ cau mày, đôi mắt cay xè nhìn lên.

-Có lẽ...anh đã yêu em.

Trường Dương nghiêng đầu nhìn ánh mắt trong veo ngơ ngác trong vài giây, rồi anh ta thấy đôi mắt đó tiếp tục nhìn anh đầy căm thù. Đôi tay bé nhỏ đang bị anh nắm chặt cổ vùng ra.

-Đủ rồi !!!! Tôi không muốn nghe gì nữa. Anh không cần nói với tôi điều gì nữa, anh đã giết anh trai tôi, tôi căm hận anh, tôi sẽ giết anh để trả thù.

-Em không nên để bàn tay mình bị vấy bẩn như vậy, Anh Vũ. Trường Dương cầm bàn tay cô bé lên hôn nhẹ, bàn tay nhỏ nhắn và lạnh ngắt.- Em có biết vì sao anh trai em không thể ở lại với em hay không, đơn giản vì nó đã giết người, tay nó đã vấy máu, vì vậy nó không thể quay lại cuộc sống bình thường được nữa. Em cũng muốn giống như nó sao ?

Nâng cằm Anh Vũ lên, Trường Dương cười nhạt.

...-Em trong sáng tinh khôi như một thiên sứ vậy. Thiên sứ thì nên có tấm lòng bao dung với tất cả mọi người chứ. Hãy quên tất cả mọi thứ đi...

Chát !!!!

Anh Vũ giận dữ rút bàn tay ra và tát một cú thật mạnh vào mặt Trường Dương.

-Im đi !!! Đừng có lảm nhảm với tôi những lời vô nghĩa như vậy. Tôi không phải là thiên sứ, tôi không cần những thứ gọi là trong sáng, nhân từ đó. Anh Khôi là anh trai của tôi, dù cho anh ấy đã làm gì thì anh ấy vẫn luôn là anh trai tôi, anh đã giết anh ấy, tôi không bao giờ tha thứ cho anh đâu...

Trường Dương cười lớn, lần đầu tiên có kẻ dám tát anh mà vẫn toàn mạng như thế này, giữ chặt cánh tay bé nhỏ của Anh Vũ, anh ta bắt ngờ xô ngã cô bé xuống sàn.

-Thú vị lắm, Anh Vũ ! Em biết không? anh ghét nhất là thiên sứ, anh ghét những sinh vật được gọi là thiên sứ, đẹp đẽ, nhân hậu ư ? Đối với anh những kẻ đó chỉ là những thứ nhát nhẽo, yếu đuối và quá tầm thường. Nhưng anh đã biết em không phải thiên sứ, em là một ác quỷ, một ác quỷ nhỏ bé đáng yêu, tàn nhẫn nhưng ngây ngô. Em không cố che dấu đi cảm xúc của chính mình. Em thật giống với anh. Anh muốn em là của anh !

Anh Vũ không thể hiểu những gì mà Trường Dương nói, cô cố đẩy anh ta ra để đứng dậy....

Bất ngờ, bàn tay thô bạo của Trường Dương đưa lên nắm cổ áo Anh Vũ và xé toạc bộ váy trắng của cô bé, Anh Vũ giật mình, cô cố gắng đẩy Trường Dương ra, nhưng vô ích, Trường Dương vẫn đè chặt cô dưới sàn, đúng là đau sức thì cô không thể nào thắng được con người này. Rồi đôi môi bé nhỏ của Anh Vũ bị môi Trường Dương giữ chặt, hai cánh tay của cô bé cũng bị đè chặt dưới sàn nhà lạnh...

Mùi hương mê hoặc của hoa hồng đen tỏa ra khiến Anh Vũ khó chịu...Cô bé cố giãy thoát, nhưng vô ích, đôi môi thô bạo của Trường Dương như muốn nuốt chửng đôi môi bé nhỏ của cô, Anh Vũ hoảng loạn, cô bé giãy dụa điên cuồng mong thoát khỏi tay người con trai này. Cô thấy cả người mình dâng lên một cảm giác khó chịu khôn tả, nụ hôn mà Trường Dương đang đặt lên môi cô thật khó chịu, nó không dịu dàng, ngọt ngào như Leo đã hôn cô, mà nó tàn bạo và độc đoán đến kinh hoàng, cô có cảm giác như nó muốn nuốt chửng cô...

Phập...

Anh Vũ nhắm chặt mắt cắn mạnh. Khóe miệng của Trường Dương nhòe máu...

Trường Dương hơi nhíu mày. Anh ta chậm chậm đưa tay lên gạt nhẹ rồi cười nhạt, lần đầu tiên anh chiếm đoạt một cô gái như thế này, là ông trùm của thế giới ngầm dưới vỏ bọc của một doanh nhân thành đạt, có bao nhiêu cô gái xinh đẹp, gọi cảm muốn được lọt vào mắt xanh của anh, nhưng từ trước giờ anh không hề có một chút cảm giác với ai, cho đến khi gặp Anh Vũ, một cô bé còn chưa bước qua tuổi 18, nhưng hình ảnh của cô không hiểu sao cứ luẩn quẩn trong đầu anh, khuôn mặt bé nhỏ đáng yêu, ánh mắt trong veo không một chút vẩn đục...

Trường Dương hé nụ cười nửa miệng...

Cô gái bé nhỏ này...

Anh muốn có cho bằng được....

-Đừng chống cự vô ích nữa, cô bé! em không thể thoát khỏi anh đâu !

Trường Dương đè chặt Anh Vũ dưới sàn và tiếp tục hôn lên môi cô bé một cách thô bạo, Anh Vũ cố dẩy dụa, nhưng không tài nào thoát được khỏi bàn tay cứng ngắc đang giữ chặt lấy mình. Đôi môi thô bạo của Trường Dương cứ giữ chặt lấy đôi môi nhỏ bé của Anh Vũ khiến cô bé gần như ngạt thở, rồi cô cảm thấy lưỡi anh ta lùa khắp miệng mình, cô bé cảm thấy miệng mình có mùi máu, là máu từ vết thương của Trường Dương, mùi máu hòa vào mùi hương của hoa hồng đen khiến Anh Vũ cảm thấy buồn nôn, đôi môi thô bạo vẫn giữ chặt cô bé rồi chuyển dần xuống cổ, rồi xuống ngực Anh Vũ, cô bé sợ hãi điên cuồng giãy thoát, nhưng vô ích, những tiếng kêu gào ngắt quãng của cô cũng không được đáp lại, mọi thứ vẫn im lìm, chỉ còn tiếng khóc nức nở hoảng sợ của cô và tiếng chiếc kim đồng hồ tích tắc trên tường...

Bộ váy trắng của Anh Vũ đã bị xé rách vài đường. Đôi bàn tay lạnh lẽo của Trường Dương đưa lên giứt chiếc cà vạt đen trên cổ anh ta xuống, vài chiếc cúc sơ mi trên ngực của anh ta cũng bị giật đứt rơi xuống sàn, bàn tay lạnh lẽo bắt đầu chuyển dần xuống ngực Anh Vũ. Cô bé nhắm chặt mắt sợ hãi, đôi tay nhỏ bé, yếu ớt của cô cố đẩy Trường Dương ra một cách vô vọng, nước mắt trào ra ướt đầm vạt tóc, Trường Dương vẫn không dừng lại...

-Leo...

Trong giây phút hoảng loạn đó, Anh Vũ chỉ nhớ đến duy nhất một người, một người luôn ở cạnh che chở bảo vệ cho cô, một người luôn dịu dàng chăm sóc cô, nhưng có lẽ Leo sẽ không xuất hiện lúc này, có lẽ cô sẽ không thoát được gã ác quỷ này, nước mắt cô trào ra ướt đầm mái tóc...

Leo...

Bất ngờ...

RẦM.....!!!!!!!

-ANH VŨ !!!!

Cánh cửa bị đập tung ra...

Rồi có một người nắm lấy cổ áo Trường Dương kéo bật ra sau và tống một cú đấm trời giáng được vào bụng anh ta, Trường Dương ngã lăn ra sàn. Anh Vũ nhìn lên ngỡ ngác. Một cánh tay dịu dàng đỡ cô dậy, đôi mắt cô bé nhặt nước...

-Anh Vũ !!!!! Em không sao chứ ? Leo ôm cô bé vào lòng vội vã.

-Leo...

Cô bé òa lên khóc, Leo cau mày ôm chặt lấy cô vào lòng, rồi cậu cởi chiếc áo khoác trắng khoác lên người cho cô, quay sang tên ác quỷ sau lưng, ánh mắt cậu đỏ rực...

-Đồ khốn....

-Thiên sứ ! Tôi không đúng lúc chút nào cả...

Trường Dương đưa tay lên gạt một vệt máu trên khóe miệng cười nhạt....

Và sau ba giây thì hai người tiếp tục lao vào nhau, Trường Dương lúc nào cũng đem theo một khẩu súng trong người, nhưng bây giờ anh ta không muốn đem nó ra giải quyết Leo, anh ta muốn chính tay mình đánh bại đối thủ một cách công bằng, và ngay trước mặt Anh Vũ. Lần này Leo bị hứng một cú đấm của Trường Dương vào bụng, nhưng cậu cũng nhanh chóng đáp trả một cú đấm thật mạnh vào mặt kẻ thù, cả hai loạng choạng ngã ra sau...

Lần thứ hai xông lên, sau một loạt cú đấm, Leo nắm được cổ áo Trường Dương và dùng một đòn Judo vật anh ta xuống sàn, nhưng Trường Dương cũng nhanh nhẹn gạt chân cậu ngã theo rồi bật dậy lao vào Leo, một cú đấm từ trên cao giáng xuống xẹt qua mặt cậu, Leo nghiêng đầu qua tránh được rồi nắm cổ áo Trường Dương dùng chân đập mạnh vào bụng anh ta hất ra sau, tấm kính trên bàn bị xô xuống đất vỡ choang tạo thành một âm thanh chói tai....

Cả hai cùng bật dậy quệt máu miệng nhìn nhau căm thù....

Lưng áo Trường Dương có vài vệt máu loang ra, trên chiếc sơ mi đen đỏ có dính vài miếng kiếng...

Anh Vũ dưới sàn vẫn nhìn hai người sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo khoác của Leo run rẩy...

Rồi Trường Dương bất ngờ lao tới tung một loạt cú đấm tới tấp vào mặt Leo, trong lúc cậu hơi lúng túng thì anh ta bồi tiếp một cú đá thật mạnh vào bụng cậu, Leo bị ngã vào cánh cửa kiếng, vài mảnh vỡ đâm vào vai và lưng cậu, rỉ máu....

-LEO !!!!!

Anh Vũ hốt hoảng gào lên, cô bé cố gượng dậy...

Nhưng Leo cũng không chịu ăn đòn dễ dàng như vậy. Cậu xông tới tung một cước vào giữa mặt Trường Dương, ngay lập tức anh ta giơ tay ra cản được và đáp trả một cước vào vai cậu, cả hai loạng choạng ngã ra sau, Leo hơi nhăn mặt, vai cậu đau buốt gần như tê cứng, Trường Dương cũng không thoải mái gì, dù đã đỡ được cú đá của Leo nhưng cánh tay của Trường Dương hình như cũng đã bị gãy. Cú đá của Leo lúc nào cũng mạnh gấp mấy lần người thường...

Kì phùng địch thủ...

Cả hai thủ thế nhìn nhau dè chừng...

Đúng lúc này thì có những tiếng bước chân rầm rập chạy tới, dường như nghe thấy những tiếng động lạ phát ra từ căn nhà nên có người đã báo cảnh sát...

-Ông chủ !!! Bọn cớm đến rồi, mau rời khỏi đây thôi ! Một tên thuộc hạ của Trường Dương bên ngoài chạy vào, mặt mũi bầm dập, tên này đã bị Leo đập gục trước khi cậu vào đây...

Trường Dương nhìn ra ngoài cau mày, anh ta vẫn chưa muốn kết thúc trận đấu sớm như vậy, nhưng cứ nán ở đây có thể sẽ gặp rắc rối, Leo cũng lo lắng cho Anh Vũ đang run rẩy dưới sàn, cậu phải đưa cô bé ra khỏi đây nếu không cô ấy sẽ gặp phiền phức với cảnh sát...

-Có vẻ như hôm nay phải dừng lại ở đây rồi. Trường Dương cười nhạt bước ra mở cửa. Trước khi đi, anh ta không quên quay lại gửi lời chào đến Anh Vũ:-Tạm biệt, ác quỷ bé nhỏ, khi nào hạ được Khôi Vỹ, em sẽ là của anh.

-Nếu dám đụng vào một cọng tóc của con bé, tao sẽ giết mày...Leo nhìn nó gần giọng. Hé một nụ cười nửa miệng, Trường Dương quay đi sau cái liếc xéo lạnh lùng cho cậu.

-Để xem tao và mày, ai sẽ có được cô ấy, Thiên sứ !

52. Chương 52

Chap 52 : Ác mộng

4h30 sáng...

-Leo !!!! Leo !!!!

Anh Vũ giật mình choàng tỉnh dậy, khuôn mặt tái nhợt đầm mồ hôi, ánh mắt đen thẳm sợ hãi, Leo vội nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay ấm áp của cậu giữ chặt lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt... Anh Vũ đang nằm trên giường của Leo, cậu ở ngay bên cạnh canh chừng cô bé...

-Anh đây, anh đây...Anh Vũ, em đừng sợ !

Leo ôm chặt cô bé vào lòng vỗ về, Anh Vũ đang thở gấp, trái tim đập mạnh từng hồi trong lồng ngực. Đây đã là lần thứ ba cô bé giật mình thức dậy trong đêm rồi. Anh Vũ ôm chặt lấy Leo run rẩy, cơn ác mộng cứ bám lấy cô, nó ám ảnh cô cả trong giấc ngủ, đôi mắt đen thẳm lạnh lùng của Trường Dương luôn hiện lên trong đầu Anh Vũ, nụ cười nửa miệng của ác quỷ và bông hoa hồng đen mê hoặc đó...

Anh Vũ nhắm chặt mắt sợ hãi, bàn tay của Leo ôm chặt cô hơn, hơi ấm của cậu giúp cô bé bình tĩnh được phần nào. Sau khi cảnh sát đến, Leo đã đưa Anh Vũ về nhà cậu, Anh Vũ đã an toàn, nhưng cô bé không thể có được một giấc ngủ thanh bình, Leo đã thức trắng đêm để trông chừng cô bé, lần nào giật mình tỉnh dậy Anh Vũ cũng thấy khuôn mặt Leo nhìn cô đầy lo lắng, lúc đó Anh Vũ mới yên tâm được phần nào...

-Không sao nữa rồi Anh Vũ !!!!

Leo vẫn nhẹ nhàng vỗ về cô bé, Anh Vũ ngược lên nhìn cậu, đôi mắt rơm rớm nước. Leo đang mỉm cười dịu dàng trấn an cô, vết thương trên người Leo vẫn chưa được băng bó nhưng cậu vẫn không dám rời khỏi Anh Vũ nửa bước. Cô bé nhìn Leo mếu máo, chỉ vì cô mà Leo bị thương như vậy, nếu khi tối Leo không quay trở lại, không biết bây giờ cô đã ra sao rồi. Leo đẩy nhẹ Anh Vũ nằm xuống rồi đắp chăn lên cho cô bé đỡ lạnh...

-Ngủ tiếp đi Anh Vũ, ngày mai anh sẽ xin phép cho em nghỉ học.

-Anh sẽ không để em lại một mình chứ ? Anh Vũ nhìn Leo rơm rớm, ánh mắt trong veo hơi nhòe nước, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy tay cậu run run.-Em sợ lắm, Leo !!!! Em sợ lắm...

-Anh không đi đâu hết !

Leo vẫn mỉm cười cúi xuống choàng tay ôm lấy cô. Cái ôm thật nhẹ nhàng nhưng đem lại cho Anh Vũ cảm giác an toàn, cô bé hơi mỉm cười an tâm, Leo đưa tay vuốt vạt tóc trên trán cô bé.

-Ngủ đi nào !

Đôi mắt trong veo của Anh Vũ dần khép lại, cô lại chìm sâu vào giấc ngủ, và từ đó cho đến sáng không còn cơn ác mộng nào tìm đến Anh Vũ nữa, cô bé thấy rất thanh thản và an toàn, vì cô biết khi tỉnh lại cô sẽ luôn nhìn thấy khuôn mặt thân quen của Leo bên cạnh cô. Thiên thần đang ở bên cạnh Anh Vũ, thiên thần sẽ bảo vệ cho cô. Không sao nữa rồi...

Nhìn khuôn mặt Anh Vũ yên bình chìm vào giấc ngủ sâu, Leo mỉm cười nhẹ nhõm, rồi cậu cau mày khi cựa quậy cánh tay trái, vai cậu đau buốt vì trúng cú đá của Trường Dương, không biết có bị gãy xương hay không, mấy vết thương trên người cậu chỉ mới được băng bó qua loa, có lẽ phải chờ đến sáng khi nào Anh Vũ tỉnh dậy và bình tĩnh lại thì cậu mới xem lại cẩn thận được. Bây giờ Anh Vũ đang hoảng loạn, nếu cô bé bất chợt tỉnh dậy mà không thấy Leo sẽ rắc rối lắm...

7h30 sáng....

-Phong ! Con bé thế nào rồi ?

Minh Đức từ ngoài cửa bước vào phòng con trai, Leo đang ngồi trên ghế cố định vết thương trên vai trái của mình, trên bàn la liệt đủ các loại bông băng thuốc đỏ, thấy mấy vết thương trên người con trai, Minh Đức đi lại lo lắng:

-Con không sao chứ ? Nếu bị thương thì hãy đến bệnh viện đi, hay để bố mời bác sĩ về nhà cho con.

-Con không sao ! Leo đưa tay lên ngang miệng rồi cậu quay về phía Anh Vũ đang ngủ trên giường ra hiệu cho ông im lặng.-Chỉ là vết thương nhỏ thôi, con không sao, bố đừng lo.

-Con bé Anh Vũ không bị thương ở đâu chứ ?

Minh Đức nhìn sang Anh Vũ lo lắng, cô bé vẫn nằm ngủ trên giường, có lẽ gần sáng Anh Vũ mới có thể ngủ một giấc dài ngon lành như vậy. Lừa tất cả bông băng thừa vào hộp cứu thương, Leo với tay lấy chiếc áo sơ mi khoác lên người.

-Anh Vũ không sao, cô ấy chỉ bị hoảng loạn một chút thôi, có lẽ ngủ một giấc cô bé sẽ bình tĩnh lại.

Minh Đức và Leo nhẹ nhẹ đi ra ngoài cố không làm ồn để Anh Vũ không bị thức giấc.

-Tội nghiệp con bé, chắc nó sợ lắm. Minh Đức nhủ mày.-Chúng ta có nên báo chuyện này cho Khôi Vỹ biết không, Phong ?

-Con nghĩ là không nên, anh ấy đang cố tập trung vào công việc, nếu biết chuyện của Anh Vũ, Khôi Vỹ sẽ bị phân tâm đúng như mong muốn của Hoàng Long và Trường Dương rồi...

-Nhưng chuyện này có vẻ nghiêm trọng rồi, không chỉ có Trường Dương tìm đến Anh Vũ, ngay cả Hoàng Long cũng cho người đi bắt cô bé, có vẻ như bọn họ muốn dùng Anh Vũ làm áp lực để hạ gục Khôi Vỹ, cô bé đang gặp nguy hiểm.

-Con biết, nhưng con sẽ bảo vệ cho cô ấy. Con sẽ không để kẻ nào đụng vào một cọng tóc của Anh Vũ đâu.

-Con bảo vệ cô bé ?

-Vâng...

-Hahahaha..... Nghe Leo trả lời, Minh Đức quay đi cười lớn.-Không ngờ con trai của bố lại yêu quý cô bé như vậy, bố hơi bất ngờ đó. Trước giờ con chỉ lo đi đánh nhau quậy phá và gây phiền phức cho bố, vậy mà bây giờ lại cố trở nên mạnh mẽ, chín chắn để bảo vệ cho người khác ư ? tình yêu đúng là điều kì diệu khiến con người ta thay đổi nhỉ ? Con trưởng thành hơn một chút rồi đó, con trai !

Leo vừa đi vừa gỡ đầu ngón ngừng....

-Nhưng con cũng phải cẩn thận nhé, Phong ! Kẻ mà con định đối đầu là hai tên trùm của thế giới ngầm. Bố không cản con khi con muốn bảo vệ cô gái con yêu, nhưng bố cũng không muốn cho con bị thương hay gặp nguy hiểm đâu. Nếu có gì khó khăn cứ nói với bố.

-Bố đừng lo, con sẽ cẩn thận mà !

....

11h00...

Vài tia nắng xuyên qua cửa sổ đậu trên mặt Anh Vũ khiến cô bé tỉnh giấc, Anh Vũ tựa người chậm chậm ngồi dậy, đôi mắt trong veo nhìn quanh, căn phòng mang một màu trắng tinh vắng hoe, cô gạt chiếc chăn bước xuống....

-Em dậy rồi ?

Leo mở cửa bước vào, trên tay cậu là ly sữa nóng và tô cháo đang bốc khói, Anh Vũ nhìn cậu hơi ngơ ngác, khuôn mặt cô lúc này khá ngờ nghệch khi mới tỉnh ngủ, Leo nhìn cô bé bật cười, cậu đặt khay thức ăn xuống bàn đi lại ngồi bên cạnh cô.

-Nhìn mặt em ngố quá, nếu buồn ngủ thì em cứ ngủ thêm chút nữa đi !

Anh Vũ đưa tay lên gãi đầu, khuôn mặt cô bé lúc này ngố thật, nhưng cũng vô cùng đáng yêu trong mắt Leo.

-Em đói quá, ngủ không được !

Leo mỉm cười. Ngủ đến tận trưa thì sao mà không đói được....

-Anh biết, anh mang cháo lên cho em rồi, đi rửa mặt rồi ra ăn nào.

Leo xoa đầu Anh Vũ rồi đẩy cô bé vào nhà tắm, trong lúc Anh Vũ làm vệ sinh cá nhân thì cậu khuấy đều tô cháo cho nguội bớt....

-Hình như áo của anh hơi rộng phải không ?

Leo nhìn cô bé bước ra từ nhà tắm, vạt tóc mái hơi ướt, cô bé đang mặc chiếc áo khoác của Leo tối hôm qua, Anh Vũ nhìn xuống ngại ngùng, chiếc áo này Leo mặc rất vừa vặn và đẹp, nhưng sao khi cô mặc lại giống chiếc váy ngắn quá, cô bé đưa tay lên gãi đầu, thật ngại quá...

-Lát nữa anh sẽ cho người qua nhà em lấy đồ cho em, nhưng để bảo đảm an toàn cho em, từ bây giờ em sẽ ở lại đây với anh, giờ thì lại ăn cháo đi nào.

-Sao anh không đi học, Leo ? Anh Vũ đưa thìa cháo lên miệng nhìn Leo thắc mắc. Leo vẫn chống cằm nhìn cô bé ăn mỉm cười.

-Anh không yên tâm để em ở nhà một mình.

-Nhưng sắp đến kì thi giữa kì rồi, nếu không đi học đầy đủ anh sẽ không làm bài được đâu !

-Em lo gì chứ, bài vở anh đã sai bọn đàn em chép rồi, anh thừa kiến thức để đạt được điểm tối đa mấy kì thi vớ vẩn này.

-Hừ ! Em thấy anh chỉ giỏi mấy môn tự nhiên thôi, mấy môn xã hội anh lười học lắm. Anh định làm sao với mấy môn đó đây ?

Anh Vũ nhìn Leo càu nhàu, tên này chỉ được cái thông minh sáng dạ, chứ những môn cần sự chăm chỉ cần cù thì Leo luôn đứng cuối lớp.

-Lo gì chứ ? Cùng lắm hôm thi nói mấy thằng đàn em ném phao cho anh là được.

Anh Vũ đang uống sữa suýt sặc vì câu nói của Leo, cậu nhóc thì vẫn nhe răng cười, hình như từ trước đến giờ tên này chuyên gia vượt qua các kì thi bằng cách gian lận này thì phải. Anh Vũ nhìn cậu gượng cười. Leo đúng là bá đạo...

Đại ca trường cấp ba...

-Leo, Anh Vũ !!!! Bọn tớ mang vở tới cho các cậu nè !!!!!

Vừa giải quyết xong tô cháo và ly sữa thì Cát Cát và Minh Nhật đi vào, Leo đã gọi điện nhờ họ cuối buổi mang tập chép cho hai người, cậu cũng kể sơ qua tình hình của Anh Vũ cho họ biết để tìm cách đối phó với các thầy cô trên lớp.

-Anh Vũ ! Cậu không sao chứ ?

Cát Cát nhìn cô bé lo lắng, rồi cô thấy chiếc áo khoác trên người Anh Vũ là của Leo, đôi mắt cô sáng lên, nở một nụ cười tinh quái, cô xấp lại gần Anh Vũ trêu chọc:

-Anh Vũ, sao cậu lại mặc đồ của Leo thế ?

Minh Nhật nghe vậy cũng quay sang Anh Vũ thắc mắc, cô bé gượng cười, khoe miệng giật giật, không biết hai bản mặt gian xảo của tụi này đang nghĩ thứ đen tối gì trong đầu nữa...

Minh Nhật và Cát Cát ở nhà Leo đến chiều mới về, Anh Vũ cũng không được đi đâu ra khỏi nhà nửa bước, lúc nào Leo cũng kè kè bên cạnh cô như hình với bóng, nhưng có khoảng một tiếng cậu không có ở nhà, lúc này Anh Vũ lại đâm ra lo lắng. Cô bé cứ đi đi lại lại trong căn phòng mong cậu mau chóng trở về. Rồi cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường, mới hơn một tiếng, cô bé mỉm cười. Leo ở cạnh cô cảm thấy phiền phức như vậy, nhưng khi cậu đi khỏi Anh Vũ lại thấy cô đơn, chỉ mới có một tiếng đồng hồ...

-Anh Vũ, cháu đã khỏe hẳn chưa ?

Có tiếng nói vang lên, Anh Vũ quay ra cửa, Minh Đức đang bước vào, trên tay ông là tô đồ ăn đang bốc khói, ông nhìn cô bé mỉm cười thân thiết.

-Bác...cô bé hơi áp úng, Anh Vũ chưa bao giờ gặp riêng ông như thế này nên hơi ngại.

-Phong đâu rồi ?

-Anh ấy...đi lấy đồ giúp cháu rồi ạ...

-Vậy à. Minh Đức mỉm cười đi lại đặt cái to nhỏ xuống bàn.-Anh Vũ, đây là súp tổ yến, rất tốt cho sức khỏe, bác vừa nói cô đầu bếp nấu cho cháu, cháu mau ăn đi cho khỏe, dạo này bác thấy cháu xanh xao quá...

-Vâng...cháu làm phiền bác quá rồi...cháu không sao đâu ạ...

Cô bé nhìn ông ngượng ngùng, Minh Đức đi tới xoa đầu cô bé, bàn tay của ông thật ấm áp và dịu dàng, Anh Vũ có hơi ngờ ngàng trong một giây, nụ cười của bác Minh Đức trông thật phúc hậu, và bác ấy cũng rất tốt với cô, đây là lần đầu tiên có một người xa lạ quan tâm đến cô như vậy, ông ấy cho Anh Vũ cảm giác như người bố đang chăm sóc cho con gái vậy...

Bố...

Anh Vũ nhìn ông hơi nghĩ ngợi, từ trước đến giờ cô chưa nhận được bất kì sự quan tâm chăm sóc nào của Hoàng Long, bố trong kí ức của cô chỉ là cơn ác mộng kinh hoàng và nỗi căm hận không thể nào xóa bỏ được. Nhưng bác Minh Đức lại coi cô như con gái, cho cô thứ tình cảm mà cô còn thiếu vắng. Bác ấy và Leo thật tốt với cô, ơn nghĩa này không biết đến khi nào cô mới trả được cho họ. Đường như đọc được suy nghĩ của cô bé, Minh Đức ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô mỉm cười.

-Anh Vũ, cháu không cần phải khách sáo như vậy đâu, đã từ lâu bác coi cháu như người trong nhà rồi. Cháu cứ coi đây như nhà của mình đi, mà tương lai thì nơi này cũng là nhà của cháu mà. Cháu không cần phải ngại..

-Dạ...Anh Vũ cố mỉm cười, không ngại sao được chứ...

Minh Đức ngồi nhìn cô bé ăn tô súp và nói chuyện với cô cho đến tận lúc Leo trở về, ban đầu Anh Vũ có hơi ngại ngùng với sự quan tâm của ông, nhưng dần về sau cô mới thấy ông là một người gần gũi và vui tính, ông ấy không khác gì anh trai Khôi Vỹ của cô cả, có lẽ vì thế mà ngay lần đầu gặp mặt anh ấy đã thấy thân thiện với ông chẳng ?

7h00 tối...

-Anh Vũ ! Em đang làm gì đó ?

Leo từ phòng tắm bước ra, mái tóc đỏ ướt rượt nước rũ xuống khuôn mặt đẹp trai rạng rỡ, cậu cởi trần và vắt một chiếc khăn ngang cổ vừa đi vừa lau tóc....

-Sao anh lại tắm trong phòng em ?Anh Vũ quay đi giả vờ bực bội, khuôn mặt cô bé hơi đỏ đỏ, Leo lúc này đẹp trai quá...

-Em nói gì vậy, đây là phòng của anh mà ? Leo đi đến trước mặt nhìn cô bé chăm chăm...

-Vậy sao anh không để em qua phòng khác đi, anh không định dùng chung phòng với em đó chứ ?

-Ồ...Chị giúp việc nhà anh có việc bận phải đi về quê gấp nên không có ai dọn dẹp cả, anh và em đành chịu khó ở chung một phòng đi vậy!

-Cái gì ? Anh Vũ giật mình ngược lên.-Ồ chung một phòng? thế này sao được chứ ?

-Sao lại không ?

-Anh là con trai, em là con gái, sao ở chung một phòng được ?

-Hừm....? Có sao đâu chứ, tương lai em cũng là vợ anh mà, mà bây giờ em vẫn còn là một đứa bé, anh không đụng vào em đâu.

“Đứa bé ư ?” Anh Vũ nhìn cậu bực bội. Người ta đã 18 rồi, chỉ kém Leo có vài tháng thôi đó.

-Thế tối em ngủ ở đâu ? Em không ngủ chung với anh đâu.

-Ừ...Em ngủ dưới đất, anh ngủ trên giường !

Leo vui vẻ mỉm cười không để ý đến cái liếc xéo của Anh Vũ giành cho cậu. Vậy mà cô còn tưởng tên này ga lăng lắm cơ. Bắt cô ngủ dưới đất à ? Đang nằm mơ đấy à ? Nhưng mới liếc Leo một giây Anh Vũ đã đỏ mặt, cơ thể Leo không mặc áo sao mà đẹp quá, đẹp hơn nhiều so với mấy bức tượng nghệ thuật trong viện bảo tàng nữa...Leo thì vẫn lo lau khô mái tóc đỏ mà không để ý đến Anh Vũ ngày càng lạ hơn. Rồi cậu ngược lên và thấy Anh Vũ đang nhìn mình chăm chăm ...

-Anh Vũ...Em đang ngắm nhìn anh sao ?

Anh Vũ lắc đầu vội cúi xuống cuốn vở tiếp tục học bài, nhưng khuôn mặt thì vẫn đỏ ửng lên và cô không hiểu nổi trong sách viết gì nữa. Leo vẫn ngồi trên giường nhìn cô chăm chăm, cậu thấy Anh Vũ đang học bài, có vẻ rất nghiêm túc, dù cậu rất muốn nói chuyện chọc phá cô bé một chút nhưng không dám. Leo nén một tiếng thở dài. Việc học đối với Anh Vũ rất quan trọng, không được làm phiền cô bé lúc này...

Nhưng thực ra Anh Vũ không hề học bài, cuốn vở cô bé đang xem nằm im lìm trên bàn, trong đầu cô là một mô hình ảnh của Leo với đủ các thể loại, mái tóc đỏ ướn rũ xuống mặt, cơ thể đẹp đẽ, gợi cảm. Cô bé nhắm mắt cố ngăn mình suy nghĩ lung tung, nhưng hình như không có tác dụng gì cả. Cô muốn quay lại nhìn Leo một chút, nhưng cô lại không dám, vì cô sợ cậu nhóc biết được mình đang nghĩ gì trong đầu, nhưng hình ảnh Leo đang cời trần quả thật rất cuốn hút Anh Vũ. Cô bé nhắm mắt lắc đầu. Ở nhà thì thoảng cô cũng thấy Khôi Vỹ cời trần đi ra từ phòng tắm, nhưng cô đâu thấy có cảm giác gì đặc biệt đâu, không hiểu sao nhìn Leo cời trần tim cô lại đập mạnh như vậy, sao cô có cảm giác hồi hộp như vậy chứ...

“Không, không, không....Không có gì phải hồi hộp cả...”

Anh Vũ cố trấn an mình, rồi cô bé từ từ quay lại, ngắm cậu ấy một chút chắc không sao đâu...

-Hơ ????

Nhưng tiếc là cô nhóc đã phải thất vọng, vì Leo đã mặc áo vào mất tiêu rồi, cậu đang nằm trên giường ôm gối ngủ ngon lành. Khuôn mặt hạnh phúc hơi mỉm cười nhìn không khác gì một thiên thần, Anh Vũ nhìn cậu phụng phịu, cô còn chưa kịp ngắm nhìn gì cả....

Rồi cô đứng bật dậy đi lại giường, dùng chân gạt mạnh chiếc gối hất cậu xuống đất:

-Muốn ngủ thì xuống đất mà ngủ, đồ ngốc...

-Anh Vũ...

Leo lồm cồm bò dậy nhìn cô bé ngơ ngác, sao tự nhiên Anh Vũ lại tỏ ra bực bội như thế chứ, rõ ràng cậu đâu có làm phiền cô bé học bài đâu. Anh Vũ cũng không để Leo kịp tìm hiểu lí do, cô bé leo lên giường quần chặt chần ngủ khi...

Còn một mình Leo thức nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ, Anh Vũ đã say sưa lạc vào thiên đường ở tận đâu đâu rồi, cậu thở dài. Cứ tưởng con nhóc này lạ nhà sẽ thức cả đêm cơ, ai ngờ nó còn vô tâm, ham ăn

ham ngủ y như một đứa trẻ vậy...Và cũng thật tàn nhẫn nữa. Cậu ngán ngẩm ngồi dậy, sàn nhà ban đêm lạnh quá. Cô nhóc không cho cậu ngủ trên giường, cũng không cho cậu cái chăn nào cả. Nếu bắt cậu cả đêm ngủ dưới đất trong tình trạng này chắc mai cậu sẽ lăn ra bệnh mất. Leo đi lại giường Anh Vũ, cô nhóc đang ôm khư khư con gấu bông, khuôn mặt ngủ say trông đáng yêu kinh khủng. Cậu cúi sát xuống ngắm cô bé cho rõ hơn, bàn tay cậu nhẹ nhàng gạt vạt tóc mái cô bé ra, cậu hơi mỉm cười. Khuôn mặt thiên thần này, đúng là yêu không chịu nổi mà...Anh Vũ vẫn cứ ngủ say, không biết Leo đang hôn mình, thấy cô bé không có phản ứng gì, Cậu mỉm cười gian xảo...

-Anh Vũ, là tại em bắt cần đấy nhé...

5h30 sáng....

Ring...ring...ring...

Chiếc đồng hồ rung lên từng hồi báo thức, Anh Vũ với tay tắt nó đi, đã đến giờ dậy đi học rồi. Nhưng sao hơi ấm khiến cô bé cứ muốn nằm im không chịu mở mắt. Anh Vũ cũng không cố thức ngồi dậy, cô lười biếng quàng tay ôm chặt con gấu bông, nhưng dường như có gì đó hơi lạ, hình như có thứ gì đang đè chặt trên người cô bé, con gấu bông cô ôm cũng có vẻ nhỏ hơn so với mọi khi....

Anh Vũ chậm chạp đưa tay dụi mắt, ánh sáng nhạt bên ngoài chiếu vào khiến căn phòng trở nên mờ ảo, cô bé từ từ mở mắt ra và sững sờ....

-L...LEO...

Leo đang nằm ôm chặt cô trên giường, chiếc chăn ấm áp choàng kín hai người, con gấu đã bị đá xuống dưới sàn nhà từ khi nào, cánh tay và chân Leo quàng qua người Anh Vũ và đè chặt lấy cô bé, khuôn mặt thiên thần của cậu thoáng nụ cười có vẻ rất là hạnh phúc....

-Leo !!!!!

Anh Vũ nhìn cậu, khóe miệng giựt giựt, sao tên này lại nằm trên giường với cô, rõ ràng hôm qua Anh Vũ đã đá nó xuống đất rồi mà. Leo vẫn chưa tỉnh dậy, đột nhiên cánh tay cậu siết chặt cô bé hơn, cậu đang say sưa giấc nồng và tưởng nhầm Anh Vũ là gối ôm của cậu....

-LEO !!!!!!!

CHÁT.....!!!!!!!

7h00 sáng....

-Chào đại ca, chị hai !!!!! Hôm nay hai người đi học trễ đó !

Vừa mới bước đến cổng trường, Leo và Anh Vũ đã bị một đám đàn em của Leo vây chặt, mấy đứa nhóc nhìn hai người toe toét định huyền thuyên điều gì thì cả đám ngạc nhiên quay sang Leo.

-Đại ca, mặt anh sao vậy ?

-Sao bị sưng đỏ tấy lên thế kia ? đại ca mới đi đánh nhau hả ?

-Kẻ nào dám đụng vào anh vậy ?

Đám nhóc xôn xao cả lên, Leo nhìn đám đàn em thở dài rồi quay sang Anh Vũ:

-Vợ chưa cưới của anh tặng đó !

Anh Vũ quay ngoắt đi bực bội, một tát cho cái tội dè xồm của tên hấu sắc này đã là quá nhẹ rồi. Cô còn chưa kết hôn, ngủ chung phòng với một đứa con trai đã là quá đáng lắm rồi. Nghĩ sao mà tên này còn dám mò lên ngủ chung với cô chứ. Nếu chuyện này đồn ra ngoài tương lai Anh Vũ ế là cái chắc. Tên hấu sắc này...

Đồ dè xồm...

Anh Vũ quay sang bực bội, Leo cũng nhìn cô có vẻ giận dữ. Rõ ràng chiếc giường thân yêu đó là của cậu, vậy mà Anh Vũ nỡ đá cậu xuống, mới sáng sớm đã tặng cậu một cú tát trời giáng làm cậu tỉnh ngủ mà

không cần rửa mặt luôn, con gái gì mà chần ăn, tương lại cậu cũng cưới Anh Vũ làm vợ, vậy thì có gì mà cô bé lại giận dữ với cậu như vậy chứ, Leo cau mày, cậu chỉ ôm cô bé ngủ thôi chứ có làm gì quá đáng đâu....

-Hừ !!!!

Anh Vũ liếc cậu rồi quay đi. Leo cũng không nói gì nữa, cô bé đang giận, tốt nhất là đừng đụng vào...

Cánh cửa lớp mở “xạch” ra một cách thô bạo. Mọi người quay sang nhìn cô bé có vẻ tò mò, trên bảng có một đám đang túm đông lại coi cái gì đó, Anh Vũ hơi ngạc nhiên đi lại. Rồi cô thở dài cười nhạt...

Trên bảng là một loạt những câu chữ rửa của ai đó giành cho Anh Vũ, đại khái nói cô là đồ lẳng lơ, luôn đeo trên mình bộ mặt ngoan hiền xảo trá để hại người, rồi cô tiếp cận Leo là vì công ty Blue Rose của cậu ấy...bla..bla...

Mọi người nhìn cô bé xì xầm, có vài cô bạn đi lại hỏi thăm Anh Vũ và an ủi cô chỉ là trò đùa ác của kẻ nào đó, nhưng Anh Vũ thừa biết tác giả của trò này là ai rồi...

Sa Lê...

-Chắc !....Em có nhiều fan hâm mộ hơn anh nghĩ đó ? Leo đi lại lấy khăn lau bảng nhìn cô bé mỉm cười.

-Anh thấy em giống như được hâm mộ ở chỗ nào vậy ? Anh Vũ cũng cười nhạt.

Đúng là trò đùa nhạt nhẽo của những kẻ rảnh rỗi mà. Nhưng vì có trò đùa ác này mà những tin đồn thất thiệt về Anh Vũ và Leo cứ lan ra cả trường, và ai cũng xì xầm bàn tán với vẻ bán tín bán nghi...

53. Chương 53

-Sáng sớm mai Khôi Vỹ sẽ từ Mỹ trở về, Anh Vũ, cháu có muốn đi đón cậu ấy không ?

Minh Đức đặt tờ báo xuống nhìn hai đứa nhóc đang gây lộn trên bàn ăn mỉm cười. Anh Vũ quay sang, đồng thời miếng bánh pizza ngon lành của cô cũng bị Leo cuỗm mất...

-Thôi khỏi bác ạ ! Anh hai còn bận nhiều việc lắm, xuống sân bay anh ấy sẽ trở về công ty làm việc ngay, cháu không muốn làm phiền anh ấy.

-Vậy thì buổi tối bác sẽ bảo cậu ấy sắp xếp công việc rồi về nhà ăn cơm với chúng ta.

-Cảm ơn bác !

Anh Vũ mỉm cười gật đầu nhẹ, Minh Đức đưa ly rượu lên miệng vui vẻ. Từ ngày Khôi Vỹ trở thành giám đốc công ty đường như ông đã

-Anh Vũ ! Cháu ở đây có cảm thấy thoải mái không ? Nếu có gì khó khăn cần bác giúp đỡ hay bị thằng con trai trời đánh của bác bắt nạt thì cứ nói với bác nhé!

Anh Vũ ngoan ngoãn mỉm cười và gật đầu nhẹ. Minh Đức đang nhìn cô bé có vẻ trìu mến, quả thật ông rất quý cô bé này, Anh Vũ vừa đáng yêu vừa thành thật, khác hẳn mấy cô tiểu thư nhà giàu mà ông đã gặp, luôn đối xử với mọi người bằng nụ cười nhưng trong lòng thì chứa đầy toan tính. Ông cảm thấy nếu sau này Leo cưới cô bé sẽ là một chuyện tốt, Anh Vũ nhất định sẽ đem lại hạnh phúc cho con trai ông....

-Phong ! Ông quay sang đứa con trai mỉm cười.-Nếu hai đứa rảnh rỗi thì con đưa Anh Vũ đi đâu chơi cho khuây khỏa nhé. Và nhớ đừng thấy con người ta hiền mà bắt nạt, nếu Khôi Vỹ không tha cho con thì bố cũng không giúp gì được đâu !

Nghe lời cảnh cáo của bố mình mà Leo thấy hơi rợn. Ngày mai Khôi Vỹ về đến nơi rồi, chỉ còn hôm nay, vậy thì cậu càng phải tranh thủ thời gian bắt nạt cô bé nhiều hơn, nhiều hơn nữa mới được...

-Con nhớ rồi. Cậu đứng dậy kéo tay Anh Vũ lên phòng.-Tụi con ăn no rồi, giờ đi học bài đây...

Mười phút sau...

Nói là học bài nhưng thực chất thì chỉ có Anh Vũ ngồi học thôi, Leo thì chỉ ngồi bên cạnh không ngừng giở trò với cô bé. Vì cậu có một bộ óc rất thông minh có thể hiểu bài ngay trên lớp, thậm chí cậu còn có thể tự học trước mà không cần giáo viên giảng dạy, đó là những môn tự nhiên, còn những môn xã hội thì cả đời đi học cậu chưa từng học bài lấy một lần...

-Leo...Tránh ra !!! Anh Vũ cố đẩy Leo ra và chăm chú vào cuốn vở Sử.-Anh không học bài thì

Leo làm như không nghe, cậu khoác tay qua vai Anh Vũ và ghé sát khuôn mặt mình vào cô bé.

-Còn lâu mới thi học kì mà, em có cần phải căng thẳng như vậy không

-Bây giờ không học thì lấy đâu kiến thức làm bài thi ? Em đâu có đàn em ném phao, cũng đâu có khả năng quay cốp điệu nghệ như anh. Anh Vũ nhìn cậu cầu nhàu. Leo thì có vẻ giận dỗi.

-Sao em lại nghĩ xấu về anh như vậy? Đâu phải lúc nào anh cũng dùng phao đâu, trong các kì thi học kì anh rất là nghiêm túc đó. Chỉ cần nhớ kiến thức là anh có thể “tự biên tự diễn” dễ như chơi!

Anh Vũ gượng cười. Ồ đúng rồi... Đúng là khả năng “chép gió” của Leo rất đáng nể, cô còn nhớ như in bài kiểm tra Sử một tiết của cậu hôm nào, sự kiện Cách mạng tháng 10 Nga đã được Leo chế biến thành Công xã Pari, đã thế còn thêm mắm thêm muối thế nào mà cả bài lại diễn tả hoành tráng vụ phá ngục Baxti, kết thúc bài là ca ngợi công lao của công nhân Mĩ. Thật tuyệt, rốt cuộc là bài của cậu được vinh dự đem lên đọc cho cả trường tham khảo...

-Anh Vũ !!! Ngày mai em ra biển với anh nhé ! Leo kéo Anh Vũ lại và dựa cằm vào đầu cô bé, Anh Vũ thì ngược lên thắc mắc:

-Đi bắt người cá hả? Em và anh mới đi hôm trước mà ?

-Nhưng hôm trước anh còn một chuyện chưa làm với em!

-Chuyện gì thế ?

-Thả điều ước! Leo đưa chiếc lọ thủy tinh nhỏ tới trước mặt Anh Vũ lắc lắc.

-Anh muốn ước gì sao ?

-Anh muốn sớm lấy em làm vợ !

- Không được đâu ! Anh Vũ lạnh lùng quay đi, khuôn mặt đỏ đỏ cố dán vào cuốn vở. Leo đang nghĩ gì chứ? Kết hôn ư? Hai người đã 18 tuổi, cô thì không sao, nhưng Leo còn chưa đủ tuổi kết hôn nữa, đại dốt đụng vào Leo để vào nhà đá vì tội dụ dỗ trẻ em vị thành niên lắm. Mà quan trọng là...

-Tại sao ? Leo ôm lấy cô bé và dụi đầu vào mái tóc cô bé làm nũng, nhìn cậu lúc này cũng giống một thằng nhóc cấp hai lắm rồi, Anh Vũ cố đẩy cậu ra:

-Anh hai thương em lắm, anh ấy sẽ không để em đi lấy chồng trước 20 tuổi đâu!

-Sao ? Leo nghệt mặt.-Anh Vỹ đã nói thế à ?

-Ồ ! Anh Vũ gật đầu.-Trước đây anh ấy nói với em, kẻ nào dám đến quyến rũ em khi em còn chưa đến 20 tuổi, anh ấy sẽ chém!

Leo không nói gì, cậu cầm hai tay cô bé và xô ngã cô xuống chiếc gối sau lưng. Anh Vũ giật mình, chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã thấy khuôn mặt gian xảo của Leo đang ở rất gần mình, đôi môi mỏng gợi cảm khẽ cử động...

-Anh làm trò gì vậy?

-Anh làm cho gạo nấu thành cơm, lúc đó anh Vỹ sẽ hết ý kiến !

-Á Á Á....Buông em ra, đồ háu sắc bá đạo !

Leo mỉm cười vẫn giữ chặt lấy hai cánh tay bé nhỏ của Anh Vũ đang đâm tới tấp vào mình, khuôn mặt hồ ly càng lúc càng ghé sát xuống khuôn mặt xinh xắn đang đỏ bừng bừng, trong đầu đầy ắp những hình ảnh đen tối không dành cho trẻ em dưới 18 tuổi, đúng lúc này...

Cốc...cốc...cốc...

-Xin lỗi !!! Bố có làm phiền hai đứa không ? Minh Đức bước vào mỉm cười ẩn ý, trên tay ông là đĩa trái cây ngon tuyệt, Leo vội thả Anh Vũ

-Sao vậy bố ?

-Không có gì ! Bố đem trái cây vào cho các con ăn thôi. Ông vừa nói vừa đặt đĩa trái cây xuống bàn. Ánh mắt khẽ cười nhìn thẳng con trai hàm ý: Quả không hổ danh là con trai của bố...

-Cảm ơn bác, thật phiền bác quá ! Anh Vũ nhìn chằm chằm vào đôi mắt hau háu.

- Hai đứa học xong nhớ đi ngủ sớm nhé !

Minh Đức đưa tay lên xoa đầu Anh Vũ, cô bé hơi ngơ ngác. Từ trước đến giờ ngoài Khôi Vỹ ra chưa có ai đối xử với cô như vậy cả. Cô bé hơi ngơ ngẩn, liệu đây có phải là cảm giác của người bố đem lại cho con mình hay không ? Hoàng Long chưa bao giờ có một hành động ân cần với cô như vậy...

Có một người bố thật tuyệt vời...

Bố...

Anh Vũ mỉm cười hạnh phúc. Minh Đức hơi ngạc nhiên với nụ cười rạng rỡ của cô bé, nhưng dường như ông cũng hiểu. Anh Vũ là đứa trẻ thật thà, cô bé không bao giờ cố che giấu đi cảm xúc của mình, và đây chính là điểm mà ông thích nhất ở cô bé...

Hai phút sau khi bố Leo đi ra thì đĩa trái cây cũng sạch trơn. Leo lấy ra một tờ giấy nhỏ màu xanh nước biển và ghi một dòng chữ nắn nót:

“ANH VŨ LÀ NGƯỜI ANH YÊU NHẤT. ANH SẼ LUÔN Ở BÊN CẠNH EM”

Anh Vũ thở dài cũng ghi xuống bên dưới:

...(> . <) sến = “ ” quá = “ ” >

Tờ giấy nhỏ được nhét vào lọ thủy tinh, Leo cầm lên cười hài lòng. Chỉ cần thả lọ thủy tinh này ra biển thì điều ước sẽ trở thành hiện thực...Đúng vậy...

Nếu có thể thả trôi nó ra biển...

54. Chương 54

Chap 54: Ngôi biệt thự rực lửa

Tách...

Toàn bộ ngôi biệt thự nhà họ Hoàng chìm trong bóng tối, không hề có thông báo cúp điện nhưng mọi ánh đèn đều vụt tắt. Anh Vũ và Leo ngược lên ngạc nhiên, ánh trăng mờ ảo hắt qua cửa sổ khiến căn phòng sáng được phần nào. Không gian chợt im ắng lạ thường...

-Cúp điện sao ? Leo nhú mào đi đến bên cửa sổ. Dây phốt vẫn đang sáng rực ánh điện cơ mà...

Chợt...

Xoảng...

Một tiếng động chói tai vang lên ở dưới nhà. Leo và Anh Vũ giật mình, dường như đó là tiếng động của cửa kính bị đập vỡ...

Xoảng...

Xoảng...

Xoảng...

Thêm một loạt những tiếng động chói tai vang lên, lần này có vẻ như toàn bộ cánh cửa kiếng trong ngôi biệt thự đều bị đập vỡ. Leo vội đứng dậy đi ra ngoài...

-Anh Vũ !!!! Em hãy ở yên trong này, đừng đi ra ngoài nhé!

-Không ! Em đi cùng anh.

Anh Vũ vội chạy theo Leo, nhưng vừa bước ra đến cầu thang thì cả hai đều sững sờ. Khắp nơi trong ngôi nhà đang chìm trong biển lửa, ngọn lửa đỏ rực càng cháy càng mạnh và đang lan đến lầu ba một cách nhanh chóng. Leo kéo cô bé nép ra sau mình để tránh hơi nóng đang hắt vào hai người. Dường như khắp nơi trong nhà đã bị tẩm xăng, hai người ngửi thấy mùi xăng bốc lên nồng nặc, những bóng điện trên các trần nhà không chịu được hơi nóng đã nổ tung...

-Chuyện gì xảy ra thế này ? Đôi mắt Leo đỏ ngầu, tại sao căn nhà của cậu lại bị chìm trong lửa như vậy. Rồi nghiêng chặt răng giận dữ...

-Phong !!!! Vũ !!!! Các con không sao chứ ?

Minh Đức từ xa chạy lại, trên vai ông có một vết xước đang rỉ máu, có lẽ là bị một chiếc đèn trên trần nổ tung rơi trúng, đôi mắt trong veo của Anh Vũ dán chặt vào vết thương của ông lo lắng, màu máu đỏ rực khiến cô bé hoang mang...

-Bố !!!! Bố không sao chứ ?

Leo và Anh Vũ vội chạy lại, Minh Đức lập tức kéo tay hai đứa lao xuống lầu. Ngọn lửa đã lan ra khắp ngôi nhà, nếu không mau chóng thoát ra khỏi đây cả ba sẽ bị thiêu chết. Ngọn lửa càng lúc càng bốc lên hùng hực, mọi thứ trong nhà đều bị thiêu đốt, những tấm thảm đắt tiền cháy rụi, mấy món đồ bằng thủy tinh cũng bị rạn nứt. Hơi nóng bốc lên hùng hực, khói bắt đầu tỏa ra khắp nơi...

-Phong, Vũ !!!! Mau chạy ra khỏi đây nhanh lên, chậm chân một lát nữa chúng ta sẽ không thoát được đâu...

Cả ba người vội vã lao xuống nhà, lửa bên dưới càng lúc càng mạnh hơn, hơi nóng phả vào mặt ba người bỏng rát. Nhưng khi đến cầu thang lầu hai thì tất cả đều khựng lại...

-Chào buổi tối, ông bạn !

Hoàng Long và đám thuộc hạ của ông ta đứng chắn ba người lại. Những khuôn mặt đặng đặng sát khí đang nhìn mỉm cười, trên tay chúng là những lưỡi dao sắc lạnh...

-Hoàng Long...Minh Đức nhìn ông ta cau mày. Chuyện này là do ông ta gây ra sao ?

-Hừm...lửa cháy nhanh thật đó. Hoàng Long đưa điều thuốc lên miệng cười nhạt.-Tôi còn đang lo ngôi biệt thự rộng lớn như vậy thì sẽ không đủ xăng để thiêu rụi chứ ?

-Ông...tại sao ông dám...Minh Đức nghiêng răng giận dữ.

-Hừm. Đây là kết cục của những kẻ dám đối đầu với ta đó. Minh Đức ! liếc nhìn Anh Vũ đang ở phía sau lưng ông, Hoàng Long cười nhạt.-Lần này mày sẽ không thoát được đâu, con ranh...

-Ông muốn bắt tôi sao ? Anh Vũ nhìn ông ta giận dữ.-Chỉ vì muốn bắt tôi mà ông phóng hỏa thiêu rụi ngôi nhà này sao ?

-Bắt ? Hoàng Long cười lớn.-Ta không làm cái việc mất thời giờ đó làm gì. Ta tới để lấy mạng mày...

-Giết tôi ? Anh Vũ nhìn ông ta ngơ ngác.-Tại sao ?

-Chính vì mày mà cả Khôi Vỹ lẫn Anh Khôi đều quay sang đối đầu với tao, hừ ! Đáng lẽ tao nên giết mày từ sớm hơn mới phải. Nhưng không sao, bây giờ tao sẽ không để mày thoát nữa đâu. Tao không hiểu tại sao lần trước Trường Dương lại cứu mạng mày, nhưng bây giờ thì hết rồi bé con, Khôi Vỹ đã sang Mĩ, không còn ai có thể cứu mạng mày lúc này đâu.

-Tại sao ông phải giết tôi? Hoàng Long...Nếu anh hai biết chuyện này, anh ấy sẽ tìm đến giết ông.

-Hừm...Khôi Vỹ à ? Hahahahaa...Hoàng Long cười lớn.-Sau khi mày chết, tao sẽ dàn dựng vụ này do Trường Dương ra tay, Khôi Vỹ sẽ quay sang thanh toán thằng nhóc đó thay vì tìm tới tao. Mày cũng nên tự hào đi Anh Vũ, mang thân phận là con gái tao, đây là việc duy nhất mày có thể làm cho tao đó...

-Hoàng Long, tại sao ông cứ muốn Khôi Vỹ thanh toán Trường Dương cho ông? Dù sao Khôi Vỹ cũng là con trai ruột của ông, ông không có chút lo lắng cho an nguy của cậu ấy sao? Minh Đức nhìn ông ta dò xét, lửa đang lan ra khắp nơi, phải nhanh chóng thoát ra khỏi đây.

-Hừ...Trường Dương là kẻ thù số một của ta, thằng nhãi đó rất nguy hiểm, ta không thể để nó sống được, và người duy nhất có thể hạ được nó chỉ có Khôi Vỹ mà thôi. Buồn cười không ? Hai đứa nó trước đây là bạn bè thân thiết của nhau, cặp bài trùng Dương-Vỹ nổi tiếng khắp thế giới ngầm đó, ta cứ nghĩ rằng hai đứa nó sau này sẽ trở thành hai cánh tay đắc lực phục vụ cho ta chứ, vậy mà không ngờ cuối cùng tội nó lại trở thành kẻ thù nguy hiểm nhất của ta...

-Anh hai và Trường Dương trước kia là bạn thân sao ? Anh Vũ nhú mày, cô còn biết quá ít về quá khứ của anh trai mình. Vì Khôi Vỹ không muốn cho cô bé biết những gì anh ấy đã làm trước kia nên Anh Vũ cũng không dám hỏi.

-Kế hoạch chết tiệt của ông lần trước đã thất bại nên ông chuyển sang dùng mảnh khố này sao ? Tôi không để ông toại nguyện đâu.Lão già!!!

Leo nhìn đám thuộc hạ của Hoàng Long cau mày, lửa đang bốc lên ngùn ngụt, nếu cứ ở đây tán gẫu mọi người sẽ chết chắc, nhưng nếu phải hạ hết đám người này thì cũng sẽ tốn không ít thời gian, hơn nữa bố cậu và Anh Vũ đang ở bên cạnh, với số lượng kẻ thù đông như vậy cậu sẽ khó có thể bảo vệ được cho cả hai...

-Thất bại ? Ồ không ! Kế hoạch của ta chưa từng thất bại, lần trước ta cố tình để Trường Dương giết Anh Khôi không phải để Khôi Vỹ trở về với ta, ta biết trước nó sẽ không chịu về, ta chỉ muốn nó quay lại thương trường để trả thù ta thôi. Kế hoạch của ta coi như thành công một nửa. Và bây giờ nếu nó nghĩ Anh Vũ cũng bị Trường Dương giết hại, nó sẽ quay mũi giáo về thằng nhóc đó chứ không phải ta. Các người hiểu rồi chứ ? Đương nhiên những kẻ ngu ngốc dám chống lại ta cũng sẽ phải chịu chung số phận với con bé...

Hoàng Long ra hiệu, đám thuộc hạ của ông ta lập tức vây lấy ba người, Anh Vũ quay sang hoảng hốt, ngọn lửa đang bốc lên mạnh hơn.

-Hoàng Long.... Đôi mắt cô bé đỏ rực căm thù...

-Hừ ! Đừng hận ta, nếu muốn hận hãy hận bản thân mình đi, Anh Vũ ! Đáng lẽ mẹ mày không nên cứu mày khi còn nhỏ. Nếu mày không tồn tại, bà ta sẽ không chết đâu, cả anh trai của mày nữa, nếu nó không phản bội lại tao vì mày thì nó có lẽ vẫn còn sống đó. Mày hiểu rồi chứ, chính mày là nguyên nhân của tất cả những cái chết đó !

Hoàng Long cười nhạt và rút ra cây súng chĩa thẳng về phía cô bé. Leo vội lao lên chắn trước mặt Anh Vũ che chở cho cô...

-Mày muốn chết trước sao ? Đừng lo, sẽ có đủ đạn cho cả ba đứa chúng mày...

-Vũ !!! Phong !!!! Minh Đức hét lên lo lắng...

Còn Anh Vũ vẫn lặng im. Đôi mắt cô bé mở to đầy căm thù, hàng ngàn ngọn lửa đang rực cháy trong đó. Rồi

-Còn gì muốn trần trối nữa không ?Hoàng Long cười nhạt, ngón tay bắt đầu siết chặt cò súng.

-Tôi muốn hỏi ông một điều cuối cùng, Hoàng Long ! Anh Vũ đi lên phía trước, bàn tay run rẩy trong túi áo, một giọt mồ hôi chảy xuống từ trên trán.

-Lời cuối cùng ! Hoàng Long nhìn cô bé lạnh lùng.

-Tôi...thực ra có phải là con gái ruột của ông không ? Anh Vũ ngược lên, đôi mắt trong veo trên gương mặt thiên thần.

Hoàng Long vẫn nhìn cô bé lạnh lùng cười nhạt.

-Không !

Anh Vũ cúi xuống hé một nụ cười nửa miệng. Lạnh lẽo, đôi mắt trong veo khép chặt...

-Hiểu rồi...

Vụt...

Phập....!!!!!!

-Á Á Á Á!!!!!!

Con dao nhỏ từ tay Anh Vũ bất ngờ bay ra cắm phập vào mắt Hoàng Long. Leo lập tức lao lên đá văng cây súng trên tay ông ta ra. Cây súng bị hất xuống sàn nhà đang hừng hực cháy. Mọi thứ đều bắt ngờ...

-Ông chủ, ông chủ !!!!

Gã quản gia và đám thuộc hạ của Hoàng Long giật mình, Hoàng Long đang ôm chặt một bên mắt gào thét. Ba người vội vàng lao ra sau, bên kia hành lang có một cầu thang nữa, cần phải chạy ra khỏi đây trước khi lửa lan ra toàn bộ ngôi nhà.

-Giết tụi nó đi. Giết hết tụi nó cho tao, không được để con bé kia chạy thoát...

Hoàng Long gào lên điên cuồng, đám thuộc hạ của ông ta lập tức đuổi theo mọi người. Sau khi ra lệnh cho đám thuộc hạ thì Hoàng Long cũng vội vã rời khỏi căn nhà, vết thương trên mắt khiến ông ta như muốn nổi điên, ông ta cần phải đi đến bệnh viện gấp. Nhưng quan trọng hơn là lửa trong ngôi nhà đang bùng lên to hơn, nếu cứ nấn ná ở lại ông ta cũng sẽ chết...

-Không được rồi...

Minh Đức chạy lên trước dừng lại quay sang hai người, cầu thang bên dưới đã chìm trong biển lửa, đằng sau họ thì đám thuộc hạ của Hoàng Long đang đuổi theo sát nút, cả hai đường đều không có hi vọng...Hơi nóng đang bốc lên ngùn ngụt, Anh Vũ hốt hoảng nhìn ra sau, hơi nóng bốc lên cộng với khói dày đặc khiến cô bé khó chịu muốn gục xuống đất. Mồ hôi vã ra như tắm. Leo vội kéo hai người quay lại con đường cũ, nếu muốn ra khỏi đây không còn cách nào khác là phải hạ hết đám thuộc hạ của Hoàng Long...

-Tụi mày hết đường thoát rồi...

Và đám người đâm thuê chém mướn kia cũng đã đuổi kịp ba người. Những con dao nhọn hoắt lập tức lao vào họ. Leo lao lên đập gục một tên xông lên đầu tiên, tên này ngã nhào ra sau đè lên đồng bọn nó, nhưng những kẻ khác vẫn xông vào cậu, số lượng quá áp đảo, Leo điên cuồng đâm đá kẻ thù không thương tiếc. Ở phía sau cậu, Anh Vũ vẫn cố gắng bảo vệ cho bố Leo...

-Giết...giết tụi nó đi...

Đám mafia lao lên và dồn Leo về phía sau, cậu vẫn cố gắng không để một tên nào thoát ra sau cậu, Anh Vũ và bố cậu đang ở đằng sau, cậu có thể hạ hết được đám người này, nhưng nếu không nhanh chóng tất cả mọi người sẽ bị lửa thiêu hết mất...

Anh Vũ mở to đôi mắt nhìn xung quanh, mọi thứ thật hỗn loạn, khắp nơi là một màn lửa đỏ cháy hừng hực, khói bốc lên như muốn nhấn chìm tất cả mọi thứ, phổi của Anh Vũ như muốn nổ tung ra, lồng ngực đau nhói, khói càng ngày càng nhiều hơn, cô bé loạng choạng ngã gục dựa vào bức tường bên cạnh....

-Vũ...Vũ !!!!! Cố lên đi cháu...

Minh Đức cúi xuống đỡ cô bé dậy rồi ông cũng ho sặc sụa, Leo đang quần nhau với lũ mafia, con đường duy nhất để thoát thân đã bị khóa kín, ông vội dìu cô bé ra ngoài cửa sổ để tránh đi đám khói đang ngày càng lan rộng. Anh Vũ bám lấy khung cửa sổ ho sặc sụa và cố hít lấy một hơi thật dài không khí bên ngoài,

nhưng dường như cũng không có tác dụng, khói đã lan ra khắp nơi. Cả người cô bé ướt đầm mồ hôi, và ngay cả Minh Đức cũng bắt đầu cảm thấy không ổn, cả người ông cũng choáng váng vì thiếu ôxi...

-Bố...Anh Vũ!!!! Coi chừng !!!!!

Tiếng hét của Leo khiến Minh Đức giật mình, ông vội ngược lên, Leo đã bị chém một vết ở vai, vết thương cũ khi đánh nhau với Trường Dương khiến cậu không thể thoái mái sử dụng cánh tay của mình được, có một tên đã lao ra được phía sau cậu và xông vào chém Anh Vũ, Minh Đức vội vàng giơ tay lên đỡ cho cô bé, con dao sắc lẹm lướt qua vai ông. Cánh tay ông nhuộm máu, một vết máu bắn vào mặt Anh Vũ...

Anh Vũ thở dốc cổ mở mắt ra, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi cô bé...

Khó chịu...

Tên sát thủ tiếp tục giương con dao lên cao chém xuống....

Bốp...

Anh Vũ lao lên đập mạnh vào ngực nó, tên này ngã ra sau, Anh Vũ cũng loạng choạng ngã xuống đất, ô xi trong ngôi nhà ngày càng cạn kiệt, đám mafia kia cũng cảm thấy khó chịu, nhưng nếu chưa giải quyết được ba người chúng sẽ không chịu bỏ đi...

-Anh Vũ !!!! Anh Vũ!!!! Cháu không sao chứ ?

Minh Đức đỡ cô bé lên lo lắng, khuôn mặt cô đỏ bừng vì hơi nóng, cô bé thở gấp, cả người dường như không còn chút sức lực...Minh Đức vội vàng nhìn quanh, và đôi mắt ông dừng lại nơi cửa sổ...Nếu không nhanh thoát khỏi đây, cả ba sẽ chết vì ngạt thở, nhưng cửa sổ này là lầu hai, từ đây ngã xuống sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa bên dưới chắc chắn còn có thuộc hạ của Hoàng Long canh giữ, nếu rơi xuống đó không chết thì cũng bị bọn đó thanh toán mà thôi...

Phải làm sao ?

Ông nhú mày suy nghĩ....

Phập....

Minh Đức giật mình, Anh Vũ mở to mắt cảm phần, bàn tay giơ ra phía trước hơi run. Con dao của Anh Vũ bay ra cắm ngập vào bụng một kẻ đang lao tới. Leo cũng đang cố cản chúng lại, cô nhìn thấy chiếc sơ mi trắng của cậu đã nhuộm đỏ...

“Đây là cuộc thanh toán của mafia sao ? thế giới ngầm quả là đáng sợ”

Anh Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt nghĩ thầm, khắp nơi đang rực cháy, Minh Đức đang đỡ cô bé dậy, khuôn mặt ông nhìn cô lo lắng, cánh tay nhuộm đỏ máu hơi run rẩy, và ở phía trước, Leo đang cố cản bọn sát thủ lao về hai người...

Anh Vũ cố gượng dậy, cả người cô choáng váng, đôi mắt hoa lên bắt đầu mờ dần đi...

Căn biệt thự bị thiêu trụi...

Leo và bố cậu ấy đang gặp nguy hiểm....

Tất cả là tại cô....

Anh Vũ nhìn Leo, nước mắt trào ra, cay xè....

Leo hạ xong một tên thì đứng thở dốc, không khí trong phòng bị đốt cháy ngày càng trở nên khó thở, kẻ thù của cậu cũng đứng thở dốc, không kẻ nào muốn xông vào cậu nữa, Leo đã bị thương, nhưng cậu vẫn quá dũng mãnh, không kẻ nào ở đây có thể là đối thủ của cậu cả, hơn nữa bọn này cũng hiểu nếu nản ná ở lại thì cả lũ cũng sẽ chết...

-Rút lui đi !!!!

Một tên gườm gườm nhìn Leo rồi quay sang đồng bọn, bên ngoài đã có người của chúng canh gác, để Leo và hai người kia đi ra rồi giết cũng được, chỉ cần giết và ném xác vào trong nhà ngục tạo ra hiện trường giả là được....

Nghĩ vậy bọn này lập tức quay đầu bỏ chạy, ngọn lửa đã bốc lên đến lầu hai. Leo vội chạy lại cửa sổ. Bố cậu và Anh Vũ vẫn an toàn, nhưng cả hai đang khổ sở vì ngọn lửa...

-Phong, con không sao chứ ? Minh Đức nhìn đứa con trai mừng rỡ.

-Bố, Anh Vũ, mau chạy ra khỏi đây thôi. Lửa đã lan ra toàn bộ ngôi nhà rồi...

Minh Đức gật đầu, Leo vội vàng cúi xuống khoác tay Anh Vũ đỡ cô lên, cô bé cũng cố gượng dậy, bước từng bước lạng choạng ra ngoài....bất ngờ...

Bùm....

Rắc....

Rắc....

Bức tường nhà bị đập điện nổ tung và nứt ra. Minh Đức bị một mảnh kiếng văng vào đùi, ông gục xuống, máu chảy ra loang lổ....

-Bố !!!!

-Bác !!!!!

Leo và Anh Vũ quay lại hoảng hốt. Vài tiếng “rắc...rắc..” vang lên, trần nhà đang đổ sụp xuống đầu ba người, không thể nào chạy ra khỏi đây nữa...

-Nhảy đi, Phong...Vũ....

Và trong phút cố gắng cuối cùng, ông lao lên xô Leo và Anh Vũ ra ngoài cửa sổ. Hai đứa nhóc ngã xuống dưới, Leo cố ôm chặt lấy Anh Vũ, hai người trợn trừng mắt, hình ảnh cuối cùng mà họ thấy là Minh Đức đang mỉm cười...

Và trần nhà đổ sụp xuống đầu ông...

-BỐ ƠI !!!!!!!!!!!

Leo gào lên đau đớn, đôi mắt cậu trợn trừng đỏ rực, lầu ba căn nhà đã đổ sụp xuống, Leo và Anh Vũ rơi xuống đất....

Lửa bùng cháy...

Máu tanh nồng...

Đau nhói...

-Bố...bố ơi...

Không biết phải mất bao nhiêu thời gian thì Anh Vũ mới mở mắt ra được, cô bé đang nằm dè trên người Leo ở dưới sân ngôi biệt thự. Cậu ấy đã ôm chặt che chở cho Anh Vũ khi hai người rơi từ lầu hai xuống dưới. Ngôi biệt thự đang bốc cháy hừng hực phía sau hai người. Leo đã bất tỉnh, câu cuối cùng cô nghe thấy là tiếng gọi bố yếu ớt, ngắt quãng của cậu. Mặt đất bên dưới hai người nhuộm đỏ máu của Leo, đầu cậu đã bị thương khá nặng, Anh Vũ cũng không hơn gì, cô bé chỉ có thể mở mắt và dốc từng hơi thở thoi thóp...

Không khí bên ngoài mát lạnh....

Nhưng Anh Vũ không thể đứng lên, cơ thể cô đau nhói, ngực bị va đập mạnh nên khó thở, tất cả mọi thứ trước mặt cô mờ ảo và nhuộm một màu đỏ, phải mất mấy chục giây sau đó Anh Vũ mới nhận ra màu đỏ đó là máu của Leo, cô cố gượng dậy, nhưng cơ thể không chịu nhúc nhích. Leo đang nằm im bất động...

-Tụi nhóc đây rồi !!!

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên trước mặt Anh Vũ, một đám người đang từ từ tiến lại hai người, cô bé nhận ra chúng là thuộc hạ của Hoàng Long, có lẽ chúng đã chờ sẵn ở bên ngoài để giải quyết nếu hai người thoát ra được...

Leo...

Anh Vũ run rẩy, Leo vẫn nằm im bất động, máu trên đầu cậu không ngừng loang ra đỏ ngầu mặt đất bên dưới...

-Hừ ! Chỉ có tụi này thoát ra sao ?

-Có lẽ lão già kia đã chết rồi...

-Đừng nói nhiều nữa, giết bọn nó đi

Mấy tên sát thủ đi lại gần hai người, Anh Vũ cố gắng cử động. Cô phải bảo vệ cho Leo, không thể để chúng giết Leo được, cô không thể để Leo chết được, nhưng Leo đã không tỉnh lại, cô cũng không thể cử động được nữa. Bọn sát thủ đã đi đến đứng trước mặt hai người...

“Không lẽ đây là kết thúc cho chúng ta sao...Leo...”

Nước mắt Anh Vũ nhoe ra....Hai bàn tay bé nhỏ run rẩy cố ôm chặt Leo...

Con dao gươm lên cao nhắm vào hai người đâm xuống...

Phập....

-Hự....

Và lưỡi dao trên tay tên sát thủ rơi xuống đất, tên này cũng gục xuống với một vết đâm từ phía sau. Một bóng đen xuất hiện trước mặt Anh Vũ, lạnh lùng, bí ẩn. Cánh hoa hồng đen khẽ lay động và tỏa ra một mùi hương mê hoặc...

-Giết hết tụi nó đi !

Người con trai bí ẩn đó lạnh lùng ra lệnh, lập tức những kẻ muốn lấy mạng Leo và Anh Vũ bị giết không thương tiếc, Anh Vũ cố mở mắt ngược lên, trước mặt cô bé là một gương mặt thanh tú, lạnh lùng dưới ánh trăng bạc, một người luôn mang trên người một màu đen chết chóc...

Và chính là cơn ác mộng của Anh Vũ...

Trường Dương...

“Anh ta cứu mình sao...”

Đôi mắt Anh Vũ nặng trĩu và dần khép lại, cô vẫn nằm đè trên người Leo...

-Hừm...Vỹ Vỹ...Cậu đã bắt cần quá rồi...

Trường Dương đi lại hai người trước mặt nhúu mày, đám thuộc hạ của Hoàng Long để lại bên ngoài đã bị anh hạ hết, đúng lúc này tiếng còi của xe cứu hỏa và của cảnh sát vang lên, những người thuộc hạ của Trường Dương quay sang anh ta lo lắng:

-Ông chủ, giờ chúng ta làm sao đây? đưa cô bé này tới bệnh viện không ?

-Không ! Cảnh sát đến rồi, họ sẽ lo cho con bé, tụi mày dọn dẹp sạch sẽ chỗ này rồi chuẩn đi.

-Vâng !!!!

Trường Dương lạnh lẽo quay đi, đôi mắt đen thẳm sắc lẹm trong bóng tối....

55. Chương 55

Chap 55: Trước vực tử thần

“Bố...bố ơi...”

Tiếng kêu gào hoảng loạn của Leo vang lên, Anh Vũ trợn tròn mắt, trần nhà đang đổ sụp xuống đầu của bố Leo, cô và Leo thì đang rơi xuống đất....

-Leo...

Anh Vũ hoảng hốt vội nắm chặt lấy cậu, hai người đang rơi...

Đang rơi...

-Leo...

Anh Vũ choàng tỉnh dậy, mọi thứ trước mặt cô bé mờ nhạt, trần nhà trắng tinh, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi cô. Anh Vũ hơi ngơ ngác, đây là đâu? bệnh viện sao...

-Anh Vũ !Anh Vũ !!!! May quá .Em tỉnh lại rồi !!!!!

Một cánh tay đưa lên vuốt má cô bé. Anh Vũ hơi quay sang, Khôi Vỹ đang nhìn cô mừng rỡ, đôi mắt anh thâm quầng vì thức khuya quá nhiều, nhưng anh ấy đang cười rất hạnh phúc, cuối cùng thì em gái anh đã tỉnh lại. Cô bé đã nằm im trên giường suốt một ngày một đêm rồi, trong thời gian đó Khôi Vỹ gần như phát điên lên. Khi mới bước xuống sân bay anh đã nghe tin ngôi biệt thự nhà họ Hoàng bị hỏa hoạn, anh đã phải lao ngay đến bệnh viện...

-Anh Vũ !!! Cậu đã tỉnh lại rồi ! Cát Cát và Minh Nhật cũng nhìn cô mừng rỡ. Họ đã túc trực bên cô bé suốt từ lúc đến bệnh viện.

-Anh...hai... Anh Vũ yếu ớt cất tiếng, cổ họng cô bé khô rát, cô đang nằm trên một chiếc giường trắng toát, tay đang truyền dịch. Cô cố gượng dậy...

-Vũ !!!! Em đừng ngồi dậy, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi, em còn yếu lắm...

Khôi Vỹ lo lắng vội đỡ cô bé giúp cô nằm xuống, nhưng Anh Vũ nắm chặt lấy anh gượng dậy, đôi mắt cô nhìn anh hoang mang...

-Anh hai....Leo đâu rồi, anh ấy đâu rồi ? Bác Minh Đức nữa...Họ đâu rồi, anh hai ?

Khôi Vỹ nhíu mày nhìn cô em gái, Cát Cát và Minh Nhật cũng cúi xuống có vẻ đau xót. Anh Vũ càng thấy hoảng sợ hơn, không lẽ đã có chuyện không hay xảy ra với họ rồi sao ? trái tim cô đập loạn lên từng nhịp, ngực cô đau nhói và có gì đó đè nặng...

-Anh hai...

-Vũ....Khôi Vỹ nhìn em buồn bã, đôi mắt anh siết lại.-Bác Minh Đức đã mất rồi....

Anh Vũ sững sờ, hai bàn tay nắm chặt lấy Khôi Vỹ run rẩy. Cô nhớ lại hình ảnh khi ông cố gắng xô cô và Leo ra ngoài cửa sổ và bị trần nhà đổ sụp xuống đầu...Bác ấy đã mất rồi ư ? Đôi mắt cô bé cay xè, bố của Leo...người duy nhất coi cô như con gái, bác ấy đã mất rồi, vì bảo vệ cho cô và Leo mà bác ấy....

Leo...

Cả người Anh Vũ run rẩy, cô nhớ lại hình ảnh cuối cùng khi cô và Leo rơi xuống đất, Leo đã bị thương ở đầu, máu chảy rất nhiều, đỏ rực mặt đất bên dưới...

-Leo....Anh Vũ nhìn anh trai run rẩy...-Leo đâu rồi? anh hai...

-Leo...cậu ấy....Khôi Vỹ nhíu mày.-Vẫn chưa tỉnh lại...

Anh Vũ thở gấp, ngực cô như bị thứ gì đó đè nén đau nhói. Khôi Vỹ cố không nói với em mình rằng Leo đang nguy kịch. Tối hôm qua khi hai người được đưa vào bệnh viện chỉ có Anh Vũ là ổn. Leo thì đang ở

trong phòng cấp cứu và có thể sẽ không qua khỏi, vết thương trên đầu cậu quá nặng khiến cậu mất máu rất nhiều...

-Leo....

Anh Vũ khóc nức lên rồi cô ngồi dậy, dứt mạnh dịch truyền trên tay xuống loạng choạng bước ra ngoài...

-Vũ !!!! Cậu định đi đâu, mau lên giường nghỉ ngơi đi...Minh Nhật vội giữ cô bé lại, Cát Cát cũng kéo cô bé lên giường.

-Anh Vũ!!!! Cậu mau nghỉ ngơi đi, cậu bị gãy hai chiếc xương sườn chứ không ít đâu...

-Buông...buông tớ ra...Anh Vũ nói bằng giọng run run, cả người cô lạnh ngắt, khuôn mặt tái mét. Leo vẫn chưa tỉnh lại, tại sao Leo vẫn chưa tỉnh lại chứ....

-Anh Vũ !!!! Khôi Vỹ đi lại đỡ em gái mình, Anh Vũ vẫn cố bước ra.

-Em muốn đi gặp Leo, em phải đi tìm Leo, anh tránh ra mau...

Khôi Vỹ nhú mồm, rồi anh cũng dìu cô bé đi đến phòng cấp cứu, các bác sĩ trong đó vẫn chưa ra, căn phòng vẫn đóng cửa im lìm. Nhưng nếu bây giờ không để Anh Vũ đến đây, cô bé sẽ chết mất...

-Leo...Leo...

Anh Vũ đi đến và gục trước cửa phòng bệnh. Nếu bây giờ Leo mà có mệnh hệ gì...

Một cơn ho nhẹ nổi lên, Anh Vũ lấy tay che miệng, bàn tay cô hơi ướt, cô bé đưa xuống, khước miệng và tay cô nhuộm đỏ máu. Cát Cát vội cúi xuống đỡ cô bé dậy lo lắng...

-Anh Vũ ! Mau quay lại giường bệnh đi, bác sĩ nói xương sườn của cậu bị gãy đã đâm vào phổi, khó khăn lắm họ mới cứu được cậu đó, cậu muốn làm vết thương của mình nặng hơn sao

-Về phòng nghỉ đi, Anh Vũ ! Minh Nhật cũng định đỡ cô lên.

-Mặc kệ tớ đi...Cát Cát, Nhật...Tớ muốn ở đây, tớ muốn chờ Leo tỉnh dậy...Đôi mắt cô bé mở to vô hồn.-Leo...

Hai đứa nhóc không dám làm gì mạnh tay với cô bé, vết thương của Anh Vũ vẫn chưa ổn, họ không dám dùng vũ lực ép cô về phòng bệnh được, cả hai đều ngược lên nhìn Khôi Vỹ chờ đợi...

-Mặc kệ con bé đi...

Và Khôi Vỹ thở dài, anh hiểu đứa em gái của mình cứng đầu như thế nào, anh biết bây giờ không thể bắt cô quay trở về phòng được nữa, Anh Vũ giờ sẽ không nghe ai nói nữa đâu. Rồi đôi mắt anh lướt qua phòng bệnh lo lắng, Leo đang còn trong tình trạng nguy kịch, trái tim anh đau thắt lại...

Leo...

Ánh mắt thần thờ của Anh Vũ dán chặt vào cánh cửa, thời gian vẫn chậm chậm nhích từng giây một, Minh Nhật thở dài gờ đồng hồ lên coi, mới có 5 phút trôi qua mà cậu nghĩ rằng đã trải qua hằng bao thế kỷ, không khí nặng nề đè nén lên tất cả mọi người. Anh Vũ vẫn ngồi dán mắt vào căn phòng như người mất hồn, không biết bác sĩ đã đi đến nhắc nhở bao nhiêu lần yêu cầu cô trở về phòng bệnh nghỉ ngơi, nhưng Anh Vũ vẫn không nghe thấy, trong đầu cô lúc này chỉ có Leo mà thôi, và nếu Leo có mệnh hệ gì có lẽ Anh Vũ sẽ phát điên lên mất...

Leo...

Trái tim Anh Vũ đau nhói khi thời gian trôi qua, Leo đã luôn ở bên cạnh bảo vệ cho cô, còn cô thì luôn mang lại nguy hiểm cho Leo, chưa bao giờ cô làm được gì cho cậu ấy, lần nào cũng chỉ có Leo cứu cô mà thôi, khước mắt Anh Vũ cay xè...

Bất ngờ...

-Leo...Leo !!!!!

Sa Lê từ ngoài hành lang chạy vội lại, bộ váy đồng phục xộc xệch, khuôn mặt cô trắng bệch, nhìn những người đang đứng chờ ở trước phòng cấp cứu, cô run run đi lại gần Anh Vũ...

-Leo...Cậu ấy đâu rồi...Anh Vũ ...Leo đâu rồi....

Anh Vũ không trả lời, cô đứng im lặng thính, đôi mắt dán chặt vào cánh cửa phòng bệnh. Sa Lệ càng hoang mang hơn, cô đi lại túm chặt cổ áo Anh Vũ gào lên giận dữ :

-Hà Anh Vũ !!!!! Leo đâu rồi ? Mau trả lời tôi, Leo đâu rồi ?

Anh Vũ không trả lời, mọi người đều quay sang lo lắng, Cát Cát vội gỡ tay Sa Lệ ra.

-Sa Lệ, cô đừng gây chuyện nữa, Anh Vũ đang bị thương, đừng làm cô ấy đau.

-Leo ở đâu ? Sa Lệ nhìn Cát Cát, đôi mắt cô sắc lẻm, Cát Cát hơi nhủm mày, cô thở dài rồi nhìn vào phòng cấp cứu.

-Leo đang được cấp cứu....

Bốp....

Một cú tát được giáng thẳng vào mặt Anh Vũ, cô bé loạng choạng ngã xuống, máu trên miệng nhòe ra, ngực cô đau nhói, dường như vết thương lại bị rách ra rồi. Cát Cát vội nắm chặt lấy tay Sa Lệ xô ra. Mọi người cũng quay lại nhìn cô ta tức giận.

-Cô làm cái quái gì đó ?

-Hà Anh Vũ !!!!! Sa Lệ vẫn nhìn cô đầy căm thù, hai hàm răng nghiến chặt.-Hà Anh Vũ !!!! Tất cả là tại mày, mày đã hài lòng chưa? Leo vì mày mà sắp chết rồi, tại sao mày dám kéo anh ấy vào chuyện này chứ? tại sao mày dám khiến Leo gặp nguy hiểm....Hà ????

Sa Lệ lại tiếp tục xông vào, nhưng Cát Cát và mọi người không để cô ta đụng vào Anh Vũ nữa, Minh Nhật đỡ cô bé lên và lấy khăn lau vết máu trên miệng cô bé, Anh Vũ vẫn lặng im, khóe mắt cô bé hơi cay...

-Đủ rồi đó, các người nghĩ các người đang làm gì ở đây vậy ? Đây là khu vực cấp cứu đó, nếu không chịu giữ im lặng thì đi nơi khác mau !!

Một cô y tá đi ra quát mọi người, Sa Lệ vẫn không chịu thôi, cô cố lao lên đánh Anh Vũ, đôi mắt cô bắt đầu nhòe nước...

-Anh Vũ !!! Không phải tao đã nói mày tránh xa Leo ra sao, tại sao mày lại kéo anh ấy vào rắc rối của mày, tại sao lại khiến Leo và bố anh ấy gặp nguy hiểm. Anh Vũ !!!! Đồ ác quỷ !!!!

-Đủ rồi đó, Sa Lệ !!! Anh Vũ đâu có muốn chuyện này xảy ra, cô ấy cũng gặp nguy hiểm, cô ấy cũng suýt chết chứ đâu có riêng gì Leo, cô hãy thôi đi...Cát Cát nhủm mày.

-Vậy tại sao nó không chết đi ? Sa Lệ gào lên.-Tại sao mày không chịu chết đi, nếu mày chết đi Leo sẽ không gặp nguy hiểm nữa, nếu mày chết đi sẽ không ai bị mày liên lụy nữa. Tại sao mày không chết đi, Anh Vũ ??? Tại sao những người bên cạnh mày chết rồi mà mày vẫn còn sống hạnh phúc như vậy chứ ?

-Im đi !!!!

Cát Cát xô Sa Lệ ra bực bội, nếu không phải vì cô ta đang lo lắng cho Leo mà trở nên kích động thì cô đã đánh cho nó một trận rồi. Anh Vũ vẫn lặng im, đôi mắt đen thẳm nhìn vào hư vô...

Nếu cô chết đi, Leo đã không gặp nguy hiểm...

Sẽ không còn người bị cô liên lụy...

Thật như vậy sao?

Nếu cô chết đi....

-Tốt nhất là mày chuẩn bị đi, Anh Vũ !!! Leo mà có mệnh hệ gì, tao sẽ giết mày. Tao nhất định sẽ giết mày...

Trước khi bị bảo vệ lôi đi, Sa Lệ còn quay sang cho Anh Vũ một lời cảnh cáo, Anh Vũ không để ý, đôi mắt trong veo vẫn dán chặt vào cánh cửa phòng bệnh, cô không quan tâm đến mọi chuyện xảy ra với mình nữa, đối với Anh Vũ, lúc này chỉ có Leo thôi. Nếu Leo chết rồi, cô cũng sẽ không sống nổi nữa đâu...

Leo...

Anh Vũ gục xuống, nước mắt cô cay xè. Leo luôn ở bên cạnh cô. Nhưng đến bây giờ cô mới nhận ra cậu ấy quan trọng với cô như thế nào...

Leo...

Cậu ấy là tất cả với Anh Vũ, cậu ấy quan trọng hơn cả tính mạng của cô lúc này, nếu cô có thể đem mạng mình ra để đổi lấy sự an toàn cho cậu ấy được, chắc chắn Anh Vũ sẽ không do dự mà đồng ý ngay lập tức...

-Anh Vũ ! Leo sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá...

Khôi Vỹ cúi xuống ôm lấy cô bé, nhưng chính anh cũng đang lo lắng....

Thời gian lại nặng nề trôi qua....

Căn phòng vẫn im lìm, ở bên ngoài cửa sổ, ánh nắng vàng rực chiếu vào dọc theo hành lang, bốn người vẫn lặng im đứng chờ đợi. Không biết thời gian đã bao lâu, Anh Vũ thấy chân mình cứng đờ, nhưng cánh cửa cấp cứu không hề mở ra. Các bác sĩ đang cố gắng giành giật Leo khỏi bàn tay tử thần, Anh Vũ thì tự dần vật bản thân mình, nếu không phải vì cô thì Leo đã không như thế này, cô cảm thấy mình thật giống ác quỷ đem lại tai họa cho người khác, khi trước người ta gọi cô là ác quỷ cô đã cố gắng phủ nhận, nhưng bây giờ thì cô đã tin rồi, cô chính là ác quỷ. Chính cô khiến Leo gặp tai họa và hại chết bác Minh Đức...

Hai bàn tay Anh Vũ nắm chặt, rướm máu...

Cạch...

Và cuối cùng cánh cửa cũng mở ra, các bác sĩ bước ra ngoài, mọi người lập tức đi tới vây lấy họ...

-Bác sĩ ơi ! Cậu ấy sao rồi, Cậu ấy không sao chứ ?

Cát Cát nắm chặt lấy cánh tay ông bác sĩ già khiến ông này nhăn mặt, Anh Vũ cũng nhìn ông ta chờ đợi, cả người cô bé run run, lồng ngực cô căng lên, trái tim đập mạnh từng nhịp nặng nề, gỡ cánh tay Cát Cát ra, ông mỉm cười thông báo:

-Yên tâm đi, cậu ấy đã thoát khỏi nguy hiểm rồi...

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, Anh Vũ mỉm cười hạnh phúc, và cô thấy mắt mình hơi ươn. Vậy là Leo còn sống, cậu ấy vẫn còn sống...

-Nhưng có lẽ sẽ mất một thời gian để cậu bé tỉnh lại. Và vết thương của cậu ấy khá nặng nên khi cậu ấy tỉnh lại, đừng làm gì khiến nó bị kích động nhé!

-Vâng ! Chúng tôi nhớ rồi, cảm ơn bác sĩ. Khôi Vỹ đi lại mỉm cười, bây giờ thì anh có thể yên tâm được rồi...

-Vậy tụi cháu vào thăm Leo được chưa ? Minh Nhật nhìn ông bác sĩ chờ đợi, và cậu nhận được sự đồng ý kèm theo lời dặn dò là phải giữ yên lặng...

Anh Vũ là người đầu tiên chạy vào, Leo đang nằm im trên giường bệnh, hai cánh tay là hai dây chuyền dịch, đầu cậu cuốn một dải băng trắng xóa. Anh Vũ cúi xuống sát cậu cười hạnh phúc. Leo vẫn còn sống, Anh Vũ biết...cậu ấy không bao giờ bỏ cô lại một mình cả...

Leo...

-Bây giờ em đã yên tâm chưa ? Mau trở về phòng bệnh để bác sĩ xem vết thương cho. Khôi Vỹ đặt hai tay lên vai Anh Vũ nhắc nhở, cô bé giờ mới nhớ đến vết thương của mình, ngực cô hơi nhói.

.....

-Đang ở trong bệnh viện. Bên pháp y họ yêu cầu được giải phẫu xét nghiệm...

-Dừng họ lại đi. Anh hai...bác ấy mất rồi, để bác ấy yên nghỉ đi...

-Anh biết...Anh sẽ tìm cách...Còn về Leo...

Khôi Vỹ ngáp ngừng, Anh Vũ cũng quay sang thở dài. Nếu biết bố mình đã mất, e rằng Leo sẽ phát điên lên mất...

56. Chương 56

Chap 56: Kí ức cuối cùng

Trong nhà thờ...

Chiếc quan tài lạnh lẽo đặt trước thánh đường, một người đàn ông phúc hậu đang nằm ngủ một giấc dài trong đó, những bông hoa cúc trắng được mọi người đặt vào trong với vẻ kính trọng. Khôi Vỹ cúi gục đầu buồn bã trước quan tài, hai mắt anh nhắm chặt, không khí im lìm nặng nề, những giọt nước mắt rơi nhẹ tiếc thương cho con người vừa mới ra đi, phía sau anh, Anh Vũ lặng im ôm trên tay bó hoa cúc nhỏ trắng muốt, Khôi Vỹ đi ra sau để cô bé đặt bó hoa vào quan tài...

Tiếng chuông cầu hồn vang lên từng hồi...

Cô bé lặng im, dường như người trong quan tài đang mỉm cười với cô, mặc dù khuôn mặt ông đã trắng nhợt nhưng cô bé thấy ông vẫn thật rạng rỡ. Minh Đức là người lạc quan, lúc nào trên môi ông cũng nở nụ cười, và ngay cả giây phút cuối cùng của mình ông vẫn nhìn cô và Leo mỉm cười, nụ cười đẹp để nhân từ xóa tan đi bao nhiêu mặc cảm tội lỗi trong lòng cô. Anh Vũ nắm chặt hai tay trên ngực...

Bố...

Người đầu tiên coi cô như con gái, chỉ vì cô mà ông ấy đã phải chết, vài giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay Anh Vũ, cô bé cắn chặt môi, liệu kiếp sau cô còn có cơ hội gặp lại con người đáng kính này hay không ? Ông ấy đã giúp cô rất nhiều, cho cô rất nhiều, và cô nợ ông rất nhiều. Nhưng cô còn chưa kịp nói với ông một lời cảm ơn thì cô đã mất đi cơ hội đó rồi.

Anh Vũ đưa tay lên gạt nước mắt. Cô nhớ lại tô súp nóng hổi ông từng đưa cho cô, nụ cười nhân từ dành cho cô, giây phút mà ông ấy đưa tay xoa đầu cô, Anh Vũ đã rất muốn gọi ông một tiếng bố, nhưng cô lại không đủ can đảm, và bây giờ thì cô không còn cơ hội đó nữa. Mãi đến bây giờ Anh Vũ vẫn không hiểu tại sao ông lại quý mến cô như vậy, tại sao ông ấy lại muốn bảo vệ cô. Nếu không vì cô thì gia đình ông đã không bị liên lụy rồi. Tại sao lại phải cứu một người như Anh Vũ chứ ?

Ngực Anh Vũ đau nhói, cô chính là người đã hại chết ông, nếu không phải vì cô thì bây giờ ông đã không phải nằm ở đây ngủ một giấc thật dài như vậy. Cô chính là ác quỷ hại chết ông. Phải làm sao để chuộc lại lỗi lầm với ông bây giờ, liệu cô còn cơ hội để chuộc lỗi với ông hay không ? Ông bây giờ đã rời xa thế giới này rồi...

-Anh Vũ, em đừng đau lòng quá...

Khôi Vỹ đặt tay lên vai cô bé an ủi. Anh Vũ không nói gì, cô cố nhìn kĩ lại khuôn mặt nhân từ một lần cuối cùng, cố khắc sâu vào kí ức người mà cô thương yêu kính trọng, và người duy nhất coi cô như con gái...

Bó hoa trắng muốt được đặt vào quan tài...

Thắm đẫm những giọt nước mắt trong suốt...

-Con ranh con...

Anh Vũ vừa đi xuống dưới thì một người đàn ông phía sau cô nhìn theo ác cảm. Hữu Chiến và Sa Lệ ở trong tang lễ luôn nhìn nhóm người của Anh Vũ với con mắt khinh bỉ, những người này cho rằng Anh Vũ đã hại chết Minh Đức và khiến Leo gặp tai nạn, hiển nhiên sau này họ cũng sẽ không để yên cho cô bé.

Khôi Vỹ hơi nhìn sang hai con người đó cau mày, lúc nào cũng tự nhận là bạn tốt của Minh Đức, nhưng từ khi Leo nằm viện ông ta chưa đến thăm cậu một lần nào, tang lễ của bạn thì chỉ ghé ngang qua thăm xoi

em gái anh. Anh cũng thừa biết khi Minh Đức mất, Hữu Chiến đã cho người đi điều tra về tổng tài sản và lợi nhuận của công ty Blue Rose của nhà họ Hoàng, cái mà ông ta quan tâm chỉ là tài sản của Leo mà thôi.

Nhưng ông ta sẽ không được toại nguyện đâu. Anh sẽ không để ai đụng vào Leo, vì anh coi cậu ấy như em trai mình, và anh cũng đã chọn cậu bé này cho em gái mình rồi...

Hai ngày trôi qua...

Leo vẫn nằm im ngủ say trong phòng bệnh, dù các bác sĩ đã nói rằng cậu cần một khoảng thời gian thì mới tỉnh lại được, nhưng hai ngày trôi qua vẫn là quá dài đối với mọi người, và mối lo lắng Leo sẽ không thể tỉnh lại lại dậy lên trong lòng mọi người. Ai cũng thấp thỏm không yên...

Hai ngày trôi qua là hai ngày Anh Vũ ở lì bên giường bệnh của Leo, mặc dù vết thương

Anh Vũ rất sợ...

-Leo !

Anh Vũ lau mặt cho cậu bằng một chiếc khăn ẩm, trên khuôn mặt đẹp trai có một vết xước nhẹ. Cô bé nhú mày, Leo nằm im như vậy không biết đã bao lâu rồi, cô không biết khi nào cậu mới tỉnh dậy, nhưng cô muốn mình là người đầu tiên được thấy Leo tỉnh lại. Khôi Vỹ thì đang lo giải quyết vụ hỏa hoạn với bên cảnh sát...

Anh Vũ đi lại kéo chiếc rèm sang một bên, vài tia nắng sớm ấm áp bên ngoài xuyên qua cửa sổ, cả căn phòng sáng rực lên. Cô bé ngồi xuống bên cạnh giường của Leo, khuôn mặt cậu thật rạng rỡ. Nguy hiểm đã qua, Anh Vũ đã có thể yên tâm phần nào, nhưng tại sao đến giờ Leo vẫn không tỉnh dậy chứ...Khuôn mặt Anh Vũ xanh xao, hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ, nhưng cô vẫn không chịu rời khỏi Leo nữa bước, cô sợ nếu mình bỏ đi rồi, Leo sẽ biến mất, cô sợ Leo sẽ biến mất khi cô không còn ở bên cạnh...

Cô ngẩng nhìn khuôn mặt của Leo, thật yên bình và hiền dịu, Anh Vũ hơi mỉm cười, chẳng trách ở trên trường đám con gái lại thích cậu nhiều như vậy, Leo là một chàng trai mạnh mẽ, hiền lành, tốt bụng và còn đẹp như một thiên thần nữa. Cánh tay của Leo vẫn gắn một dây chuyền dịch, Anh Vũ đưa tay nắm nhẹ lấy bàn tay cậu, nó thật ấm áp...

-Bố...bố...oi...

Đột nhiên Leo cất tiếng, đôi môi khẽ mấp máy.

-Leo !!!!

Anh Vũ giật mình nhìn lên, khuôn mặt của Leo hơi chuyển động, đôi mắt nhắm chặt từ từ mở ra. Anh Vũ mừng rỡ vội ngồi bật dậy, Leo đã tỉnh lại rồi, cậu ấy cuối cùng đã tỉnh lại rồi...

-Leo !!!! Anh tỉnh lại rồi...

Nước mắt Anh Vũ trào ra, cô bé vội đưa tay gạt ngang, không hiểu sao lúc vui mừng như thế này mà cô lại khóc chứ. Leo quay sang nhìn cô, cậu hơi nhú mày. Anh Vũ vẫn mỉm cười, những giọt nước mắt hạnh phúc vẫn tuôn ra, cô đã chờ cậu rất lâu rồi, cô chờ Leo tỉnh lại từ rất lâu rồi. Nhưng Leo vẫn nhìn cô, đôi mắt đen thẳm khó hiểu, và câu đầu tiên cậu nói với Anh Vũ là:

-Cô...là ai ?

Anh Vũ sững người, câu hỏi của Leo cứ như một nhát dao đâm vào tim cô vậy, cô lo lắng nhìn cậu, Leo có vẻ rất nghiêm túc.

-LeoAnh không nhận ra em sao ? Em là Anh Vũ ? Anh Vũ đây mà...Anh không nhận ra em sao ? Anh Vũ cúi xuống vội vã.

Leo vẫn nhìn cô bé khó hiểu, rồi cậu gượng ngồi dậy, Anh Vũ vội đỡ cậu ngồi lên.

-Xin lỗi...tôi không biết cô, cô có nhầm tôi với ai không?

-Leo...

Anh Vũ sững sờ, ngực cô đau nhói từng hồi, sao Leo lại hỏi cô như vậy, không lẽ anh ấy...

-Đây là bệnh viện sao ? đã có chuyện gì xảy ra với tôi vậy ? Bố tôi đâu rồi ? Tôi muốn gặp ông ấy. Ông ấy đang ở đâu ?

Leo nắm tay cô bé lo lắng, đôi mắt cậu có vẻ hoang mang khi nhớ đến bố mình. Anh Vũ thì vẫn chưa hết bàng hoàng, cô nhìn Leo hoang mang. Không lẽ Leo đã mất trí nhớ rồi sao ? Nhưng sao anh ấy vẫn nhắc đến bố mình chứ?

-Này cô...Cô có nghe tôi nói không ? Bố tôi đâu rồi ?

Leo nắm chặt lấy tay Anh Vũ, cô bé nhìn cậu bối rối. Anh Vũ không dám nói với Leo là bố cậu đã mất, bác sĩ đã dặn là không nên để Leo bị kích động vì như vậy sẽ ảnh hưởng đến vết thương của cậu ấy, nhưng bây giờ Anh Vũ không biết nên nói gì với Leo nữa. Leo không hỏi cô bé nữa, cậu đưa tay giặt sợi dịch truyền trên tay mình ra rồi bước xuống...

-Leo !!! Anh định đi đâu vậy ?

Anh Vũ vội giữ cậu lại, sức khỏe của Leo vẫn còn yếu, không thể để cậu rời khỏi giường được, nhưng bất chấp sự ngăn cản của cô, Leo vẫn cố đi ra ngoài...

-Tôi muốn đi tìm bố tôi...

Leo bước đi, đầu cậu đau nhói và trống rỗng, cậu không nhớ được Anh Vũ là ai và đã có chuyện gì xảy ra với cậu, từ lúc bất tỉnh đến giờ trong đầu cậu chỉ hiện lên một hình ảnh duy nhất là ngôi biệt thự bốc cháy, bố cậu đang ở trong căn nhà bị đổ sập đó...

-Leo !!! Khoan đã Leo !!! Anh đừng đi ra ngoài, anh chỉ mới tỉnh dậy thôi mà...

-Anh Vũ !! Leo đã tỉnh dậy rồi sao ?

Vừa bước ra đến cửa, hai người đã thấy Khôi Vỹ đi tới, sau lưng anh là Cát Cát và Minh Nhật, họ cũng cùng Anh Vũ túc trực ở phòng bệnh của Leo mấy hôm nay, nhìn thấy Leo đi ra mọi người có vẻ vui mừng, Khôi Vỹ vội đỡ lấy tay Leo khi thấy cậu có vẻ choáng...

-Leo, cậu đừng ra ngoài, mau vào phòng nghỉ ngơi đi...

-Anh là ai ?

Leo ngược lên nhìn Khôi Vỹ tò mò, bây giờ thì đến lượt Khôi Vỹ bất ngờ, anh nhìn Leo rồi nhìn sang Anh Vũ có vẻ hoang mang, Anh Vũ nhíu mày...

-Anh Vũ...Leo làm sao thế ?

Minh Nhật và Cát Cát nhìn Leo hoang mang, Leo cũng không có vẻ gì là nhận ra hai người cả, cậu vẫn đưa đôi mắt đen thẳm nhìn khắp lượt những con người kì lạ tỏ ra quen biết cậu...

-Bố tôi đâu ?

-Hả ? Khôi Vỹ nhìn cậu khó hiểu, Leo đã mất trí nhớ? nhưng sao cậu vẫn nhớ đến bố mình? Khôi Vỹ hơi lúng túng, đúng lúc này...

-Leo...Leo !!!!! Cậu đã tỉnh lại rồi !!! Thật may quá...Cậu làm tớ lo quá....

Sa Lệ ở đâu chạy lại ôm chầm lấy cậu, Leo vẫn không tỏ ra thích thú gì, lúc này cậu chỉ quan tâm đến một người duy nhất, người duy nhất còn lại trong kí ức mờ nhạt của cậu. Cậu gỡ tay Sa Lệ ra và hỏi bằng giọng yếu ớt..

-Nói cho tôi biết, bố tôi đâu rồi...

-Leo !!!!!

Sa Lệ ngược lên, nước mắt rơm rớm, mọi người đều quay sang lo lắng, Leo đã bị một chấn thương nặng ở đầu, vết thương đã khiến trí nhớ của Leo có vấn đề, bây giờ không nên để cậu ấy biết chuyện bố cậu đã mất.

-Sa Lệ...

Anh Vũ nhìn cô với vẻ van nài, không thể cho Leo biết chuyện này được, cậu ấy sẽ phát điên lên mất, nhưng Sa Lệ quay sang cô với vẻ căm thù, đôi mắt sắc lạnh như muốn giết Anh Vũ ngay lập tức. Leo giữ chặt lấy hai vai cô hỏi lại một lần nữa với vẻ giận dữ:

-Các người làm sao vậy ? Hãy nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra, bố tôi đâu rồi ?

-Leo...Bố anh...

-Sa Lệ !!! Đừng mà...

Anh Vũ nhìn cô đau đớn, không thể nói cho Leo biết được...

-Bố anh mất rồi...

Sa Lệ vẫn lạnh lùng, cô thầm cười trong lòng, nếu biết bố mình vì Anh Vũ mà mất, Leo chắc chắn sẽ ghét Anh Vũ lắm, cậu chắc chắn sẽ quay lại với cô, nhưng sự ích kỉ đã che mắt cô, Sa Lệ không thể ngờ được phản ứng sau này của Leo...

-Bố tôi...ông ấy...ông ấy...Leo sững sờ...

Đôi tay Leo run rẩy nắm chặt lấy hai vai Sa Lệ khiến cô nhăn mặt, ánh mắt đen thẳm đau đớn, khuôn mặt cậu tái mét, mọi người đều quay sang lo lắng, Leo bất ngờ đưa tay lên ôm đầu, đầu cậu đau nhói quay cuồng, cậu loạng choạng lùi ra sau, máu mũi cậu chảy xuống ướt đẫm cổ áo, Anh Vũ hét hoảng đỡ lấy cậu...

-Leo...Leo !!!!!

-Gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ đi....

Khôi Vỹ quay sang Cát Cát và Minh Nhật hét lớn, rồi anh cúi xuống khoác tay Leo lên vai mình đỡ cậu vào phòng, Leo vẫn ôm chặt đầu đau đớn, máu cam không ngừng chảy xuống ướt đẫm ngực áo. Anh Vũ bật khóc, chỉ tại cô mà Leo trở thành như vậy, Cát Cát và Minh Nhật cũng vội chạy đi tìm bác sĩ đến...

Hành lang vắng chỉ còn một người đứng lại. Sa Lệ nhìn theo Leo và mọi người mỉm cười hài lòng. Leo bị tổn thương bởi cái chết của bố cậu, chắc chắn cậu sẽ quay sang căm thù Anh Vũ....

....

-Cậu ấy tạm ổn rồi ! Ông bác sĩ bước ra khỏi phòng bệnh thông báo, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

...-Nhưng không phải tôi đã dặn mọi người là không được làm gì khiến cậu ấy bị kích động rồi sao ? Bệnh nhân vẫn còn rất yếu, vết thương trên đầu cậu ấy có vẻ không ổn lắm, bây giờ cần hạn chế mọi áp lực đối với cậu ấy, phải để cậu ấy được thanh thản nghỉ ngơi một thời gian...

-Bác sĩ ơi, vậy còn việc cậu ấy không nhớ được gì thì sao ? Có phải Leo đã mất trí nhớ không ? Anh Vũ nhìn Leo đang nằm ngủ trên giường bệnh rồi quay sang ông lo lắng. Ông bác sĩ xem lại bệnh án của Leo rồi chậm chậm đẩy cặp kính lên cao ôn tồn giải thích.

-Vết thương trên đầu cậu ấy khá nặng, đầu cậu ấy bị va đập khá mạnh nên có lẽ đây là nguyên do khiến cậu ấy bị mất trí nhớ

-Sao ? Mọi người nhìn ông bác sĩ hoang mang.

-Mất trí nhớ về mọi chuyện sau tai nạn là bình thường, nhưng hơi lạ là cậu ấy vẫn còn nhớ đến bố mình...

-Mất trí nhớ một phần sao ? Khôi Vỹ nhìn ông bác sĩ nhú mày, anh cũng từng được đào tạo về ngành y nên cũng hiểu rõ phần nào về hiện tượng này, ông bác sĩ gật đầu.

-Có lẽ tại cú sốc tâm lí quá lớn nên cậu ấy chỉ nhớ được duy nhất một người trước khi cậu ấy ngã xuống lầu....

-Vậy phải làm sao để Leo có thể nhớ lại tất cả mọi chuyện ? Anh Vũ nhìn bác sĩ lo lắng, Cát Cát và Minh Nhật cũng nhú mày chờ đợi.

-Chuyện này tôi cũng không biết, kí ức của con người rất phức tạp, nó như những cành cây nối liền với nhau, chỉ một nhánh bị lay thì những nhánh khác cũng sẽ chuyển động theo, trí nhớ cậu ấy có thể quay về hay

không còn tùy thuộc vào sự may mắn của cậu ấy, hiện nay y khoa chưa có một cách thức nào chữa trị được căn bệnh này cả. Nhưng nếu mọi người luôn ở bên cậu ấy và nhắc lại cho cậu ấy nghe những kỉ niệm ấn tượng có thể cậu ấy sẽ dần khôi phục được trí nhớ...

Anh Vũ ngồi thờ người ra ghế, vậy là Leo đã mất trí nhớ thật rồi. Leo đã quên cô, quên hết tất cả mọi người....Nhưng ít ra cậu ấy vẫn còn sống..

Leo vẫn còn sống, như vậy là đủ rồi....

Anh Vũ nhìn cậu, Leo đang nằm yên trên truyền dịch, đôi mắt nhắm chặt yên bình...

-Leo sao rồi ?

Sa Lệ mở cửa bước vào, mọi người đều quay sang nhú mào, cô nàng máu lạnh này xem ra vẫn bình thản, cô ta không hề có chút mặc cảm tội lỗi gì về việc mình mới làm cho vết thương của Leo nặng hơn. Đi lại gần giường Leo, cô mỉm cười đưa ta định gạt tóc trên trán cậu...

Pắc...

Cánh tay cô bị nắm chặt. Sa Lệ ngạc nhiên quay sang. Anh Vũ đang nhìn cô lạnh lùng.

-Cô định làm gì đó, Anh Vũ ? Sa Lệ hất tay Anh Vũ ra nhìn cô bực bội.

-Câu này tôi phải hỏi cô mới đúng, cô định làm gì ? Anh Vũ nhìn cô gần giọng, ánh mắt cô bé sắc lẹm.

-Làm gì ư ? Tôi sẽ đưa Leo về nhà tôi dưỡng bệnh, và tôi không muốn cô tới gặp cậu ấy nữa, nếu không...

-Đừng hòng !

Sa Lệ nín thính, khuôn mặt Anh Vũ đờ đờ sát khí, mọi người đều quay sang lo lắng...cho kẻ vừa đại dốt chọc tức cô bé. Nhưng Sa Lệ có vẻ như vẫn chưa nhận ra tình hình.

-Hừ, cô không có quyền quyết định ở đây, Anh Vũ. Đừng quên chính cô là người hại chết bác Minh Đức và khiến Leo ra nông nổi này...

-Im đi!!!! Có cần tôi nhắc lại cho cô nhớ khi nãy ai là kẻ suýt giết Leo hay không ? Anh Vũ gần giọng.-Tôi không cần biết cô yêu anh ấy như thế nào, nhưng cô quá ích kỉ, cô chỉ biết nghĩ cho bản thân mình mà thôi, một kẻ như cô sẽ không bao giờ đem lại hạnh phúc cho Leo được, cô không đủ tư cách ở bên cạnh anh ấy, tôi sẽ không bao giờ giao anh ấy cho cô đâu...

-Vậy Leo sẽ hạnh phúc khi ở với cô sao ? Sa Lệ nhìn cô mỉa mai, Anh Vũ hơi cau mày.-Chính vì Leo nghĩ rằng cậu ấy sẽ hạnh phúc khi ở bên cô nên Leo mới thành ra như vậy đó. Cô còn chưa hài lòng sao ? Hay cô muốn Leo phải vì cô mà chết cô mới buông tha cho cậu ấy ?

Anh Vũ nín thính, Sa Lệ cười nhạt hài lòng.

-Anh Vũ!!!! Cô chỉ là con ác quỷ đem lại tai họa cho người khác, cô chẳng thể đem lại hạnh phúc được cho Leo đâu, tốt nhất cô nên biến khỏi cuộc sống của cậu ấy đi. Tôi sẽ không để cô lại gần Leo của tôi nữa đâu. Sau khi Leo tỉnh lại, tôi sẽ cho người đưa cậu ấy về nhà tôi.

-Cô đừng hòng! Tôi sẽ không để ai đưa Leo đi cả. Anh Vũ ngược lên với vẻ bất cần.-Leo là của tôi, anh ấy yêu tôi, và tôi cũng yêu anh ấy, ngoài tôi ra không ai được phép lại gần Leo cả. Cô cũng không có tư cách gì để xen vào chuyện của chúng tôi.

Sa Lệ nhú mào bực mình.

-Đó là chuyện trước kia. Tôi đã nghe bác sĩ nói về bệnh tình của Leo rồi, cậu ấy đã mất trí nhớ. Nhìn khuôn mặt đau khổ của Anh Vũ, cô cười nhạt.-Leo quên mất cô rồi phải không, Anh Vũ ?

-Anh ấy sẽ nhớ lại...

-Ừ ! Leo sẽ nhớ lại. Tôi sẽ giúp anh ấy nhớ lại... vì sao mà bố anh ấy chết...vì sao mà anh ấy gặp tai nạn...vì sao mà anh ấy lại bị mất trí nhớ như thế này. Chắc sẽ thú vị lắm...

Sa Lệ nhìn Anh Vũ cười gian ác, cô bé tối sầm mặt lại, Cát Cát bực bội nắm lấy cổ áo Sa Lệ.

-Sa Lê, cô có còn là con người hay không ? Leo đang bị tổn thương nặng như vậy, cô còn định làm vết thương của cậu ấy trầm trọng đến mức nào nữa?

-Hừ..thế thì sao ? Sa Lê giằng mạnh cổ áo mình ra lạnh lùng.-Vết thương đó không thể khiến Leo chết được, nhưng nó sẽ khiến cậu ấy trở về với tôi.

-Cô...

Cát Cát và Minh Nhật nhìn cô ta giận dữ, Sa Lê vẫn vui vẻ quay sang Anh Vũ cảnh cáo.

-Anh Vũ, nếu cô không muốn Leo căm ghét cô thì hãy ngoan ngoãn giao cậu ấy lại cho tôi, nếu không tôi chỉ còn cách là kể lại cho Leo nghe tất cả mọi chuyện, đến lúc đó không chừng vết thương của cậu ấy lại nặng hơn nữa đó...

Nói thì nói thế thôi, chứ Sa Lê chắc chắn sẽ kể lại cho Leo nghe mọi chuyện theo ý cô ta, còn Anh Vũ sẽ không dám giữ cậu ấy lại, vì cô bé rất lo cho vết thương của Leo, nếu bây giờ tranh giành cậu ấy với Sa Lê có thể khiến bệnh tình của Leo trở nên nặng hơn,

Anh Vũ cười nhạt nhìn Sa Lê.

-Cô...dám nói với anh ấy ?

-Tại sao tôi không dám ?

Sa Lê vẫn nhìn cô với vẻ thách thức, Khôi Vỹ quay sang thở dài, cô gái này xinh đẹp mà đáng sợ quá, và cũng thật ngu ngốc nữa. Sao lại dại dột chọc tức Anh Vũ chứ ? em gái anh đâu phải lúc nào cũng hiền lành, nhân từ như một thiên thần đâu...

Không nói không rằng, Anh Vũ lao lại nắm chặt lấy cổ áo Sa Lê và lôi cô ra quăng lên trên bậc cửa sổ, cửa sổ phòng bệnh của Leo không hề có chấn song, Sa Lê giật mình vội bám chặt lấy hai cánh tay Anh Vũ hoảng hốt...

-Anh Vũ...Anh Vũ...cô làm gì vậy ?

-Cô dám nói với Leo một lời nào, tôi sẽ cho cô nhảy từ đây xuống dưới đất ngay lập tức...

Sa Lê sợ hãi ngoái nhìn xuống bên dưới, cô đang ngồi trên cửa sổ bị đẩy hờ ra sau, căn phòng mà Leo nằm ở tận lầu năm của tòa nhà, từ đây lao xuống sân bê tông bên dưới đảm bảo sẽ cầm chắc cái chết chứ không may mắn mất trí nhớ như Leo đâu...

-Cô...cô dám...làm vậy sao ?

-Tại sao không dám ?

Đáp lại ánh mắt run rẩy của Sa Lê là cánh tay Anh Vũ đẩy cô ra sau một cách lạnh lùng. Sa Lê hốt hoảng vội giữ chặt lấy cánh tay cô giữ thăng bằng, trống ngực đập thịch thịch, khuôn mặt tái mét nhìn Anh Vũ sợ hãi.

-Cứu...cứu tôi với...

Sa Lê chưa muốn chết, hơn ai hết cô ta rất sợ cái chết. Không còn cách nào khác, cô ta quay lại cầu cứu những người trong phòng. Anh Vũ bây giờ đang rất đáng sợ, cô ấy có thể xô cô xuống bất cứ lúc nào. Sa Lê đã bắt đầu thấy hối hận vì đã lỡ chọc giận cô. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Minh Nhật vội đi lại vỗ vai Anh Vũ xoa dịu...

-Anh Vũ !!! Bình tĩnh lại đi, trò này nguy hiểm lắm, thả cô ta ra đi.

Anh Vũ không trả lời, khuôn mặt lạnh lùng vẫn bình thản nhìn Sa Lê đang run run ngồi trên cửa sổ, đối với những kẻ như con nhỏ này không thể nói chuyện bằng lí lẽ được, dùng vũ lực sẽ hiệu quả hơn. Nó chọc giận cô, đánh cô, mắng cô, cô có thể bỏ qua, nhưng con nhỏ này dám khiến cho vết thương của Leo trở nặng thì cô không thể nào tha thứ cho nó được...

-Sao ? Có muốn nhảy từ đây xuống xem cảm giác ra sao không ? tiểu thư ! Khi này cô còn hung hăng lắm mà, nhắc lại cho tôi nghe cô định làm gì Leo ? tôi sẽ không ngần ngại cho cô bay từ đây xuống dưới đâu.

-Thả...thả tôi ra...cho tôi xuống...tôi sợ lắm....

Sa Lê nhắm chặt mắt giữ lấy hai tay Anh Vũ run run, nước mắt bắt đầu trào ra, khuôn mặt tái mét trông đến là tội nghiệp, cô không thể ngờ khi Anh Vũ nổi điên lên lại làm hành động đáng sợ này...

-Nhắc lại coi? cô định làm gì Leo ? Anh Vũ gần giọng, ánh mắt sắc lạnh, vô cảm. –Cô còn dám làm vết thương của Leo nặng hơn không ? Cô còn dám đụng vào anh ấy hay không ? nói đi, tôi cho cô 10 giây để suy nghĩ đó, nếu trong 10 giây cô không thể trả lời tôi, tôi sẽ xô cô xuống ngay lập tức. Sa Lê !!! Cô nghĩ cô là ai chứ ? Cô đang định giỡn mặt với ai chứ ?

Ác quỷ...

Giờ thì Sa Lê đã biết mình chọc giận ác quỷ rồi, nơ ron thần kinh cô căng ra, khuôn mặt tái mét, cánh tay run rẩy cố bám chặt lấy Anh Vũ không dám quay ra sau nhìn xuống dưới. Mười giây...nếu không nhanh trả lời Anh Vũ cô sẽ bị xô xuống dưới, Sa Lê hốt hoảng nhìn Anh Vũ mếu máo...

-Thả..thả tôi ra...Anh Vũ...tôi không dám nữa đâu....tôi sẽ không đụng vào Leo nữa...xin cô tha cho tôi...Anh Vũ...xin tha cho tôi....

Cát Cát vỗ vỗ tay hài lòng, đáng đời con nhỏ đáng ghét, để xem lần sau còn dám giỡn mặt với Anh Vũ nữa hay không. Thấy Sa Lê khóc nức sắp xỉu bên cửa sổ, Khôi Vỹ thở dài lên tiếng can thiệp.

-Đủ rồi Anh Vũ ! Đây là phòng bệnh đó, nếu muốn làm ồn thì ra ngoài mau.

Anh Vũ nhú mày, cô quay lại giường Leo nằm lo lắng, cô quên mất là Leo đang cần yên tĩnh để dưỡng bệnh, cơn giận đã khiến cô quên hết tất cả, nhưng bây giờ cô đã bình tĩnh lại phần nào rồi, con nhỏ trước mặt cô dường như cũng

-Tốt nhất đừng giở trò với Leo nữa, Sa Lê !!! nếu cô dám làm gì khiến vết thương của anh ấy nặng hơn, tôi không tha cho cô đâu...Biến đi !

Sa Lê giờ mới hoàn hồn, đôi mắt ướt đầm nhìn lên Anh Vũ tức tối, cô vùng vằng chạy ra khỏi phòng với một lời thề là nhất định sẽ trả thù Anh Vũ gấp trăm lần...

Minh Nhật và Cát Cát nhìn nhỏ bạn với vẻ dè dặt, và họ vừa mới đúc kết được một kinh nghiệm quý báu. Nếu không muốn chết sớm thì đừng bao giờ chọc giận nhỏ bạn này...

....

-Anh hai !

Còn lại hai anh em trong phòng bệnh, Anh Vũ ngồi phịch xuống ghế mệt mỏi. Leo vẫn đang nằm im say ngủ. Khôi Vỹ quay sang hơi mỉm cười.

-Chuyện gì ?

-Bọn đàn em trong thế giới ngầm của anh trước kia vẫn còn liên lạc với anh chứ ? Anh Vũ ngược lên, Khôi Vỹ thì hơi nhú mày khó chịu với câu hỏi của cô bé, anh đứng dậy đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài bầu trời.

-Sao em lại hỏi anh như vậy ?

-Em muốn tham gia vào hoạt động trong thế giới ngầm, em muốn nắm được bọn đàn em của anh trước kia, anh giúp em nhé ?

-Em muốn làm gì ?

-Em sẽ tìm cách trả thù Hoàng Long, em muốn trả lại cho ông ta tất cả những thứ ông ta đã tặng em. Leo đã bảo vệ em bằng tất cả mạng sống của anh ấy, bây giờ đến lượt em trả thù cho Leo. Em sẽ giết hết những kẻ dám làm hại Leo, em sẽ giết hết những kẻ đã làm tổn thương anh ấy, em sẽ giết....Anh Vũ nghiêng răng cắn thù, Khôi Vỹ vẫn đứng lặng im nhú mày....-Anh hai, hãy giúp em đi, em muốn tham gia vào kế hoạch trả thù của anh...

-Anh cấm em !

Khôi Vỹ đột nhiên quay lại giận dữ, Anh Vũ hơi bất ngờ, cô bé đứng bật dậy.

-Anh hai...

-Đủ rồi đó Anh Vũ !!! Em muốn chuyện này sẽ đi đến đâu chứ? Leo đã vì bảo vệ cho em mà ra nông nổi này, điều bây giờ em cần làm là nên ở gần cậu ấy, em phải hiểu bây giờ Leo cần em hơn bất cứ lúc nào, em định bỏ mặc cậu ấy để lao vào trả thù sao? cứ cho là em làm được đi, rồi rút cục em sẽ nhận lại được gì chứ ?

-Anh...

Anh Vũ lặng thinh, cô bé quay lại nhìn Leo, lồng ngực đau nhói, trả thù ư ? nếu trả thù được, bác Minh Đức có sống lại được hay không ? trả thù được, Leo có lấy lại được trí nhớ hay không? suy cho cùng thì chính mong muốn trả thù của cô đã hại gia đình Leo ra nông nổi này, vậy mà bây giờ cô vẫn còn muốn trả thù hay sao? Anh Vũ nhìn Leo cắn rứt, nguyên nhân của tất cả mọi chuyện là vì cô. Khôi Vỹ đi đến vuốt mái tóc cô an ủi.

-Anh Vũ ! Em không cần làm gì cả, em không cần thiết khiến bàn tay mình bị vậy bần đầu, em chỉ cần sống bên cạnh Leo cho tốt là được rồi, anh sẽ giải quyết lão già cho em...

-Anh hai...

-Chúng ta đã nợ Leo quá nhiều rồi, Anh Vũ ! Khôi Vỹ nhìn cô thở dài.-Không thể phủ nhận việc Leo gặp nguy hiểm là vì chúng ta được, em hãy ở bên cạnh Leo đi, ở bên cạnh yêu thương, chăm sóc cho cậu ấy đi, đây là tất cả những gì mà em có thể làm được cho Leo. Đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Anh Vũ thở dài miễn cưỡng gật đầu. Bây giờ thì cô cũng không thể làm khác được nữa.

57. Chương 57

Chap 57: Ác quỷ bên thiên thần

Nghĩa trang tĩnh lặng...

Vài tiếng chuông cầu hồn ngân lên, bầu trời buổi sáng âm u nổi lên từng cơn gió lạnh buốt, Leo lặng yên ngồi trước ngôi mộ lạnh, khuôn mặt cậu thần thờ, dải băng trắng vẫn quấn chặt trên đầu. Mọi người đều nhìn cậu ái ngại, Leo đã không nói gì suốt từ đầu tang lễ đến bây giờ, không thể biết cậu ấy đang nghĩ gì, lòng tự trọng của con trai không cho phép cậu rơi nước mắt, nhưng cứ để mọi chuyện trong lòng thể này Leo sẽ tổn thương mà chết mất...

Anh Vũ vẫn luôn ở bên cạnh cậu, lặng lẽ chăm sóc, lo lắng cho cậu. Leo vẫn không có phản ứng gì, cậu đã quên đi tất cả mọi thứ, quên cả cô bé mà mình đã yêu thương trước đây...

Một cơn gió lạnh ứa qua mang theo hơi nước buốt giá. Anh Vũ đi đến khoác chiếc áo lên vai Leo, cậu vẫn lặng im không phản ứng gì, ba ngôi mộ mới đắp nằm im lìm cạnh nhau. Anh Vũ ngược lên buồn bã. Lắm, Anh Khôi, bác Minh Đức, mọi người sao cứ lần lượt bỏ đi vội vã như vậy chứ ?

Mất Anh Vũ hơi ướt, họ phải đi vì cô, cô chính là nguyên nhân khiến họ phải đi khỏi thế giới này. Anh Vũ nhúu mày. Cô nhớ như in những hình ảnh thân thương của bố Leo khi cô tới nhà họ sống. Ông ấy dịu dàng thương yêu Anh Vũ như con gái mình, cô bé mím chặt môi, nếu có một người trên đời này mà cô coi như bố có lẽ là người này...Vậy mà chỉ vì cô, chỉ vì mong muốn trả thù của cô mà bác ấy bị liên lụy đến nỗi phải ra đi đau đớn như vậy, bàn tay Anh Vũ nắm chặt rỉ máu...

Không gian lặng im đè nén lên tất cả mọi thứ, nghĩa trang mờ ảo trong làn sương mờ sáng sớm khiến mọi người rợn ngợp, Anh Vũ ngồi xuống bên cạnh Leo. Những bông hoa vạn thọ khẽ rung rinh khi chạm nhẹ vào cơn gió.

-Leo, chúng ta về nhà thôi.

Nghĩa trang lạnh lẽo chỉ còn hai người. Anh Vũ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Leo, cậu vẫn không có phản ứng gì, đôi mắt đen thẫm cứ dán chặt vào khung ảnh trên bia mộ, trong bức ảnh đó là một người đàn ông phúc hậu đang mỉm cười, đôi mắt sáng nhân từ như muốn xóa tan đi mọi đau khổ cho người đang nhìn ông....

Không biết phải mất bao lâu sau đó Leo mới chịu đứng dậy đi về cùng Anh Vũ, nhưng vẫn với vẻ lặng yên, thờ thẫn như người mất hồn. Ngôi biệt thự của Leo đã cháy rụi và đổ nát, tạm thời cậu phải ở lại quán trà Windy với Anh Vũ, Khôi Vỹ cũng sai người ngầm bảo vệ cho hai người, chắc chắn Hoàng Long sẽ không tha cho Anh Vũ và Leo, nếu không cẩn thận, ông ta sẽ lại giở trò...

-Leo ! Anh hãy ăn chút gì đi! Anh đã không ăn uống suốt cả ngày hôm nay rồi, nếu không ăn uống đầy đủ vết thương của anh sẽ không khỏi được đâu...

Anh Vũ nhẹ nhàng đặt tô cháo xuống bàn quay sang Leo lo lắng, Leo vẫn lặng im, đôi mắt đen thẫm nhìn chăm chăm dưới nền nhà. Buồn bã...Ngay từ khi tỉnh dậy cậu chưa từng mở miệng nói với ai một lời nào cả...

-Leo ! Anh đừng như vậy, ăn cháo đi, anh còn phải uống thuốc nữa...A...Há miệng ra nào...

Anh Vũ đưa thìa cháo lên miệng Leo dỗ dành, cậu vẫn không mở miệng, ánh mắt đen thẫm vẫn tối sầm nín lặng. Anh Vũ thở dài đưa thìa cháo xuống, không biết phải làm sao để cho Leo hết buồn nữa, bây giờ cậu thậm chí còn không nhớ nổi Anh Vũ là ai thì những lời nói của cô có tác dụng gì chứ...

Trước đây cô bị tổn thương, chính Leo đã an ủi lo lắng cho cô. Giờ Leo bị tổn thương, cô lại không biết phải làm gì cho Leo . Anh Vũ lặng im ngồi bên cạnh cậu, cô cảm thấy mình đúng là một kẻ vô dụng...

Thời gian trôi qua...

Ánh trăng trên cao hắt vào cửa sổ khiến căn phòng trở nên mờ ảo, Anh Vũ không bật điện lên, hai người cứ lặng im ngồi bên nhau để mặc thời gian trôi qua. Chiếc đồng hồ trên tường tích tắc là âm thanh duy nhất vang lên lúc này. Anh Vũ không nói gì an ủi Leo nữa, cô biết những lời sáo rỗng bây giờ chỉ khiến Leo bị tổn thương hơn thôi, cô đã từng trải qua cảm giác này nên cô hiểu rất rõ, điều duy nhất mà Leo muốn bây giờ là yên tĩnh. Anh Vũ chỉ có thể làm cái bóng bên cạnh cậu thôi...

Tô cháo trên bàn nguội ngắt, Leo vẫn chưa hề đưa ánh mắt chuyển động đi chỗ khác, trái tim cậu đau nhói, cảm giác cô độc vây lấy cậu, bỏ cậu-người thân duy nhất trên đời còn lại của cậu đã bỏ đi, Leo không biết phải làm gì bây giờ nữa, người duy nhất mà cậu nhớ được, người duy nhất mà cậu yêu thương kính trọng lúc này...

-Leo !!!!

Đột nhiên Anh Vũ đưa tay lên ôm lấy cậu từ phía sau, mái tóc dài buông xõa của cô bé khẽ chạm vào mặt cậu, một mùi hương nhẹ nhàng thoảng qua khiến trái tim se lại của Leo chợt giãn ra. Leo hơi ngước lên, cô bé này luôn ở bên cạnh cậu, kể từ lúc nằm trong bệnh viện Anh Vũ đã luôn ở bên cậu, lo lắng chăm sóc cho cậu...

-Leo !!! Anh đừng như vậy mà, Leo...Em không muốn anh đau khổ như vậy nữa...

Vài giọt nước nóng hổi rơi xuống mặt Leo, cậu hơi ngạc nhiên, cô bé đang khóc, đôi tay bé nhỏ của Anh Vũ trên vai cậu run rẩy. Leo chậm chậm đưa tay lên chạm vào tay cô bé, bàn tay thật ấm áp. Anh Vũ hơi ngạc nhiên, cuối cùng thì Leo cũng đã phản ứng lại lời nói của cô, Anh Vũ ôm chặt lấy cậu hơn, cả người cô bé run rẩy thốn thức...

-Em xin lỗi, Leo...em xin lỗi...

-Sao em lại xin lỗi ?

Leo hơi quay sang, đôi mắt đen nhìn cô bé khó hiểu. Anh Vũ vẫn cứ khóc trên vai cậu, cô không đủ can đảm nói rằng cô muốn xin lỗi vì cô đã hại cậu ra nông nổi này. Leo cũng không quan tâm gì nữa, cậu lại lặng yên nhìn ra cửa sổ. Ánh trăng đã lên cao hơn, ánh sáng màu bạc thật lạnh lẽo, và bàn tay trên vai cậu thật ấm áp...

Sáng hôm sau...

-Leo !!! Anh ăn chút cháo đi !

Anh Vũ đi đến trước mặt Leo với tô cháo bốc khói. Leo đưa mắt hồ hững nhìn lướt qua rồi quay đi. Anh Vũ vẫn không bỏ cuộc, cô đi đến đưa ly sữa trước mặt cậu nhẹ nhàng.

-Leo, anh không muốn ăn cháo thì uống chút sữa đi...

Leo vẫn không có phản ứng gì, đôi mắt thâm quầng vì thiếu ngủ và mệt mỏi vẫn dán chặt xuống đất, Anh Vũ thất vọng

-Bố là người tôi yêu thương kính trọng nhất...Đột nhiên Leo cất tiếng, Anh Vũ mừng rỡ quay sang, đôi mắt đen thẳm của cậu nhìn xa xăm buồn bã.-Tôi không còn nhớ được gì về ông nữa, tôi chỉ biết là mình rất thương ông ấy...rất thương ông ấy...

Leo đưa tay lên trán, đầu cậu lại đau nhói mỗi khi cậu suy nghĩ về ông, mắt cậu dần hoa lên. Anh Vũ vội nắm lấy tay cậu lo lắng.

-Leo !!! Anh đừng suy nghĩ nhiều nữa, vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn, đừng suy nghĩ nhiều nữa, Leo...

Cả người Leo run rẩy, cơn đau cứ dồn lên khiến cậu nhức nhối, Anh Vũ vội ôm lấy cậu nức nở.

-Leo...Leo..Anh đừng suy nghĩ nữa, em xin anh mà, làm ơn đừng suy nghĩ nữa, vết thương của anh sẽ nặng hơn đó, đừng tự hành hạ mình nữa mà...Leo...

Leo đưa tay ôm lấy Anh Vũ, cơn đau của cậu dần biến mất, đơn giản vì cậu không có thời gian để nghĩ về nó nữa, Anh Vũ không cho cậu một chút thời gian nào để nghĩ về nó nữa, cô bé lúc nào cũng ở bên cạnh cậu, mỗi lần cậu đau đầu cô lại ôm cậu khóc sụt sùi như thế này. Leo thở dài, cậu có muốn đau khổ cũng không thể được với Anh Vũ rồi...

-Em lo lắng cho anh sao ?

Leo đẩy cô bé ra và đưa tay gạt nước mắt cho cô. Anh Vũ hơi ngơ ngác, đôi mắt ướt nhìn cậu chăm chăm, khuôn mặt rạng rỡ của Leo vẫn dịu dàng như trước đây, cô bé gạt gạt đầu, đôi môi nhỏ hơi mếu muốn khóc tiếp...

-Cám ơn em...

Leo đưa tay lên vuốt tóc cô bé mỉm cười dịu dàng, cô bé này luôn lo lắng an ủi cho cậu, nhưng lại không biết làm gì ngoài việc nhìn cậu và rơi nước mắt, nhưng sao những giọt nước mắt của cô bé lại làm cậu bận tâm đến vậy, nhìn ánh mắt đen thẳm đau đớn của cô bé giành cho cậu mà trái tim cậu se lại. Leo không nhớ gì về Anh Vũ cả, nhưng cậu đoán rằng trước đây có lẽ cậu rất mến cô bé này...

-Anh đói quá, anh muốn ăn cháo !

Leo nhìn tô cháo bên cạnh Anh Vũ nhắc nhở, cậu không muốn cô bé lo lắng ình nữa, cậu đã khiến cô bé khóc vì mình nhiều rồi. Nghe Leo nhắc, Anh Vũ chợt mỉm cười rạng rỡ vội đem lại cho cậu. Leo hơi ngạc nhiên, dường như cậu có chút ấn tượng gì với nụ cười của cô bé này, nó làm cho cậu cảm thấy hạnh phúc vô cùng...

-A (>_<) a=" " !!!=" ">

Anh Vũ hớn hở đưa thìa cháo lên miệng Leo, cậu hơi lùi ra sau ngơ ngác.

-Em làm gì vậy ?

-Đút cho anh ăn !

Cô bé mỉm cười hạnh phúc, cô nhớ rằng Leo rất vui mỗi lần được cô đút cho ăn, nhưng cô lại không nhớ rằng Leo đã mất trí nhớ, nên khi thấy hành động này của cô Leo hơi nhúm mày.

-Em nghĩ anh là ai vậy? anh có phải con nít lên ba đâu mà cần có người đút.

Nói rồi cậu cầm lấy chiếc thìa tự múc cháo đưa lên miệng, Anh Vũ thì nhìn cậu với vẻ hờn dỗi, trước kia muốn cô đút lắm mà bây giờ lại như vậy, dễ ghét! Rồi cô bé cũng mỉm cười, Leo đang ăn cháo rất ngon lành, anh ấy đã chịu ăn, vậy là tốt rồi...

Ăn được vài muỗng thì Leo quay sang nhìn Anh Vũ, cô bé vẫn ngồi nhìn cậu cười mơ màng, Leo hơi ngạc nhiên vì thái độ này của cô, cậu múc một thìa cháo đút vào miệng cô bé.

-Đói thì ăn đi, nhìn anh làm gì ?

Anh Vũ đưa tay lên quệt miệng, giờ cô mới nhớ là mình cũng đang đói cồn cào, suốt từ hôm qua đến giờ cả cô và Leo vẫn chưa ăn uống gì cả, nhưng bây giờ thấy Leo ăn ngon lành như vậy thì cơn đói của cô cũng tự nhiên biến mất...

-Em thật là kì lạ đó, Anh Vũ...

Sau khi hai người giải quyết hết hai tô cháo, Leo quay sang đưa cho Anh Vũ một nửa ly sữa của mình, cô bé cũng vô tư cầm lên uống cạn. Giờ mới chia tay được với cơn đói...

-Sao anh lại nói vậy, em kì lạ ở chỗ nào ?

Leo ngồi dựa lưng ra sau ghế sofa nhìn cô bé kì lạ trước mặt mình. Anh Vũ thật dễ thương, nhưng cũng thật giống như một đứa trẻ, thật thà và vụng về...

-Rõ ràng em muốn ở bên cạnh anh ỉn cho anh, nhưng em không hề nói với anh một lời chia buồn nào cả, em chỉ luôn khóc thầm mà thôi, đã vậy còn bắt chước anh bỏ cơm nữa, sao em lại phải làm như vậy?

Anh Vũ nhìn anh rơm rớm...

-Tại em không biết phải làm gì để anh ỉn anh cả...

Leo thở dài, cậu vội đưa tay xoa đầu cô bé dỗ dành.

-Được rồi, được rồi !!! Đừng khóc nữa, anh sợ em quá...

Anh Vũ vẫn mếu máo, không biết bây giờ là ai phải an ủi dỗ dành ai nữa. Leo đưa tay lên vuốt lọn tóc đỏ ra sau, thật không nhớ nổi trước đây cậu và cô bé này có quan hệ như thế nào, nhưng cậu cảm thấy bây giờ mình giống bảo mẫu quá...

-Em đừng lo lắng cho anh nữa, Anh Vũ !

Anh Vũ ngước lên, Leo nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt đen thẫm lạnh lẽo.

-Anh sẽ không gục ngã vì chuyện này đâu, anh không biết ai đã phóng hỏa đốt nhà hại gia đình anh ra nông nỗi này, nhưng anh nhất định phải tìm ra thủ phạm, cho đến lúc đó anh sẽ không gục ngã đâu...

-Leo...

Anh Vũ ngước nhìn cậu lo lắng. Đến bây giờ cô vẫn chưa dám kể lại cho cậu nghe sự thật...

-Anh nhất định bắt kẻ đã hại chết bố anh phải trả giá...

Đôi mắt Leo sắc lẹm, bàn tay cậu bóp chặt. Anh Vũ thì thấy hơi nhói trong lòng, kẻ hại chết bố của Leo, cô cảm thấy mình cũng có một phần trách nhiệm trong đó...

58. Chương 58

Chap 58: Đi tìm kí ức

Hai tuần sau...

Vết thương của Leo cũng đỡ phần nào, cậu và Anh Vũ đã có thể đi học trở lại, vụ tai nạn của nhà Leo đã được đồn thổi đi khắp trường, đâu đâu mọi người cũng bàn bạc xoay quanh vấn đề này...

-Đại ca ! Chị hai ! hai người đã đi học lại rồi...

Vừa bước vào sân trường, đám đàn em của Leo đã vây kín lấy hai người, Leo nhìn đám bạn có vẻ hơi ngạc nhiên, cậu không nhớ nổi những khuôn mặt này.

-Đại ca. Vết thương của anh sao rồi ?

-Anh không sao chứ ?

Đám bạn cậu vẫn nhao nhao lên hỏi thăm, Leo quay sang Anh Vũ xác nhận.

-Anh Vũ...trước đây...anh có quen họ sao ?

Anh Vũ gật đầu, còn đám đàn em của cậu thì sốc toàn tập, vậy là tin Leo bị mất trí nhớ là đúng sự thật rồi. Thầy hiệu trưởng hỏi đầu ngay hôm đó đã gặp Khôi Vỹ và thảo luận ý kiến với cậu về việc có nên cho Leo tạm nghỉ một năm hay không, nhưng vì Leo muốn đi đến trường học nên họ phải để cậu tiếp tục, cả Leo và mọi người đều hi vọng rằng việc học tập trò chuyện trên lớp sẽ khiến cậu lấy lại được trí nhớ.

Và có một tin vui là Leo không hề quên đi kiến thức mấy môn học tự nhiên, và một tin buồn là cậu không nhớ được gì về kiến thức các môn học xã hội(căn bản là không có gì trong đầu để nhớ lại) Anh Vũ cũng kể lại cho Leo nghe rất nhiều chuyện giữa hai người trước đây, hẳn nhiên cô bé dấu nhem tất cả mọi thứ liên quan đến Hoàng Long và việc trả thù ông ta, Anh Vũ không muốn Leo biết những chuyện đã xảy ra để cậu không phải suy nghĩ nhiều, nhưng chính xác vì cô sợ nếu Leo biết được sự thật, cậu sẽ quay sang căm ghét cô...

-Đại ca, anh vẫn không nhớ được gì sao ?

Đám đàn em của Leo vẫn vây lấy cậu kể huyên thuyên đủ mọi chuyện xảy ra trước đây, nhưng Leo vẫn không thể nhớ ra được điều gì cả. Đầu cậu vẫn trong tình trạng trống rỗng.

-Đại ca, trước đây anh và tụi em rất hay đi đánh nhau, anh có nhớ không ?

-Chính vì anh rất mạnh và dũng mãnh khi đối mặt với kẻ thù nên mọi người mới gọi anh là Leo...

-Anh luôn ra tay giúp đỡ, bảo vệ cho tụi em...

-Vì anh đánh nhau quá nhiều nên mới bị chuyển từ trường cũ đến đây học...

Leo vẫn lắc đầu, đám bạn cậu đã kể đủ mọi chuyện trên trời dưới đất cho cậu nghe mà vẫn không đạt được chút kết quả gì cả, Minh Nhật và Cát Cát cũng nhiệt tình giúp cậu lấy lại trí nhớ bằng mấy câu chuyện hoang đường.

-Leo !!! Minh Nhật đi đến ngồi trước mặt cậu vui vẻ, Leo nhận ra người này, khi Leo đang ở trong bệnh viện, cậu ta là một trong những người ở bên cạnh quan tâm cậu nhiều nhất.-Cậu có nhớ những chuyện xảy ra trước đây không ? Chúng ta đã từng là bạn rất thân, trong lớp tớ luôn là người ném phao cho cậu mỗi khi cậu không học bài...

Anh Vũ và Cát Cát nhìn Minh Nhật nhăn nhó, chính xác là cả hai tên không chịu học bài...

...-Tớ còn giúp cậu rất nhiều trong các môn học tự nhiên (Xạo chắc rồi, Leo học giỏi nhất lớp mấy môn đó). Khi cậu bị bọn du côn đường phố bắt nạt chính tớ đã ra tay bảo vệ cho cậu. (Làm gì có đứa nào bắt nạt được Leo) Hôm sinh nhật cậu tớ còn hát tặng cậu một bài rất là hoành tráng, cậu nhớ không Leo, lúc đó cậu đã cảm động đến bật khóc luôn...

Đúng là bật khóc, nhưng không phải vì cảm động, thật là nói dối không chớp mắt mà. Anh Vũ và Cát Cát nhìn tên xảo trá trước mặt, khóe miệng giựt giựt, tên này có ý đồ gì khi cố tình chém gió với Leo như vậy chứ ?

-Leo...Cố nhớ lại đi. Cậu đã rất ngưỡng mộ tớ nên từng mong tớ làm đại ca của cậu nữa, cậu nhớ lại đi, Leo!

Leo vẫn nhìn cậu lắc đầu, cậu có cảm giác như những chuyện Minh Nhật kể lại cậu mới nghe lần đầu. Cát Cát thì chịu hết nổi, cô đá văng thẳng bạn ra khỏi ghế rồi ngồi xuống thở dài.

-Đừng tin lời thằng ngốc này, Leo ! Thực ra người mà cậu luôn ngưỡng mộ từ trước đến giờ chỉ có tớ, chính tớ là người đã cho cậu tham gia đội Karate, tớ chính là đội trưởng kiêm lớp trưởng yêu quý của cậu, trước đây cậu đã chết mê chết mệt tớ...

-Tớ đã từng thích cậu sao, lớp trưởng ? Leo nhìn Cát Cát, đôi mắt đen ngờ ngạc nhiên, Anh Vũ thì máu đã dồn hết lên não. Hai đứa bạn quý quái này...

-Đúng vậy, đúng vậy !!! Tớ đã giúp đỡ cậu rất nhiều, bao che cho cậu cúp tiết nè, chép bài giúp cậu nè, giúp cậu trốn học nè...Tớ còn cho cậu mượn 500k lâu rồi mà cậu chưa trả nữa...

-Tớ nợ tiền cậu sao ? Leo móc bóp và rút ra đồng 500k định trả cho Cát Cát...

Nhưng Anh Vũ đã đưa tay nắm lấy cổ áo Cát Cát kéo lên cảnh cáo...

-Cậu đùa đủ chưa Cát Cát? Tình cảnh của Leo còn chưa đủ thảm hay sao mà cậu còn lừa đảo gạt tiền của người ta. Các cậu thật quá đáng. Đừng có tự ý thay đổi kí ức của người ta như vậy, mấy cậu có định giúp Leo lấy lại trí nhớ không vậy ? Hả?????

Cát Cát nhăn mặt bịt tai lại. Minh Nhật thì cười vu vơ.

-Bọn tớ đang giúp cậu ấy nhớ lại mọi chuyện bằng cách kể cho cậu ấy mấy chuyện đã xảy ra trước đây mà...

-Mấy cậu đang bịa chuyện chứ kể lại cái gì. Tất cả những gì mấy cậu vừa kể chính tớ cũng mới nghe lần đầu chứ đừng có nói là Leo. Anh Vũ thở dài ném nhủ bạn ra, Leo lúc này mới quay lên nhìn cô bé mỉm cười.

-Anh Vũ...Nghe mấy bạn trong lớp kể lại trước đây em chết mê chết mệt anh phải không? Tỏ tình với anh... Còn đòi tự tử vì anh nữa...Rồi anh không có cách nào khác là đồng ý trở thành người yêu của em. Không ngờ em cũng có lúc bá đạo thật...

Chết mê chết mệt? Tỏ tình? Đòi tự tử?

Anh Vũ liếc xéo đám đàn em của Leo hầm hầm sát khí. Đứa xấu số nào dám bịa chuyện bôi nhọ danh dự của cô. Mà tội nó kể thế nào là Leo tin như vậy luôn sao? Leo trước đây mắc bệnh hoang tưởng rất nặng, cứ tưởng sau khi mất trí nhớ thì căn bệnh này cũng mất luôn, nhưng xem ra cô nhầm rồi...

-Leo...đi với tớ, tớ đưa cậu đến một nơi rất thú vị. Cát Cát nắm cà vạt của Leo lôi đi.

Đám bạn cũng vội rùng rần đi theo sau, lớp học hôm đó nhốn nháo cả lên, ai cũng tìm mọi cách để giúp đỡ Leo, đơn giản vì ai cũng rất quý mến cậu...

-Đây là phòng tập Karate mà mọi người nói sao ?Leo đi đến chồng gạch xếp cao ở góc căn phòng nghiêng ngó nhìn. Cát Cát cũng chạy đến huyền thuyên.

-Leo, mỗi lần tập ở đây cậu rất hay chặt gạch, trong đội Karate cậu là người mạnh nhất, cậu đã từng hạ đo ván một tên bự con trong vòng chung kết thể thao chỉ bằng một cước, chính nhờ chiến thắng của bốn đứa mình mà thầy hói đầu không giải tán đội Karate, mặc dù đội chúng ta cho đến nay chỉ có 12 thành viên ít ỏi, cậu nhớ không ?

-Không. Leo thở dài lắc đầu. Cát Cát xịu mặt, rồi cô nhìn sang Anh Vũ cười tinh quái.

-Leo, cậu có nhớ trước đây cậu vào đội Karate bằng cách nào không ? Cậu đã đánh bại Anh Vũ bằng một đòn cực kì hay ho đó...

-Tớ đánh Anh Vũ sao ? Leo quay sang lo lắng. Trước đây cậu là người như thế nào? Sao lại có thể ra tay đánh con gái? cô gái đó lại còn là Anh Vũ nữa chứ. Nhưng Cát Cát lắc đầu mỉm cười.

-Cậu không đánh cậu ấy, cậu chỉ...

Ặc...

Chưa nói hết câu cô nhóc đã bị Anh Vũ siết cổ từ phía sau, giữ chặt lấy nhủ bạn, Anh Vũ khề thì thầm:

-Muốn chết phải không, Cát Cát ?

Cát Cát xanh mặt vội lắc đầu, cố gỡ cánh tay cứng ngắc của Anh Vũ ra...

Kết quả thì Leo chỉ nhớ được duy nhất một chuyện: Cậu đang bị mất trí nhớ.

Cuối buổi học...

-Leo !!! Anh đã nhớ được gì chưa ?

Cả đám xông xáo đi theo Leo ra ngoài cổng trường, cậu vẫn lắc đầu có vẻ chán nản, mặc dù mọi người rất nhiệt tình giúp cậu, nhưng Leo vẫn không thể nhớ được gì cả.

-Đại ca đừng lo, tụi em sẽ tìm cách giúp anh nhớ lại mọi chuyện...

-Tụi em cũng chép bài cho anh mấy hôm anh nghỉ học rồi...

-Anh sẽ sớm nhớ lại tất cả thôi...

Đám đàn em của Leo vẫn vây lấy cậu cười nói vui vẻ. Leo cũng mỉm cười, đám bạn của cậu thật nhiệt tình quá, rõ ràng trước đây tụi nó rất tốt với cậu, cậu thấy mình thật may mắn khi có những người bạn như thế này.

-Anh Vũ ! Cậu nhớ chăm sóc Leo cho tốt nhé !

Một cậu bạn quay sang Anh Vũ dặn dò, cô bé gật đầu, điều này thì không cần ai phải nhắc, nhưng Anh Vũ biết họ cũng rất yêu quý cô bé, vì từ trước đến giờ Anh Vũ là người mà đại ca của họ yêu thương nhất...

.....

-Leo, anh đang nghĩ gì thế? ăn kem đi!

Anh Vũ đưa cho Leo một ly kem dâu mát lạnh, đôi mắt trong veo cười thật tươi. Cầm lấy ly kem đưa lên miệng, Leo ngồi xuống chiếc ghế đá trong công viên bắt đầu nhấm nháp.

- Anh Vũ....Có thật trước đây em chết mê chết mệt anh không? Leo lên tiếng hỏi lại thắc mắc khi sáng, đám bạn trong lớp lúc đó rất hào hứng kể cho cậu nghe, nhưng sau khi Anh Vũ liếc tụi nó thì cả đám im re, cậu có hỏi gì cũng không đứa nào dám mở miệng, không hiểu tụi nó bị sao nữa. Anh Vũ quay sang nhìn cậu mỉm cười cố kìm chế.

-Chết ư? Có lẽ....Nhưng không phải vì em say mê ái mộ như anh tự tưởng tượng. Anh không cần phải tin tất cả những gì mọi người kể lại cho anh đâu...

Leo mỉm cười, cậu đưa tay khoác vai cô bé lại gần mình.

-Anh cũng đoán thế....Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên, Leo lại nói tiếp:-Anh Vũ... Có phải trước đây anh đã theo đuổi em như một thằng điên si tình không?

-Cũng không hẳn như vậy...

....

-Vì em cũng....yêu anh....

Một cơn gió nhẹ ùa qua hất tung mái tóc đỏ của Leo ra sau, ánh nắng chiều vàng nhạt màu, Anh Vũ lại kể cho Leo tất cả những kỉ niệm của hai người trước kia. Leo vẫn chăm chú lắng nghe, cậu để ý ánh mắt của Anh Vũ có vẻ hạnh phúc khi nhắc lại những chuyện này, cậu ngồi yên ngắm cô bé mỉm cười và tự nhủ...

Anh nhất định sẽ nhớ ra em...

Anh Vũ...

6h30 tối...

-Leo ! Anh đang làm gì ở đây vậy ? Mau vào tắm đi.

Anh Vũ mới bước ra từ nhà tắm, mái tóc hơi ướt nước, cô bé mặc bộ váy trắng tinh. Leo đang nhìn quanh quán trà có vẻ thích thú, đã từ lâu rồi Windy không còn kinh doanh gì nữa...

-Trước đây nơi này là một quán trà sao ? Leo đi một vòng quanh quầy hàng xem xét.

-Ồ...Windy trước đây rất đông khách, nhưng từ khi anh Khôi Vỹ tới công ty của anh làm việc thì quán trà bị đóng cửa, trước đây anh cũng từng làm việc ở Windy đó, Leo...

-Anh từng làm việc ở đây sao ?

Leo quay sang ngạc nhiên, nhà cậu rất giàu thì tại sao cậu lại tới đây làm việc ? nhưng Anh Vũ đã nói thế thì chắc cậu đã từng làm ở đây thật. Leo đưa tay chạm nhẹ vào bức tranh đá trên tường nhà, có thể cậu tới đây vì Anh Vũ chăng...

-Vậy anh làm ở đây lâu chưa ? mỗi tháng anh được trả lương bao nhiêu ?

-30 ly nước ép cà chua !

-Nước ép cà chua ?

Leo quay sang cô bé ngơ ngác, khỏe miệng giật giật. Cậu như thế này, soi gương cũng tự thấy mình đẹp trai sáng láng, thế sao đi làm thêm chỉ được trả công 30 ly nước ép cà chua? Không lẽ cái vẻ đẹp trai của cậu rẻ tiền đến thế sao? Chỉ được tính bằng nước ép cà chua thôi sao? Anh Vũ biết cậu thắc mắc điều gì nên giải thích:

-Anh Vỹ là chủ tiệm trà này, anh ấy là chúa keo kiệt , quỷ hút máu, tư bản độc ác...tiền lương của em luôn bị anh ấy bớt xén, anh thì thậm hơn em là không được nhận một đồng nào cả, đã thế chúng ta còn thường xuyên bị anh ấy bắt nạt, anh ấy là một tên tư bản xấu xa...

-Thật sao ? Leo mỉm cười.-Anh thấy anh ấy rất tốt mà.

-Tốt gì mà tốt, anh ấy giả vờ đó.

-Giả vờ ?

-Anh không thấy anh ấy già chát rồi mà vẫn chưa có vợ sao, các cô gái nhìn thấy anh ấy là bỏ đi sau ba phút trò chuyện. Đó là vì anh ấy là kẻ keo kiệt, tên tiểu nhân thủ đoạn chuyên bớt xén lương nhân viên, để em nói nhỏ cho anh nghe chuyện này nè Leo...Anh Vỹ ấy...có thể là người của thế giới thứ ba, bằng chứng là 24 tuổi rồi mà vẫn ế vợ...Hahaha....

Anh Vũ cười khoái trá, lâu lâu mới có dịp xả giận. Leo thì gượng cười, không hiểu sao cô bé lại ghét anh trai mình như vậy, cậu thấy Khôi Vỹ vẫn còn trẻ mà, anh ấy cũng đâu có đáng ghét như cô bé nói đâu, từ lúc trong bệnh viện anh ấy đã rất lo lắng cho cậu, còn để cậu về nhà mình ở và cho Anh Vũ bên cạnh chăm sóc nữa...

-Wao !!!! Nghe em gái anh nói kia! Vậy là em không cần nhận tiền tiêu vặt tháng này từ một kẻ “chúa keo kiệt , quỷ hút máu, tư bản độc ác ...”như anh phải không? em gái. Chắc ! Thế mà anh còn định cho em tiền tiêu vặt gấp đôi tháng trước nữa chứ... Khôi Vỹ bất ngờ bước vào, anh nhìn cô em mình cười nhặt, chưa gì đã nói xấu anh mình rồi, muốn chép vào bộ nhớ của Leo những thông tin xấu xa về anh sao...

-Anh...anh hai...Anh Vũ nhìn anh, miệng méo xệch. Lần này xui rồi...

-Anh

Khôi Vỹ đi lại gần Leo mỉm cười, trên người anh vẫn mặc bộ vét xám khi làm việc ở công ty. Anh có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng sau khi xong việc anh vẫn không quên đến thăm hai đứa nhóc rắc rối của mình, bình thường thì anh ở lại trong công ty, nhưng cuối tuần nào anh cũng trở về Windy theo dõi tình trạng của Leo. Nhưng xem ra vết thương của cậu vẫn chưa có chuyển biến gì tích cực cả, có lẽ Leo sẽ không bao giờ lấy lại được trí nhớ nữa rồi...

-Anh về được một lúc rồi, nhưng hình như có người đang ca ngợi anh nên anh đứng ngoài lắng nghe một chút...Khôi Vỹ liếc Anh Vũ nói bóng gió...

-Anh hai!!!! Em thương anh nhất. Anh hai em đẹp trai, giỏi võ, thông minh, nhân hậu nhất. Anh Vũ lon ton chạy lại nhìn anh với ánh mắt nịnh nọt. Vì tiền tiêu vặt tháng này, cô quyết định ném đi cái thứ gọi là sĩ diện vớ vẩn của mình.

-Haha...Em cũng đổi thái độ nhanh quá nhỉ? em gái ! Nhưng anh đã nghe hết những gì em nói gì rồi, đừng cố nịnh nọt anh làm gì....Khôi Vỹ đưa tay捏 má cô em gái kéo dài ra hai bên, khuôn mặt Anh Vũ méo mó biến dạng.

-Anh Vỹ ! Công việc ở công ty thế nào rồi? bố em mất rồi chắc mọi chuyện đối với anh càng trở nên khó khăn hơn rồi...Leo đi đến đưa cho Khôi Vỹ cốc nước, lúc này anh mới tha cho Anh Vũ và quay sang cậu mỉm cười thân thiện.

-Mọi chuyện vẫn ổn, vết thương của cậu thế nào rồi Leo ?

-Em khỏi rồi, nhưng vẫn chưa thể nhớ ra được gì cả...

-Chà...Rắc rối quá nhỉ? Thôi không nhớ được thì cứ quên luôn đi vậy. Dù sao thì kí ức của một tên nhóc đại ca trường cấp ba cũng không có gì ngoài mấy vụ đánh nhau, trốn học và phá phách hàng xóm đâu.... Khôi Vỹ đưa cốc nước lên miệng uống một hơi, có lẽ anh ấy đang khát. Leo chỉ có thể nhìn anh cười trừ, Khôi Vỹ có cách an ủi người khác thật lạ.

-Khôi Vỹ ! Việc điều tra đến đâu rồi ? Bên cảnh sát đã tìm ra manh mối gì về kẻ đã phóng hỏa đốt nhà em chưa?

Khôi Vỹ hơi nhíu mày, anh đi lại sô fa ngồi xuống rút ra điều thuốc đưa lên miệng.

-Kẻ đó...là Hoàng Long, ông trùm của thế giới ngầm và là giám đốc công ty Paradise...

Anh Vũ hơi giật mình, tim cô đập mạnh trong ngực, cô đưa ánh mắt lo lắng nhìn sang Leo, anh hai định nói cho Leo biết tất cả sự thật sao ?

-Hoàng Long ? ông ta có thù oán gì với cha con em sao ? thù oán nhiều đến mức phải phóng hỏa đốt nhà và giết hai bố con em ? Leo nhìn Khôi Vỹ, hai bàn tay cậu nắm chặt, ánh mắt sắc lẹm. Cuối cùng thì cũng có manh mối về kẻ đã hại chết bố cậu...

-Anh...không rõ lắm...Khôi Vỹ vẫn ngậm điều thuốc, đôi mắt xa xăm hơi buồn.-Bên cảnh sát cũng chưa tìm được bằng chứng gì cả.

Dù đã nói với Leo về kẻ hại chết bố cậu, nhưng Khôi Vỹ vẫn không muốn kể lại tất cả sự thật cho Leo nghe, câu chuyện của quá khứ rất phức tạp, nếu cho Leo biết, e rằng cậu nhóc tạm thời sẽ khó lòng chấp nhận được, có thể chuyện đó khiến cho Leo bị tổn thương, Leo sẽ cho rằng chính cậu đã hại bố mình liên lụy, và trường hợp xấu nhất có thể khiến ối quan hệ của Anh Vũ và Leo rạn vỡ. Anh chưa hề quên rằng Hoàng Long chính là bố của mình và Anh Vũ, dù đối với ông ta thì hai người không là gì cả, nhưng không ai có thể thay đổi sự thật về mối quan hệ đó, nếu biết Anh Vũ và anh là con của kẻ đã hại chết bố mình, có lẽ Leo sẽ sốc lắm. Leo đã mất hết trí nhớ, chưa chắc cậu nhóc chịu thông cảm cho hai người và tin những lời hai người nói. Tốt nhất anh nên lảng lạng giúp Leo trả thù đúng như kế hoạch đã vạch ra từ trước, nếu Leo không thể nhớ lại mọi chuyện thì mọi người cũng không cần cho cậu biết nữa...

-Ông ta nhất định phải trả giá...Leo nghiêng răng, đôi mắt sắc lạnh căm thù...

-Ừ...

-Leo, còn việc của công ty...Em định thế nào? Anh sẽ sắp xếp để cho em tiếp nhận chiếc ghế chủ tịch sớm nhất nhé.

-Không ! Tạm thời anh cứ điều hành việc của công ty giúp em, em chưa đủ khả năng tiếp nhận nó. Hơn nữa em còn đang bị mất trí nhớ, nếu bây giờ em nắm giữ công ty em sẽ làm nó bị phá sản mất. Đó là tâm huyết cả đời của bố em để lại, em không muốn nó bị sụp đổ trong tay em, anh hãy giúp em, Khôi Vỹ. Em cần có chút thời gian để chuẩn bị.

-Anh hiểu rồi, trong thời gian này, anh sẽ bảo vệ công ty cho em, khi nào em ổn anh sẽ trao nó lại.

-Cám ơn anh, Khôi Vỹ !

-Đừng khách sáo ! Khôi Vỹ đứng dậy mỉm cười, rồi anh quay sang Anh Vũ dặn dò.-Anh Vũ ! Bây giờ anh phải về công ty rồi, Leo giao lại cho em chăm sóc nhé, nhớ đừng bắt nạt cậu ấy đó !

-Em nhớ rồi...

Anh Vũ gật đầu ngán ngẫm, ai có thể bắt nạt được Leo của cô chứ...

59. Chương 59

chap 59:

Sáng thứ hai...

- Leo ! Hôm qua cậu và Anh Vũ đi đâu thế? Bọn tớ tới Windy tìm các cậu mà không thấy, gọi điện cũng không thèm bắt máy, các cậu lại hẹn hò ở đâu tiếp tục xây đắp gian tình hả? Cát Cát nhìn hai người cười gian xảo. Minh Nhật đi đến vỗ vai Leo thân mật.

-Cậu đã nhớ lại được gì chưa, Leo ?

-Chưa. Leo lắc đầu, cậu vẫn chưa nhớ lại được gì cả, nhưng cậu đã viết được một vài kí ức khác với Anh Vũ rồi...

-Không cần phải vội vã đâu, cậu nhất định sẽ lấy lại được trí nhớ mà.

Cát Cát và Minh Nhật mỉm cười an ủi, nhưng Leo cũng không còn buồn phiền về vụ trí nhớ của cậu nữa, cuộc sống của cậu hiện tại đang rất yên bình và hạnh phúc, kí ức không phải là tất cả, hiện tại bây giờ mới là quan trọng.

-Leo ! Cậu đã khỏe hơn chưa ?

-Cậu đã nhớ ra được điều gì chưa ?

Đám nữ sinh trước đây là fan hâm mộ của Leo vây lấy cậu hỏi han. Leo mỉm cười thật tươi với họ, đám con gái hoa cả mắt, không thể tin là Leo đã mất trí nhớ, rõ ràng cậu ấy vẫn thân thiện, hòa đồng y như trước đây mà, và điều này lại càng khiến mấy cô bạn đổ vì Leo nhiều hơn, Anh Vũ nhìn cậu hơi chu cái miệng nhỏ xiu ra. Sao Leo lại được nhiều cô gái hâm mộ như vậy chứ ? Dễ ghét !!!

-Leo ! Cậu đã đi học lại rồi sao ?

Một giọng nói ngọt ngào vang lên, Sa Lệ bước lại gần Leo mỉm cười, Anh Vũ và hai đứa bạn của cô hơi nhúu mày, mỗi lần gặp con nhỏ xấu xa này thế nào cũng có chuyện không hay xảy ra...

-Chào cậu !

Leo mỉm cười, cậu nhớ cô gái này đã từng tới bệnh viện thăm cậu, có lẽ trước kia cô ấy cũng là một người bạn rất thân của cậu chẳng ?

-Leo ! Sa Lệ chạy tới ôm chầm lấy Leo.-Cậu đã khỏe hẳn chưa, tớ lo cho cậu quá.

-Ồ...Cám ơn cậu, tớ không sao.

-Leo, cậu đã nhớ ra được gì chưa ? bác sĩ nói rằng cậu có thể lấy lại được trí nhớ nếu được nghe kể lại những kí ức đẹp trước đây phải không ?

-Ồ...Leo gật đầu.-Mọi người đã kể cho tớ nghe rất nhiều chuyện đã xảy ra trong quá khứ, nhưng dường như tớ không có chút ấn tượng gì cả, tớ vẫn chưa nhớ lại được gì cả.

-Đó là vì những kỉ niệm đó không quan trọng với cậu thôi, Leo à !

Sa Lệ mỉm cười dịu dàng, nhưng những người xung quanh thì nhìn cô ta với ánh mắt thiếu thiện cảm, ý cô ta muốn nói mối quan hệ của Leo và họ không ra gì sao ? Cô tiểu thư này thật khó chịu...

-Leo ! Tan học hãy tới nhà tớ nhé, chúng ta sẽ cùng ôn lại những kỉ niệm đẹp đẽ trước đây, tớ sẽ giúp cậu lấy lại trí nhớ đã mất của mình. À, Tối nay nhà tớ tổ chức tiệc đó, cậu hãy tới dự nhé, những bữa tiệc sang trọng, đông vui có thể giúp cậu lấy lại được trí nhớ không chừng, tối nay cậu sẽ là bạn nhảy của tớ nhé !

-Đủ rồi đó Sa Lệ. Hôm nay Leo không rảnh để đi cùng cô, cô cũng không thể giúp anh ấy lấy lại trí nhớ bằng mấy bữa tiệc nhậu nhèo của giới thượng lưu đâu...

Anh Vũ nhìn cô nàng khó chịu. Sa Lệ cũng tỏ ra không ưa gì cô, nhưng vụ nổi giận của Anh Vũ trong bệnh viện hôm trước vẫn hằn in trong đầu Sa Lệ, cô cũng không dám nói gì chọc giận Anh Vũ nữa, nhưng không đời nào cô chịu bỏ Leo ra dễ dàng như vậy...

-Leo !

Sa Lệ vẫn nhìn Leo dịu dàng và cố tạo ra vẻ dễ thương trong mắt cậu. Leo hơi lúng túng, cậu chưa biết phải quyết định như thế nào thì Sa Lệ lại lên tiếng.

-Trước đây chúng ta rất thân thiết với nhau, cậu và tớ đã quen biết nhau từ khi còn nhỏ, bố chúng ta còn quyết định sau này cho chúng ta kết hôn nữa. Có thể nói tớ là người quan trọng nhất với cậu và là người biết nhiều nhất về kí ức của cậu, cậu không muốn tớ kể cho cậu sao ?

Leo hơi lưỡng lự, trước đây bố cậu có hứa hôn cho cậu và cô gái này sao? Có thật cô nàng này quan trọng với cậu như vậy không? Sa Lệ biết Leo đang nghĩ gì, cô ả mỉm cười kiễng chân lên định hôn vào má cậu, nhưng...

Pắc....

Anh Vũ đã nhanh hơn đưa tay nắm cà vạt của Leo lôi đi, và Sa Lệ mất đà hơi ngã về phía trước, nụ hôn định đặt vào má Leo chói với trong không trung, cô nàng tức tối quay sang Anh Vũ với đôi mắt tóe lửa

“Sao cô ta dám làm mình mất mặt như thế chứ....Hà Anh Vũ !!!!”...

-Em làm gì vậy, Anh Vũ ? Leo đưa tay giữ chiếc cà vạt lại nhần nhó, Anh Vũ vẫn không chịu thả ra, cô bé cứ lôi cậu đi xềnh xệch...

-Vào lớp rồi, anh không nghe thấy chuông reo sao ?

Mấy đứa nhóc phía sau bụm miệng cười. Mới có 6h30 thì vào lớp sao được chứ...

-Chuông reo khi nào ? Anh có nghe thấy gì đâu, thả anh ra !

Anh Vũ vẫn lạnh lùng nắm cà vạt của Leo kéo đi, khuôn mặt hơi đỏ đỏ, Leo đang mất trí nhớ, không thể để con nhỏ nguy hiểm đó tiếp cận Leo được. Nếu không cẩn thận nó sẽ dụ dỗ Leo của cô và ăn thịt anh ấy mất...

-Thả anh ra, Anh Vũ !!!! Anh có phải chó con đâu mà em phải thắt cổ dắt đi như thế chứ ? Leo rút chiếc cà vạt ra nhìn cô bé thở dài, Anh Vũ vẫn nhìn cậu với vẻ giận dữ. Leo thả lại cà vạt rồi quay sang cô bé thắc mắc:

-Em không thích cô bạn Sa Lệ đó sao ?

-Không thích ! Anh Vũ vẫn bước đi bên cậu trả lời nhát gừng.

-Tại sao ? Anh thấy cô ấy cũng rất dễ thương và dịu dàng hiền lành mà...

Leo đưa tay lên cằm nghĩ ngợi, câu nói của cậu càng làm cho Anh Vũ bực mình hơn, chiếc miệng nhỏ xíu của cô bé mím chặt, cô nhìn cậu cầu nhàu...

-Ồ...Hiền...rất hiền và dịu dàng...

Leo hơi giật mình, dường như cậu nghe thấy tiếng nghiền răng kết kết của cô nhóc thì phải. Cậu nhìn cô bé đang nhần nhó hơi mỉm cười. Anh Vũ đang ghen sao ? Muốn biết cô ấy có ghen thật hay không thì chọc một chút là được...

- Cô bạn Sa Lệ đó thật xinh đẹp quá, không biết ai có diễm phúc được làm người yêu của cô ấy nhỉ ?

-Hứ...Anh Vũ đầu bốc khói.-Anh thích cô ấy lắm sao ? Đang tiếc vì nụ hôn “hụt ăn” khi nãy sao?

-Đương nhiên rồi ! Sa Lê vừa xinh đẹp vừa dịu hiền, rất có phong cách người lớn nữa, khác hẳn em, nhóc con hậu đậu và ngốc nghếch...

Leo nhìn khuôn mặt đỏ đỏ của cô bé thích thú, hình như Anh Vũ đang giận...

Bụp....

Bất ngờ cô bé giáng cho cậu một đấm vào bụng, Leo cúi xuống nhăn nhó, mới sáng sớm đã gỡ trò bạo lực rồi, đúng là trẻ con mà...Hai người vẫn đi trên hành lang vắng, Anh Vũ vẫn nện những bước cất lực xuống nền gạch, khuôn mặt nhăn nhó khó chịu. Leo cũng tỏ ra bức bối không kém, cậu vừa đi vừa xoa bụng...

-Thật là khó hiểu. Cuối cùng Leo cũng lên tiếng.-Có vẻ như Sa Lê rất thích anh. Tại sao Sa Lê xinh đẹp, dịu hiền thế mà trước kia anh không chọn, lại đi chọn một cô nhóc bạo lực, dữ dằn như em chứ ?

Anh Vũ cũng quay sang giận dữ. Cô nói mà như muốn hét vào tai cậu.

-Em cũng đang thắc mắc không hiểu sao trước đây em lại đi chọn một tên háu sắc như anh để yêu đây nè, anh than thở gì chứ ? Sa Lê...Sa Lê....Anh thích con nhỏ đồng đẳng đó thì đi tìm nó ngay bây giờ đi, đi bây giờ vẫn chưa muộn đâu, nó sẽ đồng ý làm bạn gái anh và giúp anh tìm lại những kí ức nồng nàn của hai người trước kia đó...

-Hahahaha...Leo bật cười.-Em đang ghen sao ?

Leo nắm chặt lấy hai tay cô bé kéo lại gần mình. Anh Vũ giật mình, cô bé đã bị cậu nắm thóp nên xấu hổ vội cúi xuống nhìn chằm chằm nền nhà, nhưng Leo vẫn giữ chặt lấy hai tay cô dò hỏi.

-Nói cho anh biết, Anh Vũ ! Em đang ghen phải không ?

-Ai thèm làm cái hành động vớ vẩn đó ? Em không phải trẻ con...Anh Vũ nhìn cậu phụng phịu, nhưng đúng là cô đang ghen !

-Hiểu rồi, hiểu rồi. Leo đưa tay xoa đầu cô bé mỉm cười.-Anh Vũ của anh nổi cơn ghen nhìn cũng dễ sợ thật đó.

-Hứ ! Cô bé quay đi giận dữ.

Leo bất ngờ cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô bé, Anh Vũ giật mình nhìn cậu ngơ ngác.

-Anh chỉ chọc em chút thôi. Đừng giận nữa, anh không để ý đến một cô gái nào khác ngoài em đâu, Dù có bao nhiêu cô gái xinh đẹp đến tỏ tình với anh thì đối với anh Anh Vũ của anh vẫn là đáng yêu nhất, được chưa ?

Anh Vũ toe toét gạt đầu lia lịa, Leo bật cười, đúng là giống y chang con nít mà...

-Vào lớp thôi...

Hành lang vắng...

Sa Lê nhìn theo hai người vừa đi khuất, ánh mắt sắc lẹm nanh ác...

-Đừng vội mừng, Hà Anh Vũ, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi...

60. Chương 60

Chap 60: Sự thật đau lòng

-Anh Vũ, Leo !!! Chiều nay chúng ta ra biển chơi đi !!!

Cát Cát khoác vai hai đứa bạn toe toét, Minh Nhật cũng xà xuống bàn hai người phụ họa.

-Đúng rồi, đúng rồi...lâu lắm rồi chúng ta chưa được đi ra biển, hôm nay chúng ta phải đi chơi một bữa cho thật hoành tráng mới được, cũng sắp đến kì thi cuối kì rồi, sắp tới chúng ta sẽ không còn thời gian rảnh nữa đâu.

-Đồng ý !!!

Anh Vũ và Leo đều mỉm cười vui vẻ, thế là sau giờ học cả bốn đứa lao ngay ra biển. Biển trưa vàng rực ánh nắng, đám nhóc chọn một nơi yên tĩnh vắng người để dễ quậy phá hơn, bộ đồng phục học sinh ướt nhem nước biển, nhưng cả bốn đứa đều rất vui vẻ với trò tạt nước, lâu lắm rồi đám nhóc mới được một ngày quậy phá thả ga như thế này...

-Chúng ta chơi bịt mắt đập dưa hấu đi!

Cát Cát vui vẻ lên tiếng, cả ba đứa đều quay sang hưởng ứng. Trước tiên là Minh Nhật bị bịt mắt lại rồi quay tròn mấy vòng cách xa trái dưa hấu, trên tay là cây gậy sắt, ai bị bịt mắt mà đập trúng được dưa hấu ngay trong phát đầu tiên sẽ thắng, ngược lại không đập trúng sẽ bị quăng xuống biển. Và đương nhiên người bị quăng xuống đầu tiên là Minh Nhật...

-Cái thằng ngốc này, đúng là phiền phức mà...

Cát Cát nhăn nhó vội tháo đôi giày dưới chân ra rồi nhảy ùm xuống biển. Anh Vũ và Leo vẫn đứng trên bờ ngơ ngác...

Cát Cát biết bơi khi nào vậy?

Một phút sau...

-Cứu...cứu tớ với...

Cát Cát giơ tay lên hốt hoảng, cơn sóng càng ngày càng kéo cô ra xa gần Minh Nhật hơn, thế là dưới biển bây giờ có hai con vịt cạn hậu đậu đang lo chơi đập nước...

Anh Vũ và Leo nhìn nhau bật cười rồi cũng vội lao xuống biển. Hai đứa này quả là một cặp đẹp đôi, hậu đậu và ngốc ngang ngửa nhau. Cũng may là cả Leo và Anh Vũ đều bơi rất giỏi nên việc lao ra vớt hai tên ngốc kia không mấy khó khăn, có điều hai con vịt cạn này đã uống no một bụng nước muối nên lúc kéo tụi nó lên bờ hơi nặng nhọc...

-Hai cậu còn sống không ?

Leo nhìn hai đứa ngốc đang nằm dài trên cát lo lắng, hai đứa này vẫn nằm im re, bụng căng tròn...

-Leo, ăn dưa hấu đi, em khát quá !

Anh Vũ vui vẻ lấy con dao cắt trái dưa thành những miếng nhỏ rồi đưa ọi người, trái dưa hấu đỏ au, ngọt lịm, Anh Vũ đưa miếng dưa lên miệng ăn ngon lành, không có gì hạnh phúc bằng việc ăn dưa trên bãi biển trong làn lộng gió lúc này. Leo cũng vui vẻ đưa miếng dưa lên miệng rồi quay sang hai tên ngốc có khuôn mặt bơ phờ:

-Các cậu không ăn sao ? Dưa ngọt lắm !

Cả hai đứa đều lắc đầu ngán ngẩm...

-Cảm..ơn....No...rồi...

-Ngọt quá !

Anh Vũ và Leo ních một bụng no căng dưa hấu hạnh phúc, còn Cát Cát và Minh Nhật vẫn nằm dài trên cát mệt mỏi, biển với hai đứa này mãi mãi là cơn ác mộng...

Đột nhiên...

-Ê !!! Hai bé xinh xinh ơi ! Các em ở đâu tới đây thế ?

Một đám con trai ở đâu đi lại gần nhìn Anh Vũ và Cát Cát với đôi mắt hau háu, mấy tên này hình như là du côn đường phố ở địa bàn này, thấy có con gái tới là xúm đông xúm đỏ lại trên chốc giở trò...

-Mấy em học trường nào thế ? Tối nay đi uống nước với tụi nhé !

-Nước...

Cát Cát giật mình vội lắc lắc đầu, cô đang bị ám ảnh bởi nước, mới uống một bụng no nê nước biển mà...

-Mấy em không biết đây là địa bàn của tụi anh sao, mấy em dám tự ý đến đây mà chưa xin phép thì phải đi uống nước xin lỗi anh tử tế anh mới bỏ qua...

Tên cầm đầu đi lại gần hai cô bé dọa nạt. Cát Cát vẫn lắc đầu sợ hãi. Minh Nhật cũng đang nằm bẹp một chỗ, trong đầu hai người quay cuồng bởi hình ảnh nước biển, cái vị mặt chất cay xè mắt...đúng là cơn ác mộng. Leo và Anh Vũ thì vẫn chăm chú lo giải quyết mấy miếng dưa hấu cuối cùng, nên những lời nói của tên du côn này không lọt vào tai ai cả...

-Leo ! Đưa giùm em lọ muối đi, dưa ngọt quá !!!

Leo với tay lấy lọ muối bên cạnh dưa cho cô bé, bất ngờ một tên cúi xuống nắm chặt lấy tay Anh Vũ đùa cợt...

-Dưa ngọt quá hả, anh ăn cùng em nhé, hay là để anh mớm cho em đi, như vậy còn ngọt hơn nhiều nữa đó !!!!

Mấy tên xung quanh cười lớn thích thú, tên này tiếp tục trêu chọc.

-Được không cô bé, hay là em mớm cho anh được không ?

-Muốn ăn hả ? Anh Vũ quay sang nhìn nó lạnh lùng, tên này lập tức gật đầu lia lịa.

-Đương nhiên rồi, nhưng anh muốn em đút cho anh ăn cơ !

-VẬY ăn đi.

Miếng dưa hấu bị ép chặt vào mắt tên ngốc đang nắm tay Anh Vũ, đồng thời với miếng dưa, cô bé còn tặng cho nó một đám ngả lăn ra cát....

-Ngon không ? Cô bé nhìn nó cười nhạt.

-Ê !!! Con nhỏ kia, chán sống rồi hả

-Sao dám đánh bạn tao hả? con nhãi...

Bọn du côn xông vào vây lấy Anh Vũ, bãi biển chỗ này vắng hoe, bọn chúng háo hức vì nghĩ rằng sẽ chẳng có ai tới can thiệp để cứu hai cô bé xinh đẹp này nữa...Anh Vũ cũng bật dậy nhìn lũ du côn trước mặt thủ thế, mấy tên này nghĩ rằng cô bé nhỏ dễ thương mà dễ ăn hiếp sao, gây thơ quá rồi...

-Con bé kia, đừng tưởng xinh một chút rồi chảnh nhé, để anh mày ày một bài học nhớ đời...

-Mày định làm gì hả ?

Tên cầm đầu đi tới định tát Anh Vũ thì bị Leo nắm cổ áo giơ lên, cả đám ngạc nhiên quay sang, tụi nó không ngờ Leo có sức mạnh kinh hồn như vậy, tên này khua khua hai chân xuống đất tức tối...

-Mày làm gì đó, thả tao xuống, thằng khốn...

Veo...!!!!!!

Một cú vung tay của Leo, tên này bay thẳng ra ngoài rớt tồm xuống biển như một con nhái, cả đám quay sang Leo tái mặt.

-Mày...mày...

-Tụi mày muốn đánh nhau sao ? Leo đi lên trước cười nhạt bẻ tay rắc rắc.-Cũng đúng lúc lắm, tao vừa ăn xong muốn vận động một chút, thế đứa nào tiếp theo đây ?

Cả đám lùi ra sau hơi chợn, nhưng nhìn lại thì bọn chúng đông hơn nhiều so với Leo. Minh Nhật và Cát Cát vẫn nằm bẹp một chỗ, Anh Vũ lại là con gái không đáng ngại nên sau vài giây suy tính, cả đám lại vững dạ xông lên.

-Đánh hội đồng nó đi tụi mày...

-Nó chỉ có một mình sợ gì chứ ?

Cả đám xông xao lao vào, Leo chỉ chờ có thể, cậu vung tay lên...

Bốp...bốp...bốp...

Mấy tên vắng ra, máu cam chảy tong tong xuống áo, Leo dường như rất thích đánh nhau, Anh Vũ nhìn theo cậu thở dài, đầu phải tự dừng mà Leo nhận được danh hiệu đại ca trường cấp ba chứ, mấy tên này hôm nay tới số rồi...

-Leo !!! Cẩn thận đó...

Minh Nhật thấy Leo đánh nhau với bọn côn đồ thì cũng vội đứng dậy, và bọn này cũng bắt đầu chú ý đến ba người phía sau Leo, cả đám liền xông vào. Minh Nhật giật mình, cả người cậu giờ bủn rủn, làm sao mà đủ sức đánh nhau chứ, nhưng chưa kịp xin ý kiến ngoài làm khán giả cậu đã nhận được một cú đấm giáng vào bụng, Minh Nhật cúi gục người, nước biển trong bụng cậu ào ra được phần nào, cậu gượng cười, xem ra đỡ khó chịu hơn một chút rồi...

Bốp...

Tên vừa đánh cậu nhận ngay một cú đá của Anh Vũ ngã lăn ra sau, cô bé đỡ cậu lên lo lắng.

-Nhật Nhật, có sao không ?

-Không...Không sao...Minh Nhật đưa tay vuốt trán, rồi quay sang Leo, cậu nhóc Leo hơi sững lại nhìn đám du côn nhẩn nhó...

-Cậu sao vậy Leo ?

-Tớ...Leo đưa tay lên trán, khuôn mặt hơi nghi ngại.-Hình như tớ nhớ ra chuyện gì đó. Cảm giác này...

Bốp...

Leo giáng một cú đấm vào mặt tên đang lao vào...

...-Tớ nhớ cảm giác này...Đường như tớ đã trải qua...

Leo quay sang mọi người hé nụ cười nửa miệng, cả bọn thì nhìn cậu hơi tái mặt, khóe miệng giật giật. Kí ức đầu tiên Leo nhớ lại là cảm giác khi đánh nhau sao. Đại ca côn đồ... Anh Vũ thở dài. Không biết nên vui hay buồn nữa đây ?

-Tớ hiểu rồi, cậu tiếp tục đi Leo !

Minh Nhật gạt đầu rồi ngồi phịch xuống cát cổ vũ. Leo lại lao vào tấn tới tấp mấy tên xấu số dám chọc tức cậu, mười phút sau thì cả bọn chạy toán loạn, chỉ có thằng cầm đầu là bị Minh Nhật tóm cổ lại...

-Cậu đã nhớ ra gì chưa, Leo ? Cát Cát đi lại nhìn Leo hồi hộp, cậu nhóc quay sang lắc đầu, nhớ gì mà nhớ chứ ? cậu chỉ đơn giản thích cảm giác đánh nhau mà thôi.

-Đường như kí ức của cậu sẽ tràn về khi cậu đánh nhau đó, Leo ! Thử lại lần nữa đi. Minh Nhật vui vẻ lôi cổ tên cầm đầu tới trước mặt Leo, tên này xanh mặt vội van xin rồi rít.

-Các anh...các anh tha cho em...

Bốp....

Nhưng nó vẫn nhận được một cú đấm của Leo, máu mũi nó hơi nhòe ra, Minh Nhật và Cát Cát lại nhìn Leo hồi hộp:

-Nhớ ra gì chưa ?

-Chưa ! Leo vẫn lắc đầu, hai đứa kia lại cổ vũ.

-Thử lại lần nữa đi.

Bốp...bốp...bốp...

Khuôn mặt tên du côn bầm tím biến dạng, cho nó lặn sau khỏi đám đi phá làng phá xóm. Anh Vũ nhìn ba đứa bạn giật mình, cái lũ quỷ này bày trò ác quá. Nhưng Leo vẫn chưa thể nhớ ra được gì, và tên xấu số này có nguy cơ bị làm bao cát tiếp...

-Thử lại đi Leo, đánh mạnh tay vào, dùng hết sức đi, chắc chắn cậu sẽ nhớ lại cảm giác đó thôi...

Cát Cát nhìn tên du côn với khuôn mặt bá đạo, Minh Nhật cũng đang giữ chặt hai cánh tay nó từ phía sau để giúp Leo thử nghiệm lấy lại trí nhớ.

-Được, tớ sẽ thử lại một lần nữa...

Leo quay quay cánh tay và cười nhạt nhìn tên trước mặt với vẻ bá đạo...

-Đủ rồi đó, ba đứa kia !!!!

CHÁT !!!!!

-Đau quá Anh Vũ !!!

Tên du côn bỏ chạy bạt mạng, còn ba tên quỷ kia thì ôm má nhăn nhó. Anh Vũ nhìn đám bạn bực bội, không hiểu sao cô lại quen với cái đám còn dã man hơn cả du côn thể này nữa...

-Bọn tớ chỉ muốn giúp Leo của cậu lấy lại trí nhớ thôi mà...Minh Nhật nhìn cô bé méo máo với vẻ mặt trong trắng trợn. Nhưng cậu suýt khóc vì cái liếc xéo của Anh Vũ.

-Mấy cậu bày trò để tiêu khiển thì có, đánh người ta bầm dập như vậy mà lấy lại được kí ức sao ? Đồ ngốc !

Cô bé thở dài quay đi dọn đồng vỏ dừa dưới cát, ba tên ngốc kia vẫn ôm má xuýt xoa, Anh Vũ tát đau thật...

Xế chiều, ánh nắng đỏ rực bao phủ cả một vùng biển rộng lớn, từng cơn gió mát lạnh ùa qua mang theo hơi mặn muối biển, cả bốn đứa nhóc đều đã quen với hương vị mặn này rồi, sau khi chơi đủ các trò thì mấy đứa nhóc mệt lử ngồi dựa lưng vào nhau ngắm nhìn trời...

-Cuộc sống thật tươi đẹp ! Cát Cát vươn vai hít một bầu không khí căng tràn lòng ngực.

-Ước

-Thời gian trôi thì làm sao mà dừng lại được. Minh Nhật chống tay ra sau lưng nhìn trời, đôi mắt nâu sáng rực.

-Đúng vậy, điều quan trọng là ta chúng ta không được bỏ lỡ bất cứ điều gì cả, vì thời gian trôi đi sẽ không thể quay lại được nữa, tớ thật may mắn vì có các cậu là bạn.

Leo khoác vai mấy đứa bạn vui vẻ, bây giờ thì cậu không cần cố lấy lại trí nhớ trước kia của mình nữa, cứ để cho bộ nhớ trong não trống trải rồi viết thật nhiều những kí ức mới đẹp đẽ với những người bạn là được...

Những cơn gió biển mát lạnh ùa qua, Anh Vũ cảm thấy mùi hoa hồng xanh trên tóc Leo tỏa ra thật dễ chịu, cô bé mỉm cười nhìn ra xa xa ngoài biển khơi rộng lớn, một mình đứng trước đại dương bao la quả là đáng sợ, nhưng khi có những người bạn như thế này bên cạnh thì biển thật đẹp và yên bình...

Anh Vũ mỉm cười thật tươi. Leo bên cạnh cô bé bắt giắc nhìn sang ngơ ngác, nụ cười rạng rỡ này sao mà đẹp đến thế, thật tinh khôi và ấm áp. Đôi mắt trong veo của cô bé tràn ngập hoàng hôn rực rỡ. Như một hành động vô thức, Leo kéo cô bé lại gần mình dựa cằm trên đầu cô bé, Anh Vũ quá dễ thương, cậu chỉ muốn ôm chặt lấy cô bé như thế này mãi thôi...

-Leo...

Anh Vũ hơi ngơ ngác, cô bé khế tựa người, Leo vẫn nhìn cô với khuôn mặt hạnh phúc...

-E..hèm...Bọn tôi không phải không khí đâu, Leo...Muốn làm gì thì đợi lúc chỉ còn hai người đi.... Minh Nhật và Cát Cát lừ mắt nhìn cậu. Anh Vũ hơi đỏ mặt vội đẩy cậu ra xa. Leo cúi xuống thở dài, đúng là quên mất ở đây đang có hai con kì đà...

-Cũng trễ rồi, chúng ta chuẩn bị đi về thôi...

Mặc dù nói chuẩn bị đi về, nhưng Cát Cát lại nằm ngả lưng ra bờ cát trắng, những cơn gió mát lạnh ùa qua, thật chẳng muốn đứng dậy đi về chút nào cả...

-Tớ đói quá, chúng ta ăn gì đã rồi hãy về nhé...Minh Nhật ngồi dậy ôm bụng quay sang

-Tớ biết có một quán hải sản nướng rất ngon ở gần đây, chúng ta ăn no nê rồi về vậy...

-Ồ...

Minh Nhật và Cát Cát vui vẻ gật đầu, Anh Vũ định đứng dậy, nhưng Leo đã đẩy cô bé ngồi xuống rồi đứng lên.

-Để anh đi mua cho, anh biết quán đó rồi.

Nửa tiếng sau...

Leo bước ra khỏi tiệm với mấy hộp đồ ăn trên tay, cậu vừa đi vừa nhìn mấy chiếc hộp nhãn nhỏ, còn ba hộp duy nhất của buổi chiều hôm nay cậu đã may mắn mua được, nhưng có đến bốn đứa thì chia làm sao chứ. Leo ngược lên thở dài. Đành phải chia đôi vậy, cho Cát Cát và Minh Nhật ăn chung một hộp, cậu và Anh Vũ mỗi người một hộp, rồi cậu bật cười, tính thế thôi chứ với bản tính chần ăn của Cát Cát thế nào cũng giành inh riêng một hộp cho coi...

-Leo !!!!

Có tiếng gọi vang lên phía sau. Leo quay sang, Sa Lệ đang mỉm cười đi đến trước mặt cậu.

-Sa Lệ, sao cậu lại ở đây ?

-Tớ tới để tìm cậu, Leo !

-Tìm tớ? Leo nhìn cô bé ngạc nhiên.-Có chuyện gì thế ?

-Tớ tìm cậu để cho cậu biết sự thật về vụ hỏa hoạn xảy ra ở căn biệt thự nhà cậu...

-Sao? Đôi mắt đen thẳm của Leo mở to bàng hoàng. Sự thật về vụ hỏa hoạn? Sa Lệ biết điều gì ư? Tim cậu đập mạnh từng nhịp trong lồng ngực, cảm giác bất an trỗi dậy, cậu nhìn Sa Lệ, cố giữ bình tĩnh để nghe những gì cô ta sắp nói. Sa Lệ mỉm cười gạt nhẹ một vạt tóc ra sau vai rồi cất tiếng:

-Leo !!! Anh Vũ thực ra...

Hộp đồ ăn rơi xuống đường đổ tung tóe, đôi mắt Leo tối sầm lại, mọi thứ xung quanh cậu bỗng dưng chao đảo...

Anh Vũ...

-Sao Leo đi lâu quá?

Minh Nhật nhìn đồng hồ sốt ruột, đã hơn một tiếng rồi mà Leo vẫn chưa thấy trở lại, không thể hiểu nổi quán hải sản đó đông khách cỡ nào mà cậu ấy lại chậm chạp như vậy chứ.

-Hay là có chuyện gì rồi ?

Cát Cát cũng nhú mày lo lắng, Anh Vũ cũng cảm thấy bồn chồn không yên, thế là cả đám quyết định đứng dậy đi tìm Leo...

Quán hải sản đã đóng cửa, chị nhân viên cho biết cậu học sinh tóc đỏ mua ba hộp đồ ăn đã rời khỏi đây nửa tiếng rồi, cả bọn lại túa ra đi tìm. Đã mua được đồ ăn rồi, Leo còn đi đâu chứ...

Trái tim Anh Vũ loạn nhịp trong lồng ngực, cả người cô dấy lên một cảm giác bất an. Leo đang ở đâu? có khi nào cậu ấy gặp tai nạn hay không? đôi mắt trong veo hoảng hốt của cô bé đảo dác nhìn quanh một cách tội nghiệp, cô đang tìm kiếm, cố gắng tìm kiếm một bóng thiên thần trong trái tim mình. Leo vẫn không thấy đâu. Anh Vũ càng lúc càng hoảng sợ hơn, đôi chân bé nhỏ run rẩy chạy đi vội vã khắp bãi biển vắng. Cát Cát và Minh Nhật cũng chạy theo sau cô lo lắng, Leo thì biến mất, Anh Vũ lại hoảng lên như vậy, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra với Leo chứ ?

-Leo ? Leo ? Anh ở đâu? trả lời em đi !!!!

Anh Vũ gào lớn bên bãi biển vắng, không một ai đáp lại, chỉ còn tiếng sóng biển rì rào vỗ đập vào bờ cát trắng. Trái tim Anh Vũ đau thắt lại, bây giờ thì cô bé đã hối hận khi để cho Leo đi một mình, đôi mắt cô cay xè, cô cố cất tiếng gọi tên Leo một cách hoảng hốt.

-Leo...Leo...Anh ở đâu...Leo...

Giọng nói của Anh Vũ đã khản đặc, cổ họng cô bé khô rát, cô thấy cả người mình đang run rẩy, cô cứ đi dọc theo bờ biển vắng gào tên Leo. Nhưng vẫn không có một tiếng đáp lại, chỉ có tiếng sóng biển rì rào và những cơn gió ulla qua lạnh ngắt....

-Anh Vũ !!! Anh Vũ!!! Cậu bình tĩnh lại đi.

-Leo không sao đâu, chúng ta sẽ tìm thấy cậu ấy mà, cậu đừng lo lắng quá...

-Leo đã đi đâu chứ ? Anh ấy đã đi đâu được chứ ?

Anh Vũ nhìn hai đứa bạn rơm rớm nước mắt. Rồi cô tiếp tục chạy dọc theo bờ biển gọi tên Leo:

-Leo...Anh ở đâu...Trả lời em đi mà...Leo....

Vẫn chỉ có tiếng gió hòa vào tiếng sóng rì rào đáp lại tiếng gọi của Anh Vũ, mọi thứ vẫn im lìm, đôi mắt Anh Vũ cay xè, cô cố bước đi nhanh hơn, cô không tin Leo biến mất được, cậu ấy không thể tự dừng biển mất được...

-Leo ơi....Trả lời em đi...Anh ở đâu vậy...Leo....

Cát Cát và Minh Nhật vừa đi theo tìm Leo vừa trông chừng Anh Vũ, cô bé đang hốt hoảng, nếu không thể tìm thấy Leo chắc Anh Vũ sẽ phát điên lên mất...Mặt trời về chiều tỏa ra màu đỏ rực một chân trời, bên bờ biển vắng chỉ có tiếng gọi thảng thốt của Anh Vũ hòa vào những cơn gió biển lạnh lẽo...

-Cậu ấy kìa !!!!

Minh Nhật reo lên chỉ tay về phía xa, Cát Cát và Anh Vũ vội nhìn theo. Đúng là Leo, cậu đang đứng dưới nước, những cơn sóng trắng ulla qua gối cậu xô vào bờ, Leo vẫn lặng im như đang quan sát một điều gì đó. Cát Cát thở phào bực bội.

-Cái thằng điên đó, nó làm gì ở đây thế không biết ?

-Chắc tự nhiên nổi hứng nên ra đây tự kỉ đó mà, thằng ngốc này, làm người ta lo gần chết. Minh Nhật đưa tay lên vuốt mấy lọn tóc hơi rối trên đầu rồi ngồi phịch xuống cát.

-Anh Vũ ! Cậu mau ra đó lôi thằng ngốc về đây đi, chốc nữa phải cho nó một trận vì cái tội “hâm dử” mới được.

Cát Cát cũng ngồi phịch xuống. Anh Vũ gật đầu rồi lo lắng đi về phía Leo...

Leo không bao giờ có hành động bất thường như vậy được, có chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy chứ ? Anh Vũ vừa đi vừa thấp thỏm, cơn sóng chiều lạnh ngắt dưới chân cô bé. Leo đang đứng lặng yên ở trước mặt Anh Vũ, cô bé đi lại gần và hơi giật mình....

Leo...

Leo đang đứng lặng trước biển một mình, ánh nắng đỏ rực phủ lên vai cậu, mái tóc đỏ chạm nhẹ vào cơn gió hơi tung ra sau thoảng mùi hương hoa hồng xanh quyện vào mùi muối biển. Anh Vũ đưa tay lên ngực, bóng dáng của cậu ấy sao mà cô độc buồn bã quá, nỗi buồn khiến trái tim Anh Vũ muốn tan ra thành từng mảnh nhỏ vậy...

-Leo...

Cô bé cất tiếng gọi và đi lại gần cậu hơn, Leo vẫn đứng lặng yên không trả lời...

-Leo...Sao anh lại ra đây, mọi người đang lo cho anh lắm...

Vẫn là dáng vẻ lặng yên cô độc, đôi mắt đen thẳm nhìn ra xa ngoài đại dương đỏ rực, trái tim Anh Vũ đập mạnh bất an, cô đi lại chạm nhẹ vào cánh tay cậu lo lắng:

-Leo...Anh sao vậy, trời tối rồi, chúng ta mau về thôi...

Leo ngược xuống nhìn cô, Anh Vũ giật mình, trái tim cô bé như ngừng đập. Ánh mắt đen thẳm của Leo sao mà lạnh lùng, vô cảm quá...

-Anh Vũ...Tôi hỏi cô...

-Leo...

Trái tim Anh Vũ đập mạnh, cô có cảm giác bất an về chuyện sắp

-Cô...có phải là con gái của Hà Hoàng Long hay không ?

Anh Vũ giật mình, đôi mắt trong veo nhìn cậu bối rối, rồi cô nhìn thấy bóng dáng một người ở phía xa đang quan sát hai người...

-Trả lời tôi...Anh Vũ...Leo nhìn cô bé giận dữ, Anh Vũ hơi cúi xuống.

-Sa Lê nói với anh như vậy sao ?

-Trả lời tôi...

Leo đưa tay nắm chặt lấy cổ áo cô bé kéo lên một cách thô bạo, đôi mắt đen thẳm đỏ rực bởi màu hoàng hôn đang trùng trùng nhìn cô đầy căm thù...

-Leo...Anh Vũ nhìn cậu đau xót.

-TRẢ LỜI TÔI ĐI !!! Cô là con gái của Hoàng Long phải không ? cô chính là kẻ đã hại chết bố tôi phải không ?

Nước mắt Anh Vũ rơi ra trên cánh tay Leo, nóng hổi. Leo càng siết chặt cổ áo cô bé hơn.

-Trả lời tôi mau, có phải bố tôi vì cô mà chết hay không ? Anh vũ ?????

-Ph..ải...

Ừm...!!!!!!!!!!!!!!

Cánh tay của Leo đang nắm cổ áo của Anh Vũ bất ngờ xô mạnh cô xuống nước...

Cát Cát và Minh Nhật trên bờ thấy hành động đó của Leo thì giật mình vội lao ra...

-Tại sao ???? Tại sao lại lừa dối tôi? tại sao lại hại chết bố tôi?...Anh Vũ !!!!!

Cánh tay cứng ngắc của Leo siết cổ Anh Vũ và đè chặt cô dưới nước, Anh Vũ hoảng hốt cố đẩy dụa, nước biển hòa theo cát ùa vào miệng cô mặn chát, đôi mắt Anh Vũ cũng cay xè, đôi bàn tay bé nhỏ yếu ớt cố gỡ tay Leo ra, nhưng vô dụng, cô ngạt thở và sắp ngất đi...

-Hà Anh Vũ !!!! Tôi căm thù cô, tại sao lại hại chết bố tôi? tại sao lại lừa dối tôi? tại sao lại tỏ ra yêu thương tôi? cô còn muốn biến tôi thành trò chơi của anh em cô đến lúc nào nữa...

Đôi tay cứng ngắc của Leo cứ siết chặt lấy cổ Anh Vũ dưới nước, cô bé đau nhói, ngạt thở và dần ngất đi, cánh tay yếu ớt buông lỏng. Leo vẫn không dừng lại. Leo sẽ giết cô sao? Leo thật sự sẽ giết cô sao ? Đầu Anh Vũ trống rỗng, đôi mắt cay xè dần khép lại...

-LEO !!!! Cậu điên à, buông Anh Vũ ra mau!!!!

Hai người bạn đã chạy đến, Cát Cát vội nhào lên khóa chặt cổ Leo từ phía sau lôi ra, nhưng sức cô không thể nào đấu với Leo được, đôi mắt cậu vẫn đỏ ngầu căm thù, hai bàn tay siết chặt lấy cổ Anh Vũ dưới nước...

-Lớp trưởng, giữ chặt lấy cậu ấy !!!!

Minh Nhật hét lớn rồi lao đến giáng cho Leo một đấm thật mạnh vào bụng, lúc này Leo mới ngã ra sau và buông Anh Vũ ra, Minh Nhật vội kéo cô bé lên, Anh Vũ đã ngất lịm...

-Anh Vũ !!! Anh Vũ!!!!

Đặt cô bé nằm trên bờ, Cát Cát và Minh Nhật hốt hoảng lay gọi cô, cổ Anh Vũ hằn đỏ mấy ngón tay của Leo...

Chát...!!!!!!!

-Cậu bị điên rồi hả Leo ? Cát Cát bật dậy tát vào mặt Leo một cú trời giáng, Leo không phản ứng gì, đôi mắt đen thẳm của cậu vẫn nhìn Anh Vũ với vẻ lạnh lẽo và vô cảm.

-Anh Vũ !!!!

Minh Nhật vẫn lay gọi cô bé lo lắng, Anh Vũ thấy lạnh ngắt, cả người cô ướt sũng nước biển, mỗi lần có một cơn gió thổi qua cô lại thấy mình như tê cứng, đôi mắt trong veo của cô chậm chạp mở ra, mọi thứ thật mờ nhạt. Cô cố quay sang nhìn Leo, đôi môi nhỏ nhợt nhạt cố thốt lên...

-Le..o...

-Hà Anh Vũ, tôi sẽ không bỏ qua cho hai anh em cô đâu, tôi sẽ lấy lại công ty và tính sổ với các người, cả lão già khốn kiếp đã hại chết bố tôi nữa, tất cả các người sẽ phải trả giá...

Leo nhìn cô lạnh lẽo rồi quay đi, trái tim Anh Vũ đau nhói. Có lẽ cả đời này cô cũng không thể quên được ánh mắt căm thù của Leo giành ình lúc này. Cô bé cố nhìn theo Leo, bóng cậu đã khuất dần trong trời chiều, nước mắt cô bé trào ra, cay xè. Anh Vũ đưa tay gác lên trán...

Leo đã rời xa cô rồi...

61. Chương 61

Chap 61: Kẻ phản diện

Văn phòng giám đốc công ty Blue Rose...

-Thưa giám đốc, có người muốn gặp anh !

Cô thư kí xinh đẹp có mái tóc dài búi cao bước vào thông báo. Khôi Vỹ không quay sang, anh đang hí hoáy ghi chép những dữ liệu chạy dài trên máy tính, trên mặt bàn gỗ ngang giấy tờ mới được anh xử lí.

-Tôi đang bận lắm, nếu không phải người nào quan trọng thì từ chối đi.

-Một cô bé nào đó nói là em gái của giám đốc.

Khôi Vỹ hơi nhíu mày, đôi mắt anh mệt mỏi rời khỏi bàn máy tính quay sang.

-Bảo cô bé đợi tôi ở phòng khách đi, tôi sẽ ra ngay.

-Vâng !

Khôi Vỹ tiếp tục quay lại những con số đang chạy dài trên máy tính, đôi tay thoăn thoắt trên bàn phím, bộ não của anh đang xử lí khá nhiều thông tin, bây giờ nó lại được dung nạp thêm thắc mắc với cô em gái nữa...

“Anh Vũ...Con bé tới đây làm gì chứ ?”

10 phút sau...

-Anh Vũ !! Sao em lại tới đây ?

Cánh cửa phòng khách mở ra, Khôi Vỹ bước vào. Anh Vũ đang ngồi trên sofa chờ đợi, chợt đôi mắt anh mở to hoảng hốt.

-Anh Vũ !!!! Đã xảy ra chuyện gì vậy ? sao em lại ra nông nổi này ?

Anh Vũ ngược lên không trả lời, đôi mắt cô nhợt nước, mái tóc cô bé bết lại, khuôn mặt nhợt nhạt, trên cổ hằn đỏ dấu vết mấy ngón tay, đồng phục cũng xộc xệch lắm lem.

-Anh hai !!!!

Rồi cô bé òa khóc, bước chân loạng choạng chạy lại ôm chầm lấy Khôi Vỹ, trái tim cô thổn thức, nước mắt trào ra ướt đầm ngực áo anh trai mình, Khôi Vỹ hơi nhủu mày, anh đưa tay lên lưng cô bé vỗ về....

Trong căn biệt thự sang trọng của thiên kim Sa Lê...

-Leo !!!! Lâu rồi mới thấy cậu xuất hiện trở lại, nhớ cậu quá đi...

Đám con gái trong buổi tiệc ùa ra vây lấy Leo. Cậu không nói gì, khuôn mặt lạnh lùng lướt qua đi thẳng vào trong nhà trước những ánh mắt tiếc nuối của đám con gái trong bữa tiệc...

-Sa Lê, chúc mừng cậu ! Một cô gái trong bộ váy đen gọi cảm đi lại nâng ly rượu lên trước mặt cô. Sa Lê ngước lên mỉm cười. -Cậu làm cách gì mà khiến Leo quay về với cậu nhanh vậy ?

Nhìn theo bóng Leo đi khuất vào bên trong nhà, Sa Lê hé một nụ cười nửa miệng.

-Đơn giản thôi, chỉ cần kể cho cậu ấy nghe sự thật.

-Có thật chỉ đơn giản vậy thôi không ? Cô gái kia mỉm cười.

-Hi...và thay đổi nguyên liệu và cho thêm chút gia vị nữa. Sa Lê đưa ly rượu lên miệng mỉm cười.

-Cậu cũng xảo quyệt thật đó Sa Lê !

Trên ban công lộng gió, Leo thả tầm mắt lên bầu trời sáng rực ánh trăng, bàn tay cậu lạnh ngắt, Leo đưa lên nắm chặt, cảm giác khi cậu siết chặt cổ Anh Vũ vẫn hiện hữu. Leo nắm chặt bàn tay hơn, chiều nay suýt nữa thì cậu đã giết chết cô bé rồi, trái tim cậu đau thắt lại...

Tại sao lại là Anh Vũ chứ ? Cậu nhắm chặt mắt đau đớn, tại sao Anh Vũ lại lừa dối cậu? tại sao cô ấy lại hại chết bố cậu? có phải vì cô ấy muốn giúp Khôi Vỹ cướp công ty của gia đình cậu như lời Sa Lê đã nói hay không ? đầu óc cậu như muốn nổ tung ra, cậu không muốn tin đây là sự thật, Anh Vũ luôn ở bên cạnh chăm sóc, lo lắng cho cậu, tất cả chỉ là giả dối thôi sao ? Cô ấy chỉ muốn lợi dụng cậu thôi sao ?

Không thể tin được, ánh mắt buồn bã của cô khi cậu đau khổ, nụ cười rạng rỡ sưởi ấm trái tim cậu khi cậu thấy cô đơn, tất cả chỉ là giả tạo sao ? Leo không muốn tin, nhưng cô ấy đúng là con gái của Hoàng Long, cô ấy đúng là người đã hại chết bố cậu. Đó là sự thật...

Đôi mắt cậu nhìn ra xa sắc lẻm, bố-người mà cậu yêu thương kính trọng nhất, tại sao cô ta dám hại ông ấy chứ ? không thể tha thứ cho những kẻ đó được, không thể tha thứ được...

“Hà Anh Vũ...Tôi hận cô...”

-Leo ! Cậu làm gì ngoài này vậy? sao không xuống dưới với mọi người ?

Sa Lê từ sau đi lại, bên cạnh cô còn có Hữu Chiến. Đương nhiên Leo cũng không nhớ nổi người này. Đi lại gần Leo với vẻ quan tâm, ông ta nở một nụ cười xã giao nhạt nhẽo.

-Hạ Phong ! Sao cháu lại đứng đây một mình? xuống dưới với mọi người đi! Sa Lê cố ý tổ chức buổi tiệc này cho cháu đó, đừng phụ lòng con gái bác chứ.

Leo thở dài quay lại dựa lưng lên lan can, đôi mắt hơi buồn.

-Xin lỗi, cháu muốn được yên tĩnh một lát.

-Leo !!!! Như vậy không được đâu, mấy nhỏ bạn của em đều muốn được gặp anh, anh hãy cùng em xuống với họ đi, anh là vị hôn phu tương lai của em mà. Sa Lê đi lại níu tay Leo nhõng nhẽo, cậu nhóc cũng không tỏ vẻ gì hào hứng cả. Hữu Chiến đi lại vỗ vai cậu.

-Hạ Phong, cháu đừng lo, ngày mai bác nhất định giúp cháu đòi lại công ty từ tay Hà Khôi Vỹ, luật sư bác cũng đã chuẩn bị xong rồi, nó sẽ chẳng dám ho he gì đâu. Rồi chúng ta cũng sẽ sớm bắt cha con chúng vào tù để trả thù cho bố cháu nữa.

Leo vẫn không phản ứng gì, trong đầu cậu lúc này trống rỗng, có chăng chỉ là hình ảnh mờ nhạt của một cô gái bé nhỏ có đôi mắt trong veo buồn thẳm...

Anh Vũ...

-Cháu cứ an tâm mà giao mọi thứ lại cho bác, Hạ Phong, trước đây bác và bố cháu vốn là bạn thân của nhau, bác luôn coi cháu như con đẻ của mình vậy, bây giờ bố cháu đã mất rồi, nhưng bác sẽ thay ông ấy chăm sóc cho cháu chu đáo.

Hữu Chiến vẫn huyên thuyên đủ mọi chuyện với Leo, còn cậu vẫn lặng yên, đôi mắt cay xè, trái tim vẫn đau thắt lại. Người cậu yêu thương nhất, người cậu tin tưởng nhất, giờ đây lại là kẻ thù của cậu...

Cậu còn có thể tin tưởng ai nữa chứ...

Và đúng như lời Hữu Chiến nói, ngay sáng hôm sau ông ta đã kéo tới công ty tìm Khôi Vỹ...

-Anh Vũ ! Cậu không sao chứ ?

Cát Cát nhìn cô bé lo lắng, mới sáng sớm hai đứa đã trốn học tới văn phòng công ty của Khôi Vỹ tìm cô. Anh Vũ thì như người mất hồn từ chiều qua đến giờ. Minh Nhật hơi nhíu mày khi nhìn thấy vết tím trên cổ cô bé, Leo thật tàn nhẫn, cậu có cảm giác như hôm qua cậu ta muốn giết Anh Vũ thật vậy.

-Anh Vũ ! Em mau đi học đi, trốn nhiều sẽ không tốt đâu. Khôi Vỹ quay sang nhắc nhở. Cô bé vẫn cứ lặng thinh, đôi mắt đen thẳm nhìn chằm chằm xuống nền nhà. Cô đang chờ đợi...

-Hà Khôi Vỹ !!!!

Cánh cửa văn phòng mở tung ra, Hữu Chiến và một đám xông xáo ủa vào, sau lưng ông ta là Leo, ánh mắt đen thẳm của Anh Vũ hơi ngược lên...

“Cuối cùng anh cũng tới sao? Leo...”

Leo lướt ánh mắt lạnh lẽo của mình qua cô bé, rồi cậu đi lại trước mặt Khôi Vỹ ra lệnh.

-Hà Khôi Vỹ ! Mày kịch của hai anh em anh đến đây là chấm dứt được rồi, tôi muốn anh trả lại cho tôi Blue Rose...Ngay lập tức....

Khôi Vỹ vẫn ngồi im trên ghế bàn làm việc nhìn cậu, rồi anh lướt ánh mắt qua những kẻ hung hăng phía sau Leo cười nhạt.

-Tôi không hiểu cậu muốn nói gì cả, Leo ?

-Đừng giả vờ với tôi, tôi nói anh hạ màn được rồi, bàn giao lại công ty cho tôi rồi rút khỏi đây mau.

-Leo ! Cậu cẩn thận lời nói của mình đó, ít ra thì cậu cũng phải biết lễ độ với người hơn tuổi chứ, mà cậu muốn đòi lại thứ gì vậy, tôi nợ cậu thứ gì sao ?

-Anh đừng giả vờ trước mặt tôi nữa, tôi muốn anh trả lại Blue Rose cho tôi ngay lập tức, tôi sẽ không nói lại một lần nữa đâu. Leo nhìn Khôi Vỹ giận dữ.

-Blue Rose ? Nó là của cậu khi nào vậy ? Khôi Vỹ từ từ đứng dậy đi ra ngoài. –Từ sau khi Hoàng Minh Đức mất thì nó đã trở thành của tôi rồi, tôi bây giờ là giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị nắm số cổ phần cao nhất ở đây, chẳng có thứ gì thuộc về cậu cả.

-Vậy đúng là các người hại chết bố tôi để cướp Blue Rose sao ? Leo trợn trừng đôi mắt sắc lẹm.

Anh Vũ thì cảm thấy hơi nhói trong lòng, Cát Cát và Minh Nhật cũng nhìn hai người ngơ ngác, mọi thứ sao lại khó hiểu như vậy, hết Leo hiểu lầm Anh Vũ rồi lại đến lượt Khôi Vỹ cướp công ty của cậu ấy, Khôi Vỹ mà họ quen biết đâu có phải là người như vậy, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra chứ ?

-Hà Khôi Vỹ, nếu mày nhất định chiếm đoạt công ty của con rể tao, mày sẽ hối hận đó. Hữu Chiến giờ mới lên tiếng, đã đến lúc ông xuất hiện đóng vai người hùng giúp đỡ con rể tương lai rồi.-Hà Khôi Vỹ...Tao cảnh cáo mày lần cuối. Nếu mày không ngoan ngoãn trả lại Blue Rose cho Hạ Phong, tao sẽ kiện mày ra tòa vì tội cố ý chiếm đoạt tài sản của người khác, rồi mày và con em gái của mày sẽ phải vào nhà đá bóc lịch vô thời hạn.

Khôi Vỹ bật cười, tên cáo già này, định hù ai vậy chứ.

-Cứ tự nhiên đi! Chắc ông cũng đã thuê sẵn luật sư rồi phải không? Tôi cũng chuẩn bị mọi thứ chu đáo rồi. Bây giờ tôi là người nắm giữ cổ phần cao nhất ở đây, đương nhiên là rất hợp pháp, kiện tôi đi tù là điều không thể.

Khôi Vỹ lạnh lùng lấy mớ giấy tờ mới phô tô trên bàn ném xuống đất trước mặt Hữu Chiến, ông ta lạnh lùng nhặt lên xem, hai phút sau thì mồ hôi ông ta toát ra như tắm, ông ta nhìn Khôi Vỹ rồi lại lật vội mớ giấy tờ run run. Và cuối cùng là đôi mắt thất vọng xen lẫn sợ hãi. Khôi Vỹ quả là một kẻ xảo quyệt, không hiểu bằng cách nào mà hơn 70% cổ phần công ty đã nằm trong tay anh một cách hợp pháp, nếu bây giờ ông kiện Khôi Vỹ chắc chắn người thua cuộc sẽ là ông ta. Vậy là dự tính của ông ta đã tan tành, giấc mơ của ông ta về việc có được Blue Rose qua đứa con gái cũng tan tành rồi.

Leo hơi nhú mày, cậu không nhặt những tờ giấy lên xem, nhưng qua thái độ của Hữu Chiến, cậu cũng đoán được là những gì Khôi Vỹ nói từ nãy đến giờ đúng sự thật, anh ta đã nắm được hầu như toàn bộ công ty rồi.

-Thế nào ? Hữu Chiến, ông không còn ý kiến gì nữa chứ? nếu có thời gian đứng đó run rẩy thì hãy quay sang giải thích với thằng bé ngốc nghếch bên cạnh ông đi, hãy nói với nó là không còn hi vọng gì để nó giành lại Blue Rose nữa đâu, hãy bỏ cuộc đi.

-Anh đã chuẩn bị việc này từ trước sao ? Leo quay sang Khôi Vỹ lạnh lùng.

-Đúng vậy, tôi rất muốn có Blue Rose để phục vụ cho kế hoạch trả thù của mình.

-Trả thù ? Leo nhìn anh ta ngạc nhiên.-Trả thù ai ?

-Đây không phải việc của cậu, tất cả những gì tôi cần ở cậu là cây cầu dẫn tôi đến chiếc ghế giám đốc rồi chủ tịch hội đồng quản trị mà thôi. Cậu đã biểu hiện rất tốt, tôi rất hài lòng vì sự ngây thơ của cậu, nhưng nếu cậu cứ ngốc nghếch không hiểu chuyện có lẽ sẽ tốt hơn đó, Leo...

-Anh...

Leo nghiêng răng cắn thù, cậu định lao lên đánh Khôi Vỹ, nhưng hai người vệ sĩ của anh đã giữ cậu lại. Biết trước việc Hữu Chiến sẽ đến đây tìm anh nên Khôi Vỹ đã chuẩn bị khá kĩ lưỡng rồi.

-Anh Vỹ ! Tại sao anh lại nói như vậy...

-Khôi Vỹ, anh đang làm cho Leo hiểu lầm anh thêm đó, sao anh lại có thể cướp công ty của cậu ấy được chứ ? Dừng lại đi, anh mau giải thích cho Leo hiểu mọi chuyện đi...

Cát Cát và Minh Nhật nhìn anh bức xúc.

-Ồn quá !!!!!

Khôi Vỹ liếc hai đứa nhóc không hài lòng, dĩ nhiên hai đứa nhóc cũng bị vệ sĩ của anh tóm cổ. Quay sang Leo, anh cười nhạt.

-Thật đáng tiếc, Leo. Nhưng cậu đã hết giá trị lợi dụng rồi, bây giờ tôi không cần cậu nữa, nhưng nể tình cậu đã rất tin tưởng tôi nên tôi sẽ cho cậu một tài khoản lớn, đủ để cậu lo ình cho đến khi trưởng thành và đi làm. Từ giờ đừng tới làm phiền tôi nữa.

-Hừ. Leo cười nhạt.-Cám ơn lòng tốt của anh, nhưng để đó lo cho tương lai cô em gái của anh đi, nếu anh xảo quyệt như vậy thì đừng đem cô ta ra làm mồi dụ dỗ kẻ khác, tiếp theo anh định đem con bé dâng cho ai thế ? Đối với anh cô ta rẻ rúng đến như vậy hay sao? bắt chấp tất cả để đạt được mục đích, các người thật hèn hạ. Một cô gái có vẻ ngoài xinh đẹp, thánh thiện như thế mà bản chất chỉ là món hàng rẻ tiền, thật đáng thất vọng...

-Câm đi !!!

Nghe Leo xúc phạm em gái mình, Khôi Vỹ hét lên giận dữ, những lời này của Leo sẽ khiến cô bé bị tổn thương lắm, Anh Vũ thấy hơi nhói trong lòng. Leo vẫn nhìn hai người mĩa mai.

-Các người thì chỉ có thể làm được như vậy thôi, thật xấu xa, bẩn thỉu....

-Ném mấy đứa nhóc này ra ngoài cho tôi !

Mấy người vệ sĩ lập tức thi hành mệnh lệnh, đám nhóc liền bị xách ra ngoài, tình hình xem ra đã thay đổi, thấy không còn “kiếm chác” gì được nữa nên Hữu Chiến cũng vội tìm đường lui.

-Tôi cảnh cáo ông, Hữu Chiến.

Khôi Vỹ lên tiếng khiến ông ta giật thót, ông ta vội dừng lại quay khuôn mặt tái mét sang, anh cười nhạt nhìn bộ dạng

-Nếu ông không muốn công ty của ông bị phá sản trong vòng một đêm thì đừng có giở trò với tôi nữa, nếu còn một lần ông dám chọc giận tôi, tôi sẽ cho sổ cổ phiếu của ông thành đồng giấy lộn ngay đó.

-Xin lỗi cậu Khôi Vỹ, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi. Mong cậu bỏ qua cho...

Hữu Chiến vội gượng cười khỏa lấp rồi chạy mất...

Sau khi bị quăng ra bên ngoài, Cát Cát và Minh Nhật nhìn mấy tên bảo vệ công ty bức bối, đến bây giờ họ vẫn chưa thể tin được vào câu chuyện mới diễn ra, sao Khôi Vỹ lại đi cướp công ty của Leo được? sao anh ấy lại nói những lời tàn nhẫn như vậy với cậu ấy chứ? Rõ ràng trước đây Khôi Vỹ rất thương yêu và lo lắng cho Leo kia mà. Leo thì đứng một mình cười chua chát. Cuối cùng cậu cũng được thấy bản chất thật sự của con người mà cậu luôn tin tưởng, kính trọng...

Tất cả chỉ là giả dối...

Cậu lạnh lẽo quay bước đi...

.....

-Anh Vũ !

-Anh Vũ ! Minh Nhật cũng nhìn cô bé chờ đợi sự giải thích, nhưng trái với mong đợi của họ, cô bé không hề phủ nhận.

-Khôi Vỹ không đùa đâu.

-Cậu...cậu nói gì ?

Cát Cát và Minh Nhật nhìn cô bé hoang mang, Anh Vũ vẫn nhìn hai người với vẻ bình thản.

-Khôi Vỹ cần công ty đó để trả thù Hoàng Long, anh ấy không muốn Leo phá vỡ kế hoạch của anh ấy. Leo muốn đòi lại công ty thì chỉ còn cách này thôi.

-Tại sao cậu không cản Khôi Vỹ lại chứ, Leo đã vì cậu mà làm rất nhiều chuyện, thậm chí cả bố cậu ấy cũng bị liên lụy mà mất, anh ấy không thể đối xử với Leo như vậy được.

-Đúng đó Anh Vũ, cậu hãy cản Khôi Vỹ lại đi, bây giờ cậu là người duy nhất cản được anh ấy. Cậu không thể để Leo hiểu lầm mình hơn nữa...

-Tớ đã đồng ý với anh hai chuyện này đó.

Câu nói của Anh Vũ như gáo nước lạnh dội vào đầu hai đứa bạn, Cát Cát và Minh Nhật nhìn cô bé giận dữ.

-Cậu nói gì vậy, Anh Vũ ?

-Cậu đang đùa đúng không ?

-Không ! Chính tớ đã đồng ý chuyện này đó, tớ đã muốn anh hai lấy Blue Rose của Leo đó, tớ phải trả thù Hoàng Long bằng mọi giá, tớ không thể để Leo phá vỡ kế hoạch của anh hai giữa chừng được, tớ phải trả thù, bất chấp mọi thứ.

-Trả thù thì được gì chứ, Anh Vũ ? Hai người chỉ làm mọi chuyện trở nên tệ hơn thôi, hãy dẹp bỏ thù hận sang một bên đi, cậu không thể hạnh phúc bằng việc trả thù được.

-Im đi ! Các cậu thì biết gì mà nói chứ ? Các cậu chưa bao giờ mất đi người thân nên các cậu không biết nỗi đau mà tớ phải chịu như thế nào đâu. Đối với tớ tất cả bây giờ chỉ là trả thù thôi, tớ cũng không cần

Leo nữa, ngay từ đầu tớ chỉ cần công ty của anh ta thôi, còn các cậu nữa...Các cậu không thể giúp gì được cho tớ cả, vì vậy cũng đừng làm phiền tớ nữa.

Anh Vũ lạnh lùng quay đi.

-Bọn tớ thật thất vọng vì cậu, Anh Vũ, đây là con người thật của cậu hay sao ?

-Đúng !

-Cậu thật ích kỉ !

Cát Cát nhìn cô bé phẫn nộ, Anh Vũ vẫn lạnh lùng bước đi, nước mắt hơi nhòe trên khóe....

Quay lại tối hôm qua...

-Anh hai....Em phải làm sao đây ?

Khôi Vỹ ngồi trên sofa ôm Anh Vũ trong lòng, cô bé đã khóc đến cạn nước mắt, ướt đầm cả chiếc sơ mi trắng của anh trai.

-Đừng khóc nữa Anh Vũ, anh đã hiểu rồi...Khôi Vỹ thở dài đưa tay lên vuốt mái tóc em gái, Anh Vũ khóc khan cả tiếng mà vẫn không thôi.-Có lẽ sáng mai Leo sẽ tới đây đòi lại công ty. Khôi Vỹ ôm Anh Vũ vào lòng, đôi mắt hơi mờ mờ.

-Chúng ta sẽ trả lại cho anh ấy.

-Không ! Khôi Vỹ đẩy cô bé ra đưa tay gạt nước mắt cho cô.-Trẻ rồi Anh Vũ, nếu bây giờ Leo lấy lại Blue Rose, cậu ta sẽ trực tiếp dùng nó để trả thù Hoàng Long, Leo thì đang mất trí nhớ, chắc chắn cậu ấy sẽ không chịu nghe chúng ta giải thích đâu. Leo chưa hề có kinh nghiệm trên thương trường, nếu đưa công ty cho cậu ấy bây giờ, nó cũng sớm bị phá sản hoặc sẽ bị lão cáo già Hữu Chiến cướp mất thôi, hơn nữa Hoàng Long cũng đang nhắm vào cậu ấy, nếu bây giờ Leo xuất hiện, ông ta chắc chắn sẽ cho người đi ám hại nó. Em hiểu chứ? bây giờ mà trả lại Blue Rose cho Leo cũng tức là đẩy cậu ấy vào con đường chết đó.

-Vậy chúng ta phải làm sao đây ? Anh Vũ ngược lên lo lắng.

-Có lẽ chúng ta phải đóng vai phản diện thôi, anh sẽ làm ọi người nghĩ là anh cướp công ty của Leo, như vậy lão già sẽ không nhắm vào nó nữa, Leo sẽ được an toàn. Khi nào kế hoạch trả thù của anh thực hiện xong, anh sẽ trao lại nó cho Leo.

-Như vậy liệu có được không ? Hoàng Long sẽ không làm gì hại anh ấy chứ ?

-Không đâu. Sở dĩ...Khôi Vỹ hơi ngập ngừng, anh không muốn nói ra điều này.-Sở dĩ trước đây Leo bị ông ta nhắm chỉ vì nó bảo vệ em thôi, nếu bây giờ nó và chúng ta là người xa lạ, hơn nữa nó đã trở nên vô hại, ông ta chắc chắn sẽ không quan tâm đến nó nữa đâu.

-Anh chắc chứ ?

-Chắc chắn, nhưng mà...Khôi Vỹ nhìn cô em gái hơi nhú mào.

-Nhưng sao ?

-Nếu anh làm vậy, Leo sẽ căm ghét chúng ta...nó sẽ hận em lắm...

-Em biết...Anh Vũ mỉm cười buồn bã.-Leo đã quên mất mọi thứ về em, và quả thật chính em đã hại chết bố anh ấy, khiến anh ấy bị tai nạn đến nỗi mất trí nhớ. Leo hận em cũng đúng thôi, em không trách Leo. Bây giờ em chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm của mình thôi, em không quan tâm đến điều gì nữa. Chỉ cần bảo vệ được cho Leo, dù có trở thành ác quỷ xấu xa trong mắt anh ấy em cũng sẽ không hối hận.

-Ồ...Khôi Vỹ nhìn cô bé buồn bã, anh cố gắng an ủi cô bé.-Cố gắng chịu đựng nhé, Anh Vũ. Khi nào chuyện này kết thúc, anh sẽ đưa em rời khỏi đây, chúng ta sẽ bỏ lại mọi kí ức không vui ở phía sau và làm lại từ đầu.

Anh Vũ mỉm cười gạt đầu, đôi mắt hơi nhạt nước.

-Đồng ý, em và anh sẽ tới một nơi thật xa, Chúng ta sẽ lại mở một quán trà mới, anh sẽ là ông chủ và em là nhân viên duy nhất của anh....

-Ồ...

Khôi Vỹ mỉm cười ôm cô bé vào lòng, nước mắt Anh Vũ vẫn trào ra ướt đầm chiếc sơ mi của anh...

Và những tính toán của Khôi Vỹ thường rất khớp với thực tế...

Tại căn biệt thự nhà họ Hà...

-Thưa ông chủ !

Lão quản gia Hắc Hải đẩy cửa bước vào, Hoàng Long đang nằm trên giường, con mắt trái vẫn quấn băng trắng kín mít. Đó là vết thương Anh Vũ đã tặng ông ta hôm nào, đến bây giờ nó vẫn chưa lành được.

-Có chuyện gì ?Hắc Hải vẫn nhìn chăm chăm vào con mắt của mình trong chiếc gương có vẻ giận dữ.

-Khôi Vỹ đã cướp công ty của thằng nhóc Hạ Phong và đá nó ra rìa rồi.

-Sao ? Lúc này Hoàng Long mới chịu quay lại gã quản gia, ông ta có vẻ ngạc nhiên.

-Nghe nói tụi nhóc đó nảy sinh mâu thuẫn nên thằng nhóc Phong định đòi lại công ty từ tay Khôi Vỹ, và Khôi Vỹ đã cướp luôn Blue Rose từ tay Hạ Phong rồi.

-Hừm...Hoàng Long cười nhạt.-Đúng là con trai ta, nó cũng máu lạnh và tàn nhẫn không thua gì ta cả, Blue Rose đã hoàn toàn thuộc về nó, xem ra sắp tới ta sẽ phải đau đầu với nó rồi đây.

-Bây giờ chúng ta làm sao đây, ông chủ ? có cần đi khử thằng nhóc kia không ?

-Không, thằng nhãi đó vô dụng rồi, khử nó cũng chẳng được gì nữa, mặc kệ nó đi, bây giờ ta muốn tập trung đối phó với Khôi Vỹ, sau vụ tai nạn đó, nó chắc chắn căm thù ta lắm, ta đã không giết được Anh Vũ để đổ tội cho Trường Dương lại còn bị con bé đâm mù một mắt...Khốn kiếp...

Xoảng...

Chiếc gương bị ném bể tan.

-Ông chủ....

-Mày đã điều tra ra ai là kẻ đã khử người của chúng ta hôm đó chưa ? tao không tin hai đứa nhóc đó nhảy từ lầu hai xuống mà vẫn còn sức giết được lũ tụi nó đâu. Chắc chắn phải có kẻ nào ra tay cứu tụi nó...

-Ông chủ, tôi vẫn chưa tìm ra manh mối gì cả, có khi nào là người của Khôi Vỹ cài lại để bảo vệ cho con bé Anh Vũ không?

-Không thể nào, nếu nó có cài người lại thì bọn đó đã xuất hiện sớm hơn rồi chứ không đợi đến lúc con bé gần chết rồi mới xuất hiện đâu.

-Vậy có thể là ai chứ ?

-Mày đang hỏi tao đó hả ? Hoàng Long trừng mắt nhìn tên quản gia.-Cho người đi điều tra đi, tao muốn biết ai là kẻ đứng sau lưng bảo vệ con nhãi đó. Và tao muốn mày thanh toán nó ngay cho tao. Khốn kiếp !!!!

-Vâng, thưa ông chủ.

-Con nhãi đó, tao sẽ không để nó chết yên ổn đâu.

62. Chương 62

Chap 62: Ác quỷ cô đơn

Vừa bước vào lớp, Anh Vũ đã thấy cái bảng đen ghi chít những lời chửi rủa kết tội cô, mấy đứa bạn cũng quay sang nhìn cô xì xầm với ánh mắt ác cảm. Anh Vũ thở dài, cô không bắt ngờ lắm với việc này, dù sao cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi.

Đi lại lấy chiếc khăn lau bảng, Anh Vũ còn nghe mấy đứa bạn xì xầm:

“Nó giúp anh trai cướp công ty của Leo đó...”

“Nghe nói nó còn phóng hỏa hại chết bố cậu ấy nữa...”

“Trời ơi, ghê vậy, nhìn cái mặt hiền thế mà sao đáng sợ quá...”

“Ác quỷ chứ không phải người...”

“Nghe nói trước đây nó hại chết Lâm phải không...”

Cô bé không nói gì, bàn tay nhỏ nhắn lau nhanh những dòng chữ ghi chít trên bảng, đúng lúc này Leo cũng bước vào, đôi mắt đen thăm lướt qua Anh Vũ lạnh lẽo, đôi tay của cô bé dừng lại trong vài giây, cô thấy hơi nhói trong lòng. Leo đã coi cô như người xa lạ rồi, dù đã biết trước sẽ như vậy nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được. Cảm giác thật khó chịu...

Tiếp sau cậu, Cát Cát và Minh Nhật cũng lạnh lùng bước qua cô không nói một câu, mấy đứa học sinh trong lớp càng khăng định hơn về sự thật của tin đồn mấy hôm nay...

Anh Vũ vẫn làm ra vẻ thản nhiên, chính cô muốn những người bạn của mình tránh xa mình ra, cô không muốn làm liên lụy đến ai nữa, cô biết chắc sẽ có một ngày Hoàng Long tìm đến cô trả thù, ngày đó có thể chính là ngày mà công ty của ông ta bị phá sản, và cô biết chắc sẽ không lâu nữa đâu, nếu ngày đó đến, Anh Vũ không muốn ai ở bên cạnh mình nữa, cô không muốn một người bạn nào của mình lặp lại cái chết như của bố Leo một lần nữa. Vậy thì chỉ còn một cách, để họ tránh xa cô ra...

Và lần đầu tiên cô biết cô đơn đáng sợ như thế nào. Bước chân của cô đi đến đâu cũng nhận được những ánh mắt xoi mói ác cảm của mọi người, có ai đó đã loan tin để cả trường tẩy chay cô, và cô thừa biết tác giả của trò này là ai...

-Chào, con quỷ máu lạnh.

Bước chân Anh Vũ dừng lại nơi hành lang, Uyên Linh đứng đứng nhìn cô cười mỉa mai.

...-Hình như cô được nổi tiếng khắp trường rồi nhỉ ? cô nàng đi lại gần Anh Vũ hơn.-Lợi dụng cướp trắng cả công ty của người yêu, đúng là ghê tởm mà.

Anh Vũ không quan tâm đến những gì cô ta nói, cô thản nhiên bước đi, nhưng mới được mấy bước cô lại bị chặn lại.

-Anh Vũ ! Đứng lại đó...

Đám đàn em của Leo nhìn cô bé với cặp mắt đầy sát khí. Đáp lại thái độ đó, Anh Vũ vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc gì.

-Tôi hỏi cô, có thật cô đã hại đại ca bị tai nạn đến nỗi mất trí nhớ hay không ? Chính cô giúp anh trai mình cướp công ty của cậu ấy phải không ?

Anh Vũ nhìn mấy cậu bạn trước mặt, đôi mắt đen lạng lách, rồi cô bước đi, không nói một lời.

-Đứng lại, Anh Vũ, cô còn chưa trả lời tôi.

Cậu bạn kia giận dữ kéo tay cô bé lại, Anh Vũ thở dài đáp gọn lỏn.

-Thế thì sao ?

Câu trả lời của cô bé như đổ thêm dầu vào lửa, lập tức mấy con mắt nhìn cô sắc lạnh.

-Cô thật ghê tởm, Leo đã yêu cô như vậy, cậu ấy coi trọng cô như vậy, tại sao cô lại đối xử với Leo tàn nhẫn thế hả? cô có còn là con người hay không ?

Anh Vũ cười chua chát, Leo yêu cô, cô biết chứ, cậu ấy đã làm cho cô những gì, cô cũng đều nhớ chứ, cô cũng không quên là mình đang muốn chuộc lỗi với cậu.

-Chuyện này liên quan gì đến các cậu? đừng có làm phiền tôi nữa !

-Hà Anh Vũ !!!

Đám người trước mặt cô nổi điên lên, một tên nắm chặt lấy cổ áo cô bé định giơ tay tát cô, Anh Vũ hơi nhủu mày, may mắn là lúc này có một giám thị đi ngang nên mấy đứa nhóc vội buông cô ra và giải tán, nhưng những kẻ đó trước khi quay đi vẫn nhìn cô với ánh mắt căm ghét giận dữ, và chắc chắn là họ sẽ không bỏ qua cho cô. Uyên Linh nhìn cô với vẻ hài lòng rồi cũng bỏ đi, còn một mình trên hành lang vắng, Anh Vũ chợt mỉm cười...

“Anh có những người bạn thật tốt, Leo...”

-Leo !!!! Cậu nói gì vậy ? Cậu định ra ngoài sống sao ? sao không ở lại nhà tớ ? cậu không thích điều gì ở nhà tớ ?

Từ chân cầu thang vọng lên tiếng của Sa Lê, Anh Vũ dừng bước, cô không định đi xuống dưới nữa, cô không dám gặp lại Leo nữa, nhưng Sa Lê và Leo đã đi lên rồi.

-Tớ không muốn làm phiền gia đình cậu nữa, tớ muốn sống một cuộc sống tự lập vì vậy tớ sẽ chuyển ra ngoài.

Leo bước đi với vẻ bất cần đời, hai tay đút túi quần, sơ mi không đóng thùng, cà vạt thì lỏng kéo xuống hở ngực, từ sau khi tới gặp Khôi Vỹ trở về, Hữu Chiến đã thay đổi hẳn thái độ với cậu, ông ta lạnh nhạt và không ngừng bóng gió muốn đuổi cậu đi, Leo cũng thừa hiểu ông ta muốn gì ở cậu khi giúp cậu lấy lại công ty, nhưng kế hoạch của ông ta đã thất bại nên Leo không còn giá trị lợi dụng đối với ông ta nữa. Cậu chợt cười thầm nhạt nhẽo, đôi mắt đen thẳm nhìn xa xôi, đi đến đâu thì người ta cũng chỉ muốn lợi dụng cậu mà thôi, chẳng ai thật sự quan tâm cậu cả...

Rồi cậu hơi sững lại, Anh Vũ đang ở trước mặt cậu. Đôi mắt trong veo nhìn cậu buồn bã, đôi mắt đen thẳm đó khiến cậu nhớ lại một điều gì đó, có phải trước đây cô ấy hay nhìn cậu như vậy hay không ? Leo thấy hơi nhói trong lòng, cậu muốn đi lại gần cô bé, cậu muốn nghe giọng nói trong trẻo của cô bé, muốn thấy nụ cười vô tư như một đứa trẻ của cô. Nhưng tất cả đã kết thúc rồi, cuối cùng thì những thứ đẹp để quan trọng với cậu chỉ là sự giả tạo....

Leo vẫn bước đi, đôi mắt đen vô cảm không

Sa Lê cười nhạt khi hai người lướt qua nhau, cô ta không khó gì nhận ra ánh mắt đau đớn của Anh Vũ khi nhìn Leo, cánh tay cô khoắc chặt lấy Leo hơn.

-Tớ không để cậu đi đâu Leo, cậu là vị hôn phu của tớ, tớ sẽ giữ cậu mãi bên cạnh mình...

Sa Lê vẫn không ngừng huyền thuyên đủ thứ, nhưng không có câu nào lọt vào tai Leo cả, Leo vẫn lặng lẽ bước đi, trong đầu cậu trống rỗng. Chỉ có hình ảnh nhạt nhòa của một ai đó thoáng qua....

Sáng hôm sau...

Bốp....

Vừa bước vào sân trường, Anh Vũ đã nhận ngay một quả bóng rổ vào mặt, một bên má của cô bé đỏ ửng, trái bóng lăn lóc dưới đất, Anh Vũ nhìn lên, là đám đàn em của Leo đang chơi tung bóng, một tên đi lại nhặt trái bóng mới đập vào mặt cô bé lên cười nhạt:

-Chắc ! Da mặt dày thật, bị bóng đập trúng mà không thấy xước một chút nào cả. Đáng nể thật đấy, Anh Vũ !

Mấy đứa bên cạnh cũng quay sang liếc Anh Vũ với con mắt khó chịu.

-Da dày như vậy mới đi lừa đảo người khác được chứ, mày ném vậy là nhẹ quá rồi, xem tao nè !

Vụt...

Trái bóng được đập hết lực vào mặt Anh Vũ, cô bé né người tránh được, vì Anh Vũ rất nhanh nhẹn mà, nhưng đám nhóc kia vẫn không chịu dừng.

-Nó tránh kia, ném lại đi.

-Để xem mày tránh được cho đến khi nào ?

Mấy đứa nhóc xông vào và tiếp tục đập bóng vào người cô bé. Anh Vũ nhíu mày, một loạt bóng bay về phía cô, cô bé vội mang ba lô ra đỡ để bóng không đập vào mặt, nhưng đầu cô cũng bị u lên vài cục, bộ váy đồng phục lấm lem, cô định chạy vào lớp, nhưng đám người kia đã vây lấy cô, Anh Vũ nhăn mặt, cô không muốn đánh mấy đứa này, nhưng sao tụi nó dai quá...

Bất ngờ...

Bốp....

Một trái bóng bị lạc bay thẳng vào mặt Cát Cát rồi lăn xuống đất, đúng lúc bọn này đang hăng máu ném bóng vào Anh Vũ thì Cát Cát bước tới nên bị đạn lạc, trái bóng chỉ chạm nhẹ vào mặt cô bé, nhưng như vậy cũng đủ làm cô nổi điên lên rồi. Anh Vũ quay lại lo lắng, bọn nhóc kia tới số rồi. Cát Cát vẫn nhìn theo trái bóng lăn dưới sân rồi nhìn lên đám nhóc trước mặt, đôi mắt sắc lẹm hình sụ, mấy tên này xanh mặt vội vã chạy mất...

Cát Cát tiếp tục bước đi, cô không thèm nhìn Anh Vũ lấy một lần. Anh Vũ cũng không dám nói gì, cô biết nhỏ bạn cũng đang rất giận mình vì chuyện của Leo...

Bước vào lớp, vẫn là không khí lạnh lẽo đến khó chịu, mọi người vẫn nhìn Anh Vũ xì xầm bàn tán, cô vẫn lặng lẽ.

Leo....

Cảm giác hai con người hai thế giới là đây sao ?

Nhưng ít ra thì cô vẫn được nhìn thấy Leo, dù ánh mắt chán ghét của Leo nhìn Anh Vũ nhiều khi khiến cô đau nhói trong lòng nhưng cô vẫn cứ muốn ở bên cậu. Làm cái bóng bên cạnh Leo cũng được...

Chỉ cần ở cạnh Leo như thế này thôi...

Leo....

Giờ ra chơi...

Mọi người tùm tùm huyền thoại trò chuyện, nơi cuối lớp, Anh Vũ và Leo vẫn lặng im ngồi nhìn ra xa, đôi mắt đen thẳm vô cảm.

-Đại ca ! Anh ăn sáng chưa ? tụi em mua đồ ăn cho anh rồi.

Đám đàn em của Leo ở đâu chạy vào dốc một đồng đồ ăn lên bàn cho cậu. Leo lướt qua không để ý, tụi nhóc này vẫn xông vào trò chuyện để làm cậu vui, dường như đối với tụi nó bây giờ làm Leo cười là tất cả, cũng không ít kẻ ném những đôi mắt sắc lẹm vào Anh Vũ. Cô bé vẫn vậy, vẫn bỏ ngoài tai những lời nguyên rủa và lặng yên đem chiếc hăm-bơ-gơ ra ăn. Cô không nhìn Leo, nhưng lúc nào cũng để ý đến sự hiện diện của cậu.

Ăn xong bữa sáng, Anh Vũ lại cầm cúi làm tiếp bài toán hình học của tiết trước đang dang dở, trong tất cả các môn học thì đây là môn mà cô bé ghét nhất, cô ghét phải vẽ hình rồi tưởng tượng rồi lại chứng minh, hình học không gian đúng là cơn ác mộng của cô, nhưng nó lại là môn mà Leo học giỏi nhất. Có một điều kì lạ là dù đã mất trí nhớ, nhưng chỉ cần xem qua sách vở là Leo đã nhớ ra tất cả kiến thức các môn tự nhiên, và cậu vẫn giữ vị trí dẫn đầu lớp về điểm số các môn học này, nếu là trước kia thì Anh Vũ đã không ngần ngại quay sang hỏi cậu rồi, nhưng bây giờ thì khác, cô chỉ muốn vùi đầu vào học để quên đi tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình, quên đi những lời xì xầm bàn tán, những ánh mắt ác cảm dành ỉnh...

Về, do, tưởng tượng...Cuối cùng bài tập khó nhai nhất Anh Vũ cũng đã giải quyết được, cô bé ngược lên cười nhẹ nhõm, thế là tiết sau có thể xung phong lên làm bài rồi...

Chợt...

Ào...

Một lon cà phê đổ ào lên tập cô bé, ướt nhẹp hết trang vở bài tập cô mới làm xong. Anh Vũ vẫn không có vẻ gì ngạc nhiên, cô bình thản ngược lên, một tên đàn em của Leo đang nhìn cô thách thức, bên cạnh. Leo vẫn lặng im như không biết chuyện gì xảy ra. Anh Vũ nhìn kẻ trước mặt rồi nhìn xuống cuốn vở, nước cà phê đang chảy tong tong xuống sàn, cô bé không nói gì, lặng lẽ cầm cuốn vở lên dốc xuống cho khô, nhưng trang vở đã loang lổ và ướt nhem, có lẽ phải thay vở mới rồi.

-Xin lỗi nhé, lỡ tay !

Tên kia nhìn cô cười đều rồi quay đi. Anh Vũ vẫn không nói gì, trò vớ vẩn của một đứa trẻ trâu chưa thể chọc giận được cô đâu. Nhưng tên này đi được một đoạn lại quay sang ném lon nước vào mặt cô bé, Anh Vũ cũng không có gì ngạc nhiên cả, cô bé đã đưa tay chụp được, ngược lên nhìn nó, thằng nhóc vẫn cười đều:

-Ồ...Cứ tưởng trúng cái thùng rác rồi chứ ?

Đám học sinh trong lớp quay sang cười ồ lên và hồi hộp chờ xem phản ứng của cô bé, với tính cách của Anh Vũ thì chỉ vài giây nữa thôi thằng nhóc này sẽ bầm dập, đám bạn nó cũng chờ Anh Vũ nổi giận lên lao vào đánh thằng nhóc, như thế tại nó sẽ có cơ để đánh cô. Anh Vũ cười nhạt, muốn chọc cô nổi điên à, trò này chưa là gì đâu.

Bàn tay Anh Vũ siết chặt, chiếc lon bẹp dúm rồi bay vào sọt rác, xong xuôi cô lại cúi xuống mở sách giáo khoa ra tiếp tục làm bài tập.

Ngày hôm sau...

Vì đã có kinh nghiệm nên Anh Vũ đi học thật trễ, đợi đến khi chuông reo vào lớp cô mới bước vào, như vậy sẽ khỏi phải chơi ném bóng với đám nhóc hôm qua.

-Các em cất hết tài liệu vào cặp, hôm nay chúng ta có một tiết kiểm tra, ai không làm bài nghiêm túc sẽ bị 0 điểm và không được làm bài lại, rõ chưa ?

Cô giáo dạy toán sau khi ổn định lớp thì nhanh chóng phát bài kiểm tra, cả lớp xôn xao lên vì đề toán học búa. Anh Vũ cầm tờ đề lên mỉm cười, không hiểu sao cô ấy lại cho trùng ngay bài tập Anh Vũ mới làm hôm qua, cô còn nhớ rất rõ cách giải và cả đáp số của nó nữa. Như vậy bài một tiết này chỉ mất khoảng hai mươi phút là xong xuôi thôi. Leo cũng cầm tờ đề lên hí hoáy làm, đối với cậu những dạng toán này chỉ đáng để giết thời gian...

Lớp học im phăng phắc, ai cũng cầm cúi lo làm bài...

Bất chợt...

Pốc...

Một cục giấy bay lên bàn của Anh Vũ rồi lăn xuống đất, cô giáo nghe thấy tiếng động lập tức quay lại, Anh Vũ cũng nhìn tờ giấy khó hiểu, tên nào ném phao cho đồng bọn sao ?

-Anh Vũ, cái này là gì thế ?

Còn đang ngạc nhiên thì cô giáo đi lại nhặt cục giấy lên mở ra, trong đó là một bài giải hoàn chỉnh, mặc dù chưa biết kết quả thế nào, cả lớp lập tức quay sang cô bé. Anh Vũ cũng ngược lên ngơ ngác.

-Em không biết.

-Hừ. Cô giáo nhìn xuống với vẻ không hài lòng.-Lời giải này được ai đó ném cho em mà em bảo không biết là thế nào, em làm cô thất vọng quá, không ngờ một học sinh gương mẫu như em mà cũng có lúc giở trò gian lận như vậy...

-Thưa cô, em thật sự không biết mảnh giấy của ai, và em cũng không nhớ ai chỉ bài cả.

-Được rồi, em không cần phải phân bua nữa, cô biết gần đây em hay nghỉ học nên có nhiều kiến thức chưa nắm vững, nhưng dù sao thì em cũng không được làm trò gian lận như thế này chứ, nếu em muốn tôi có thể phụ đạo cho em cơ mà, em càng ngày càng hư hỏng rồi, Anh Vũ...

Cả lớp bắt đầu xôn xao lên, Cát Cát ở bên cạnh hơi nhíu mày, Leo vẫn lặng im ngồi làm bài, mặc dù cậu biết Anh Vũ vô tội vì hai người ngồi gần nhau, nhưng cậu vẫn không buồn lên tiếng minh oan cho cô bé.

-Em đã nói tờ giấy không phải ném cho em. Em có thể làm được bài tập này.

-Em đừng cố chối tội nữa, nếu không phải ném cho em thì cho ai, nó rơi từ trên bàn em xuống cơ mà, nếu em có thể chỉ ra được ai ném mảnh giấy này thì tôi có thể xem xét lại cho em làm bài tiếp, nếu không thì đừng lại lên phòng giám thị với tôi.

-Cô đừng vô lí như vậy, em lo làm bài thì làm sao biết ai ném giấy chứ ?

Anh Vũ đã thấy hơi bức bối, rõ ràng cô giáo này muốn kết tội cô cho bằng được mà, nghe Anh Vũ nói thì cô càng bức bối hơn, lập tức cô đưa tay giành lấy bài kiểm tra của cô bé.

-Em đừng làm bài được rồi, bài này tôi sẽ không chấm điểm cho em đâu, ra ngoài cửa lớp đứng, cuối giờ lên phòng hiệu trưởng với tôi.

Anh Vũ thở dài bức bối, rồi cô cũng đặt cây bút xuống lẳng lặng đi ra ngoài.

“Chỉ là một bài kiểm tra, không là gì cả...”

Trong lớp có một kẻ cười thầm hài lòng...

Kết quả sau khi bước ra từ phòng hiệu trưởng là Anh Vũ phải mời phụ huynh lên họp vào cuối tuần này, cô bé thở dài, lại phải làm phiền Khôi Vỹ nữa rồi, anh ấy đang bận rộn như vậy chưa chắc gì đã lên họp cho cô được, thật phiền phức mà...

-Học sinh gương mẫu mà cũng có lúc dùng phao sao ? một cô bạn cùng lớp nhìn Anh Vũ với vẻ mỉa mai.

-Ngày trước có Leo chỉ bài nên mới được điểm cao chứ thực ra nó cũng có giỏi giang gì đâu...

Anh Vũ thở dài, thật mệt với mấy đứa nhiều chuyện này quá, mấy tên đàn em của Leo cũng đang đứng ở cầu thang chờ cô bé, khuôn mặt có vẻ phờ phạc lắm. Anh Vũ cười nhạt, bọn này là bạn thì thật vui nhưng là kẻ thù cũng phiền toái thật.

-Thế nào ranh con? thầy hiệu trưởng quyết định thế nào? có bị hạ một bậc hạnh kiểm không ?

-Không ! Anh Vũ đáp gọn lỏn rồi đi vào lớp, bọn kia vẫn nói vọng theo.

-Nếu muốn yên ổn thì làm đơn chuyển trường đi, mày còn ở đây sẽ không xong với tụi tao đâu.

Anh Vũ thở dài, chuyển trường gì chứ? bây giờ sắp kết thúc học kì hai rồi, còn trường nào chịu nhận học sinh vào giữa chừng nữa chứ.

63. Chương 62

Chap 62: Ác quỷ cô đơn

Vừa bước vào lớp, Anh Vũ đã thấy cái bảng đen chi chít những lời chửi rủa kết tội cô, mấy đứa bạn cũng quay sang nhìn cô xì xầm với ánh mắt ác cảm. Anh Vũ thở dài, cô không bắt ngờ lắm với việc này, dù sao cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lí rồi.

Đi lại lấy chiếc khăn lau bảng, Anh Vũ còn nghe mấy đứa bạn xì xầm:

“Nó giúp anh trai cướp công ty của Leo đó...”

“Nghe nói nó còn phóng hỏa hại chết bố cậu ấy nữa...”

“Trời ơi, ghê vậy, nhìn cái mặt hiền thế mà sao đáng sợ quá...”

“Ác quỷ chứ không phải người...”

“Nghe nói trước đây nó hại chết Lâm phải không...”

Cô bé không nói gì, bàn tay nhỏ nhắn lau nhanh những dòng chữ chi chít trên bảng, đúng lúc này Leo cũng bước vào, đôi mắt đen thẳm lướt qua Anh Vũ lạnh lẽo, đôi tay của cô bé dừng lại trong vài giây, cô thấy hơi nhói trong lòng. Leo đã coi cô như người xa lạ rồi, dù đã biết trước sẽ như vậy nhưng cô vẫn không thể chấp nhận được. Cảm giác thật khó chịu...

Tiếp sau cậu, Cát Cát và Minh Nhật cũng lạnh lùng bước qua cô không nói một câu, mấy đứa học sinh trong lớp càng khẳng định hơn về sự thật của tin đồn mấy hôm nay...

Anh Vũ vẫn làm ra vẻ thản nhiên, chính cô muốn những người bạn của mình tránh xa mình ra, cô không muốn làm liên lụy đến ai nữa, cô biết chắc sẽ có một ngày Hoàng Long tìm đến cô trả thù, ngày đó có thể chính là ngày mà công ty của ông ta bị phá sản, và cô biết chắc sẽ không lâu nữa đâu, nếu ngày đó đến, Anh Vũ không muốn ai ở bên cạnh mình nữa, cô không muốn một người bạn nào của mình lặp lại cái chết như của bố Leo một lần nữa. Vậy thì chỉ còn một cách, để họ tránh xa cô ra...

Và lần đầu tiên cô biết cô đơn đáng sợ như thế nào. Bước chân của cô đi đến đâu cũng nhận được những ánh mắt soi mói ác cảm của mọi người, có ai đó đã loan tin để cả trường tẩy chay cô, và cô thừa biết tác giả của trò này là ai...

-Chào, con quỷ máu lạnh.

Bước chân Anh Vũ dừng lại nơi hành lang, Uyên Linh đứng đứng nhìn cô cười mỉa mai.

...-Hình như cô được nổi tiếng khắp trường rồi nhỉ ? cô nàng đi lại gần Anh Vũ hơn.-Lợi dụng cướp trắng cả công ty của người yêu, đúng là ghê tởm mà.

Anh Vũ không quan tâm đến những gì cô ta nói, cô thản nhiên bước đi, nhưng mới được mấy bước cô lại bị chặn lại.

-Anh Vũ ! Dừng lại đó...

Đám đàn em của Leo nhìn cô bé với cặp mắt đầy sát khí. Đáp lại thái độ đó, Anh Vũ vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc gì.

-Tôi hỏi cô, có thật cô đã hại đại ca bị tai nạn đến nỗi mất trí nhớ hay không ? Chính cô giúp anh trai mình cướp công ty của cậu ấy phải không ?

Anh Vũ nhìn mấy cậu bạn trước mặt, đôi mắt đen lạng lạng, rồi cô bước đi, không nói một lời.

-Dừng lại, Anh Vũ, cô còn chưa trả lời tôi.

Cậu bạn kia giận dữ kéo tay cô bé lại, Anh Vũ thở dài đáp gọn lỏn.

-Thế thì sao ?

Câu trả lời của cô bé như đổ thêm dầu vào lửa, lập tức mấy con mắt nhìn cô sắc lạnh.

-Cô thật ghê tởm, Leo đã yêu cô như vậy, cậu ấy coi trọng cô như vậy, tại sao cô lại đối xử với Leo tàn nhẫn thế hả? cô có còn là con người hay không ?

Anh Vũ cười chua chát, Leo yêu cô, cô biết chứ, cậu ấy đã làm cho cô những gì, cô cũng đều nhớ chứ, cô cũng không quên là mình đang muốn chuộc lỗi với cậu.

-Chuyện này liên quan gì đến các cậu? đừng có làm phiền tôi nữa !

-Hà Anh Vũ !!!

Đám người trước mặt cô nổi điên lên, một tên nắm chặt lấy cổ áo cô bé định giơ tay tát cô, Anh Vũ hơi nhúu mày, may mắn là lúc này có một giám thị đi ngang nên mấy đứa nhóc vội buông cô ra và giải tán, nhưng những kẻ đó trước khi quay đi vẫn nhìn cô với ánh mắt căm ghét giận dữ, và chắc chắn là họ sẽ không bỏ

qua cho cô. Uyên Linh nhìn cô với vẻ hài lòng rồi cũng bỏ đi, còn một mình trên hành lang vắng, Anh Vũ chợt mỉm cười...

“Anh có những người bạn thật tốt, Leo...”

-Leo !!!! Cậu nói gì vậy ? Cậu định ra ngoài sống sao ? sao không ở lại nhà tớ ? cậu không thích điều gì ở nhà tớ ?

Từ chân cầu thang vọng lên tiếng của Sa Lê, Anh Vũ dừng bước, cô không định đi xuống dưới nữa, cô không dám gặp lại Leo nữa, nhưng Sa Lê và Leo đã đi lên rồi.

-Tớ không muốn làm phiền gia đình cậu nữa, tớ muốn sống một cuộc sống tự lập vì vậy tớ sẽ chuyển ra ngoài.

Leo bước đi với vẻ bất cần đời, hai tay đút túi quần, sơ mi không đóng thùng, cà vạt thì lỏng kéo xuống hở ngực, từ sau khi tới gặp Khôi Vỹ trở về, Hữu Chiến đã thay đổi hẳn thái độ với cậu, ông ta lạnh nhạt và không ngừng bóng gió muốn đuổi cậu đi, Leo cũng thừa hiểu ông ta muốn gì ở cậu khi giúp cậu lấy lại công ty, nhưng kế hoạch của ông ta đã thất bại nên Leo không còn giá trị lợi dụng đối với ông ta nữa. Cậu chợt cười thầm nhạt nhẽo, đôi mắt đen thẳm nhìn xa xôi, đi đến đâu thì người ta cũng chỉ muốn lợi dụng cậu mà thôi, chẳng ai thật sự quan tâm cậu cả...

Rồi cậu hơi sững lại, Anh Vũ đang ở trước mặt cậu. Đôi mắt trong veo nhìn cậu buồn bã, đôi mắt đen thẳm đó khiến cậu nhớ lại một điều gì đó, có phải trước đây cô ấy hay nhìn cậu như vậy hay không ? Leo thấy hơi nhói trong lòng, cậu muốn đi lại gần cô bé, cậu muốn nghe giọng nói trong trẻo của cô bé, muốn thấy nụ cười vô tư như một đứa trẻ của cô. Nhưng tất cả đã kết thúc rồi, cuối cùng thì những thứ đẹp để quan trọng với cậu chỉ là sự giả tạo....

Leo vẫn bước đi, đôi mắt đen vô cảm không

Sa Lê cười nhạt khi hai người lướt qua nhau, cô ta không khó gì nhận ra ánh mắt đau đớn của Anh Vũ khi nhìn Leo, cánh tay cô khoắc chặt lấy Leo hơn.

-Tớ không để cậu đi đâu Leo, cậu là vị hôn phu của tớ, tớ sẽ giữ cậu mãi bên cạnh mình...

Sa Lê vẫn không ngừng huyền thuyên đủ thứ, nhưng không có câu nào lọt vào tai Leo cả, Leo vẫn lặng lẽ bước đi, trong đầu cậu trống rỗng. Chỉ có hình ảnh nhạt nhòa của một ai đó thoáng qua....

Sáng hôm sau...

Bốp....

Vừa bước vào sân trường, Anh Vũ đã nhận ngay một quả bóng rổ vào mặt, một bên má của cô bé đỏ ửng, trái bóng lăn lóc dưới đất, Anh Vũ nhìn lên, là đám đàn em của Leo đang chơi tung bóng, một tên đi lại nhặt trái bóng mới đập vào mặt cô bé lên cười nhạt:

-Chắc ! Da mặt dày thật, bị bóng đập trúng mà không thấy xước một chút nào cả. Đáng nể thật đấy, Anh Vũ !

Mấy đứa bên cạnh cũng quay sang liếc Anh Vũ với con mắt khó chịu.

-Da dày như vậy mới đi lừa đảo người khác được chứ, mày ném vậy là nhẹ quá rồi, xem tao nè !

Vụt...

Trái bóng được đập hết lực vào mặt Anh Vũ, cô bé né người tránh được, vì Anh Vũ rất nhanh nhẹn mà, nhưng đám nhóc kia vẫn không chịu dừng.

-Nó tránh kia, ném lại đi.

-Để xem mày tránh được cho đến khi nào ?

Mấy đứa nhóc xôn xao và tiếp tục đập bóng vào người cô bé. Anh Vũ nhíu mày, một loạt bóng bay về phía cô, cô bé vội mang ba lô ra đỡ để bóng không đập vào mặt, nhưng đầu cô cũng bị ụ lên vài cục, bộ váy đồng

phục lắm lem, cô định chạy vào lớp, nhưng đám người kia đã vây lấy cô, Anh Vũ nhăn mặt, cô không muốn đánh mấy đứa này, nhưng sao tụi nó dai quá...

Bất ngờ...

Bốp....

Một trái bóng bị lạc bay thẳng vào mặt Cát Cát rồi lăn xuống đất, đúng lúc bọn này đang hăng máu ném bóng vào Anh Vũ thì Cát Cát bước tới nên bị đạn lạc, trái bóng chỉ chạm nhẹ vào mặt cô bé, nhưng như vậy cũng đủ làm cô nổi điên lên rồi. Anh Vũ quay lại lo lắng, bọn nhóc kia tới số rồi. Cát Cát vẫn nhìn theo trái bóng lăn dưới sân rồi nhìn lên đám nhóc trước mặt, đôi mắt sắc lẹm hình sụ, mấy tên này xanh mặt vội vã chạy mất...

Cát Cát tiếp tục bước đi, cô không thèm nhìn Anh Vũ lấy một lần. Anh Vũ cũng không dám nói gì, cô biết nhỏ bạn cũng đang rất giận mình vì chuyện của Leo...

Bước vào lớp, vẫn là không khí lạnh lẽo đến khó chịu, mọi người vẫn nhìn Anh Vũ xì xầm bàn tán, cô vẫn lẳng lặng

Leo....

Cảm giác hai con người hai thế giới là đây sao ?

Nhưng ít ra thì cô vẫn được nhìn thấy Leo, dù ánh mắt chán ghét của Leo nhìn Anh Vũ nhiều khi khiến cô đau nhói trong lòng nhưng cô vẫn cứ muốn ở bên cậu. Làm cái bóng bên cạnh Leo cũng được...

Chỉ cần ở cạnh Leo như thế này thôi...

Leo....

Giờ ra chơi...

Mọi người tùm tùm huyền thuyên trò chuyện, nơi cuối lớp, Anh Vũ và Leo vẫn lặng im ngồi nhìn ra xa, đôi mắt đen thẳm vô cảm.

-Đại ca ! Anh ăn sáng chưa ? tụi em mua đồ ăn cho anh rồi.

Đám đàn em của Leo ở đâu chạy vào dốc một đồng đồ ăn lên bàn cho cậu. Leo lướt qua không để ý, tụi nhóc này vẫn xôn xao trò chuyện để làm cậu vui, dường như đối với tụi nó bây giờ làm Leo cười là tất cả, cũng không ít kẻ ném những đôi mắt sắc lẹm vào Anh Vũ. Cô bé vẫn vậy, vẫn bỏ ngoài tai những lời nguyên rủa và lẳng yên đem chiếc hăm-bơ-gơ ra ăn. Cô không nhìn Leo, nhưng lúc nào cũng để ý đến sự hiện diện của cậu.

Ăn xong bữa sáng, Anh Vũ lại cầm cúi làm tiếp bài toán hình học của tiết trước đang dang dở, trong tất cả các môn học thì đây là môn mà cô bé ghét nhất, cô ghét phải vẽ hình rồi tưởng tượng rồi lại chứng minh, hình học không gian đúng là cơn ác mộng của cô, nhưng nó lại là môn mà Leo học giỏi nhất. Có một điều kì lạ là dù đã mất trí nhớ, nhưng chỉ cần xem qua sách vở là Leo đã nhớ ra tất cả kiến thức các môn tự nhiên, và cậu vẫn giữ vị trí dẫn đầu lớp về điểm số các môn học này, nếu là trước kia thì Anh Vũ đã không ngần ngại quay sang hỏi cậu rồi, nhưng bây giờ thì khác, cô chỉ muốn vùi đầu vào học để quên đi tất cả những gì đang diễn ra xung quanh mình, quên đi những lời xì xầm bàn tán, những ánh mắt ác cảm dành ỉnh...

Về, đo, tưởng tượng...Cuối cùng bài tập khó nhai nhất Anh Vũ cũng đã giải quyết được, cô bé ngược lên cười nhẹ nhõm, thế là tiết sau có thể xung phong lên làm bài rồi...

Chợt...

Ào...

Một lon cà phê đổ ào lên tập cô bé, ướt nhẹp hết trang vở bài tập cô mới làm xong. Anh Vũ vẫn không có vẻ gì ngạc nhiên, cô bình thản ngược lên, một tên đàn em của Leo đang nhìn cô thách thức, bên cạnh. Leo vẫn lặng im như không biết chuyện gì xảy ra. Anh Vũ nhìn kẻ trước mặt rồi nhìn xuống cuốn vở, nước cà phê đang chảy tong tong xuống sàn, cô bé không nói gì, lẳng lẽ cầm cuốn vở lên dốc xuống cho khô, nhưng trang vở đã loang lổ và ướt nhẹp, có lẽ phải thay vở mới rồi.

-Xin lỗi nhé, lỡ tay !

Tên kia nhìn cô cười đều rồi quay đi. Anh Vũ vẫn không nói gì, trò vớ vẩn của một đứa trẻ trâu chưa thể chọc giận được cô đâu. Nhưng tên này đi được một đoạn lại quay sang ném lon nước vào mặt cô bé, Anh Vũ cũng không có gì ngạc nhiên cả, cô bé đã đưa tay chụp được, ngược lên nhìn nó, thằng nhóc vẫn cười đều:

-Ồ...Cứ tưởng trúng cái thùng rác rồi chứ ?

Đám học sinh trong lớp quay sang cười ồ lên và hồi hộp chờ xem phản ứng của cô bé, với tính cách của Anh Vũ thì chỉ vài giây nữa thôi thằng nhóc này sẽ bầm dập, đám bạn nó cũng chờ Anh Vũ nổi giận lên lao vào đánh thằng nhóc, như thế tội nó sẽ có cơ để đánh cô. Anh Vũ cười nhạt, muốn chọc cô nổi điên à, trò này chưa là gì đâu.

Bàn tay Anh Vũ siết chặt, chiếc lon bẹp dúm rồi bay vào sọt rác, xong xuôi cô lại cúi xuống mở sách giáo khoa ra tiếp tục làm bài tập.

Ngày hôm sau...

Vì đã có kinh nghiệm nên Anh Vũ đi học thật trễ, đợi đến khi chuông reo vào lớp cô mới bước vào, như vậy sẽ khỏi phải chơi ném bóng với đám nhóc hôm qua.

-Các em cất hết tài liệu vào cặp, hôm nay chúng ta có một tiết kiểm tra, ai không làm bài nghiêm túc sẽ bị 0 điểm và không được làm bài lại, rõ chưa ?

Cô giáo dạy toán sau khi ổn định lớp thì nhanh chóng phát bài kiểm tra, cả lớp xôn xao lên vì đề toán học búa. Anh Vũ cầm tờ đề lên mỉm cười, không hiểu sao cô ấy lại cho trùng ngay bài tập Anh Vũ mới làm hôm qua, cô còn nhớ rất rõ cách giải và cả đáp số của nó nữa. Như vậy bài một tiết này chỉ mất khoảng hai mươi phút là xong xuôi thôi. Leo cũng cầm tờ đề lên hí hoáy làm, đối với cậu những dạng toán này chỉ đáng để giết thời gian...

Lớp học im phăng phắc, ai cũng cảm cúi lo làm bài...

Bất chợt...

Pốc...

Một cục giấy bay lên bàn của Anh Vũ rồi lặn xuống đất, cô giáo nghe thấy tiếng động lập tức quay lại, Anh Vũ cũng nhìn tờ giấy khó hiểu, tên nào ném phao cho đồng bọn sao ?

-Anh Vũ, cái này là gì thế ?

Còn đang ngạc nhiên thì cô giáo đi lại nhặt cục giấy lên mở ra, trong đó là một bài giải hoàn chỉnh, mặc dù chưa biết kết quả thế nào, cả lớp lập tức quay sang cô bé. Anh Vũ cũng ngược lên ngơ ngác.

-Em không biết.

-Hừ. Cô giáo nhìn xuống với vẻ không hài lòng.-Lời giải này được ai đó ném cho em mà em bảo không biết là thế nào, em làm cô thất vọng quá, không ngờ một học sinh gương mẫu như em mà cũng có lúc giở trò gian lận như vậy...

-Thưa cô, em thật sự không biết mảnh giấy của ai, và em cũng không nhờ ai chỉ bài cả.

-Được rồi, em không cần phải phân bua nữa, cô biết gần đây em hay nghỉ học nên có nhiều kiến thức chưa nắm vững, nhưng dù sao thì em cũng không được làm trò gian lận như thế này chứ, nếu em muốn tôi có thể phụ đạo cho em cơ mà, em càng ngày càng hư hỏng rồi, Anh Vũ...

Cả lớp bắt đầu xôn xao lên, Cát Cát ở bên cạnh hơi nhúu mày, Leo vẫn lặng im ngồi làm bài, mặc dù cậu biết Anh Vũ vô tội vì hai người ngồi gần nhau, nhưng cậu vẫn không buồn lên tiếng minh oan cho cô bé.

-Em đã nói tờ giấy không phải ném cho em. Em có thể làm được bài tập này.

-Em đừng cố chối tội nữa, nếu không phải ném cho em thì cho ai, nó rơi từ trên bàn em xuống cơ mà, nếu em có thể chỉ ra được ai ném mảnh giấy này thì tôi có thể xem xét lại cho em làm bài tiếp, nếu không thì đừng lại lên phòng giám thị với tôi.

-Cô đừng vô lí như vậy, em lo làm bài thì làm sao biết ai ném giấy chứ ?

Anh Vũ đã thấy hơi bức bối, rõ ràng cô giáo này muốn kết tội cô cho bằng được mà, nghe Anh Vũ nói thì cô càng bức bối hơn, lập tức cô đưa tay giành lấy bài kiểm tra của cô bé.

-Em đừng làm bài được rồi, bài này tôi sẽ không chấm điểm cho em đâu, ra ngoài cửa lớp đứng, cuối giờ lên phòng hiệu trưởng với tôi.

Anh Vũ thở dài bức bối, rồi cô cũng đặt cây bút xuống lẳng lặng đi ra ngoài.

“Chỉ là một bài kiểm tra, không là gì cả...”

Trong lớp có một kẻ cười thầm hài lòng...

Kết quả sau khi bước ra từ phòng hiệu trưởng là Anh Vũ phải mời phụ huynh lên họp vào cuối tuần này, cô bé thở dài, lại phải làm phiền Khôi Vỹ nữa rồi, anh ấy đang bận rộn như vậy chưa chắc gì đã lên họp cho cô được, thật phiền phức mà...

-Học sinh gương mẫu mà cũng có lúc dùng phao sao ? một cô bạn cùng lớp nhìn Anh Vũ với vẻ mỉa mai.

-Ngày trước có Leo chỉ bài nên mới được điểm cao chứ thực ra nó cũng có giỏi giang gì đâu...

Anh Vũ thở dài, thật mệt với mấy đứa nhiều chuyện này quá, mấy tên đàn em của Leo cũng đang đứng ở cầu thang chờ cô bé, khuôn mặt có vẻ phờn chí lắm. Anh Vũ cười nhạt, bọn này là bạn thì thật vui nhưng là kẻ thù cũng phiền toái thật.

-Thế nào ranh con? thầy hiệu trưởng quyết định thế nào? có bị hạ một bậc hạnh kiểm không ?

-Không ! Anh Vũ đáp gọn lỏn rồi đi vào lớp, bọn kia vẫn nói vọng theo.

-Nếu muốn yên ổn thì làm đơn chuyển trường đi, mày còn ở đây sẽ không xong với tụi tao đâu.

Anh Vũ thở dài, chuyển trường gì chứ? bây giờ sắp kết thúc học kì hai rồi, còn trường nào chịu nhận học sinh vào giữa chừng nữa chứ.

64. Chương 63

Chap 63: Tẩy chay

6h00 chiều...

Từng cơn gió nhẹ ùa qua môn trốn mái tóc Anh Vũ ra sau, cô thả những bước chân chậm chạp trên hè phố, không hiểu sao cô chỉ muốn mãi đi dạo chơi ngoài đường như thế này thôi, bây giờ chỉ còn lại một mình cô trong ngôi nhà trống vắng, Leo đã đi, Khôi Vỹ cũng ít khi trở về nhà, Anh Vũ không muốn trở về căn nhà lạnh lẽo đó một chút nào nữa...

Đã một tuần trôi qua, Anh Vũ cũng chịu đủ mọi trò của đám bạn trên lớp. Cát Cát và Minh Nhật vẫn còn giận cô, Leo thì coi như cô không tồn tại nữa rồi, cuộc sống của cô bây giờ thật tẻ nhạt...

Bước chân cô bé vẫn đều đặn trên hè phố vắng tanh, chỉ còn tiếng những chiếc lá rơi chạm nhẹ xuống đất, Anh Vũ vẫn cứ bước đi, nhưng cô không hiểu là mình muốn đi đâu cả, cô chỉ bước những bước vô định cho đến tận tối mịt...

-Anh Vũ !

Có tiếng gọi phía sau, cô bé quay lại, Khôi Vỹ bước ra khỏi chiếc xe hơi trắng đi lại gần cô mỉm cười.

-Sao em lại lang thang ở đây, về nhà thôi.

-Anh hai, hôm nay anh không ở lại công ty sao ?

-Không, hôm nay anh về ăn cơm với em, anh mới mua rất nhiều sushi cho em đó. Khôi Vỹ mỉm cười xoa đầu cô bé, anh nhận thấy ánh mắt cô bé hơi buồn, cộng thêm thông báo mời phụ huynh hôm trước nên anh đoán là trên trường có lẽ cô bé đang bị bạn bè tẩy chay.

Anh Vũ không nói gì, cô lặng im ngồi trong xe đưa đôi mắt nhìn ra cửa kính bên ngoài, mọi thứ thật yên ắng. những hàng cây im lìm như lao vụt qua hai bên đường, Anh Vũ thấy chúng thật mờ nhạt, những chiếc lá vàng chao đảo rồi lướt qua trên cửa kiếng xe thật ảm đạm. Khôi Vỹ lặng im lái xe, đôi lúc ánh mắt anh hơi buồn khi nhìn thấy những chiếc lá khẽ chạm vào tấm kiếng. Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước quán trà Windy, Khôi Vỹ nhanh chóng bước ra mở cửa cho cô bé, nhưng Anh Vũ chưa kịp bước ra đã thấy anh hơi nhú mày, rồi anh ra hiệu cho cô ngồi im bên trong và đóng cửa xe lại, nhìn ra sau cười nhạt.

-Chắc ! Lâu lâu mới về nhà, chưa gì đã có khách tới viếng thăm rồi, thật phiền phức quá !

Anh Vũ ngược ra hơi lo lắng, một đám người tay cầm mã tấu đang lùi lùi xuất hiện vây lấy chiếc xe của Khôi Vỹ, anh nhìn một lượt bọn này rồi cười nhạt.

-Lão già bẩn thỉu.

-Chào con trai !

Hoàng Long từ trong đám người đi ra, trên người ông ta là bộ đồ đen hở ngực lộ ra những hình xăm nham nhở, cổ đeo một sợi dây xích vàng bản rộng, cặp kính đen trên mắt che khuất một con mắt đã bị mù, ông ta cười nhạt đi đến trước mặt Khôi Vỹ.

-Chúng ta thương lượng một chút được chứ, con trai ?

Khôi Vỹ cười khinh bỉ, anh lấy bao thuốc trong túi, rút một điếu đưa lên miệng lạnh nhạt.

-Tôi và ông có gì mà phải thương lượng ?

-Đừng lạnh lùng như thế chứ, ta biết con rất ghét ta, nhưng dù sao chúng ta cũng là cha con mà. Vừa nói ông ta vừa liếc mắt vào chiếc xe hơi của Khôi Vỹ, Anh Vũ đang ngồi trong đó, đôi mắt ông ta đỏ ngầu.

-Đừng lải nhải nữa, ông muốn gì thì nói toẹt ra luôn đi, tôi không muốn tốn thời gian với ông.

-Hừ. Con lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, ta sẽ vào thẳng vấn đề luôn. Ta muốn cùng con hợp tác để tiêu diệt Shadow của Trường Dương, con đồng ý chứ.

-Không ! Khôi Vỹ lạnh lùng phả ra làn khói trắng.

Anh Vũ nhìn lên hai người trước mặt, kiếng cửa xe hạ xuống để nghe cuộc trò chuyện của họ. Vây quanh hai người là đám sát thủ mặt mũi bặm trợn, trên tay cầm dao đằng đằng sát khí, nhưng không kẻ nào dám manh động cả.

-Tại sao ? Cả ta và con đều có chung kẻ thù là Trường Dương, thằng nhóc đó là đối thủ nguy hiểm nhất của ta, nó cũng chính là người giết chết Anh Khôi, không phải con rất muốn hạ gục nó để trả thù cho thằng bé sao ? Tại sao chúng ta không hợp tác cùng hạ gục nó đi. Con không sợ rằng trong lúc cha con ta đang dồn sức đánh giết lẫn nhau thì nó sẽ lợi dụng cơ hội để tiêu diệt cả hai chúng ta sao ? Hai cha con ta đấu lẫn nhau, dù cho ai thắng thì cũng bị tổn thất nặng nề, vậy chi bằng hạ gục Trường Dương trước rồi hãy tính đến chuyện của chúng ta, con không thấy như vậy là khôn ngoan hay sao ?

-Hừ ! Khôi Vỹ cười khinh bỉ.-Yên tâm đi, tôi không phải là kẻ ngốc, hạ được công ty của ông thì tôi cũng thu được một nguồn lợi kếch xù, việc tổn thất chỉ là viễn tưởng của ông mà thôi, Tôi khuyên ông, nếu còn thời gian để nghĩ ra mấy trò bẩn thỉu này thì ông nên an hưởng mấy ngày yên bình cuối cùng đi, chẳng mấy chốc mà ông sẽ được vào nhà đá bóc lịch đâu, Hoàng Long.

Anh Vũ nhếch môi cười nhạt, Hoàng Long đã bị dồn vào đường cùng rồi sao ?

-Tại sao con lại phải làm đến như vậy, Khôi Vỹ? con là con trai ta, cơ nghiệp của ta sau này của ta cũng sẽ giao lại cho con, tại sao con không chịu làm việc cho ta mà nhất định đối đầu với ta vậy ?

-Tôi không phải con ông, thứ ông cần chỉ là bộ não của tôi, nếu tôi vô dụng rồi ông cũng ném tôi đi như một thứ rác rưởi mà thôi. Tôi cũng không cần một người cha nhẫn tâm hại chết con cái của mình.

-Đồ vô ơn, mày nghĩ dòng máu đang chảy trong người mày từ đâu mà có, mày nghĩ là ai đã nuôi dưỡng, dạy dỗ mày từ khi còn nhỏ chứ ? tất cả đều là tao, bố ruột của mày, đây là cách mày báo hiếu cho bố ruột mày sao ? con trai!

-Im đi ! Khôi Vỹ lạnh lùng thả điều thuốc trắng khói xuống đất lấy chân đi đi.-Paradise và hơn một nửa tài sản hiện giờ của ông là do tôi mang về cho ông, trước đây tôi đã vì ông mà bán mạng làm việc, tôn kính ông, phục tùng ông, thậm chí không tiếc để tay mình nhuốm máu vì ông, nhưng ông đã mang lại cho tôi điều gì chứ, chỉ vì một khoản tiền lớn ở chợ đen mà ông bán đứng tôi, bỏ mặc tôi để kẻ thù thanh toán tôi, ông còn nhẫn tâm giết anh cả trước mặt tôi. Từ giây phút đó, chúng ta đã cạn tình cạn nghĩa rồi...

Anh Vũ nghe đến đây thì đôi mắt sụp xuống, cô nhớ lại chuyện xảy ra cách đây hai năm về trước, lúc đó anh cả và anh hai đang là hai cánh tay trái và tay phải đắc lực của Hoàng Long, Khôi Vỹ luôn tỏ ra hữu dụng hơn nên ông ta rất chú ý đến anh, nhưng rồi cuộc ông ta đã bỏ mặc anh bị kẻ thù vây giết chỉ vì một khoản tiền lớn ở chợ đen. Hôm đó là chủ nhật, một ngày mưa tầm tã. Anh Vũ và Anh Khôi lúc đó mới 15 tuổi, ở trong nhà họ Hà như hai con chuột bạch lúc nào cũng nơm nớp lo sợ và bị đem ra làm thứ trút giận khi Hoàng Long bực bội. Hôm đó chính hai đứa đã nghe trộm cuộc nói chuyện của ông ta và đám thuộc hạ, Khôi Vỹ bị ông ta đem ra làm mồi nhử kẻ thù để anh cả thuận lợi đi lấy một khoản tiền lớn ở chợ đen, vì đối thủ lần này quá mạnh nên Khôi Vỹ không tự mình thoát được, Hoàng Long cũng không có ý định cho thuộc hạ đi cứu anh vì ông ta lúc này chỉ quan tâm đến khoản tiền kia mà thôi.

Khôi Vỹ đang gặp nguy hiểm và người duy nhất có thể cứu anh lúc này là anh cả. đương nhiên là hai đứa trẻ lập tức báo chuyện này cho anh ấy biết, vì trong nhà họ Hoàng, anh cả và Khôi Vỹ là hai người duy nhất thương yêu bảo vệ Anh Khôi và Anh Vũ, làm sao có thể để anh ấy chết được, biết Khôi Vỹ đang gặp nguy hiểm, anh cả đã bỏ nhiệm vụ chạy đi cứu em trai mình, đêm hôm đó trời mưa tầm tã không ngớt, anh cả đã mang Khôi Vỹ cả người đầy thương tích đang hấp hối trở về, nhưng Hoàng Long đã không quan tâm đến chuyện đứa con ruột sắp chết của mình mà lại dùng đòn nổi giận vì khoản tiền lớn ở chợ đen đã bị anh cả bỏ mất, và cái giá anh cả phải trả lúc đó là chính mạng sống của mình. Ông ta đã chính tay bắn chết anh ấy. Anh Vũ nhủ mày, cô nhớ lại hình ảnh bé nhỏ của hai anh em cô lúc ấy, đôi mắt tròn tròn vô hồn nhìn anh ấy ngã xuống dưới vũng máu tươi. Ông ta cũng không ngó ngàng gì đến Khôi Vỹ nữa, trong nhà họ Hà lúc ấy chỉ còn hai anh em Anh Vũ và Anh Khôi chăm sóc cho anh, cũng may là thể lực của Khôi Vỹ tốt nên anh mới thoát chết, đây cũng là lí do anh mang cô ra khỏi nhà họ Hà. Anh Vũ cười nhạt, lúc ấy anh Vỹ chưa giết ông là may, muốn anh ấy trở về ư ? Đừng có kể chuyện cười chứ.

-Khôi Vỹ ! Thằng vô dụng đó không phải là con ruột của ta, nó và chúng ta không chung dòng máu, con không cần phải tiếc thương cho nó làm gì.

-Tôi là con ruột của ông mà ông cũng đâu có thương tiếc tôi. Chính ông còn đẩy Anh Khôi đến chỗ chết chỉ vì một kho hàng, trong mắt ông chỉ có lợi ích là trên hết, tình cảm ruột thịt thì có ý nghĩa gì?

-Hừ ! Ta đã chẳng dạy con trong dòng họ Hoàng không cần đến mấy thứ tình cảm vô dụng và những kẻ yếu đuối hay sao ? Ta thừa nhận ta là kẻ tàn nhẫn và đã từng bỏ mặc sự sống chết của con, nhưng công việc của chúng ta lúc đó bắt buộc phải như thế, ta không còn cách nào khác. Nhưng cũng nhờ vậy mà con có thể tự khẳng định bản lĩnh của mình. Con là một nhân tài, lại là con ruột của ta, con có thể thay thế ta, ta đã quyết định chọn con là người thừa kế của dòng họ. Chúng ta hãy bỏ qua mọi thứ trước đây, con trở về nhà đi.

- Ông không cần nói nữa. Từ lúc anh cả vì cứu tôi mà bị ông giết, tôi và ông đã hết tình hết nghĩa rồi. Mạng của tôi là do ông tạo ra, nhưng anh trai đã thay tôi trả nó cho ông, công lao nuôi dưỡng tôi cũng đã trả xong. Bây giờ chúng ta là kẻ thù. Tôi sẽ không ngần ngại xuống tay nghiền nát ông đâu.

Thấy thái độ lạnh lùng của Khôi Vỹ, Hoàng Long dường như đã hết kiên nhẫn, ông ta quay sang bực tức.

-Hừ...mày đúng là ngu ngốc mà. Rồi mày sẽ phải hối hận đó. Khôi Vỹ, không hợp tác với tao, mày sẽ sớm bị Trường Dương thanh toán thôi, hay mày nghĩ trước kia tụi mày là bạn nên nó sẽ không giết mày? Nhầm rồi con ạ, thương trường không có chỗ cho tình cảm, thế giới ngầm lại càng không, cuối cùng chính nó cũng sẽ ra tay giết mày thôi...

-Đừng dọa tôi, không ăn thua đâu. Khôi Vỹ nhếch mép cười nhạt.

-Hừ ! Con bé đó đã khiến mày hành động ngu ngốc như vậy sao. Ông ta vừa nói vừa liếc sang Anh Vũ ở trong xe với vẻ căm thù. Khôi Vỹ hơi nhíu mày.-Mày thêm khát tình cảm đến ngu ngốc như thế này sao? con khốn đó còn không phải em ruột của mày nữa ? Khôi Vỹ !!! Mày rốt cuộc cũng chỉ là một thằng nhãi yếu đuối vô dụng mà thôi. Con bé đó. Tao sẽ không tha cho nó đâu, tao sẽ không bỏ qua cho hai đứa mày đâu, tao đã mở lời rồi mà mày dám từ chối, vậy thì sau này đừng trách tao, mày sẽ phải hối hận vì dám đối đầu với tao đó. Khôi Vỹ...

Đám người của Hoàng Long đi rồi Anh Vũ mới mở cửa bước ra, Khôi Vỹ vẫn lặng im hút thuốc, khuôn mặt đăm chiêu có vẻ suy tư. Không có đứa con nào lại muốn dồn bố mình vào đường cùng cả, nhưng ông ta đã gây ra quá nhiều tội lỗi rồi, và anh là người duy nhất có thể dừng ông ta lại. Khôi Vỹ đã không còn lựa chọn nào nữa...

-Anh hai ! Anh Vũ cất tiếng gọi, cô bé bước ra nhìn anh với vẻ lo lắng, Khôi Vỹ lúc này mới chợt tỉnh quay sang mỉm cười.

-Anh Vũ ! Không sao đâu em, anh sẽ sớm kết thúc chuyện này.

-Ồ...

Cô bé cúi xuống có vẻ nghĩ ngợi, bắt đầu từ hôm nay có lẽ hai anh em cô sẽ khó có được cuộc sống yên ổn. Hoàng Long đã thật sự bị dồn đến đường cùng, ông ta cũng có ngày hôm nay rồi, nhưng chắc chắn ông ta sẽ không chịu ngồi yên để bị bắt vào tù đâu. Khôi Vỹ không muốn cô bé lo lắng nhiều, anh khoác vai cô đi vào nhà.

-Vào nhà thôi Anh Vũ, chắc em cũng đói lắm rồi phải không ? Vào ăn sushi với anh nào.

10h00 tối...

Những tiếng đồng hồ tích tắc trên tường dội lên trong không khí lặng yên của căn phòng nhỏ, Anh Vũ vẫn chăm chú vào cuốn sách bài tập toán hình, bây giờ cô bé chỉ muốn lao đầu vào học để quên đi mọi thứ xung quanh mình, cố quên đi Leo, nhưng sao càng cố quên lại càng thấy nhớ...

Và nỗi nhớ về Leo giờ đây đã ám ảnh cô rồi, Leo luôn xuất hiện trong tâm trí cô mọi lúc mọi nơi, kể cả trong những giấc mơ...

Nước mắt cô bé rơi xuống trang giấy trắng, rồi cô chợt nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay mình, cô bé tháo ra giờ nó lên, chiếc nhẫn cặp bạch kim Leo đã mua cho cô hôm nào, Anh Vũ đưa nó lại lần hơn, đôi mắt đen thẫm buồn bã, không biết bây giờ Leo còn đeo chiếc kia trên tay hay không...

Leo...

Cô bé cúi xuống run run, những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống trang giấy trắng ướt đẫm. Leo đã coi cô là kẻ không tồn tại trong mắt cậu ấy rồi. Đau quá...

Khôi Vỹ đứng ngoài cửa thấy cảnh tượng này thì không bước vào nữa, anh nhìn cô em gái nén một tiếng thở dài, bàn tay đóng nhẹ cánh cửa đi ra.

Ở một nơi khác...

Leo đang lặng im ngắm ánh trăng bạc sáng rực trên bầu trời, cậu đã chuyển về căn nhà cũ của mình bên bờ biển, nhờ có chiếc xe hơi và tài khoản tiết kiệm của bố mình nên việc dọn ra ở riêng đối với cậu không có gì khó khăn cả. Ngay hôm cậu đi tới Blue Rose trở về, người giúp việc trước đây ở nhà cậu đã tới gặp trao lại cho cậu những thứ này và bảo đó là những thứ cuối cùng còn sót lại trong căn nhà bị cháy. Leo không biết rằng chính Khôi Vỹ đã cho người để lại những thứ này cho cậu vì anh biết rằng cậu sẽ sớm dọn ra khỏi nhà Sa Lê....

Cậu ngồi trên cửa sổ không có chấn song nhìn ra biển đêm đen đặc ở phía trước, từng cơn sóng bên dưới rì rào xô vào mái đá, thật yên lặng, cô đơn. Leo đưa tay lên vuốt mái tóc đỏ ra sau, gió biển mang theo vị mặn của muối ứa vào mắt lạnh,

“Trái tim Leo đau nhói, âm ỉ, vì đến bây giờ cậu vẫn không thể quên đi được hình ảnh của Anh Vũ....

Anh Vũ....

Cô bé đối với cậu giống y như làn gió lạnh, luôn ở bên cạnh cậu nhưng lại không thuộc về cậu, và cậu cũng không biết cô ấy rời xa mình khi nào. Mỗi hận thù đối với kẻ đã hại chết cha mình vẫn chưa nguôi trong lòng Leo, nhưng mỗi lần nhớ đến Anh Vũ thì cậu lại cảm thấy bế tắc, đến bây giờ cậu vẫn không tin cô bé đã hại chết cha mình. Mấy hôm nay Anh Vũ đã bị đám bạn của cậu bắt nạt rất nhiều, sáng nay Anh Vũ còn bị nghi oan là gian lận trong làm bài, cậu biết với tính cách của cô bé thì điều này là không thể, cậu rất muốn can thiệp nhưng rồi lại ép mình không quan tâm cô bé, những gì bây giờ Leo muốn chỉ là cố quên đi Anh Vũ...

Quên đi người mình đã yêu thương. Quên đi người đã lừa dối mình, quên đi kẻ thù của mình. Cậu không muốn trả thù cô bé nữa, có lẽ vì cậu không thể làm như vậy được, cậu nghĩ mình như vậy là đã quá nhân từ rồi, từ bây giờ cậu chỉ muốn quên đi tất cả về cô bé mà thôi...

Quên đi Anh Vũ...

Trái tim cậu đau thắt lại, những cơn gió biển mang hơi mặn của muối lại ủa qua, lạnh ngắt, nó làm Leo cứ mãi nhớ đến Anh Vũ, hình bóng bé nhỏ đó sao cứ luẩn quẩn mãi trong tâm trí cậu...

Thật khó mà xóa bỏ nó...

Anh Vũ....

Sáng hôm sau...

Xoảng...!!!!!!

Anh Vũ giật mình đưa tay lên trán, đôi mắt cô mở to ngơ ngác. Mới bước vào của lớp đã có một chiếc bình hoa bay thẳng vào đầu cô, vài giọt máu lăn xuống má, Anh Vũ hơi cau mày. Cả lớp đều quay lại nhìn cô với vẻ kì lạ, đám bạn của Leo vẫn nhìn cô thách thức. Anh Vũ cười thầm, hôm nay tụi nó đã thay trái bóng bằng chiếc bình hoa rồi sao, chuyện này xem ra càng ngày càng nghiêm trọng rồi...

-Ừ ? Cứ tưởng da dày lắm cơ, vậy mà cũng chảy máu được sao ?

Một thằng nhóc đi đến trước mặt Anh Vũ cười cợt, cô bé không nói gì, cô rút túi khăn giấy ra lau máu trên đầu, cũng may vết xước không nặng lắm, nhưng nó cũng làm cô bé đau nhói. Ở cuối lớp, Leo vẫn lặng im nhìn ra ngoài, cậu làm như không biết được chuyện gì đang diễn ra, điều này càng làm cho đám đàn em cậu vững tâm hành hạ Anh Vũ hơn.

-Đau không con nhãi ? Sao không phản ứng lại đi? bình thường mày hung hăng lắm mà? thích đánh nhau lắm mà? nói gì đi, mày đang cố tỏ ra đáng thương sao? đang cố đóng kịch cho ai xem chứ? con khốn...

Tên kia đi lại đá mảnh vỡ dưới đất và quát nạt Anh Vũ, Cát Cát lúc này dường như không chịu nổi nữa, cô bé đập tay xuống bàn đi lại.

-Đủ rồi đó thằng kia. Tụi mày vừa phải thôi !

Cả lớp lập tức nín lặng quay sang, mấy tên đang chọc phá Anh Vũ cũng hơi nhú mày, nhưng tụi nó vẫn không tỏ ra là muốn dừng lại.

-Lớp trưởng, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu đừng có xen vào.

-Câm đi !!! Cát Cát trừng mắt nhìn tên vừa mới ném bình hoa vào Anh Vũ rồi đi đến trước mặt cô bé bực bội.-Cậu làm sao thế ? sao không phản ứng lại? Cậu đang làm trò gì thế Anh Vũ ?

Đám bạn nhìn Cát Cát nhẩn nhó, họ không muốn cô bé bảo vệ cho Anh Vũ, Nhưng Anh Vũ không nói gì, cô bé lẳng lặng đi vào chỗ ngồi như không có chuyện gì xảy ra.

-Anh Vũ !!! Cát Cát hét lên bực bội, cô kéo bật Anh Vũ lại.-Thực ra cậu đang nghĩ gì thế? sao lại phải tỏ ra đáng ghét trước mặt mọi người chứ ? sao lại cố tình để ọi người căm ghét? cậu có điều khó nói gì thì hãy giải thích đi, đừng làm ọi người hiểu lầm thêm nữa.

Cả lớp dồn hết mọi sự chú ý vào hai người, dường như ai cũng muốn biết Anh Vũ sẽ trả lời như thế nào với cô bạn thân của mình, vì trong lớp dường như chỉ còn Cát Cát là quan tâm đến cô, nhưng đáp lại sự quan tâm đó, Anh Vũ lại dội một gáo nước lạnh vào mặt Cát Cát.

-Cát Cát. Cô bé nhìn nhỏ bạn nhíu mày.-Cậu...thật là phiền phức.

-Cậu nói gì ? cậu dám nói vậy với tớ sao ? Cát Cát nắm chặt cổ áo cô bé giận dữ, Minh Nhật vừa bước vào lớp thấy vậy vội chạy tới can thiệp. Nhưng Cát Cát dừng như đã nổi điên lên trước thái độ của Anh Vũ.

-Anh Vũ !!! Cậu nói lại một lần nữa xem ? Cậu nghĩ là cậu đang làm gì chứ ? nếu muốn làm người xấu thì đừng tỏ vẻ đáng thương như thế nữa, còn nếu không muốn người ta nghĩ xấu về mình thì đừng có im lặng khi người ta kết tội cậu, tại sao cậu không phản ứng lại hả, cậu điên rồi hả ?

Chát...

Một cú tát được Anh Vũ giáng vào mặt Cát Cát, cô bé sững sờ, cả lớp dường như nín thở vì hành động vừa xảy ra, Anh Vũ gạt tay Cát Cát ra rồi quay đi.

-Cậu có tư cách gì mà lên mặt dạy đời tớ? Đừng có làm ra vẻ như cậu hiểu rõ tớ như vậy, Cát Cát! Cậu chẳng giúp gì được cho tớ cả nên đừng có làm phiền tớ nữa, nhìn cậu lo chơi trước mặt tớ mà tớ muốn phát bệnh.

-Anh Vũ !!!!

-Lớp trưởng, bình tĩnh lại đi.

Minh Nhật cố giữ chặt lấy cô bé, cậu nhìn Anh Vũ với vẻ trách móc, Cát Cát quan tâm cô mà cô lại đối xử với cô ấy như vậy, thật quá quái mà.

-Đúng là quá đáng mà, Cát Cát đã bảo vệ nó mà nó lại đánh nhỏ...

-Cậu thấy rõ bộ mặt thật của nó chưa Cát Cát? nó không đáng để cậu quan tâm đâu...

Đám bạn trong lớp bắt đầu xôn xao lên và nhìn Anh Vũ với đôi mắt ác cảm, cô bé vẫn mặc nhiên vào chỗ ngồi làm như không nghe thấy bất cứ điều gì, khuôn mặt vẫn lạnh tanh không biểu hiện một chút cảm xúc.

-Hừ ! Cát Cát cười nhạt rồi gạt tay Minh Nhật ra.-Được thôi! từ nay tớ sẽ không quan tâm đến cậu nữa, muốn làm gì thì mặc kệ cậu. Muốn chết thì cứ chết như vậy đi.

Cát Cát nói xong thì lao ra ngoài, cánh cửa lớp bị đóng “rầm” một cách thô bạo, Anh Vũ lúc này mới hơi ngược nhìn theo, đôi mắt đen thẫm nhói lên.

“Xin lỗi, Cát Cát...”

Leo vẫn lặng yên dõi theo cô bé, và cậu thấy dường như khóe mắt Anh Vũ hơi ươn, cậu không hiểu sao cô ấy lại cư xử với Cát Cát như vậy, nhưng dường như Anh Vũ đang muốn cô lập mình với tất cả mọi người xung quanh. Leo hơi nhíu mày, đôi mắt trong veo kia làm cậu thấy khó chịu quá. Nó thật buồn...

Giờ ra chơi, Leo vẫn lặng im đi trên hành lang vắng. Đạo này cậu hay bị đau đầu, có lẽ vì cậu đã suy nghĩ quá nhiều về những chuyện đã xảy ra. Đôi mắt đen lơ đãng nhìn xuống sân trường, bên dưới mọi người đang có giờ học thể dục, Leo muốn đi ra ngoài để đầu óc thư giãn hơn, và quan trọng là cậu không muốn để ý đến Anh Vũ nữa, chỗ ngồi của cô bé ở ngay bên cạnh cậu, cậu không thể ngừng chú ý đến cô bé được, mặc dù hôm nào đám bạn của cậu cũng đi đến kiếm chuyện với Anh Vũ nhưng cô bé luôn nhẫn nhịn bỏ qua...

Anh Vũ...

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì cậu thấy cô bé đang đi tới trước mặt mình, đầu cúi gằm, bóng dáng bé nhỏ trông thật cô độc. Leo cau mày đưa tay lên trán, đầu cậu đau buốt mỗi lần nghĩ đến cô bé, rồi cậu loạng chạng dựa vào tường, cơn đau dồn lên âm ỉ thật khó chịu...

-Leo !!! Leo !!! Anh sao vậy ? Leo !!!!!

Một cánh tay bé nhỏ đỡ lấy cậu, Leo đưa tay xuống, Anh Vũ đang nhìn cậu lo lắng, khuôn mặt cô bé trắng bệch, đôi mắt đen thẫm nhìn cậu chăm chăm...

-Leo...anh đau đầu sao ? Anh có sao không ? Có phải vết thương có vấn đề gì hay không ? mau đi lên phòng y tế đi.

Anh Vũ vừa nói vừa đưa tay lên trán cậu, dường như Leo hơi sốt. Leo thấy hơi chóng mặt. Anh Vũ trước mặt cậu mờ ảo dần...mờ dần....

Rầm...

-Leo !!!!

Leo....

Anh Vũ la lên thẳng thốt, Leo đã ngã xuống đất, ngất lịm, nhưng cậu vẫn mơ hồ nghe được những tiếng kêu lo lắng của Anh Vũ giành cho cậu, mọi thứ trong đầu cậu vụt qua, những hình ảnh kì lạ có cô bé trong đó. Anh Vũ đang nhìn cậu thẳng thốt, hình ảnh cô bé khóc, cô bé cười, những cơn gió biển mát lạnh mang vị mặn của muối, bông hoa hồng xanh biếc cài trên bộ váy trắng đang tung bay...

Anh Vũ....

Sao lại là em...

-Leo...Leo...!!!! Anh đã tỉnh lại rồi...

Leo từ từ mở mắt ra, trước mặt cậu vẫn mờ ảo, rồi hình ảnh Anh Vũ đang ở trước mặt cậu hiện ra. Leo chậm rãi đưa mắt nhìn xung quanh, mọi thứ đều mang một màu trắng, có mùi thuốc kháng sinh xộc vào mũi cậu, cánh tay cậu đang gắn dịch truyền, Leo đang nằm trên phòng y tế, chính Anh Vũ đã đưa cậu tới đây.

-Leo ! Anh thấy trong người thế nào rồi? còn đau đầu không ?

Anh Vũ vẫn nhìn cậu lo lắng, Leo không trả lời, cậu đang nhớ lại hình ảnh cô bé mỉm cười chạy trên bãi biển, có thể nào đó là một phần trong kí ức của cậu hay không. Cơn đau đầu lại ủa đến. Leo đưa tay lên trán, rõ ràng cậu muốn quên Anh Vũ đi cơ mà...

-Leo !!!! Anh vẫn còn đau đầu sao ? Đừng suy nghĩ gì nữa, đừng để đầu óc căng thẳng nữa...Anh Vũ nhìn cậu lo lắng, đôi mắt đen thăm thẳm nước, dường như cô bé mới khóc.

-Biến đi !!!

Leo gác tay lên mắt, lạnh lùng. Anh Vũ hơi sững người, Leo vẫn không nhìn cô....

-Biến đi !!! Tôi không muốn nhìn thấy mặt cô nữa. Cô mau biến đi!!!!

Leo gào lên, trái tim cậu chột đau nhói, đầu không còn đau nữa mà lồng ngực cậu lúc này như muốn nổ tung ra. Trái tim loạn nhịp không ngừng kêu tên Anh Vũ. Leo biết là vì cậu yêu cô bé. Cậu yêu cô bé, vì yêu nên trong lòng mới đau như vậy. Nhưng làm sao cậu dám giữ thứ tình cảm mới nhen nhúm ấy trong lòng khi mà nỗi hận đang dần bao chiếm lấy cậu, nuốt chửng cậu khiến cậu căm thù cô bé. Làm sao cậu có thể yêu một người đã hại chết bố cậu, chà đạp lên lòng tin của cậu ? Yêu và hận, hai cảm xúc đan xen lẫn nhau và giày vò trái tim Leo, khiến cậu đau mà ko thể khóc, ko thể thốt lên lời, chỉ biết lặng câm như một cái xác rỗng nhìn mọi thứ xung quanh với ánh mắt chán chường.

Anh Vũ hơi lui ra, trái tim cô bé đau nhói. Leo vẫn nằm im trên giường không quay sang nhìn cô. Ở bên ngoài đã có tiếng xôn xao của đám bạn trong lớp, chắc họ tới thăm Leo. Cô bé không nói gì, lẳng lặng đứng dậy quay đi. Leo có vẻ đã ổn rồi. Tốt nhất là đừng gặp mấy đứa đó lúc này, nếu không tội nó lại không để yên cho cô...

Anh Vũ bước ra rồi, Leo mới quay lại, buồn bã. Rõ ràng là cậu muốn cô bé ở lại với cậu, nhưng cậu lại đuổi cô bé đi. Tại sao Anh Vũ lại là kẻ thù của cậu chứ ?

Mặc dù đã cố tránh mặt đám bạn của Leo, nhưng cô bé vẫn nhìn thấy một người khác rất ác cảm với mình.

-Cô tới đây làm gì ?

Sa Lê đi lại nhìn Anh Vũ gần giọng, cô bé thở dài, mỗi lần đụng mặt con nhỏ này là mọi thứ lại rối tung lên, nó đúng là khắc tinh của Anh Vũ mà.

-Cô thật dễ tiện, cuối cùng thì cũng lộ rõ bản chất của mình rồi sao? Cướp được Blue Rose của Leo chắc anh cô mừng lắm nhỉ? Leo bây giờ rất hận cô, cô đừng nghĩ đến việc quay lại với cậu ấy nữa.

-Leo bị đau đầu.

-Hả ?

Sa Lê quay sang ngạc nhiên, thường thì Anh Vũ sẽ lặng im bỏ đi mà, không ngờ bây giờ cô bé lại lên tiếng, dường như Anh Vũ vẫn còn rất quan tâm đến Leo...

-Có thể vết thương của Leo có vấn đề, cô hãy nói anh ấy đến bệnh viện kiểm tra đi.

-Chuyện này không cần cô nhắc. Tôi cảnh cáo cô, tránh xa Leo của tôi ra, nếu không tôi không tha cho cô đâu.

Anh Vũ cười nhạt, đôi mắt cô bé sắc lẹm, kẻ khiến mối quan hệ của cô và Leo trở nên tồi tệ chính là con nhỏ này, nếu là bình thường cô đã không tha cho nó rồi, nhưng bây giờ nó lại là người rất quan trọng của Leo, không thể đụng vào nó được...

-Cô thắng rồi. Cô đã cướp được Leo, bây giờ anh ấy là của cô. Vì vậy...Hãy chăm sóc Leo cho tốt. Nếu anh ấy có mệnh hệ gì.... Anh Vũ nhìn Sa Lê, ánh mắt sắc lẹm có thể giết chết người, hai hàm răng nghiến chặt.-Tôi sẽ giết cô đó....Không đùa đâu...

Sa Lê giật mình, ánh mắt lạnh lẽo của Anh Vũ vừa quét qua cô thật đáng sợ, và câu nói này của Anh Vũ không phải là để hù dọa. Sa Lê hơi run rẩy, mãi khi Anh Vũ đi qua rồi cô ta mới quay ra sau ném một ánh nhìn căm thù.

-Anh Vũ, tao sẽ giải quyết mày trước khi mày có thể làm gì tao, cứ đợi đó.

....

Anh Vũ bước đi, trái tim cô đau nhói. Leo đang rất hận cô, anh ấy thật sự không muốn nhìn thấy cô nữa, Anh Vũ cũng rất muốn biến mất khỏi mắt Leo ngay lập tức, nhưng không thể, cô muốn được nhìn thấy Leo, cô muốn ở bên cạnh Leo, một chút thôi, dù cho đối với cậu cô không còn là người quan trọng nữa, những nếu cứ làm cái bóng phía sau cậu cũng được...

-Anh Vũ !!!

Một giọng nói lạ vang lên phía sau cô bé. Cô dừng bước quay lại. Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ đi đến bên cạnh cô, Anh Vũ có thể nhận ra người này, đây là vệ sĩ ở công ty của Khôi Vỹ.

-Giám đốc sai tôi đến đưa cô bé về nhà. Lên xe đi !

Người đàn ông mỉm cười và mở cửa xe cho cô bé, chiếc xe hơi trắng này đã được Khôi Vỹ giành riêng cho Anh Vũ rồi, và người vệ sĩ giỏi nhất cũng được giao nhiệm vụ đưa đón, bảo vệ cô bé.

-Cháu biết chuyện gì chưa ?

Ngồi trên xe, ông vệ sĩ bắt đầu lên tiếng, Anh Vũ hơi ngược lên nhìn khuôn mặt mình phản chiếu qua tấm kính, ông ta đưa cho cô một tờ báo, Anh Vũ cười nhạt. công ty Paradise đang lâm vào khủng hoảng trầm trọng có nguy cơ phá sản, vậy là mọi chuyện bắt đầu rồi, công nhận Khôi Vỹ ra tay nhanh thật, hèn gì mà anh còn chuẩn bị sẵn cả vệ sĩ bảo vệ cho cô...

Mọi thứ sau này sẽ khó khăn đây....

Sáng hôm sau...

Sau ba tiết học bụng Anh Vũ đã đói meo, đến giờ ra chơi cô bé vội đi xuống căn tin để nạp thêm năng lượng. căn tin giờ ra chơi đông nghịt người, Anh Vũ chen chúc mãi mới mua được hai chiếc hamburger và lon cô ca. Nhưng mấy chiếc bàn dường như đã chật kín chỗ, cô bé mang mớ đồ ăn tới một chiếc bàn còn trống, nơi đó có hai cô bạn cùng lớp đang ngồi ăn tán gẫu.

-Tở ngồi đây nhé !

Anh Vũ đặt mớ đồ ăn xuống bàn rồi kéo ghế ngồi xuống, hai cô bạn kia quay sang rồi chột tất nụ cười, họ nhìn Anh Vũ với vẻ lạnh lùng rồi đứng lên đi chỗ khác, vài người xung quanh thấy vậy thì ngạc nhiên quay lại, và chẳng khó khăn gì để nhận ra Anh Vũ, cô gái đang có scandal nổi nhất trường. Vài tiếng xì xào nổi lên. Anh Vũ cố phớt lờ nó đi, cô đưa chiếc bánh lên miệng nhai chậm rãi...

“Con nhỏ đó là chuyên gia lừa đảo đó”

“Nghe nói nó còn hại chết người nữa...”

“Ghê vậy...”

Mấy tiếng xì xầm nổi lên cố ý cho Anh Vũ nghe thấy, cô bé vẫn mặc nhiên ngồi ăn sáng, nhưng miếng bánh trong miệng đã nhạt thêch, không còn vị gì nữa, cô cố ăn thật nhanh để có thể ra khỏi đây.

Ào...

Lon nước trên bàn đổ xuống ướt nhem chiếc bánh của Anh Vũ. Cô bé nhìn xuống, nước cô ca chảy tong tong xuống nền nhà, trước mặt cô, một cậu nhóc cười nhạt thách thức.

-Sao đi đâu bọn tao cũng nhìn thấy khuôn mặt chết tiệt của mày vậy ? Thật khó chịu quá...

Cô bé không nói gì, đưa miếng bánh cuối cùng trên tay lên miệng nhai một cách bình thản, đám người kia lại càng thấy bức bối hơn.

Ào...

Lần này là nguyên một ly nước dâu dội xuống đầu cô bé, mái tóc cô ướt nhem, chiếc áo sơ mi chảy tong tong nước, Anh Vũ hơi nhú mày, nhưng rồi cô bé lại thầm mỉm cười. Cũng may là lần này tụi nó không dùng nước nóng tạt vào người cô.

-Các cậu đang làm gì vậy ? Minh Nhật đi lại nắm tay thẳng bạn kia xô ra. Anh Vũ hơi ngược lên, cả căn tin xôn xao lên vây quanh họ. Minh Nhật đưa cho Anh Vũ tờ khăn giấy lo lắng.-Anh Vũ, cậu không sao chứ ? lau nước đi.

Anh Vũ không nói gì, cô bé cũng không đưa tay lên nhận lấy tờ khăn giấy mà lẳng lặng đứng dậy bỏ đi ra ngoài.

-Anh Vũ !!! Phía sau cô bé, Minh Nhật vẫn nhìn theo lo lắng.

Đang định đi lên lớp học thì Anh Vũ nghe có tiếng ồn ào phía góc sân trường, hình như đám bạn của Leo đang đánh ai đó, cô bé nhú mày vội đi lại.

-Thằng khốn. Mày là bạn thân của con nhãi đó phải không ? Vậy là mày cũng cùng nó lừa đảo Leo phải không?

-Tụi mày quên là trước đây thằng này đã từng đánh lén Leo sao, chính con nhãi kia cứu nó chứ ai?

Những tiếng đá đá ục ục vang lên, giữa đám lộn xộn đó Anh Vũ đã nhận ra Mãi, cậu nhóc đang bị mấy đứa kia đánh túi bụi, cô vội vàng chạy tới.

-Đủ rồi đó, các cậu đang làm gì vậy ? Anh Vũ nắm chặt một thanh sắt đang chuẩn bị vung vào người Mãi, bọn này lập tức quay sang cô bé.

-Mày tới cũng đúng lúc lắm, tụi tao cũng đang muốn đi kiếm mày đây.

-Anh Vũ, cậu mau chạy đi.

Mãi vội gượng dậy nhìn cô bé lo lắng, khuôn mặt cậu bầm dập thâm tím, bộ đồng phục xộc xệch lấm lem, Anh Vũ hơi cau mày. Cô bé vội đi lại đỡ cậu dậy.

-Cậu không sao chứ ?

-Đập con nhỏ đó đi tụi mày.

-Đương nhiên, mấy khi tóm cổ được nó ở chỗ vắng vẻ thế này chứ.

Mấy đứa nhóc kia lập tức vây lấy Anh Vũ, vài thanh sắt vung tới tấp vào người cô bé, Anh Vũ đưa tay ra đỡ, cánh tay cô đau nhói. mấy đứa nhóc hung hăng kia không có vẻ gì là muốn dừng lại cả...

Bốp...

Anh Vũ tung một cú đá, một cậu bé loạng choạng ngã ra đất, thanh sắt trong tay nó văng lên trời, Anh Vũ đưa tay ra chụp lấy rồi quay lại bọn nhóc gần giọng.

-Đủ rồi đó, bọn trẻ trâu này. Muốn đánh nhau với tao sao ? Tụi mày chưa có cửa đâu ! Thanh sắt trong tay cô bé quay tròn rồi chĩa vào đám nhóc cảnh cáo.-Thằng nào muốn lên trước ?

Vài đứa trong bọn nhìn cô bé hơi ái ngại, nhưng đám nhóc này vẫn còn hăng máu lắm, sau vài giây định thần thì tụi nó cũng lập tức nhào vào....

-Các em đang làm gì ở đây thế ?

Tiếc là thầy hiệu trưởng đã xuất hiện, bọn nhóc vội bỏ chạy toản loạn, sắp kết thúc năm học rồi, nếu bây giờ bị gọi phụ huynh vì tội đánh nhau sẽ bị hạ hạnh kiểm là cái chắc, nặng hơn nữa là sẽ bị đuổi học hoặc chuyển sang trường khác, vì ngôi trường này rất có kỉ luật. Chỉ còn lại Anh Vũ và Mãi đang ngồi dưới đất, trên người bầm dập vết thương. Đi lại gần Anh Vũ, ông thầy đẩy chiếc kính trên mắt lên cao nhìn cô bé cảnh cáo.

-Anh Vũ ! Em biết đàn đúm đánh nhau từ khi nào thế hả ?

-Thưa thầy, Anh Vũ không đánh nhau, bạn ấy chỉ can thiệp bảo vệ em khỏi mấy bạn kia thôi. Mãi vội lên tiếng thanh minh cho cô bé, ông thầy nhìn cậu hơi nhíu mày.

-Anh Vũ ! Tôi nghe ở bên ngoài em rất đáng sợ, nhưng đây là trường học. Sắp đến kì thi học kì rồi, tốt nhất em đừng có gây chuyện trong trường nữa, nếu không, cho dù anh trai của em có là giám đốc công ty nào đi nữa, tôi cũng không để em ở lại tiếp tục theo học ở đây đâu.

-Vâng...

Anh Vũ không cãi lại điều gì, cô bé chỉ im lặng gật đầu, hiệu trưởng đi rồi cô cũng bỏ đi.

-Anh Vũ ! Mãi gọi với theo lo lắng.

-Mãi...Xin lỗi cậu, nhưng hãy tránh xa tớ ra đi, cậu không cần chịu rắc rối vì tớ đâu. Nói rồi cô bỏ đi vào lớp, cậu bạn phía sau vẫn nhìn theo khó hiểu.

Vào giờ học, Leo hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy những vết bầm trên tay Anh Vũ, bộ váy của cô bé cũng lắm lem vết bẩn, cậu đoán mấy người bạn của cậu lại tìm cô bé gây chuyện rồi, nhưng cậu vẫn im lặng, cậu không muốn hỏi han gì Anh Vũ nữa. Cậu đang tập quên cô đi...

65. Chương 64

Chap 64: Săn đuổi

Giờ tan học...

Anh Vũ đi bộ ra ngoài cổng trường, hôm nay ông vệ sĩ kia có việc gấp phải làm cho Khôi Vỹ nên Anh Vũ tự đi về bằng xe bus. Cô bé cũng không muốn đi về nhà vội, bếp đã hết đồ ăn, cô bé muốn vào siêu thị mua một ít thực phẩm về dự trữ. Siêu thị gần trường học của cô lúc nào cũng đông nghịt người, trước khi đi đến gian hàng đồ ăn, cô tạt ngang qua gian mỹ phẩm và ngắm nghía những thỏi son môi với vẻ thích thú. Dạo này thời tiết hơi lạnh khiến môi cô hơi khô, cô muốn mua một thỏi son dưỡng ẩm....

Và có một điều làm cho cô giật mình, khi vô tình nhìn qua chiếc gương lớn trên tường, cô thấy có vài người ở phía sau đang quan sát mình....

Anh Vũ nhú mày, cô hơi lướt ánh mắt qua chiếc gương, dường như những kẻ này đang đi theo cô, Anh Vũ quay đi, cô tự nhủ là mình đã quá lo lắng. Nhưng khi đến gian hàng trang phục trước mặt thì cô bé đã có thể khẳng định những người này đúng là đang bám theo cô. Anh Vũ cảm thấy hơi lo lắng, nhưng cô vẫn làm ra vẻ như không hay biết chuyện gì. Cô vẫn đi lang thang trong siêu thị và tìm cách cắt đuôi những kẻ này...

Đám người kia vẫn bám sát lấy cô bé. Anh Vũ nhú mày, cô lấy điện thoại ra dẫn đo, không biết có nên gọi cho Khôi Vỹ tới đón cô hay không ? Bọn người này có lẽ là thuộc hạ của Hoàng Long sai đến, chắc chắn bây giờ cũng có vài kẻ chờ sẵn cô ở bên ngoài, trong siêu thị có camera chống trộm và bảo vệ nên bọn chúng không dám làm gì, nhưng nếu bước ra bên ngoài thì cô không biết bọn chúng sẽ làm gì...

Anh Vũ tần ngần nhìn chiếc điện thoại, hôm nay Khôi Vỹ có một cuộc họp rất quan trọng với đối tác, nếu gọi đến giữa chừng có thể ảnh hưởng không tốt đến công việc của anh ấy, nghĩ vậy cô bé lại cất chiếc điện thoại vào trong túi. Anh Vũ quyết định sẽ tự tìm cách thoát khỏi bọn này...Cô bé đi đến gian hàng áo khoác lấy vài cái bỏ vào giỏ đi đến phòng thay đồ và biết chắc là bọn bám đuôi cũng đang theo sát mình...

Cũng may là phòng thay đồ hôm nay khá đông người, Anh Vũ vội lao vào một căn phòng và mặc lên chiếc áo trùm kín mít người, trong lúc bọn kia lơ đãng, cô vội hòa vào đám đông rồi chuồn thẳng ra ngoài. Không còn tâm trạng để mua đồ nữa, Anh Vũ vội bỏ lại chiếc áo khoác vào giỏ đồ rồi đi thẳng ra cửa sau, đám người kia bắt đầu lao đi tìm cô, và bọn này cũng đoán là cô sẽ đi ra từ cửa sau....

Những bước chân đang huỳnh huỵch đuổi theo...

Anh Vũ cố bỏ chạy thật nhanh khỏi siêu thị để những kẻ kia không nhìn thấy, qua một con hẻm nhỏ, cô bé dừng lại thở dốc. không thấy bóng dáng bọn người kia đâu nữa, có lẽ đã cắt đuôi được rồi.

Chợt...

Bộp...

Một bàn tay vỗ mạnh lên vai Anh Vũ, cô bé giật mình vội quay lại tung một cú đấm vào kẻ đứng sau mình, nhưng kẻ đó đã chụp được tay cô.

-Minh Nhật ! Và Anh Vũ thở phào nhẹ nhõm, trước mặt cô là Minh Nhật.-Sao cậu ở đây ?

-Khoan hãy nói, có vài kẻ bám theo cậu , đi khỏi đây mau.

Cậu vội kéo tay Anh Vũ núp vào một góc khuất của con hẻm, ngay sau đó là một đám người đang đuổi theo Anh Vũ chạy qua. Cô bé nhú mày, bọn này đang tìm đuổi bắt cô.

-Có chuyện gì xảy ra vậy Anh Vũ? hình như bọn người đó đang đuổi theo cậu, họ là ai vậy ? Sau khi đám người kia đi qua rồi, Minh Nhật mới quay sang cô bé lo lắng, Anh Vũ vội vã khỏa lấp.

-Không có gì đâu, ngày trước tớ đã đắc tội với bọn người này nên giờ tụi nó muốn trả thù đó mà.

-Cậu nói dối !

Minh Nhật nhìn cô bé nhú mày, Anh Vũ thấy hơi hụt hẫng.

-Tớ....

-Cậu đang định làm gì vậy, Anh Vũ ? Đám người đó là của Hoàng Long hay Trường Dương sai tới tìm cậu vậy? Cậu đang bị họ nhắm vào đúng không?

-Sao cậu lại nói vậy, Minh Nhật ?

-Tờ báo mới ra có đăng tin công ty Paradise của Hoàng Long sắp phá sản, tớ đoán là anh Vỹ đã làm điều này, bây giờ Hoàng Long đang nhắm vào hai anh em cậu phải không ? Có phải vì vậy mà cậu mới cố gắng cô lập mình với mọi người hay không?

Anh Vũ nhú mày, đôi mắt hơi rơm rớm.

-Minh Nhật...Cô bé cúi gằm xuống rồi nhìn lên cậu tha thiết. -Tớ xin cậu, Minh Nhật, nếu còn coi tớ là bạn...hãy tránh xa tớ ra...

-Anh Vũ ?

-Làm ơn đi, Minh Nhật, coi như tớ cầu xin cậu...

-Anh Vũ...Minh Nhật nhú mồm...

-Tớ có thể tự bảo vệ mạng sống của mình, nếu chỉ có một mình, tớ có thể tự bảo vệ được ình, nhưng tớ không thể bảo vệ được cho các cậu, nếu lại gần tớ, các cậu cũng sẽ bị cuốn vào nguy hiểm. Lẽm, anh trai tớ, bác Minh Đức...như vậy quá đủ rồi. Tớ không muốn ai bên cạnh bị liên lụy nữa...

-Anh Vũ...

-Điều này tốt cho cả tớ và các cậu. Nên hãy làm theo lời tớ...

Anh Vũ không nói gì nữa, cô bé nhắm chặt mắt quay vội đi. Cô bỏ chạy, cố bỏ chạy thật xa khỏi đứa bạn của mình, từ bây giờ cô không cho phép mình được lại gần ai nữa, mọi người sẽ vì cô mà chết, không thể để điều đó lặp lại nữa, không thể...

....

-Thưa ông chủ, chúng tôi mất dấu con bé rồi...Trước cửa siêu thị, một tên thuộc hạ của Hoàng Long gọi điện báo cáo kết quả.

“Tụi bay là đồ ăn hại, có một con nhãi ranh mà cũng không bắt được sao ? Tao thuê tụi bay về làm gì chứ?”

Tên thuộc hạ xanh mặt, Hoàng Long đã nổi giận, có thể đám này sẽ mất vài ngón tay vì không hoàn thành nhiệm vụ, nó vội vàng giải thích.

-Xin lỗi ông chủ, nhưng con bé đó rất cảnh giác, nó phát hiện ra có người đi theo nên tìm cách chạy mất trước khi tụi em tóm được.

“Thế cho nên tao mới nói tụi bay là đồ ăn hại, thôi lết xác về đây trước khi Khôi Vỹ cho người tới hốt xác tụi mày...”

Tút...tút...tút...

-Mẹ kiếp !!!!

Chiếc điện thoại vỡ nát dưới sàn nhà, Hoàng Long lồng lộn lên khua hết cả đồng li trên bàn xuống đất, gã quản gia vội vàng đi lại xoa dịu.

-Ông chủ, xin hãy bình tĩnh lại, lần tới tôi nhất định sẽ bắt được con bé đó về cho ông.

-Hừ, tốt nhất là như vậy, con nhãi chết tiệt đó thật biết trêu ngươi người khác mà.

-Ông chủ, ông có chắc là chúng ta cần con bé đó hay không. Tay quản gia nhìn sang thắc mắc.

-Hừ...mày thì biết gì, công ty của tao đã bị Khôi Vỹ dồn vào đường cùng rồi, phá sản chỉ còn là vấn đề thời gian nữa thôi, bây giờ cách duy nhất là phải bắt cho được con bé Anh Vũ để uy hiếp nó dừng lại, còn nếu không thì giết con bé cũng được, con bé mà chết sẽ là cú sốc tinh thần lớn đối với nó, thằng nhóc sẽ phải dừng lại. Cho nên lần tới mày không được phép thất bại nữa.

-Tôi nhớ rồi, thưa ông chủ, lần tới tôi nhất định sẽ tóm cổ con nhóc về cho ông.

-Nếu không bắt được nó thì cứ khử nó đi.

-Vâng.

.....

Giờ ra chơi...

-Leo !

Minh Nhật đi lại trước bàn đưa cho Leo lon nước ép cà chua, Leo đang dán mắt vào một bài tập toán hình của đề thi đại học năm trước. Nhìn đồng đề thi trên bàn của Leo đã nhàu nát, cậu mỉm cười.

-Chưa gì đã chuẩn bị kiến thức thi đại học rồi sao ? Cậu lo xa quá rồi đó.

-Tớ chỉ thích thú với mấy bài toán khó ở trong này thôi. Leo vừa nói vừa đưa lon nước lên miệng.

-Leo à. Tớ muốn nói với cậu vài chuyện liên quan đến Anh Vũ. Leo hơi nhứ mày, lon nước được hạ xuống.-Sa Lệ đã kể cho cậu nghe những gì về câu chuyện xảy ra trước đây ?

-Cậu đừng nói đến vấn đề này được không, tớ không muốn nghe bất cứ điều gì liên quan đến cô ta nữa...Leo nói rồi đứng dậy bỏ đi ra ngoài, Minh Nhật cũng vội đi theo sau....

-Leo ! Nghe tớ nói đã, tớ không biết Sa Lệ đã nói gì với cậu, nhưng tớ chắc chắn là cô ta không kể hết tất cả sự thật với cậu đâu, thực ra Anh Vũ....

-Đủ rồi !!!!

Leo quát um lên, đôi mắt cậu sắc lẹm giận dữ, cậu không để Minh Nhật kịp nói thêm gì nữa, chính xác thì cậu không muốn nghe tất cả mọi thứ có liên quan đến Anh Vũ, cậu đang muốn quên cô bé đi...

-Cậu có biết trước đây cậu yêu Anh Vũ đến mức nào không, Leo ? Anh Vũ...

-Cô ta là người hại chết bố tôi, lừa gạt tôi, cướp Blue Rose của tôi, đó là tất cả những gì tôi biết.

Leo giận dữ quay đi, Minh Nhật cũng không thể thốt lên lời nữa. Đi đến góc hành lang, Leo bỏ vỏ lon nước vào thùng rác rồi đưa tay lên gạt vệt nước đỏ trên môi, cậu nhứ mày cậu hơi bắn khoăn, nước cà chua khiến cậu nhớ lại một thứ gì đó, mỗi lần cậu uống thứ này, trong đầu cậu có gì đó vụt qua, Leo không nhớ chính xác đó là gì, nhưng cậu biết rằng nó có liên quan đến thứ này...

-Vị nước cà chua...hơi nhạt...

Leo lặng lẽ bỏ đi xuống cầu thang, những lời nói của Minh Nhật lại vang lên trong đầu cậu...

“Cậu có biết trước đây cậu yêu Anh Vũ đến mức nào không...”

Yêu Anh Vũ...

Leo cười buồn. Ngay cả bây giờ cậu còn cảm thấy mình yêu cô bé đến phát điên lên được, nhưng cậu không thể ở gần cô bé được, vì Anh Vũ nào có yêu cậu, cô ấy chỉ cần Blue Rose của cậu mà thôi, bây giờ cô ấy đã có được rồi thì cậu đâu còn giá trị gì với cô ấy nữa chứ ?

Anh Vũ...

Đầu óc cậu quay cuồng, mỗi lần nghĩ về Anh Vũ cơn đau lại dồn lên nhức nhối, bước chân của Leo loạng choạng rồi khụy xuống, mọi thứ trước mắt dường như nhạt nhòa đi rồi, chỉ còn hình ảnh của Anh Vũ...

Anh Vũ....

Và đúng là cô bé đang ở trước mặt cậu...

-LEO !!!!!

Anh Vũ giật mình lao ra ôm lấy Leo. Leo đang lao từ trên cầu thang xuống, cũng may là cô đã kịp ôm lấy cậu, nhưng đầu Leo đập mạnh vào mũi cô bé khiến cô đau nhói, Anh Vũ cũng không có thời gian lo ình, Leo ngã xuống đè lên người cô, nhưng hình như cậu không bị thương.

-Leo !!! Anh có sao không ? Leo !!!!

Cô bé vội vã gượng dậy đỡ cậu nằm xuống, Leo vẫn nằm im bất động, dường như vết thương của Leo có vấn đề, Anh Vũ để ý dạo này cậu rất hay bị đau đầu, lần trước Leo cũng đau đầu rồi ngắt đi, Anh Vũ đã nói Sa Lệ đưa Leo tới bệnh viện tái khám, nhưng dường như cô tiểu thư đồng đánh đó chỉ lo ấy buổi tiệc tùng của mình chứ không quan tâm gì đến sức khỏe của Leo cả. Anh Vũ nghiêng chặt rằng, sao Leo vẫn nằm im bất động như vậy chứ...

-Leo...Leo !!!! Đừng làm em sợ, anh mau tỉnh lại đi, tỉnh lại đi !!!!

Leo nằm im. Cô bé khóc nức lên vội lay người cậu, cậu vẫn không tỉnh lại, vài giọt máu cam của Anh Vũ rơi xuống mặt Leo, cô bé cũng không biết là mũi mình đang chảy máu...

-Leo !!!! Leo!!!!

Anh Vũ có vẻ hoảng loạn hơn khi Leo cứ nằm im bất động, nước mắt cô bé trào ra nhiều hơn, cả người cô run rẩy. Và cô cảm thấy căm thù bản thân mình, chỉ vì cô mà Leo mới ra nông nỗi này. Đáng lẽ ra ngay từ đầu cô không nên tìm cách trả thù cho anh trai mình, cô không nên kéo Leo vào rắc rối của cô. Nếu cô không đối đầu với Hoàng Long thì bố Leo đã không mất, Leo cũng không bị mất trí nhớ. Tất cả là tại cô...

-Leo !!! Em sai rồi, em không nên trả thù, em không nên làm liên lụy đến anh...

Cô bé khóc nức lên, hai bàn tay bé nhỏ run run nắm chặt lấy áo của Leo. Cô đang ước cho thời gian quay trở lại, nếu có thể quay lại được quá khứ, chắc chắn Anh Vũ sẽ không tìm cách trả thù nữa, cô sẽ thật trân trọng những giây phút được ở bên cạnh Leo, cô sẽ cố gắng tạo ra một tương lai hạnh phúc cho Leo, sẽ không để cậu gặp nguy hiểm vì mình nữa...

Chắc chắn...

-Leo...Tỉnh lại đi Leo...Đừng bỏ em lại một mình...Xin đừng bỏ em lại một mình...Leo...

Anh Vũ ôm chặt lấy cậu khóc nức nở, Leo hơi cựa người, cậu thấy ngực áo mình có vài giọt nước ấm áp. Anh Vũ vội ngừng lên. Leo đã mở mắt ra, cậu đang nhìn cô bé, đôi mắt cô nhạt nước, nhưng cô vẫn mỉm cười hạnh phúc...

-Leo !!!! Anh tỉnh lại rồi...Leo...Anh có sao không....Anh đau ở đâu?

-Sao em lại khóc...Leo vẫn nằm im, cánh tay cậu đưa lên gạt một giọt nước mắt của cô.-Sao em lại khóc ? Sao lại lo cho tôi...

-Leo...

Anh Vũ không biết nói gì nữa, cô chỉ nhìn cậu và rơi nước mắt, Leo chợt nhớ lại trước đây Anh Vũ cũng chỉ biết ở bên cạnh cậu và khóc, nhưng không hiểu sao những lúc đó trái tim Leo muốn tan chảy vì những giọt nước trong veo đó, những lúc cô bé khóc, cậu chỉ muốn ôm chặt lấy Anh Vũ vào lòng và lau nước mắt cho cô bé mà thôi.

Chợt chiếc nhẫn lồng qua sợi dây chuyền trên cổ Anh Vũ lộ ra, Leo thấy nó là một cặp khớp với chiếc nhẫn cậu đang đeo trên tay, rồi cậu lại nhớ đến lời nói của Minh Nhật...

“Cậu không biết trước đây cậu yêu Anh Vũ đến chừng nào đâu...”

-Leo !!!!

-Đại ca !!!

Có tiếng huyên náo trên cầu thang, đám bạn của Leo và Sa Lê đang chạy xuống, và cả bọn đều giật mình khi thấy Leo đang nằm dưới đất.

-Đại ca, anh sao vậy ?

-Anh ngã cầu thang sao, trời ơi, máu...

Cả đám xông xáo hét toáng lên khi thấy trên mặt và ngực áo của Leo dính đầy máu, thực ra đó không phải là máu của Leo, đó là máu cam của Anh Vũ dính vào cậu khi cô bé cúi xuống ôm lấy cậu. Vài kẻ cũng nhận ra sự có mặt của Anh Vũ.

-Con khốn này, mày đã làm gì Leo ?

Bốp...!!!!!!

Sa Lê quay sang gào lên và giang tay tát một cú thật mạnh vào mặt Anh Vũ, cô bé ngã về sau, máu cam của cô lại nhòe ra chảy tong tong xuống áo...

-Cút đi, con khốn...

-Mày lại định làm gì Leo chứ ?

Cả đám người quay sang chửi rửa cô bé và ném cho cô những cái nhìn khủng khiếp, rồi họ đỡ Leo dậy để đưa cậu lên phòng y tế. Leo vẫn lặng im nhìn, đôi mắt đen thẳm của cậu vẫn không biểu hiện một chút cảm xúc nào. Cơn đau đầu của cậu cũng đã qua.

-Cút đi !!! Mày không nghe thấy bọn tao nói gì sao ?

-Tránh đường để bọn tao đưa Leo xuống phòng y tế, con khốn !!!

Đám bạn nhìn cô bé giận giữ. Anh Vũ không nói gì, cô bé gượng dậy bước đi, đôi chân cô loạng choạng, chân trái hơi đau, hình như khi nãy ngã xuống nó bị bong gân rồi. Leo vẫn lặng im nhìn theo cô...xa dần...

Ra về...

“Mày biết gì chưa ? Con nhỏ đó xô Leo xuống từ cầu thang đó”

“Trời, sao nó ác vậy, Leo đã làm gì nó chứ...”

“Ai biết được, chắc nó muốn trả thù cậu ấy vì đám đàn em đã đánh nó...”

Những tiếng xì xào không ngừng vang lên bên tai Anh Vũ, những ánh mắt soi mói vẫn chĩa vào cô ác cảm. Bây giờ thì cả trường đều coi cô là ác quỷ thật rồi. và Anh Vũ vẫn cứ vậy, mặc nhiên bước đi không để ý đến những gì xảy ra xung quanh.

Trên sân trường rộng thênh thang, ác quỷ bé nhỏ vẫn bước đi trước sự căm ghét của tất cả mọi người, và điều duy nhất cô cảm nhận được lúc này là sự cô đơn...

Chân trái cô đau nhói. Anh Vũ dừng bước ngồi xuống bên vệ đường, hôm nay cô tan học sớm nên ông vệ sĩ vẫn chưa đến đón, ngồi một mình, cô lặng im nhìn những vạt nắng lấp lánh trên những ô cửa sổ trước mặt, một cơn gió ulla qua hất nhẹ vạt tóc của cô ra sau, Anh Vũ chợt nhớ đến ngọn gió mát lạnh mang vị mặn muối biển, đã lâu rồi cô chưa đi ra biển chơi. Đã lâu rồi không còn ai cùng cô đi ra biển nữa. Anh Vũ cũng không muốn ra đó một mình, vì có ai đã nói với cô là đứng một mình trước đại dương mệnh mỏng sẽ rất đáng sợ. Anh Vũ hiểu điều đó. Và thế giới của cô bây giờ cũng giống hệt như đại dương mệnh mỏng vậy. Trước đại dương đó, chỉ có một mình Anh Vũ...

Thật cô độc...

Nước mắt cô bé hơi nhòe ra...

-Lần nào gặp em, anh cũng thấy em ở trong tình trạng vô cùng thảm hại nhỉ?

Một giọng nói vang lên bên cạnh, Anh Vũ ngước lên, và cô cũng người trong vài giây...

Bông hoa hồng đen khẽ rung động, một người con trai mang trên người bộ đồ đen bí ẩn, ánh mắt lạnh lùng rất ít khi biểu hiện cảm xúc...

Ác quỷ đang đứng trước mặt cô...

-Trường Dương...

-Hô ! Lần này em không có vẻ gì là ngạc nhiên hay sợ hãi khi nhìn thấy anh nhỉ ?

Trường Dương mỉm cười đi lại gần cô bé, vẫn là nụ cười nửa miệng kiêu ngạo và bí ẩn đó, nhưng quả thật lần này cô bé không có cảm giác gì nữa. Anh Vũ đưa đôi mắt trong veo lướt qua với vẻ lơ đãng.

-Sao thế ? Sao lại ngồi đây một mình. Thiên thần của em đâu rồi ?

Trường Dương đi lại cúi xuống cầm chân cô bé hơi giơ lên. Anh Vũ giật mình, cổ chân cô đau nhói, nó đang bị cánh tay thô bạo của anh ta bóp chặt. Cô bé nhăn mặt...

-Không bị trật khớp đâu, chỉ bong gân nhẹ thôi, nhưng đừng cử động nhiều nếu không sẽ sưng lên đó.

Sau cùng Trường Dương cũng nhẹ nhàng buông ra, rồi anh đi lại ngồi xuống bên cạnh Anh Vũ, cô bé vẫn cứ ôm lấy cái chân xuyt xoa, gã này không biết có phải lang băm không nữa, không biết chữa bệnh thì đừng có tự tiện làm cho vết thương của người ta đau thêm chứ.

Thấy Anh Vũ nhăn nhó, anh phì cười, lúc này thì Anh Vũ mới quay sang ngạc nhiên. Trường Dương mới cười ư? Cô không nhầm, đúng là cô vừa thấy anh ta cười. Không ngờ Trường Dương cũng có lúc cười được như vậy, nụ cười của anh ta cũng đẹp đó chứ, nó rất đặc biệt, phải nói là mang thương hiệu rất riêng của ác quỷ...

-Anh tới đây làm gì ?

-Tình cờ anh đi ngang qua đây thôi, anh thấy có vài con chó hoang hình như đang săn mồi ở đây nên dừng lại một chút.

Trường Dương vừa nói vừa đưa ánh mắt về phía con hẻm nhỏ, Anh Vũ quay sang hơi giật mình, trong đó là những kẻ hôm trước đã bám theo Anh Vũ, và bọn này dường như cũng đang ở đây đợi cô. Anh Vũ hơi nhú mào, chân cô bây giờ đau nhói, nếu phải đánh nhau chắc chắn không trụ được lâu, còn bỏ chạy thì lại càng không thể rồi. ông vệ sĩ của cô vẫn chưa đến, phải làm sao đây ?

-Đừng sợ ! Trường Dương đặt tay lên mái tóc cô bé từ phía sau vuốt nhẹ.-Chỉ cần ở bên cạnh anh, không kẻ nào dám đụng vào em đâu!

Anh Vũ ngơ ngác, anh ta muốn bảo vệ cho cô ư ? Cô bé hơi nhú mào nhìn sang, những kẻ kia vẫn đứng lấp ló trong con hẻm, hình như sự xuất hiện của Trường Dương khiến chúng không thể hành động được. Hoạt động trong thế giới ngầm, không kẻ nào là không biết đến ông trùm Trường Dương khét tiếng, hẳn nhiên đám ruồi muỗi đó có ăn gan hùm, mật gấu cũng không dám làm gì đắc tội với anh rồi. Anh Vũ cúi xuống đắn đo, cũng không còn cách nào khác, đành cố ngồi lại với gã ác quỷ một lát vậy, dù sao cô cũng chưa muốn chết...

-Sao anh lại muốn giúp tôi ? Anh Vũ quay sang Trường Dương, nhưng trả lời câu hỏi của cô vẫn là nụ cười nửa miệng và ánh mắt khó hiểu.-Lần trước...chính anh đã cứu tôi sao?

Cô bé hơi cúi xuống, cô còn nhớ hôm hỏa hoạn ở ngôi nhà của Leo, trước khi ngắt đi cô đã thấy Trường Dương. Chính Trường Dương đã hạ hết đám người của Hoàng Long khi chúng muốn giết cô và Leo, nhưng Anh Vũ vẫn không hiểu tại sao anh ta lại làm như vậy, có lý do gì để anh ta phải cứu Anh Vũ đâu chứ...

Trường Dương chống tay ra sau, khuôn mặt thanh tú ngược lên những ô cửa sổ lấp lánh trước mặt, một cơn gió nhẹ thổi qua, vạt tóc của Anh Vũ hơi tung ra, cô bé lại quay sang nhăn nhó.

-Đừng im lặng như vậy nữa, tôi không hiểu được nụ cười kì cục chết tiệt của anh đâu, tôi muốn biết tại sao anh lại cứu tôi, anh muốn gì ở tôi?

-Anh muốn có em !Một câu trả lời kì cục được Trường Dương thốt ra khiến Anh Vũ ngệt mặt.

-Hả ?

-Anh yêu em. Đó là sự thật, tin hay không thì tùy em. Nhưng anh muốn em là của anh, anh không muốn kẻ nào đụng vào em cả, cho dù em có chết thì người giết em cũng phải là anh chứ không phải một kẻ nào khác.

Anh Vũ hơi lùi ra xa, đúng là giọng điệu của ác quỷ, nghe rợn tóc gáy. Cô đang cân nhắc xem mình có nên bỏ chạy đi không? Có lẽ bây giờ vẫn còn kịp. ...

-Nếu có một kẻ nào đó dám làm hại đến em, anh nhất định sẽ giết nó. Trường Dương quay sang đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô bé.-Anh rất yêu em, anh nhất định sẽ có được em, vì vậy anh không muốn ai làm hại đến em cả.

Ngệt mặt 3s. đôi mắt trong veo chớp chớp, cô có nghe nhầm không ? Ác quỷ đang tỏ tình với cô sao ? Anh ta cũng biết yêu sao? Nhưng mà...

-Anh chính là người đã giết anh trai tôi. Anh Vũ lạnh lùng nhìn anh ta với ánh mắt vô cảm.

Trường Dương hơi nhú mào, Anh Vũ đã chứng kiến chuyện này, cô bé sẽ không bao giờ quên đi mối hận đối với anh, dù cho anh có làm gì cô bé cũng sẽ không tha thứ cho anh. Anh Vũ cũng cười thâm, có lẽ sự thù hận của Leo giành cho cô cũng nặng nề giống y như cô căm hận Trường Dương vậy, mối thù người thân bị hại chết thật khó để tha thứ...

-Em có muốn giết anh để trả thù không ?

-Không.

-Tại sao ? Câu trả lời của cô bé làm Trường Dương hơi bất ngờ.-Không phải em và Khôi Vỹ đang làm mọi thứ để trả thù hay sao ? Sau khi Paradise sụp đổ, kế tiếp theo Khôi Vỹ và em tìm đến sẽ là anh, không phải sao ?

-Không...Tôi hối hận rồi. Anh Vũ cau mày, đôi mắt đen buồn thẳm.

-Hối hận ?

-Chỉ vì mong muốn trả thù mà tôi đã đánh mất đi rất nhiều thứ quý giá, tôi đã sai khi nghĩ rằng mình có thể bắt chấp tất cả để trả thù, đến bây giờ tôi đã hiểu, trả thù không thể mang Anh Khôi quay trở lại, nó không thể khiến tôi thanh thản được, nó chỉ cướp đi của tôi nhiều thứ quan trọng hơn thôi. Đáng lẽ tôi không nên trả thù. Tôi hối hận rồi... rất hối hận...

-Em đang muốn nói đến thằng nhóc họ Hoàng đó hả? nghe nói sau vụ tai nạn nó đã bị mất trí nhớ và hình như nó với Khôi Vỹ cũng đang có mâu thuẫn gì phải không ? Chỉ vì thằng thiên sứ trắng đó mà em muốn dừng lại tất cả sao ? Nó rất quan trọng với em sao ?

Trường Dương nhìn cô bé lạnh lẽo, Anh Vũ không trả lời, đôi mắt trong veo không còn nhìn thực tại nữa, nó đã lạc đến một nơi xa xôi nào đó của quá khứ...

-Được rồi, anh không quan tâm em có muốn trả thù hay không, nhưng anh trai em chắc chắn sẽ không dừng lại đâu, nếu sau này nó đối đầu với anh thì anh cũng không ngần ngại hạ gục nó. Và khi đó...Anh Vũ, em sẽ là của anh...

Anh Vũ không trả lời, nhưng điều Trường Dương nói sẽ không xảy ra đâu, Khôi Vỹ và cô đã quyết định sau khi hạ gục Hoàng Long sẽ rời khỏi nơi này rồi, cô sẽ không tiếp tục trả thù Trường Dương nữa, dù có làm được thì Anh Khôi cũng đâu có quay trở lại với cô nữa, trả thù chỉ cướp đi nhiều thứ bên cạnh Anh Vũ hơn thôi, và chưa bao giờ cô nhận ra trả thù lại vô nghĩa như vậy...

Đúng...

Trả thù thật vô nghĩa....

Chiếc xe hơi màu trắng của Khôi Vỹ đã đến trước cổng trường đón cô, ông vệ sĩ bước ra hơi lo lắng khi nhìn thấy Trường Dương đang ngồi cạnh Anh Vũ, mấy tên sát thủ trong con hẻm nhìn ra với vẻ nhăn nhó khó chịu, lần này có vẻ như lại thất bại nữa rồi...Anh Vũ đứng dậy đi đến chiếc xe hơi. Trường Dương cũng đứng dậy, trước khi quay đi anh ta còn cúi xuống thì thầm vào tai Anh Vũ:

“Thiên thần luôn ở cạnh em, còn ác quỷ sẽ luôn ở sau lưng em. Nhớ nhé...”

Anh Vũ hơi quay sang, Trường Dương đã bước vào xe, cô bé hơi nghĩ ngợi, không biết những gì anh ta nói khi này có phải để cho cô nghe hay không, và không biết cô có nghe nhầm gì hay không, những lời đó thật khó hiểu...

66. Chương 65

Chap 65: Một mảnh kí ức

Tại ngôi biệt thự đồ nát...

Leo dừng xe lại chậm chậm bước ra, căn nhà trước đây của cậu đã trở thành một đồng đồ nát hoang tàn, vẫn chưa ai nghĩ đến việc tới dọn dẹp lại nơi này, lâu ba căn nhà đã đổ sụp xuống kéo theo cả những tầng bên dưới chất chồng lên nhau, mấy bức tường còn dấu vết của trận hỏa hoạn, bức tường vỡ nhăm nhở lộ ra những viên gạch đỏ. Leo nhìn mọi thứ với đôi mắt vô cảm, chẳng còn lại gì ở nơi này nữa, mọi thứ trở nên

thật hỗn độn giống như suy nghĩ của cậu bây giờ vậy. Leo thở dài, cậu chậm chậm ngồi xuống bên một bức tường bê gần đó, không hiểu vì lý do gì mà tự đứng cậu lại muốn quay về đây, cậu thậm chí chẳng nhớ được thứ gì còn sót lại nữa...

Một cơn gió ulla qua, Leo đưa tay lên gạt một vạt tóc đỏ ra sau, cậu đang ngồi lặng yên trước đồng hồ cát, mấy bức tường trên cao rạn vỡ cứ chực đổ ào xuống dưới. Đầu cậu trống rỗng, đôi mắt đen thẳm nhìn ra xa xa, Leo chợt nhớ lại hình ảnh của Anh Vũ khi sáng, cô bé đã khóc vì cậu, những giọt nước mắt đỏ không giống như cô bé đang đóng kịch chút nào, mà Anh Vũ thì cần gì phải đóng kịch nữa chứ, cậu đâu còn giá trị gì với cô ấy nữa đâu, Blue Rose đã bị Khôi Vỹ cướp rồi, sao Anh Vũ vẫn còn quan tâm đến cậu làm gì chứ...

Đôi mắt Leo sụp xuống, cậu co một chân lên, một chân duỗi thẳng ra, đôi mắt ngược lên nhìn trời, bầu trời chiều đỏ rực hoàng hôn. Chợt có một vệt sáng rơi vào mắt Leo, cậu hơi nhíu mày, trên một bức tường trước mặt cậu có thứ gì đó đang phản chiếu ánh sáng mặt trời. Leo chậm rãi đi lại nhặt nó lên, là một chiếc lọ thủy tinh nhỏ có một mảnh giấy bên trong. Leo hơi nhíu mày, chiếc lọ này là gì ? nó đã ở trong nhà cậu trước đây sao? Rồi một thứ chợt vụt qua đầu cậu, cậu nhớ tới Anh Vũ, cô bé đó đã từng nói với cậu về điều ước của biển cả, hình như là thả một chai thủy tinh chứa điều ước ra biển thì điều ước sẽ trở thành hiện thực thì phải. Vậy chiếc chai nhỏ này là của Anh Vũ sao? trước đây cô bé đã từng ở nhà cậu mà....

Leo chậm chậm mở nút, rút tờ giấy nhỏ bên trong ra. Rồi bàn tay cậu bóp chặt chiếc chai, nó vỡ vụn, mấy mảnh thủy tinh đâm vào bàn tay cậu đau nhói, máu tứa ra rơi xuống đất, đôi mắt Leo cay xè, cậu nhận ra những dòng chữ của mình trong tờ giấy:

“ANH VŨ LÀ NGƯỜI ANH YÊU NHẤT. ANH SẼ LUÔN Ở BÊN CẠNH EM”

Cậu cười đau đớn, cậu nhớ đến những lời của Minh Nhật, Nhật đã từng nói với cậu là cậu không biết trước kia cậu yêu Anh Vũ đến mức nào đâu, Leo đã biết cậu ấy không hề nói dối...

Rồi đôi mắt cậu lạnh tanh, nụ cười cũng nhạt dần, trái tim cậu đau nhói, cậu đang tự hỏi không biết lúc đó cậu đã yêu Anh Vũ đến mức nào, lúc đó nếu cậu biết cô ấy lừa gạt cậu thì sẽ như thế nào...

Sáng hôm sau....

Anh Vũ vẫn một mình bước những bước lạch lổng vào trường, hôm nay mọi thứ có vẻ như yên bình, trường học của cô đã bước vào ngày thi cuối kì hai đầu tiên, đám học trò đang lao vào học nên không còn ai để ý đến việc châm chọc hay gây sự với cô bé nữa. Anh Vũ cũng thấy dễ chịu hơn vì điều này...

Cô bé hơi dừng lại, chân cô vẫn còn đau quá, những bước đi của cô chậm dần và muốn khuỵu xuống vậy. Cũng may là hôm nay mấy đứa bạn của Leo không còn tìm đến cô, Anh Vũ cố lê đôi chân sưng đỏ đi vào lớp, nhưng suy nghĩ của cô không hoàn toàn đúng, vì vừa đi đến một góc khuất đã có mấy đứa con trai đứng chờ sẵn cô ở đó rồi.

-Tụi tao đang chờ mày đó, Anh Vũ !

Cả đám tiến lại gần cô bé, Anh Vũ hơi nhíu mày nhìn mấy cây gậy sắt trên tay đám bạn, hôm nay là ngày thi đầu tiên mà, sao tụi nó cứ ám cô mãi như vậy chứ, Anh Vũ đâu có làm gì đắc tội với chúng đâu.

-Hôm qua mày đã làm gì đại ca bọn ta vậy ?

Một tên đi lại nhìn cô bé trừng trừng, bọn này vẫn tưởng rằng hôm qua chính Anh Vũ khiến Leo bị ngã cầu thang sao...

-Tôi không làm gì cả, Leo bị đau đầu nên ngã xuống...

-Câm đi !!!!

Không để Anh Vũ giải thích, tên này giờ tay tát cô bé, Anh Vũ lùi ra sau né được.

-Mày có biết tại ai mà Leo thành ra như vậy hay không ?

Tên trước mặt cô vẫn giận dữ, Anh Vũ hơi cúi xuống, cô biết sức khỏe của Leo không tốt là do vụ tai nạn, và cô chính là người đã khiến Leo bị tai nạn.

-Chính mày đã làm Leo sống dở chết dở như vậy, bây giờ mày cũng nên trả giá một chút đi, Anh Vũ...

-Bọn tao không quan tâm nếu có bị hạ hạnh kiểm nữa đâu, hôm nay bọn tao nhất định ày một trận...

Mấy tên con trai nhìn cô bé giận dữ rồi lao lại đánh cô. Anh Vũ giật mình, một thanh sắt vung lên giáng vào đầu cô, cô vội lùi ra sau để tránh, nhưng chân trái cô loạng choạng, đau nhói, Anh Vũ ngã ra sau.

-Để xem còn ai tới giúp mày nữa hay không, con khốn !!!

Tên kia giơ thanh sắt lên phang mạnh xuống đầu Anh Vũ, cô bé nhắm chặt mắt giơ tay lên đỡ, nhưng ba giây sau, thanh sắt vẫn không giáng xuống tay cô. Anh Vũ mở mắt ra ngược lên, mấy tên con trai định đánh Anh Vũ cũng nhìn nhau ngạc nhiên, thanh sắt trước mặt cô bé đang bị một cánh tay giữ cứng ngắc.

-Đại ca...

Leo nhìn đứa bạn lặng im, cậu đang nắm chặt thanh sắt định giáng vào đầu Anh Vũ, mấy đứa bạn của cậu thì có vẻ bức xúc.

-Đại ca, anh làm gì vậy ?

-Để tụi em cho nó một trận đi, sao anh lại giúp nó chứ ?

-Tránh ra đi Leo, chính con nhỏ này đã cướp đi mọi thứ của anh, tụi em sẽ cho nó một trận.

-Đủ rồi !!!!

Leo thả thanh sắt ra và đi thẳng, cậu không quay lại nhìn Anh Vũ, cô bé thì vẫn ngồi lặng im dưới đất. Đôi mắt đen thẳm nhìn theo Leo khó hiểu, sao Leo lại muốn giúp cô? tần ngần một lúc, Anh Vũ cũng đứng dậy đi vào lớp, chân trái đau quá, hình như cô đi lại nhiều đã khiến nó sưng lên rồi, tối phải nhờ Khôi Vỹ kiểm tra mới được...

-Từ nay các cậu đừng tìm đến Anh Vũ gây chuyện nữa...

Leo quay sang đám đàn em đi bên cạnh, mấy tên này thì vẫn tỏ ra bức xúc, họ không hiểu sao Leo lại muốn họ tha cho cô bé nhưng bọn họ không muốn như vậy.

-Đại ca, bọn em thật không hiểu...

-Để cô ấy yên đi. Đừng đụng vào Anh Vũ nữa. Vậy là đủ rồi...

Giờ thi kết thúc, đề thi không khó lắm, có lẽ tại Anh Vũ đã lao vào học như điên suốt thời gian qua, cô bé ngồi trong xe nhìn ra con đường ngập nắng, bây giờ Khôi Vỹ đã cho thêm hai người nữa đi theo bảo vệ cô bé rồi. Anh Vũ thở dài, không biết đến khi nào chuyện này mới kết thúc, Khôi Vỹ vẫn lao vào công việc như một cái máy, Blue Rose dưới sự lãnh đạo của anh đang ngày càng phát triển, còn Paradise đã bị khởi tố vì gian lận trong việc trốn thuế và xuất nhập hàng trái phép. Hoàng Long đã lâm vào tình trạng hết sức nguy khốn, công ty của ông ta đã ở sát mép vực phá sản rồi...

-Dừng lại một chút. Cháu muốn mua một ít đồ ăn.

Anh Vũ lên tiếng khi chiếc xe chở cô đi ngang qua một cửa tiệm đồ ăn nhanh, mấy hôm nay lo ôn thi nên cô bé không đi chợ, đồ ăn dự trữ đã hết từ lâu rồi, cần phải mua gì đó cho bữa tối mới được, chiếc xe đi chậm chậm và dừng lại, nhưng mấy ông vệ sĩ không để cô xuống mua, ông tài xế để cô trên xe và đi xuống mua cho cô. Anh Vũ cũng không quan tâm, cô ngồi ngửa đầu ra sau mở màng...

Sáng nay Leo đã bảo vệ cô, nhưng cậu vẫn không nói với Anh Vũ một câu nào cả, ánh mắt đen thẳm ấy vẫn nhìn cô thật lạnh lùng, cô bé nhắm chặt mắt, Leo hận cô đến chừng nào chứ...

Xoảng...

Một âm thanh chát chúa vang lên, cô bé giật mình nhìn sang, hai ông vệ sĩ trong xe cũng giật mình, chiếc kính xe đã bị đập vỡ, có một nhóm người nào đó đang dùng gậy sắt đập điên cuồng vào chiếc xe hơi của họ, Anh Vũ nhú mày, bọn này là người của Hoàng Long...

-Bọn kia, bước ra đây mau...

Đám người đó nhìn vào trong với vẻ hung hãn, một tên cầm dao đã chọc thủng bánh xe, đồng bọn nó bên ngoài vẫn không ngừng giáng những cây gậy sắt vào chiếc xe, chiếc xe dúm dó.

-Ra ngoài mau, coi chừng chiếc xe nổ tung mất.

Một ông vệ sĩ vội mở cửa và đạp ngã tên hung hăng gần đó rồi kéo Anh Vũ chạy ra, đám người kia lập tức lao vào ba người, những người đi đường thấy cảnh này vội vàng bỏ chạy toán loạn ra chỗ khác.

-Đưa con bé chạy mau đi...

Một ông vệ sĩ rút một thanh sắt ở trong xe ra cản đường bọn sát thủ cho người kia kéo Anh Vũ bỏ chạy, nhưng bọn này khá là đông, chỉ có hai ba người thì không thể đánh lại được, chỉ còn một cách là bỏ chạy mà thôi. Anh Vũ vội lao đi, nhưng ánh mắt vẫn còn nhìn về sau lo lắng, ông vệ sĩ kia hình như đã bị chém vào vai, cô thấy cánh tay ông ấy đầm máu. Nhưng cũng không còn thời gian để lo lắng nữa, nếu chạy không nhanh Anh Vũ sẽ bị giết mất, bọn này đã táo bạo hơn hôm trước nhiều, điều đó có nghĩa Hoàng Long đã bị dồn vào đường cùng rồi...

Đám người kia vẫn đuổi theo hai người sát nút, Anh Vũ chạy khá chậm vì chân cô đang bị đau, nhưng cô vẫn cố gắng vận động hai chân hết mức có thể, cơn đau càng ngày càng nặng hơn, chân cô như muốn gãy lìa ra. Rồi cô ngã xuống đường. Ông vệ sĩ kia nhìn mặt lập tức cúi xuống đỡ lấy cô, nhưng những kẻ kia đã đuổi đến nơi rồi. Một thanh mã tấu chém xuống người Anh Vũ, ông vệ sĩ vội vàng xô cô bé ra xa rồi lao lên đâm ngã gã đó...

-Chạy mau đi cô bé...

Anh Vũ ngước lên hoang mang, đám người kia đã đuổi đến nơi, ông vệ sĩ vừa lao vào cản chúng vừa hét lớn với cô bé...

-Chạy mau đi, tôi đã báo cho ông chủ rồi, Khôi Vỹ sẽ cho người tới đây ngay, từ giờ đến lúc đó cô mau chạy đi, đừng để chúng bắt được.

Một con dao vung đến, Anh Vũ vội rút dao phóng mạnh vào vai kẻ đó, ông vệ sĩ vội giành lấy con dao và bắt đầu trận đấu...

Chỉ còn một mình, Anh Vũ cũng cố gắng bỏ chạy, và có vài kẻ đang đuổi theo cô. Chân cô vẫn đau nhói, cô vừa chạy vừa thở dốc, hết sức rồi. Nếu chạy thêm một chút nữa thôi cô sẽ chết mất. Bước chân cô loạng choạng rồi ngã xuống bên đường, vừa lúc này có một chiếc xe hơi đi tới, Anh Vũ ngước lên giật mình, chiếc xe thấy Anh Vũ vội thắng lại và chỉ cách cô một khoảng nhỏ, trái tim cô bé loạn lên trong ngực, suýt nữa thì bị đụng rồi, nhưng những tên kia sắp đuổi kịp. Anh Vũ nhìn ra sau hoảng hốt...

-Này, cô không sao chứ, sao lại xông ra ngoài đường như thế, nguy hiểm lắm...

Người lái xe đang nói thì im bặt khi nhìn thấy cô bé...

-Leo...

Anh Vũ cũng ngơ ngác, sao Leo lại ở đây chứ? Anh Vũ vẫn ngồi thở dốc, bộ váy đồng phục lấm lem. Leo hơi nhú mày. Rồi cô bé loạng choạng đứng dậy cố bước đi, chạy thật nhanh, mặc cho chân mình muốn gục xuống, ngực cô đau nhói. Leo đang ở đây, cần phải tránh xa cậu ấy ra, nếu không Leo sẽ bị liên lụy. Leo vẫn nhìn theo cô bé khó hiểu, đúng lúc này đám người đuổi theo cô bé đã tới...

-Con nhóc kia, mày chạy không thoát đâu...

Một gã lao lên vung con dao sắc lẹm xuống. Anh Vũ vội rút con dao nhỏ ra phóng tới, nhưng có lẽ do quá mệt vì chạy nhiều nên con dao chỉ bay xẹt qua người gã này. Anh Vũ nhắm chặt mắt ngã ra sau, chân cô đau nhói không thể chạy tiếp được nữa rồi. Có lẽ đến đây là chấm hết. Anh Vũ cười nhạt chờ đợi con dao chém xuống kết liễu mình...

Bụp...

Nhưng con dao chưa kịp chạm vào Anh Vũ thì tên kia đã văng ra xa, Anh Vũ ngước lên ngạc nhiên. Leo đã xông tới đạp văng nó ra ngoài đường, mấy tên bên cạnh còn đang ngơ ngác cũng bị ăn hai cước của cậu gục xuống. Rồi Leo vội kéo tay Anh Vũ lên xe chạy đi...

Ngồi trong xe của Leo, Anh Vũ vẫn thờ dốc, khuôn mặt cô tái nhợt đầm mồ hôi, chân thì vẫn đau buốt. Leo không nói gì, cậu chỉ lặng im tăng ga, chiếc xe lao nhanh trên đường, Anh Vũ cũng không biết Leo định đưa cô đi đâu, cô bé quay sang, Leo vẫn lặng im, đôi mắt đen buồn bã vẫn nhìn chăm chăm về phía trước...

-Tại sao...anh cứu em ?

Anh Vũ hơi nhỏ. Leo vẫn thế, lặng im không trả lời, cũng không buồn quay lại nhìn cô. Thật không biết bây giờ Leo đang nghĩ gì nữa. Anh Vũ thôi không hỏi nữa, hai người lặng im. Chiếc xe vẫn chạy đều đều, nhưng không biết sẽ dừng lại ở nơi nào...

Thời gian trôi qua, không biết đã bao lâu, không biết Leo và Anh Vũ đã lặng im trong bao lâu, Anh Vũ hơi cúi đầu xuống, lúc này cô muốn nói cho Leo biết rất nhiều điều, cô muốn nói cô nhớ Leo, cô rất yêu Leo và muốn mãi ở bên cạnh Leo, Leo hận cô cũng được, căm ghét cô cũng được, khinh thường cũng được, nhưng nếu không có Leo bên cạnh, Anh Vũ sẽ không sống nổi nữa. Leo là tất cả đối với cô...

Leo...

Anh Vũ hơi quay sang nhìn cậu, trái tim cô chợt nhói đau. Nếu cứ như thế này cô sẽ không kiềm chế nổi nữa, cô sẽ khiến Leo gặp nguy hiểm vì mình nữa thôi. Không thể....

Leo đã chịu đựng đủ rồi....

-Cho em...về Windy...

Anh Vũ dựa lưng ra sau. Leo không nói gì, chiếc xe đi chậm chậm rồi đổi hướng, hai mươi phút trôi qua, vẫn không ai nói với ai câu gì nữa, vẫn là cái không khí im lặng đè nén lên hai người. Anh Vũ thấy hơi lo lắng, hôm nay Leo đã cứu cô, cô sợ những kẻ kia sẽ lại nhắm vào cậu, cô bé nhăn mặt cúi xuống, đôi vai nhỏ hơi run rẩy.

Ở bên cạnh, Leo đã thấy cô bé hơi lạ, cậu hơi nhú mày, cậu muốn hỏi cô bé rất nhiều thứ, những kẻ đuổi giết cô khi này là ai? sao bọn chúng lại muốn hại cô? Leo cũng muốn biết Anh Vũ có bị thương hay không? nhưng rồi cậu lại không mở lời, cậu không trả lời cô bé cũng không muốn nói với cô một lời nào cả. Trái tim cậu thổn thức. Leo cố đè chặt nó lại, cậu sợ trong một phút không kìm chế được sẽ ôm chặt lấy Anh Vũ, đúng là cậu đang muốn ôm chặt lấy cô bé, ở bên cô và bảo vệ cho cô. Nhưng Anh Vũ không phải là của cậu, cô bé đó chưa từng thuộc về cậu. Và có một điều Leo chưa hề quên. Anh Vũ chính là người hại chết bố cậu...

Chiếc xe dừng lại trước cửa tiệm Windy. Leo vẫn lặng im, đôi mắt cậu lạnh lẽo nhìn lên phía trước. Anh Vũ cũng không nói gì, cô chậm chậm mở cửa bước ra. Leo cho xe quay đi trước khi Anh Vũ kịp cảm ơn cậu. Cô bé lặng im nhìn theo, ngực cô đau nhói, đôi mắt cay xè nhòa đi...

-Anh Vũ !!!!

Có tiếng gọi vang lên phía sau, một chiếc xe hơi dừng lại bên cạnh cô. Khôi Vỹ bước ra nhìn cô mừng rỡ, sau khi nhận được điện thoại của tay vệ sĩ, anh đã vội vàng mang theo người chạy tới địa điểm Anh Vũ bị tấn công, nhưng cô bé đã không còn ở đó, gọi điện cũng không bắt máy, anh vội vã cho người đi lùng sục khắp nơi và lo lắng là cô đã bị Hoàng Long bắt đi, rồi anh trở về Windy vì anh đoán rằng nếu chạy thoát, cô bé nhất định trở về đây...

-Anh hai...Anh Vũ bước lại gần anh mình, chân cô đau nhói không nhấc lên nổi nữa rồi...

-Anh Vũ !!!! Em có bị thương không ?

Khôi Vỹ vội ôm chặt lấy cô bé. Anh Vũ hơi ngạc nhiên, lần đầu tiên cô thấy Khôi Vỹ lo lắng như vậy, dường như anh ấy đang run rẩy, hai tay anh siết chặt cô vào lòng. Anh Vũ đưa tay lên ôm lấy anh, cô biết đối với Khôi Vỹ mình quan trọng như thế nào. Khôi Vỹ đã từng nói cô là tất cả đối với anh, nhưng bây giờ Anh Vũ cảm thấy mình còn quan trọng hơn thế nữa.

-Em không sao, anh hai !

Khôi Vỹ buông cô ra mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt anh nhìn cô thật tha thiết. Nếu cô bé có mệnh hệ gì có lẽ anh sẽ nổi điên lên mất, anh làm tất cả cho cô, vậy mà đến cuối cùng lại không thể bảo vệ cho cô bé,

đôi lúc anh thấy mình tỏ ra thật vô dụng. Khi rời khỏi nhà họ Hà, Anh Vũ chính là lí do duy nhất để anh không gục ngã, để anh luôn cố gắng sống đến tận bây giờ. Anh Khôi đã mất rồi, anh không thể mất luôn đứa em gái mà anh còn quý trọng hơn cả tính mạng của mình nữa...

-Không sao thì tốt rồi. Nếu em có mệnh hệ gì, chắc anh sẽ phát điên lên mất.

-Em không sao rồi mà. Anh đừng lo lắng nữa...

Khôi Vũ mỉm cười đỡ cô bé vào trong, trong một giây đôi mắt anh trở nên sắc lém, và Khôi Vũ hé một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo. Hoàng Long thật sự muốn vào tù nhanh hơn anh nghĩ...

Vài ngày sau Anh Vũ nhận được tin giám đốc công ty Paradise bị khởi tố tội cố ý mưu sát, và người tố cáo ông là Khôi Vũ...

Anh Vũ vẫn bước đi dọc hành lang, từ khi Leo đứng ra can thiệp, đám đàn em của cậu không còn tìm tới Anh Vũ gây sự nữa, nhưng tất cả mọi người trong trường vẫn nhìn cô với đôi mắt lạnh lẽo khinh thường, và không ít kẻ mong cô sẽ biến mất đi mãi mãi, dường như cô bé cũng đã quen với việc mình bị tẩy chay rồi. Cô cứ thế, lặng yên bước đi trong cô độc...

Không biết đến khi nào thì mọi chuyện mới kết thúc...

-Này ! nghe tin gì chưa ? Leo và Sa Lệ đã đính hôn rồi...

-Sao ? Leo đính hôn với nhỏ đó à, ai nói với cậu chứ ?

Hai cô bạn đi qua Anh Vũ đang trò chuyện vui vẻ, cô bé bước hơi chậm rồi dừng lại, hai cô bạn kia vẫn vừa đi vừa nói chuyện.

-Chính Sa Lệ đã tuyên bố với tất cả mọi người như vậy mà, hình như Leo cũng đồng ý rồi.

-Ồ đúng là hai người ấy dạo này hay đi chung với nhau lắm.

-Cả hai đều đẹp mà, đúng là xứng đôi...

Trái tim Anh Vũ hơi nhói lên, không biết thông tin đó có thật hay không, nhưng sao Anh Vũ vẫn thấy khó chịu quá...Leo đính hôn với Sa Lệ ư ? Cô bé cười buồn, con nhỏ đó cũng rất mong chuyện này mà...

-Leo !!!! Hôm nay tớ tới nhà cậu nữa nhé ! Mai thi toán mà tớ vẫn còn nhiều chỗ chưa hiểu, cậu giúp tớ ôn thi nhé !

-Ồ...

Sa Lệ vừa đi vừa ôm tay Leo có vẻ khá thân thiết. Anh Vũ đã thấy họ, cô bé dừng lại. Leo và Sa Lệ cũng đã nhận ra sự có mặt của cô. Anh Vũ ngược lên, Leo vẫn vậy, vẫn cái nhìn lạnh lẽo và vô cảm, đôi mắt đen thẳm không hề lướt qua cô. Sa Lệ thì có vẻ bức bối khi Anh Vũ đứng nhìn Leo, cô ta nhìn cô gần giọng.

-Muốn gì đây ?

Anh Vũ không trả lời, cô nhìn Leo mà muốn khóc quá. Không biết Leo căm ghét cô đến mức nào nữa, ngực cô đau nhói lại, trong mắt Leo bây giờ cô đã biến mất rồi sao. Leo dừng lại, và cậu nhìn cô nhú mày. Khuôn mặt đau đớn của cô bé làm trái tim cậu bị siết chặt lại, dường như Leo không còn chịu nổi nữa rồi. Sa Lệ hơi bức bối khi nhìn thấy cảnh này...

-Cảm ơn anh...vì đã cứu em hôm qua...

Anh Vũ ngược lên nhìn Leo, đôi mắt trong veo và trông thật buồn. Leo muốn đưa tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt bé nhỏ của cô và ôm cô vào lòng quá...

-Muốn giở trò gì nữa đây ? Đang diễn kịch gì nữa vậy? cô lại muốn bày trò gì để kéo Leo vào nguy hiểm nữa hả? Con khốn !!!!

Sa Lệ đi lên nắm cổ áo Anh Vũ giận dữ, cô ta thấy khó chịu vì ánh mắt của Leo khi nhìn Anh Vũ, ở bên cạnh Leo lâu như vậy mà Sa Lệ vẫn không hề lay động được trái tim của Leo, cậu lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng với cô và dù cô có làm đủ mọi thứ cho Leo, cậu vẫn luôn nhớ thương Anh Vũ, Leo còn ra lệnh cho đám đàn em của cậu không được đụng vào cô bé nữa. Sa Lệ đã không thể bày trò hành hạ cô bé nữa, cô nhìn

Anh Vũ mà đôi mắt tóe lửa, cánh tay cô siết chặt cổ áo cô bé, quả thật bây giờ cô chỉ muốn xé xác tình địch của mình ra thành trăm mảnh mà thôi...

-Dừng lại đi, Sa Lê !!! Leo quay sang nhìn cô không hài lòng. Sa Lê càng muốn xé xác Anh Vũ ra hơn, cô ta lồng lộn lên...

-Leo, cậu làm sao vậy ? Sao cậu lại bênh vực cho cô ta chứ ?

-Tớ bảo cậu dừng lại đi !

Leo đi đến kéo tay Sa Lê ra, Anh Vũ vẫn nhìn cậu buồn bã, cô muốn làm hòa với Leo quá. Cuộc sống không có Leo thật nhạt nhẽo, và trong thời gian Leo không ở bên cạnh cô, Anh Vũ nhận ra dường như cô chỉ là đang tồn tại như một cái máy, trái tim cô trống tuếch, bây giờ thì cô không còn muốn nghĩ đến điều gì nữa, cô cũng không muốn nhớ lại là mình có thể đem lại nguy hiểm cho Leo, cô chỉ muốn đi đến ôm chặt lấy Leo thôi, ôm chặt cậu và khóc nức nở, rồi nói cho Leo biết là cô yêu Leo đến mức nào, cô cần cậu đến mức nào...

-Leo !!!! Sao cậu lại bênh vực cho cô ta chứ, đừng quên cô ta chính là kẻ đã hại chết cha cậu. Leo !!!! Anh Vũ chính là kẻ đã hại chết cha cậu đó !!!

Sa Lê gào lên giận dữ. Trái tim Anh Vũ đau thắt lại, bây giờ thì cô đã nhớ ra lí do mà mình không thể ở bên cạnh Leo rồi...

Leo cũng lặng im không nói gì nữa, đôi mắt cậu trở nên lạnh lẽo, Leo chưa bao giờ tha thứ cho Anh Vũ cả, cậu chưa bao giờ tha thứ cho cô-kẻ đã hại chết bố cậu. Leo và Anh Vũ chậm chậm bước qua nhau. Hai trái tim như rạn vỡ ra từng mảnh vụn, đôi mắt Anh Vũ nhòa đi, cô thấy mọi thứ trước mặt thật mờ ảo, một giọt nước bóng rớt rất nhẹ xuống nền...

Và trước sự đau khổ mà hai người đang phải chịu đựng đó, có một kẻ thứ ba vẫn mỉm cười hạnh phúc...

Tin đồn Sa Lê đã đính hôn với Leo lan ra khắp trường, dường như cô ta muốn thông báo với tất cả mọi người điều này, dù cho đó chỉ là ý muốn của cô ta. Leo chưa hề biết và cũng chưa hề đồng ý. Cát Cát và Minh Nhật thì cảm thấy hơi lo lắng, hai người biết Sa Lê đang cố ý làm cho Anh Vũ đau lòng hơn, nhưng họ cũng không có cách nào để anh ủi cô bé cả, Anh Vũ luôn tránh né họ...

Chap 62: Kí ức chỉ còn lại nơi em

Chiều tà...

Nghĩa trang mờ ảo trong làn sương lạnh lẽo, Leo đưa tay nhặt mấy chiếc lá khô rơi vãi trên ngôi mộ của bố mình xuống, những cánh hoa cúc trắng khẽ rung nhẹ theo làn gió. Leo thở dài nhìn vào bức di ảnh trên ngôi mộ, cậu có cảm giác như bố mình đang nhìn cậu mỉm cười, những kí ức về bố trước đây của cậu cũng bị xóa mất trong vụ tai nạn, tất cả những gì cậu còn nhớ lại là hình ảnh ông bị chôn vùi trong ngôi nhà đổ nát. Và kẻ đã hại chết ông...

Anh Vũ...

Đến bây giờ cậu vẫn chưa thể quên đi cô bé. Cho dù cậu đã dặn lòng là thôi không trả thù cô nữa, để mặc mọi thứ và quên đi tất cả, nhưng cậu không làm được, hàng ngày hàng đêm, hình ảnh bé nhỏ đó vẫn cứ hiện hữu trong đầu cậu. Cậu chưa từng quên cô bé dù chỉ một giây. Leo nghĩ rằng có lẽ vì quá hận mà cậu không thể quên đi Anh Vũ được...

...

Chiếc xe hơi trắng đưa đón Anh Vũ cũng dừng lại ở nghĩa trang, cô bé chậm rãi đi qua đường, bó hoa hồng trắng rung rinh trên tay, đã lâu rồi cô chưa đi đến thăm mộ Anh Khôi và Lâm, cô bé hơi mỉm cười, không biết họ có buồn mà giận cô hay không, nhưng rồi cô lại tự thấy mình ngốc nghếch. Người chết rồi thì mọi thứ đã chấm hết, làm gì mà họ còn biết buồn hay giận chứ...

BTRÙM...

BTRÙM...

ÀO...

Một chiếc mô tô phóng vút qua Anh Vũ, cô bé giật mình vội lao về trước né tránh, bó hoa hồng bị hất tung ra cào ngang qua cổ cô bé, vài chiếc gai đã đâm vào cổ cô, đau nhói, máu bắt đầu rỉ ra thấm xuống cổ áo đồng phục của cô. Tên sát thủ quay lại ném cho cô một cái nhìn đầy tức tối. Cô bé nhìn theo chiếc xe vừa mới lao qua với vẻ bình thản....

“Chậm như rùa vậy thì đòi ám sát ai....ăn hại...”

Mấy ông vệ sĩ gần đó vội chạy lại đỡ cô bé dậy lo lắng, đi đến đâu cũng có người bám theo hại cô bé này. Hoàng Long muốn gì khi nhất định lấy mạng cô bé chứ? Cho dù Anh Vũ có chết thì Khôi Vỹ cũng sẽ không dừng việc trả thù ông ta lại cơ mà. Nhưng trái với sự lo lắng của mấy người này, Anh Vũ vẫn bình thản đứng dậy, cô nhặt những bông hoa đã dập nát dưới đất lên rồi đưa tay phỉu phỉu vết bẩn trên bộ đồng phục xuống bước đi tiếp. Đường như thời gian qua cô đã quá quen với những tình huống như thế này rồi, và dù có cố gắng cách mấy những tên đó vẫn không lấy mạng được cô. Ai bảo người ta đặt cho cô biệt danh ác quỷ làm gì chứ, Anh Vũ là ác quỷ, ác quỷ thì sao lại dễ bị giết dễ dàng như vậy được?

Thực ra Hoàng Long không chỉ cho người đi ám hại một mình Anh Vũ, ông ta cũng đã cho người tìm đến Khôi Vỹ nhiều lần rồi, nhưng lần nào bọn đó cũng chỉ có thể lết cơ thể đầy thương tích trở về mà thôi, một “cựu trùm” của thế giới ngầm thì làm sao để người ta hạ gục dễ dàng được, và hành động của ông ta cũng chỉ làm Khôi Vỹ nổi điên hơn mà thôi. Anh Vũ cười thầm, không biết giờ này ông ta đã chuẩn bị sẵn phương án cuối cùng là bỏ của chạy lấy người hay chưa nữa?

Cô bước chậm chậm đi sâu hơn vào nghĩa trang, mấy ông vệ sĩ phía sau vẫn nhìn theo cô thở dài. Anh Vũ thật gan lì, cô bé cũng không chịu để họ băng lại vết thương trên cổ cô, Anh Vũ không quan tâm đến mấy chiếc gai đang nằm im nhúc nhích trên cổ mình, thậm chí cô cũng không quan tâm máu đang thấm ra nhiều hơn, cô cứ lặng im đi đến ngôi mộ của anh trai mình...

Chợt có tiếng bước chân phía trước. Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên, giờ này mà cũng còn người đi thăm mộ sao? Và đôi mắt cô mở to ngạc nhiên. Leo đang ở trước mặt cô, cậu cũng nhìn cô bé tò mò. Anh Vũ đến đây thăm mộ của ai chứ? rồi đôi mày cậu hơi nhíu lại khi nhìn thấy vết thương trên cổ cô đang rỉ máu, dường như nó không làm cho Anh Vũ đau thì phải. Anh Vũ không nói gì, Leo cũng lặng im bước qua. Cậu không muốn quan tâm đến Anh Vũ nữa, cô ta chính là kẻ thù đã hại chết bố cậu...

“Leo...”

Anh Vũ hơi dừng lại ngược ra sau. Leo đã bỏ đi, cô bé cười buồn. Leo lúc nào mà chẳng bỏ đi khi gặp cô chứ, cậu ấy không còn muốn nhìn thấy Anh Vũ nữa. Bước chân cô bé chậm chậm đi lại ngôi mộ của anh trai mình. Nó thật lạnh lẽo, cô đặt mấy bông hoa trắng xuống bên cạnh ngôi mộ và phát hiện ra là nó đã bị dập nát nhiều hơn là cô nghĩ, cô mỉm cười nhìn người anh trai thân thương trong bức hình, khuôn mặt trẻ trung thanh tú, đôi mắt đen thẳm giống cô như hai giọt nước. Anh Vũ hơi cúi xuống. Bông hoa hồng trắng nằm im lìm, mọi thứ xung quanh cô đều im lìm. Hoa hồng trắng là loài hoa Anh Khôi thích nhất, nó trong trắng tinh khôi và đẹp rạng rỡ giống như anh trai cô vậy...

Anh Khôi...

Anh Vũ đưa tay lên chạm nhẹ vào bức hình. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô, đôi mắt buồn trông thật dịu dàng, trái tim Anh Vũ se thắt lại, cô thấy mắt mình hơi cay, bàn tay cô đưa xuống nắm chặt. Cô đang thắc mắc không biết rời xa cô rồi anh ấy sẽ đi đâu. Anh ấy có đang ở trên thiên đường chờ cô hay không? rồi cô cười nhạt nhẽo, cô và anh đều bị mọi người coi là ác quỷ, ác quỷ có được lên thiên đường hay không? hình như nơi đẹp để yên bình đó không hợp với hai người chút nào cả.

-Anh trai...

Anh Vũ cất tiếng. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô, nụ cười đó không bao giờ tắt cả, và nó làm Anh Vũ cảm thấy thanh thản khi nhìn thấy anh. Anh Khôi luôn mang lại hạnh phúc và sự yên bình cho người khác, nhưng lại không thể có được hạnh phúc và bình yên ĩnh, số phận thật nghiệt ngã...

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em nhé...”

“Anh hứa, anh sẽ ở bên cạnh em cho đến hơi thở cuối cùng...”

Anh Vũ cười buồn, đúng là anh ấy đã ở bên cô cho đến lúc chết..

“Xin lỗi em, Anh Vũ...”

“Em đừng buồn, vì đã có người hứa với anh sẽ mãi bên cạnh em chăm sóc cho em rồi...”

“Anh sẽ ở mãi bên cạnh em...”

“Vĩnh viễn”...

Em sẽ không cô độc nữa....

Anh Khôi....

Nước mắt cô rơi xuống bông hoa hồng trắng, bông rớt. Cô nhào người ra ôm lấy bia mộ lạnh. Ngực cô đau nhói từng hồi, cả người cô run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra nhạt nhòa. Leo đã rời xa cô rồi, mặc dù anh trai cô đã nói rằng cô sẽ không cô độc nhưng cô thật sự đang rất cô độc. Leo hận cô đến nỗi không muốn nhìn thấy cô nữa. Cô phải làm gì để cậu ấy tha thứ cho cô chứ, cô chính là người đã cướp hết tất cả mọi thứ của Leo cơ mà, làm sao cô dám nói cậu tha thứ cho cô được...

-Anh trai...em phải làm sao đây? Anh Vũ vẫn ôm lấy bia mộ nức nở.-Anh hãy nói cho em biết, em phải làm gì bây giờ...anh trai, em đau lắm, em sợ lắm...anh ấy rời khỏi em rồi....

Không có tiếng trả lời lại, những cơn gió lạnh vẫn ùa qua rét buốt. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô nhưng lại không hề trả lời cô, trong nghĩa trang tĩnh mịch mờ ảo bởi sương lạnh, vẫn chỉ có tiếng khóc nức nở của cô gái bé nhỏ vang lên ngất quãng...

-Anh...nói cho em biết đi, em phải làm gì bây giờ...có phải em không nên tồn tại trên đời này hay không...em chỉ là kẻ đi gieo rắc tai họa cho người khác, tại sao em không chết đi...tại sao người nằm đây là anh mà không phải là em? chúng ta chỉ chào đời cách nhau có vài giây mà sao số phận lại khác nhau như vậy...tại sao...

Vẫn không có tiếng trả lời cô, không gian vẫn im lìm, vạn vật vẫn im lìm, ác quỷ bé nhỏ vẫn cô độc nhỏ từng giọt nước mắt bông rớt trên bông hoa trắng....

Cô độc quá...

Chưa bao giờ Anh Vũ thấy mình cô đơn đến thế này...

-Anh trai...

-Đó là anh trai sao...

Có tiếng nói vang lên phía sau Anh Vũ, cô bé ngừng khóc quay sang. Leo đang ở sau lưng cô, lặng lẽ, ánh mắt cậu nhìn cô thật buồn, đôi mắt trong veo của Anh Vũ vẫn nhạt nước, cô bé lặng im nhìn cậu, không hiểu sao Leo lại quay lại đây? Leo vẫn nhìn chăm chăm vào bức hình trên bia mộ, người con trai đó giống với Anh Vũ y hệt, họ là anh em song sinh ư? Sao người đó lại mất? Thực ra trước khi cậu bị mất trí nhớ đã có chuyện gì xảy ra? Leo nhìn cô bé lo lắng, cậu biết thế nào Anh Vũ cũng sẽ ngồi khóc một mình như thế này mà...

-Trước đây...tôi có quen với cậu ấy không? Leo nhìn bức hình của Anh Khôi hồi nhỏ, cô bé hơi gật đầu, Leo đi lại đỡ cô bé lên.-Cổ bị xước rồi, đang chảy máu kìa...

Anh Vũ ngơ ngác nhìn cậu, bây giờ cô mới nhớ lại mấy chiếc gai trên cổ mình. Leo đưa cô đến ngồi xuống bên một gốc hoa sứ cổ thụ gần đó. Anh Vũ lặng yên, mùi hoa sứ tỏa ra thật dễ chịu, nhưng lần trong đó, cô vẫn cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng xanh, mái tóc đỏ của Leo hơi tung lên vì cơn gió. Cậu nhẹ nhàng gỡ những chiếc gai hoa hồng trên cổ cho Anh Vũ, cô bé nhìn cậu hơi mơ màng, những ngón tay của Leo chạm vào cô thật ấm áp và dịu dàng...

-Đừng có bắt cắn như vậy, dù chỉ là vết xước nhẹ nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị nhiễm trùng đó.

Gỡ xong những chiếc gai, Leo lau vết máu cho cô bằng chiếc khăn mùi xoa mỏng. Anh Vũ vẫn lặng im, trái tim cô đập loạn lên từng nhịp, dường như nó đang hạnh phúc. Leo rút chiếc cà vạt của mình ra cuốn quanh cổ cô bé, nhưng ngón tay thon dài cuốn dãi vải một cách chậm chạp rồi cột chặt lại. Leo hơi nhủu mày, cậu nhớ lại hôm ở bên bờ biển, cậu đã siết cổ Anh Vũ gần chết, lúc đó đôi tay của cậu thật thô bạo tàn nhẫn,

cả tuần sau những vết bầm tím trên cổ Anh Vũ vẫn chưa biến mất. Thấy Leo có vẻ lúng túng khi siết lại sợi cà vạt trên cổ mình, Anh Vũ cười buồn.

-Có muốn siết chặt hơn nữa không ?

Leo thấy hơi nhói trong lòng, cậu biết Anh Vũ muốn hỏi cậu có muốn giết cô hay không. Leo buông tay ra đứng dậy.

-Không, vậy được rồi.

Hai người lại im lặng để mặc cho thời gian trôi qua, trời đã về chiều, nghĩa trang càng trở nên lạnh lẽo hơn, một vài tia nắng hiếm hoi le lói qua những bông hoa sứ trắng muốt trên đầu. Cả hai đều lặng yên nhìn về ngôi mộ của Anh Khôi, những cánh hoa trắng rung nhẹ theo cơn gió...

-Tôi muốn biết trước đây đã xảy ra chuyện gì ? Leo đột nhiên lên tiếng, Anh Vũ hơi ngược lên.-Nếu nhớ lại được những gì đã xảy ra trong quá khứ có lẽ tôi sẽ biết mình cần phải làm gì, nhưng tôi lại không thể nhớ được gì cả. Tôi cũng không thể nhờ ai đó kể lại ỉn nghe, vì không có ai kể cho tôi nghe sự thật cả...

Anh Vũ lặng im, có thật nếu Leo nhớ lại mọi thứ sẽ tốt hơn hay không? nhưng làm sao để cậu nhớ lại ? Leo sẽ không thể lấy lại kí ức nữa rồi. Anh Vũ nhắm mắt đau đớn. Vì cô mà Leo đã mất hết tất cả...

-Em xin lỗi...

-Vì điều gì ?

Leo quay sang lạnh lùng, cậu thấy Anh Vũ đã cúi gục xuống, đôi vai nhỏ hơi run lên, cậu bực bội quay đi, cậu không muốn nhìn thấy Anh Vũ như thế này, nếu cô cứ lạnh lùng và sống thật hạnh phúc sau khi đã lừa dối cậu có phải hơn hay không, Leo sẽ không ngăn ngại mà trả thù cô, không cần bận tâm để quên đi cô . Nhưng tại sao Anh Vũ lại không như vậy...

-Tôi hận cô lắm, tôi chưa bao giờ quên đi người đã hại chết bố tôi, cướp đi tất cả mọi thứ quan trọng của tôi.

Leo lên tiếng, trái tim Anh Vũ đau thắt lại, nước mắt cô trào ra, đúng là Leo sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, cô cũng không có quyền xin cậu tha thứ.

-Tôi không muốn trả thù cô. Leo nhìn Anh Vũ buồn bã.-Nhưng tôi muốn cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi, tôi không thể tha thứ cho cô được, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, nhìn thấy cô tôi chỉ nhận ra sự bất hiểu và hèn nhát của mình mà thôi, bố là người quan trọng nhất đối với tôi, nhưng tôi lại không thể bắt kẻ hại chết ông ấy trả giá, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy cô nữa...

-Em sẽ biến mất khỏi mắt anh. Nếu đó là điều anh muốn, em sẽ sớm biến mất khỏi mắt anh...

Anh Vũ nhìn cậu ngẹn ngào. Cho dù Leo không nói thì Anh Vũ cũng sẽ sớm rời khỏi đây thôi, khi Khôi Vỹ xong việc hai người sẽ đi khỏi đây, nhưng những lời của Leo vẫn khiến cô cảm thấy đau lòng. Leo thật sự căm ghét cô như vậy sao? Cả đời này cậu sẽ không tha thứ cho cô nữa sao...

Leo lặng im, cậu hơi cắn rứt khi nói ra những lời như vậy, thực ra đó cũng không phải những gì cậu muốn nói, nhưng cậu muốn quên Anh Vũ đi, cô lẽ đây là cách tốt nhất, dù sao thì cậu cũng không thể tha lỗi cho cô ấy được, vậy thì cố quên cô ấy đi...

-Anh Vũ !!!

Có tiếng gọi cô, hai người quay sang, Khôi Vỹ đang bước lại gần, anh vừa cho người đi xử lý thẳng lái xe mô tô tông Anh Vũ xong, anh nhìn em gái hơi lo lắng, Leo cũng đang ở đây, có lẽ cậu nhóc tới thăm mộ bố và gặp Anh Vũ, rồi anh nhìn Anh Vũ hơi nhúm mày, cô bé lại khóc nữa rồi, Leo đã nói gì khiến cô bé đau lòng sao ?

-Anh Vũ, trở rồi, về nhà đi em!

-Vâng.

Cô bé chậm rãi đứng dậy. Leo vẫn đứng im, đôi mắt đen thẳm buồn bã lạnh lẽo. Anh Vũ đi ra xe rồi Khôi Vỹ vẫn đứng im trước ngôi mộ của em trai mình. Cuối cùng thì anh cũng đã trả thù được cho nó. Công ty

Paradise đã tuyên bố phá sản, Hoàng Long bị khởi tố vì tội giết người. Leo không nói gì, cậu lẳng lặng bỏ đi, nhưng Khôi Vỹ đã gọi với theo.

-Leo, chờ chút đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Leo dừng lại hơi ngược sang, Khôi Vỹ đi lại gần cậu hơn, rút bao thuốc ra, anh đưa một điếu lên miệng chậm rãi.

-Leo ! Xin lỗi vì những chuyện vừa qua...

Leo hơi ngạc nhiên, cậu quay sang nhú mồm.

-Anh muốn gì ?

-Tôi đã xong việc của mình rồi. Hoàng Long đã bị khởi tố vì tội giết người, chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ bị bắt thôi, ông ta sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình, cậu có thể yên tâm rồi.

-Tại sao anh lại làm vậy? không phải ông ta là bố của anh sao ?

-Ông ta là kẻ thù của tôi, ông ta đã giết chết rất nhiều người quan trọng của tôi.

Leo vẫn nhìn Khôi Vỹ khó hiểu, tại sao anh ta lại làm như thế chứ ? không phải hai anh em Anh Vũ tìm cách cướp công ty của cậu vì gia đình cậu là đối thủ của Hoàng Long sao? sao giờ Khôi Vỹ lại quay sang đối đầu với bố mình? mọi chuyện rối tinh lên thật khó hiểu.

-Tôi sẽ trả lại công ty cho cậu. Khôi Vỹ lại lên tiếng, ánh mắt anh nhìn Leo có vẻ buồn bã.-Khi nào mọi việc đã xong xuôi tôi sẽ bàn giao lại tất cả cho cậu.

-Sao ?

Leo quay sang ngạc nhiên, trả lại Blue Rose cho cậu ư ? Dễ dàng vậy sao? sao anh ta tìm mọi cách mới cướp được bây giờ lại đem trả cho cậu dễ dàng như vậy? nhưng Leo cảm thấy Khôi Vỹ không có vẻ gì là đang nói đùa cả, cậu nghĩ rằng anh ấy đang lừa cậu, nhưng rồi cậu lại thấy lạ, Khôi Vỹ lừa cậu làm gì ? Vẫn còn ngơ ngác thắc mắc thì Leo thấy Khôi Vỹ đã quay đi.

-Tạm biệt !

67. Chương 66

Chap 66: Kí ức chỉ còn lại nơi em

Chiều tà...

Nghĩa trang mờ ảo trong làn sương lạnh lẽo, Leo đưa tay nhặt mấy chiếc lá khô rơi vãi trên ngôi mộ của bố mình xuống, những cánh hoa cúc trắng khẽ rung nhẹ theo làn gió. Leo thở dài nhìn vào bức di ảnh trên ngôi mộ, cậu có cảm giác như bố mình đang nhìn cậu mỉm cười, những kí ức về bố trước đây của cậu cũng bị xóa mất trong vụ tai nạn, tất cả những gì cậu còn nhớ lại là hình ảnh ông bị chôn vùi trong ngôi nhà đổ nát. Và kẻ đã hại chết ông...

Anh Vũ...

Đến bây giờ cậu vẫn chưa thể quên đi cô bé. Cho dù cậu đã dặn lòng là thôi không trả thù cô nữa, để mặc mọi thứ và quên đi tất cả, nhưng cậu không làm được, hàng ngày hàng đêm, hình ảnh bé nhỏ đó vẫn cứ hiện hữu trong đầu cậu. Cậu chưa từng quên cô bé dù chỉ một giây. Leo nghĩ rằng có lẽ vì quá hận mà cậu không thể quên đi Anh Vũ được...

...

Chiếc xe hơi trắng đưa đón Anh Vũ cũng dừng lại ở nghĩa trang, cô bé chậm rãi đi qua đường, bó hoa hồng trắng rung rinh trên tay, đã lâu rồi cô chưa đi đến thăm mộ Anh Khôi và Lâm, cô bé hơi mỉm cười, không

biết họ có buồn mà giận cô hay không, nhưng rồi cô lại tự thấy mình ngốc nghếch. Người chết rồi thì mọi thứ đã chấm hết, làm gì mà họ còn biết buồn hay giận chứ...

BTRÙM...

BTRÙM...

ÀO...

Một chiếc mô tô phóng vút qua Anh Vũ, cô bé giật mình vội lao về trước né tránh, bó hoa hồng bị hất tung ra cào ngang qua cổ cô bé, vài chiếc gai đã đâm vào cổ cô, đau nhói, máu bắt đầu rỉ ra thấm xuống cổ áo đồng phục của cô. Tên sát thủ quay lại ném cho cô một cái nhìn đầy tức tối. Cô bé nhìn theo chiếc xe vừa mới lao qua với vẻ bình thản....

“Chậm như rùa vậy thì đòi ám sát ai....ăn hại...”

Mấy ông vệ sĩ gần đó vội chạy lại đỡ cô bé dậy lo lắng, đi đến đâu cũng có người bám theo hại cô bé này. Hoàng Long muốn gì khi nhất định lấy mạng cô bé chứ? Cho dù Anh Vũ có chết thì Khôi Vỹ cũng sẽ không dừng việc trả thù ông ta lại cơ mà. Nhưng trái với sự lo lắng của mấy người này, Anh Vũ vẫn bình thản đứng dậy, cô nhặt những bông hoa đã dập nát dưới đất lên rồi đưa tay phỉ phỉ vết bẩn trên bộ đồng phục xuống bước đi tiếp. Dường như thời gian qua cô đã quá quen với những tình huống như thế này rồi, và dù có cố gắng cách mấy những tên đó vẫn không lấy mạng được cô. Ai bảo người ta đặt cho cô biệt danh ác quỷ làm gì chứ, Anh Vũ là ác quỷ, ác quỷ thì sao lại dễ bị giết dễ dàng như vậy được?

Thực ra Hoàng Long không chỉ cho người đi ám hại một mình Anh Vũ, ông ta cũng đã cho người tìm đến Khôi Vỹ nhiều lần rồi, nhưng lần nào bọn đó cũng chỉ có thể lết cơ thể đầy thương tích trở về mà thôi, một “cựu trùm” của thế giới ngầm thì làm sao để người ta hạ gục dễ dàng được, và hành động của ông ta cũng chỉ làm Khôi Vỹ nổi điên hơn mà thôi. Anh Vũ cười thầm, không biết giờ này ông ta đã chuẩn bị sẵn phương án cuối cùng là bỏ của chạy lấy người hay chưa nữa?

Cô bước chậm chậm đi sâu hơn vào nghĩa trang, mấy ông vệ sĩ phía sau vẫn nhìn theo cô thở dài. Anh Vũ thật gan lì, cô bé cũng không chịu để họ băng lại vết thương trên cổ cô, Anh Vũ không quan tâm đến mấy chiếc gai đang nằm im nhúc nhích trên cổ mình, thậm chí cô cũng không quan tâm máu đang thấm ra nhiều hơn, cô cứ lặng im đi đến ngôi mộ của anh trai mình...

Chợt có tiếng bước chân phía trước. Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên, giờ này mà cũng còn người đi thăm mộ sao? Và đôi mắt cô mở to ngạc nhiên. Leo đang ở trước mặt cô, cậu cũng nhìn cô bé tò mò. Anh Vũ đến đây thăm mộ của ai chứ? rồi đôi mày cậu hơi nhíu lại khi nhìn thấy vết thương trên cổ cô đang rỉ máu, dường như nó không làm cho Anh Vũ đau thì phải. Anh Vũ không nói gì, Leo cũng lặng im bước qua. Cậu không muốn quan tâm đến Anh Vũ nữa, cô ta chính là kẻ thù đã hại chết bố cậu...

“Leo...”

Anh Vũ hơi dừng lại ngược ra sau. Leo đã bỏ đi, cô bé cười buồn. Leo lúc nào mà chẳng bỏ đi khi gặp cô chứ, cậu ấy không còn muốn nhìn thấy Anh Vũ nữa. Bước chân cô bé chậm chậm đi lại ngôi mộ của anh trai mình. Nó thật lạnh lẽo, cô đặt mấy bông hoa trắng xuống bên cạnh ngôi mộ và phát hiện ra là nó đã bị dập nát nhiều hơn là cô nghĩ, cô mỉm cười nhìn người anh trai thân thương trong bức hình, khuôn mặt trẻ trung thanh tú, đôi mắt đen thẳm giống cô như hai giọt nước. Anh Vũ hơi cúi xuống. Bông hoa hồng trắng nằm im lìm, mọi thứ xung quanh cô đều im lìm. Hoa hồng trắng là loài hoa Anh Khôi thích nhất, nó trong trắng tinh khôi và đẹp rạng rỡ giống như anh trai cô vậy...

Anh Khôi...

Anh Vũ đưa tay lên chạm nhẹ vào bức hình. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô, đôi mắt buồn trông thật dịu dàng, trái tim Anh Vũ se thắt lại, cô thấy mắt mình hơi cay, bàn tay cô đưa xuống nắm chặt. Cô đang thắc mắc không biết rồi xa cô rồi anh ấy sẽ đi đâu. Anh ấy có đang ở trên thiên đường chờ cô hay không? rồi cô cười nhạt nhẽo, cô và anh đều bị mọi người coi là ác quỷ, ác quỷ có được lên thiên đường hay không? hình như nơi đẹp đẽ yên bình đó không hợp với hai người chút nào cả.

-Anh trai...

Anh Vũ cất tiếng. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô, nụ cười đó không bao giờ tắt cả, và nó làm Anh Vũ cảm thấy thanh thản khi nhìn thấy anh. Anh Khôi luôn mang lại hạnh phúc và sự yên bình cho người khác, nhưng lại không thể có được hạnh phúc và bình yên ĩnh, số phận thật nghiệt ngã...

“Anh sẽ không bao giờ rời xa em nhé...”

“Anh hứa, anh sẽ ở bên cạnh em cho đến hơi thở cuối cùng...”

Anh Vũ cười buồn, đúng là anh ấy đã ở bên cô cho đến lúc chết..

“Xin lỗi em, Anh Vũ...”

“Em đừng buồn, vì đã có người hứa với anh sẽ mãi bên cạnh em chăm sóc cho em rồi...”

“Anh sẽ ở mãi bên cạnh em...”

“Vĩnh viễn”...

Em sẽ không cô độc nữa....

Anh Khôi....

Nước mắt cô rơi xuống bông hoa hồng trắng, bông rất. Cô nhào người ra ôm lấy bia mộ lạnh. Ngực cô đau nhói từng hồi, cả người cô run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra nhạt nhòa. Leo đã rời xa cô rồi, mặc dù anh trai cô đã nói rằng cô sẽ không cô độc nhưng cô thật sự đang rất cô độc. Leo hận cô đến nỗi không muốn nhìn thấy cô nữa. Cô phải làm gì để cậu ấy tha thứ cho cô chứ, cô chính là người đã cướp hết tất cả mọi thứ của Leo cơ mà, làm sao cô dám nói cậu tha thứ cho cô được...

-Anh trai...em phải làm sao đây? Anh Vũ vẫn ôm lấy bia mộ nức nở.-Anh hãy nói cho em biết, em phải làm gì bây giờ...anh trai, em đau lắm, em sợ lắm...anh ấy rời khỏi em rồi....

Không có tiếng trả lời lại, những cơn gió lạnh vẫn ùa qua rét buốt. Anh Khôi vẫn mỉm cười với cô nhưng lại không hề trả lời cô, trong nghĩa trang tĩnh mịch mờ ảo bởi sương lạnh, vẫn chỉ có tiếng khóc nức nở của cô gái bé nhỏ vang lên ngất quãng...

-Anh...nói cho em biết đi, em phải làm gì bây giờ...có phải em không nên tồn tại trên đời này hay không...em chỉ là kẻ đi gieo rắc tai họa cho người khác, tại sao em không chết đi...tại sao người nằm đây là anh mà không phải là em? chúng ta chỉ chào đời cách nhau có vài giây mà sao số phận lại khác nhau như vậy...tại sao...

Vẫn không có tiếng trả lời cô, không gian vẫn im lìm, vạn vật vẫn im lìm, ác quỷ bé nhỏ vẫn cô độc nhỏ từng giọt nước mắt bông rất trên bông hoa trắng....

Cô độc quá...

Chưa bao giờ Anh Vũ thấy mình cô đơn đến thế này...

-Anh trai...

-Đó là anh trai sao...

Có tiếng nói vang lên phía sau Anh Vũ, cô bé ngừng khóc quay sang. Leo đang ở sau lưng cô, lặng lẽ, ánh mắt cậu nhìn cô thật buồn, đôi mắt trong veo của Anh Vũ vẫn nhạt nước, cô bé lặng im nhìn cậu, không hiểu sao Leo lại quay lại đây? Leo vẫn nhìn chăm chăm vào bức hình trên bia mộ, người con trai đó giống với Anh Vũ y hệt, họ là anh em song sinh ư? Sao người đó lại mất? Thực ra trước khi cậu bị mất trí nhớ đã có chuyện gì xảy ra? Leo nhìn cô bé lo lắng, cậu biết thế nào Anh Vũ cũng sẽ ngồi khóc một mình như thế này mà...

-Trước đây...tôi có quen với cậu ấy không? Leo nhìn bức hình của Anh Khôi hỏi nhỏ, cô bé hơi gật đầu, Leo đi lại đỡ cô bé lên.-Cổ bị xước rồi, đang chảy máu kìa...

Anh Vũ ngơ ngác nhìn cậu, bây giờ cô mới nhớ lại mấy chiếc gai trên cổ mình. Leo đưa cô đến ngồi xuống bên một gốc hoa sứ cổ thụ gần đó. Anh Vũ lặng yên, mùi hoa sứ tỏa ra thật dễ chịu, nhưng lần trong đó, cô vẫn cảm nhận được mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng xanh, mái tóc đỏ của Leo hơi tung lên vì cơn gió.

Cậu nhẹ nhàng gỡ những chiếc gai hoa hồng trên cổ cho Anh Vũ, cô bé nhìn cậu hơi mơ màng, những ngón tay của Leo chạm vào cô thật ấm áp và dịu dàng...

-Đừng có bắt cần như vậy, dù chỉ là vết xước nhẹ nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị nhiễm trùng đó.

Gỡ xong những chiếc gai, Leo lau vết máu cho cô bằng chiếc khăn mùi xoa mỏng. Anh Vũ vẫn lặng im, trái tim cô đập loạn lên từng nhịp, dường như nó đang hạnh phúc. Leo rút chiếc cà vạt của mình ra cuốn quanh cổ cô bé, những ngón tay thon dài cuốn dải vải một cách chậm chạp rồi cột chặt lại. Leo hơi nhíu mày, cậu nhớ lại hôm ở bên bờ biển, cậu đã siết cổ Anh Vũ gần chết, lúc đó đôi tay của cậu thật thô bạo tàn nhẫn, cả tuần sau những vết bầm tím trên cổ Anh Vũ vẫn chưa biến mất. Thấy Leo có vẻ lúng túng khi siết lại sợi cà vạt trên cổ mình, Anh Vũ cười buồn.

-Có muốn siết chặt hơn nữa không ?

Leo thấy hơi nhói trong lòng, cậu biết Anh Vũ muốn hỏi cậu có muốn giết cô hay không. Leo buông tay ra đứng dậy.

-Không, vậy được rồi.

Hai người lại im lặng để mặc cho thời gian trôi qua, trời đã về chiều, nghĩa trang càng trở nên lạnh lẽo hơn, một vài tia nắng hiếm hoi le lói qua những bông hoa sứ trắng muốt trên đầu. Cả hai đều lặng yên nhìn về ngôi mộ của Anh Khôi, những cánh hoa trắng rung nhẹ theo cơn gió...

-Tôi muốn biết trước đây đã xảy ra chuyện gì ? Leo đột nhiên lên tiếng, Anh Vũ hơi ngược lên.-Nếu nhớ lại được những gì đã xảy ra trong quá khứ có lẽ tôi sẽ biết mình cần phải làm gì, nhưng tôi lại không thể nhớ được gì cả. Tôi cũng không thể nhờ ai đó kể lại ỉn nghe, vì không có ai kể cho tôi nghe sự thật cả...

Anh Vũ lặng im, có thật nếu Leo nhớ lại mọi thứ sẽ tốt hơn hay không? nhưng làm sao để cậu nhớ lại ? Leo sẽ không thể lấy lại kí ức nữa rồi. Anh Vũ nhắm mắt đau đớn. Vì cô mà Leo đã mất hết tất cả...

-Em xin lỗi...

-Vì điều gì ?

Leo quay sang lạnh lùng, cậu thấy Anh Vũ đã cúi gục xuống, đôi vai nhỏ hơi run lên, cậu bực bội quay đi, cậu không muốn nhìn thấy Anh Vũ như thế này, nếu cô cứ lạnh lùng và sống thật hạnh phúc sau khi đã lừa dối cậu có phải hơn hay không, Leo sẽ không ngăn ngại mà trả thù cô, không cần bận tâm để quên đi cô . Nhưng tại sao Anh Vũ lại không như vậy...

-Tôi hận cô lắm, tôi chưa bao giờ quên đi người đã hại chết bố tôi, cướp đi tất cả mọi thứ quan trọng của tôi.

Leo lên tiếng, trái tim Anh Vũ đau thắt lại, nước mắt cô trào ra, đúng là Leo sẽ không bao giờ tha thứ cho cô, cô cũng không có quyền xin cậu tha thứ.

-Tôi không muốn trả thù cô. Leo nhìn Anh Vũ buồn bã.-Nhưng tôi muốn cô biến mất khỏi cuộc sống của tôi, tôi không thể tha thứ cho cô được, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, nhìn thấy cô tôi chỉ nhận ra sự bất hiểu và hèn nhát của mình mà thôi, bố là người quan trọng nhất đối với tôi, nhưng tôi lại không thể bắt kẻ hại chết ông ấy trả giá, vì vậy tôi không muốn nhìn thấy cô nữa...

-Em sẽ biến mất khỏi mắt anh. Nếu đó là điều anh muốn, em sẽ sớm biến mất khỏi mắt anh...

Anh Vũ nhìn cậu ngẹn ngào. Cho dù Leo không nói thì Anh Vũ cũng sẽ sớm rời khỏi đây thôi, khi Khôi Vỹ xong việc hai người sẽ đi khỏi đây, nhưng những lời của Leo vẫn khiến cô cảm thấy đau lòng. Leo thật sự căm ghét cô như vậy sao? Cả đời này cậu sẽ không tha thứ cho cô nữa sao...

Leo lặng im, cậu hơi cắn rứt khi nói ra những lời như vậy, thực ra đó cũng không phải những gì cậu muốn nói, nhưng cậu muốn quên Anh Vũ đi, cô lẽ đây là cách tốt nhất, dù sao thì cậu cũng không thể tha lỗi cho cô ấy được, vậy thì cố quên cô ấy đi...

-Anh Vũ !!!

Có tiếng gọi cô, hai người quay sang, Khôi Vỹ đang bước lại gần, anh vừa cho người đi xử lý thẳng lái xe mô tô tông Anh Vũ xong, anh nhìn em gái hơi lo lắng, Leo cũng đang ở đây, có lẽ cậu nhóc tới thăm mộ bố và gặp Anh Vũ, rồi anh nhìn Anh Vũ hơi nhú mào, cô bé lại khóc nữa rồi, Leo đã nói gì khiến cô bé đau lòng sao ?

-Anh Vũ, trễ rồi, về nhà đi em!

-Vâng.

Cô bé chậm rãi đứng dậy. Leo vẫn đứng im, đôi mắt đen thẫm buồn bã lạnh lẽo. Anh Vũ đi ra xe rồi Khôi Vỹ vẫn đứng im trước ngôi mộ của em trai mình. Cuối cùng thì anh cũng đã trả thù được cho nó. Công ty Paradise đã tuyên bố phá sản, Hoàng Long bị khởi tố vì tội giết người. Leo không nói gì, cậu lặng lẽ bỏ đi, nhưng Khôi Vỹ đã gọi với theo.

-Leo, chờ chút đã, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Leo dừng lại hơi ngược sang, Khôi Vỹ đi lại gần cậu hơn, rút bao thuốc ra, anh đưa một điếu lên miệng chậm rãi.

-Leo ! Xin lỗi vì những chuyện vừa qua...

Leo hơi ngạc nhiên, cậu quay sang nhú mào.

-Anh muốn gì ?

-Tôi đã xong việc của mình rồi. Hoàng Long đã bị khởi tố vì tội giết người, chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ bị bắt thôi, ông ta sẽ phải trả giá cho tội lỗi của mình, cậu có thể yên tâm rồi.

-Tại sao anh lại làm vậy? không phải ông ta là bố của anh sao ?

-Ông ta là kẻ thù của tôi, ông ta đã giết chết rất nhiều người quan trọng của tôi.

Leo vẫn nhìn Khôi Vỹ khó hiểu, tại sao anh ta lại làm như thế chứ ? không phải hai anh em Anh Vũ tìm cách cướp công ty của cậu vì gia đình cậu là đối thủ của Hoàng Long sao? sao giờ Khôi Vỹ lại quay sang đối đầu với bố mình? mọi chuyện rối tinh lên thật khó hiểu.

-Tôi sẽ trả lại công ty cho cậu. Khôi Vỹ lại lên tiếng, ánh mắt anh nhìn Leo có vẻ buồn bã.-Khi nào mọi việc đã xong xuôi tôi sẽ bàn giao lại tất cả cho cậu.

-Sao ?

Leo quay sang ngạc nhiên, trả lại Blue Rose cho cậu ư ? Dễ dàng vậy sao? sao anh ta tìm mọi cách mới cướp được bây giờ lại đem trả cho cậu dễ dàng như vậy? nhưng Leo cảm thấy Khôi Vỹ không có vẻ gì là đang nói đùa cả, cậu nghĩ rằng anh ấy đang lừa cậu, nhưng rồi cậu lại thấy lạ, Khôi Vỹ lừa cậu làm gì ? Vẫn còn ngờ ngác thắc mắc thì Leo thấy Khôi Vỹ đã quay đi.

-Tạm biệt !

68. Chương 67

Chap 67: Đề thi cuối kì

Ngày thi cuối cùng...

Anh Vũ bước đi chậm chạp trên sân trường, hôm qua Khôi Vỹ đã cho cô biết rằng Paradise đã sụp đổ, Hoàng Long đã bị khởi tố, thế lực trong thế giới ngầm của ông ta cũng tan rã rồi, việc ông ta bị cảnh sát bắt chỉ là vấn đề thời gian nữa thôi. Vậy là kế hoạch trả thù đã hoàn thành, Anh Vũ cười nhạt. Mặc dù vậy cô vẫn không thấy vui chút nào cả, mọi thứ đối với cô thật vô nghĩa, vì người quan trọng nhất đã không còn ở bên cạnh cô nữa...

Một vài giọt mưa lác đác rơi xuống, Anh Vũ thấy hơi lạnh, cô vội đi nhanh vào phòng thi. Hôm nay là ngày thi cuối cùng của cô, sau khi kết thúc, Khôi Vỹ sẽ làm đơn chuyển trường cho cô và hai người sẽ bỏ đi tới một nơi khác thật xa nơi này...

-Leo...tối nay em đến nhà anh nhé !

Có tiếng nói sau lưng, Sa Lệ vừa đi vừa khoác tay Leo nói cười vui vẻ, Anh Vũ vội bước đi nhanh hơn, cô không muốn để Leo nhìn thấy cô nữa, mỗi lần gặp Leo cô chỉ muốn khóc thôi. Mấy hôm nay tin đồn về việc đính hôn của hai người ngày càng lan rộng hơn, dường như ai cũng ngưỡng mộ cặp đôi này. Nhưng điều đó lại càng làm Anh Vũ thấy đau lòng, đáng lẽ vị trí đó là của cô chứ không phải của Sa Lệ, vị trí bên cạnh người con trai đó...

Anh Vũ nhú mồm cố để nước mắt không chảy ra. Sa Lệ đã nhận ra cô ở trước mặt, cô ta càng làm ra vẻ thân thiết với Leo hơn.

-Leo !!!! Tối nay chúng ta ra biển chơi nhé !

-Ồ...

Leo vẫn bước đi lạnh lùng, ánh mắt hơi buồn nhìn theo bóng dáng bé nhỏ trước mặt.

Giờ thi bắt đầu, môn cuối cùng của kì thi này lại là môn ngữ văn, đề thi chỉ có hai câu là nghị luận xã hội và phân tích một đoạn trích trong một bài thơ.

Nhưng có một điều khiến học sinh thấy thú vị là câu hỏi nghị luận xã hội: “Em suy nghĩ như thế nào về tình yêu tuổi học trò”. Trong phòng thi có bốn người mỉm cười. Nhưng nụ cười thật khác nhau. Buồn bã, đau đớn, suy tư, tiếc nuối...

Anh Vũ bắt đầu với câu nghị luận xã hội trước, cây bút thoăn thoắt những dòng chữ trên tờ giấy thi, cô bé lặng cười, không biết giám khảo có hiểu được những gì mà cô viết hay không ? nhưng không quan trọng, cô chỉ muốn viết ra những gì mà cô suy nghĩ thôi. Cô đã có một tình yêu đầu tiên thật đẹp, nhưng cũng thật buồn, nó chứa đựng rất nhiều kỉ niệm, và chính cô đã khiến nó sụp đổ, cô hối tiếc, cô đau đớn, nhưng cô đã không thể làm được gì nữa, cây bút di chuyển chậm dần, khóe mắt Anh Vũ hơi cay...

-Hic...

Một âm thanh nhỏ vang lên, vài giọt nước mắt rơi trên trang giấy trắng, mọi người ngạc nhiên quay sang. Cát Cát đang khóc, đôi vai nhỏ run rẩy. Anh Vũ dừng lại nhìn đứa bạn mình lo lắng, Cát Cát bị sao vậy ? đang trong giờ thi mà lại khóc, không lẽ cô ấy bị bệnh...

-Cát Cát ! Em sao thế ?

Cô giám thị đi lại lo lắng, cô bé vẫn cứ ngồi khóc nức nở, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên cố gạt đi dòng nước mắt đang trào ra, nhưng mọi cố gắng của cô bé đều vô ích, nước mắt cô vẫn không ngừng lại.

-Xin lỗi, em muốn ra ngoài, cô cho em nộp bài...

Rồi cô bé đứng dậy đưa bài thi cho cô giáo giám thị và bước vội ra để không làm ảnh hưởng đến mọi người trong lớp, cô giám thị nhìn bài thi rồi nhìn theo cô bé lo lắng.

-Con bé sao thế, bài làm mới viết được một đoạn thôi mà...

-Thưa cô, em muốn nộp bài...

Anh Vũ cũng đứng dậy chạy vội theo Cát Cát, cô bé cảm thấy nhỏ bạn có gì đó không ổn, không biết đã có chuyện gì xảy ra với nó. Cô giám thị nhìn theo Anh Vũ ngơ ngác, cô định cản cô bé lại, Anh Vũ cũng chưa làm hết bài thi và cũng chưa đến giờ thí sinh được đi ra ngoài, nhưng chưa kịp nói gì thì cô bé đã chạy ra mất rồi.

Anh Vũ chạy theo sau Cát Cát, cô bé đã đi vào nhà WC rửa mặt, đôi tay bé nhỏ của nó cố hắt nước lên mặt mong xóa đi những giọt nước mắt nóng hổi đang chảy ra.

-Cát Cát !!! Cậu không sao chứ ? đã có chuyện gì vậy ?

Anh Vũ bước tới sau lưng nhỏ bạn, Cát Cát ngược lên, hình ảnh của Anh Vũ phản chiếu trong tấm gương khiến trái tim cô bé đau thắt lại, đôi môi Cát Cát mím chặt. Hai bàn tay nắm lại muốn rỉ máu...

-Cát Cát, cậu sao thế ? Nếu không nhanh trở lại xin tiếp tục làm bài, cậu sẽ bị điểm thấp môn này đó...

-Đi đi !!!!

Cát Cát gào lên, Anh Vũ hơi sững người, nhỏ bạn đang nhìn cô giận dữ, cô không hiểu tại sao nó lại giận cô, nhưng cô vẫn đi lại gần cô bé.

-Cát Cát...

Xoảng.....!!!!!!!!!!!!!!

Chiếc gương trước mặt Cát Cát vỡ nát, hình ảnh của Anh Vũ trong đó biến dạng méo mó, bàn tay Cát Cát nhuộm máu, Anh Vũ giật mình vội chạy lại đỡ lấy tay nhỏ.

-Cát Cát !!! Cậu điên rồi sao, cậu đang làm gì vậy ?

Cát Cát rút mạnh cánh tay bị thương của mình ra, nhìn Anh Vũ giận dữ.

-Đi đi!!!! không phải tôi nói cậu đi đi rồi sao, biến mất khỏi mắt tôi đi...

-Cát Cát, cậu sao vậy? tớ đã làm gì khiến cậu giận dữ như vậy ? Anh Vũ vẫn nhìn cô bé khó hiểu, khuôn mặt cô bé tái mét khi thấy bàn tay nhỏ bạn đang nhỏ máu tong tong.

-Đừng nhìn tôi như vậy. Cát Cát đưa tay lên ôm mặt, cả người cô bé run run sắp khụy xuống.-Đã bảo đừng nhìn tôi như vậy, tôi không muốn thấy khuôn mặt của cậu nữa, mau đi đi..

-Cát Cát...

Anh Vũ đưa tay định đỡ cô bé dậy, nhưng cô lại xô mạnh Anh Vũ ra giận dữ.

-Đừng nhìn tôi bằng khuôn mặt của Anh Khôi nữa, Anh Vũ !!!! Tôi không muốn thấy bạn, đừng đem ánh mắt của Anh Khôi nhìn tôi nữa, tôi không muốn nhớ lại anh ấy, tôi không muốn...

Anh Vũ lặng người. Cát Cát gục xuống bắt đầu khóc nức nở. Đến tận bây giờ Cát Cát vẫn chưa quên được anh trai cô, đến bây giờ Anh Vũ mới chịu nhớ lại rằng nhỏ bạn của cô đã từng yêu Anh Khôi. Anh Vũ quay mặt đi ngồi gục xuống, và đến bây giờ cô mới nhận ra mình ích kỷ đến mức nào. Khi Anh Khôi mất cô chỉ biết lao vào thù hận mà không thêm để ý gì đến xung quanh, cô không chịu nhận ra rằng ngoài mình còn có rất nhiều người đau lòng vì cái chết của anh trai cô, tại sao đến bây giờ cô mới chịu hiểu kia chứ?

Cát Cát vẫn ngồi gục khóc nức nở, bàn tay chảy máu đỏ rực...

-Các em đang làm gì ở đây thế? sao không làm bài thi mà ra đây ? Một cô giám thị bước vào, rồi giật mình hoảng hốt khi nhìn thấy vết thương của Cát Cát.-Tay em làm sao thế kia ? mau lên phòng y tế đi.

Cô giám thị vội vàng đỡ Cát Cát lên phòng y tế, còn Anh Vũ bị đem trở về phòng thi tiếp tục làm bài, thầy hiệu trưởng đã đặc cách cho Cát Cát được làm lại bài thi vào ngày mai bằng hình thức vắng đáp vì tay cô bé đã bị thương, không thể cầm bút được. Dù rất muốn biết có chuyện gì xảy ra với cô bé nhưng mọi người không ai dám hỏi Cát Cát, cô bé đang mất bình tĩnh, cần để cô nghỉ ngơi trên phòng y tế. Anh Vũ trở lại làm bài với vẻ miễn cưỡng, bây giờ cô không còn tâm trạng gì để làm tiếp nữa...

Giờ thi kết thúc. Minh Nhật vội vã chạy lên phòng y tế thăm Cát Cát, Anh Vũ thì bị gọi lên phòng giám thị để trả lời về vết thương của Cát Cát, cô bé không nói gì nhiều, chỉ trả lời qua loa đối phó rồi cũng vội chạy xuống phòng y tế thăm nhỏ bạn...

Bước chân của cô trên hành lang hơi vội vã, trong lòng cô dậy lên bao nhiêu căm rứt. Cát Cát là cô bạn thân nhất của cô, trước giờ nó luôn lo lắng, bảo vệ cho cô. Vậy mà cô lại chẳng quan tâm gì đến nó, cô đúng là một kẻ vô tâm. Anh Vũ cố đi nhanh hơn, mọi chuyện đã kết thúc rồi, bây giờ cô có thể đi nói tất cả sự thật với nó và xin lỗi nó, cả Minh Nhật nữa, trong thời gian qua cô đã có thái độ không đúng với hai đứa bạn rồi. Cô sắp rời khỏi đây, trước đó cô muốn làm hòa với hai đứa bạn của mình...

-Lớp trưởng, cậu bình tĩnh lại đi...

Vừa bước đến định mở cửa thì cô nghe có tiếng Minh Nhật ở trong. Cát Cát dường như đang khóc. Anh Vũ dừng lại, cô bé đứng tần ngần, không biết có nên đi vào lúc này hay không...

-Tớ ghét Anh Vũ lắm.

Giọng nói của Cát Cát vang ra giận dữ. Anh Vũ buồn bã cúi mặt xuống, cô không định bước vào nữa.

-Lớp trưởng, cậu sao vậy ? Sao tự dưng cậu lại nói vậy ?

-Tại sao...tại sao Anh Vũ lại giống Anh Khôi đến vậy chứ? tại sao cô ấy lại mang khuôn mặt của Anh Khôi? mỗi lần nhìn thấy nhỏ là tớ có cảm giác như Anh Khôi đang nhìn tớ. Đến bây giờ tớ vẫn không muốn tin là anh ấy đã chết, rõ ràng anh ấy đang ở gần tớ mà....

Cát Cát lại khóc nức lên. Minh Nhật thì cố gắng dỗ dành nhỏ, nhưng dường như nó đang kích động, có lẽ đề thi môn ngữ văn khi này đã khiến nó nhớ lại Anh Khôi...

-Lớp trưởng, cậu đừng có như vậy nữa, Anh Khôi đã mất rồi, cậu có đau lòng cách mấy thì cậu ấy cũng đâu thể trở lại, nhưng hành động của cậu có thể khiến cho Anh Vũ bị tổn thương đó. Hôm nay cô ấy làm bài thi mà chẳng tập trung gì cả, cô ấy cũng không thể hoàn thành bài đúng giờ nữa....

-Tớ đau lắm...mỗi lần nhìn thấy Anh Vũ là ngực tớ đau thắt lại khiến tớ như muốn ngừng thở... Chỉ vì nó là em gái song sinh của Anh Khôi...Chỉ vì tớ yêu Anh Khôi hơn là tớ nghĩ...Cậu biết không...Khi thấy anh ấy chết tớ cứ tưởng cuộc sống của mình cũng kết thúc rồi...Tớ đã cố quên đi Anh Khôi rất nhiều lần rồi...nhưng chưa lần nào tớ làm được...Có lẽ mãi mãi tớ không thể làm được...

Cát Cát lại khóc, những giọt nước mắt bỏng rát rơi xuống qua những tiếng nức nghẹn ngào. Anh Vũ đứng im hơi nhíu mày...

-Lớp trưởng...

-Nhật Nhật...Cát Cát lên tiếng, giọng nhỏ khản đặc.-Nhật Nhật...có nhiều lúc...tớ đã nghĩ...Anh Vũ đúng thật là một con ác quỷ đem lại tai họa cho người khác....

Bên ngoài cửa, trái tim Anh Vũ nhói lên.

-Lớp trưởng, cậu đang nói gì vậy ? cậu có biết cậu đang nói gì hay không ? Nếu để Anh Vũ nghe thấy những lời này cô ấy sẽ buồn lắm đó.

-Cậu không thấy như vậy sao ? Mọi người xung quanh Anh Vũ đều vì nó mà chết, Lâm, bác Minh Đức, ngay cả Anh Khôi, dù là anh trai song sinh với nó cũng đã mất, tại sao lại như vậy ? không phải Anh Khôi rất giống nó hay sao ? Tại sao nó sống hạnh phúc mà Anh Khôi tớ yêu phải chết ? Không phải bất công quá sao? Từ trước đến giờ chỉ có mọi người vì nó mà chết thôi, không ai có thể làm tổn thương nó được, chỉ vì nó là ác quỷ mà thôi...

-Cát Cát ! Minh Nhật lớn tiếng, Cát Cát dường như thấy mình đã nói những điều quá đáng nên đã im lặng, bên ngoài cửa, Anh Vũ lặng lẽ quay bước đi...

Ác quỷ...

Anh Vũ lặng cười....

Vậy ra cô thật sự là ác quỷ...

-Cát Cát! cậu đừng có nói ngu ngốc như vậy, cậu nghĩ khi những người quanh mình mất đi Anh Vũ cảm thấy như thế nào chứ ? người đau buồn nhất, luôn dẫn vật bản thân nhiều nhất là Anh Vũ. Cô ấy cũng đã cố cô lập mình với mọi người để không liên lụy đến chúng ta, trong suốt thời gian qua cậu không biết là Hoàng Long đã cho người đi thanh toán hai anh em Anh Vũ hay sao ? Cậu có biết cô ấy đã phải chịu đựng những gì trong suốt thời gian qua hay không? sao cậu lại có thể nói ra những lời tàn nhẫn như thế chứ?

Cát Cát gục xuống khóc.

-Tớ biết...Tớ biết Anh Vũ đang rất đau khổ...tớ biết nhỏ rất cô độc...tớ biết...nhưng tớ....

-Được rồi, lớp trưởng !!!!

Minh Nhật đi lại ôm lấy cô bé vỗ về an ủi, cậu biết cô bé chỉ lơ lửng trong lúc mất bình tĩnh chứ trong lòng Cát Cát thực sự không hề nghĩ như vậy, cô bé chỉ vì quá đau lòng với cái chết của Anh Khôi mà thôi, chắc hẳn trong thời gian qua cô bé cũng đã chịu đựng nỗi đau này quá lâu rồi...

-Cát Cát, cậu sao rồi ?

Có tiếng nói vang lên, cánh cửa phòng mở ra, Minh Nhật vội buông cô bé ra. Mãi đang bước vào nhìn hai người khó hiểu.

-Tớ...không sao...

Cát Cát nói bằng giọng hơi khan. Mãi nhìn cô bé rồi nhìn ra cửa có vẻ lo lắng, khi này cậu thấy Anh Vũ bước ra từ đây thần thờ như người mất hồn, thậm chí cậu gọi cô bé cũng không thêm trả lời nữa.

-Cát Cát...cậu và Anh Vũ cãi nhau hả ?

-Không. Cát Cát quay sang ngạc nhiên-Sao cậu lại hỏi vậy ?

-À...Xin lỗi. Mãi đưa tay lên gãi gãi đầu vì câu hỏi hơi vô duyên của mình.-Tại khi này tớ thấy Anh Vũ đi ra như người mất hồn nên tớ tưởng cậu và nó cãi nhau chứ...

Cát Cát và Minh Nhật nhìn nhau lặng người, Anh Vũ đã tới đây? vậy là cô bé đã nghe thấy những gì họ nói khi này....

Anh Vũ vẫn bước đi dọc hành lang vắng, những lời của Cát Cát vẫn văng vẳng bên tai cô...

Ác quỷ...

Cô là ác quỷ...

Cô hại mọi người chết...

Tất cả tội lỗi đều là tại cô...

Anh Vũ cứ bước đi như một người vô hồn. Cô không biết mình nên làm gì bây giờ nữa, cứ như vậy mà bước đi, trong đầu trống rỗng. Và cô nhớ là mình muốn được nhìn thấy một người, một người con trai dịu dàng có mái tóc đỏ thơm dịu hương hoa hồng xanh, một người luôn ở cạnh quan tâm đến cô, luôn đưa tay gạt nước mắt cho cô và ôm cô vào lòng, một người sẽ không bao giờ bỏ cô lại một mình, người mà luôn ở lại với cô dù cho cả thế giới này có quay lưng lại với cô....

Trong lúc tuyệt vọng nhất, Anh Vũ chỉ có thể nhớ về Leo mà thôi, cô đã không còn chịu nổi nữa rồi...

Leo...

Và cô cũng đã thấy Leo, cậu đang đứng trước mặt cô cùng Sa Lệ, nhưng Leo không biết cô đang ở đây, cậu đang đứng quay mặt lại với cô, Anh Vũ vội bước lại, trái tim cô đập mạnh...

Leo...

-Cậu nói là cậu đồng ý nhận lời đính hôn với tớ sao, Leo ?

Anh Vũ chợt dừng lại, Sa Lệ đang nhìn Leo mỉm cười hạnh phúc....

-Tớ hạnh phúc quá, Leo !

Và cô kiễng chân hôn lên môi Leo. Leo nhận lời kết hôn cùng Sa Lệ? Mọi thứ dưới chân Anh Vũ như chao đảo, rồi Leo cũng nhìn thấy Anh Vũ qua hình ảnh phản chiếu của kính cửa, cô bé đang nhìn cậu, lặng lẽ...

Vài giây sau thì cô quay đi...

-Sa Lệ, cậu đang làm gì vậy, tớ nói đồng ý đính hôn với cậu khi nào ? Leo đẩy Sa Lệ ra nhứ mày bực bội, cô gái kia thì mỉm cười vui vẻ.

-Tớ đùa thôi mà, đừng giận nhé, Leo !

-Cậu cố tình làm vậy cho Anh Vũ thấy sao ?

Leo nhìn theo bóng dáng cô bé ngoài sân trường, trời đang mưa tầm tã mà cô ấy vẫn đi ra , không biết lo cho sức khỏe của mình gì cả, Leo thấy hơi nhói trong lòng...

-Tớ cố tình đó, không phải cậu muốn quên con nhỏ đó đi sao, tớ đã khiến nó tránh xa cậu ra mà...

Sa Lệ vẫn nhìn theo Anh Vũ bình thần, cô đã thấy biểu hiện của cô bé đó khi nãy, Anh Vũ đang đau khổ và muốn tới gặp Leo, và cô đã cho cô bé đó thấy một cảnh tượng khiến nó không thể bước tới được nữa. Leo cau mày, cậu không nói gì nữa mà lẳng lặng bỏ đi. Sa Lệ có hơi bực mình, cô thấy rõ ràng Leo vẫn còn lo cho Anh Vũ rất nhiều, cậu ấy cũng không có vẻ gì là vui lòng khi cô vừa giúp cậu cả.

-Hừ...đau khổ đi...con nhãi...nhưng đó chưa phải là tất cả đâu...

Sa Lệ nhìn theo bóng dáng bé nhỏ khuất dần trong cơn mưa, đôi mắt sắc lẹm hằn lên những vệt đỏ, rồi cô ta rút điện thoại ra gọi ột số lạ.

...-Con nhỏ đi ra khỏi trường rồi...còn lại nhờ các chị nhé... xử lí nó giùm em...

69. Chương 68

Chap 68: Hoa hồng của quỷ

Anh Vũ bước đi, những bước chân thật nặng nề, mưa tầm tã vẫn trút xuống từ trên cao, lạnh lẽo, cả người cô ướt nhem, đôi mắt vô hồn bị nước mưa làm cho nhạt nhòa. Mọi thứ xung quanh Anh Vũ mờ ảo bởi màn mưa. Anh Vũ không biết mình đang đi đâu, cô bé cứ bước đi, với trái tim như đã vỡ thành từng mảnh nhỏ....

Anh yêu em, Anh Vũ....

Anh sẽ luôn ở bên cạnh em....

Sau này làm vợ anh nhé....

Những lời hứa ngày xưa vọng về. Bây giờ thì nó đã trở thành kí ức thật rồi, kí ức với mình cô thôi. Vì Leo đã quên hết mọi thứ rồi, quên đi tình yêu với cô, quên đi lời hẹn ước và rời xa cô...

Lạnh quá....

Trái tim Anh Vũ đau thắt lại, bàn tay bé nhỏ đưa lên ngực, không còn cảm giác gì nữa, mưa vẫn rơi, ướt đầm khuôn mặt bé nhỏ, từng chiếc bong bóng nước phồng lên rồi vỡ òa trước mặt Anh Vũ...

Cô bé lặng yên, bước chân bé nhỏ loạng choạng vì cơn mưa, cô cứ đi mà không biết rằng có kẻ nào đó cũng đang đi theo mình...

-Con nhỏ kia, đứng lại...

Một cánh tay thô bạo kéo cô lại. Anh Vũ chậm chạp ngược lên, một cô gái có mái tóc nhuộm vàng đang nhìn cô trừng trừng, rồi mấy chiếc xe hơi dừng lại gần đó, một đám người nữa bước xuống, tất cả đều là con gái và cả bọn đều cầm theo vũ khí. Anh Vũ không để ý, cô không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa...

-Mày là Hà Anh Vũ ?

Một ả có khuôn mặt trang điểm lòe loẹt đi đến trước mặt cô hất hàm, cô ta mặc trên người chiếc áo dây màu đen và chiếc quần jin ngắn bó sát, những kẻ này đều là bạn của Sa Lệ và đều là những tay ăn chơi có tiếng trong thành phố, chính cô ta đã nhờ những kẻ này tìm tới Anh Vũ...

-Mày câm hay sao mà không trả lời tao ?

Bóp...!!!!!!!!!!!!!!

Cô nàng giáng một tát vào mặt Anh Vũ, cô bé ngã xuống đường, máu miệng nhòe ra, cả bọn đứng nhìn có vẻ hả hê, một ả to cao có một hình xăm nổi trên cánh tay đi lại nắm cô áo Anh Vũ kéo lên. Anh Vũ vẫn lặng yên, đầu cô bây giờ trống rỗng, cô không biết những người này đang làm gì mình, mà cô cũng không quan tâm họ sẽ làm gì mình nữa. Cô mệt mỏi lắm rồi, muốn chấm dứt tất cả mọi thứ rồi....

-Mở miệng ra trả lời tao ! con nhãi...

Bốp...!!!!!!!

Một cú tát lại giáng vào mặt cô bé, máu miệng cô nhòe ra nhiều hơn, những cô gái kia đang vây quanh cô với vẻ thích thú, và chúng cũng hơi bực bội vì thấy Anh Vũ bị đánh mà vẫn không có phản ứng gì...

-Nghe nói mày gan lì, giỏi đánh nhau lắm mà, sao không đánh lại tụi tao đi, con nhãi ranh...

Cánh tay thô bạo giáng tới tấp vào mặt Anh Vũ, tai cô ù đi, cô không nghe thấy những kẻ trước mặt đang nói gì nữa, một ả đi lại nắm tóc cô kéo mạnh ra sau.

-Con nhãi ranh liều mạng, hết chuyện rồi hay sao mà dám đi quyến rũ giành giật người yêu với em gái tao? Mày thật ngu ngốc...

-Nói gì đi, con nhãi, mày câm à? Hay là bị điếc rồi, mở miệng ra trả lời tao đi. Mau lên

Mái tóc cô bé bị kéo ngược lên đau nhói, bây giờ thì cô mới nghe thoảng thoảng tiếng bọn này, đôi môi cô hơi mấp máy, thấy vậy, con nhỏ tóc vàng ghé sát lại cười lớn.

-Mày nói gì, nói to lên, tụi tao không nghe thấy...

-Cút...đi...

Một tiếng nói yếu ớt phát ra từ miệng Anh Vũ, lập tức cô bị xô ngã lăn xuống đường. Cô gái tóc vàng đi lại đá liên hồi vào bụng cô.

-Mày mới nói gì hả? con nhãi, nhắc lại lần nữa cho tao nghe...

-Nó nói tụi mình cút đi đó...

-Con ranh láo toét, không hiểu hoàn cảnh của mình lúc này hả? dám nói với bọn tao như vậy hả? ày chết đi...

Mấy đứa kia cũng đi tới đập túi bụi vào người cô, khoe miệng Anh Vũ nhòe máu nhiều hơn. Những tiếng cười thô bạo vẫn vang vọng bên tai cô:

-Xin tha đi con nhãi, mở miệng ra van xin tụi tao đi...

-Để xem mày còn cứng đầu được đến chừng nào...

-Đây là cái giá phải trả cho việc cướp người yêu kẻ khác đó...

Vài phút sau thì cả bọn đã dừng lại nhìn nhau cười khoái trá. Anh Vũ nằm gục một chỗ, máu miệng nhòe trong nước mưa ướt đầm ngực áo, cô bé thở dốc, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ nhạt, cả người cô đau nhói không còn cử động được nữa...

-A !!!! Thoải mái quá. Ắ tóc vàng vươn vai khoái trá.-Lâu lắm rồi mới được vận động tay chân kiểu này! Thật dễ chịu mà...

-Hahaha. Con nhỏ này đâu có giống như Sa Lệ đã nói đâu, nó yếu xiu, thậm chí không dám bỏ chạy khi bị chúng ta đánh nữa.

-Nhưng tao ghét thái độ của nó...

Bốp...

Con nhỏ có hình xăm trên cánh tay vừa nói vừa giơ chân đá mạnh vào bụng Anh Vũ, cô bé co người lại run run, máu miệng nhòe ra hòa vào nước mưa bên dưới.

-Biết vậy kéo theo vài thằng cho con nhỏ này nếm mùi, cái mặt nhìn khó ưa quá...

-Bây giờ nên làm gì tiếp nhỉ, nếu đánh nữa thì nó sẽ chết mất...

-Đừng đánh chết nó ở đây, phiền phức với cảnh sát đó...

Anh Vũ vẫn nằm gục một chỗ thở dốc, vết thương trên người cô đau nhói. Đầu cô trống rỗng. Rồi cô cười nhạt nhìn ra phía trước, những giọt mưa lạnh vẫn tí tách rơi xuống đọng trên mặt cô...

Đây là kết thúc ột kẻ được coi là ác quỷ sao...

Ở một nơi khác. Leo lặng im ngồi trong xe. Bên cạnh cậu, Sa Lệ vẫn huyền thuyên đủ điều.

-Leo, cậu lại để đầu óc đi đâu vậy ? Tổ đang nói chuyện với cậu đó...

Sa Lệ giận dữ đưa tay xoay khuôn mặt của Leo lại gần mình. Leo vẫn thờ dài, sao lúc này cậu muốn tống cổ cô gái này xuống quá, thật phiền phức.

-Leo !!! Cậu lại đang nhớ đến con nhỏ đó đúng không ? Cậu làm tổ bức bối quá...

Leo hơi cau mày, Sa Lệ ngồi ngả người ra sau có vẻ tức tối.

-Tổ không thể quên được Anh Vũ. Leo lên tiếng.-Hình bóng cô ấy cứ quẩn quanh mãi trong đầu tổ, tổ không biết làm sao để quên được cô ấy nữa...Tổ không biết thực ra mình đã hận cô ấy đến mức nào....

Leo cúi xuống, đôi mắt đen thẳm bất động, ở bên cạnh cậu Sa Lệ cười nhạt đưa tay dựa lên đầu.

-Đừng buồn nữa Leo, nếu là chuyện đó thì cậu có thể yên tâm quên cô ta đi được rồi, tổ đã giúp cậu xử lý con nhỏ đó rồi, nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu...

Leo thờ dài, cậu vẫn không hiểu những gì mà Sa Lệ nói, cô gái nhà giàu xinh đẹp này luôn nói những câu sáo rỗng nhạt nhẽo để an ủi cậu, nhưng Leo chỉ thấy cô ta thật phiền phức. Chiếc xe chạy chậm chậm trên con đường mưa nhạt nhòa, đột nhiên có tiếng chuông tin nhắn vang lên, Sa Lệ mở điện thoại ra xem và mỉm cười hài lòng. Leo vẫn lặng im lái xe. Đột nhiên Sa Lệ quay sang ôm chầm lấy cậu...

-Leo !!! Đừng có yên lặng như thế nữa, nói gì đi chứ, cậu làm tổ thấy buồn quá !!!! Cậu mà cứ lạnh nhạt với tổ như thế này tổ sẽ bỏ cậu đó...

-Thôi đi Sa Lệ, tổ đang lái xe đó...

Leo quay sang bức bối, chiếc xe hơi loạng choạng suýt nữa thì tông vào cột điện, Sa Lệ vẫn không buông cậu ra, cô ta ghé sát vào tai cậu ngọt ngào...

-Đừng buồn bức nữa Leo. Tổ đã giúp cậu trả thù rồi mà, hãy vui lên đi chứ.

Câu nói của Sa Lệ làm Leo giật mình, cậu quay sang nhìn khuôn mặt đang hớn hởi của Sa Lệ rồi vội đạp phanh xe dừng lại. Chiếc xe thắng gấp làm Sa Lệ suýt nữa thì ngã chúi về phía trước, cô nằng nặc quay sang nhăn nhó.

-Leo, cậu sao vậy...

-Cậu mới nói gì Sa Lệ ? Sa Lệ nhìn Leo ngạc nhiên. Leo đang giận dữ, đôi tay cậu nắm chặt lấy vai cô gái trước mặt.-Cậu đã làm gì Anh Vũ ? Hả ????

-Cậu sao vậy Leo ? Sa Lệ tức giận gạt tay Leo ra.-Không phải cậu rất hận cô ta sao, tổ đã cho người đi giải quyết nó cho cậu rồi, cậu không thấy vui sao ?

-Cậu nói gì, cậu đã làm gì Anh Vũ ?

Sa Lệ cười nhạt.

-Yên tâm đi, sau hôm nay nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu được nữa đâu, mà bây giờ chắc xác của nó cũng bị nước cuốn trôi đi xa lắm rồi. Nước sông hôm nay chảy siết lắm mà.

-Cậu nói gì ??? Leo gào lên, rồi cậu mở tung cánh cửa xe ra.-Xuống xe !!!!

-Leo !!!! Sa Lệ vẫn nhìn cậu ngơ ngác.

-Xuống xe !!!

Leo hét lên và không để Sa Lê kịp nói gì, cậu nắm vai cô ta đẩy xuống rồi đóng cửa lại, quay xe lại trường học. Sa Lê vẫn ngơ ngác đứng dưới mưa nhìn theo cậu, cô cứ tưởng Leo sẽ không quan tâm gì đến Anh Vũ nữa, nhưng không ngờ cậu ấy lại nổi giận như vậy ?

Trên con đường vắng nhạt nhòa vì mưa, Leo cố lái xe thật nhanh quay lại trường tìm Anh Vũ. Trái tim cậu nhói lên, chưa bao giờ cậu thấy cô bé quan trọng với cậu như vậy, và đến bây giờ cậu mới chịu hiểu, sở dĩ cậu không thể quên Anh Vũ không phải vì cậu quá hận cô bé, mà vì cậu quá yêu cô bé, và đến bây giờ cậu mới hiểu, nếu không có Anh Vũ thì cuộc sống của cậu thật vô nghĩa...

...

-Sao rồi con nhãi ranh? Hết mở miệng ra được rồi hả?

Ả tóc vàng nắm cổ áo cô bé lôi lên. Anh Vũ đang dốc từng hơi thở một cách khó khăn. Cơn mưa vẫn trút xuống nhạt nhòa khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Đầu óc Anh Vũ quay cuồng, cô không biết là mình bị đám người này lôi đến một cây cầu gần đó. Hai đứa con gái khác lôi cô bé đến sát thành cầu. Bên dưới là dòng sông đang chảy siết vì cơn mưa lớn. Không còn hứng thú hành hạ cô bé nữa. Đám người này muốn ném cô bé xuống sông để nếu sau này phía cảnh sát có tìm thấy xác của cô cũng khó điều tra ra chân tướng. Rồi hồ sơ sẽ phải kết luận là nạn nhân chết đuối. Nắm tóc Anh Vũ lôi ngược về sau, ả tóc vàng cười nhạt.

-Vui lên nào bé con. Chị sẽ đưa em sang thế giới bên kia để hội ngộ với thằng anh trai song sinh của em ngay bây giờ.

Anh Vũ mơ hồ nhìn về phía trước. TRắng đen mờ ảo, cô không nhìn rõ được thứ gì trước mặt mình nữa, cả người cô đau nhói và không ngừng run lên vì lạnh. Có phải đây là cảm giác trước khi chết. Trước đây Lâm và anh trai cô có trải qua cảm giác này hay không? Đôi mắt trong veo khẽ chớp. Có lẽ cô sắp được gặp lại họ. Gặp lại họ ở thế giới bên kia. Cô sẽ không đau nữa, không còn cô độc nữa, không còn phải sợ hãi điều gì nữa....

Đúng vậy...

Không còn cô độc nữa, không còn phải lo sợ điều gì nữa...

Nắm tóc chặt tóc Anh Vũ. Ả tóc vàng cười nhạt định xô cô xuống sông....

Nhưng...

Pắc.....!!!!

-Tụi mày đang làm gì đó ?

Ả tóc vàng bị nắm tóc kéo bật ra sau ngã xuống đất. Mấy đứa con gái quay sang hét hoảng. Không biết từ khi nào đã có mấy chiếc xe hơi đỗ lại gần đó và một đám người đã vây quanh chúng...

-Trường Dương...

-Sao...sao anh lại ở đây...một con nhỏ nhìn theo lấp bắp.

Trường Dương lạnh lùng nhìn Anh Vũ đang bị hai đứa con gái giữ chặt, cả người ứa sùng đầy thương tích, chiếc áo cũng bị xé toạc trước ngực. Anh hơi nhúm mày...

-Tụi mày đang làm gì cô gái của tao ?

Trường Dương nhìn một loạt rồi hé một nụ cười nửa miệng, nụ cười lạnh lẽo của ác quỷ đem lại cho người ta cảm giác như cái chết đang đến gần. Mấy đứa con gái kia thì thót tim nhìn lại Anh Vũ rồi nhìn nhau lo lắng, hai đứa giữ Anh Vũ mới đáng thương, đôi bàn tay nó run run vội vàng buông cô bé ra, Anh Vũ ngã gục xuống đường, tụi nó nhìn lại giật mình rồi quay sang người trước mặt. Trường Dương vừa mới nói Anh Vũ là cô gái của anh ta, tụi nó định giết bạn gái của trùm thế giới ngầm, lần này thì gặp họa rồi....

-Anh Dương, tụi em không biết....

-Con nhỏ này là...

Mấy đứa con gái nhìn nhau sợ hãi, nhưng không để tụi nó chờ lâu, đám thuộc hạ của Trường Dương lập tức lao tới tóm cổ lấy cả đám rồi quay sang Trường Dương chờ lệnh:

-Ông chủ, xử tụi nó thế nào đây ?

-Tay...Trường Dương nhìn Anh Vũ đang nằm dưới đất thở dốc, ánh mắt anh lạnh lùng.-Tao muốn cánh tay bần thủ dám đụng vào người con bé.

-Vâng !

Đám đàn em lập tức kéo mấy đứa con gái này ra chỗ khác, đám người đó vẫn la khóc van xin rồi rít, nhưng những tiếng nói đó cũng khuất dần sau tiếng mưa. Anh Vũ vẫn nằm im ngược nhìn những hạt mưa lạnh rơi tí tách xuống mặt mình...

-Em không sao chứ ?

Trường Dương đi lại gần Anh Vũ, chiếc dù đen trên tay anh che khuất đi những giọt mưa đang rơi xuống mặt cô, cô bé vẫn không nói gì, cơ thể đau nhói và lạnh buốt không còn một chút sức lực nào nữa.

-Tại sao lại để yên cho tụi nó đánh như vậy, em thừa sức hạ hết được mấy đứa đó mà?

Trường Dương vẫn nhìn Anh Vũ nhíu mày. Đôi mắt trong veo của cô bé trống rỗng. Trường Dương ném cây dù sang một bên rồi đưa tay nhặt con dao nhỏ bên cạnh và nắm cổ áo cô bé kéo dậy. Nhìn sâu vào đôi mắt đen trong veo của cô bé, anh cất tiếng lạnh lẽo:

-Muốn chết sao ?

-Ồ...

Anh Vũ đã mở miệng, đôi mắt đen nhìn anh bình thản. Trường Dương hé một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo. Anh Vũ đúng là ác quỷ, cho dù có bị giết cũng vẫn nhìn kẻ thù với vẻ kiêu ngạo thản nhiên như vậy, lần đầu tiên anh gặp một đứa con gái như thế này, nó làm anh thấy tò mò, thấy yêu và cũng khiến anh muốn nổi điên lên vì nó...

-Tuyệt vọng rồi sao ? Bàn tay Trường Dương nắm cổ áo Anh Vũ siết chặt rồi xô cô bé dựa vào bức tường phía sau.-Anh đã từng nói với em, nếu em có bị giết thì kẻ giết em cũng phải là anh. Nhớ chứ ?

Anh Vũ không trả lời, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. Vô cảm...

-Nếu em đã muốn chết đến vậy, anh sẽ giúp em...

Cánh tay Trường Dương giữ chặt lấy vai áo Anh Vũ, con dao nhỏ đưa lên cổ cô, lạnh lẽo...

Một giọt máu nhòe ra từ lưỡi dao hòa vào nước mưa lạnh buốt. Anh Vũ thấy đau nhói, con dao sắc đang cứa sâu vào da thịt cô, bây giờ cô đã cảm thấy đau rồi, cô cũng biết máu của mình đang trào ra nhiều hơn, con dao vẫn chầm chậm cứa vào sâu hơn, và dần kéo dài ra...

Đau quá....

Lạnh quá....

Nhưng nỗi đau trên cơ thể cô không thể so sánh được với nỗi đau trong tim. Anh Vũ lặng yên mặc kệ cơn đau đang ngày càng nhức nhối. Có lẽ cô sẽ chết. Nhưng không sao, cô cảm thấy mình sống cũng đủ lâu rồi...

Chết...

Anh Vũ hé nụ cười....

Sẽ không còn ai gọi cô là ác quỷ nữa...

Cô sẽ được thanh thản...

Trường Dương hơi nhíu mày khi thấy cô bé cười, trái tim anh chợt đau nhói lên, đôi mắt đen thẳm lạnh lẽo của ác quỷ trùng xuống. Anh Vũ không nói anh dừng lại. Cô bé không sợ hãi, mà cười...Anh nhớ lại Anh Khôi trước khi chết cũng cười với anh như vậy, cũng cười giống như Anh Vũ. Nhưng nụ cười của Anh Vũ

sao làm anh khó chịu quá, không sợ hãi, không tiếc nuối, nụ cười của cô bé trống rỗng, ánh mắt trong veo kia làm anh muốn nổi điên lên.

Trái tim lạnh lẽo của ác quỷ đã biết đến yêu thương khi nhìn thấy hình bóng bé nhỏ yếu ớt này, bây giờ thì nó vỡ nát ra cũng vì cô bé. Trường Dương cười thầm, tưởng rằng một ác quỷ như anh sẽ không bao giờ biết đến yêu thương, không bao giờ động lòng dù kẻ trước mặt mình có là ai đi chăng nữa. Vậy mà bây giờ anh nằm lần bảy lượt vì Anh Vũ mà xuất hiện, chỉ để bảo vệ cho tính mạng của cô bé, để chuộc lại lỗi lầm của mình và để được nhìn thấy cô bé cười. Tại sao mọi thứ anh làm lại vô ích đến như vậy? Anh Vũ là cô gái đầu tiên khiến anh hao tâm tổn trí đến như vậy, nhưng anh không những không có được trái tim cô ấy mà còn không thể giữ nổi cuộc sống của cô bé. Anh Vũ muốn chết, cô bé đã tuyệt vọng rồi... Bàn tay cầm con dao của Trường Dương siết chặt lại rồi buông xuống....

Anh thua rồi...

Lần đầu tiên Trường Dương ném mùi vị thua cuộc....

Thua một cô bé được gọi là ác quỷ...

-Đừng như vậy, Anh Vũ...anh không muốn em biến mất. Anh không muốn giết em...anh không muốn em chết...

Đôi mắt Anh Vũ mờ dần đi. Trường Dương đang ôm chặt cô trong lòng, trái tim anh đau nhói như muốn vỡ nát ra, cơn mưa lạnh lùng vẫn trút xuống hai người. Anh Vũ lặng im. Mọi thứ đối với cô lúc này thật vô nghĩa, cơ thể ấm áp đang ôm lấy cô cũng không thể sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô được. Leo đã rời xa cô thật rồi... Trường Dương nhắm chặt mắt, hai bàn tay siết chặt cô bé vào lòng mình hơn, rồi ác quỷ cười thầm nhạt nhẽo, một kẻ chuyên đi gieo rắc cái chết cho kẻ thù, chuyên cướp đi mạng sống của người khác mà bây giờ lại mong muốn một người đừng rời xa mình....

Trớ trêu thật...

Đây là cái giá phải trả của anh sao...

Nước mưa chảy xuống ướt đầm khuôn mặt thanh tú của anh. Trường Dương vẫn ôm Anh Vũ trong lòng, cô bé đã chịu một vết thương tinh thần quá lớn, mà khởi đầu có một phần lỗi của anh, lần đầu tiên ác quỷ thấy hối hận khi giết người, đôi mày đen thẫm nhũn lại. Nếu tối hôm đó anh không giết Anh Khôi thì mọi chuyện đã không bắt đầu theo hướng tồi tệ như thế này. Anh Vũ đã tuyệt vọng với cuộc sống của mình rồi. Nếu cứ để yên như vậy thì cô bé không bị kẻ thù giết chết cũng sẽ tự tìm đến cái chết mà thôi. Anh không muốn...

Phải làm sao để Anh Vũ không chết...

Phải làm sao để giữ cô bé lại thế giới này...

70. Chương 68

Chap 68: Hoa hồng của quỷ

Anh Vũ bước đi, những bước chân thật nặng nề, mưa tầm tã vẫn trút xuống từ trên cao, lạnh lẽo, cả người cô ướt nhem, đôi mắt vô hồn bị nước mưa làm cho nhạt nhòa. Mọi thứ xung quanh Anh Vũ mờ ảo bởi màn mưa. Anh Vũ không biết mình đang đi đâu, cô bé cứ bước đi, với trái tim như đã vỡ thành từng mảnh nhỏ....

Anh yêu em, Anh Vũ....

Anh sẽ luôn ở bên cạnh em....

Sau này làm vợ anh nhé....

Những lời hứa ngày xưa vọng về. Bây giờ thì nó đã trở thành kí ức thật rồi, kí ức với mình cô thôi. Vì Leo đã quên hết mọi thứ rồi, quên đi tình yêu với cô, quên đi lời hẹn ước và rời xa cô...

Lạnh quá....

Trái tim Anh Vũ đau thắt lại, bàn tay bé nhỏ đưa lên ngực, không còn cảm giác gì nữa, mưa vẫn rơi, ướt đầm khuôn mặt bé nhỏ, từng chiếc bong bóng nước phồng lên rồi vỡ òa trước mặt Anh Vũ...

Cô bé lặng yên, bước chân bé nhỏ loạng choạng vì cơn mưa, cô cứ đi mà không biết rằng có kẻ nào đó cũng đang đi theo mình...

-Con nhỏ kia, đứng lại...

Một cánh tay thô bạo kéo cô lại. Anh Vũ chậm chạp ngước lên, một cô gái có mái tóc nhuộm vàng đang nhìn cô trừng trừng, rồi mấy chiếc xe hơi dừng lại gần đó, một đám người nữa bước xuống, tất cả đều là con gái và cả bọn đều cầm theo vũ khí. Anh Vũ không để ý, cô không quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra với mình nữa...

-Mày là Hà Anh Vũ ?

Một ả có khuôn mặt trang điểm lòe loẹt đi đến trước mặt cô hất hàm, cô ta mặc trên người chiếc áo dây màu đen và chiếc quần jin ngắn bó sát, những kẻ này đều là bạn của Sa Lệ và đều là những tay ăn chơi có tiếng trong thành phố, chính cô ta đã nhờ những kẻ này tìm tới Anh Vũ...

-Mày câm hay sao mà không trả lời tao ?

Bốp...!!!!!!

Cô nàng giáng một tát vào mặt Anh Vũ, cô bé ngã xuống đường, máu miệng nhòe ra, cả bọn đứng nhìn có vẻ hả hê, một ả to cao có một hình xăm nổi trên cánh tay đi lại nắm cô áo Anh Vũ kéo lên. Anh Vũ vẫn lặng yên, đầu cô bây giờ trống rỗng, cô không biết những người này đang làm gì mình, mà cô cũng không quan tâm họ sẽ làm gì mình nữa. Cô mệt mỏi lắm rồi, muốn chấm dứt tất cả mọi thứ rồi....

-Mở miệng ra trả lời tao ! con nhãi...

Bốp...!!!!!!

Một cú tát lại giáng vào mặt cô bé, máu miệng cô nhòe ra nhiều hơn, những cô gái kia đang vây quanh cô với vẻ thích thú, và chúng cũng hơi bức bối vì thấy Anh Vũ bị đánh mà vẫn không có phản ứng gì...

-Nghe nói mày gan lì, giỏi đánh nhau lắm mà, sao không đánh lại tụi tao đi, con nhãi ranh...

Cánh tay thô bạo giáng tới tấp vào mặt Anh Vũ, tai cô ù đi, cô không nghe thấy những kẻ trước mặt đang nói gì nữa, một ả đi lại nắm tóc cô kéo mạnh ra sau.

-Con nhãi ranh liều mạng, hết chuyện rồi hay sao mà dám đi quyến rũ giành giật người yêu với em gái tao? Mày thật ngu ngốc...

-Nói gì đi, con nhãi, mày câm à? Hay là bị điếc rồi, mở miệng ra trả lời tao đi. Mau lên

Mái tóc cô bé bị kéo ngược lên đau nhói, bây giờ thì cô mới nghe thoảng thoảng tiếng bọn này, đôi môi cô hơi mấp máy, thấy vậy, con nhỏ tóc vàng ghé sát lại cười lớn.

-Mày nói gì, nói to lên, tụi tao không nghe thấy...

-Cút...đi...

Một tiếng nói yếu ớt phát ra từ miệng Anh Vũ, lập tức cô bị xô ngã lăn xuống đường. Cô gái tóc vàng đi lại đá liên hồi vào bụng cô.

-Mày mới nói gì hả? con nhãi, nhắc lại lần nữa cho tao nghe...

-Nó nói tụi mình cút đi đó...

-Con ranh láo toét, không hiểu hoàn cảnh của mình lúc này hả? dám nói với bọn tao như vậy hả? ày chết đi...

Mấy đứa kia cũng đi tới đập túi bụi vào người cô, khoe miệng Anh Vũ nhòe máu nhiều hơn. Những tiếng cười thô bạo vẫn vang vọng bên tai cô:

-Xin tha đi con nhãi, mở miệng ra van xin tui tao đi...

-Để xem mày còn cứng đầu được đến chừng nào...

-Đây là cái giá phải trả cho việc cướp người yêu kẻ khác đó...

Vài phút sau thì cả bọn đã dừng lại nhìn nhau cười khoái trá. Anh Vũ nằm gục một chỗ, máu miệng nhòe trong nước mưa ướt đầm ngực áo, cô bé thở dốc, mọi thứ trước mắt đều trở nên mờ nhạt, cả người cô đau nhói không còn cử động được nữa...

-A !!!! Thoải mái quá. Ắ tóc vàng vươn vai khoái trá.-Lâu lắm rồi mới được vận động tay chân kiểu này! Thật dễ chịu mà...

-Hahaha. Con nhỏ này đâu có giống như Sa Lệ đã nói đâu, nó yếu xìu, thậm chí không dám bỏ chạy khi bị chúng ta đánh nữa.

-Nhưng tao ghét thái độ của nó...

Bốp...

Con nhỏ có hình xăm trên cánh tay vừa nói vừa giơ chân đá mạnh vào bụng Anh Vũ, cô bé co người lại run run, máu miệng nhòe ra hòa vào nước mưa bên dưới.

-Biết vậy kéo theo vài thằng cho con nhỏ này ném mùi, cái mặt nhìn khó ưa quá...

-Bây giờ nên làm gì tiếp nhỉ, nếu đánh nữa thì nó sẽ chết mất...

-Đừng đánh chết nó ở đây, phiền phức với cảnh sát đó...

Anh Vũ vẫn nằm gục một chỗ thở dốc, vết thương trên người cô đau nhói. Đầu cô trống rỗng. Rồi cô cười nhạt nhìn ra phía trước, những giọt mưa lạnh vẫn tí tách rơi xuống đọng trên mặt cô...

Đây là kết thúc ột kẻ được coi là ác quỷ sao...

Ở một nơi khác. Leo lặng im ngồi trong xe. Bên cạnh cậu, Sa Lệ vẫn huyền thuyên đủ điều.

-Leo, cậu lại để đầu óc đi đâu vậy ? Tổ đang nói chuyện với cậu đó...

Sa Lệ giận dữ đưa tay xoay khuôn mặt của Leo lại gần mình. Leo vẫn thờ dãi, sao lúc này cậu muốn tổng cổ cô gái này xuống quá, thật phiền phức.

-Leo !!! Cậu lại đang nhớ đến con nhỏ đó đúng không ? Cậu làm tớ bực bội quá...

Leo hơi cau mày, Sa Lệ ngồi ngả người ra sau có vẻ tức tối.

-Tớ không thể quên được Anh Vũ. Leo lên tiếng.-Hình bóng cô ấy cứ quẩn quanh mãi trong đầu tớ, tớ không biết làm sao để quên được cô ấy nữa...Tớ không biết thực ra mình đã hận cô ấy đến mức nào....

Leo cúi xuống, đôi mắt đen thẳm bất động, ở bên cạnh cậu Sa Lệ cười nhạt đưa tay dựa lên đầu.

-Đừng buồn nữa Leo, nếu là chuyện đó thì cậu có thể yên tâm quên cô ta đi được rồi, tớ đã giúp cậu xử lý con nhỏ đó rồi, nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa đâu...

Leo thờ dãi, cậu vẫn không hiểu những gì mà Sa Lệ nói, cô gái nhà giàu xinh đẹp này luôn nói những câu sáo rỗng nhạt nhẽo để an ủi cậu, nhưng Leo chỉ thấy cô ta thật phiền phức. Chiếc xe chạy chậm chậm trên con đường mưa nhạt nhòa, đột nhiên có tiếng chuông tin nhắn vang lên, Sa Lệ mở điện thoại ra xem và mỉm cười hài lòng. Leo vẫn lặng im lái xe. Đột nhiên Sa Lệ quay sang ôm chầm lấy cậu...

-Leo !!! Đừng có yên lặng như thế nữa, nói gì đi chứ, cậu làm tớ thấy buồn quá !!!! Cậu mà cứ lạnh nhạt với tớ như thế này tớ sẽ bỏ cậu đó...

-Thôi đi Sa Lệ, tớ đang lái xe đó...

Leo quay sang bực bội, chiếc xe hơi loạng choạng suýt nữa thì tông vào cột điện, Sa Lê vẫn không buông cậu ra, cô ta ghé sát vào tai cậu ngọt ngào...

-Đừng buồn bực nữa Leo. Tớ đã giúp cậu trả thì rồi mà, hãy vui lên đi chứ.

Câu nói của Sa Lê làm Leo giật mình, cậu quay sang nhìn khuôn mặt đang hớn hử của Sa Lê rồi vội đạp phanh xe dừng lại. Chiếc xe thắng gấp làm Sa Lê suýt nữa thì ngã chúi về phía trước, cô nàng vội quay sang nhăn nhó.

-Leo, cậu sao vậy...

-Cậu mới nói gì Sa Lê ? Sa Lê nhìn Leo ngạc nhiên. Leo đang giận dữ, đôi tay cậu nắm chặt lấy vai cô gái trước mặt.-Cậu đã làm gì Anh Vũ ? Hả ????

-Cậu sao vậy Leo ? Sa Lê tức giận gạt tay Leo ra.-Không phải cậu rất hận cô ta sao, tớ đã cho người đi giải quyết nó cho cậu rồi, cậu không thấy vui sao ?

-Cậu nói gì, cậu đã làm gì Anh Vũ ?

Sa Lê cười nhạt.

-Yên tâm đi, sau hôm nay nó sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu được nữa đâu, mà bây giờ chắc xác của nó cũng bị nước cuốn trôi đi xa lắm rồi. Nước sông hôm nay chảy siết lắm mà.

-Cậu nói gì ??? Leo gào lên, rồi cậu mở tung cánh cửa xe ra.-Xuống xe !!!!

-Leo !!!! Sa Lê vẫn nhìn cậu ngơ ngác.

-Xuống xe !!!

Leo hét lên và không để Sa Lê kịp nói gì, cậu nắm vai cô ta đẩy xuống rồi đóng cửa lại, quay xe lại trường học. Sa Lê vẫn ngơ ngác đứng dưới mưa nhìn theo cậu, cô cứ tưởng Leo sẽ không quan tâm gì đến Anh Vũ nữa, nhưng không ngờ cậu ấy lại nổi giận như vậy ?

Trên con đường vắng nhạt nhòa vì mưa, Leo cố lái xe thật nhanh quay lại trường tìm Anh Vũ. Trái tim cậu nhói lên, chưa bao giờ cậu thấy cô bé quan trọng với cậu như vậy, và đến bây giờ cậu mới chịu hiểu, sở dĩ cậu không thể quên Anh Vũ không phải vì cậu quá hận cô bé, mà vì cậu quá yêu cô bé, và đến bây giờ cậu mới hiểu, nếu không có Anh Vũ thì cuộc sống của cậu thật vô nghĩa...

...

-Sao rồi con nhãi ranh? Hết mở miệng ra được rồi hả?

Ả tóc vàng nắm cổ áo cô bé lôi lên. Anh Vũ đang dốc từng hơi thở một cách khó khăn. Con mưa vẫn trút xuống nhạt nhòa khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Đầu óc Anh Vũ quay cuồng, cô không biết là mình bị đám người này lôi đến một cây cầu gần đó. Hai đứa con gái khác lôi cô bé đến sát thành cầu. Bên dưới là dòng sông đang chảy siết vì cơn mưa lớn. Không còn hứng thú hành hạ cô bé nữa. Đám người này muốn ném cô bé xuống sông để nếu sau này phía cảnh sát có tìm thấy xác của cô cũng khó điều tra ra chân tướng. Rồi hồ sơ sẽ phải kết luận là nạn nhân chết đuối. Nắm tóc Anh Vũ lôi ngược về sau, ả tóc vàng cười nhạt.

-Vui lên nào bé con. Chị sẽ đưa em sang thế giới bên kia để hội ngộ với thằng anh trai song sinh của em ngay bây giờ.

Anh Vũ mơ hồ nhìn về phía trước. TRắng đen mờ ảo, cô không nhìn rõ được thứ gì trước mặt mình nữa, cả người cô đau nhói và không ngừng run lên vì lạnh. Có phải đây là cảm giác trước khi chết. Trước đây Lâm và anh trai cô có trải qua cảm giác này hay không? Đôi mắt trong veo khẽ chớp. Có lẽ cô sắp được gặp lại họ. Gặp lại họ ở thế giới bên kia. Cô sẽ không đau nữa, không còn cô độc nữa, không còn phải sợ hãi điều gì nữa....

Đúng vậy...

Không còn cô độc nữa, không còn phải lo sợ điều gì nữa...

Nắm tóc chặt tóc Anh Vũ. Ả tóc vàng cười nhạt định xô cô xuống sông....

Nhưng...

Pặc...!!!!

-Tụi mày đang làm gì đó ?

Ả tóc vàng bị nắm tóc kéo bật ra sau ngã xuống đất. Mấy đứa con gái quay sang hốt hoảng. Không biết từ khi nào đã có mấy chiếc xe hơi đỗ lại gần đó và một đám người đã vây quanh chúng...

-Trường Dương...

-Sao...sao anh lại ở đây...một con nhỏ nhìn theo lấp bắp.

Trường Dương lạnh lùng nhìn Anh Vũ đang bị hai đứa con gái giữ chặt, cả người ứa đầy thương tích, chiếc áo cũng bị xé toạc trước ngực. Anh hơi nhú mồm...

-Tụi mày đang làm gì cô gái của tao ?

Trường Dương nhìn một loạt rồi hé một nụ cười nửa miệng, nụ cười lạnh lẽo của ác quỷ đem lại cho người ta cảm giác như cái chết đang đến gần. Mấy đứa con gái kia thì thót tim nhìn lại Anh Vũ rồi nhìn nhau lo lắng, hai đứa giữ Anh Vũ mới đáng thương, đôi bàn tay nó run run vội vàng buông cô bé ra, Anh Vũ ngã gục xuống đường, tụi nó nhìn lại giật mình rồi quay sang người trước mặt. Trường Dương vừa mới nói Anh Vũ là cô gái của anh ta, tụi nó định giết bạn gái của trùm thế giới ngầm, lần này thì gặp họa rồi....

-Anh Dương, tụi em không biết....

-Con nhỏ này là...

Mấy đứa con gái nhìn nhau sợ hãi, nhưng không để tụi nó chờ lâu, đám thuộc hạ của Trường Dương lập tức lao tới tóm cổ lấy cả đám rồi quay sang Trường Dương chờ lệnh:

-Ông chủ, xử tụi nó thế nào đây ?

-Tay...Trường Dương nhìn Anh Vũ đang nằm dưới đất thở dốc, ánh mắt anh lạnh lùng.-Tao muốn cánh tay bắn thủ dâm đung vào người con bé.

-Vâng !

Đám đàn em lập tức kéo mấy đứa con gái này ra chỗ khác, đám người đó vẫn la khóc van xin rớt rít, nhưng những tiếng nói đó cũng khuất dần sau tiếng mưa. Anh Vũ vẫn nằm im ngược nhìn những hạt mưa lạnh rơi tí tách xuống mặt mình...

-Em không sao chứ ?

Trường Dương đi lại gần Anh Vũ, chiếc dù đen trên tay anh che khuất đi những giọt mưa đang rơi xuống mặt cô, cô bé vẫn không nói gì, cơ thể đau nhói và lạnh buốt không còn một chút sức lực nào nữa.

-Tại sao lại để yên cho tụi nó đánh như vậy, em thừa sức hạ hết được mấy đứa đó mà?

Trường Dương vẫn nhìn Anh Vũ nhú mồm. Đôi mắt trong veo của cô bé trống rỗng. Trường Dương ném cây dù sang một bên rồi đưa tay nhặt con dao nhỏ bên cạnh và nắm cổ áo cô bé kéo dậy. Nhìn sâu vào đôi mắt đen trong veo của cô bé, anh cất tiếng lạnh lẽo:

-Muốn chết sao ?

-Ờ...

Anh Vũ đã mở miệng, đôi mắt đen nhìn anh bình thản. Trường Dương hé một nụ cười nửa miệng lạnh lẽo. Anh Vũ đúng là ác quỷ, cho dù có bị giết cũng vẫn nhìn kẻ thù với vẻ kiêu ngạo thản nhiên như vậy, lần đầu tiên anh gặp một đứa con gái như thế này, nó làm anh thấy tò mò, thấy yêu và cũng khiến anh muốn nổi điên lên vì nó...

-Tuyệt vọng rồi sao ? Bàn tay Trường Dương nắm cổ áo Anh Vũ siết chặt rồi xô cô bé dựa vào bức tường phía sau.-Anh đã từng nói với em, nếu em có bị giết thì kẻ giết em cũng phải là anh. Nhớ chứ ?

Anh Vũ không trả lời, đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn chăm chăm về phía trước. Vô cảm...

-Nếu em đã muốn chết đến vậy, anh sẽ giúp em...

Cánh tay Trường Dương giữ chặt lấy vai áo Anh Vũ, con dao nhỏ đưa lên cổ cô, lạnh lẽo...

Một giọt máu nhòe ra từ lưỡi dao hòa vào nước mưa lạnh buốt. Anh Vũ thấy đau nhói, con dao sắc đang cứa sâu vào da thịt cô, bây giờ cô đã cảm thấy đau rồi, cô cũng biết máu của mình đang trào ra nhiều hơn, con dao vẫn chậm chậm cứa vào sâu hơn, và dần kéo dài ra...

Đau quá....

Lạnh quá....

Nhưng nỗi đau trên cơ thể cô không thể so sánh được với nỗi đau trong tim. Anh Vũ lặng yên mặc kệ cơn đau đang ngày càng nhức nhối. Có lẽ cô sẽ chết. Nhưng không sao, cô cảm thấy mình sống cũng đủ lâu rồi...

Chết...

Anh Vũ hé nụ cười....

Sẽ không còn ai gọi cô là ác quỷ nữa...

Cô sẽ được thanh thản...

Trường Dương hơi nhíu mày khi thấy cô bé cười, trái tim anh chợt đau nhói lên, đôi mắt đen thẫm lạnh lẽo của ác quỷ trùng xuống. Anh Vũ không nói anh dừng lại. Cô bé không sợ hãi, mà cười...Anh nhớ lại Anh Khôi trước khi chết cũng cười với anh như vậy, cũng cười giống như Anh Vũ. Nhưng nụ cười của Anh Vũ sao làm anh khó chịu quá, không sợ hãi, không tiếc nuối, nụ cười của cô bé trống rỗng, ánh mắt trong veo kia làm anh muốn nổi điên lên.

Trái tim lạnh lẽo của ác quỷ đã biết đến yêu thương khi nhìn thấy hình bóng bé nhỏ yếu ớt này, bây giờ thì nó vỡ nát ra cũng vì cô bé. Trường Dương cười thầm, tưởng rằng một ác quỷ như anh sẽ không bao giờ biết đến yêu thương, không bao giờ động lòng dù kẻ trước mặt mình có là ai đi chăng nữa. Vậy mà bây giờ anh nằm lần bảy lượt vì Anh Vũ mà xuất hiện, chỉ để bảo vệ cho tính mạng của cô bé, để chuộc lại lỗi lầm của mình và để được nhìn thấy cô bé cười. Tại sao mọi thứ anh làm lại vô ích đến như vậy? Anh Vũ là cô gái đầu tiên khiến anh hao tâm tổn trí đến như vậy, nhưng anh không những không có được trái tim cô ấy mà còn không thể giữ nổi cuộc sống của cô bé. Anh Vũ muốn chết, cô bé đã tuyệt vọng rồi... Bàn tay cầm con dao của Trường Dương siết chặt lại rồi buông xuống....

Anh thua rồi...

Lần đầu tiên Trường Dương nếm mùi vị thua cuộc....

Thua một cô bé được gọi là ác quỷ...

-Đừng như vậy, Anh Vũ...anh không muốn em biến mất. Anh không muốn giết em...anh không muốn em chết...

Đôi mắt Anh Vũ mờ dần đi. Trường Dương đang ôm chặt cô trong lòng, trái tim anh đau nhói như muốn vỡ nát ra, cơn mưa lạnh lùng vẫn trút xuống hai người. Anh Vũ lặng im. Mọi thứ đối với cô lúc này thật vô nghĩa, cơ thể ấm áp đang ôm lấy cô cũng không thể sưởi ấm trái tim lạnh giá của cô được. Leo đã rời xa cô thật rồi... Trường Dương nhắm chặt mắt, hai bàn tay siết chặt cô bé vào lòng mình hơn, rồi ác quỷ cười thầm nhạt nhẽo, một kẻ chuyên đi gieo rắc cái chết cho kẻ thù, chuyên cướp đi mạng sống của người khác mà bây giờ lại mong muốn một người đừng rời xa mình....

Trớ trêu thật...

Đây là cái giá phải trả của anh sao...

Nước mưa chảy xuống ướt đầm khuôn mặt thanh tú của anh. Trường Dương vẫn ôm Anh Vũ trong lòng, cô bé đã chịu một vết thương tinh thần quá lớn, mà khởi đầu có một phần lỗi của anh, lần đầu tiên ác quỷ thấy hối hận khi giết người, đôi mày đen thẫm nhíu lại. Nếu tối hôm đó anh không giết Anh Khôi thì mọi chuyện đã không bắt đầu theo hướng tồi tệ như thế này. Anh Vũ đã tuyệt vọng với cuộc sống của mình rồi.

Nếu cứ để yên như vậy thì cô bé không bị kẻ thù giết chết cũng sẽ tự tìm đến cái chết mà thôi. Anh không muốn...

Phải làm sao để Anh Vũ không chết...

Phải làm sao để giữ cô bé lại thế giới này...

71. Chương 69

Chap 69: Thiên thần bên ác quỷ

-Anh Vũ !!!!!

Bóp.....!!!!!!!!!!!!

Bất ngờ Trường Dương bị một cước vào vai loạng choạng ngã ra một bên. Anh Vũ cũng ngã xuống đường...

-Anh Vũ !!!!

Leo lao đến bên cô bé, máu trên cổ cô chảy xuống nhạt đi trong nước mưa và đỏ rực chiếc áo đồng phục. Anh Vũ hơi ngước lên. Leo đang ở trước mặt cô, cậu ấy đang lay gọi cô. Cả người Leo cũng ướt đầm bởi cơn mưa, mái tóc đỏ rũ xuống mặt...

-Anh Vũ !!!! Anh Vũ !!!

Thấy cô bé bất động, Leo vội lay gọi cô mạnh hơn, rồi cậu hốt hoảng khi nhìn thấy vết thương đang rỉ máu trên cổ cô bé.

-Cút đi!!!!!! thằng khốn !!!!

Trường Dương đưa tay vào túi áo định rút ra khẩu súng, kẻ mà anh muốn lấy mạng lúc này nhất chính là Leo, chính Leo là kẻ đã khiến cô bé mà anh yêu ra nông nổi này. Nhưng đôi mắt trong veo của Anh Vũ hơi cử động. Trường Dương nhú mày, cô bé đang cố nhìn anh, đôi mắt đen thẳm nhói lên. Anh Vũ lo cho Leo. Cho đến tận bây giờ cô bé vẫn lo cho thằng nhóc tóc đỏ này. Khuôn mặt của Trường Dương lạnh tanh, ánh mắt đen thẳm trở về trạng thái vô cảm như thường ngày. Bàn tay định rút súng ra để im trong áo khoác. Anh biết không thể giết Leo được. Bởi vì người con trai này là lí do duy nhất mà Anh Vũ không muốn chết. Người duy nhất có thể giữ Anh Vũ lại thế giới này...

Nếu giết Leo, Anh Vũ cũng sẽ chết...

Trái tim Trường Dương đau thắt lại...

Lần đầu tiên ác quỷ biết mình cũng có thể bị tổn thương...

-Thằng khốn, Sa Lê đã sai mày đi giết Anh Vũ sao ?

Leo không hề nhớ người con trai trước mặt mình là ai nên cậu không biết Trường Dương nguy hiểm đến mức nào, cậu chỉ quan tâm rằng kẻ này chính là người gây ra vết thương trên cổ Anh Vũ. Leo nắm chặt nắm tay trước anh ta thủ thế. Trường Dương vẫn lặng im nhìn về Anh Vũ. Đúng lúc này đám thuộc hạ của anh ta chạy lại, dường như công việc của bọn người đó đã hoàn thành.

-Ông chủ...

Leo quay sang đám người vừa đi tới cau mày, bàn tay những kẻ này vẫn còn dấu vết máu loang lổ, bọn chúng vừa làm gì ? Thấy Leo đang định tấn công Trường Dương, những người này lập tức lao vào cậu...

-Dừng lại...

Tiếng nói lạnh lẽo của Trường Dương vang lên, đám thuộc hạ lập tức khựng lại, rồi bọn họ quay sang anh khó hiểu. Trường Dương vẫn lặng im đứng dưới mưa. Anh Vũ đang run rẩy, cơn mưa và vết thương đã khiến cô bé kiệt sức...

-Thiên sứ...nếu mày để cô ấy chết...tao sẽ giết mày ...

Ánh mắt đen thẳm của ác quỷ quay sang Leo đầy căm thù. Leo hơi ngạc nhiên, lần đầu tiên cậu nhìn thấy một đôi mắt đầy sát khí như vậy, rõ ràng kẻ này rất căm thù cậu, tại sao anh ta lại không tấn công cậu ...Trường Dương nhíu mày, anh nhìn lại Anh Vũ đang ngồi gục bên bức tường vài giây rồi bực bội quay đi. Leo cũng không còn tâm trí để thắc mắc về con người kì lạ đó nữa, cậu lao vội lại đỡ Anh Vũ dậy...

-Anh Vũ !!!! Cố lên, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay...

Anh Vũ vẫn nhìn Leo, đôi mắt trong veo đau nhói. Sao Leo lại tới đây cứu cô ? sao không để Trường Dương giết cô ? nếu cô chết rồi Leo sẽ cảm thấy thanh thản hơn mà, chính Leo cũng mong muốn cô biến mất khỏi mắt mình đi mà. Tại sao lại cứu cô chứ ?

Tại sao....

-Anh Vũ....

-Anh không nên...cứu em...

Anh Vũ cất tiếng, đôi môi nhợt nhạt cổ thót lên lời. Leo thấy trái tim mình đau thắt lại, chưa bao giờ cậu thấy Anh Vũ lại quan trọng với mình như vậy, cậu cúi xuống ôm chặt lấy cô vào lòng thổn thức...

-Anh không thể để em chết được... Anh Vũ... em là người con gái quan trọng nhất của anh, anh không thể mất em được...

-Em...chính là kẻ...hại chết bố anh...

Anh Vũ thở dốc, trái tim cô đau thắt lại, cô có cảm giác mọi thứ xung quanh đều nhuộm một màu trắng toát, và thoang thoảng bên cạnh mình là mùi hương hoa hồng xanh. Leo hơi khựng lại khi nghe Anh Vũ nói, rồi cậu nhắm chặt mắt, cánh tay cậu giữ chặt lấy cô bé trong lòng mình...

-Anh Không quan tâm...Anh Vũ...anh không quan tâm em là ai...anh cũng không cần biết trước đây đã xảy ra chuyện gì...Anh chỉ biết yêu em...anh chỉ biết em là của anh...anh sẽ không để em rời xa anh đâu...Anh Vũ...Anh sẽ không để em rời xa anh đâu...

-Leo...

Bàn tay bé nhỏ của Anh Vũ đưa lên chạm nhẹ vào lưng cậu. Leo vẫn ôm chặt lấy cô, ôm chặt như sợ nếu buông ra Anh Vũ sẽ biến mất khỏi tay cậu vậy...

-Leo...em chỉ là ác quỷ...em chỉ biết gieo rắc tai họa cho người khác... mọi người đều muốn tránh xa em ra...anh không nên ở gần em...em chỉ có thể khiến anh mất hết tất cả mà thôi...em sẽ lại hại chết anh đó...xin anh...tránh xa em ra đi...

Leo buông Anh Vũ ra đưa tay lên vuốt khuôn mặt bé nhỏ của cô, đôi mắt cậu nhìn Anh Vũ tha thiết.

-Anh sẽ không bỏ đi đâu, Anh Vũ ! Anh sẽ không bỏ em lại một mình đâu...Dù cho em có thật sự là ác quỷ. Dù cho em có đi gieo rắc tai họa. Dù cho vạn vật có ghen ghét em, hay cả thế giới này có quay lưng lại với em...Anh vẫn sẽ ở bên cạnh em...Vì anh yêu em...

-Leo...

-Mạng sống của em là của anh, nếu không được sự cho phép của anh, em không được chết. Anh không cho em chết đâu Anh Vũ, anh sẽ không cho phép em rời xa anh đâu...

Những giọt nước mưa ướt đầm trên khuôn mặt Leo rơi xuống má Anh Vũ, cô thấy nó bỏng rát, không phải là nước mưa. Là Leo đang khóc, rồi cậu cúi xuống hôn lên môi Anh Vũ. Nước mắt cô bé trào ra, đôi môi của Leo thật ấm áp và mềm mại, nhưng lúc này hai mắt Anh Vũ bỗng nặng trĩu...dần dần khép lại...

Trời vẫn mưa tầm tã không ngớt, Leo vẫn lặng im hôn Anh Vũ, nước mắt cậu hòa vào mưa bóng râm, cô bé trong tay cậu đã ngất lịm đi rồi, nhưng trong vô thức Anh Vũ vẫn biết có người đang ôm lấy mình, hơi ấm từ cơ thể người đó sưởi ấm cho cô, trái tim cô trở nên ấm áp, đôi tay đó đang ôm chặt cô...

Thật ấm áp....

Sáng....

Những tiếng sóng biển rì rào xô vào vách đá bên dưới, ngôi nhà bên bờ biển lặng im đón những ánh mặt trời đầu tiên. Anh Vũ cảm nhận được làn gió mát lạnh từ biển lướt qua mặt mình, cô thấy đầu hơi đau và dường như mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, cả người cô ê ẩm...

Đôi mắt nặng trĩu từ từ mở ra...

-Vẫn còn sớm mà, em ngủ thêm một chút nữa đi.

Một tiếng nói thân quen vang lên bên cạnh Anh Vũ, cô bé nhìn sang. Leo đang nằm cạnh cô, chống tay lên đầu nghiêng mình ngắm nhìn cô, chiếc sơ mi trắng của cậu hở ra vài chiếc cúc để lộ bộ ngực gợi cảm, mái tóc đỏ hơi rũ xuống mềm mại và mang theo mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng...

-Leo...

Anh Vũ cất tiếng. Leo cầm chiếc chăn khoác kín lên người cô mỉm cười dịu dàng. Anh Vũ không nhớ rõ về chuyện xảy ra hôm qua, cô chỉ nhớ mang máng là cô đã bị người ta đánh và sắp bị giết chết. Leo đã đến cứu cô, sau đó cô ngất xỉu nên không biết Leo đã đưa mình về nhà của cậu...

-Em hơi sốt đó Anh Vũ. Leo đặt tay lên trán cô bé lo lắng, có lẽ vì hôm qua cô bé ướt sũng nước mưa nên cảm lạnh.-Ngủ thêm một chút nữa đi cho khỏe...

Anh Vũ không nói gì, đôi mắt cô bé lại từ từ khép lại, cô lại chìm sâu vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ yên bình đó, dường như có một bàn tay đưa lên mặt cô vuốt nhẹ, những cơn gió biển lại ùa qua cửa sổ tràn vào căn phòng, nhưng Anh Vũ không thấy lạnh, có ai đó đang ở cạnh cô, lo lắng và bảo vệ cho cô, ấm áp quá. Anh Vũ hơi xoay người gục đầu vào Leo. Cậu mỉm cười quàng tay ôm lấy cô bé. Thật yên bình. Nếu thời gian dừng lại đây mãi mãi cũng được...

8h30....

Anh Vũ tỉnh dậy, cơn đau đầu đã hết, cơ thể cũng khỏe hơn phần nào rồi, cô bé chậm chậm mở mắt ra. Leo vẫn nằm cạnh cô, bàn tay vuốt nhẹ vuốt tóc mái của cô ra sau, cậu nhìn khuôn mặt bé nhỏ mỉm cười. Anh Vũ lúc này sao nhìn giống em bé quá...

-Em đói chưa ?

Anh Vũ hơi gật đầu, cô nhóc vẫn lười biếng nằm im trên giường, nhưng Leo đã gạt chiếc chăn trên người cô xuống mỉm cười:

-Dậy ăn sáng nào, em còn phải uống thuốc nữa.

Anh Vũ nắm lấy tay Leo không để cậu ngồi dậy. Leo quay sang hơi ngạc nhiên. Anh Vũ đang muốn nhõng nhẽo với cậu sao.

-Leo...

-Sao thế ?

Anh Vũ vẫn không nói gì, cô ngồi im nhìn cậu, mái tóc đỏ của Leo bị cơn gió biển hất tung lên trông thật đẹp, mùi hương hoa hồng xanh ùa vào từ cửa sổ. Cô bé mỉm cười, Leo thật sự đã quên hết mọi chuyện rồi, Leo đã trở lại với cô rồi, không biết có phải Anh Vũ đang mơ hay không nữa, nếu là mơ thì cô muốn mình sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa, để giấc mộng này không bao giờ kết thúc.

-Ngoan nào Anh Vũ, để anh lấy cháo cho em ăn nhé !

Leo cúi xuống hôn lên môi cô bé. Anh Vũ gật đầu mỉm cười thật tươi. Leo hơi ngỡ ngàng trong vài giây, rồi cậu cũng mỉm cười. Anh Vũ đã cười lại được rồi.

Anh Vũ vẫn lười biếng ngồi im trên giường nhìn theo Leo đang múc cháo ra ình. Không biết cậu mua nó khi nào, nhưng tô cháo dường như rất ngon, còn bốc mùi thơm phức nữa . Leo vẫn vui vẻ múc cháo từ hộp ra tô cho Anh Vũ...

Anh Vũ bây giờ mới có thời gian nhìn xuống mình, cô hơi giật mình khi thấy mình đang mặc chiếc áo sơ mi của Leo, chiếc áo hơi rộng. Anh Vũ đưa tay lên gỡ đầu, khuôn mặt hơi đỏ, cô thấy cổ mình hơi đau, có một dải băng trắng đang được băng kín trên đó, cô rùng mình khi nhớ lại cảnh tượng hôm qua, con dao nhỏ trên tay Trường Dương đã rạch trên cổ cô một vết khá sâu, nước mưa lạnh buốt, đau nhói...

Nhưng bây giờ mấy vết đau đó đã biến mất rồi...

Chợt có tiếng bước chân lên cầu thang, Anh Vũ quay sang hơi ngạc nhiên, dường như có ai đó đang đi vào phòng.

-Leo ! Cậu dậy chưa ?

Cánh cửa mở tung ra, Sa Lệ bước vào trong bộ váy đen sexy, đôi guốc nhọn hoắt dưới chân cô ta tạo ra những âm thanh cộp cộp khó chịu mỗi lần bước đi. Anh Vũ nhìn ra cửa đúng lúc cô ta đi vào. Và đôi mắt cô ả tròn tròn, chiếc túi xách trên tay rơi xuống sàn. Đôi môi đỏ mọng của cô ta mím chặt tức tối. Anh Vũ đang ở trên giường của Leo, cô bé còn đang mặc trên người duy nhất chiếc sơ mi của cậu. Khỏi phải nói cũng biết Sa Lệ nổi điên lên thế nào...

-Con khốn này, mày làm gì ở đây ?

Sa Lệ gào lên rồi đi lại giơ tay tát cô bé, nhưng cánh tay cô ta đã bị giữ chặt. Leo nhìn cô ả với vẻ không hài lòng, đúng là không giống với một tiểu thư dịu dàng gì cả, đùng chuyện gì cũng muốn đánh người...

-Cậu định làm gì đó, Sa Lệ ?

-Leo...Sa Lệ quay sang cậu tức tối, Leo vẫn giữ chặt tay cô ả không cho cô đánh Anh Vũ. Cô ả gào lên.-Leo, cậu đang làm gì vậy ? Tại sao con nhỏ này lại ở đây ? Sao nó lại ở trên giường của cậu? sao nó lại mặc áo của cậu? cậu mau giải thích đi ?

-Chuyện này liên quan gì đến cậu ? Đáp lại sự tức giận của Sa Lệ, Leo nhìn cô ta lạnh lùng.-À mà có chứ nhỉ, hôm qua chính cậu bày trò nên Anh Vũ mới gặp nguy hiểm. Sa Lệ, cậu đúng là một cô gái xấu xa.

-Leo, cậu dám nói với tớ như vậy sao ? Tớ làm tất cả những điều này là vì cậu, cậu dám nói với tớ như thế sao ?

-Đủ rồi Sa Lệ. Leo hất tay cô nàng ra.-Tớ chưa bao giờ muốn cậu làm như vậy với Anh Vũ cả, cậu hại cô ấy chỉ đơn thuần là cậu ghen ghét với cô ấy thôi, đừng đem tớ ra làm lí do bào chữa cho hành động của cậu nữa.

Anh Vũ vẫn ngồi im trên giường. Sa Lệ nhìn cô căm tức rồi quay sang Leo gào lên.

-Leo, cậu bị làm sao vậy ? Sao cậu có thể đối xử với tớ như thế chứ? Cậu quên mất khi cậu bị tai nạn nằm trong bệnh viện ai là người lo lắng cho cậu nhất hay sao? Là tớ, chính là tớ. Lúc cậu mất trí nhớ tớ cũng đã luôn ở bên chăm sóc cho cậu, thậm chí khi cậu bị Khôi Vỹ cướp mất Blue Rose tớ cũng không như những cô gái khác bỏ cậu mà đi. Tớ làm tất cả là vì cậu cơ mà, sao cậu cứ nhất định bênh vực cho con nhỏ đó chứ? cậu quên chính nó là người hại chết bố cậu hay sao ? tại sao cậu có thể tha thứ cho nó được chứ, sao cậu lại muốn bảo vệ nó ?

-Im đi Sa Lệ...

- Cậu đừng quên Anh Vũ là người hại chết bố cậu, Leo !!!

Sa Lệ cười độc ác. Anh Vũ thì hơi buồn, cô nhìn Leo lo lắng, nhưng trái với mong đợi của Sa Lệ, Leo không những không tỏ ra căm ghét Anh Vũ như trước đây mà cậu nhìn cô ả lạnh lùng, đôi môi hơi nhếch lên mỉm cười.

-Thế thì sao ?

-Leo ? Sa Lệ nhìn cậu hoang mang.

-Tôi không quan tâm đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ nữa, tôi không cần biết trước đây đã có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ biết bây giờ Anh Vũ đang ở bên cạnh tôi, tôi yêu Anh Vũ, tôi sẽ không rời xa cô ấy nữa.

-Leo, cậu bị sao vậy? không lẽ cậu đã quên mối thù với kẻ đã hại chết bố mình rồi sao ? Cậu đúng là đứa con bất hiếu mà. Leo...Bố cậu thương yêu cậu như vậy, tại sao cậu có thể...

-Đó là sự thật sao ? Leo nhíu mày nhìn Sa Lệ, đôi mắt lạnh lẽo dò xét khiến cô nàng cảm thấy chột dạ.

-Cậu hỏi vậy là sao ?

-Những gì cậu nói cho tớ biết về Anh Vũ và mọi chuyện xảy ra trước khi tớ bị mất trí nhớ là thật sao ?

-Đương...đương nhiên là thật...

-Hừ ! Sa Lệ, cậu là một người giả dối, những gì cậu nói với tớ không phải là hoàn toàn sự thật, cậu chỉ kể cho tớ nghe những gì cậu muốn và lái tớ theo ý muốn của cậu mà thôi. Nhưng mọi chuyện không còn quan trọng nữa, tớ không quan tâm nữa...

-Leo, cậu điên rồi...

-Ra khỏi đây đi, Sa Lệ...

-Leo...

Còn chưa kịp nói gì thì cô ả đã bị Leo đẩy ra khỏi nhà. Anh Vũ ngồi im trên giường có vẻ hơi buồn. Leo đã quay trở lại, thấy Anh Vũ có vẻ nghỉ ngơi, Leo đi đến ôm cô bé an ủi.

-Đừng lo lắng, Anh Vũ !

-Leo...

-Em không cần suy nghĩ nhiều nữa. Mọi chuyện kết thúc rồi...

-Em...

-Anh không cần trả thù cho bố, anh không cần có Blue Rose, nếu Khôi Vỹ thật sự muốn có nó, anh sẽ không tranh giành với anh ấy nữa, anh cũng không cần có kí ức trước đây nữa. Anh chỉ cần em thôi...

Leo ngồi xuống bên cạnh Anh Vũ và hôn nhẹ lên má cô bé. Anh Vũ mỉm cười thật tươi, cô cũng không quan tâm đến những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo nữa. Chỉ cần có Leo là đủ rồi....

-Em đang gọi cho ai thế, Anh Vũ ?

Leo bưng tô cháo bốc khói đi lại gần Anh Vũ, cô bé đang khởi động lại chiếc điện thoại bị tắt nguồn, hôm qua nó cũng đã ướt sũng cùng Anh Vũ, may là vẫn còn dùng được.

-Em gọi cho anh hai, hôm qua em không về nhà chắc là anh ấy lo lắng lắm.

-Không được ! Anh muốn em ở đây với anh, đừng gọi anh ấy tới sớm. Em là của anh mà. Anh không muốn ai đưa em đi cả.

Leo vừa nói vừa rút chiếc điện thoại trên tay cô bé, Anh Vũ ngược lên phụng phịu, chưa gì đã muốn độc chiếm người ta rồi. Nhưng Leo không có vẻ gì là muốn nhượng bộ cô cả, cô bé thở dài.

-Ít ra thì cũng phải để em nhắn tin cho anh ấy khỏi lo chứ.

Leo mỉm cười gật đầu đưa lại chiếc điện thoại cho cô bé, đợi Anh Vũ nhắn tin xong rồi cậu dứt cho cô bé từng thìa cháo, khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc.

-Anh cười gì vậy Leo, nhìn gian xảo quá...Anh Vũ nhìn Leo hơi ngơ ngác, Leo đặt tô cháo đã hết xuống bàn rồi quay sang lấy khăn lau miệng cho cô.

-Anh thấy hình như áo của anh hơi rộng...

Anh Vũ giật mình cúi xuống, rồi cô hơi lùi ra sau, khuôn mặt hơi đỏ...

-Chiếc áo này...hôm qua...anh thay đồ cho em hả ?

-Ừh ! Leo bình thần gặt đầu.-Hôm qua cả người em ướt sũng, anh đành lấy áo của anh cho em mượn, nhưng hình như em mặc áo con trai cũng đẹp lắm đó...

-Hơ...

Anh Vũ cười như mếu, đầu cô quay cuồng, khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín. Hôm qua Leo đã thay đồ cho cô, Leo thay đồ cho cô...Leo... Cô bé vội nhảy lên giường lấy chiếc chăn che lên người, chiếc áo sơ mi sao mà lại rộng như thế chứ...

-Anh Vũ...em không cần xấu hổ đâu, ở đây chỉ có em và anh thôi mà...

Anh Vũ nhìn Leo mếu máo. “Chỉ có anh và em” ư ? Leo nghĩ cậu là đồ vật hay búp bê mà Anh Vũ không thấy xấu hổ chứ ?

-Uống thuốc đi nào !

Leo đưa ly nước và một hộp thuốc cho Anh Vũ, cô bé nhìn mặt lắc đầu, từ bé đến giờ cô sợ nhất là thuốc đắng, mỗi lần bị bệnh dù Khôi Vỹ có dỗ dành cỡ nào cô cũng không chịu đựng đến một viên, anh ấy chỉ còn cách dè chừng cô xuống giữ chặt tay cô để chích thuốc mà thôi...

-Đáng lắm, em không uống đâu...Anh Vũ vẫn nhìn mấy viên thuốc vàng vàng, trắng trắng nhăn nhó...

-Em đang bệnh, không uống thuốc thì sao mà khỏi được ? Ngoan nào ! Leo đi tới lôi chiếc chăn xuống dỗ dành, Anh Vũ vẫn lắc đầu quầy quậy, có bệnh chết cô cũng nhất định không uống đâu. Thuốc là thứ cô ghét nhất trên đời...

-Em không uống đâu, em ghét thuốc...

-Ngoan nào Anh Vũ, uống thuốc đi rồi anh cho ăn kẹo ! Leo vẫn dỗ dành cô bé, Anh Vũ vẫn nhất quyết không uống...

-Uống đi rồi anh dẫn ra biển chơi...

Lắc đầu...

-Anh mua hải sản nướng cho em ăn...

Lắc đầu...

Leo thở dài, rồi cậu lại nhìn cô bé dụ dỗ..

-Anh Vũ ngoan ! Uống thuốc đi rồi anh thương, anh sẽ tặng em một nụ hôn thật ngọt ngào...

1s...2s...3s...

Ưc !!!!!

-Leo ! Em uống xong rồi...

Anh Vũ ngược đôi mắt trong veo long lanh lên nhìn cậu chờ đợi, khuôn mặt phúng phính trông như một đứa trẻ. Leo bật cười, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi Anh Vũ rồi ôm lấy cô bé vào lòng.

-Ra là em muốn được anh hôn...

Cô nhóc dụi dụi đầu vào ngực cậu, mùi hương hoa hồng xanh thoang thoảng trong gió, những cơn gió biển vẫn từ bên ngoài ùa qua cửa sổ mát lạnh, tiếng sóng vỗ rì rào vào vách đá. Leo vẫn ôm Anh Vũ như thế, không biết trong bao lâu, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên tóc cô bé, mái tóc mềm mang mùi hương dịu nhẹ...

-Leo, em muốn ra biển chơi.

-Em đang bị bệnh, không được ra ngoài đó.

-Khi này anh nói em mà uống thuốc sẽ dẫn em ra biển chơi mà. Cô nhóc ngược lên phụng phịu...

-Nhưng em bỏ qua điều kiện đó rồi mà...Em lấy điều kiện được anh hôn...Leo xoa đầu cô bé trêu chọc...

Anh Vũ vẫn nhìn cậu phụng phịu, cái miệng nhỏ xú hơi chu ra. Leo nhìn cô bé thở dài.

-Em định ra biển thế nào đây ? Cứ mặc như vậy đi ra à? Em đâu có bộ đồ nào ở đây, ít ra cũng phải chờ anh đi mua cho em mấy bộ váy đã chứ...

Anh Vũ lúc này mới giật mình nhìn lại, đúng là cô không thể chỉ mặc áo của Leo đi ra ngoài được, rồi cô nhớ lại chuyện Leo thay đồ cho cô, khuôn mặt nhỏ bé lại đỏ ửng lên. Cô bé cúi gằm xuống méu máo. Leo là đồ háu sắc...

-Đừng giận chứ, lát nữa anh sẽ đi mua đồ cho em rồi chúng ta sẽ ra biển. Leo tưởng cô bé giận nên cúi xuống vỗ nhẹ lên vai cô dỗ dành.

-Leo...cô bé ngước lên mặt đỏ đỏ, Leo cũng nhận ra. -Hôm qua... lúc anh thay đồ cho em...anh có nhìn....nhìn.... nhìn...

Cô bé cúi mặt xuống ấp úng, cô muốn biết cậu nhóc có nhìn thấy những thứ đồ không được phép nhìn của con gái hay không, nhưng Leo ngây thơ vô số tội của cô vẫn cứ vô tư:

-Không nhìn gì thì làm sao anh thay đồ cho em được....

Chát !!!!!

-Anh là đồ háu sắc !!!! Anh Vũ nhìn cậu méu máo. Leo vừa đưa tay xoa xoa mặt vừa nhìn cô bé cười đều.

-Anh vẫn chưa làm gì em mà, sao lại gọi anh là háu sắc? em có biết háu sắc là như thế nào không ?

Leo vừa nói vừa dè dặt cô bé xuống giường, đôi mắt mở to nhìn cô bé chằm chằm. Anh Vũ nhất thời bất động, hai tay cô bị giữ chặt, Leo thì đang cúi sát xuống hôn lên môi cô bé. Anh Vũ thấy hơi run, tim đập loạn xạ trong lồng ngực. Rồi đôi môi mềm mại của Leo lại hôn xuống cằm, xuống ngực cô bé, chiếc sơ mi hơi rộng nên cậu không khó khăn gì khi đặt nụ hôn lên ngực Anh Vũ. Cô bé giật mình. Leo đang muốn ăn tươi nuốt sống cô, háu sắc là như thế này đây sao ???

-Leo...thả em ra...thả em ra.... Anh Vũ đưa tay cố đẩy Leo ra, khuôn mặt đỏ như trái cà chua chín, Leo giữ chặt lấy hai tay cô bé dưới đệm mỉm cười...

-Như vậy mới gọi là háu sắc đó, cô bé !!!!

-Thả em ra...Cô bé nhìn cậu méu máo. Leo lúc này mới chịu tha cho cô. Nhưng cậu không đỡ Anh Vũ dậy mà nằm xuống bên cạnh cô bé, tay đưa lên chống đầu ngắm nhìn cô.

-Giá mà em cứ như thế này mãi nhỉ ?

Anh Vũ vẫn mở đôi mắt trong veo nhìn cậu, như thế này là như thế nào chứ ?

-Em đã định rời khỏi đây đó, Leo. Anh Vũ lên tiếng, Leo hơi nhú mày, cậu không biết cô bé và Khôi Vỹ đã định lên kế hoạch đi khỏi nơi này. Cậu đưa tay vuốt một lọn tóc trên mặt Anh Vũ.

-Anh không để em đi đâu. Em là của anh.

Cô bé mỉm cười.

-Nếu anh hai mà nghe thấy mấy lời này của anh, anh ấy sẽ nổi điên lên đó, từ trước đến giờ Khôi Vỹ không cho phép ai đụng đến em cả. Vậy mà anh lại định độc chiếm em sao ?

-Anh không quan tâm, mạng em là do anh cứu về, từ nay em mãi mãi thuộc về anh.

-Anh...có chắc là sẽ ở bên cạnh em chứ.

-Chắc chắn !

Chap 70: Hạnh phúc xa xôi

72. Chương 70

Chap 70: Hạnh phúc xa xôi

Xế trưa....

Leo đem hộp y tế thay băng trên cổ cho Anh Vũ, cô bé ngồi trên giường dựa lưng vào tường để cậu chăm sóc, dải băng trắng được mở dần để lộ ra chiếc cổ trắng ngần bé nhỏ, Leo hơi nhíu mày, vết thương hôm qua đã khép miệng, nó khá sâu nhưng may là chưa đụng vào mạch máu và cũng không kéo dài lắm...

-Đau không ?

Leo đưa tay lên chạm nhẹ vào vết thương, Anh Vũ hơi lắc đầu, thực ra thì không phải là không có cảm giác gì, nhưng nó không còn đau nhói như hôm qua nữa, rồi cô bé hơi rùng mình khi nhớ lại gương mặt đáng sợ của Trường Dương, hôm qua anh ta thật sự muốn giết cô sao...

Không...

Đôi mắt trong veo sụp xuống. Trường Dương không hề muốn giết cô, anh ta cũng không làm hại Leo...Có lẽ là vì cô. Anh Vũ hơi nghĩ ngợi...Trường Dương...có lẽ không phải là kẻ xấu xa tàn nhẫn như cô vẫn nghĩ...

Bất ngờ Leo cúi xuống hôn nhẹ lên vết thương, Anh Vũ hơi giật mình, đôi môi của Leo thật mềm mại, nhưng nó đem đến cho Anh Vũ cảm giác như bị điện giật vậy, trái tim cô bé lại đập loạn lên...

-Leo...Cô bé cất tiếng kêu nhỏ, Leo vẫn giữ chặt cô và hôn lên vết thương trên cổ cô bé....

Bất ngờ...

Có tiếng chân chạy huỳnh huých trên hành lang, rồi cánh cửa bị mở bật tung ra...

-Anh Vũ !!!!!

Hai đứa nhóc giật mình quay sang, Khôi Vỹ đang đứng ở cửa nhìn hai người, sững sờ, đôi mắt anh mở to, khóe miệng giật giật...

Sốc toàn tập....

-Hai...đứa...

-Anh Vũ !!!! Cậu không sao chứ ?

Cát Cát và Minh Nhật ở đâu cũng lao vào, và cũng tròn mắt ngơ ngác....

Anh Vũ và Leo đang ở trên giường. Anh Vũ đang mặc áo sơ mi của Leo, và họ còn vừa mới làm một hành động trên 18 tuổi. (Hiển nhiên là mấy người này đang hiểu lầm...). Lập tức Khôi Vỹ lao đến nắm cổ áo Leo lôi bật ra sau, giữ chặt cậu, hai hàm răng anh nghiến chặt.

-Leo...sao cậu dám....

-Anh hai !!! Bình tĩnh đi, em chưa làm gì Anh Vũ cả...

-Nó gọi anh là anh hai kìa, chắc chắn là nó đã giả trò gì rồi, giết nó đi anh Vỹ. Minh Nhật nhìn Khôi Vỹ đang bồng bồng vui vẻ đổ thêm tí dầu...

-Anh Vũ !!!! Cậu không sao chứ ? Có bị thương ở đâu không ?

Cát Cát thì đi đến ôm chặt lấy nhỏ bạn. Anh Vũ hơi ngơ ngác vì sự xuất hiện của ba người này. Cô bé không biết rằng anh cô và hai người bạn đã lao đi tìm cô suốt từ hôm qua đến giờ. Anh Vũ đột nhiên biến mất, điện thoại cũng không liên lạc được, họ còn tưởng cô đã bị Hoàng Long bắt cóc hay hãm hại ở đâu rồi. Khôi Vỹ thì như phát điên lên, anh đã huy động tất cả người của mình và gần như lật tung cả thành phố để tìm Anh Vũ mà không ai ngờ là Leo đã cứu cô bé. Cũng may là sáng nay Anh Vũ nhắn tin về cho anh, Khôi Vỹ mới bình tĩnh lại được một chút. Nhưng khi đến đây tìm cô bé thì anh lại mất bình tĩnh...

-Leo...Tôi sẽ giết cậu...cậu đã làm gì em gái tôi...

-Em nói rồi, em chưa làm gì cả...(Nếu làm được gì rồi mà bị giết thì cũng còn đỡ...)

Leo nhìn Khôi Vỹ nhăn nhó, cánh tay anh vẫn siết chặt cổ áo cậu giữ chặt bên tường, nhưng anh cũng vui mừng vì cô bé vẫn an toàn, đúng là mỗi khi Anh Vũ gặp nguy hiểm Leo luôn là người đứng ra bảo vệ cô bé...

-Tớ không sao, Cát Cát ! Sao mọi người lại ở đây thế ?

Cát Cát nhìn vết thương trên cổ Anh Vũ hơi rơm rớm, từ hôm qua đến giờ cô không ngừng dằn vặt bản thân mình, chỉ vì câu nói của cô mà Anh Vũ bị tổn thương, cô còn sợ cô bé thất vọng mà nghĩ quẩn, nếu Anh Vũ vì cô mà tìm đến cái chết thì suốt đời này Cát Cát không thể tha thứ cho bản thân mình được...

-Anh Vũ !!!! Tớ xin lỗi, hôm qua tớ không cố ý nói như vậy đâu, thực ra tớ không hề ghét cậu, tớ không hiểu sao mình lại như vậy nữa, tớ thật tệ quá, nhưng tớ lo cho cậu lắm, Anh Vũ...xin lỗi cậu...đừng ghét tớ nhé...

-Được rồi Cát Cát. Anh Vũ nghiêng đầu mỉm cười.-Tớ không giận cậu gì hết, chúng ta là bạn mà.

Rồi cô quay sang ba tên con trai đang um sùm một góc thỏ dài. Đúng vào lúc lãng mạng nhất của người ta lại xuất hiện, đã thế còn hiểu lầm nữa chứ, sao không chịu nhìn lại hộp cứu thương trên giường đi. Ông anh ngốc này...

...-Nhưng trước hết chúng ta phải ngăn ba gã ngốc kia lại đã.

Và mâu thuẫn đã được hóa giải, Anh Vũ từ từ kể lại mọi chuyện cho ba người nghe. Khôi Vỹ cũng quyết định trả lại công ty Blue Rose cho Leo, dù sao thì anh cũng đã xong việc của mình rồi, mọi người chỉ còn chờ đợi đến ngày Hoàng Long bị bắt và xét xử nữa thôi, công ty của ông ta đã sụp đổ hoàn toàn rồi, chính xác thì nó đã bị Blue Rose nuốt chửng. Đây chính là nguồn lợi khổng lồ mà Khôi Vỹ đã nói từ trước. Khôi Vỹ và Anh Vũ cũng từ bỏ ý định sẽ chuyển đi nơi khác, mà bây giờ có ép Anh Vũ đi con bé cũng không đi nữa rồi, Leo và Anh Vũ đã làm hòa, mặc dù Leo vẫn chưa tìm lại được kí ức nhưng cậu cũng không muốn bận tâm đến nữa. Mọi thứ kết thúc rồi...

-Anh Vũ, em đang làm gì đó....

Anh Vũ đang lò dò định tóm con bướm trắng bên nụ hoa hồng xanh thì Leo đi tới cất tiếng gọi, nghe tiếng động con bướm vụt bay mất, Anh Vũ nhìn theo nó tiếc nuối, rồi cô nhìn lại Leo phụng phịu...

-Đồ đáng ghét, bắt lại con bướm cho em mau...

Leo mỉm cười, con bướm đã nương theo ngọn gió bay lên cao vút, vạt tóc buông xõa của Anh Vũ cũng bị thổi tung lên phía trước, chiếc váy trắng mỏng manh ùa theo gió, nhìn cô bé lúc này cũng giống con bướm trắng khi nãy lắm, đáng yêu kinh khủng. Leo đi lại hái một bông hoa hồng xanh cài lên tóc cô bé. Mái tóc đỏ của cậu khẽ lay động. Anh Vũ ở lại nhà cậu đã được hai tuần rồi, Khôi Vỹ đã chuyển lại toàn bộ công ty cho Leo, nhưng cậu vẫn để anh xử lí công việc, vì Blue Rose cần có thời gian để ổn định sau khi sáp nhập Paradise, và người duy nhất làm tốt được việc này chính là Khôi Vỹ. Bù lại, cậu sẽ giúp Khôi Vỹ chăm sóc cho cô em gái hiếu động và cực kì đáng yêu của anh...

Vợ tương lai của cậu...

-Leo, hương hoa hồng xanh dễ chịu quá....

Anh Vũ nhắm mắt hít thở một hơi dài, nhưng đúng lúc cô nhắm mắt lại thì Leo cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Anh Vũ mở to mắt ra ngơ ngác, dạo này Leo hay lợi dụng cơ hội hôn cô quá, mặc dù Anh Vũ cũng rất muốn được cậu hôn...

-Lại nữa rồi, sao lần nào đến đây chúng ta cũng thấy cảnh này thế nhỉ ? Lát phải đi rửa mắt mới được...

Có tiếng nói vọng lên ngoài cổng, Leo và Anh Vũ giật mình nhìn sang. Minh Nhật và Cát Cát đang đứng ngoài nhìn hai người trêu chọc, hai đứa nhóc đỏ mặt, Leo đi ra mở cửa với vẻ không hài lòng, nhìn trộm người ta hôn nhau còn dám mở miệng ra phản nản, thật muốn lấy chiếu cuốn tụi nó lại rồi ném ra biển cho cá mập ăn thịt quá...

-Các cậu đến đây làm gì thế ?

-Đương nhiên là thăm Anh Vũ rồi, cậu không thích à ?

Cát Cát vui vẻ tót vào trong, trên tay nhỏ còn có mấy hộp hải sản nướng thơm phức, Minh Nhật thì nhìn khuôn mặt nhăn nhó của Leo bụm miệng cười. Cát Cát ngây thơ quá. Đương nhiên là tên tóc đỏ này không muốn họ tới phá đám nó rồi...

-Thôi đừng nhăn nhó nữa, Leo, bọn tôi mua đồ ăn tới cho hai người này, hôm nay chúng ta ra biển chơi đi, kì nghỉ hè bắt đầu rồi, phải tận hưởng phá phách hết sức trước khi bước vào năm học mới chứ.

Minh Nhật đi lại khoác vai Leo, cậu nhóc này cũng mỉm cười, hai đứa bạn này quả thật phiền phức, nhưng thiếu tụi nó đúng là không khí cũng kém vui. Anh Vũ thì nhìn chăm chăm vào hộp hải sản, đôi mắt đen hau hâu...

-Anh Vũ, trước khi tới đây bọn tớ có gặp anh hai cậu đó, anh ấy nói tới nay xong việc anh ấy sẽ tới đây, hôm nay chúng ta sẽ mở tiệc ăn mừng, bọn tớ còn mua cả pháo hoa nữa đó. Cát Cát vui vẻ chỉ túi xách to đùng trên tay Minh Nhật.

Một cơn gió mát lạnh ùa qua.

Tiếng cười rộn lên trong ngôi biệt thự trắng...

Ở bên ngoài hàng rào, một bóng người nhìn vào, đôi mắt sắc lẹm giận dữ. Sa Lê đứng nhìn theo những người mới đi vào trong nhà và nhếch một nụ cười nửa miệng độc ác...

-Cứ cười đi, Anh Vũ, nhưng cũng không được lâu nữa đâu...

Rồi cô ả lấy điện thoại gọi ột số lạ mới có được. Đầu dây bên kia là một giọng nói khản đặc, dọa nạt...

-Ông Hoàng Long phải không? Liên lạc được với ông cũng vất vả thật đó...

...

-Ồ...tôi là ai ư, điều đó không quan trọng, công ty của ông đã bị hai anh em Khôi Vỹ và Anh Vũ làm cho phá sản rồi phải không, ông có muốn trả thù bọn chúng không ? tôi sẽ giúp ông, tôi biết kẻ mà ông đang muốn tìm hiện đang ở đâu...

Một phút sau thì cô nàng tắt điện thoại, nhìn vào căn biệt thự đang rộn tiếng cười, cô ta nhếch một nụ cười nửa miệng nhạt nhẽo rồi quay đi...

Tối...

Sau một ngày rong chơi quây phá trên biển, cả bốn đứa nhóc đều nằm bẹp một chỗ ngắm mặt trăng bạc sáng rực trên cao, trời đêm thật yên tĩnh, những cơn gió mát lạnh ùa qua mang theo hương hoa hồng xanh, ngoài vườn, tiếng dế kêu râm ran, đã gần 6h00 tối, giờ này có lẽ Khôi Vỹ đã xong việc, bốn đứa sắp đồ ăn ra bàn ăn ngoài trời chuẩn bị cho bữa tiệc tối nay, nhưng đến giữa chừng thì cả bọn lại phát hiện ra là thiếu nền, mặc dù Leo bảo có thể dùng bóng điện để thấp sáng, nhưng hai cô nhóc nhiều chuyện thì nhất định đòi phải có nền. Không còn cách nào khác, Minh Nhật đành cùng Cát Cát ra ngoài mua nền. Anh Vũ và Leo đi lên phòng lấy thêm ít đồ ăn trong tủ lạnh, Leo lôi ra một chai rượu Pháp, đây là thứ cậu chuẩn bị cho Khôi Vỹ...

Đang háo hức với công việc thì...

RẦM....

Cả hai quay ra giật mình, có tiếng động gì đó rất to phát ra bên dưới, hai đứa vội vàng đi ra cửa sổ nhìn xuống, có mấy chiếc xe hơi đã hất tung cánh cổng lao vào. Leo cau mày, linh tính cho cậu biết có gì đó không hay sắp xảy ra...

-Bọn đó là ai, sao lại xông vào đây?

Anh Vũ thì nhìn xuống run run, một đám người trong xe ừa vào trong nhà, cô bé đã nhận ra kẻ đi đầu trong bọn người đó là Hắc Hải, quản gia và là cánh tay đắc lực của Hoàng Long...

-Leo...bọn chúng...là thuộc hạ của Hoàng Long. Chúng ta mau chạy thôi.... Anh Vũ quay sang Leo hoảng hốt, khuôn mặt cô bé tái mét, cả người run rẩy. Leo vội ôm lấy cô trấn an.

-Anh Vũ, đừng sợ, không sao đâu...

-Không được...Leo...chúng ta chạy mau...

Anh Vũ vẫn không thể bình tĩnh được, vụ hỏa hoạn hôm nào vẫn còn in đậm trong tâm trí cô, hôm đó những kẻ này đã cướp đi mạng sống của bố Leo và kí ức của cậu ấy, lần này có thể Anh Vũ sẽ mất đi nhiều hơn nữa. Leo thì vẫn nhìn cô bé đang run rẩy khó hiểu. Hoàng Long không phải là bố của Anh Vũ sao? Tạo sao ông ta lại cho thuộc hạ tới đây gây chuyện? Anh Vũ có vẻ rất sợ bọn người này, cộng thêm việc Khôi Vỹ dùng Blue Rose phá hủy công ty của Hoàng Long, Leo đoán giữa ông ta và hai anh em Anh Vũ trước đây đã có mâu thuẫn gì đó, nhưng vì chưa lấy lại được trí nhớ nên cậu không thể lí giải được.

Mấy tên mafia đã vây quanh ngôi nhà, nhưng lần này chúng không có ý định phóng hỏa nữa.

-Các muốn gì ? Sao lại tự tiện xông vào nhà người ta?

Leo đi ra nhìn bọn lao xao mới xông vào, Anh Vũ vẫn ở phía sau cậu run rẩy. Hắc Hải đã nhìn thấy cô bé, ông ta cười nhạt phẩy tay ra hiệu cho bọn thuộc hạ.

-Giết hết cả hai đứa nó đi.

Lập tức một đám lao xao ủa lên vung mã tấu chém xuống Leo. Nhưng chỉ một cước của cậu mấy tên đã bay ra sau ngã đè lên nhau, công nhận sức mạnh của Leo càng ngày càng đáng sợ. Nhưng đã có sự chuẩn bị, đi tới tìm Anh Vũ lần này Hoàng Long còn chuẩn bị vài tên khá đặc biệt, con át chủ bài trong kế hoạch trả thù cuối cùng của ông ta...

-Mày khá lắm, thăng nhóc tóc đỏ, nhưng tụi mày sẽ không thoát khỏi đây được đâu...

Vài tên tây đen lực lưỡng bước ra, và trên tay chúng là những thanh sắt trắng lóe, Leo cười nhạt mỉa mai. Định lấy thịt đè người sao ?

Một tên lao lên trước và nhắm đầu cậu phang mạnh, Leo rất nhẹ nhàng lách người ra né được và tung một cước vào mặt nó, tên này loạng choạng ngã ra sau, nhưng sau ba giây thì nó lại xông lên, mấy tên khác cũng không để cậu có thời gian định thần. Leo nghiêng người né mấy con dao đang chém xuống mình rồi đá bay mấy tên này ra sau, đúng lúc đó thanh sắt giáng vào cậu, Leo vội ngã người ra sau, thanh sắt sọt qua vai Leo, cậu thấy hơi rát, chiếc áo sơ mi trắng rách một đường.

-Leo...

Anh Vũ lo lắng chạy lại, nhưng Leo đã đẩy cô bé vào phòng đóng cửa lại. Anh Vũ giật mình, cô bé đưa tay đập cửa la hét hoảng loạn. Ở bên ngoài, Leo vẫn bình tĩnh nhìn kẻ thù trước mặt, xem ra mấy tên tây đen này không thể nhanh nhẹn bằng cậu nhưng ít ra khả năng chịu đòn của tụi nó cũng rất đáng nể, vậy là không dễ dàng hạ tụi nó trong một đòn rồi. Cậu nắm chặt tay thủ thế, hơi rắc rồi rồi đây...

-Tụi mày! Giết thăng nhóc này đi!

Hắc Hải ra lệnh cho đám thuộc hạ, mấy tên này lập tức lao vào. Nhưng tên tây đen đi đầu đã nhanh chóng gục xuống với một cước trời giáng của Leo vào bộ hạ của nó. Cậu cười nhạt lùi ra tránh đòn của tên tiếp theo giáng xuống, đành phải dùng cách này mới mong mau chóng kết thúc được trận đấu, tụi này chơi đánh hội đồng cậu thì cậu cũng không cần quân tử với tụi nó làm gì nữa, an toàn của Anh Vũ lúc này được đặt lên trên hết, bọn này khá đông, phải nhanh chóng tìm cách đưa cô bé ra khỏi đây...

Nhưng Leo đã sơ sẩy, khi đám tây đen đang dồn cậu lại một góc thì Hắc Hải và đồng bọn tập trung phá cửa phòng Anh Vũ để vào giết cô bé, mấy thanh sắt thô bạo đập không ngừng đập rầm rầm vào cánh cửa. Leo giật mình quay lại, nhưng bọn kia không để cho cậu thoát, mấy cái thân xác khổng lồ liên tục lao vào tấn công cậu tới tấp. Cửa phòng Anh Vũ đã bị đập tung ra, Hắc Hải lao vào phòng nhìn cô bé cười nhạt.

-Hết đường trốn rồi nhé, con nhãi, giờ thì không còn ai cứu mày nữa đâu, Khôi Vỹ và mày sẽ phải trả giá vì dám đối đầu với bọn tao, chỉ cần giết được Khôi Vỹ, ông chủ sẽ dùng thế lực ngầm khôi phục lại công ty và quyền lực đã mất của mình và mày sẽ là cú sốc tinh thần lớn để bọn tao hạ gục Khôi Vỹ dễ hơn, cái chết của mày sẽ có ích cho ông chủ lắm đây..

Anh Vũ lùi dần ra sau nhìn những kẻ trước mặt, bọn này quá đông và tàn bạo, hi vọng Cát Cát và Minh Nhật đừng trở về lúc này...

-Có giết được tôi các người cũng không thể thay đổi được gì nữa đâu.

Anh Vũ nắm chặt con dao nhỏ, bên ngoài Leo đang vất vả đối phó với ba tên tây đen to xác.

-Có thay đổi được gì hay không thì phải thử xem mới biết được. Giết con nhỏ đó đi.

Mấy tên cầm mã tấu lập tức lao vào....

Nhưng...

Phập...Phập...Phập...

Ba con dao nhỏ bay ra cắm vào đùi mấy tên trước mặt, Anh Vũ cũng lao lên đạp ngã một tên rồi thuận đà lộn người nhảy ra phía sau Hắc Hải, gã nhìn theo nhíu mày...

-Quên mất là Khôi Vỹ đã dạy ày những gì...

Bốp...

Một cú đá trời giáng được Anh Vũ lấy đà từ xa tông thẳng vào đầu tên mafia đen thui đang định tấn công Leo, tên này bất ngờ ngã chúi về trước và nó lại được nhận tiếp một đấm của Leo ngã vật ra sau. Hai tên tây đen đã nằm gục dưới đất từ trước...

-Anh Vũ, em không sao chứ ?

Leo chạy lại đá văng một tên phía sau Anh Vũ đang định đánh lén cô bé, Anh Vũ quay sang giật mình, Leo đứng chắn trước mặt cô, bọn này quá đông, không thể nào hạ hết được...

-Leo, chúng ta phải cố kéo dài thời gian, em đã gọi điện báo cảnh sát và báo cho anh hai rồi.

Leo gật đầu, cậu nhíu mày nhìn bọn này rồi bất ngờ kéo Anh Vũ lao vào căn phòng đối diện, đóng cửa lại, bọn bên ngoài lập tức lao lại phá cửa. Leo và Anh Vũ lôi hết tất cả bàn, ghế, tủ và mấy thứ đồ nặng ra chắn ngang cửa, bây giờ cần tránh xung đột không cần thiết, bọn người này không có thời gian còn hai người thì phải cố kéo dài thời gian.

Anh Vũ và Leo sau khi đã khuân hết đồ ra chặn cửa thì chạy ra cửa sổ nhìn xuống, bên dưới khắp nơi đều có kẻ thù, nếu cảnh sát tới thì cũng khó mà đối phó với tụi này, xem ra lần này Hoàng Long đã huy động tất cả bọn thuộc hạ của ông ta rồi. Anh Vũ ôm chặt hai tay vào người run rẩy...

-Không sao đâu, Anh Vũ, anh sẽ không để tụi nó đụng vào em đâu.

Leo ôm cô bé vào lòng trấn an. Anh Vũ quay sang, cánh tay của Leo đã có vài vết bầm, ở bên ngoài kẻ thù của họ đang tìm mọi cách để phá cửa. Anh Vũ ở trong lòng Leo hơi run run, cô không muốn Leo lại gặp nguy hiểm vì mình nữa, cô cứ tưởng rằng mọi chuyện đã kết thúc rồi, đã khá lâu bọn này không tìm đến cô rồi, nhưng sao bọn chúng lại biết được ngôi nhà của Leo kia chứ...

Rầm...

Cánh cửa bị đổ nhào bởi tổng lực của đám tây đen, bây giờ thì bọn này ngoài ba tên mới bị hạ đã có thêm bốn tên nữa, Anh Vũ vội nắm chặt con dao.

-Hạ thẳng nhóc kia mau, Jacker !

Hắc Hải nhìn tên tây ra lệnh, gã này lập tức đi lại. Tên này có vẻ khác với mấy thằng tây đen to xác kia, da nó trắng bệch, trên tay nham nhở hình xăm, đầu chỉ có một chỏm tóc như bờm ngựa kéo dài từ đỉnh ra sau. Leo hơi nhíu mày, bọn này đã ulla hết vào phòng, bây giờ thì khó mà tránh được một trận hỗn chiến rồi.

Leo lao ra tung một cước vào mặt gã tây đang xông tới, nhưng cậu giật mình, tên này đã ngã người ra sau né được và lập tức phản đòn, Leo bị nó đấm một cú vào bụng, máu miệng cậu nhoe ra, cậu loạng choạng ngã ra sau, tên này tiếp tục xông vào...

-Leo !!!!!

Anh Vũ hét lớn và nhặt một chiếc ghế gỗ chạy tới phang mạnh vào người Jacker, nhưng trước khi chạm được vào người hắn, chiếc ghế đã bị gã đá gãy tung ra, cô bé loạng choạng ngã ra sau, cánh tay cô cũng đau nhói, Leo lao lên đá một cước vào bụng nó, nhưng vẫn không ăn thua, cậu nắm chặt tay thủ thế, tên này không những to à đánh đấm cũng quá chuyên nghiệp. Hắc Hải đứng nhìn với vẻ hài lòng...

Khó khăn rồi đây...

Bất ngờ gã Jacker lao vào Leo, tung một loạt cú đấm. Leo giật mình vội né ra sau. Mấy tên khác cũng lao vào Anh Vũ nhưng cô bé dường như đang nổi điên, mấy con dao không làm chủ được bay ra loạn xạ, bọn mafia nhìn nhau xanh mặt. Anh Vũ không tránh chỗ hiểm nữa mà phóng dao một cách bất cần, sơ sẩy lao tới dễ mất mạng như chơi, bọn này hơi lùi ra sau, không kẻ nào muốn bị gìm cả...

Một con dao xẹt qua mặt Hắc Hải. Anh Vũ nhìn gã, ánh mắt sắc lẹm, con dao trên tay cô chuẩn bị chuyển động, gã cau mày vội lùi ra sau, chỉ còn Jacker đang đánh nhau với Leo thôi. Những cú đấm đá được hai người tung ra nhanh như chớp. Anh Vũ nhìn hai người lo lắng, cô nắm chặt con dao nhỏ định ngấm vào Jacker, nhưng hai người di chuyển quá nhanh, Anh Vũ không dám phóng dao bừa bãi nữa, nếu không cẩn thận sẽ trúng vào Leo.

Nói về độ nhanh nhẹn thì hai người là ngang nhau, nhưng về sức mạnh thì tên này có vẻ nhỉnh hơn Leo một chút, cộng thêm trình độ giết người lâu năm của mình, chẳng mấy chốc mà gã đã dồn Leo vào góc hiểm. Leo bị trúng một cước va vào tường, đã có khoảng trống, Anh Vũ lập tức lao con dao nhỏ về phía gã, nhưng Jacker đã có sự phòng bị, con dao của cô bé chỉ xẹt qua tạo ra một vết xước trên mặt hắn...

-Mày muốn chết trước à ? con nhỏ kia ?

Gã nhìn Anh Vũ trừng trừng và đi lại gần cô bé, cô giật mình hơi lùi ra sau, phía sau cô là cửa sổ, không có chần song, và ở dưới là biển đang rì rào vỗ sóng. Không còn cách nào khác, cô lao ra tung một cước thật mạnh vào mặt Jacker, nhưng không những gã đỡ được cú đá của cô bé mà còn nắm chân cô ném văng ra giữa phòng. Đồ đạc bị Anh Vũ va trúng đổ vỡ lung tung, máu miệng nhòe ra, vai cô đau nhói và bất động. Leo thấy vậy vội lao lại đá thật mạnh gã từ phía sau, Jacker ngã chúi về phía trước, nhưng sau đó gã quay lại đáp trả lại Leo một đấm thật mạnh vào mặt, Leo vội lùi lại né đòn, nhưng lại bị gã gạt chân ngã ra sau, Leo không hề nhớ rằng phía sau cậu là cửa sổ, không có chần song...

-LEO !!!!!

Anh Vũ vội lao lên, Leo đã ngã ra khỏi cửa sổ, nhưng cô đã nắm chặt được cánh tay cậu...

-Leo....

Leo quá nặng so với sức lực của Anh Vũ, cả người cô cũng bị kéo sát ra cửa sổ, nhưng nhờ có tường cao ngang người nên đã chặn lại khiến Anh Vũ không bị lôi tuột đi. Jacker nhìn hai người cười nhặt, những kẻ sau lưng đi lại gần cô bé, những thanh kiếm trắng lóe giờ lên cao...

-Anh Vũ !!!! Buông anh ra rồi chạy đi...Leo hét lên cố gỡ tay mình ra.

-Không.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Anh Vũ nghiêng chặt răng, hai bàn tay bé nhỏ cố giữ chặt lấy tay Leo, cánh tay cô rướm máu vì chà sát vào cửa sổ, cô cố nắm chặt lấy tay Leo, không thể để Leo rơi xuống được, đây là lần ba, nếu rơi xuống biển sâu thẳm bên dưới Leo sẽ chết mất. Cô không thể để mất Leo được, dù có bỏ đi mạng sống này cũng không thể buông tay Leo được...

-Buông anh ra mau, Anh Vũ !!!!

Leo gào lên và cố gỡ tay Anh Vũ ra, nhưng hai bàn tay bé nhỏ vẫn cố ghì chặt lấy cậu. Cô mỉm cười, buông ra ư ? Không bao giờ. Cô sẽ không bao giờ buông tay để Leo rời khỏi mình một lần nữa, có chết cũng không buông. Leo là tất cả đối với cô, là mạng sống của cô, tương lai của cô, hạnh phúc của cô, dù cho có chết thì cô cũng sẽ giữ Leo lại bên mình...

-Vĩnh biệt nhé, Cô chủ nhỏ !!!!

Con dao của Hắc Hải vung lên nhắm vào đầu cô bé. Anh Vũ quay lại, đôi mắt sắc lẹm đầy căm thù, con dao đang lao xuống đầu cô...

73. Chương 71

Chap 71: Đối mặt tử thần

Đoàng...!!!!!!!

Máu túa ra. Tanh nồng, nhưng không phải của Anh Vũ, một cánh tay của Hắc Hải nhuộm đỏ, gã nhào xuống đất ôm cánh tay đang rỉ máu gào thét, viên đạn đã cắm vào xương rồi, mãi đánh nhau mà bọn này không biết rằng đã có một nhóm người xông vào nhà. Anh Vũ ngược lên ngạc nhiên, Trường Dương đang ở trước mặt cô, mỉm cười...

-Em vẫn còn sống, thật may quá !

Đám người kia nhìn thấy cây súng trên tay Trường Dương thì lo lắng lùi ra sau, chỉ có tên Jacker cau mày, ánh mắt hơi lạnh lùng. Trường Dương đi lại gần Anh Vũ hơn, cô bé đang cố gắng giữ chặt lấy Leo, nhưng cánh tay cô như muốn gãy lìa. Leo quá nặng, cô không thể nào kéo cậu lên được....

-Ồ...Thảm quá nhỉ? thiên sứ ! Trường Dương nhìn Leo cười mỉa mai.-Buông nó ra đi Anh Vũ, nó là thiên sứ mà, buông tay nó ra để nó tự bay lên đây đi...

-Anh im đi...

Buông tay Leo ra là cậu ấy bay lên thiên đàng luôn ấy...

Anh Vũ bức tức, cánh tay cô gần tuột khỏi tay Leo rồi. Leo thấy Trường Dương đi lại thì có vẻ hoảng hốt, cậu nhớ người này trước đây đã muốn lấy mạng Anh Vũ, gã chắc chắn cũng là kẻ thù của cô bé, Leo muốn gỡ tay Anh Vũ ra để cô bé có cơ hội chạy thoát, nếu cứ giữ cậu như thế này, cô bé chỉ có thể đứng im cho kẻ thù giết mà thôi.

-Anh Vũ...thả anh ra rồi chạy đi...

-Không !!! Có chết em cũng không thả anh ra....Anh Vũ gào lên, cô cố nắm chặt lấy tay Leo, cậu đang muốn gỡ tay cô ra. Không còn cách nào khác, Anh Vũ đành quay sang Trường Dương cầu cứu.-Trường Dương...hãy giúp em cứu Leo lên đi...

Đáp lại ánh mắt tha thiết của cô bé, là cái nhìn lạnh lùng bình thản của ác quỷ.

-Đừng đùa anh ! Anh nhìn cô bé cười nhạt.-Nó là tình địch của anh, sao anh lại phải cứu nó? Nếu nó chết thì lại càng tốt nữa, em sẽ là của anh!

Anh Vũ nhìn tên ác quỷ máu lạnh tức tối, cánh tay cô run run, tay Leo đang dần dần tuột ra. Anh Vũ quay lại hét lớn...

-Leo !!!! Anh đừng buông tay em, đừng buông tay....

Nhưng cánh tay vẫn tuột ra, Anh Vũ đã đi đến giới hạn rồi...

-Leo!!!!!!!!!!!!

Pắc...

-Tóm được rồi...

Một giọng nói thân quen vang lên bên cạnh Anh Vũ, một cánh tay đưa ra giữ chặt lấy tay Leo. Anh Vũ quay sang mừng rỡ:

-Anh hai !!!!

Khôi Vỹ mỉm cười trấn an rồi quay sang liếc Trường Dương trừng trừng. Hình như có một sự đe dọa không thể diễn tả bằng lời. Không nói năng gì, anh chàng ác quỷ đành ngoan ngoãn đi đến giúp anh kéo Leo lên trên. Leo đã được an toàn. Nhưng đúng lúc này...

-Xông vào giết tụi nó đi....Hắc Hải quát lớn với đám thuộc hạ...

Bốp...

Bốp...

Bốp...

Nhưng mấy kẻ đang định tấn công ba người bị ăn đòn tới tấp phía sau. Cát Cát và Minh Nhật cũng đã tới cùng Khôi Vỹ...

-Leo, Anh Vũ !!!! Không sút mề ở đâu chứ ?

-Ồ...Mém chết... Leo ngồi gục xuống dựa vào tường thở dốc, cứ tưởng chết thật rồi cơ.

Anh Vũ cũng ngồi bên cạnh hết hơi, cánh tay cô tê cứng vì cố giữ chặt lấy Leo. Cũng may là có Khôi Vỹ đến kịp lúc...

-Cúi xuống mau, hai đứa....

Bất ngờ Cát Cát và Minh Nhật bị Khôi Vỹ nắm cổ áo ném văng sang hai bên, mấy khẩu súng ngắn lập tức được kẻ thù rút ra nhắm vào đám người của Anh Vũ...

Đoàng...

Đoàng...

Đoàng...

Mấy tiếng súng chất chúa vang lên, những tên cầm súng đó cũng gục xuống. Mọi người quay sang Trường Dương, đôi mắt anh vẫn lạnh lùng quét qua bọn người trước mặt, khẩu súng của anh nhả ra những viên đạn vô cùng chính xác vào vai kẻ thù. Minh Nhật hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của anh ta ở đây, và cậu nhận ra anh ta dường như đang hạ hết thuộc hạ của Hoàng Long....

Còn Cát Cát, ngay giây phút nhìn thấy con người này, cô bé đã sững lại, đôi mắt tròn tròn căm thù, kí ức hôm nào hiện về, kẻ đã giương súng bắn Anh Khôi...

Kẻ đó...

Cát Cát nghiêng chặt răng, một giọt máu nhỏ nhòe ra, cô bé đã tự cắn vào môi mình...

Những tên còn lại đang cầm súng thì bị Khôi Vỹ chăm sóc, mấy con dao của anh găm vào sâu vào vai bọn này, cả đám lăn lộn dưới đất, máu nhuộm đỏ căn phòng....Chợt....

BỐP...!!!!

Một cú đá giáng lên tay Trường Dương. Cây súng bị hất văng ra ngoài cửa sổ rơi xuống biển. Cát Cát nắm chặt con dao nhỏ bất ngờ lao lên...

-Chết đi !!!!

-Đừng !! CÁT CÁT!!!!

Anh Vũ hoảng hốt gào lên, mọi người đều giật mình quay sang. Đôi mắt Cát Cát sắc lẻm, con dao nhỏ đang nhắm ngực Trường Dương đâm xuống. Trường Dương hơi nhíu mày, mãi lo giải quyết kẻ thù trước mặt mà anh ta không ngờ đến cô gái bên cạnh lại tấn công mình...

Nhưng....

PẶc !!!!

Con dao nhỏ khựng lại. Trường Dương cười nhạt nắm chặt lấy tay Cát Cát và hất mạnh cô vào tường, con dao rơi vào tay Trường Dương, anh ta lạnh lùng giơ lên cao nhắm vào cô bé. Không cần biết cô gái này là

ai, có lí do gì mà muốn giết mình, nhưng Trường Dương đã đặt ra một nguyên tắc: Những kẻ muốn giết anh, đều phải chết...

Con dao lạnh lẽo lao xuống, đôi mắt Cát Cát trợn trừng...

-Đừng mà Trường Dương...Làm ơn đừng giết Cát Cát !!!!!!!!!!!!!!!

Anh Vũ gào lên. Trường Dương hơi khựng lại, con dao chỉ còn sát cổ Cát Cát một centimet. Nhìn sang đôi mắt khẩn thiết của Anh Vũ, anh ta suy nghĩ một giây rồi cười nhạt buông Cát Cát ra. Anh Vũ mừng rỡ, thật may là Trường Dương đã chịu dừng lại...

-Lần sau sẽ không có may mắn như thế nữa đâu, cô gái !

Cát Cát thở dốc, tim gần như ngừng đập, cô còn tưởng Trường Dương đã giết mình rồi. Nhưng đôi mắt cay sè vẫn nhìn anh ta đầy căm thù, cô muốn giết người này để trả thù cho Anh Khôi. Minh Nhật vội chạy lại đỡ cô lên lo lắng.

-Cát Cát, cậu không sao chứ? Muốn chết cứ nói tớ chỉ cho cách nhẹ nhàng hơn, sao lại làm chuyện điên rồ này...

-Tớ phải giết hắn, đó là kẻ đã hại chết Anh Khôi, tớ phải lấy mạng hắn !!!!

Cát Cát gào lên, hai bàn tay cô bé nắm chặt. Trường Dương thì hơi nhếch nhếch cười. Lại Anh Khôi, xem ra có rất nhiều người quan tâm cậu bé này, và ai cũng muốn lấy mạng anh để trả thù. Nhưng nếu là cô bé kia thì vẫn còn quá sớm để làm được cái điều lớn lao đó, lấy mạng trùm thế giới ngầm đâu phải là việc đơn giản. Trường Dương vẫn bình thản, anh quá quen với những chuyện như thế này rồi. Khôi Vỹ hơi nhíu mày. Kẻ thù vẫn còn vây quanh mà lại nảy sinh mâu thuẫn nội bộ, đúng là phiền phức mà....

-Cát Cát !!!! Cậu thôi đi...

Anh Vũ đi lại xô nhỏ bạn ra sau bức bối. Cát Cát đang bất chấp tất cả để trả thù cho Anh Khôi, thù hận trong lòng cô bé lớn như vậy hay sao? Cô không thể ngờ có một ngày nhỏ bạn của mình lại có thể cầm dao giết người, có lẽ thù hận chính là liều thuốc độc khiến con người ta trở thành ác quỷ. Nhưng cô không để bàn tay Cát Cát bị vấy máu được.

-Cát Cát, cậu thôi đi, cậu nhìn tớ đi, cậu thấy tớ đã có được gì khi cố gắng trả thù kia chứ? đừng làm việc ngu ngốc nữa Cát Cát, trả thù không đem lại kết quả tốt đâu, nó chỉ cướp đi nhiều thứ quan trọng bên cạnh cậu hơn thôi...

-Mà dù có muốn trả thù hay đòi nợ gì đó thì cũng để sau đi. Leo nhìn đám người trước mặt thở dài.-Chúng ta có việc quan trọng phải làm trước đã....

Một trận hỗn chiến diễn ra, đám người của Hoàng Long không mạnh gì nhưng lại quá đông, cộng thêm mấy tên tây đen to xác và gã Jacker nguy hiểm, cả đám đều mệt mỏi, không ai là không có vài vết thương. Bọn mafia không ngừng lao lên xông vào mọi người.

-Khôi Vỹ, cậu làm gì vậy, xiên đẹp lũ chuột cống này đi, bọn nó phiền toái quá...

Trường Dương và Khôi Vỹ đứng quay lưng vào nhau, hai người này được bọn tây đen đặc biệt chăm sóc. Khôi Vỹ quay sang nhíu mày.

-Hết dao rồi, bọn này đông quá...Người của cậu đâu hết rồi ?

-Chết tiệt...Tôi không biết trước chuyện này nên chỉ mang theo mấy đứa, tụi nó bị chặn hết ngoài cổng rồi ?

Nhưng không phải vì vậy mà họ tuyệt vọng, cả hai tiếp tục lao lên phía trước. Cặp bài trùng Dương-Vỹ lại một lần nữa tái xuất giang hồ. Bọn người của Hoàng Long thì không còn đường lui nữa rồi, đắc tội với trùm thế giới ngầm thì chỉ có con đường chết, chúng buộc phải lấy mạng những người này bằng mọi giá. Leo thì đang bận trả nợ cho tên Jacker, ai cũng bận rộn. Cuối cùng khi kẻ thù đã giảm xuống chỉ còn khoảng 15 tên thì cả đám đều mệt lử, thở dốc...

-Bọn này dai quá...Cát Cát dựa vào tường, trên khuôn mặt cô bé đã có vài vết bầm.

-Ừh...

Anh Vũ cũng cúi người thở dốc, nếu không được nghỉ ngơi một chút chắc chết mất, nhưng làm sao để hạ được hết bọn này bây giờ...

Cô bé nhìn quanh căn phòng, khắp nơi đều nhuộm đỏ máu và hỗn độn đồ đạc hư vỡ, một tên vừa bị Trường Dương đá gục xuống đất ngã nhào lên ổ cắm điện, một sợi dây bung ra. Đôi mắt Anh Vũ lóe sáng lên...

-Có cách rồi, Cát Cát, mau giúp tớ đi...

Vài giây sau...

-Các đồng đội thân mến !!!! tập trung lại đây mau lên !

Anh Vũ hô to, trên tay cô là hai xô nước mới múc trong nhà tắm đem ra. Cát Cát cũng hai tay hai xô bắt ngừng hất vào bọn trước mặt, một tên ướt nhem lao lên chém cô, Cát Cát tiện tay ném luôn cái xô vào mặt nó khiến nó ngã vật ra sau, nước lênh láng ra sàn nhà, đương nhiên trừ chỗ của cô và Anh Vũ. Đám mafia bị hất ướt nhem quay sang định tấn công hai người. Khôi Vỹ hơi nhíu mày, không biết hai con nhóc nhí nhỏ đó đang giở trò gì nữa. Vì quá quen với tính cách của hai cô bạn thân nên Leo và Minh Nhật lập tức bỏ cuộc chiến chạy lại, chỉ còn Trường Dương và Khôi Vỹ là nhìn nhau ngơ ngác...

-Hai lỗ tai trâu kia, không nghe thấy hay sao mà đứng ngẩn ngơ ở đó, chết thì ráng chịu nhé.

Anh Vũ cắn mạnh sợi dây điện cho đứt nham nhở ra, mấy sợi dây kim loại lộ ra ngoài. Đến đây thì Khôi Vỹ đã hiểu, anh vội kéo Trường Dương nhảy phốc lên một chiếc bàn gỗ gần đó. Cô bé nhìn bọn mafia cười gian xảo rồi cắm sợi dây vào ổ điện, đầu kia nhúng xuống nước...

Xoẹt...

Á á á á á...

Những kẻ đang lao lại tấn công cô tóc tai dựng đứng, cả người nhảy tung tung như con rối, xui cho tụi nó, cả sàn đã ướt nước mà tụi này còn bị hất ướt nhem nên dẫn điện rất tốt. Cả đám nhóc nhìn kẻ thù cười khoái trá. Bây giờ thì có thể nghỉ ngơi rồi....

-Hahahaha...Nhảy đi, nhảy đi...

Cát Cát cười bá đạo cầm sợi dây nhúng liên tục xuống sàn ướt, ở trước mặt cô, mấy tên mafia nhảy tung tung như kanguru, muốn chạy thoát khỏi căn phòng mà cũng không được...

Trường Dương và Khôi Vỹ may mắn nhảy lên trên chiếc bàn gần đó cách li được với sàn nhà nên vẫn bình yên vô sự. Nhìn đám mafia đang nhảy nhót với vẻ thương xót. Hai người quay sang nhìn khuôn mặt bá đạo của cô nhóc đang cầm dây điện không ngừng thán phục. Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà quả không sai mà...

-Chết đi...chết đi...lũ khốn khi này dám đá tao nè!

-Cẩn thận tụi nó chết thật đó, lớp trưởng...Minh Nhật nhìn đám người đang nhảy nhót lung tung với vẻ thương xót.

Bất ngờ, gã Jacker đứng bên ngoài nắm cổ áo một tên đồng bọn quăng thẳng vào người Cát Cát, cô bé bị đè ngã ra sau, sợi dây điện cũng tuột khỏi ổ cắm.

-Chết tiệt !!!!

Anh Vũ đá văng tên đang đè lên Cát Cát sang một bên rồi tiếp tục lao vào cuộc chiến. Vì có thời gian nghỉ ngơi nên mấy đứa nhóc đã hồi sức, những gã bị điện giật vẫn chưa hoàn hồn bị đánh cho tơi tả nằm liệt một chỗ, căn phòng chỉ còn lại năm tên tây do Jacker chỉ huy...

-Xem ra tụi mày cũng hết sức rồi nhỉ ?

Gã nhìn Leo cười nhạt. Cả người cậu đã bầm dập vì trận chiến, tên khốn to xác này bây giờ vẫn đứng quan sát trận chiến nên có vẻ rất lợi thế, Leo thở dốc đưa tay lên quệt một vệt máu trên khóe miệng. Mấy tên tây đen đang gườm gườm nhìn những người còn lại. Hai tên trong bọn lập tức lao vào Khôi Vỹ và Trường Dương, nhưng không dễ gì mà hạ được hai người này. Khôi Vỹ lao lên tung một cú đá vào ngực gã trước mặt mình. Trường Dương bên cạnh cũng tung đồng thời một cước lên gã kia, hai tên ngã nhào ra sau, lập

tức hai người lao đến giữ chặt cổ áo tui nó đâm tới tấp vào mặt, máu mũi, máu miệng tui này nhòe ra khắp sàn...

Bên kia. Cát Cát đang bị một tên dồn vào tường, cô bé quá yếu so với cái gã to xác đó. Minh Nhật sau khi đá văng đối thủ của mình vội lao lại siết chặt cổ tên tây đen đang đánh Cát Cát và quật gã xuống sàn. Cát Cát lúc mới thoát được, nhưng đối thủ của Minh Nhật sau khi trúng một cước của cậu đã quay lại phản đòn, Minh Nhật thì không để ý, cậu đang cố bảo vệ Cát Cát...

-Nhật Nhật !!! Coi chừng !!!!

Cát Cát vội thét lên, nhưng không kịp, một con dao nhọn lướt qua lưng Minh Nhật, máu túa ra chiếc sơ mi trắng đỏ rực. Cát Cát nghiêng rằng vội lao lên đá mạnh vào mặt nó, cô dùng hai chân kẹp chặt cổ và vạt nó xuống đất, thuận tay cô với chiếc ghế bên cạnh phang mạnh vào đầu nó...thế là hạ được hai tên...

Ở cạnh đó, Anh Vũ cũng vừa kết thúc kẻ thù của mình với một loạt liên hoàn cước, nhưng cả người cô cũng bầm dập, và tên đó trước khi gục xuống cũng không quên tặng cho cô một nhát chém vào vai, máu rỉ ra nhuộm đỏ vai, bộ váy trắng lấm lem và rách vài đường bởi những nhát chém hệt của kẻ thù...

Bốp....

Jacker bị Leo đá một cước ngã nhào vào tường, cậu đứng nhìn gã thở dốc, trận chiến kéo dài quá lâu đã khiến cậu kiệt sức rồi...

Jacker đứng dậy đưa tay quệt máu miệng cười nhạt, rồi gã lao vào Leo. Khôi Vỹ thấy vậy cũng lao tới can thiệp, một cú đấm được giáng thẳng vào mặt tên phì nộn. Nhưng cú đấm của anh không thấm gì với tên to xác. Jacker nhìn anh cười nhạt, cú đấm của anh không ăn thua gì với nó cả, có lẽ Khôi Vỹ cũng đã kiệt sức sau trận đánh khi này. Không để Khôi Vỹ kịp lùi lại, Jacker lập tức tung một loạt cú đấm vào bụng anh. Khôi Vỹ cúi gục người, máu miệng ộc ra....

-Anh hai !!!! Anh Vũ hét lên thẳng thốt.

Khôi Vỹ bị hất tung vào một góc tường, gục xuống. Trường Dương vội lao lại tấn công Jacker. Leo cũng không do dự lao vào gã, nhưng cả hai vẫn không làm gì được tên này, gã quá xảo quyệt khi đứng im xem mọi người đánh nhau, đến khi tất cả kiệt sức gã mới ra tay. Một cú đá được Trường Dương tung vào mặt gã, Jacker đưa tay ra chặn được và đáp trả một cước thật mạnh vào bụng anh. Trường Dương cũng gục xuống, cú đá của gã bình thường có thể lấy mạng được đối thủ rồi, cũng may Trường Dương không phải một người yếu ớt. Nhưng cú đá đã khiến anh không thể nào nhúc nhích nữa. Leo như nổi điên lên. Cậu lao vào dùng hết sức đá mạnh vào ngực gã...

Rắc...!!!!

Một chiếc xương sườn của gã gãy vụn. Jacker trợn trừng mắt, gã không lường trước được cú đá của Leo lại mạnh như vậy, Leo tiếp tục bồi thêm một đấm vào mặt gã, nhưng tên này dường như đã nổi điên lên, sau khi nhận một đấm của Leo vào mặt, gã xông lên đâm tới tấp vào bụng cậu. Leo loạng choạng, những cú đấm của cậu tung ra sau đó không đủ mạnh để khiến gã này lùi lại được nữa....

-Leo....

Anh Vũ vội lao lên đập mạnh vào vai Jacker, gã quay sang, bắt ngờ giang tay tát mạnh vào mặt cô bé. Anh Vũ ngã nhào ra sau...

-Anh Vũ !!!!

Cát Cát và Minh Nhật lao vào cũng bị trúng hai cước của Jacker nằm vật ra sàn. Leo lao lên siết cổ gã từ phía sau, nhưng Jacker đã thúc một cùi chỏ vào bụng cậu. Leo loạng choạng buông tay ra, đối mặt cậu hơi mờ đi, cả người dường như không còn chút sức lực nào nữa. Ngay lập tức Jacker đưa tay bóp chặt yết hầu của Leo giờ lên. Leo cố gỡ tay gã ra nhưng vô ích, cánh tay cứng ngắc đang giữ chặt lấy cổ cậu bóp mạnh, Leo trợn trừng mắt, cổ cậu bị bóp nghẹt...

-Chết tiệt...

Trường Dương lao lên cố dùng chút sức lực còn lại của mình tung một cú đấm vào mặt gã, nhưng anh đã kiệt sức. Và Jacker cũng ngay lập tức đưa tay siết chặt lấy cổ anh giáng mạnh vào tường. Hai kẻ nguy hiểm nhất đã nằm trong tay gã, Jacker cố siết chặt cổ hai người. Ở dưới sàn, Anh Vũ nhìn Leo và Trường Dương hoảng hốt, cô bé cố gượng dậy, chân cô bị xước một vết dài đang chảy máu....

Phập...

Con dao trong tay Khôi Vỹ phóng ra cắm vào tay Jacker, anh nhìn gã thở dốc, cơ thể anh vẫn không nhúc nhích được. Trường Dương và Leo đang cố sức gỡ tay Jacker ra khỏi cổ mình, nhưng không có tác dụng. Nhìn con dao trên tay mình gã cười nhạt. Jacker biết mọi người đang cố gắng cứu mạng hai người này. Gã lại càng siết chặt hai bàn tay hơn, máu trên cánh tay gã nhòe ra, những cuộn cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, từng đường gân cũng hiện rõ. Leo dường như đã đi đến giới hạn, cậu cố giẫy dụa, cả người cậu lạnh ngắt, ô xi đang cạn dần trong máu....

-LEO !!!!

Anh Vũ cố đứng dậy loạng choạng bước tới. Leo đang ở trước mặt cô, đôi mắt cô bé mờ đi, hai chân run rẩy, tất cả những gì cô biết là tên đó đang cố lấy mạng Leo và Trường Dương. Đôi mắt cô sắc lẹm, Anh Vũ cố đi lại gần hơn...

Leo đang giẫy dụa....

Leo sắp bị giết...

Không được...

-Buông họ ra !!!!

Cô bé gào lên rồi lao vào Jacker, mảnh kiếng trên tay cô bé đập ngập vào mắt gã.

-Á Á Á Á Á !!!!!

Jacker gào lên rồi ném Leo ra và điên cuồng đưa tay hất mạnh Trường Dương vào người Anh Vũ. Trường Dương ngã ra sàn. Anh Vũ thì loạng choạng ngã về phía cửa sổ... Leo ở dưới sàn đang thở dốc, cánh tay cậu run run đưa lên cổ họng của mình, từng đợt không khí tràn vào khí quản qua nhịp thở gấp gáp của cậu, tưởng chừng vài giây nữa thôi là cậu đã qua thế giới bên kia rồi...

-Á Á Á Á Á !!!!!

Ở giữa căn phòng, Jacker đang lờn lộn lên với mảnh kiếng trong mắt. Cát Cát và Minh Nhật nhìn gã sợ hãi, tên này bây giờ không khác gì con thú điên cả. Gã run run đưa tay rút mạnh mảnh kiếng trên mắt mình xuống, máu túa ra khắp mặt và nhỏ tong tong xuống nền nhà. Đôi tay gã run run và bóp mảnh kiếng nát vụn, máu ở tay gã cũng túa ra, nhưng vết thương trên mắt gã đã khiến gã quên đi những vết thương khác trên người mình. Anh Vũ hơi run rẩy, đến bây giờ cô mới nhận ra là mình đã làm gì, khi này dường như bản năng đã mách bảo cô phải tìm mọi cách để cứu Leo và Trường Dương...

-Con khốn....Jacker gào lên rồi loạng choạng bước đến gần Anh Vũ.-Tao sẽ xé xác mày ra, con khốn !!!!!!!

-Anh Vũ, chạy mau !!!!

Cát Cát hét lên. Anh Vũ giật mình. Jacker đang lao vào cô với bộ mặt thật kinh khủng, đôi chân Anh Vũ bất động và đứng im một chỗ, cả người cô run rẩy và không còn một chút sức lực nào nữa. Jacker thì như một con quỷ mới chui lên từ địa ngục, máu trên vết thương của gã nhuộm đỏ mặt, con mắt còn lại của nó trợn trừng đỏ ngầu, gã lao lại muốn xé xác kẻ đã làm đau mình...

-Anh Vũ !!!!!

Ở dưới sàn, Trường Dương cố gượng dậy, máu trên miệng anh nhòe ra...

-Anh Vũ !!!!!Leo giật mình ngược lên.

Jacker đang lao vào Anh Vũ, gã sẽ xé xác cô bé ra mất. Không một giây suy nghĩ, Leo và Trường Dương vội lao về phía Anh Vũ hét lớn.

-Anh Vũ !!!! Mau cúi xuống !!!!!

Bốp...

Anh Vũ nhắm chặt mắt ngồi phục xuống. Jacker đang lao vào định chụp lấy cô bé bị mất đà, ngay lúc đó Leo và Trường Dương đã xông đến tông thẳng nó về phía trước, phía trước họ là cửa sổ không có chấn song....

-LEO !!!!! TRƯỜNG DƯƠNG....

-LEO!!!!!!

Cả ba người ngã nhào ra ngoài cửa sổ, và bên dưới họ là biển cả sâu thẳm, cả ba đều rơi xuống biển...

-Leo!!!! Leo!!!!!!Trường Dương !!!!!

Anh Vũ gào lên hoảng hốt, nước mắt cô trào ra, trước khi ngã xuống Anh Vũ đã nhìn thấy....

Nụ cười của Leo...

Leo đã mỉm cười với cô....

Leo đang rơi xuống...

Điều cuối cùng cậu biết là Anh Vũ đã an toàn.

Cô bé đã an toàn, như vậy là đủ rồi...

-Leo !!!! Leo !!!!

Anh Vũ gào lên. Khôi Vỹ và hai người bạn vội lao đến giữ cô lại. Khôi Vỹ nhăn mặt nhìn xuống biển đêm đen đặc bên dưới. Khoảng cách từ đây xuống dưới là khá sâu...e rằng...

-Anh Vũ !! Dừng lại đi !!!!

Anh Vũ vẫn cố nhào người ra ngoài cửa sổ, đôi mắt cô nhạt nước, Leo đã rơi xuống biển rồi...

Leo...

74. Chương 72

Chap 72: Kí ức trở về

Dưới lòng biển sâu lạnh lẽo...

Leo cố mở mắt ra, nhưng xung quanh cậu đều tối đen như mực, cậu thấy khó thở, vết thương trên người cậu đang đau nhói, cậu đang chìm dần xuống biển sâu, đôi mắt cậu dần khép chặt lại...

“Phong...Vũ...mau nhảy đi...”

Cậu giật mình mở mắt ra, có tiếng của ai đó vọng lên trong đầu cậu, rồi những hình ảnh vụt qua...

Hỏa hoạn....bố cậu cố xô cậu và Anh Vũ ra khỏi căn nhà sụp đổ...

Lửa bốc lên...máu loang lổ...Anh Vũ đã phóng dao vào mắt Hoàng Long...

Nước biển ủa vào miệng cậu mặn chát. Những hình ảnh của quá khứ không ngừng hiện lên trong đầu cậu...

“Tụi nó chạy bên phải...”

“Leo...ta giết người...”

“Leo...tớ ghét cậu...”

“Cảm ơn Leo, vì đã đến cứu em...”

“Leo...anh là đồ háu sắc...”

“Cậu sẽ mãi ở bên cạnh em gái tớ, phải không Leo...”

“Leo...em muốn trả thù...”

“Leo, em sợ lắm...xin đừng rời xa em...”

“Em sẽ mãi bên cạnh anh, anh sẽ không cô đơn nữa đâu, Leo”

“Leo...anh tỉnh dậy đi...”

“Leo...kẻ hại chết bố cậu là Anh Vũ...”

“Leo...em xin lỗi...”

“Leo...”

Những hình ảnh lướt nhanh qua đầu cậu, và trong cuốn phim đen trắng đang ủa qua đó, Anh Vũ lúc nào cũng hiện lên rõ mồn một. Hình ảnh cô bé cười, cô bé khóc, cô bé đau khổ và hạnh phúc khi có cậu bên cạnh....

Anh Vũ...

Leo thấy đầu mình đau nhói, cậu đã dần lấy lại kí ức. Cậu đã nhớ mình là ai, Anh Vũ là ai, trước đây đã xảy ra những gì....

Anh Vũ !!!!

Đôi mắt mơ hồ của Leo cố mở to, nhưng mọi thứ xung quanh cậu chỉ có một màn đêm đen đặc, nước biển mặn chát không ngừng ủa vào miệng cậu, đầu cậu cứ đau nhói, những hình ảnh của quá khứ vẫn ủa qua. Cậu mỉm cười, cũng may là cậu đã bảo vệ được cho Anh Vũ rồi, bây giờ thì cậu mới biết có những thứ không thể nào mất đi khi cậu đã quên hết tất cả, có lẽ thứ đó nằm sâu trong tim Leo nên không gì có thể xóa bỏ được. Thứ đó là tình yêu của cậu giành cho Anh Vũ. Cậu đã biết được từ trước đến nay mình đã luôn hiểu lầm Anh Vũ, cậu đã biết trong thời gian qua cô bé khổ tâm như thế nào...

Anh Vũ...

Leo ôm chặt ngực, đau quá, tim cậu như muốn vỡ tan ra. Giờ thì cậu đã biết mình luôn hiểu lầm Anh Vũ, thực ra Anh Vũ không hề hại chết bố cậu, nhưng Anh Vũ lại cho rằng mình chính là nguyên nhân khiến ông ấy phải chết. Leo thầm cười, cô bé ngốc, cô bé khờ khạo, tại sao lúc nào cũng luôn dẫn vật bản thân như vậy? bảo vệ Anh Vũ là quyết định của cậu, cô bé nào có lỗi gì đâu. Anh Vũ sợ rằng cậu sẽ tự trách bản thân nếu cậu biết cậu vì bảo vệ cô bé mà khiến bố mình chết ư ? Thật là ngốc mà. Tại sao lại không chịu nói cho cậu nghe sự thật? tại sao lại để cậu căm ghét cô lâu như vậy? Tại sao lại phải một mình chịu đựng đau khổ lâu như vậy? Leo thấy tim mình đau nhói và không ngừng run rẩy. Cậu đã làm Anh Vũ phải đau đớn, cả thể xác lẫn tâm hồn, vậy mà cô bé không hề oán trách cậu. Anh Vũ lúc nào cũng ở bên cậu, yêu thương cậu, quan tâm, bảo vệ cậu. Anh Vũ ngốc. Anh Vũ khờ khạo, Anh Vũ đáng yêu của cậu.... Đến bây giờ cậu vẫn chưa quên được hình ảnh cô bé gục xuống dưới trời mưa hôm nào. Cũng may cậu đã giữ được cô ấy ở lại thế giới này, ít ra thì cậu đã không làm gì ngu ngốc để bây giờ phải ân hận....

Đầu Leo đau nhói, có lẽ vì kí ức đột ngột tràn về và vì cậu đã suy nghĩ quá nhiều nên vết thương cũ bị ảnh hưởng, ngực Leo như muốn nổ tung ra vì áp lực của nước, cậu cứ chìm dần trong màn nước lạnh, mặn chát....

Đây là kết thúc của cậu sao? Leo giữ chặt tay trên đầu. Leo cũng không biết có phải cậu đang giữ chặt tay trên đầu hay không nữa, vì đầu cậu đang đau nhói, mọi thứ xung quanh thật mơ hồ. Leo không biết là mình đang tỉnh hay mơ, trong đầu cậu chỉ còn hình ảnh của Anh Vũ thoáng gọi cậu khi cậu ngã xuống biển. Phải chết như thế này ư? Leo không muốn, cậu còn phải gặp lại Anh Vũ, phải gặp lại và mắng cho cô ấy một trận vì đã ngốc nghếch chịu đau một mình, phải gặp lại để xin lỗi cô ấy và nói cho cô ấy biết cậu yêu cô ấy đến chừng nào. Cậu không muốn chết ở đây, cậu không muốn tới một nơi mà không có Anh Vũ,

không thể được. Leo cố mở mắt ra, vẫn chẳng có gì ngoài màn đêm đen đặc xung quanh, cả người cậu bất động...

Anh Vũ...

Ý thức của Leo đang mất dần đi, đầu cậu đau nhói, đôi mắt buồn ngủ nhắm chặt lại. Leo đã đi đến giới hạn của mình rồi, có lẽ đây là kết thúc của cậu...

Anh Vũ ơi...anh muốn gặp lại em một lần nữa...

Đây là những gì trái tim của Leo đang cố thoát lên...

Leo !!!!

Đôi môi Leo hơi mấp máy, một tia sáng lóe lên trước mắt cậu, cậu cảm thấy dường như mình mới nghe tiếng Anh Vũ đang gọi, cậu vói tay lên tia sáng đó, có một vật gì lướt qua tay cậu, Leo vội nắm chặt lấy, dường như là một cái bàn gỗ bị rút từ phòng Leo xuống biển, nó đang bị áp lực của nước đẩy lên trên. Leo vội bám chặt lấy nó, cuối cùng cậu cũng nổi lên mặt nước, không khí ứa vào phổi cậu, cả người lạnh toát không còn một chút sức lực nào nữa, nhưng Leo biết mình đã thoát ra khỏi màn nước đen đặc khi này rồi, cậu cảm nhận được từng cơn gió lạnh đang ứa qua, nghe được tiếng sóng biển rì rào, chiếc bàn cứ dập dềnh trôi trên mặt biển mang theo Leo đang bất tỉnh....

Sáng...

-Leo !!!

-Leo !!!!

-Trường Dương

Đội cứu hộ tỏa đi khắp nơi tìm Leo và Trường Dương. Anh Vũ và đám bạn cũng không chịu ở yên trong bệnh viện chữa trị vết thương, ngay từ đêm cả đoàn đã tẩu đi tìm Leo và Trường Dương, nhưng vẫn không có kết quả gì. Bờ biển dày đặc ca nô cứu hộ, họ đã vớt được Jacker lên trong tình trạng hấp hối, nhưng Leo và Trường Dương vẫn không thấy bóng dáng đâu. Mấy chiếc ca nô cứu hộ đã lao ra khắp nơi trên một diện rộng...

Khôi Vỹ chở Anh Vũ trên một chiếc ca nô phóng vùn vụt trên mặt biển, đã tìm kiếm suốt đêm rồi mà vẫn không thấy bóng dáng hai người kia đâu, ai cũng thấp thỏm không yên. Anh Vũ thì như gần phát điên lên. Biển ở đây không có cá mập hay những thứ đại loại như thế, nhưng cả Leo lẫn Trường Dương đều đang bị thương nặng, nếu không nhanh tìm được họ thì có lẽ họ đã lênh ít dữ nhiều rồi...

-Leo !!!!! Anh ở đâu ????

Anh Vũ cố gào lên, mắt cô cay xè, nhưng vẫn chỉ có tiếng sóng biển rì rào đáp lại lời cô. Cô gục đầu xuống khóc...

Lại nữa rồi... Leo lại vì cô mà liều mạng nữa. Cô lại khiến Leo gặp nguy hiểm vì mình nữa rồi...

Khôi Vỹ nhìn cô em gái hơi nhíu mày, chiếc cano cố phóng đi nhanh hơn....

Leo, Trường Dương...đến bây giờ Anh Vũ vẫn không thể nào hiểu nổi tại sao hai người lại bất chấp mạng sống để cứu cô. Anh Vũ là ai mà họ phải làm như vậy chứ? tại sao họ lại nhất định bảo vệ cho cô? tại sao lại phải hi sinh bản thân mình như vậy? Đầu óc Anh Vũ quay cuồng, lồng ngực đau thắt lại. Cô căm thù chính bản thân mình, chính cô đã đem lại tai họa ọ người, chính cô đã khiến Leo gặp nguy hiểm...

-Leo ơi...Trường Dương...hai người ở đâu...trả lời em đi !!!!!

Anh Vũ lại gào lên, vẫn chỉ có tiếng sóng rì rào đáp lại lời cô. Cô bé nắm chặt hai tay. Hai bàn tay nhỏ đau nhói rướm máu. Cô không còn thấy đau nữa, cô mãi đưa mắt đảo dáo nhìn quanh, thực ra Leo và Trường Dương đang ở đâu ? Chợt một cơn gió ứa qua, Anh Vũ giật mình ngược lên, dường như cô cảm thấy có một mùi đặc biệt, mùi hương dịu nhẹ của hoa hồng xanh trong gió biển. Khôi Vỹ hơi ngạc nhiên quay sang, Anh Vũ chạy lại sát mép cano, trái tim cô run rẩy loạn nhịp....

-Anh hai, mau đi về bên phải đi, nhanh lên...

Khôi Vỹ nhìn cô bé khó hiểu, đôi mắt Anh Vũ vẫn đắm đắm nhìn về nơi đó có vẻ kì lạ, anh vội lái chiếc ca nô sang hướng Anh Vũ chỉ, trái tim cô bé đập loạn trong lồng ngực, và trước mặt cô có một bóng trắng...

-Leo !!!!

Cô bé reo lên mừng rỡ. Leo đang nằm ôm chặt lấy chiếc bàn và trôi bồng bềnh trên mặt biển, mắt cậu nhắm nghiền. Khôi Vỹ mừng rỡ vội vàng đưa Leo lên thuyền, thằng nhóc này xem ra mạng còn lớn lắm...

Nhưng vết thương của Leo khá nặng, khuôn mặt cậu tái nhợt, hơi thở đang yếu dần. Anh Vũ vội cởi áo khoác ra khoác lên người cho cậu, chiếc ca nô lao vội vào bờ, Leo lập tức được đưa đến bệnh viện cấp cứu. Những người còn lại thì vẫn tỏa ra tìm tung tích của Trường Dương, nhưng vẫn không có kết quả gì cả...

Trong căn phòng cấp cứu, các bác sĩ đang lao vào cuộc đua giành giật mạng sống của Leo từ tay tử thần, Leo đã bị ngâm quá lâu dưới nước cộng thêm vết thương trên người khiến cậu kiệt sức. Căn phòng cấp cứu đóng cửa im lìm, đã ba tiếng trôi qua, vẫn chưa có kết quả gì...

Anh Vũ ngồi im ngoài hành lang, đôi mắt vô hồn nhìn ra xa trống rỗng. Trái tim cô vẫn không ngừng cào xé, Tại sao những lúc cô nghĩ rằng mình đã hạnh phúc thì tai họa lại cứ ập xuống đầu cô? Và tại sao những lần đó Leo lại luôn là người thay cô gánh chịu tai họa như vậy? Có phải việc cô ở gần Leo là một sai lầm? Có phải chúa trời đang trừng phạt cô vì cô là ác quỷ mà dấn lại gần thiên thần hay không?

Nước mắt cô hơi nhòe ra, Anh Vũ cố kìm nó lại, ngực cô đau nhói...

-Anh Vũ, cậu đừng lo, Leo sẽ không sao đâu ...

Minh Nhật và Cát Cát bên cạnh an ủi. Anh Vũ vẫn không quay sang, đôi mắt dán chặt vào cửa phòng cấp cứu. Leo vẫn ở trong đó. Leo đang gặp nguy hiểm, chỉ vì cô mà Leo gặp nguy hiểm...

-Anh Vũ !!!

Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống nền nhà. Cát Cát vội vỗ vỗ vai cô bé. Anh Vũ đang run rẩy cúi người khóc. Nếu Leo không tỉnh lại thì cô biết phải làm sao đây? nếu Leo không còn sống thì cô phải làm sao đây? Leo là tất cả với cô, nếu không có Leo, cô cũng không còn muốn tồn tại trên đời nữa...

Rồi trái tim cô đau thắt lại, nó đang cắn rứt, nước mắt cô nhạt nhòa hơn. Cô căm thù bản thân mình. Nếu như cô không quay về bên Leo, nếu cứ xa lánh Leo thì Leo đã không gặp nạn vì cô, bao nhiêu lần Leo đối mặt với tử thần cũng đều chỉ để bảo vệ cho cô. Tại sao cô lại không chịu nhận ra từ sớm mà rời xa Leo chứ? tại sao cô đã biết mình gây tai họa cho Leo mà còn ở bên cạnh cậu ấy chứ? Anh Vũ cắn chặt môi, khóe miệng cô mặn chát máu. Cô tưởng rằng khi mọi chuyện kết thúc là cô có thể hạnh phúc bên cạnh Leo. Công ty của Hoàng Long đã sụp đổ, ông ta đã trở thành tội phạm bị truy nã, nhưng tai họa thì chưa dừng lại và dường như không bao giờ dừng lại cả...

Có phải vì Anh Vũ là ác quỷ....

-Anh Vũ !!!

Trường Dương vẫn chưa được tìm thấy, mặc dù cả Leo và Jacker đều được đưa vào bệnh viện nhưng người cuối cùng vẫn bất vô âm tín. Khôi Vỹ đang lao đi tìm kiếm người bạn thân của mình, mọi thù hận trước đây đều được dẹp qua một bên, thù hận và thương yêu, hai thứ tình cảm đối lập nhau khiến con người không thể nào giải quyết dứt khoát được. Trường Dương trước đây đã giết Anh Khôi khiến mọi người căm thù, nhưng đến phút cuối cùng anh lại ra tay cứu Anh Vũ, và anh ấy cũng không chỉ cứu cô bé một lần. Đến bây giờ thì mọi người vẫn không hiểu thực ra Trường Dương là người tốt hay xấu, chỉ có một điều chắc chắn là sẽ không ai bị bỏ rơi lại, dù cho đó có là kẻ thù hay là bạn...Nhưng cuối cùng Khôi Vỹ vẫn phải trở về tay không, dù có lật tung mọi thứ lên vẫn không thể tìm được Trường Dương, đội cứu hộ thậm chí đã cử bao nhiêu người lặn xuống biển tìm kiếm vẫn không thể tìm được một chút tung tích gì...

Anh Vũ và hai đứa bạn vẫn ngồi yên trước cửa phòng cấp cứu chờ đợi, thời gian trôi qua nặng nề, đây đã là lần thứ hai mọi người trải qua cảm giác này rồi. Đúng là không có gì khó chịu hơn là chờ đợi một người quay trở về từ vực thẳm tử thần...

-Anh Vũ, Leo sao rồi em ?

Khôi Vỹ từ hành lang bước tới, người anh ướt sũng nước biển, máu trên vết thương hơi nhòe ra thành một vệt đỏ trên cánh tay, chiếc sơ mi nhàu hơi lem luốc. Có lẽ phải bỏ cuộc rồi, người bạn thân nhất của anh không thể tìm được, Khôi Vỹ dường như rất lo lắng, nhưng ở bệnh viện còn có một người nữa khiến anh phải quay trở về. Anh Vũ ngược lên hơi lắc đầu, đôi mắt đen thẫn thờ...

-Trường Dương...sao rồi ? Đã tìm thấy anh ấy chưa, anh hai ?

-Chưa...

Khôi Vỹ thở dài ngồi phịch xuống ghế, đã huy động toàn bộ đội cứu hộ trên biển rồi, có lẽ Trường Dương đã hết hi vọng. Có thể trong lúc rơi xuống anh đã bị thủy triều cuốn ra xa hơn ngoài biển khơi. Bây giờ mọi người đã mở rộng hơn nữa phạm vi tìm kiếm ra bên ngoài, nhưng cơ hội sống sót của Trường Dương có thể xem bằng con số 0 rồi, dù cho có tìm lại được anh thì trong tình trạng thương tích nghiêm trọng như vậy Trường Dương cũng khó lòng qua khỏi. Cát Cát và Minh Nhật ngồi bên cạnh hơi nhúm mày. Leo cũng đang trong tình trạng nguy kịch. Đầu óc mọi người dường như quay cuồng lên, không ai nói với ai câu gì nữa, không khí nặng nề đè nén lên tất cả mọi người...

Thời gian vẫn trôi qua...

Nặng nề...

Chậm chạp...

Mỗi giây phút dường như kéo dài bằng cả một thế kỷ...

Cạch...

Cuối cùng cánh cửa phòng cấp cứu mở tung, các bác sĩ bên trong bước ra. Anh Vũ vội bật dậy chạy lại...

-Bác sĩ ơi, Leo thế nào rồi, cậu ấy thế nào rồi ?

-Cậu nhóc ổn rồi !

Ông bác sĩ hiền từ mỉm cười đáp lại ánh mắt đầy lo lắng của Anh Vũ, cô bé gục xuống, đôi môi chợt mỉm cười hạnh phúc, mắt vẫn nhật nước. Vậy là Leo đã ổn rồi. Leo đã ổn rồi...Đám Cát Cát và Minh Nhật nhảy dựng lên mừng rỡ, hành động quá khích của hai đứa nhóc lập tức bị mấy cô y tá nhắc nhở. Ông bác sĩ cấp cứu nhìn Khôi Vỹ mỉm cười.

-Đây là lần thứ hai tôi giành được cậu nhóc từ tay tử thần đấy nhé, mới mấy phút trước tôi còn tưởng đã vô vọng rồi, nhưng cậu nhóc đó xem ra rất đáng nể, ý chí ham sống rất đáng khâm phục đó...

Khôi Vỹ và ông bác sĩ còn trao đổi một vài thông tin về Leo, đám nhóc thì đã ulla vào phòng thăm Leo...

Leo nằm trên giường, khuôn mặt đã hồng hào trở lại, hai tay cậu là hai sợi dây truyền dịch, Cát Cát và Minh Nhật ngồi xuống ghế bên giường mỉm cười.

-Tên ngốc này mạng lớn thật..

-Ừ...Tớ còn tưởng phải tốn mớ tiền mua hoa cúc viếng nó, may mà nó đã tỉnh lại. Minh Nhật cũng nhìn cậu nhóc pha trò.

Anh Vũ vẫn ngồi bên giường nhìn cậu, khóe mắt cô hơi ướt, cô đang tự hỏi lòng liệu mọi chuyện có phải đã kết thúc...

Một cơn gió nhẹ ulla qua, vài lọn tóc đỏ của Leo hơi tung lên, Anh Vũ đưa tay lên gạt xuống, khuôn mặt Leo khi ngủ say thật yên bình và đẹp rạng rỡ. Cô bé hơi mỉm cười. Nếu Leo không tỉnh lại thì cô biết chắc rằng gã tử thần xấu xí vì quá ngưỡng mộ Leo nên đã giữ cậu ấy lại với mình, nhưng Leo đã trở lại rồi, vì cậu ấy không thuộc về tử thần. Leo là của Anh Vũ...

-Có cần bọn tớ đi ra ngoài cho các cậu được riêng tư không, Anh Vũ ?Cát Cát nhìn cô bé cười trêu chọc. Anh Vũ hơi đỏ mặt, cô vội lắc đầu...

Chợt cánh cửa mở ra. Khôi Vỹ bước vào nhìn mấy đứa nhóc mỉm cười:

-Bác sĩ nói Leo đã ổn rồi, nhưng tạm thời chưa tỉnh dậy được, mấy đứa đừng có làm ồn, yên lặng cho thằng bé nghỉ ngơi một chút nhé.

-Vâng !!!Hai đứa nhóc đồng thanh.

Anh Vũ vẫn không nói gì, cô ngồi im bên cạnh giường của Leo...

-Ba đứa mau đi kiểm tra lại vết thương đi, hôm qua bị đánh như vậy mà vẫn còn sức thức suốt đêm đến bây giờ anh cũng thấy nể lắm đấy!

Khôi Vỹ mệt mỏi ngồi xuống ghế. Nói mấy đứa đi nghỉ ngơi chứ thực ra anh cũng đã cố hết sức rồi, chỉ vì khi tìm được Leo vui quá nên mọi người mới trụ đến bây giờ thôi. Nhưng Anh Vũ vẫn không động dậy, đôi mắt dán chặt vào khuôn mặt Leo...

-Anh Vũ !!! cậu nghỉ ngơi một chút đi, mọi chuyện ổn rồi mà...

Minh Nhật đi lại vỗ vai Anh Vũ, cô bé vẫn lặng im nhìn ngắm Leo, không biết phải diễn tả hạnh phúc của cô lúc này như thế nào. Anh Vũ thấy mắt mình hơi ướt, dù cô cố kìm dòng nước đang trào ra, nhưng vẫn không cách nào ngăn lại được, cô bé mỉm cười đưa tay lên gạt đi...

-Leo !!!!

Cánh cửa mở bật ra. Sa Lệ hốt hoảng lao vào, đôi mắt cô lem nhem nước, mọi người đều quay sang thở dài, không ai mong muốn có sự xuất hiện của cô gái này cả. Cô ta luôn là nguồn gốc của mọi rắc rối...

-Leo !!!!! Sao lại ra nông nổi này chứ ? Leo!!!! Tỉnh lại đi!!!! Đừng làm tớ sợ...Leo!!!!

Cô nhìn Leo xót xa, đôi mắt sưng mọng lên vì khóc quá nhiều. Anh Vũ nhú mày nhắc nhở.

-Đừng động vào anh ấy. Leo đang cần nghỉ ngơi...

-Anh Vũ !!!! Sa Lệ quay sang nhìn cô giận dữ, nước mắt nhòe ra lem nhem hết cả lớp son phấn trên mặt.-Đồ ác quỷ Anh Vũ, lần này cô lại làm gì ? Tại sao lúc nào cô cũng kéo Leo vào nguy hiểm chứ? Cô là đồ khôn kiếp, cô còn tàn nhẫn đến mức nào nữa chứ ?

Anh Vũ không nói gì, nhưng Cát Cát và Minh Nhật đã thấy hơi khó chịu.

-Cô có quyền gì mà nói bạn tôi như vậy, Sa Lệ ? Cô không là gì của Leo cả, cô chỉ là một người bạn rất bình thường của cậu ấy mà thôi, cô không phải mẹ của Leo đâu.

-Hừ...Các người bênh vực cho cô ta chỉ vì các người là bạn của cô ta thôi. Tại sao các người không chịu suy nghĩ cho Leo? tại sao lúc nào cũng là Leo? tại sao cậu ấy cứ phải gánh tai họa cho con nhỏ đó ? Leo đã làm gì nên tội? tại sao anh ấy cứ luôn gặp nguy hiểm như vậy ? Đây đã là lần thứ mấy Leo đối mặt với cái chết rồi ? Vì tại ai kia chứ ?

-Sa Lệ, đủ rồi đó...

Minh Nhật nhìn cô ả gần giọng. Anh Vũ thì thấy hơi nhói trong lòng, những lời mà Sa Lệ nói cô cũng đã từng nghĩ đến...

-Anh Vũ, tất cả là tại cô, nếu không phải tại cô thì Leo không gặp nguy hiểm như vậy đâu, cậu ấy đã vì cô mà mất hết tất cả, gia đình, công ty thậm chí cả trí nhớ, tại sao cô vẫn còn níu giữ cậu ấy? tại sao cứ bắt Leo phải thế mạng cho cô? cô còn muốn Leo phải mất mạng vì cô nữa cô mới vừa lòng sao? Anh Vũ !!! Đồ ác quỷ....

-Im đi !!!!

Chát...!!!!!!!!!!!!

Cát Cát tát cho cô một cái. Sa Lệ ngã nhào ra sàn, nhưng không ai muốn can thiệp hay bênh vực cô ta cả. Mọi người đang lo cho Anh Vũ. Cô bé đang nhìn Leo có vẻ đau đớn, thực ra không đợi Sa Lệ nhắc cô mới biết lí do mà Leo gặp nguy hiểm...

-Tôi xin cô, Anh Vũ !!

Sa Lệ quỳ xuống, nước mắt nhỏ xuống sàn, đầu cúi gục. Anh Vũ quay sang hơi cau mày...

-Anh Vũ, tôi cầu xin cô...xin cô hãy buông tha cho Leo đi...xin cô đừng đẩy Leo vào chỗ chết nữa....cậu ấy không thể chết được...Leo đã vì cô mà hi sinh quá nhiều rồi. Hãy buông tha cho cậu ấy đi. Nếu cô còn ở bên cạnh Leo, chắc chắn Leo sẽ lại gặp nguy hiểm. Vì cô, cô là ác quỷ, không ai có thể làm hại cô được, nhưng Leo thì không như vậy. Leo đã hai lần suýt chết vì cô rồi, cô còn muốn như thế nào nữa chứ ?

Anh Vũ không nói gì, trái tim cô đau nhói, cô nhìn khuôn mặt yên bình của Leo đang ngủ, đôi tay run run nắm chặt vào nhau. Cô tưởng mọi chuyện đã kết thúc rồi, cô tưởng sẽ không còn ai đến hại cô nữa, cô cứ nghĩ mình có thể mang lại hạnh phúc cho Leo nên cô đã cố chấp ở lại bên cạnh cậu ấy, nhưng sự thật không phải vậy, cô chỉ đem lại tai họa cho Leo mà thôi...

-Anh Vũ...Mặc dù Hoàng Long đã bị truy nã, nhưng như vậy không có nghĩa là ông ta sẽ bỏ qua cho cô, nếu còn đụng độ với ông ta một lần nữa, cô nghĩ Leo có may mắn thoát chết nữa hay không, Anh Vũ ? Còn Trường Dương nữa, anh ta yêu cô, cô có biết lần trước anh ta đã chặt tay người chị họ của tôi và mấy đứa bạn của chị ấy vì cô hay không ? Trường Dương yêu cô, vì vậy anh ta sẽ coi Leo là kẻ thù, nếu cô còn ở bên cạnh Leo, Trường Dương nhất định sẽ giết chết anh ấy, cô nhắm tâm đến mức để mặc Leo gặp nguy hiểm vì mình sao...

-Im đi Sa Lệ. Cát Cát nhìn con nhỏ tức tối. Sa Lệ vẫn không dừng lại.

-Cô không thể đem lại cuộc sống yên bình hạnh phúc cho Leo. Nhưng tôi thì có thể...

Anh Vũ không nói gì, đôi mắt cô cay xè, cánh tay hơi run...

-Cả đời này cô không thể đem lại hạnh phúc cho Leo đâu. Anh Vũ, cô chỉ mang lại tai họa cho Leo thôi. Hãy buông tha cho cậu ấy đi...

XOẢNG.....!!!!!!!

Cánh cửa kính vỡ choang, bàn tay Anh Vũ nhuộm máu. Mọi người quay sang hết hoảng. Cô bé hơi run, nước mắt trào ra nhạt nhòa...

-Tôi...sẽ buông tha....tôi....sẽ buông tha cho Leo...

-Anh Vũ !!!!

Cát Cát nhìn cô bạn đang khóc rồi quay sang con nhỏ đáng ghét đang mừng thầm bực bội. Mọi người cùng nhìn cô đau xót. Anh Vũ muốn rời xa Leo, cô bé đã mặc cảm tội lỗi từ lâu rồi, qua chuyện này Anh Vũ lại càng thấy căm ghét bản thân hơn, Anh Vũ luôn cho rằng chính mình đã cướp đi mọi thứ của Leo và khiến cậu ấy gặp nguy hiểm nên cô bé sẽ rời khỏi Leo...

-Anh Vũ !!!! Mọi chuyện kết thúc rồi mà, cậu không cần phải nghe lời cô ta nói đâu...

Minh Nhật nhìn cô bé an ủi. Cô bé vẫn cứ khóc, đôi mắt trong veo nhạt nước nhìn sang Leo đau xót...

-Không...Anh Vũ cúi xuống đau đớn.-Tai họa chưa bao giờ dừng lại cả, chính tớ đã nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc nên mới quay lại với Leo, cuối cùng thì tớ lại hại Leo gặp nguy hiểm một lần nữa. Tớ chỉ là ác quỷ đem lại tai họa cho Leo mà thôi, anh ấy chịu đựng như vậy là đủ rồi...Tớ không muốn Leo chết...tớ không muốn...

-Anh Vũ !!!!

-Ra ngoài đi !!!!

Cô bé cúi xuống. Khôi Vỹ hơi nhú mày, anh biết em gái mình đã suy nghĩ những gì, cô bé đang dẫn vật bản thân mình, ai ở trong hoàn cảnh của cô bé cũng sẽ suy nghĩ như thế thôi. Anh Vũ đã quyết định rồi, sẽ không còn ai cản được cô bé nữa. Anh thở dài rồi ra hiệu cho đám nhóc đi ra ngoài...

-Leo...

Chỉ còn một mình trong phòng. Anh Vũ cúi xuống ngăm nhìn Leo. Leo vẫn đang ngủ, mái tóc đỏ thoảng hương hoa hồng xanh, một giọt nước mắt của cô rơi trên mặt Leo...

-Leo...Em xin lỗi...Leo...

Bàn tay nhỏ bé đưa lên khuôn mặt Leo. Anh Vũ nhìn cậu mỉm cười, nụ cười buồn bã qua làn nước mắt. Cô nhìn Leo, cố khắc sâu hình ảnh thân thương vào trái tim mình. Đây sẽ là lần cuối cùng cô ở bên cạnh Leo...

-Leo...anh sẽ không gặp nguy hiểm vì em nữa. Anh sẽ không phải đau khổ vì em nữa. Xin lỗi anh...em chỉ là ác quỷ...ác quỷ xấu xa không thể đem lại hạnh phúc cho anh được...Leo....

Rồi Anh Vũ cúi xuống hôn nhẹ lên môi Leo. Đôi môi của Leo thật mềm mại và ấm áp. Cô bé khóc, nước mắt rơi tí tách trên mặt Leo...

-Tạm biệt...thiên thần...

75. Chương 73

Chap 73: Tạm biệt thiên thần

Ba ngày sau thì Khôi Vỹ đã đưa Anh Vũ đi. Tất cả mọi người đều không biết hai anh em họ đi đâu, cả hai đều không để lộ tung tích của mình cho người khác biết, kể cả hai người bạn thân thiết nhất của Anh Vũ, cô không muốn ai đi tìm mình nữa...

-Bỏ đi như thế này, có chắc sau này sẽ không ân hận không, Anh Vũ ?

Trên máy bay, Khôi Vỹ nhìn em gái buồn bã. Anh Vũ vẫn lặng im cúi gục đầu, đôi mắt nhạt nước giờ đây đã khô cạn, nhưng trái tim vẫn đau nhói lên từng hồi. Đây là kết thúc cho tình yêu giữa một thiên thần và ác quỷ. Trước đây Anh Vũ không bao giờ tin vào số phận, cô nghĩ rằng số phận là do chính con người nắm giữ, nhưng dần dần cuộc sống cho cô biết cô không hề nắm giữ số phận của mình, có một thế lực vô hình nào đó đang điều khiển nó và không bao giờ cho Anh Vũ được toại nguyện. Ban đầu cô cố chống trả lại số phận, cố đấu tranh để được ở bên cạnh Leo, nhưng đáp lại sự cố gắng đó của Anh Vũ là bao nhiêu lần Leo bị đẩy đến vực thẳm tử thần...

-Đây là điều duy nhất em có thể làm cho Leo...

Anh Vũ cúi gục xuống, những giọt nước mắt bỗng đã không còn để rơi xuống nữa. Chiếc máy bay cất cánh xa dần, bên dưới là biển xanh thăm đang rì rào vỗ sóng. Anh Vũ hơi ngước sang anh trai mình đang đắm chìm nhìn ra ngoài cửa sổ.

-Trường Dương...vẫn chưa có tung tích gì của anh ấy sao ?

-Chưa...Khôi Vỹ lắc đầu buồn bã.

-Đến cuối cùng em mới nhận ra...anh ấy không phải ác quỷ....

Khôi Vỹ quay sang em gái khó hiểu. Anh Vũ ngước lên cười buồn, đôi mắt lạnh lẽo buồn thẳm, nỗi buồn như muốn cào xé trái tim người đối diện...

-Em mới chính là ác quỷ...

Khôi Vỹ lặng im rồi đưa tay lên xoa đầu cô bé áp vào ngực mình, khuôn mặt buồn hơi thoáng nụ cười.

-Đừng có ngốc nghếch như vậy...em không phải ác quỷ...làm gì có ác quỷ nào đáng yêu, lương thiện như em chứ...

Anh quay lại nhìn ra biển xanh thăm bên dưới mỉm cười. Ác quỷ sao ? Nếu em là ác quỷ vậy sao anh vẫn hạnh phúc bên em được chứ, em gái ngốc...Đau khổ? Thời gian sẽ giúp em xóa nhòa đi tất cả. Nếu số phận đã quyết định cho hai người được ở bên nhau thì cuối cùng cũng sẽ gặp lại nhau thôi...

Việc chăm sóc Leo đã giao lại cho Cát Cát và Minh Nhật nhưng Sa Lệ đã giành lấy việc này. Khỏi phải nói cũng biết cô ả vui mừng như thế nào khi Anh Vũ bỏ đi, lần này thì cô nắm chắc phần thắng trong tay rồi. Anh Vũ đã bỏ đi, vậy vị trí bên cạnh Leo sẽ là của cô...

Ba ngày sau....

Tại phòng bệnh của Leo...

-Nghe bác sĩ nói vết thương của thằng bé đang dần hồi phục, nhưng sao không thấy nó tỉnh lại nhỉ? có khi nào nó không tỉnh dậy nữa hay không ? Hữu Chiến vừa đưa tay sờ cảm vừa cúi nhìn Leo đang nằm trên giường với vẻ xăm xoi.

Sa Lệ ngồi trên ghế đang soi gương tô lại son môi quay sang căn nhắc:

-Bố đừng có nói gở, Leo sẽ sớm tỉnh dậy thôi.

-Ừ....Mong là như vậy...

Ông ta quay đi lại gần con gái. Ở trên giường, Leo hơi mơ màng, đôi mắt vẫn khép chặt, nhưng cậu đang dần lấy lại ý thức. Hai bố con Sa Lệ thì vẫn không nhận ra vài cử động nhỏ của Leo nên vẫn vô tư ngồi tán gẫu.

-Lần này nó tỉnh lại, con phải cố mà giữ chặt lấy nó bên cạnh nhé, con gái !

-Điều này con biết, bố không cần nhắc. Sa Lệ cong cớn môi, tiếp tục tô son.

-Công ty của nhà mình đang gặp khó khăn, nếu không có một khoản đầu tư lớn sẽ khó lòng qua khỏi, nếu con có thể thuyết phục được thằng nhóc này đầu tư cho chúng ta khoản vốn đó mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Bố trông đợi tất cả vào con đó, con gái yêu!

-Bố cứ tin ở con, không chỉ có khoản đầu tư đó, Blue Rose sau này cũng sẽ thuộc về con, vì con sẽ cưới Leo làm chồng mà...Sa Lệ quay sang ông cười vui vẻ, đôi mắt được trang điểm trông sắc lạnh đến khó chịu.

-Hahaha...Không uống công bố thương yêu con, con gái ! con làm bố rất hài lòng, cố lên nhé, con nhất định phải lấy cho được Leo làm chồng mình, và công ty của nó sẽ sáp nhập vào Black của chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ có một thế lực kinh tế vững mạnh, sẽ không còn sợ bất cứ kẻ nào nữa...

-Con biết mà.

Ở trên giường Leo hơi mơ hồ, nhưng cậu cũng nghe được rất rõ những lời vừa rồi, cả người cậu vẫn bất động, cậu cố gắng nhích từng ngón tay lên. Cơ thể sau cơn chấn thương vẫn còn rất yếu và không chịu nghe theo sự điều khiển của Leo...

-Mà cũng may mắn là lần này anh em nhà Khôi Vỹ bỏ đi, đến bây giờ bố còn bắt ngờ đó, nếu Khôi Vỹ ở lại, nó chắc chắn sẽ không đồng ý đầu tư cho công ty của chúng ta đâu...

-Hừ...quan trọng nhất là con bé Anh Vũ khôn kiếp đó đã biến mất khỏi mắt con, từ nay về sau con có thể yên tâm ở bên cạnh Leo rồi...

-Anh...Vũ...

Leo cất tiếng, đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra, cậu hơi chói khi thấy ánh sáng bên ngoài cửa sổ ủa vào, có lẽ vì nằm ngủ quá lâu nên mắt cậu chưa quen...

-Leo !!!! Cậu tỉnh lại rồi, tớ vui quá...

Sa Lệ vội lao đến ôm chầm lấy cậu, mùi nước hoa nồng nặc trên người cô khiến Leo hơi khó chịu, khi này mãi nói chuyện mà cả hai bố con Sa Lệ không biết rằng Leo đã nghe thấy tất cả cuộc trò chuyện của hai người.

-Anh Vũ đâu ? Leo đẩy Sa Lệ ra lạnh lẽo.

-Leo, anh tỉnh dậy là tốt rồi, anh có biết mấy hôm nay em lo lắng thế nào hay không, em cứ sợ anh sẽ ngủ mãi như thế, em sợ anh sẽ không dậy nữa, nếu thật sự điều đó xảy ra chắc em cũng sẽ không sống nổi nữa đâu...hic...

Sa Lệ nhìn cậu rơm rớm, Leo không quan tâm, cậu ngồi dậy giật sợi dịch truyền trên tay mình rồi bước xuống, cậu không muốn nghe thấy mấy lời ngon ngọt giả tạo và những giọt nước mắt cá sấu của cô ả nữa...

-Leo, anh định đi đâu vậy ?

Sa Lệ vội đỡ lấy Leo khi cậu bước xuống giường, Hữu Chiến cũng đi lại lấy vẻ mặt hiền từ hỏi han:

-Cháu thấy trong người thế nào rồi Leo? mau nằm xuống giường nghỉ ngơi đi, bác sẽ đi gọi bác sĩ tới khám cho cháu, thấy cháu tỉnh lại thế này bác mừng quá, mấy hôm nay Sa Lệ lo cho cháu đến mất ăn mất ngủ luôn đó...

-Tránh ra !!!!

Leo hất cánh tay Sa Lệ rồi chậm chậm bước ra ngoài, trong đầu cậu bây giờ chỉ có duy nhất một người. Anh Vũ...cậu muốn nhìn thấy cô bé. Sa Lệ và Hữu Chiến vẫn đi theo léo nhéo gọi cậu...

-Leo !!! Tỉnh lại rồi sao ?

-Leo, may quá, cậu đã tỉnh lại rồi !!!!

Cát Cát và Minh Nhật vừa đi đến hành lang thì gặp Leo, cả hai đều chạy lại mừng rỡ. Leo vội ngược lên hai đứa bạn, bước chân loạng choạng đi tới, bàn tay cậu nắm chặt lấy cổ áo Minh Nhật.

-Minh Nhật...Anh Vũ đâu rồi ? Cô ấy đâu rồi ?

Minh Nhật không biết phải nói gì, cậu và Cát Cát quay lại nhìn nhau buồn bã. Leo lại quay sang nắm chặt lấy vai Cát Cát lay mạnh, đôi mắt cậu trợn trừng như muốn nổi điên lên.

-Lớp trưởng, cậu mau nói đi, Anh Vũ đâu rồi ? Cô ấy đâu rồi ? Trả lời tôi đi.

-Anh Vũ...cô ấy đi rồi...Cát Cát nhìn cậu ghen ngào.

-Cô ấy đi đâu ? Anh Vũ đã đi đâu ? Nói mau. Anh Vũ đã đi đâu ?

Leo dường như gào lên, hai bàn tay run run vẫn nắm chặt lấy vai Cát Cát, khuôn mặt cậu đỏ bừng đau đớn, cậu thấy ngực mình đang đau nhói. Anh Vũ đã đi rồi ư ? Cô ấy đi đâu được chứ ? Tại sao Anh Vũ lại bỏ đi ? Leo như muốn nổi điên lên đập nát mọi thứ trước mắt, tại sao điều đầu tiên sau khi cậu tỉnh lại là biết Anh Vũ đã bỏ đi kia chứ? Cậu đã phải đối mặt với cái chết, cậu đã phải chạy thoát khỏi tay tử thần quay trở lại chỉ vì cậu muốn gặp lại Anh Vũ, chỉ vì cậu không thể rời xa Anh Vũ. Vậy mà khi cậu tỉnh lại Anh Vũ lại bỏ cậu mà đi, sự cố gắng của cậu đã vô ích rồi sao, đến cuối cùng thì Anh Vũ vẫn không thể ở bên cậu hay sao ? Mấy người ở trên hành lang quay sang ba người tò mò, Minh Nhật thì cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của Leo. Cậu vội đi lại an ủi.

-Leo, cậu bình tĩnh lại đi, Khôi Vỹ đã đưa Anh Vũ đi rồi, tớ không biết họ đã đi đâu nữa...

-Tại sao ? Leo gào lên đau đớn.-Tại sao cô ấy lại bỏ đi, sao cô ấy lại bỏ tớ mà đi chứ. ANH VŨ !!!!!...

Leo gục xuống, cả người cậu run run, ngực đau nhói lên từng hồi. Minh Nhật vội đỡ lấy cậu, Cát Cát cũng quay mặt đi đau đớn. Anh Vũ bỏ đi quá vội vã, tại sao cô ấy lại không chịu hiểu khi Leo tỉnh lại cậu ấy sẽ đau khổ như thế này chứ? Cuộc sống không có cô bên cạnh Leo có thể hạnh phúc được hay sao ? Nhưng rồi cô chợt nhói trong lòng. Thực ra người đau khổ nhất chính là Anh Vũ. Cô bé không hề muốn rời xa Leo, nhưng cô lại cố dần lòng bỏ đi, cô chỉ không muốn đem lại tai họa cho cậu ấy nữa...

-Anh Vũ...tại sao em lại bỏ đi...sao lại bỏ đi khi anh đã nhớ lại tất cả về em chứ ? Anh Vũ ?????

Cát Cát và Minh Nhật quay sang ngạc nhiên. Leo đã nhớ lại tất cả, cậu ấy đã lấy lại trí nhớ nhờ vụ tai nạn đó. Nhưng chính vào lúc này thì cô gái cậu yêu thương nhất đã bỏ đi rồi...

Nếu nói số phận trêu chọc con người có lẽ cũng đúng....

Rốt cuộc thì ác quỷ và thiên thần vẫn là hai thế giới, cả hai không thể ở bên nhau hạnh phúc được. Vì vậy ác quỷ đã rời đi, để lại vết rạn trong trái tim trong suốt của thiên thần...

76. Chương 74

chap 74: Vòng tròn số phận

Hai năm sau...

Leo bước từng bước chậm chậm vào nghĩa trang, trên tay cậu là ba bó hoa cúc trắng muốt, Leo vẫn không thay đổi gì với mái tóc đỏ rực và tranh phục trắng tinh như một thiên thần, chỉ có phong cách là chừng chặc hơn, hai năm trôi qua đủ để cậu trưởng thành và bỏ đi hình ảnh cậu học sinh cấp ba quậy phá ngày nào. Bây giờ cậu đã 20 tuổi, những gì trải qua đối với cậu chỉ ngẩn ngui như một giấc mộng trưa hè. Và khi cơn mộng đó biến mất cậu cũng thức tỉnh, và cậu nhận ra mình đã mất đi một thứ rất quan trọng, chỉ có hình ảnh một người con gái bé nhỏ luôn nằm im trong trái tim cậu...

Hai năm trôi qua cũng đã có nhiều thay đổi. Hoàng Long đã bị bắt không lâu sau vụ xung đột tại ngôi biệt thự bên bờ biển. Công ty Blue Rose đang nằm dưới sự điều khiển của Leo ngày càng phát triển, trong thời gian điều hành công ty Khôi Vỹ đã tìm cho cậu một dàn nhân viên tài năng đáng tin cậy, nhờ có sự giúp đỡ của họ mà Leo đã trở thành doanh nhân thành đạt trẻ tuổi nhất trên thương trường. Công ty Black vì không nhận được sự đầu tư đã dần sụp đổ. Shadow cũng tuyên bố giải tán. Từ sau vụ tai nạn ở nhà Leo, Trường Dương đã bật vô âm tín, những chiếc ca nô cứu hộ sau đó không tìm thấy xác anh cũng không ai biết anh ta ở đâu, có rất nhiều phỏng đoán về tung tích của con người này. Khôi Vỹ rời khỏi thương trường cũng tạo ra không ít bất ngờ cho giới báo chí...

Leo vừa đi vừa mơ màng nhớ về quá khứ. Nghĩa trang buổi sáng mờ ảo bởi làn sương sớm, mấy bông hoa sứ trắng muốt tỏa mùi hương dịu nhẹ xộc vào mũi càng làm cho không khí nơi đây trở nên rợn ngợp....

Hôm nay là ngày 14/2. Đây là ngày mất của Anh Khôi. Leo nhẹ nhàng đặt bó hoa lên mộ cho ba người. Rồi cậu hơi nhíu mày, bên cạnh ngôi mộ của Anh Khôi có hai bó hoa hồng trắng. Cát Cát đã đến đây thăm mộ trước cậu, cô bé năm nào cũng đem tới hoa hồng trắng, loài hoa mà khi còn sống Anh Khôi rất thích, Nhưng sao bên ngôi mộ còn có một bó hoa khác? không thể có chuyện Cát Cát đem đến hai bó hoa được. Minh Nhật lại càng không, cái tên ngốc đó lúc nào cũng chỉ đến tay không chứ có bao giờ mua hoa đâu...

Những cánh hoa hồng trắng khẽ rung rinh trước cơn gió nhẹ...

Leo tần ngần suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy. Trong lòng cậu le lói lên một cảm giác kì lạ, và dường như cậu đang mong chờ một điều gì đó...

Nhưng rồi cậu lại dần lòng cố quên đi, hai năm qua cậu đã từng hi vọng rất nhiều điều, nhưng chẳng bao giờ nó thành hiện thực cả. Thôi đừng cố hi vọng nữa...

Hi vọng càng nhiều thì thất vọng nhận lại càng nhiều mà thôi...

Cậu chợt cười buồn, quay đi...

Ở một nơi khác...

Cát Cát ngồi trên ghế đá trong công viên tần ngần nhìn hộp sô cô la trên tay. Hộp quà màu đỏ rực hình trái tim nhỏ. Cô bé giơ lên rồi lại hạ xuống. Hai năm rồi, lần nào đến Valentine cô cũng bỏ công cố làm một chiếc bánh sôcôla thật ngon rồi lại tự mình ăn nó. Đơn giản vì Cát Cát không biết nên tặng cho ai nữa, người muốn tặng đã không còn rồi, năm nào cô cũng tự ăn những miếng bánh đắng nghét và tự lau nước mắt ỉn...

-Cô bé ơi, đi chơi với anh không ?

Một đám côn đồ ở đâu xôn xao đi lại gần cô bé trêu chọc. Cát Cát ngược lên, đây là lúc mà cô muốn yên tĩnh nhất, mấy thằng cô hồn khát đảng này sao không chịu biết điều chứ...

-Em ơi, anh cô đơn quá, đi chơi với anh nhé, Valentine sao lại ngồi đây một mình thế kia ?

Một tên sỗ mũi đi lại nắm tay cô bé chót nhả. Và Cát Cát thì lại là người không được kiên nhẫn cho lắm...

Chát....

Mặt tên du côn bị hất văng sang một bên, Cát Cát lạnh lùng phủi tay như vừa lỡ chạm vào thứ gì bẩn thỉu lắm vậy, mấy tên côn đồ lập tức lao lại.

-Con nhỏ...xxxxx....này, đẹp một chút mà sao chẳng thế ?

Bốp...

Một cú đá được giáng vào bụng nó, thằng nhóc ngã lăn ra sau. Cát Cát từ từ quay lại cười nhạt.

-Mày vừa sửa cái gì, thằng khốn ?

Mặc dù hỏi tên xấu số mới nói gì, nhưng Cát Cát lại không để nó có cơ hội nhắc lại, cô dùng chân đá tới tấp vào mặt nó, khuôn mặt bầm dập biến dạng, mấy tên còn lại xanh mặt vội lao tới...

Bốp....

Một thanh sắt giáng lên tay Cát Cát, hộp socola rơi xuống đất, chiếc bánh bên trong vỡ nát. Cát Cát nhìn theo ánh mắt hơi buồn, mấy tên này lại tiếp tục xông vào...

Bốp...

Bốp...

Bốp...

Và chưa đầy 30 giây sau bốn tên đã nằm la liệt trên mặt đất, cả người bầm dập thảm hại. Cát Cát cười nhạt đi lại gần, bọn du côn vội gượng dậy van xin rồi rít.

-Chị ơi, tha cho em....

Cát Cát trừng mắt nhìn cười nhạt nhìn mấy tên kia đang xanh mặt.

-Tao cho tụi mày 5 giây, lập tức lăn khỏi đây cho tao...

Mấy tên này vội vàng bò, trườn, lết...làm đủ mọi cách để đi trước 5 giây. Cát Cát bật cười quay đi. Cô chỉ hù một chút mà đã sợ vãi linh hồn ra rồi, thế này mà đòi làm côn đồ sao ? Đi lại bên chiếc hộp sô cô la nằm yên dưới đất cô bé đưa tay nhặt nó lên. Cát Cát không bóc chiếc bánh ra ăn như năm trước nữa, không biết từ khi nào mà sôcôla đối với cô thật đắng, không biết có phải vì vị giác của cô cho thấy nó đắng hay trái tim cô đang cay đắng nữa. Cô bé lặng yên, bàn tay nhỏ bóp chặt chiếc hộp, chiếc hộp giấy màu đỏ tươi bẹp dúm, Cát Cát lạnh lùng ném nó ra sau....

Hai giây trôi qua, cô bé vẫn chưa nghe thấy tiếng chiếc hộp chạm đất...

-Sô cô la cậu làm ngon như vậy sao lại ném đi, lớp trưởng ?

Cát Cát ngạc nhiên quay lại. Minh Nhật đang đứng sau lưng cô mỉm cười dịu dàng, đôi mắt nâu nhìn cô thật thân thương...

-Nhật Nhật, sao cậu lại tới đây ?

-Vì tớ biết hôm nay cậu sẽ lại ra đây. Lớp trưởng !

-Chúng ta đã học xong cấp ba lâu rồi, tớ không còn là lớp trưởng của cậu nữa, đừng gọi tớ như vậy nữa.

Cát Cát thở dài đi lại ngồi trên ghế. Hai năm đã qua, cả hai người cũng đã kết thúc chương trình cấp ba. Bây giờ thì Cát Cát đã học trong một trường báo chí nổi tiếng, Minh Nhật thi vào đại học luật ...

-Vậy thì gọi là Cát Cát nhé ! Cát Cát, tớ đói bụng quá, cho tớ hộp bánh này nhé ? Minh Nhật vừa nói vừa vui vẻ mở hộp bánh trên tay ra.

-Bị vỡ nát hết rồi mà...

-Vẫn còn ngon lắm...

Minh Nhật vui vẻ đưa miếng bánh lên miệng. Cát Cát quay sang hơi ngơ ngác. Năm nào cũng vậy, cứ đến valentine là Minh Nhật lại đến gặp cô. Đến đúng vào những lúc mà cô sắp bật khóc. Tại sao chứ ?

Ăn xong chiếc bánh. Minh Nhật ngồi xuống bên Cát Cát, mái tóc màu nâu dễ của cậu hơi tung bay, đôi mắt nâu dịu dàng vẫn nhìn xa xăm về phía trước. Cát Cát hơi lúng túng, mỗi lần ánh mắt dịu dàng đó nhìn cô, Cát Cát lại nhận thấy bao nhiêu tình cảm yêu thương trong đó, và dù Minh Nhật không nói gì Cát Cát cũng nhớ rằng cậu ấy đã luôn ở bên cạnh cô suốt hai năm qua, ở bên cạnh và xóa đi sự cô độc cùng nỗi đau đang cào xé trong trái tim bé nhỏ của cô...

-Cát Cát ! Đột nhiên Minh Nhật lên tiếng, Cát Cát quay sang mỉm cười nhẹ nhàng.

-Chuyện gì ?

-Năm sau cậu tặng sô cô la cho tớ nhé !

Cát Cát có hơi bất ngờ, đôi mắt nâu dịu dàng đang nhìn cô chằm chằm, cô bé bất giác hơi đỏ mặt, dường như Minh Nhật có ẩn ý gì khi hỏi cô câu này...

-Ừh...

Nhưng không hiểu sao Cát Cát lại gật đầu, rồi sau đó cô cúi xuống, nội tâm chiến đấu loạn xạ. Nhật Nhật xấu xa. Nhật Nhật đáng ghét, sao lại nhìn cô với ánh mắt tha thiết như vậy chứ? đang muốn tỏ tình với cô bằng cách này sao ? Đột nhiên Minh Nhật nắm chặt lấy bàn tay cô bé, đôi mắt nâu nhìn cô dịu dàng.

-Cát Cát ! Tớ không chỉ muốn nhận sôcôla của cậu vào năm sau đâu, mà năm sau nữa, sau đó nữa.... Không.... Là cả đời mới đúng...tớ muốn suốt đời này mỗi lần valentine đến đều được ăn sô cô la của Cát Cát làm....Tớ yêu cậu, Cát Cát !!!

Cát Cát sững người. Nhật Nhật vừa tỏ tình với cô, cậu nhóc thật sự mới tỏ tình với cô, khuôn mặt Minh Nhật hơi đỏ lên một chút, nhưng ánh mắt nâu vẫn nhìn cô bé dịu dàng. Cát Cát chần ăn ngày nào bây giờ ngồi bên cạnh cậu ngoan ngoãn như con mèo con...

-Tớ...Cát Cát ấp úng, khuôn mặt cũng hơi ửng hồng...

-Tớ chờ đợi cậu đã hai năm rồi, Cát Cát. Tớ đã muốn nói với cậu điều này đã hai năm rồi. Tớ rất yêu cậu, Cát Cát, tớ rất yêu cậu...

-Hai năm ư ? Cát Cát hơi cúi xuống, Minh Nhật nhìn cô bé lo lắng, trông ngực đập thịch thịch. Rồi cậu thấy cô bé ngước lên mỉm cười hạnh phúc-Ồngốc Nhật Nhật...tại sao cậu bây giờ mới nói?

-Vì mãi đến bây giờ tớ mới có đủ can đảm để nói ra...

Minh Nhật mỉm cười dịu dàng, rồi cậu kéo cô bé lại sát người mình và hôn lên môi cô bé. Cát Cát mỉm cười...

“Tớ cũng chờ cậu lâu lắm rồi đó, Nhật Nhật ngốc...”

Bên bãi biển vắng....

Anh Vũ đang bước đi, những bước chân trần in hằn trên cát ướt...

Bóng dáng bé nhỏ, cô độc trước biển cả bao la...

Đã hai năm rồi, nơi này dường như không có gì thay đổi cả, biển cả vẫn xanh hiền hòa hàng ngày vỗ sóng. Hai năm sống ở một vùng đất xa lạ cách quê hương cả nửa vòng trái đất đã làm cho vết thương trong trái tim cô nguôi đi phần nào, nhưng cơn đau thì chưa bao giờ dứt. Hai năm đằng đẵng trôi qua chưa có một giây phút nào cô quên đi hình ảnh người con trai tóc đỏ trong tim mình...

Leo...

Bước chân của Anh Vũ chậm dần rồi dừng hẳn lại, cô nhìn ra biển xanh trước mặt, từng cơn gió mát lạnh mang hơi mặn của muối ủa qua thổi tung mái tóc dài buông xõa của cô ra sau vai, Anh Vũ đưa tay lên gạt nhẹ xuống... Biển trước mắt cô đẹp dịu êm, những cơn sóng xanh bạc màu nhấp nhô theo từng đợt gió. Anh

Vũ có cảm giác như bản thân mình đang dập dờn theo từng cơn sóng, nhẹ nhàng lững lờ trôi, mát mẻ biết mấy, dịu êm biết mấy.

Đứng trước biển cả bao la, bao nỗi đau đớn cào xé, bao buồn khổ trong lòng cô như được phơi trần, biển khiến cô ko thể mãi lặng câm như một con hến, nó bắt cô phải giải bày với nó, nói với nó mọi nỗi lòng của mình. Anh Vũ cười buồn. Phải chăng biển là hiện thân của Leo, lúc hiền dịu, êm ngọt lúc lại mạnh mẽ, và dữ dội, có lúc muốn bảo vệ có lúc lại sẵn sàng nhấn chìm tất cả mọi thứ.

Những giọt nước mắt nóng hổi chợt nhòe ra khóe mi, ướt đầm khuôn mặt búp bê nhỏ bé của Anh Vũ. Sau những ngày sống vờ như một bóng ma, một cái xác ko hồn, cuối cùng cô đã biết khóc, luồng gió lạnh của biển như khơi thông toàn bộ huyết quản của cô.

Leo...

Hai năm qua, anh có hạnh phúc không? Tương lai em đã chọn cho anh có yên ổn không? anh có vui không? Đến giờ phút này cô rất muốn giải thích cho Leo hiểu mọi chuyện, cô muốn Leo biết cô yêu anh ấy như thế nào. Cần anh ấy đến mức nào... Nhưng còn có ích gì? Kí ức về cô trong tâm trí Leo vốn đã không trọn vẹn, cô lại còn là nguyên nhân của mọi đau khổ mà Leo phải chịu đựng. Cô đã chọn cách biến mất khỏi cuộc đời của Leo để cậu có thể hạnh phúc. Giờ này chắc mọi thứ về cô đã nhạt nhòa trong tim Leo rồi. Anh Vũ đã bỏ lại cậu một mình quay lưng bước đi, những kí ức về cô với Leo giờ có lẽ đã là một bóng mờ không xác định, là ảnh ảo của hạt bụi trong nắng chiều, thật nhạt nhòa...

Hai năm trời không có một chút tin tức của Leo, trái tim Anh Vũ luôn nhói lên mỗi lần nghĩ về Leo, rồi cô bé cười buồn, giờ này có lẽ Leo đã kết hôn với Sa Lê, hoặc có thể Leo đã không còn ở trong nước nữa. Cô không biết hiện giờ Leo có hạnh phúc hay không? có được vui vẻ như khi còn ở bên cô hay không? nhưng có một điều Anh Vũ chắc chắn rằng...Leo vẫn sống, an toàn và khỏe mạnh...Thế là đủ rồi...

Anh Vũ lại bước đi những bước chậm chạp. Leo là thiên thần, là giấc mơ đẹp của cô. Khi giấc mơ kết thúc cũng là lúc cô phải rời xa thiên thần, ác quỷ không thể ở bên thiên thần, đó là số phận... Mặc dù đã cố an ủi mình như thế suốt hai năm qua, nhưng chưa bao giờ Anh Vũ thấy trái tim mình thanh thản. Tình yêu đầu tiên của cô giống y như đại dương bao la vậy, nó chưa bao giờ với cạn đi dù trải qua bao năm tháng.

Leo...

Hạnh phúc của cô, nỗi đau của cô... Hai năm qua Leo cứ nằm im trong trái tim bé nhỏ của cô cho cô hi vọng nhưng cũng khiến cô đau nhói. Đã nhiều lúc Anh Vũ như muốn nổi điên lên, cô muốn phá nát tất cả mọi thứ xung quanh, cô muốn bất chấp tất cả quy luật khắc nghiệt của số phận và quay trở về tìm Leo. Nhưng bao nhiêu lần nghĩ như vậy là trái tim của Anh Vũ như muốn rạn vỡ ra. Hình ảnh Leo ngã xuống biển. Leo đối mặt với cái chết để bảo vệ cô lại khiến cô dừng lại. Anh Vũ phải cố chịu đau một mình. Cô đã nói sẽ buông tha cho Leo rồi, cô không thể quay trở về được nữa. Nếu cô ở bên Leo, Leo sẽ chết. Cô không thể để Leo chết được. Không thể. Cũng không dưới mười lần cô nghĩ mình sẽ tìm đến cái chết, nhưng mỗi lần cầm con dao lên, cô lại bật khóc, khóc không phải vì cô sợ hãi cái chết, mà khóc vì cô không nỡ rời xa thế giới này, thế giới có Leo-người con trai mà cô yêu thương nhất, và cô luôn muốn được gặp lại Leo một lần nữa. Dù lí trí của cô có bắt cô phải rời xa Leo thì trái tim bé nhỏ vẫn gào thét với cô muốn cô quay trở về.

Và giờ đây Anh Vũ đã trở về...

Nhưng cô vẫn không đủ can đảm đi tìm Leo...

Không đủ can đảm để đối diện với số phận...

Liệu số phận của cô có gắn liền với Leo...

Liệu cô có thể gặp lại Leo một lần nữa...

Ánh mắt trong veo của cô ngược ra biển xanh, cô nhớ lại những kỉ niệm với Leo ngày nào, Dù có cố bắt mình phải quên đi, những mãi mãi Anh Vũ không quên được. Đau đớn, tuyệt vọng, xót xa, nuối tiếc tất cả như đang giằng xé Anh Vũ. Vứt bỏ quá khứ thật sự rất khó khăn, nhất là với một quá khứ đẹp như mơ, một quá khứ mà cô thà chết chứ không thể nào để nó bị lãng quên được. Nắm tay cào mạnh xuống cát, cô như muốn lao ra và chìm xuống biển cùng với quá khứ đẹp đẽ ấy. Rồi cô ngược lên, hai tay nắm chặt chiếc lọ thủy tinh nhỏ. Leo đã từng nói cho cô về điều ước của biển cả. Thả một chai thủy tinh nhỏ chứa điều

ước, để biển cả mang đi thật xa, điều ước nhất định sẽ trở thành hiện thực. Anh Vũ mỉm cười, hai năm rồi cô mới lại thả một lọ thủy tinh nhỏ...

Nhưng liệu điều ước của cô liệu có thành hiện thực không...

Điều ước của ác quỷ mong được ở bên thiên thần...

77. Chương 75

Chap 75: Điều ước cuối cùng

Bên bờ biển vắng...

Từng cơn gió mát lạnh ùa qua hất tung mái tóc đỏ của Leo ra sau, vài cô gái đi ngang qua cậu trầm trồ, nhìn Leo thật giống một chàng thiên sứ. Leo đi bộ dọc theo bờ biển. Bộ đồ trắng tinh của cậu bị sóng hất lên hơi ướt. Cậu thở dài đưa tay thả một chiếc lọ thủy tinh có mảnh giấy nhỏ ra biển. Không biết đây đã là chiếc lọ thứ bao nhiêu cậu thả ra đại dương rồi, trong những chiếc lọ đó lúc nào cũng chỉ có duy nhất một điều ước.

“Trở về với anh, Anh Vũ”

Từng cơn sóng bạc đầu ùa tới rồi mang chiếc chai nhỏ đi xa dần. Leo vẫn đứng lặng im nhìn theo ánh sáng le lói của chiếc chai phản chiếu lại mặt trời. Biển trước mặt cậu thật bao la. Leo thấy cô độc, đã hai năm rồi cậu luôn cô độc khi ra biển, đã hai năm rồi không có Anh Vũ bên cạnh cậu. Cậu đã cho người đi tìm tung tích của hai anh em họ khắp nơi mà vẫn không có một chút kết quả. Anh Vũ cứ như là đã biến mất khỏi cõi đời rồi vậy...

Những cơn gió mát lạnh ùa qua, đôi mắt đen thẳm của Leo nhìn ra xa xăm buồn bã. Phải làm sao thì Anh Vũ mới quay lại với cậu ? Cậu cứ mãi chờ đợi như vậy, không biết đã qua bao mùa, bao nhiêu lần thủy triều dâng lên rút xuống mang theo chiếc chai chứa điều ước...

Anh Vũ vẫn chẳng chịu quay lại....

Anh Vũ...Em đã biến mất thật rồi sao ?

Đôi mắt đen thẳm vẫn nhìn xa xa bất động, từng cơn sóng bạc đầu ùa dưới chân Leo mát lạnh...

Rồi một ánh sáng le lói ở phía xa, Leo thăm thẳm mỉm cười, chiếc chai thủy tinh cậu mới thả đã được sóng đem trở lại. Leo chậm chậm đi lại nhặt nó lên. Bây giờ thì biển cả đã thật sự từ chối điều ước của cậu rồi sao, biển muốn cho cậu biết là Anh Vũ sẽ mãi mãi không trở lại nữa hay sao...

Anh Vũ...em không trở lại thật sao...

Chiếc chai nhỏ trôi dập dềnh lại gần tay Leo, cậu cau mày nhặt nó lên, bên trong cái chai có một chiếc nhẫn, tờ giấy nhỏ được luồn qua giữa chiếc nhẫn đó. Trái tim Leo đập mạnh, chiếc nhẫn này y hệt như chiếc cậu đang đeo, chai thủy tinh này không phải của Leo. Cậu vội vã mở nắp ra, mảnh giấy bên trong hơi ướt nước bởi bàn tay của cậu, một nét chữ thanh mảnh hơi nhòe đi hiện ra trước mắt Leo.

“Em yêu anh. Em muốn gặp lại anh. Em muốn ở bên cạnh anh. Leo...”

Ngực Leo nhói lên, cậu bóp chặt chiếc nhẫn. Đôi mắt đen thẳm thẳng thốt nhìn quanh. Đây là điều ước của Anh Vũ. Anh Vũ đang ở gần đây, cậu chắc chắn cô bé đang ở gần đây...

Anh Vũ...

Leo lao vội lên bờ, đôi chân cậu chạy vội vã về phía trước. Những con sóng vẫn ùa vào bờ, rì rào, gió biển mát lạnh mơn trớn mái tóc đỏ của Leo ra sau. Cậu cứ chạy dọc theo bờ biển, dùng hết sức chạy về phía trước. Trái tim rộn lên trong lồng ngực, đôi mắt cậu hơi cay...Và cậu nhận ra có những bước chân trần in hằn trên cát ướt kéo dài. Phía xa xa trước mặt cậu là một bóng trắng bé nhỏ đang bước đi, mái tóc dài

tung bay, chiếc váy trắng mỏng manh chạm nhẹ vào cơn gió, cô gái bé nhỏ cứ chầm chậm bước đi, đôi chân trần in dấu trên cát...

Tình yêu của cậu...

Giấc mơ của cậu...

Số phận của cậu...

Cô ấy đang ở trước mặt cậu, rất gần, rất gần....

-Anh Vũ!!!!

Leo lao lại, cô gái bé nhỏ giật mình quay sang. Leo ôm chầm lấy cô. Trái tim của cậu như muốn vỡ òa ra. Đúng là Anh Vũ rồi. Cô bé đã trở lại, cô bé đang ở trong lòng cậu, cô bé thật sự đang ở trong tay của cậu. Đây không phải là một giấc mơ đẹp cậu mơ thấy trong hai năm qua. Cậu đang ôm siết lấy cô bé, Anh Vũ thật ấm áp trong lòng cậu, cô bé không tan biến đi như trong giấc mơ của cậu. Đây không thể là giấc mơ rồi. Anh Vũ của cậu đã trở lại thật rồi...Anh Vũ...Hai cánh tay cậu siết chặt lấy cô hơn. Anh Vũ cũng bất ngờ, đôi mắt trong veo mở to ngơ ngác, trái tim cô bé thổn thức từng nhịp gấp gáp...

Leo...

Người con trai này...

Hạnh phúc của cô...

Lẽ sống duy nhất của cô...

-Leo...là anh...thật sao...em không nằm mơ chứ...thật là anh sao ?

Leo không trả lời, hai cánh tay cậu siết chặt lấy cơ thể bé nhỏ của Anh Vũ hơn, cậu sợ nếu bây giờ buông ra Anh Vũ sẽ lại biến mất, cậu sợ cô bé lại biến mất một lần nữa. Cậu không thể để cô bé biến mất một lần nữa...

-Em trở về thật rồi...Anh Vũ...em trở về thật rồi...

-Leo...đau em...

Cánh tay yếu ớt của Anh Vũ đưa lên chạm nhẹ vào lưng Leo. Leo đang ôm chặt lấy cô khiến cô muốn ngẹt thở, hai cánh tay cậu siết chặt Anh Vũ vào lòng rồi bất ngờ xô ngã cô bé xuống cát, ôm chặt lấy cô cơ thể bé nhỏ đang run rẩy, Leo từ từ buông ra:

-Tại sao...tại sao em lại bỏ đi....

-Leo...

-Sao em dám bỏ anh mà đi ?

...

-Anh đã cố thoát khỏi địa ngục để quay về tìm em...vậy mà em lại bỏ anh đi....

-Leo...em...

-Em thật tàn nhẫn....Anh Vũ...em thật tàn nhẫn...

-Leo....Trái tim Anh Vũ đau thắt lại, nó không ngừng run rẩy lên từng hồi. Leo đang đau, chính cô đã làm cho Leo đau, bây giờ thì Anh Vũ đã thấy hối hận vì hai năm trước đã bỏ đi, bây giờ thì cô không nghĩ được gì nữa, cô đã làm đúng hay sai, cô không biết, cô chỉ thấy hối hận, hối hận và đau thôi...Cô đã làm trái tim thiên thần phải đau...

-Anh Vũ...em đúng là ác quỷ mà. Đôi mắt đen thẳm của Leo nhìn cô bé đau đớn.-Tại sao em bỏ đi... tại sao lại để anh cô đơn lâu như vậy... sao lại để anh chờ đợi em lâu như vậy...

-Leo...

Vài giọt nước trong suốt bỗng rơi xuống mắt Anh Vũ, những giọt nước mắt trong suốt của thiên thần, thiên thần đang khóc vì cô. Anh Vũ mỉm cười hạnh phúc, đôi mắt trong veo cũng nhòa nước...

-Ác quỷ...xấu xa...đáng ghét...tại sao anh lại yêu em đến vậy...tại sao anh lại phải đau khổ vì thương nhớ em đến vậy...Em đã hứa sẽ trở thành vợ anh...em đã hứa ở mãi bên cạnh anh...đã hứa sẽ không bao giờ để anh ra biển cô đơn một mình kia mà...sao dám bỏ anh mà đi...

-Leo...anh...nhớ lại tất cả rồi sao ?

Anh Vũ nhìn cậu ngơ ngác, bàn tay Leo vẫn giữ chặt lấy bờ vai bé nhỏ của cô bé run run. Anh Vũ mỉm cười. Cánh tay cô bé đưa lên chạm nhẹ vào mặt Leo.

-Em xin lỗi, Leo...em không muốn anh gặp nguy hiểm vì em...em đã cướp mất tất cả của anh...em không muốn anh vì em mà chết nữa...em muốn rời xa anh để anh được an toàn...em muốn rời xa anh để anh được hạnh phúc...nhưng em không làm được...em không thể làm được...Em không thể sống mà thiếu anh được...Leo...em không thể làm được...

Nước mắt cô bé nhòe ra ...

-Đủ rồi...anh không muốn nghe em giải thích nữa...Anh Vũ...anh ghét em...ghét em lắm...em dám bỏ anh mà đi...anh sẽ không bỏ qua cho em đâu...anh sẽ trói chặt em trong trái tim anh...anh sẽ giam giữ em mãi trong trái tim anh...anh sẽ không cho em rời khỏi anh một lần nào nữa đâu...

Anh Vũ mỉm cười, cánh tay buông xuống, một giọt nước trong suốt rơi xuống cát...

-Ồ...Em sẽ không đi nữa...Leo...em sẽ không đi nữa...em trở về rồi...Leo....

Điều ước từ biển cả...

Điều ước cuối cùng của hai người...

Đã trở thành hiện thực rồi...

Rốt cuộc thì hai người đã được ở bên nhau rồi...

Không còn phải ngày qua ngày nhớ thương, không còn nỗi đau hàng đêm cào xé trái tim nữa...

Leo mỉm cười cúi xuống hôn lên môi Anh Vũ, từng cơn gió nhẹ ủa qua mang theo mùi hương hoa hồng xanh, sóng biển vỗ rì rào xô đập vào bờ. Hai con người bên nhau, hai trái tim bên nhau, có thể là đại diện cho hai thế giới đối lập giữa thiên thần và ác quỷ, nhưng không còn đau khổ day dứt, không còn dằn vặt, cắn rứt, họ lại hạnh phúc khi có nhau. Vì họ yêu nhau...Vòng tròn số phận đã khép lại, khép lại ở vị trí mở đầu của hạnh phúc...

Ở đằng xa xa. Minh Nhật và Cát Cát đang ngồi bệt dưới cát nhìn theo hai người. Đúng là một cuộc gặp gỡ thú vị. Sau màn tỏ tình được chuẩn bị công phu suốt hai năm của Minh Nhật, cậu đã nhận được sự đồng ý của Cát Cát chần ẫn. Minh Nhật và Cát Cát đã đi ra biển tìm Leo, nhưng người đầu tiên mà họ thấy không phải là Leo mà là Anh Vũ, cô bé đang bước đi một mình trên bờ biển, hai người rất vui và đã định chạy tới gọi cô, nhưng Leo lại nhanh hơn họ, và thế là hai người đành làm khán giả cho cậu chuyện Romeo và Juliet vậy...

Bất ngờ...

-Coi chừng, Anh Vũ, Leo !!!!!

Cát Cát và Minh Nhật giật mình bật dậy, một cơn sóng khá lớn đang ủa lên bờ. Leo vẫn đang hôn Anh Vũ, và cơn sóng ập đến trùm lên hai người. Anh Vũ và Leo nhắm mắt, cơn sóng rút xuống để lại hai bóng trắng ướt sũng trên bờ. Leo và Anh Vũ ngồi dậy nhìn nhau bật cười, miệng hai người mặn chát nước biển...

-Hahahaha...Nụ hôn nồng nàn quá phải không ?

-Chắc!!! cơn sóng này lãng xẹt thật...

Cát Cát và Minh Nhật nhìn hai người cười đều. Anh Vũ và Leo bây giờ mới nhận ra hai con kì đà chết dẫm này...

-Cuối cùng cũng chịu trở về rồi sao ? Cứ tưởng cậu chết mất xác luôn ở đâu rồi chứ.

Cát Cát nhìn Anh Vũ trách móc, đôi mắt nhỏ hơi ươn. Minh Nhật cũng nhìn hai người bạn trước mặt mỉm cười thân thiện, không có gì thay đổi trong suốt hai năm qua, mọi người vẫn thế, lặng yên chờ đợi Anh Vũ trở về, cô bé đứng dậy mỉm cười rạng rỡ.

-Ồ...Cũng không định về đâu, nhưng tớ nhớ rằng cậu còn nợ quán trà một khoản tiền lớn chưa trả nên không nỡ bỏ....

-Hừ...Lẽ ra tớ không nên mong cậu trở về...

....

Nắng mùa xuân ấp áp trải dài khắp bờ biển, Anh Vũ và Leo nắm tay nhau đi trên con đường ngập tràn những cánh hoa ôsaka vàng rực, bộ váy trắng trên người Anh Vũ khẽ lay động theo từng nhịp bước chân của cô. Cô bé quay sang mỉm cười, Leo vẫn luôn gắn liền với màu trắng, cậu vẫn đẹp và dịu dàng như một thiên thần.

-Em đang cười gì thế, Anh Vũ ?

Leo khoác tay lên vai cô bé, Anh Vũ không trả lời, cô chỉ mỉm cười rạng rỡ hơn. Một làn gió nhẹ thổi ùa qua, trước mặt Anh Vũ là chiếc xe chong chóng đủ màu đang xoay tròn, cô bé đứng lại ngơ ngác, những chiếc chóng chóng mới dễ thương làm sao. Leo dường như nhận ra Anh Vũ đang nhìn chăm chăm vào mấy chiếc chong chóng thích thú, cậu mỉm cười.

-Em thích chúng sao ?

Anh Vũ ngược lên gạt đầu, đôi mắt trong veo nhìn cậu háo hức. Leo mỉm cười, Anh Vũ của cậu vẫn y như một đứa trẻ vậy...

-Chờ một chút, để anh đi mua...

Leo chạy lại chiếc xe đầy chong chóng và chọn lấy một chiếc màu hồng thật đáng yêu. Anh Vũ vẫn đứng yên chờ đợi, một cơn gió mát lạnh lại ùa qua, mái tóc cô bị thổi hất sang một bên, cô bé đưa tay lên vuốt lại....

Chợt...

Một bóng đen lướt qua cô, Anh Vũ giật mình quay ra sau, dường như cô vừa thấy một khuôn mặt rất quen mỉm cười với mình, một người con trai mặc trên người bộ đồ đen chủ đạo đang đi xa dần, Anh Vũ cảm nhận được mùi hương mê hoặc của hoa hồng đen thoảng qua...

“Thiên thần luôn ở bên cạnh em, còn ác quỷ luôn ở sau lưng em...”

Là Trường Dương sao...

Trường Dương....

Cô bé nhìn theo...mỉm cười....

-Có chuyện gì thế, Anh Vũ ?

Leo đi lại đưa cho cô bé chiếc chong chóng. Anh Vũ mỉm cười thoải mái cho nó quay tròn...

-Không có gì đâu...Leo...

Ánh nắng vàng rực tỏa xuống ấm áp, hai bóng thiên thần trắng tinh lại sánh bước bên nhau trên con đường tràn ngập cánh hoa vàng...

78. Chương 76

Chap 76: Dự định tương lai

Quán trà sữa Windy...

-Xin chào !

Một vị khách đẹp trai mở cửa bước vào. Quán trà này đã hai năm rồi mới lại mở cửa. Và ông chủ vẫn là Khôi Vỹ đẹp trai, anh đang lau khô một chiếc ly thủy tinh quay sang mỉm cười, nhưng sau ba giây thì nụ cười đẹp đẽ đã được thay thế bằng cái nhú mày khó chịu...

-Tiệm mới khai trương đã có cô hồn tới ám, xui xẻo...

- Trở về rồi sao, Vỹ Vỹ ? Tôi còn tưởng cậu chết mất xác ở đâu rồi chứ. Vị khách đẹp trai lên tiếng.

-Hừ... Sao vẫn còn sống nhăn vậy ? Cá mập cũng không thêm ăn cậu sao?

-Đương nhiên khẩu vị của lũ cá mập không tầm thường như cậu rồi.- Trường Dương nhìn anh cười nhạt.-Bây giờ tôi đem cậu quảng ra biển có khi chúng sẽ ăn không chừng..... Cậu không thể nói với tôi lời nào dễ nghe hơn sao?

- Sống dai như vậy không thấy phiền sao? Rảnh rỗi toàn đi chọc phá lung tung để người ta đuổi giết...

-Chắc ! Cũng có chút thấy phiền, nhưng thấy tôi sống dai cậu ngứa mắt, vì vậy tôi tình nguyện sống thêm chút nữa....

-Hừ...Cậu lết xác tới đây làm gì ? Đạo này rảnh rỗi lắm sao?

-Hừm! Khách vào quán mà nói năng kiểu đó....Trường Dương thở dài đi lại ngồi trước quầy tính tiền đối diện với Khôi Vỹ. -Cho tôi một ly rượu.

-Ồ !

Khôi Vỹ cười nhạt rồi quay sang rót một ly sữa dâu đặt xuống trước mặt Trường Dương. Trường Dương nhăn nhó nhìn ly sữa, mặt anh dài thườn thượt. Khôi Vỹ đúng là biết cách chọc tức người khác, bắt trùm thể giới ngầm uống sữa dâu ? còn cách nào sỉ nhục nặng nề hơn không? Nhưng rồi anh cũng bật cười cầm ly sữa lên uống cạn.

-Trở lại thương trường nữa chứ, Vỹ Vỹ ?

-Không !

- Hazzzz.....Tôi không muốn nghe câu trả lời này.

Hai năm rồi mới gặp lại. Không biết phải diễn tả niềm vui của Khôi Vỹ như thế nào khi thấy người bạn của mình vẫn an toàn, nhưng dường như là con trai nên cả hai đều không muốn thể hiện ra mặt. Khôi Vỹ vẫn chăm chú lau chiếc ly thủy tinh, rồi anh chợt cười thầm, Khôi Vỹ thấy mình thật ngốc khi trước đây đã lo lắng cho Trường Dương, thằng nhãi ác quỷ đã chai mặt với tử thần này làm sao mà chết được chứ, nhìn thấy nó là tử thần đã tá hỏa đuổi đi rồi, để nó ở dưới địa ngục không chừng có lúc nó lại lập ra mấy cái băng đảng gây rối khiến ông ta đau đầu. Trường Dương cũng không nói gì, anh đi di chiếc ly rỗng trên bàn nhìn xa xôi, đôi mắt đen thẫm lạnh lẽo.

-Tôi mới gặp Anh Vũ, cô bé đã trở lại với thằng nhóc thiên thần rồi.

-Vậy sao ?

Khôi Vỹ hơi mỉm cười, anh đã đoán trước điều này cách đây hai năm rồi. Từ lúc rời xa Leo , Anh Vũ không lúc nào là không nhớ thương về cậu. Có lẽ năm đó sự lựa chọn của em gái anh là sai lầm, hai năm sau con nhóc rắc rối lại bắt anh đưa nó về để sửa chữa sai lầm trong quá khứ của nó. Thế cho nên anh mới ghét mấy đứa trẻ trâu như cô nhóc, suốt ngày chỉ gây họa khiến anh phải đi thu dọn rắc rối...

-Cậu nói tôi phải làm gì đây Vỹ Vỹ? Tôi có nên sai người đi giết nó để cướp lại Anh Vũ hay không đây? Trường Dương lên tiếng, Khôi Vỹ dừng lau quay sang hơi nhú mày.

-Nếu cậu định làm thế thì tôi sẽ giết cậu trước!

-Hừm...cậu thật không công bằng...tôi là bạn tốt của cậu, sao lúc nào cũng đối xử với tôi tàn nhẫn như vậy...

-Cậu không thấy tôi vẫn để cậu ngồi đây là rất nhân từ rồi sao?

.....

Thời gian trôi qua. Không khí có một chút im lặng. Khôi Vỹ vẫn chăm chú lau khô mấy chiếc ly thủy tinh trong suốt, mãi lúc sau Trường Dương mới thở dài buồn bã:

-Khôi Vỹ....Cậu biết không....Tôi đã rất yêu cô bé đó và từng có ý định chiếm đoạt nó...

-Tôi biết....lần đó nếu không vì nể tình thằng ngu như cậu đã từng là bạn thân của tôi, tôi đã cho người đi chém chết cậu rồi. Mà cậu cũng đừng cố làm chuyện vô ích nữa, Trường Dương ! Con bé không hề yêu cậu, nó yêu Leo...

-Tôi biết... Trường Dương đưa bàn tay lên trước mặt buồn bã.-Một kẻ có bàn tay nhuộm máu như tôi thì cũng đâu có tư cách đụng vào cô bé, tôi đã bỏ cuộc...từ rất lâu rồi....Suốt kiếp này tôi chỉ có thể mãi ở phía sau dõi theo và bảo vệ cho cô bé...nhưng tôi vẫn cảm thấy vui vì điều này.

Khôi Vỹ thở dài, lại một thằng ngốc si tình...

-Mà Vỹ Vỹ này...có lẽ nhờ cô bé mà cả hai chúng ta mới biết đâu là nơi phải dừng lại nhỉ?

Khôi Vỹ hơi ngơ ngẩn trước câu nói của người bạn. Anh Vũ đã khiến hai người dừng lại ư? Có lẽ thật như vậy. Nếu không có sự xuất hiện của Anh Vũ có lẽ hai người bây giờ không khác gì Hoàng Long và đám tay chân rác rưởi của ông ta . Kết cục của hai người cũng sẽ giống ông ta. Chính Anh Vũ đã dừng anh và Trường Dương lại trước khi hai người lao vào địa ngục. Cô bé chính là ánh sáng nhỏ bé ấm áp đã đưa hai người trở lại cuộc sống yên bình này... Anh cười, quay đi lau tiếp chiếc ly, một lúc sau anh mới lên tiếng.

-Trường Dương...Con bé không yêu cậu...nhưng nó không hề ghét cậu....

Anh Vũ....

Cô bé không hề ghét anh...

Đó là sự thật...

-Vậy sao...

Trường Dương mỉm cười, đôi mắt đen thẳm trong phút chốc trở nên ấm áp. Rồi anh từ từ đứng dậy quay đi.

-Tôi luôn đợi cậu trở lại, Vỹ Vỹ. Khi nào thấy cuộc sống trở nên nhàm chán thì hãy tới tìm tôi nhé, chúng ta sẽ cùng tạo ra một đợt sóng gió khuấy đảo thương trường một lần nữa.

Khôi Vỹ nhìn theo...mỉm cười...

-Chắc cậu không cần đợi lâu nữa đâu...

....

-Anh hai, anh đồng ý đi mà !!!!!

Trên bờ biển lộng gió, Leo ngồi phịch xuống bên cạnh Khôi Vỹ đang nằm dài trên ghế đọc báo. Ở phía xa xa, Anh Vũ đang cùng hai đứa bạn nghịch nước, những cơn sóng biển ủa đến rồi rút đi mát lạnh. Mặc kệ những gì Leo nói, Khôi Vỹ đặt tờ báo xuống đẩy chiếc kính râm lên mắt nhìn ra xa xa:

-Đau đầu quá! Đừng lải nhải bên tai tôi nữa. Cậu đã nói đi nói lại bao nhiêu lần rồi, Leo ?

-Em sẽ nói đến khi nào anh đồng ý thì thôi. Hãy trở thành giám đốc của Blue Rose một lần nữa đi. Anh Vỹ, anh là người duy nhất thích hợp với vị trí đó, anh không thể uống phí tài năng của mình mãi như thế được...

-Tôi không thích, không phải cậu đang quản lí công ty đó rất tốt hay sao? sao cứ nhất định muốn tôi tới làm việc cho bằng được chứ? cậu có biết tôi rất bận rộn hay không ?

-Anh hai, Leo... có chuyện gì thế ?

Anh Vũ từ xa đi lại mỉm cười, mái tóc dài ướt rũ nước. bộ áo tắm màu hồng nhạt ôm sát người lộ ra những đường cong tuyệt đẹp, Đám con trai trên bờ biển dán mắt vào cô bé mơ màng. Khôi Vỹ và Leo đều quay sang mỉm cười.

-Anh đang cố mời anh hai tới công ty làm việc, nhưng anh ấy nhất định không đồng ý, em nói anh ấy một tiếng giúp anh đi, Anh Vũ...

Anh Vũ nhìn sang anh trai tò mò. Leo nhờ cô nói giúp anh ấy, nhưng cô phải nói như thế nào đây ? Cô bé nhìn anh trai mình suy nghĩ, đôi mắt trong veo có vẻ tha thiết. Khôi Vỹ ngồi dậy thở dài, anh tháo chiếc kính râm trên mắt xuống nhìn Leo bức bối:

-Đã nói với cậu là tôi đang bận lắm, cậu cũng đã 20 tuổi rồi chứ còn nhỏ bé gì nữa đâu, đừng có lười biếng nữa...

-Em vẫn còn là một thành viên trẻ tuổi mà anh, phải hai năm nữa em mới ra trường, công việc trên trường em vẫn còn non nớt lắm, em còn phải học hỏi rất nhiều nữa mới làm tốt được công việc của công ty. Blue Rose đang rất cần một người tài năng như anh. Với lại...

Cậu cúi xuống có vẻ ngập ngừng. Khôi Vỹ liếc sang...

-Với lại sao ?

Leo quay sang khoác vai Anh Vũ thở dài.

-Với lại phải chăm sóc cho Anh Vũ em cũng vất vả lắm anh à, vài ngày nữa tụi em còn phải đi chọn váy cưới cho Anh Vũ, rồi chuẩn bị tiệc cưới, rồi đi hưởng tuần trăng mật, rồi tính toán xem nên sinh con đầu lòng là trai hay gái thì tốt, rồi còn phải tìm cái tên thật hay đặt cho đứa bé...

Cốp...

Leo xoa xoa đầu nhăn nhó. Khôi Vỹ thở dài lấy chiếc kính râm đeo lên mắt.

-Hai đứa bây đúng là phiền phức mà ! Lần cuối cùng anh giúp đó...

-Anh hai muôn năm.

Anh Vũ mỉm cười nhìn anh nịnh nọt. Chỉ cần liên quan đến hạnh phúc của cô em gái nhỏ đáng yêu là anh không bao giờ từ chối được. Với lại Anh Vũ đã quyết định kết hôn với Leo thì Windy cũng không còn nhân viên nữa, Khôi Vỹ không thể làm hết công việc một mình được. Anh liếc Leo đang cười hạnh phúc hơi bức bối...thằng nhóc tóc đỏ chết tiệt đó đã dồn anh vào đường cùng rồi, đành phải quay lại thương trường vậy...

Bốp...

Một trái bóng chày bay thẳng vào mặt Leo. Anh Vũ và cậu ngạc nhiên quay sang. Minh Nhật và Cát Cát ở bên bờ biển đưa tay vẫy vẫy.

-Ra đây chơi bóng đi, Leo !!! Anh Vũ !!!!

-Ra liền !!!!

Leo và Anh Vũ vui vẻ chạy ra. Khôi Vỹ vẫn nhìn theo mỉm cười.

-Trường Dương...có lẽ chúng ta sẽ làm một màn ra mắt thật hoành tráng....

The end.

Alone

Tác phẩm thứ 3 của Alone sẽ có tên: Forget me not. Mong mọi người tiếp tục ủng hộ nha.

Thank !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dieu-uoc-tu-bien-ca>